

Giới thiệu Xin Chào, Ngày Xưa Ấy

Thể loại: Thanh xuân vườn trường

Độ dài: 104 chương và cơ sở ngoại truyện

Editor : 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Mary Sue chính là nữ chính hoàn mỹ trong truyện và phim ảnh.

Ý nghĩa của Mary Sue là một cô bé không tồn tại chuyên đi yêu đương với các cậu nhóc đẹp trai trong truyện. Dưới tay những người viết truyện nhỏ tuổi, cô bé này trở thành YY [1] của bán thân. Hình ảnh của Mary Sue trong tiểu thuyết ấy mà, các bạn tìm trong vạn người mới có một người như thế. Đây là loại văn giải hận, chẳng qua, nếu viết chắc tay thì bộ truyện đó cũng xem là ổn.

[1] YY: tự sướng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Mở đầu: Cái gọi là Mary Sue

Mary Sue chính là nữ chính hoàn mỹ trong truyện và phim ảnh.

Ý nghĩa của Mary Sue là một cô bé không tồn tại chuyên đi yêu đương với các cậu nhóc đẹp trai trong truyện. Dưới tay những người viết truyện nhỏ tuổi, cô bé này trở thành YY [1] của bán thân. Hình ảnh của Mary Sue trong tiểu thuyết ấy mà, các bạn tìm trong vạn người mới có một người như thế. Đây là loại văn giải hận, chẳng qua, nếu viết chắc tay thì bộ truyện đó cũng xem là ổn.

[1] YY: tự sướng.

Mary Sue có rất nhiều trong truyện BG [2], nhưng từ định nghĩa trên cũng có thể hiểu được một ít nữ chính trong truyện, thật ra, một số nữ chính trong các truyện đều kiểu ‘ánh sáng thánh mẫu tỏa ra bốn phương’, chẳng qua không tác giả nào chịu thừa nhận cả.

[2] BG: boy girl

‘Mary Sue’ là một cách xưng hô đầy miệt thị, đây không phải là việc hóa thân vào các nhân vật phổ thông, mà là một cách hóa thân vào nhân vật đặc biệt trong truyện của bán thân. Với tác giả sáng tạo ra nhân vật này thì cô bé/cậu bé đó là người thay thế tác giả đi trải nghiệm những kinh nghiệm, những việc làm đầy thú vị mà họ chưa thể đi được và tất cả nhân vật đó đều là những nhân vật hư cấu.

Đa số các Mary Sue đều là những cô gái có IQ cao, xinh đẹp, đa tài. Trong truyện, các cô gái này đều gia nhập một hạm đội đế quốc [3] rồi cướp tim của nhân vật nam trong truyện (có khi là một đồng ‘giống đực’ đều thích cô nàng luôn), hoặc với những cái kết bi kịch thì nằm chết trong lòng của đám đàn ông đấy. Tôi có thể khẳng định, bất kỳ độc giả quen thuộc nào cũng có thể thấy bản thân mình ở trong truyện đấy.

[3] hạm đội đế quốc ở đây không phải là mấy cái tàu thuyền của đế quốc mà là tổng hợp những kiểu đế quốc như: tập đoàn đa quốc gia, đất nước cổ đại/huyền huyền, tông phái tu tiên,...

Mary Sue là khát vọng của tác giả, hoặc là nhân vật được tác giả thay đổi một chút; cô gái ấy được trời đất yêu thương nhưng khó có được sự chấp nhận của mọi người. Mary Sue là một con người hoàn mỹ, thậm chí sức sống và tính chân thật của các nhân vật khác đều làm theo ý của cô gái ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

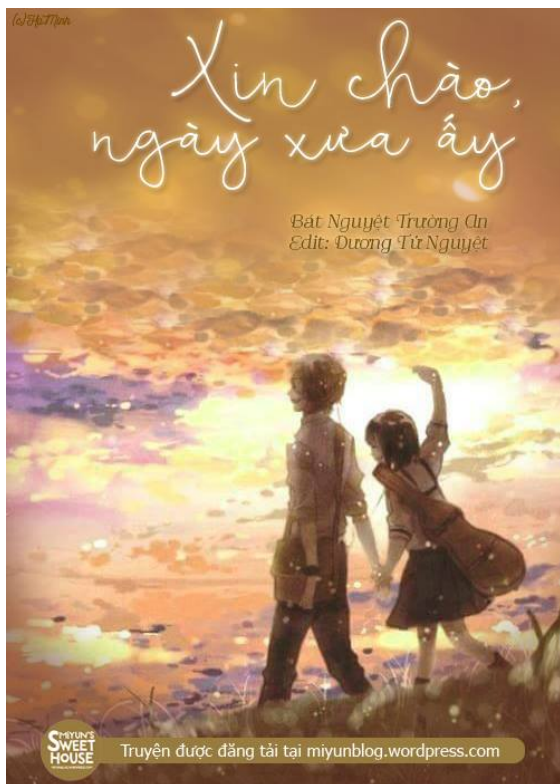
Quyển 1 - Chương 1-2: Mary Sue là một loại bệnh

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tất cả chúng ta đều bị bệnh

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi và Nguyệt + Đậu Đậu

Có thể Mary Sue là một loại bệnh mà chúng ta đều là người bệnh.

Người bị bệnh nhẹ thì không bị ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của mình.

Nhưng người bệnh nặng có thể sẽ nổi tiếng khắp Cửu Châu – hức, ví dụ như chị gái Phù Dung [1] á.

[1] Chị gái Phù Dung (hay gọi là Phù Dung tỷ tỷ): là một người nổi tiếng nhờ sự phô trương và những điều nhảy 'khó đỡ' của làng giải trí Hoa Ngữ. Thuộc hàng nổi tiếng nhưng cô bị chê thậm tệ vì ngoại hình béo và xấu. Khoảng từ 2010 cô trở lại với diện mạo xinh đẹp, cô giải thích mình đẹp vì giảm béo nhưng thực tế, các netizen cho rằng cô đã thay đổi nhiều thứ trên mặt để xinh đẹp hơn. Phù Dung được mệnh danh là 'Nữ hoàng dao kéo Trung Quốc'.

Khi bạn bị bệnh thì đừng hoang mang nhé, nó chỉ là lời tuyên bố của bạn với mọi người rằng: Tui bắt đầu trưởng thành rồi đó!

Điều đáng sợ nhất là lúc bạn khỏi bệnh.

Nó sẽ cho bạn thấy, trái tim thiếu nữ của bạn đã lớn rồi.

Tuổi già đến rồi đó, nén đau đớn, gạt nước mắt mà thay đổi đi bạn ơi.

Câu chuyện này dành tặng cho rap hát nhỏ trong đầu tôi suốt 21 năm qua.

Những anh chàng đẹp trai đã lướt qua tôi.

Đừng hâm mộ cô ấy nhé! Cô ấy chỉ có trong truyện thôi.

Đây là câu chuyện kể về một cô bé thích đóng vai những nhân vật vừa anh dũng lại vừa dịu dàng.

Cô bé là nữ hiệp, là tổng đà chủ, là Athena [1], là Usagi Tsukino [2], là Simic [3], là She-ra [4], là Bạch nương tử [5],...

[1] Athena: Nữ thần chiến tranh trong thần thoại Hy Lạp, là nhân vật nữ chính trong Chiến đấu sĩ – Saint Seiya.

[2] Usagi Tsukino: Tên thật của nữ chính trong Thủy thủ mặt trăng.

[3] Simic: Nhân vật hoạt hình/truyện tranh nào đó, mình không kiểm ra, bạn nào biết thì hù mình tiếng nhé.*

[4] She-ra: Là cô công chúa mang sức mạnh vĩ đại của bộ phim hoạt hình cùng tên.

[5] Bạch nương tử: Là cách gọi khác của Bạch Xà trong Thanh Xà Bạch Xà.

Cô bé cho rằng tất cả mọi người đều yêu cô bé, cả thế giới đang đợi cô bé cứu vớt.

Nhưng cô bé chẳng biết rằng, chẳng ai có thể cứu vớt cả thế giới, những điều cô bé có thể làm là lớn lên mà thôi.

Và sau khi lớn lên, cô bé sẽ chìm vào trong biển người mờ mịt như một hạt cát ngoài biển xa.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 1 - Chương 1-3: Giai đoạn đầu: Con gái nhà họ Dư bị bệnh nhẹ - Màn độc diễn của bạn nhỏ Dư Châu Châu (1)

Ma thần, anh hùng và chiến trường đẫm máu

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

Hãy tưởng tượng bé Dư cũng cute thế này nha.*

Mình thích nhà Beckham nên lấy ảnh bé làm hình tượng trưng cho mấy chương này luônv

“Cậu... Cậu sao rồi? Cậu chảy nhiều máu quá!”

“Simic, cậu cầm cái lọ này trước đi!”

“Không được, tớ không thể bỏ cậu lại, tớ không muốn đi một mình.”

“Mau, mau đi đi, sắp không kịp rồi...”

Dư Châu Châu ngã lên giường, bàn tay bụ bẫm trắng nõn nắm chặt lấy ga giường, cố gắng dùng cánh tay trái để đẩy người lên, bé mở mắt nhìn Simic đang khóc thút thít trong tưởng tượng của mình, sau đó nở một nụ cười nhìn rất bí trắng nhưng xinh đẹp nhất của mình, theo bé là vậy.

Nếu lúc này có thể học máu được thì tốt rồi.

Dư Châu Châu ngẩn người một lát, sau đó bò dậy, chân mấp mạp chạy lạch bạch ra phòng khách, bé dùng sức nhấc ấm nước ấm lên, rót cho mình một ly rồi uống một hớp nhỏ, bé ngấm hớp nước đó mà không nuốt xuống, sau đó lại lạch bạch chạy về phòng, nhảy lên giường rồi tiếp tục nằm lên giường. Bé tiếp tục dùng về mặt đau đớn, nắm chặt ga giường làm hoa văn hình mẫu đơn nhăn nhúm lại, sau đó cô bé tiếp tục nở nụ cười vừa bí trắng mà xinh đẹp kia của mình.

Từ từ, bé cố gắng khống chế nước từ trong miệng chảy ra chậm chậm.

Simic ở trước mặt bé mở to hai mắt đầy hoảng sợ nhưng lại không thể nói lời nào – đương nhiên là không nói được rồi, bởi vì Simic cần Dư Châu Châu lỏng tiếng, mà bây giờ bé đang ngấm một ngụm nước trong miệng.

Lúc này bé chỉ có thể lỏng tiếng cho Simic trong đầu: “Cậu đừng chết, đừng chết!”

‘Máu đỏ tươi’ chảy xuống cằm, sau đó rơi tí tách lên giường.

Chết rồi, bé quên mẹ sẽ mắng bé nếu làm ga giường bị ướt.

Sau đó bé quyết định chỉ cần chảy một chút máu là đủ rồi, bé lập tức nuốt non nửa chất lỏng trong miệng mình xuống, sau đó đưa tay cầm chiếc lọ, nhét nó vào tay Simic vốn không tồn tại trước mặt mình – “Nhất định... nhất định phải đưa đến đó...”

Sức sống trong đôi mắt bé dần dần biến mất, đôi mắt linh động lúc nãy chỉ còn về u ám và âm đạm.

Dư Châu Châu cúi đầu một cách vô lực, bé chết một cách yên tĩnh trên chiến trường địa ngục đầy khói lửa mờ mịt.

Hai giây sau, bé nhảy lên một cái, xoay người sang đối diện, lúc này bé đang quỳ trên giường, tay trái che miệng, cố gắng trợn to hai mắt để làm vẻ khó tin.

“Cậu tỉnh lại đi... Cậu đừng dọa tớ... Cậu tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!”

Bây giờ bé là Simic.

Simic quỳ trên mặt đất, lắc đầu, cố nén nước mắt, sau đó gào khóc, “Tớ không tin, tớ không tin, tớ không tin, cậu đang lừa tớ, cậu đang lừa tớ!”

....

Mẹ Dư cầm một tách ca cao nóng, bàn tay đang định đẩy cửa dừng lại giữa không trung, khóe miệng mẹ co giật mấy cái, sau đó thờ dãi xoay người rồi đi. Lúc đến phòng của bà ngoại Dư Châu Châu, mẹ nhìn lên bình nước biển treo trên giá sắt một cái rồi nói, “Mẹ, khoảng năm phút nữa là có thể rút kim được rồi.”

Bà ngoại gật gù “Châu Châu đâu rồi?”

“Còn đang phát bệnh.”

...

Cuối cùng Simic cũng có thể thoát khỏi sự đau khổ, bé dùng tay trái ôm lọ vào ngực, tuy hai mắt bé vẫn còn chảy nước mắt nhưng lại nắm chặt tay nhỏ một cách kiên cường “Tớ thề, tớ nhất định sẽ mang nước thánh về cho bọn họ!”

Nước thánh mà bé nói là nước máy được cho vào trong bình đựng nước biển mà bà ngoại dùng qua, cái bình được mẹ dùng keo dán lại để cho bé chơi.

Simic ôm cái lọ vào ngực, mắt Dư Châu Châu dán chặt lên lọ, ánh nắng ngày xuân đầu tháng ba chiếu vào từ cửa sổ, xuyên qua cái bình khiến cho ánh nắng càng thêm rực rỡ nhưng không làm chói mắt bé.

“Tớ thấy ánh sáng rồi.” Simic thâm tình nói.

Mẹ Dư vừa đi ngang qua bị vấp bậc cửa khi nghe bé nói câu này.

Simic ôm chặt cái lọ, nhìn bốn phía đầy cảnh giác. Bé đột nhiên nằm rạp lên giường, dùng tay chân để trườn một cách chậm chạp, đột nhiên bé nhảy dựng người lên, nín thở dán người lên tường nhà. Bé có thể thấy sông núi của ma giới trong căn phòng nhỏ của mình.

“Simic, Simic, Simic biến hình!”

Bé triển khai phép thuật diệu kỳ, sau đó bé biến thành một con thỏ nhỏ. Dư Châu Châu dùng răng cửa cắn chặt môi dưới, sau đó cố gắng làm môi nhếch lên để làm mặt thỏ. Tiếp theo, bé nhảy tới một chút, trong đầu bé lúc này là thảo nguyên rộng mênh mông.

“Cuối cùng cũng đến rồi.”

Bé đứng thẳng người lên, bình tĩnh nhìn Đại Ma Vương mắt xanh nanh vàng đang cười to trước mặt mình.

Sau đó bé dịch người, hai tay chống lên hông, bé uốn cái bụng nhỏ của mình ra, mặt héch lên trời, bé cười ha ha “Hahaha, không ngờ mi có thể phát hiện được quý kẻ độc ác của ta, nhưng mà cũng chẳng sao hết, mi cũng sắp chết theo bí mật kia rồi, hahaha”

Đại Ma Vương này cũng khiêm tốn thật, còn tự nhận kẻ sách của mình là độc ác nữa chứ!

Bé xoay người lại, nhảy lên giường, cầm cái lọ rồi ôm chặt vào lòng “Mi! Mi! Mi... Mi đi chết đi!”

Hình như sai ở đâu đó rồi thì phải?

“Mì...” Dư Châu Châu thả cái lọ xuống, bé cau mày suy nghĩ, là một anh hùng can đảm, bé phải nói gì đây nhỉ?

“Ngày tháng tự tung tự tác của mì đã kết thúc rồi, tình ngộ đi thôi, xem ta thay trời hành đạo thế nào!” Mẹ Dư ở ngoài cửa lên tiếng.

Dư Châu Châu cười một cái, con mắt híp lại thành một viên cong như mặt trời, bé nói “Cảm ơn mẹ.”

“...Không có gì.”

“Ha, ngày tháng tự tung tự tác của mì đã hết rồi, mau tình ngộ đi, xem ta thay trời hành đạo!” Dư Châu Châu hô to, nhấc chân đá một cú thật xinh đẹp, sau đó hợp thể với người máy, làm tư thế lái xe, tránh né, nghiêng người, nhảy lên, cúi người...

Tiếng kêu quái dị từ trong phòng vang lên.

Cuối cùng, bé nhảy lên, gỡ chổi lông gà từ trên tường xuống, hai tay nắm chặt nó như một vũ sĩ Nhật Bản. Đầu tiên bé khua nó giữa không trung, sau đó dùng mũi kiếm vẽ một vòng, bé hít sâu một cái, chém xuống!

Bé xoay người khi làm xong động tác này, bé che trán quý xuống giường, hét to với một vẻ mặt khó tin “Tại sao có thể? Tại sao ta lại bị mì đánh bại? Ta không tin, ta – không – tin!”

....

Lúc mẹ Dư đang rút kim tiêm cho bà ngoại thì nghe thấy tiếng hét nặng nề từ trong phòng.

Đến lúc mẹ dứt ngậm cháo cuối cho bà ngoại, đang bùng chén đi rửa thì nghe thấy tiếng khóc buồn bã từ trong phòng nhỏ của Dư Châu Châu vang lên.

Không phải đã đánh bại Đại Ma Vương rồi sao? Sao giờ lại khóc rồi? Mẹ Dư đứng lại, dán tai lên cửa nghe lên.

“Nữ hiệp, nữ hiệp, nàng đừng chết...”

“Ta... Từ hôm nay trở đi, các người đừng tranh chức vị minh chủ vô lâm này nữa. Vị trí đó ‘đín’ đầy máu tươi...”

Lại nói ngon rồi. Mẹ Dư thờ dài, sau này không thể để cho Châu Châu coi phim truyền hình thế này nữa... toàn coi thứ gì đầu đầu không.

“Tổng đà chủ, tổng đà chủ!” ‘Giọng nam’ ồm ồm vang lên.

“Tổng đà chủ!” ‘Giọng nữ’ đầy sắc bén cũng vang lên sau đó.

Dư Châu Châu mở phòng khoảng bốn, năm loại giọng nói khác nhau để tạo tình cảnh vạn dân cùng than khóc.

Không phải lúc này đang đóng vai nữ hiệp sao? Sao giờ đã thành tổng đà chủ rồi? Mẹ Dư cau mày nghe tiếp.

“Đao, là loại đao gì? Kim ti đại hoàn đao!

Kiếm, là loại kiếm gì? Bể nguyệt tu quang kiếm!

Chiêu, là chiêu thức gì? Thiên địa âm dương chiêu!

Người, là kiểu người thế nào? Người biết vượt nóc băng tường!

Tinh, là loại tinh gì? Mỹ nữ yêu anh hùng!

Hahaha...”

... Nhạc kết thúc của phim Bạch Mị đại hiệp.

Mẹ Dư không muốn nghe nữa, dời lát nữa, chắc Châu Châu sẽ đóng quảng cáo mà bé đã xem cho coi. Mẹ Dư lắc đầu đi tới nhà bếp. Mẹ mở vòi nước, tiếng nước nhấn chìm tiếng lồng tiếng của Dư Châu Châu nên không thể nghe bé nói gì nữa.

Tuổi này của bé lại không thể đến nhà trẻ nhưng cũng không thể chơi với bạn cùng lứa. Nhưng mà không còn cách nào khác.

Hết cách rồi, Châu Châu, mẹ cũng hết cách rồi, đừng trách mẹ.

Mẹ Dư vừa nghĩ vừa rơi nước mắt, nước mắt rơi vào chậu nước sau đó biến mất cùng với tiếng lồng tiếng của Dư Châu Châu ở cống thoát nước. Xoay xoay xoay...

Một đời rồi lại một đời, đời người giống như con quay, cứ quay mãi không ngừng...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 2: Màn độc diễn của bạn nhỏ Dư Châu Châu (2)

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần này tớ là Saint Seiya, cậu là Athena

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi sà Nguyệt

P/s: Chương này thật sự rất cảm động <3

Chúc mọi người đọc vui về:*

“Ta sẽ không bao giờ đưa trứng thánh cho mi!” Athena ngẩng cao đầu đẩy bất khuất, mái tóc dài của cô bay phất phới trong gió.

Athena phiên bản Dư Châu Châu lúc này đang ôm chặt quả ‘trứng thánh’ vào ngực – quả trứng màu trắng mà bé trộm lấy từ nhà bếp để nghịch.

Bé đã mất không ít thời gian để lựa chọn quả trứng vô trắng từ sọt trứng màu nâu đấy! Tuy bên trên có dính ít phân gà nhưng chỉ cần rửa sạch là có thể chơi được rồi. Bé cho rằng trứng có vỏ trắng sẽ ‘sang chảnh’ hơn mấy quả trứng màu nâu kia.

Trong từ điển của Dư Châu Châu, để thể hiện sự ‘sang chảnh’ của một thứ gì đó thì phải thêm chữ ‘thánh’ vào trước hoặc sau vật thể đó là được. Ví dụ như Thánh Đầu Sĩ, ví dụ như nước thánh, hoặc là trứng thánh lúc này chẳng hạn.

Ma Vương đẹp trai trong đầu bé lộ vẻ mặt không đành lòng: “Athena, đừng ép ta tổn thương nàng...”

Đêm hè, đêm để trong bụi cỏ ngoài cửa sổ kêu râm ran, mẹ bé vẫn chưa về nhà. Dư Châu Châu ở nhà một mình nhưng bé không bật đèn. Bé ở trong phòng tối một mình để biểu diễn vở kịch bí hại do chính bé soạn ra.

Lúc này Dư Châu Châu đang chìm trong vở kịch do bản thân bé biên soạn, Đại Ma Vương không còn là một kẻ ác thuần túy nữa. Bé đã lỡ thích vị ma vương đẹp trai không thể có tình yêu của Athena mà trở nên ác độc, rồi cuối cùng phải chết trong biển nước ở tòa thánh điện của nữ thần trong hoạt hình mất rồi.

Bé đỏ mặt nhìn Đại Ma Vương, sau đó tự nhủ thầm với mình: “Không được, người mình yêu là Saint Seiya.”

Có phải các Thánh Đầu Sĩ thích mình nên mới liều mạng bảo vệ mình hay không?

Athena phiên bản Dư Châu Châu ôm mặt mình, đột nhiên cảm thấy hoảng sợ với tình cảm không dự tính trước này.

Từ nhỏ bé đã biết tình yêu là thứ rất đáng sợ – cho dù bé không biết tình yêu là gì.

Mẹ bé đi chăm bà ngoại, chỉ mình bé ở trong căn nhà mái bằng ngoại thành này thôi. Đây là căn nhà thuê tạm lúc mới chuyển đến, chỉ có một phòng ngủ thôi, phòng bếp là nhiều nhà sử dụng chung, còn WC là nhà vệ sinh công cộng, vừa bẩn vừa hôi, cũng rất đáng sợ nữa. Đến bây giờ bé Dư Châu Châu vẫn chưa dám đến đó một mình.

Bé rất muốn ở lại căn nhà lâu ở trung tâm thành phố của bà ngoại. Căn nhà mà bà ngoại ở là ở trong khu nhà gia đình của một trường đại học. Bé rất thích phòng nhỏ ở nhà bà ngoại, đó là sân khấu nhỏ của bé, chỉ có ở trên sân khấu nhỏ đó bé mới có thể cảm nhận được mọi thứ, bé mới có thể diễn sâu được.

Nhưng nhà bà ngoại còn có gia đình bác ba và cậu nhỏ, bảy người ở trong bốn phòng và một phòng khách nên không còn chỗ cho mẹ và bé ở nữa.

Nhưng nữ thần Athena tài giỏi sẽ không quan tâm đến hoàn cảnh xấu đâu. Bé có thể không bật đèn để xem như không có gian nhà ẩm mốc và thê thảm kia – lúc màn đêm bao trùm tất cả, ngay cả gian phòng cũng không có giới hạn. Có lúc nó là thánh điện vàng son rực rỡ, có khi một căn nhà tù nhỏ u ám, cũng có lúc nó đỉnh núi tuyết thanh khiết và hồ nước yên tĩnh trên cao nguyên.

Tư tưởng lớn thì sân khấu sẽ lớn – Lúc bé hiểu được điều này thì đài truyền hình trung ương còn chưa đổi tên thành CCTV.

Dư Châu Châu đứng trên mặt đất, không nhúc nhích nhưng bé có thể nghe được tiếng nước chảy trong đầu – Đúng vậy, ma vương đang nâng nước trong đại điện lên cao, bây giờ đã quá mất chân mà bé không thể nào động được, bởi vì bé bị trôi lại mất rồi.

Athena nắm nhẹ quả trứng thánh trong tay, lo lắng nghĩ về những thánh đầu sĩ đẹp trai.

Cho dù hoàn cảnh có xấu thế nào đi chăng nữa, bé chắc chắn sẽ có dũng sĩ xuất hiện.

Mỗi cô bé đều là Athena, chỉ cần chúng ta không từ bỏ nó.

Lúc này bé nghe thấy tiếng người kêu to ngoài cửa sổ, “Dư Châu Châu!”

Bé giật bắn mình, bàn tay hơi run, quả trứng trong tay bé bị bé bóp nát mất rồi. Sau đó bé cảm nhận được một chất lỏng sền sệt và lạnh lẽo đang chảy xuống ngón giữa và ngón trỏ bên tay trái của bé.

Chết rồi, làm sao đây?

Tiếng kêu ngoài cửa sổ vẫn cứ vang lên không ngừng.

“Dư Châu Châu, Dư Châu Châu, cậu có nhà không? Cậu dám không trả lời tớ hả?”

Âm thanh non nớt đầy sợ hãi, vừa nghe đã biết là Bôn Bôn rồi.

Tuy giọng của cậu bé không lớn nhưng cậu cứ hét không ngừng, Dư Châu Châu hoảng hốt tính toán nên xử lý quả ‘trứng thánh’ bị vỡ kia thế nào nên không kịp trả lời, lúc này bé cảm thấy rất loạn.

“Dư Châu Châu, Dư —“

“Đừng gọi nữa! Tớ gặp rắc rối rồi!”

Rất nhiều năm sau, khi Dư Châu Châu nhớ đến quả trứng gà màu trắng trong đêm hè đều cảm thấy khó hiểu – chỉ một quả trứng gà thôi mà, sao lúc đó mình lại sợ hãi như trời sắp sập thế không biết.

Bé kéo ngăn kéo ra, đeo dây chìa khóa lên cổ, sau đó đi ra mở cửa. Tay bé vẫn run run cầm quả trứng gà bị vỡ kia. Cứ đi một lát thì quả trứng bắt đầu chảy ra nhiều hơn.

“Sao vậy?” Bồn Bồn tò mò nhìn bé.

“Trứng... Trứng thánh vỡ.”

“Vậy thì ném đi.”

... Đứng rồi, không phải xử lý vết tích là được sao? Bé nở nụ cười ngại ngùng, nhưng bé không biết nên xử lý lòng trắng trứng trên tay thế nào. Lúc đó vẫn chưa có khăn giấy, bé không dám lau lên áo quần, cuối cùng bé chùi lên mặt mình.

Lát nữa đi rửa mặt là được.

Tiểu là quả trứng gà tuy nhỏ nhưng lòng trắng trứng rất nhiều, bé chùi hết mặt rồi mà trên ngón giữa và ngón áp út vẫn còn không ít. Dư Châu Châu nhìn tay mình một hồi, sau đó bé đưa tay – chùi lên mặt Bồn Bồn.

“Cậu làm cái gì vậy?”

“Mượn mặt tí nào.” Có vẻ như bé là đứa nhỏ thiếu đạo đức trời sinh thì phải.

Bồn Bồn đỏ mặt. Đám thiếu thân bay vo ve dưới ánh đèn màu cam, ánh đèn mờ đến mức không thể thấy rõ mặt của cậu bé, Dư Châu Châu không phát hiện gương mặt đỏ bừng đầy bất mãn kia của cậu, bé chỉ thấy được đôi mắt sáng của cậu thôi.

Đôi mắt đó giống như vì sao lẻ loi trên bầu trời vậy đó.

“Cậu tìm tí mớ làm gì?” Dư Châu Châu lau sạch tay rồi kéo cậu bé đến ngoài bệ cửa sổ, nghĩ thầm như vậy vừa có thể nói chuyện với Bồn Bồn lại có thể giữ nhà.

Từ nhỏ Dư Châu Châu đã thấy bé rất thông minh – Bé là nữ thần Athena mà.

“Ba tớ lại uống say rồi...” Câu hỏi của Dư Châu Châu giống như mở vòi nước của Bồn Bồn vậy, vì lần nào cậu nhóc khóc cũng không ngừng, nhưng lần này, lòng trắng trứng dính trên mặt nên cậu nhóc không thể mở miệng ra, chỉ có nước mắt tuôn không ngừng, ngay cả câu nói cũng đầy tiếng nước nở.

“Không có tiền đồ chút nào.” Dư Châu Châu thở than trong lòng nhưng cũng rất lo lắng, bé không biết nên làm gì để cậu bé xinh đẹp trước mắt này không khóc nữa.

Bồn Bồn và cha của cậu nhóc cũng đến thuê căn nhà ngoại thành vì giá rẻ. Dư Châu Châu không biết Bồn Bồn tên gì, mọi người đều gọi tên ở nhà của cậu, ngay cả cha cậu cũng bảo tên thật của cậu rất khó đọc, khó viết nên thường xuyên gọi tên ở nhà của cậu luôn – Dư Châu Châu nghe những lời này thì thấy kinh ngạc vô cùng, nếu như thấy tên khó đọc thì sao lúc trước lại đặt tên này cho cậu chứ?

Sau đó, bé nghe được mấy lời đồn trong nhà hàng xóm – rồi bọn nhỏ cũng học theo người lớn, loan rộng tin này – Bồn Bồn không phải con ruột của cha cậu bé. Mẹ nuôi của Bồn Bồn không thể mang thai, cha nuôi của cậu có ơn cứu mạng với cha mẹ ruột nên cha mẹ ruột của Bồn Bồn để cho hai người nuôi cậu.

Thế là hàng xóm còn nói, bà xem, nhất định là gia đình quyền thế mới có thể sinh nhiều đứa nhỏ mà không lo lắng đến việc quản lý nhân khẩu của ủy ban. Bọn họ đều nói thế, nói nhà cha mẹ ruột Bồn Bồn rất có tiền, nhà không ở trên tỉnh mà ở trong thành phố đang phát triển ở phía Đông. Lúc cha nuôi của Bồn Bồn uống say thì sẽ đánh cậu nhóc, trong buổi đêm yên tĩnh, rất nhiều người không ngủ nhưng bọn họ chỉ im lặng nghe Bồn Bồn khóc mà không đi khuyên.

Lúc cha nuôi của Bồn Bồn say đều vừa đánh vừa chửi ầm lên, nói hàm hồ nhưng giọng rất lớn.

Ông ấy bảo Bồn Bồn là sao Tang Môn, nói cha mẹ ruột của Bồn Bồn lấy oán trả ơn, ông ấy vì họ mà đứt hai ngón tay nhưng bọn họ lại đưa một sao Môn Tinh đến khắc chết vợ của ông ấy, năm nay lại khiến ông ấy mất việc, ngay cả khi chuyển nhà cũng bị người ta lừa tiền.

Mây khóc đi, mây khóc đi, mẹ nó, mây có giỏi thì đi tìm cha mẹ mây đi, không phải bọn họ rất có tiền sao?

Rất nhiều lần Dư Châu Châu ngồi trên giường nhìn ánh đèn mờ ảo kia, bé không thể nào ngủ được, bên tai là tiếng gào khóc của Bồn Bồn, tiếng chửi bậy của người đàn ông trung niên, còn có cả tiếng thở dài của mẹ ở bên tai.

Bé chưa từng xin mẹ đi gần. Dù bé còn nhỏ nhưng bé cũng lờ mờ hiểu, mẹ và bé là thân phận mẹ góa con côi – nói khó nghe thì bé là con riêng. Năm đó ông bà ngoại khó lắm mới có thể mượn quan hệ mà làm hộ khẩu cho bé, nếu không bây giờ bé sẽ là người không có hộ khẩu, thậm chí có khi năm sau còn không thể đi học.

Thật ra, những lời đồn thổi của nhà hàng xóm sẽ là biện pháp mềm mỏng dạy những đứa trẻ trưởng thành. Cho dù Dư Châu Châu nghe thấy cái gì bé cũng không giống những nhân vật chính trong phim, bé sẽ không đau lòng đến mức mặt trắng bệch, bé sẽ không ném bình hoa hay bất cứ thứ gì xuống đất, sau đó xoay người vừa chạy vừa khóc... Bé sẽ không, bé chỉ nhặt mấy cây kem gỗ rồi về vùi lên mặt đất, sau đó bé trốn vào chỗ để không ngừng chậm rãi nhai nuốt và nhớ kỹ những lời của bọn họ.

Cho dù có nhiều chuyện bé không hiểu, nhưng không sao, chỉ cần nhớ kỹ thì sau này bé có thể hiểu.

Đội bé lớn lên bé sẽ hiểu hết thôi.

Bởi vì mẹ bé luôn bảo: “Lúc con lớn lên con sẽ biết hết.”

Cho nên bé sẽ không hỏi gì hết. Trực giác nhạy cảm của một đứa trẻ nói cho bé biết, có nhiều vấn đề, nếu hỏi ra thành lời sẽ mang đến tổn thương cho người khác.

Đêm hè mát mẻ, gió thổi qua trần Dư Châu Châu. Đây là lần thứ n Bồn Bồn ngồi kể về bé sau khi bị đánh, cậu nói cha lúc này rất đáng sợ, cậu sợ rất nhiều, cậu không dám về nhà... Dư Châu Châu nhẹ nhàng bần tay vừa bị muỗi đốt rồi mở miệng bảo “Chơi với tớ đi.”

Tiếng khóc của Bồn Bồn ngừng lại.

“Cái gì?”

“Chơi với tớ đi, đừng khóc nữa.” Dư Châu Châu không biết mình đang nói cái gì luôn “Con trai gì mà khóc mãi...”

Đã từng có một người hàng xóm nhiều chuyện nói một câu vừa sinh động và thô tục rằng: “Đội với Bồn Bồn, ngay cả cái đánh rắm của Dư Châu Châu cũng là thánh chỉ.”

Vì thế Bồn Bồn vốn hiền lành, lương thiện bắt đầu tự trách vì việc gào khóc của mình.

“Chúng ta chơi cái gì? Trời tối rồi, nãy tớ thấy đám Đạn Đạn chơi trò ‘Đèn đỏ, đèn xanh, đèn trắng’ ở bên vách, chúng ta...”

“Chỉ hai chúng ta chơi thôi, không tìm bọn họ.”

“Ờ?”

“Chúng ta chơi Saint Seiya đi.” Dư Châu Châu nhỏ giọng quyết định.

Khi đó Bồn Bồn không biết, việc biểu diễn này là một bí mật nhỏ của riêng Dư Châu Châu, bé có thể mời cậu tham gia đã là một nhượng bộ rất lớn.

Nhiều năm sau đó cậu vẫn không biết điều đó.

Dur Châu Châu nhìn cậu nhóc đang nuốt những quy tắc cơ bản của trò chơi, Bôn Bôn vỗ đầu một cái, tò mò hiểu rõ nói “Vậy cậu là Athena hả?”

Cậu nhóc cười rạng rỡ, Dur Châu Châu lắc đầu một cái “Không, tớ là Saint Seiya, cậu là Athena.”

“Tớ là nam!”

“Cái này không liên quan đến nam hay nữ.” Dur Châu Châu ra về người lớn, lắc đầu với cậu nhóc một cái.

Từ trước đến nay, Athena và Saint Seiya không phân biệt theo kiểu nam nữ đơn giản như vậy.

Đó là mối quan hệ bảo vệ và được bảo vệ. Bé là Saint Seiya nên bé sẽ là người bảo vệ.

Athena là Bôn Bôn, mẹ cũng vậy mà bà ngoại cũng thế, rất nhiều người trên thế giới này cũng không ngoại lệ. Saint Seiya chỉ cần một người đồng thời, vì thế Saint Seiya không ngừng bạo phát vũ trụ nhỏ của mình, có thể anh ta sẽ ngã xuống nhưng Saint Seiya là bất tử.

Đương nhiên Dur Châu Châu sẽ không hiểu rõ những thứ này. Lúc đó tư tưởng của bé đã theo chủ nghĩa anh hùng, chính nghĩa ngút trời nhưng bé không biết điều đó.

Trong đêm hạ hóm đó, tiếng cười đùa của lũ trẻ và tiếng hô của những người lớn đang đánh bài đều rất xa xôi. Bôn Bôn mơ hồ bị Dur Châu Châu đưa vào thế giới của bé, nhìn đôi mắt lấp lánh như bảo thạch của bé, nghe bé nói với giọng kiên định “Điện hạ, ngài đi nhanh đi, ở đây đã có thuộc hạ!”

Từ đầu đến cuối, Athena phiên bản Bôn Bôn chỉ biết im lặng, mặc cho Dur Châu Châu cầm cây kem gỗ đánh nhau với đồng cỏ xung quanh. Mấy chiều Thiên Mã Lư Tinh Quyền bay vùn vụt, cậu nhóc rất muốn hỏi bé, khi nào Đại Ma Vương vô hình kia mới bị đánh bại?

Thời gian chiến đấu quá dài, cậu nhóc đã buồn ngủ.

Bôn Bôn lại không biết, thứ gọi là vận mệnh không phải chỉ có Thiên Mã Lư Tinh Quyền có thể giải quyết được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Chú sâu nhỏ

Cả đời là bao xa?

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

HAPPY NEW YEAR ♥

CHÚC CÁC BẠN MỘT NĂM AN KHANG THỊNH VƯỢNG, VẠN SỰ NHƯ Ý

Dur Châu Châu thường nói tên Bôn Bôn rất hay.

Khi đó, trên TV đang chiếu một bộ phim hoạt hình, nhân vật chính là một chiếc xe hơi màu vàng nhỏ, nhìn giống như xe điện động, dẹt dẹt như quả cầu nhỏ được bom hơi nên trông rất đáng yêu. Chiếc xe hơi nhỏ cũng tên là Bôn Bôn, chiếc xe nhỏ cùng một cậu bé đi đến những nơi khác nhau trên thế giới để tìm mẹ.

Dur Châu Châu không biết người mẹ kia đánh mất đứa con trai của mình kiểu gì, cho nên bé thấy Bôn Bôn rất đáng thương. Đây là lần đầu tiên bé cảm thấy phim hoạt hình nói vậy.

Bé nhìn mẹ đang cài nút cho mình, nghĩ thầm, bạn xem đi, mẹ luôn ở bên cạnh bé. Nghĩ đến đó, bé vui vẻ vỗ ngực như một người biết quý trọng hạnh phúc sau một lần gặp nạn lớn mà không chết.

Nhưng sau này bé quen một cậu bé tên là Bôn Bôn, lúc này bé mới biết, cũng có bà mẹ hồ đồ cố ý đánh mất đứa con trai của mình.

Lúc bộ phim chiếu đến đoạn kết, bé vui vẻ chạy đến nói với Bôn Bôn rằng “Cậu nhất định sẽ tìm được mẹ thôi!”

Khi còn bé, Dur Châu Châu luôn cho rằng, những chuyện bi thảm trong hoạt hình đều nói vậy – ví dụ như Bôn Bôn bị lạc mẹ; mà những điều tốt đẹp lại là sự thật – ví dụ như Bôn Bôn mỉm cười trong vườn hoa khi tìm được mẹ mình.

Lớn rồi bé mới biết rằng, những nhận thức của bé đều bị đảo lộn thật giả.

Những người luôn gặp bi thương bất hạnh thường viết những câu chuyện đẹp để lừa mình dối người.

Nhưng Bôn Bôn lại nản lòng, cậu bé cho rằng mình sẽ không bao giờ thoát khỏi người cha nát rượu kia. Dur Châu Châu cười cậu bé, hỏi sao cậu bé dám chắc chuyện cả đời như thế?

Đời người rất dài sao? Mặt Bôn Bôn lộ nụ cười khổ đầy tang thương nhưng không hợp với cái tuổi ngây ngô của cậu bé chút nào. Lúc đó, Dur Châu Châu bị nụ cười của cậu bé làm sững người, không nói được tại sao, bé lại thích nụ cười đó của Bôn Bôn, nhìn cứ như cậu bé là một người lớn có thể gánh vác được mọi chuyện. Nhưng nghĩ lại, bé cảm thấy Bôn Bôn khóc vẫn tốt hơn – khóc như một đứa bé.

“Cả đời không dài đâu. Tớ bị ông ấy đẩy một cái, bấp chân va vào cạnh bàn, ngày hôm sau nơi đó tím lên, mấy ngày sau nó trở thành màu đen, mấy ngày nữa lại thành màu tím hồng, cuối cùng trở thành màu vàng nhạt rồi biến mất”

Dur Châu Châu không hiểu “Là sao?”

“Nghĩa là tớ đếm thời gian vết thương biến mất, nhưng nó chưa biến mất lại có một vết thương mới xuất hiện. Tớ phải đếm cái này mới phát hiện thời gian trôi rất nhanh, cả đời này nó dài thật sao?”

Sau này Dur Châu Châu quên mất bộ dạng lúc đó của Bôn Bôn, nhưng bé luôn nhớ có một cậu bé nói với bé rằng: “Việc tính toán thời gian trôi qua không chỉ dựa vào lịch...”

Thời gian cũng có thể dùng vết thương để tính toán.

Dur Châu Châu nhìn Bôn Bôn, có chút đau lòng – Nếu như lúc đó bé biết tâm trạng của mình là đau lòng – Những điều tốt đẹp luôn xuất hiện trong phim hoạt hình, ô tô Bôn Bôn muốn tìm mẹ, muốn lên đường ngay lúc đó, muốn đi khắp thế giới với người bạn thân của mình, không cần lo lắng việc ăn uống, không cần lo về xăng dầu cũng chẳng cần lo lắng đường xá xa xôi hay ngồi lên chiếc xe nào cả, bởi vì nó là một chiếc xe.

Trước đây, bé nghe thấy anh Kiều nhà bác cả từng nói cái gì mà “Cuộc sống như cái lưới mờ mờ”, Dur Châu Châu nghe không hiểu, nhưng lúc này, ngẩng đầu nhìn mạng nhện giăng trong góc tường, bé đột nhiên nghĩ đến, cuộc sống là mạng nhện, vậy bọn họ là cái gì? Là con sâu nhỏ bị dính chặt vào mạng nhện và chỉ có thể chờ đợi con nhện đến ăn thịt mình sao?

“Lúc ba mẹ tớ cãi nhau cũng rất đáng sợ, có khi còn ném đồ nữa, có lần ném bình mực vào người tớ đó.”

Dur Châu Châu đột nhiên nói câu đó. Thật ra, bé chỉ gặp được ba bé hai, ba lần thôi. Trong đó, có một lần là ba mẹ cùng xuất hiện, mà lần đó là lần hai người cãi nhau như bé nói đó, cả hai đánh nhau như muốn liều mạng với đối phương vậy, bé không biết người mẹ dịu dàng của bé cũng có lúc mạnh như thế. Khi bé còn nhỏ, bé học được hai từ qua TV, một từ là tâm thần và từ còn lại là mất trí, bé cảm thấy hai từ đó rất hợp với ba mẹ bé vào ngày hôm đó.

Đương nhiên Dur Châu Châu không bị bình mực đập vào, nếu không bé sẽ không sống đến lúc này. Nhưng bé nói rất nghiêm túc, thậm chí còn kiêu ngạo nói lớn điều này đơn giản vì bé muốn an ủi Bồn Bồn.

Lời an ủi tốt nhất trên đời này không phải là “Mọi thứ sẽ tốt hơn.” mà là “Khóc cái con khi, cậu xem này, tôi còn thảm hơn cậu nhiều lắm!”

Quả nhiên bé đã chữa trị cho Bồn Bồn thành công, cậu bé thành khẩn nói “Châu Châu, tớ không cần mẹ, tớ chỉ cần cậu.”

Hai đứa nhỏ ngây thơ sáu tuổi lúc đó đương nhiên không hiểu câu nói này không ổn chỗ nào.

Dur Châu Châu tiếp tục ghé thăm khi về vai cậu bé, thề thốt “Tớ luôn ở cạnh cậu.”

Bé học được câu nói này từ trong phim hoạt hình, bọn họ đều bị tình cảm của đối phương tác động, tình bạn dâng cao làm không khí tốt đến mức kỳ quái.

Tôi vĩnh viễn không rời khỏi bạn. Đây là lời nói dối xinh đẹp và đau buồn cỡ nào.

Sau này Dur Châu Châu mới biết, lời nói dối đầu tiên của bé là do phim hoạt hình mà xuất hiện. Bé tin sai rất nhiều thứ, tin không hề nghi ngờ.

Cuộc sống trong khu tập thể trôi qua rất bình thường. Dur Châu Châu luôn ở nhà hằng ngày, cứ sáu giờ đến bảy giờ tối là lúc bé xem phim hoạt hình, chủ nhật đi nhà bà ngoại, thỉnh thoảng sẽ ra ngoài chơi với mấy người bạn nhỏ lúc mẹ ở nhà.

Thời gian còn lại bé sống trong sân khấu nhỏ của mình. Có lúc bé tưởng tượng đến nhức đầu, tài liệu thực tế thì cạn sạch, bé đành phải đi đọc mấy quyển truyện cổ tích mới để kiểm soát cảm – Nhà bé chỉ có ba bộ sách: Truyện cổ Andersen, truyện cổ tích Grim và ngụ ngôn của Aesop.

Ba quyển sách đều toàn là chữ, không có một bức hình minh họa nào hết. Dur Châu Châu biết rất nhiều chữ, tất cả đều nhờ vào phụ đề dưới phim, hầu hết là xem nhiều nên nhớ chữ. Lúc bé xem sách, bé đều dựa vào trí nhớ mà đoán, vừa đọc vừa đoán chữ trong sách, bé cảm thấy nó rất thú vị.

Không có tranh mà chỉ toàn chữ nên giúp ích cho việc tưởng tượng của bé rất nhiều. Không có sự ràng buộc sẵn của người viết sách, bé chỉ có thể tự mình nghiên cứu đoạn miêu tả cảnh vật trong sách [Giấc mơ dưới cây liễu] và [Bông hoa nhỏ], bé viết hết trí óc để tưởng tượng mọi thứ, kể cả những thứ cây hoa bé chưa từng thấy lần nào.

Vì thế, lúc học lớp sáu ở trường tiểu học, lúc bạn nhỏ Lâm Dương tốt bụng mời bé đến nhà xem phim hoạt hình Công Chúa Bạch Tuyết trên kênh Disney, bé thất thần nói ‘Không đúng’ sau một hồi chăm chú nhìn cô công chúa Bạch Tuyết mất ngọc này ngái với mái tóc ngắn và chiếc quần lam.

“Không đúng chỗ nào?” Lâm Dương vừa gãi tóc vừa nhướn mày hỏi bé.

“Gương mặt cô ấy không giống công chúa Bạch Tuyết.”

“A?” Lâm Dương cười “Chẳng lẽ cậu gặp được rồi à?”

Bé không nói nữa, chỉ im lặng nhìn màn hình, gương mặt của cô bé chưa đến chín tuổi lộ rõ sự bất đắc dĩ và mệt mỏi.

Nói chung, công chúa Bạch Tuyết trong lòng bé không như thế.

Lâm Dương gãi tóc ròn rột, trong lòng bé như có một con chuột nhỏ gặm vườn hoa bí mật của bé ròn rột.

Nhưng lúc sáu tuổi, Dur Châu Châu gặp một vấn đề rất nghiêm trọng, hai bộ phim hoạt hình mà bé thích lại chiếu cùng khung giờ trên hai kênh khác nhau. Bé chỉ có thể đau khổ mà đổi kênh liên tục.

Sau này lớn lên, nghe nói bạn tốt bắt cả hai tay thì bé lại nhớ đến cảnh tượng mình ngồi chuyển hai kênh liên tiếp lúc sáu tuổi.

Bé rất đồng cảm với bạn tốt. Bạn của bé nhất định vừa đau khổ lại vừa dằn vặt khi làm điều đó.

Cuộc sống tốt đẹp đó cũng kết thúc rồi.

Cô con gái ở căn nhà phía Tây mất rồi.

Thi thể được phát hiện ở trong rãnh nước gần khu tập thể, có người báo là bị bóp cổ tới chết – Đương nhiên, bé cũng nghe những người phụ nữ lẩm nhẩm chuyện kia xi xào bàn tán, bọn họ dùng gương mặt kỳ bí báo lúc chết, thi thể kia không mặc quần áo, chặc chặc....

Dur Châu Châu không hiểu tại sao người xấu lại cướp áo quần của người kia.

Còn về người ấy, hình ảnh cuối cùng bé về người kia là vào mấy ngày trước, cô ấy là một người xinh đẹp, cô mặc một chiếc quần jean ống loe, tóc uốn quăn đi đến nhà Dur Châu Châu cười cợt mẹ bé. Mẹ bé nói, mặc đồ rất đẹp. Cô ta không hề khiêm tốn, cười ha ha, đôi môi đỏ tươi lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Thật sự rất đẹp, Dur Châu Châu nghĩ.

Lúc đó Dur Châu Châu đã biết thương thức cái đẹp của người phụ nữ. Mà khi còn rất nhỏ, bé nghe mẹ và mợ cũng khen trang phục của một cô gái nào mới đi qua rất đẹp, lúc ấy bé không chịu im lặng mà đi đến đi lui trước mặt hai người như về mình là một người qua đường, sau đó nghiêng đầu qua chỗ khác mà chỉ vào mình hỏi “Mẹ, mẹ mau nói cô gái này mới là người đẹp nhất.”

Người nhà cô gái đó không dám làm tang lớn, ngay cả việc khóc lóc cũng kiềm lại, cứ như đây là một chuyện rất mất mặt.

Một thời gian sau, cửa hàng đầu hũ của nhà bà Trần bị cạy khóa, hai trăm đồng tiền trong ngăn tủ bị người ta trộm đi. Điều này khiến mọi người trong khu tập thể lo lắng, không biết là do người ngoài hay người trong khu tập thể làm, mọi người đều hoảng loạn vô cùng. Mẹ bé cũng không dám để bé ở nhà một mình, lúc đi làm, mẹ thường mang bé đi theo bên cạnh.

Năm đó mẹ Dur Châu Châu thi đại học không tốt, chỉ đậu một chuyên ngành trong học viện y của tỉnh, học về trung y. Sau đó xảy ra một vài chuyện, mẹ bé thất nghiệp, cuối cùng đành tự mở một chỗ khám bệnh trung y, thật ra cả tiệm chỉ có mình mẹ nên mẹ rất bận. Mẹ có lúc phải xoa bóp trị liệu cho khách hàng lại có khi phải chạy đến nhà khách hàng làm việc, bởi vậy mẹ bé tốn rất nhiều thời gian cho việc đạp xe bốn ba ngoài đường.

Mà lúc này, sau xe lại có thêm một Dur Châu Châu.

Mẹ bé luôn cảm thấy hổ thẹn vì bắt con gái bốn ba với mình từ nhỏ. Hồi nhỏ, cứ mỗi lần bé chui vào một góc là mẹ lại tự trách mình, nhưng Dur Châu Châu lại cảm thấy rất vui. Bé cảm thấy bé không còn là con sáu nhỏ bị mạng nhện bao phủ nữa, bé thấy mình đã tìm được một thế giới mới, thế giới chỉ có riêng bé mới đến được.

Thế giới này rất lớn nên có đủ kiểu người.

Bé học được cách giao tiếp với người lớn, lúc nên nói thì bé sẽ nói, lúc cần im lặng thì bé sẽ không mở miệng một giây. Có lúc khách hàng lo bé ở một mình sẽ buồn chán nên luôn tìm một vài món đồ chơi cho bé, có lúc cũng cho bé ăn chút bánh ngọt. Nhưng bọn họ không biết, bé không thấy sự yên tĩnh đó buồn chán chút nào. Mỗi một căn nhà đều khác nhau, mỗi nơi đều cho bé linh cảm mới. Bé không cách nào biểu diễn trực tiếp nên chỉ có thể trốn vào một góc im lặng, tự mình chìm vào trong cảnh đồng rộng lớn đầy biến hóa.

Đến mùa đông, mặt đường phương Bắc luôn kết một lớp băng dày. Ngoài những con đường lớn được quét tuyết đúng giờ thì xe luôn bị tuyết trên những con đường nhỏ làm khó. Việc đi ra khỏi nhà cũng đã khó rồi chứ đừng nói đến việc đạp xe đạp. Dur Châu Châu bắt đầu đi bộ với mẹ, bé học cách chen xe bus, có khi bị chen đến mức hai chân lúng lơ trên không trung. Có điều bé rất thích đi bộ, bởi vì ngày nào mẹ cũng mua cho bé ít đồ ăn vặt lúc đi qua quầy bán bánh rán thơm lừng hoặc xe đẩy nhỏ bán những cây hồ lô đường ngọt ngào.

Bé cảm thấy đây là thu hoạch ngoài ý muốn mà mẹ lại coi đó là đồ bồi thường.

Năm đó, Dư Châu Châu đi qua một đoạn đường dài nhất trong cuộc đời, mà bé gặp phải Trần An ở cuối con đường đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 1 - Chương 4: Lam thủy

Nếu như em yêu hẳn

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki + Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

P/s: Chương đầu mở màn cho màn comeback của bản công túa:”> Chào mừng tui đi nàoooo

Dư Châu Châu nhớ đến ngày đông năm 1993, mẹ bảo tối về mẹ sẽ làm vằn thắn cho bé ăn.

Tuyệt rồi khắp nơi làm đường đi trở nên khó đi, hai mẹ con bé đợi xe bus mãi mà vẫn không thấy đến, lúc này chỉ còn bốn lăm phút là đến thời gian mẹ bé hẹn khách hàng. Dư Châu Châu phát hiện bàn tay bé nhỏ của bé bị mẹ nắm rất chặt, sau đó mẹ cúi đầu nhìn bé như đã quyết định cái gì đó “Châu Châu, chúng ta đi bộ nhé?”

“Vâng!” Thật ra bé rất muốn đi bộ, bởi vì trên đường nhất định sẽ có lúc bé được gắm lên lớp tuyết trắng tinh và mềm mại kia.

Quá trình đạp tuyết đầy thú vị của bé chỉ kéo dài khoảng hai mươi phút, gương mặt của bé bị gió thổi lạnh đến mức không còn chút cảm giác nào, chân bé cũng vừa tê vừa mỏi, bé quần chặt khăn quàng cổ nhưng phần ngoài khăn bị đông cứng nên nó khiến bé càng cảm thấy lạnh lẽo khi chạm vào da.

Bé ngẩng đầu thì thấy con mắt của mẹ đã đỏ bừng.

Có vẻ như ngôi nhà hôm nay cần đến rất là xa đây.

Con đường đi rất im ắng, chỉ có tiếng đạp tuyết của hai mẹ con bé.

“Châu Châu?”

Mẹ gọi bé một tiếng, mẹ thấy bé không trả lời thì cúi đầu, vừa cúi đã thấy cô bé ngoắc nhà mình mỉm cười nhìn khoảng không trước mắt một cách ngờ nghệch.

Nói đúng hơn, Dư Châu Châu lúc này đang ở chung với hai người bạn tốt của mình, công tước Thỏ và từ tước Thỏ. Bé đang nói chuyện với hai người bạn tốt này. Lúc trước đi qua khoa chỉnh hình ở bệnh viện, bé đã thấy một cái hộp bị người khác đặt ngoài cửa sổ, không hiểu sao bé đột nhiên cảm thấy mình thấy được một chiếc máy bay màu cam bay vòng vòng trên trời, sau đó nó đâm vào cửa sổ và bốc khói lên.

Linh hồn của Dư Châu Châu như bay khỏi cơ thể để đến chỗ hai con thỏ kia. Hai chú thỏ mặc bộ âu phục màu xanh lam, đeo một cái nơ màu hồng trên cổ, cái đuôi ngắn với bộ lông xù bị lộ ra ngoài do hai chú thỏ nhỏ không mặc quần.

“Xin chào quý cô!” Chú thỏ lớn nở nụ cười để lộ cái răng “Tôi là vị khách từ hành tinh khác đến, Công tước Gerry. Đây là con trai của tôi, Từ tước Creek.”

Dư Châu Châu mỉm cười chào hỏi hai người như một đại sứ của địa cầu “Xin chào công tước đại nhân.”

Chẳng qua bé không biết nụ cười ngoắc ngoắc của bé đã dọa một bà lão đang ngồi trên xe lăn ở cửa khoa chỉnh hình. Bà lão không chỉ nhìn bé với ánh mắt ngờ ngác mà còn nở một nụ cười kỳ quái.

Cả đoạn đường đi, bé Dư Châu Châu của chúng ta chẳng rảnh rỗi tí nào, Công tước Thỏ vẫn hỏi cô rất nhiều vấn đề, ví dụ như hai vị khách từ hành tinh khác chỉ vào hai chiếc ô tô rồi hét lên, hoặc hỏi Dư Châu Châu sao có thể xây được căn nhà cao tầng như vậy, còn có, bên trong ống khói đốt cái gì vậy? Hay hỏi những câu bình thường như những người bán kẹo hồ lô kia sẽ ngủ trên xe đẩy của mình vào mỗi tối hay sao? Bé giải thích cặn kẽ cho hai người bạn từ hành tinh khác này, hai chú thỏ bị hành động hiền lành và tao nhã của bé làm cảm động, thành kính mời bé đến làm nữ hoàng ở hành tinh của họ....

Dư Châu Châu hoảng hốt, vội vàng từ chối.

“Đất nước chúng tôi cần một nữ hoàng bề hạ hiền lành xinh đẹp như ngài, xin ngài hãy đồng ý với chúng tôi!”

Dư Châu Châu đỏ mặt, cười khúc khích, dù bất kỳ ai, chỉ cần được khen sẽ luôn cảm thấy ngại ngùng – nhưng bé cảm nhận được hai người bạn mới này không hề nịnh nọt lung tung. Bé không thể làm gì khác ngoài việc từ chối lần thứ hai một cách uyển chuyển.

Có lẽ do quá tập trung nên sân khấu nhỏ của bé đã trở thành hiện thực.

Lần đầu Trần An thấy Dư Châu Châu là cảnh này, một cô bé bị khăn quàng cổ và mũ che hết cả mặt, chỉ lộ ra đôi mắt xinh đẹp nhìn thế giới bên ngoài. Cô bé nhìn bụi cỏ bên cạnh, cười nói “Cảm ơn ý tốt của các bạn, nhưng tôi phải ở lại Trái Đất.”

Gió bắc tiêu điều thổi qua, mẹ nhìn và cười vỗ đầu bé. Lúc này Dư Châu Châu mới tỉnh lại, hoảng loạn nhìn người trước mắt. Đây là một cậu bé mặt bộ đồ đồng bằng nhung màu trắng, hai tai cậu đỏ bừng vì lạnh, cậu nhìn bé với ánh mắt trêu mến và một nụ cười dịu dàng, à, cậu ta còn cao hơn bé cả một cái đầu.

“Xin lỗi, để cháu phải đợi lâu rồi!”

“Không sao, cháu cũng mới xuống thôi, đi mau vào đi ạ!”

Giọng nói của cậu rất êm tai, tuy chỉ là giọng nói của một đứa trẻ nhưng lại êm tai hơn những tiếng hét như chiêng của mấy đứa trẻ trong khu nhà của Dư Châu Châu rất nhiều.

Hai mẹ con bé đi theo Trần An vào nhà. Nhà Trần An ở tầng 12, đây là lần đầu Dư Châu Châu đi thang máy trong đời, khi thang máy bắt đầu nhấc lên, bé nở nụ cười và trải nghiệm thần kỳ này. Trần An cũng quay đầu cười với bé. Kinh nghiệm này khiến Dư Châu Châu thoát khỏi thời đại phép thuật và bình khí lạnh mà chìm vào trong thời đại công nghệ cao với những thứ máy móc, phi thuyền, thang máy ly kỳ.

Nhà Trần An là căn nhà kiểu hai tầng, đây là lần đầu Dư Châu Châu thấy căn nhà bự như vậy, cầu thang ở ngay giữa nhà, chuyện này thật sự rất thần kỳ, căn nhà này rất giống hoàng cung! Nhiều năm sau, khi học tiết chính trị, thầy giáo hỏi đứa mọi người nơi ở của người nghèo và người giàu có chỗ nào khác nhau? Dư Châu Châu trả lời: “Cái này còn phải xem cầu thang ở bên ngoài nhà hay bên trong căn nhà.”

Mẹ đến để xoa bóp cho bà nội bị liệt nửa người của Trần An, mẹ Trần An chỉ gặp hai mẹ con bé để chào hỏi một lát rồi trở về phòng của bà, còn Trần An thì ở lại chơi với Dư Châu Châu. Không hiểu sao, hôm đó, người giữ gìn bình tĩnh như Dư Châu Châu lại cảm thấy hồi hộp dù bề ngoài rất bình tĩnh.

Bé căng thẳng – Nơi này không phải là sân khấu nhỏ của bé, nơi này là cung điện thật sự, mà người trước mắt bé là một hoàng tử thật sự.

Chẳng qua Dư Châu Châu lại quên chiếc giày thủy tinh, thử chứng nhận bé là Có bé lọ lem ở nhà mất rồi.

Đương nhiên, đó chỉ là bản tính của một cô gái, dù bé chỉ mới sáu tuổi, tuy nhiên, tuổi tác và tình yêu hoàn toàn không liên quan – dù sao bé cũng chỉ mới sáu tuổi.

Trần An mang đôi dép lông xù màu trắng, chiếc áo lông xù màu xanh nhạt làm tôn lên gương mặt trắng nõn của cậu. Cậu rót một ly sữa bò nóng cho Dư Châu Châu, cô giúp việc bung một khay bánh kẹo và hoa quả bằng thủy tinh màu xanh lam lên cho hai người. Dư Châu Châu ngồi trên ghế salon, bé không dám thờ ơ nhưng vẫn nở nụ cười nói cảm ơn Trần An và cô giúp việc.

Trần An nở nụ cười, dịu dàng xoa tóc bé “Em tên gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dư Châu Châu, sáu tuổi.” Ngừng một lát “Còn anh thì sao ạ?”

“Anh tên Trần An, 12 tuổi.”

“Viết sao ạ?”

“Hà?”

“Chen An [1] viết sao ạ?”

[1] Chen An: Phiên âm của Trần An.

Trần An sững sốt một lát, sau đó vội vàng chạy vào phòng sách, cầm một xấp giấy trắng, dùng bút bi viết chữ “Trần An” lên, sau đó cười hỏi bé “Em nhận ra mặt chữ chứ?”

Dư Châu Châu gật gù, sau đó lắc đầu, bé chỉ vào chữ ‘Án’ rồi nói “Chữ này em không biết. Đọc là ‘An’ ạ?”

Trần An gãi đầu nói “À, đây là chữ An trong từ ‘cây bạch đàn’ [2]. Ba mẹ anh gặp nhau dưới cây bạch đàn nên đặt tên anh là Trần An. Loại cây này không có ở phương Bắc, nhưng mà em viết tên em cho anh xem đi, tên Dư Châu Châu thật sự rất êm tai”

[2] Cây bạch đàn: 桉树 – đọc là Ānshù (An sù) nên mới bảo An từ ‘cây bạch đàn’.

Tuy biết người ta chỉ nói khách sáo nhưng Dư Châu Châu vẫn đỏ mặt, bé cầm bút viết chữ Dư Châu Châu một cách non nớt. Ba chữ như mèo cào của bé viết dưới hai chữ ‘Trần An’ vừa xinh đẹp lại mạnh mẽ kia khiến bé cảm thấy rất mất mặt.

“Viết đẹp lắm!” Trần An nói.

Dư Châu Châu theo mẹ đi khắp nơi, gặp rất nhiều người, cũng nói ‘xin chào’ với đủ loại người, bé cũng từng nghe không ít lời khen ngợi và khách sáo, nhưng chưa ai có thể biểu hiện những lời khách sáo một cách chân thành như Trần An – giống như những lời cậu nói là thật vậy.

“Xem phim hoạt hình nhé!” Trần An cắt cây bút trên bàn đi, đưa tay ấn một nút trên điều khiển từ xa. Dư Châu Châu dán mắt nhìn màn hình màu xanh, nhìn cậu nhét một băng đĩa màu xanh vào một đầu máy màu đen, sau đó thuần thục bấm vài nút.

“Hôm qua anh vừa thấy chữ tập cuối thì đi ngủ ngay, để anh xem tập cuối xong rồi chúng ta xem Tom and Jerry nhé?”

Trong bộ phim hoạt hình Trần An mở có một cô bé có làn da màu đen cùng mái tóc ngắn, còn cậu bé thì da trắng đeo kính. Nhiều năm sau, Dư Châu Châu mới biết bộ phim hoạt hình này tên là “Nadia – Bí mật vùng biển xanh” được cải biên từ bộ truyện tên Hai vạn dặm dưới đáy biển do Hideaki Anno của Neon Genesis Evangelion sản xuất. Dư Châu Châu không biết cốt truyện của bộ phim này nhưng vẫn cùng xem tập cuối với Trần An.

Boss lớn bên phản diện đã khống chế nữ chính, ép buộc các nhân vật chính khác nghe theo hắn. Cậu bé đeo kính rất dũng cảm nhưng vẫn bị phản diện bắn một phát súng. Cuối cùng nữ chính Nadia khôi phục thần trí, quyết định dùng viên bảo thạch màu lam tên ‘Lam thủy’ có sức mạnh thần kỳ cứu mạng cậu bé. Trước kia, cô bé từng được mẹ nhắc nhở, nếu như làm như thế, cô sẽ không bao giờ có thể gặp thần thánh bằng viên đá này nữa.

Nadia không hề do dự vứt bỏ cơ hội gặp thần thánh, cắn răng cứu nam chính.

Kết thúc.

Trần An dụi dụi con mắt, giống như cảm thấy kết quả đó rất nhàm chán, cậu thay băng ghi hình khác vào máy.

“Chán lắm hả?” Cậu cười đẩy đĩa hoa quả đến trước mặt Dư Châu Châu “Ăn quả táo đi em”

Dư Châu Châu lắc đầu “Không cần đâu ạ... Không chán lắm.”

Trần An cười rất dễ nhìn, nụ cười của cậu rất dễ nhìn, giống như Dư Châu Châu là một đứa trẻ sơ sinh. Dư Châu Châu nhớ tới anh họ Kiều của mình, cũng mười hai mười ba tuổi, nhưng người kia lại hay chạy đi chơi game ở các tiệm net, còn không chút kiên nhẫn nào với bé. Đây là lần đầu bé cảm thấy sự chênh lệch giữa người với người rất là lớn...

“Biết loại kết thúc này rất nhàm chán nhưng vẫn muốn xem, xem xong lại cảm thấy nó quá nhàm chán.”

Dư Châu Châu nghiêng đầu “Cái tên ‘Lam thủy’ này rất dễ nghe.”

Bé không hiểu tại sao mình nói thế vẫn có thể làm cậu cười.

“Ừ, anh cũng thích cái tên này.”

Vì vậy bé rất vui vẻ, bé giống như được cô vũ, lớn gan nói tiếp “Nếu như là anh, anh sẽ bỏ qua cơ hội gặp thần thánh mà cứu cậu bé kia sao?”

Trần An tròn mắt, nhìn thấy bé cúi đầu ngại ngùng. Cậu đoán chắc cô bé này không hiểu ‘đi gặp thần thánh’ kia là gì.

Lần này Trần An không trả lời bé như kiểu lừa một đứa trẻ mà nghĩ một hồi, lâu đến mức cái cổ cúi gằm của Dư Châu Châu mỏi như.

“Không biết.”

Cậu trả lời như thế.

Dư Châu Châu không cách nào hình dung được sự hài lòng của mình trong lúc đó. Trực giác của cô nói rằng lần này cô được đối xử rất tốt bởi vì người kia trả lời cho bé một câu trả lời vừa thật lòng nhưng lại có chỗ thiếu hụt.

“Em thì sao?”

Dư Châu Châu bắt đầu suy nghĩ, suy nghĩ rất chú tâm. Tư duy của bé không thể cân nhắc vấn đề lợi và hại như Trần An, bé chỉ có thể dùng cách truyền thống – nhắm mắt lại, mở phòng bối cảnh trong phim hoạt hình, sau đó nhớ đến hình ảnh của cậu bé mất kính bị bắn một phát rồi ngã xuống.

Chỉ là lần này, gương mặt của cậu bé mất kính đã trở thành mặt của Bôn Bôn. Dư Châu Châu không có cảm giác với cậu bé này, nhưng nếu cậu là bạn của Nadia, vậy thì đôi mắt của cậu ta thành mặt của Bôn Bôn là được rồi – bé mở mắt ra, chống cằm nhìn Trần An nói “Em hiểu rồi.”

Cậu cười như đã đoán được đáp án của bé từ sớm “Cô bé hiền lành.”

Bé Dư Châu Châu lắc đầu, giải thích “Nếu như em yêu hắn thì sẽ cứu hắn, nhưng đối với người xa lạ thì không chắc.”

Nếu như em yêu hấn.

Lần này Trần An cười to, cậu xoa mạnh đầu của bé, Dư Châu Châu thấy rất ngại ngùng, nhưng bé không biết, Trần An nghe được một cô bé sáu tuổi nói đến tình yêu thì thấy vô cùng buồn cười. Đương nhiên, tình yêu mà Dư Châu Châu nói đến hơn nửa là sự dạy dỗ của phim hoạt hình, đối với bé mà nói, bạn tốt trong phim hoạt hình đều yêu nhau, nên bé và Bôn Bôn cũng yêu nhau, vì yêu thì có thể hi sinh Lam thủy rồi. Nhưng nếu như người chết đi là anh họ Kiều không chút tình cảm, bé sẽ không bỏ qua cơ hội gặp thần thánh đâu.

Rất đơn giản nhưng cũng rất cực đoan. Đây là góc nhìn thế giới của những đứa trẻ đơn giản.

Hai người tiếp tục xem tiếp Tom and Jerry. Quả nhiên Tom and Jerry là tốt nhất, bạn không bao giờ lo lắng ai trong hai đứa này chết cả, cũng không lo lắng đến việc phải đứng giữa tình thế nửa sống nửa chết, bên trong thế giới này chỉ có sự vui sướng.

“Lúc này em nghĩ gì khi nhắm mắt vậy?”

Lúc Tom nắm đuôi Jerry thì Trần An đột nhiên hỏi một câu không đầu đuôi.

“Em nghĩ...” Bé cảm thấy rất ngại ngùng “Nếu như em là Nadia.”

“Lúc này dưới lầu em đang nói chuyện với người ngoài hành tinh?” Cho nên mới lăm lăm bảo mình phải ở lại Trái Đất? Đột nhiên Trần An cảm thấy cô bé này rất thú vị, giống như là một món đồ chơi mới mẻ khiến cậu không kìm lòng mà muốn tìm hiểu.

Dư Châu Châu gật đầu như cậu đoán.

Trần An ngửa đầu dựa vào ghế salon, cười rất thoải mái, nhưng trong mắt Dư Châu Châu, cho dù cậu cười to hay tao nhã thì đều có mấy phần tao nhã hết.

Đúng lúc này, mẹ và cô giúp việc xuống nhà, mẹ lấy chiếc áo màu đen và khăn quàng cổ màu đỏ của Dư Châu Châu từ giá áo xuống, cười nói với Trần An “Làm phiền cậu phải chơi với con bé rồi, Châu Châu, đến đây nào, mặc áo khoác vào, chúng ta nên về rồi.”

Không ai nghe được tiếng thở dài nhẹ nhàng của Dư Châu Châu.

Trần An tạm dừng bộ phim hoạt hình lại, đứng lên tiễn bé. Lúc nhìn thấy tờ giấy ghi tên hai người bọn họ, cậu nở nụ cười, cầm tờ giấy lên, gấp lại thành một hình vuông nhỏ, nhét vào trong tay bé.

Cửa bảo hiểm mở ra, Trần An nở nụ cười nhìn hai người đi xa. Dư Châu Châu cảm tay mẹ đi vào trong làn tuyết, làn tuyết trắng xóa bay giữa màn đêm âm u bao la mờ mịt này khiến cả thế giới trở nên im lặng.

Bé đưa hai tay vào trong túi tiền, góc giấy đâm vào lòng bàn tay khiến bé cảm thấy rất ngứa. Mẹ hỏi bé, phim hoạt hình hay không?

Dư Châu Châu gật đầu “Rất hay. Lam Thùy cũng đẹp.”

Anh Trần An cũng rất đẹp. Bé nói nhỏ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 1 - Chương 5: Sống ở nơi khác

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Xin lỗi Saint Seiya, người tôi thích là Ikki

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đông Thần Thần [冬辰] aka Miyuki + Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Hai mẹ con về đến nhà đã sáu giờ, mẹ thì ngồi làm văn thẩn ở cạnh bàn, còn bé thì mở tivi lên xem hoạt hình.

“Con có thấy lạnh lắm không? Hôm nay đi đường xa như vậy mà.”

“Không ạ.” Bé lắc đầu, chính bản thân bé cũng không biết được mình đi qua con đường đó thế nào mà không thấy mệt mỏi, trong đầu bé lúc đó chỉ có hai con thỏ à.

Mẹ không biết con gái của mẹ từ chối làm nữ hoàng của một hành tinh vì mẹ đâu! Bé là đứa trẻ không vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ người thân đấy nhé!

“Nếu không phải gần đây khu này không an toàn thì mẹ sẽ không để con phải đi khắp nơi với mẹ trong ngày đông thế này đâu. Xin lỗi Châu Châu.” Mẹ dùng ngón cái và ngón trỏ đắp kín miếng sùi cào, vành mắt hơi đỏ ửng “Gần đây cũng không có nhà trẻ, nếu như năm đó có thể xin cho con vào học ở nhà trẻ thành phố thì tốt rồi.”

Mỗi lần nhắc đến nhà trẻ thành phố thì Dư Châu Châu đều cảm thấy ngại ngùng và áy náy. Khi đó nhà trẻ tuyển sinh, mẹ đã dắt bé đến xin học. Có rất nhiều phụ huynh dắt con đến xếp hàng để xin nhập học với ba cô giáo ở đó. Đến phiên bé đến ghi danh thì một cô giáo hỏi bé: Người bạn nhỏ, cháu có sợ trường gì nào?”

Sợ trường?

Đó là cái gì vậy?

Dư Châu Châu bình tĩnh suy nghĩ một lát, lúc này bé nghe mấy cô bé trước bé bảo là biết hát, biết múa. Bé cũng biết hát, nhưng lại không biết múa, nhưng mấy sở trường kia quá phổ thông rồi, bé muốn trở nên đặc biệt một chút.

“Cháu biết vô.”

Mẹ còn đang lo lắng thì thấy con gái nhà mình đã ngồi xồm xuống làm trung bình tấn, bé vung vẩy hai tay “Hãy!”, “Ya!” sau đó đánh phải cô giáo trông trẻ....

Sau đó nữ hiệp Dư Châu Châu không được chọn, bé cảm thấy đây là một sự sỉ nhục nên đã thoái ẩn giang hồ từ đó.

Thật ra, bé không biết rằng, cái gọi là phỏng vấn này chỉ là hình thức, vấn đề quan trọng của cuộc phỏng vấn này là để xem xét gia cảnh và tiền bối của phụ huynh, bé không được tuyển không phải bởi vì cô giáo trông trẻ không thích võ nghệ của bé.

Với chuyện này, suy nghĩ của mẹ và Dư Châu Châu khác nhau rất nhiều, cho nên cả hai người đều cảm thấy áy náy với đối phương. Có điều Dư Châu Châu không thấy tiếc, tuy lúc đi ngang sân, bé rất mong ước mình có thể chơi trong chiếc cầu trượt nhỏ xinh xắn hoặc được ngồi trên máy chiếc ghế và chiếc bàn sắc sỡ để thi ai ăn nhanh hơn. Nhưng khi bé nghe nói những đứa trẻ trong vườn trẻ phải ngủ trưa mỗi ngày thì bé cảm thấy mình rất may mắn.

Có điều bé không biết, có lần mẹ đưa bé đến ký túc xá trong nhà xưởng để xoa bóp, bé ôm con mèo đi lạc ngồi ngủ say ở một bên nôi hơi đã khiến mẹ phải khóc vì hổ thẹn do không đủ sức cho bé vào một vườn trẻ tốt học.

Nhiều năm sau, khi bé lớn lên, những gì bé nhớ đến chỉ là hình ảnh một nữ chiến binh đồng hành với thánh thú (con mèo) chiến đấu với đại boss trong ngọn núi lửa ác ma (nồi hơi). Tất cả những kí ức của bé lúc đó chỉ toàn là niềm vui mà không có một dấu vết của sự gian khổ nào.

Đối với Dư Châu Châu mà nói, cuộc sống của bé chưa bao giờ được gắn liền với hai chữ ‘khó cực’. Con đường dài đằng đặc, gió tuyết, mặt trời, những thử thách đều bị bé biến thành những bối cảnh thần kỳ, còn bé thì giống như biển mắt khỏi thể giới thực để trở thành một người có thần phận đặc biệt nào đó và sống ở một đất nước khác.

Sức tưởng tượng là lực trường AT [1] của bé. Bé sống ở một nơi khác, là một ‘nơi khác’ xinh đẹp đặc sắc mà không có điều gì có thể hại được bé.

[1] *Lực trường AT: tức là AT Field (viết tắt của Absolute Terror Field), một từ xuất hiện trong phim hoạt hình Neon Genesis Evangelion. Người sở hữu lực trường AT có thể ngăn chặn mọi sự tấn công của những vũ khí thông thường – Lấy từ nguồn: boconlonton.wordpress.com*

Cho dù có lúc bé sẽ gặp phải những ánh mắt khinh thường sỉ nhục – ví dụ như lần đi qua cửa hàng nhạc cụ xinh đẹp, mẹ hỏi giá tiền của cây piano màu trắng mà người phục vụ lại nhìn ánh mắt khinh thường đánh giá hai mẹ con bé, sau đó cười lạnh nói một cái giá khiến người khác phải sợ hãi – Dư Châu Châu cũng nhớ kỹ gương mặt của người phục vụ đó, sau đó dán mặt của cô ta lên mặt của ma vương, sau đó cầm cây kiếm thánh Mejia của bé đánh cho cô ta tơi bời hoa lá.

Sau đó bé ngoan ngoãn ngồi bên bàn, tưởng tượng chiếc bàn là cây piano màu trắng xinh đẹp, nhẹ gờ hai tay, học theo tư thế ưu nhã Richard Clayderman [2] bắt đầu ngồi đàn, cuối cùng bé đứng lên, nhắc gộc quần vốn không tồn tại, hơi quỳ gối xuống, nở một nụ cười hoàn mỹ.

[2] *Richard Clayderman: Tên thật là Philippe Pages, là một nghệ sĩ piano nổi tiếng. Ông ấy đã ra rất nhiều album nhạc, trong đó có các tác phẩm của Beethoven, Liszt, Chopin và Mozart. Ông cũng được biết đến bởi khả năng diễn xuất tuyệt vời với những bài hát được nhiều người thích như ‘Yesterday’ ‘The Sound of Silence’ và ‘Memory’. Thật ra ông ấy vốn không cần ghi chú, nhưng vì ông là idol trong giới piano của Nguyệt nên Nguyệt ghi chú ông tí thôi =))) Hi hi:~*

Dư Châu Châu cảm thấy rất vui vẻ.

Tuy nhiên cũng có lúc bé cảm thấy rất cô đơn. Có những lúc công tước Gerry và tử tước Creek không nói chuyện, hay những lúc Athena và Saint Seiya sẽ im lặng, cậu bé ba mắt bị dán băng dính hình chữ thập vào miệng, đó là những lúc năng lực tưởng tượng của bé gặp vấn đề.

Ngay những lúc cô đơn hiem hoi kia, bé cũng phát hiện ra một điều rất thú vị, đó là bé có thể thấy được mặt trăng vào buổi chiều.

Mỗi tháng sẽ có những ngày bé thấy được mặt trăng khuyết giữa bầu trời xanh thẳm lúc về chiều. Rìa mặt trăng không quá rõ ràng, có chút trong suốt, trắng bạc mơ hồ như vệt nước màu trắng bị vẽ lên bức tranh sơn dầu màu lam thuần.

Bôn Bôn, cậu đến đây xem này, trên trời có một vệt mặt trăng.

“Một vệt” là lượng từ do cô bé Dư Châu Châu sáu tuổi phát minh ra, sau đó bé từng dùng ‘một vệt mặt trăng’ trong bài văn ở năm lớp ba, sau đó bị giáo viên gạch đi, sửa chữa nó như một lỗi chính tả.

Lúc Dư Châu Châu cảm thấy cô đơn thì bé sẽ nói chuyện với Bôn Bôn – tuy gọi là nói chuyện, nhưng thực tế chỉ có mình bé nói chuyện còn Bôn Bôn thì im lặng ở cạnh nghe bé nói. Bé kể cho Bôn Bôn rất nhiều câu chuyện xưa, có một phần là kể theo phim hoạt hình, cũng có một phần là do bé tưởng tượng ra.

Không biết sao, có một ngày bé kể đến câu chuyện của cây piano màu trắng kia.

Bôn Bôn vẫn im lặng ở cạnh đột nhiên lên tiếng “Tớ bảo mẹ tớ mua cho cậu.”

“Mẹ cậu?”

Nhưng Bôn Bôn không biết bà ở đâu. Cậu nghĩ, không sao, tuy chưa thể đi tìm mẹ như trong bộ phim hoạt hình mà Dư Châu Châu kể, nhưng nếu như vì Dư Châu Châu, cậu đồng ý đi tìm mẹ, không cần mẹ phải nuôi cậu, chỉ cần bà có thể mua cho Dư Châu Châu một cây piano màu trắng.

Không phải mọi người bảo mẹ của cậu rất giàu sao?

Dư Châu Châu cảm động nhéo má Bôn Bôn, bé nói “Ừ, tớ tin cậu.”

Bé nghĩ, quả nhiên bé và Bôn Bôn yêu nhau, bé có thể từ bỏ lam thủy vì cậu, cậu cũng có thể đi tìm người mẹ không biết ở nơi nào chỉ vì xin bà mua cho bé một cây piano.

Nhưng mà ‘tình cảm’ của bé và Bôn Bôn cũng từng xảy ra không ít trắc trở.

Đó là ngày đầu xuân năm 1994, gió xuân tháng hai thổi qua rất mạnh – nó như tát lên mặt của người khác vậy, vừa lạnh vừa đau, nó còn lạnh hơn cả cơn gió ngày đông giá rét. Nhưng những đứa trẻ trong trường lại không đợi kịp, đã phải trốn trong nhà cả một mùa đông dài đằng đặc, bọn trẻ không chịu được mà chạy ra ngoài chơi đùa với một ít tuyết còn sót lại. Sợi thủy tinh truyền điện, đèn đỏ đèn xanh đèn trắng nhỏ, đuối bắt... tất cả trò chơi đều khiến gương mặt của bọn trẻ đỏ bừng trong gió lạnh do chạy nhảy quá nhiều, tiếng cười trong trẻo của lũ trẻ cũng vang lên dưới bầu trời xanh thẳm.

Chơi mệt, tất cả ngồi lên ống xi-măng như trong truyện Đô-rê-mon, tất cả đều im lặng nghe Dư Châu Châu kể chuyện xưa. Dư Châu Châu có thể coi như là đứa trẻ có uy tín rất cao trong đám trẻ của khu này, cho dù bé không hay chơi với bọn trẻ, thậm chí trong đám trẻ cũng chia nhau thành nhiều nhóm nhỏ, tranh đấu với nhau như những tên mafia trong thế giới ngầm, nhưng Dư Châu Châu vừa xuất hiện thì bọn trẻ đều ngoan ngoãn vây quanh bé để nghe bé kể chuyện xưa.

Bé kể cho bọn họ câu chuyện của một thiên sứ nhỏ vì cứu người yêu mà lên xuống trần thế, thiên sứ giấu mái tóc vàng kim của mình để rồi cuối cùng bị giết chết. Còn có câu chuyện Bền gốc liễu già, Nàng tiên cá, Cây thông nhỏ... của Andersen. Có điều, khi kể những câu chuyện này, bé thay đổi phần kết thành một cái kết sum vầy, hiểu lầm được giải trừ và người chết thì được hồi sinh.

Bé vẫn nhớ lời nói của Trần An, cái kết sum vầy là một cái kết rất nhảm chán.

Nhưng Dư Châu Châu lại thích cái kết đó. Nếu như cuộc sống đã không thể sum vầy, thì không lẽ cố tích lại không thể?

Bé kể chuyện đến lúc miệng lưỡi bé đều khô mà mọi người vẫn còn hứng thú, Dư Châu Châu bỗng này ra một suy nghĩ, kích động nói với bọn họ “Chúng ta chơi trò Bạch nương từ đi!”

Tất cả đều im lặng nghe theo bé.

Bé chỉ một ngón tay vào hai cô bé rồi nói “Bây giờ hai cậu là Bạch nương tử và Tiểu Thanh.” sau đó chỉ Bôn Bôn “Cậu là Hứa Tiên.” sau đó chỉ vào cậu bé bự con nhát đảm nói “Cậu là Pháp Hải.”

Ngoài những nhân vật quan trọng ra, những người khác đều có biệt danh như “Chị gái” “Anh rề”, “Phù dài đại nhân”, “Gã sai vật”, “Gái lâu xanh”... Dư Châu Châu bố trí nội dung vở kịch cho bọn trẻ, đảm trẻ bắt đầu chơi mà không cần bé phải chỉ đạo. Dư Châu Châu im lặng ngồi ở trên ông nước nhìn bọn họ biểu diễn kịch bản không chút logic gì, thậm chí có khi bọn họ còn cướp cảnh với người khác, mỗi người đều tự bảo với mình, tuyệt đối không thể thua người khác.

Chỉ có bé im lặng ngồi nhìn, chỉ có mình bé cô đơn. Lúc đó bé phát hiện, thì ra cô đơn cũng có thể khiến người ta nhìn từ trên xuống, bé đột nhiên cảm thấy mình khác với mọi người, càng tinh táo thì càng bất đắc dĩ, sự bất đắc dĩ trong sự tinh táo ấy có cái thanh cao không hợp tuổi làm bé muốn ngừng cũng không ngừng được.

Xung quanh ông xi-măng giống như biến thành bệnh viện tâm thần ngoài trời, trở thành một sân khấu trình diễn một vở kịch điên cuồng không biết tên. Trời ngả tối, mặt trăng vốn chìm cũng trở nên rõ ràng hơn. Các phụ huynh đã đi làm về, họ đi qua bệnh viện, đón những ‘bệnh nhân tâm thần’ về nhà. Sân khấu trở nên quạnh quẽ, cuối cùng chỉ còn Bôn Bôn, Dư Châu Châu và cô bé tên Đan Đan.

“Châu Châu, đi, tớ có chuyện muốn nói với cậu.” Đan Đan thân thiết sán lại gần, kéo tay bé, sau đó hưng dữ nói với Bôn Bôn “Cách xa Châu Châu một chút, nếu không tớ sẽ đánh cậu gãy răng đấy!”

Sự ghét bỏ không ăn khớp chút nào. Dư Châu Châu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Đan Đan kéo đi, bé quay đầu lại thì thấy Bôn Bôn đang lê loi đứng một chỗ với gương mặt đỏ bừng đầy xấu hổ.

Hai người đi tới cửa nhà của Đan Đan, Đan Đan lén lút nhìn bốn phía một lát rồi nhỏ giọng hỏi bé “Châu Châu, cậu có thích Bôn Bôn không?”

Dư Châu Châu không biết nên gật đầu hay lắc đầu. Bé muốn nói thích – bé thích thật, nhưng cũng lờ mờ hiểu được, cái ‘thích’ của bé khác với cái ‘thích’ của Đan Đan.

‘Thích’ của Đan Đan là loại tình cảm của người lớn. Dư Châu Châu biết về ngoài của Bôn Bôn rất hút người, có rất nhiều cô bé thích chơi với cậu, hơn nữa cậu ấy lại khác với những cậu bé khác, không nói bậy cũng không ăn hiếp người khác. Nhưng điều này lại khiến Bôn Bôn lâm vào tình huống khó khăn – đám con gái vì thích cậu bé nên mới già bộ ghét cậu, chỉ cần có người khác ở đó thì họ sẽ không nói chuyện với cậu. Còn đám con trai thì lại thấy sự lễ độ của cậu là tính ảo là nên cũng cho rằng cậu không xứng chơi chung với bọn họ.

Sự cô đơn của Dư Châu Châu xuất phát từ suy nghĩ của bé, còn sự cô đơn của Bôn Bôn mới là thật.

Đan Đan lo lắng hỏi lại lần nữa “Cuối cùng cậu có thích Bôn Bôn không đó?”

Dư Châu Châu lắc đầu bảo không phải. Đan Đan nghe thế thì thờ phào, cô về như cô bé đã yên tâm chút nào, cô bé đảo mắt một cái rồi nói tiếp “Tớ kể cho cậu nghe một việc, cậu đừng nói với người khác nhé!”

Dư Châu Châu nghĩ thầm, nói dối, chuyện này mọi người nhất định đã biết hết rồi, ai cũng nói với người khác rằng cậu đừng kể với người khác, nhưng chẳng ai làm được điều đó cả.

“Hôm đó tớ đi tìm Nguyệt Nguyệt, sau đó cậu đoán xem tớ đã thấy cái gì nào?”

“Cái gì?”

“Nguyệt Nguyệt và Bôn Bôn...” Đan Đan ngưng ngừng nói “Hai người họ ngồi trên giường, quan trọng là cả hai không mặc gì cả.”

Dư Châu Châu há mồm kinh ngạc, bé nhìn Đan Đan đang nói liến thoắng không ngừng – mặc dù mấy đứa trẻ như bọn họ không hiểu rõ mấy thứ như ‘giới tính’, thậm chí Dư Châu Châu còn không biết ‘hôn môi’ là gì, cũng tin cách nói ‘mình được ba mẹ nhặt từ bãi rác về’ – nhưng bọn họ đều lờ mờ đoán rằng, một nam một nữ ở trần cùng nhau một chỗ là chuyện rất đáng thẹn, rất hư hỏng.

Miệng Đan Đan vẫn nói không ngừng, nào là ‘Nguyệt Nguyệt vẫn luôn thích Bôn Bôn’, rồi thì ‘Nguyệt Nguyệt luôn cho rằng bạn ấy rất xinh đẹp, có mấy lần bôi trộm son môi của mẹ bạn ý’, ‘mọi người vẫn nghĩ cậu thích Bôn Bôn nên không dám nói điều này với cậu’, ‘sao cậu có thể để Nguyệt Nguyệt và Bôn Bôn diễn Bạch nương tử và Hứa Tiên chứ?’...

Dư Châu Châu lủi thủi đi về nhà một mình, lúc nhìn thấy Bôn Bôn đang rụt rè đứng ở cửa, ánh mắt mập mờ, cứ như cậu bé biết Đan Đan đã nói gì với Châu Châu vậy.

Một cảm giác hồ hững và xấu hổ đột nhiên xuất hiện giữa hai người.

Dư Châu Châu cúi đầu, lách qua Bôn Bôn, đi thẳng vào cửa, gọi “Mẹ ơi, con về rồi đây.”

Mẹ mở cửa thì thấy Bôn Bôn đang đứng ngơ ngác trước cửa, mẹ cười bảo “Bôn Bôn cũng tới hả? Vào xem tivi một lát đi con.”

Bôn Bôn vẫn cúi đầu, cậu gãi mũi gầy xuống lớp tuyết đọng trên mặt đất, tạo ra một lỗ nhỏ hình lưỡi liềm, cậu nói nhỏ “Không cần đâu cô ạ, cháu về nhà đây.”

Mẹ vào nhà nhìn Dư Châu Châu đang ngồi xem TV trên giường, lo lắng hỏi “Con cãi nhau với Bôn Bôn hả?”

Dư Châu Châu ngơ ngác lắc đầu, cứ như hồn vía của bé đã bay đi đâu mất, sau đó lại xoay người xem quảng cáo tiếp.

Đây là lần đầu bé không thể dùng trí tưởng tượng của mình để làm dịu sự khó chịu, bức bối trong lòng bé.

Cứ như lúc Athena nói với Saint Seiya rằng: “Xin lỗi Saint Seiya, người tôi thích là Ikki.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook-Full.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Cỏ thơm liền với trời xanh

Tiền biệt

Edit: 洋紫月 [Dương Từ Nguyệt]

Beta: Đông Thần Thần [冬辰辰] aka Miyuki + Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Dư Châu Châu không ngờ chiến tranh lạnh giữa bé và Bôn Bôn lại kéo dài lâu đến thế.

Bé vẫn đi khắp nơi cùng mẹ, có lúc bé sẽ chơi đùa với bạn nhỏ khác, vào lúc đó, bé sẽ già vờ xem Bôn Bôn là phông nền, cứ như cậu không khác gì những bạn nhỏ khác, cứ như cậu không phải Bôn Bôn, cứ như chưa từng nhìn thấy ánh mắt cô độc và im lặng của cậu.

Thật ra bé không giận cậu, bé không biết mình bị gì nữa. Bé có một vấn đề đáng ngờ và ngại ngùng, có điều bé không biết nên hỏi mẹ thế nào.

Vào một ngày nắng ấm, mẹ cất áo quần mùa đông vào tủ, mẹ móc được một tờ giấy gấp gọn trong túi áo khoác màu đen của Dư Châu Châu, trên đó có ghi hai cái tên.

Trần An, Dư Châu Châu.

Mẹ hơi nghi ngờ một chút, đưa tờ giấy hỏi Châu Châu “Đây là cái gì?”

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy rất ngại ngùng, cái cảm giác này không phải cảm giác lúng túng khi nghe chuyện của Đan Đan và Bôn Bôn. Bé cố gắng làm ra vẻ trấn định, ung dung nói con không biết.

Tại sao lại nói dối chứ? Bé không rõ nữa.

Mẹ không quá chú ý mặt bé “Vây mẹ đem nó đi vứt.”

“Đừng!” Bé hét lớn làm mẹ giật mình.

“Con muốn làm gì?” Mẹ cau mày nhìn con gái nhảy chồm lên cướp lấy tờ giấy trong tay, bé vừa cúi đầu gấp nhỏ tờ giấy vừa lầu bầu gi đó.

Dư Châu Châu nhìn tờ giấy trong tay, đột nhiên cảm thấy trong lòng có cảm giác kì lạ. Đây là nỗi băn khoăn của một cô bé sáu tuổi, bé cứ như phát hiện ra, bé không chỉ có hiện tại và tương lai không, mà còn có cả quá khứ nữa. Nó như là nụ cười của Trần An, mà nó chỉ có thể tồn tại trong quá khứ, sau này bé có thể sẽ không thể gặp lại điều đó lần nào nữa.

Bé ngồi xồm xuống, kéo chiếc hộp bánh bích quy bằng sắt từ dưới gầm giường ra, bé cẩn thận để tờ giấy này và những món đồ chơi nhỏ của bé vào.

“Đừng rồi, Châu Châu, tháng sau chúng ta có thể chuyển về nhà bà ngoại rồi.” Mẹ đột nhiên cười nói.

Dư Châu Châu kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Có vui không?”

“Vui.”

Không vui.

Bé sợ hãi hỏi “Mẹ, không phải nhà bà ngoại không còn phòng trống sao?”

Mẹ xoa đầu bé “Bây giờ chị Linh Linh và chị Đinh Đinh của con đã có thể ngủ chung với người lớn rồi, nên phòng trống của hai chị ấy sẽ thành phòng của chúng ta.”

“Vì sao bây giờ nó trống ạ?”

“Vì tháng chín này con có thể đến trường học rồi, nhà bà ngoại cách trường rất gần.” Mẹ cười vui vẻ “Bà ngoại nhờ người ta báo tên cho con, năm nay con có thể học tại trường học tốt nhất thành phố đấy, có vui không nào?”

Trong giọng của mẹ mang theo sự vui sướng vì có thể bù đắp được chuyện bé không thể đi nhà trẻ, Dư Châu Châu không nhận ra được điều đó, bé chỉ nghĩ trong lòng, chị Linh Linh và chị Đinh Đinh sẽ ghét bé cho coi.

Bây giờ đã là ngày hai mươi tư, tháng sau, hình như thời gian trời đến tháng sau sẽ rất nhanh.

Dư Châu Châu như đang thấy ánh mắt buồn bã của Bôn Bôn nhìn bé, thấy cậu trở thành ‘một vệt ánh trắng’ trên bầu trời, bé cảm thấy cậu sẽ giống như Trần An, sau khi hai đứa cách xa nhau, cậu sẽ trở thành ‘quá khứ’ trong hộp sắt kia...

Bé quay đầu nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, bên ngoài mưa to như trút nước, bé có thể thấy Bôn Bôn đang cô đơn trong căn phòng nhỏ của cậu, giống như lúc bé kể chuyện cổ tích cho mọi người, cậu luôn đứng cách xa mọi người một mình.

Ngày 24 tháng 5 năm 1994, Dư Châu Châu chưa đến bảy tuổi đột nhiên hiểu được một đạo lý: Giữ lấy hiện tại.

Mưa vừa ngừng, bé đã lao ra khỏi cửa, chạy tới gõ cửa nhà Bôn Bôn – đám trẻ bọn họ rất sợ người cha hám rượu của Bôn Bôn, ngay cả Dư Châu Châu cũng chưa từng đến nhà Bôn Bôn tìm cậu, lần nào cũng do Bôn Bôn chủ động đến nhà bé chơi. Nhưng lần này, bé đã quên thứ gọi là ‘sợ sệt’, bé chỉ muốn gặp cậu lúc này.

Cảm ơn trời đất, may mắn người mở cửa là Bôn Bôn.

Dư Châu Châu đột nhiên chảy nước mắt, bé nói với cậu “Tớ sắp chuyển nhà rồi, tớ đến để xin lỗi cậu.”

Không ngờ Bôn Bôn lại khóc nhiều hơn bé “Tốt quá.” Cậu nói.

Dư Châu Châu sùng sốt, đưa tay kéo lỗ tai cậu, tức giận hét lớn “Cậu có ý gì đó?”

Bôn Bôn không hiểu sao bé lại tức giận, cậu thút thít nói “Tốt quá, cuối cùng cậu cũng chịu để ý tới tớ rồi.”

Chỉ trong một phút, Saint Seiya cuối cùng cũng đã đến tìm lại Athena của mình.

Hai đứa trẻ lút túi ni lông dưới móng, cả hai ngồi trên ống xi măng còn ướt do cơn mưa rồi nhìn bầu trời xanh thẫm kia.

“Này, này.” Dư Châu Châu kích động kéo tay áo của Bôn Bôn “Cậu xem, cầu vồng kia.”

Khu ngoại thành không có nhà cao tầng, mây trên trời nửa trắng nửa đen, cầu vồng không lồ làm thế giới trở nên huyền ảo. Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn hình ảnh xinh đẹp ấy, khóe miệng của bé cong lên. Hình như bé có thể thấy được ngọn núi Ma giới trước mắt mình, mà bé và Simic thì ngồi lên cầu vồng bay thật cao.

“Đẹp quá!” Bôn Bôn nói.

Dưới sự cổ vũ của cầu vồng, Dư Châu Châu cuối cùng cũng dám lấy hết dũng khí hỏi Bôn Bôn “Chuyện của cậu... với... với Nguyệt Nguyệt ...”

Mặt Bôn Bôn đỏ bừng, cậu cúi đầu, nhỏ giọng hỏi “Hả?”

“Cậu và Nguyệt Nguyệt ...” Dư Châu Châu nhìn cầu vồng để lấy dũng khí, bé nói tiếp “Không mặc quần áo trong mùa đông không lạnh à?”

“...”

Dư Châu Châu cuối cùng cũng biết rõ đầu đuôi câu chuyện trong lời kể đầy e thẹn nhưng cũng bừa bãi của Bôn Bôn.

Bôn Bôn được Nguyệt Nguyệt mời đến nhà chơi, sau đó cậu đành phải chơi đóng kịch ‘Công chúa và tên cướp’ dưới sự năn nỉ của Nguyệt Nguyệt. Nguyệt Nguyệt bảo trên phim như thế nên cậu phải cởi quần áo theo sự chỉ thị của cô bé – Bôn Bôn nhấn mạnh với Châu Châu rằng cậu vẫn còn một cái quần đùi – Còn câu chuyện phía sau thì Châu Châu cũng biết, Đan Đan thấy và hiểu lắm.

Cuối cùng, Bôn Bôn khó khăn thêm một câu tổng kết “... Mà tớ cũng thấy rất lạnh.”

Dư Châu Châu cười to, tuy bé cảm thấy việc làm của Bôn Bôn rất mất mặt, nhưng nếu cậu nói cậu bị ép vậy thì cô hẳn phải tha thứ cho cậu nhỉ?

“Nhưng mà Nguyệt Nguyệt bảo tìvi chiếu cái gì vậy? Công chúa và tên cướp hả?”

Dư Châu Châu và Bôn Bôn cảm thấy rất khó hiểu. Sau này khi học đại học, các nam sinh đã viết trên BBS [1] một câu: “Sống trên đời mà không xem Asakawa thì có xem hết phim A cũng uống công.” Nhưng mà lúc đó, bọn họ còn nhỏ, vẫn không biết trên đời còn có một thể loại phim là phim cấp ba.

[1]BBS: viết tắt của bulletin board system, nghĩa là hệ thống thông báo điện tử. Theo tớ được biết đây là một kiểu của diễn đàn/forum dành cho các học sinh, sinh viên của các trường.

[2]Asakawa: diễn viên phim người lớn đó mấy bạn:v

Mỗi lần nút thắt của được mở ra thì có nghĩa bộ phim đã đến gần với cái kết. Cuối cùng Dư Châu Châu vẫn ôm hộp bánh quy của mình nhìn mẹ chỉ huy người quen của cậu chuyển đồ lên chiếc xe tải màu lam. Bôn Bôn đứng ở cạnh bé, cậu không nói gì hết, cũng không bảo với bé “Đừng quên tớ.”

Có lẽ do cậu tin rằng Dư Châu Châu tuyệt đối sẽ không quên Bôn Bôn. Cũng có thể, cậu tin tưởng lời Dư Châu Châu từng bảo “Tớ vĩnh viễn sẽ không rời xa cậu.”

Đến lúc mẹ gọi bé lên xe, Dư Châu Châu cố gắng kìm nén nước mắt, bé nhéo tay Bôn Bôn.

Bôn Bôn mắt ướt lại không khóc lấy một giọt, cậu lúc này vẫn mỉm cười nhìn bé.

Cậu cười nói “Châu Châu, sau này cậu nhất định sẽ trở thành người cực kỳ tài giỏi.”

Dư Châu Châu kinh ngạc, bé nghĩ thầm, tớ vốn là người tài giỏi mà.

Bé là Saint Seiya, là Simic, là nữ hoàng, là cô gái mà có ba cậu bé thầm mến, là đại hiệp, là...

Bôn Bôn giống như một người trưởng thành, cậu nghiêm túc lắc đầu, “Ý tớ là người giỏi chân chính, là kiểu người đáng gờm trong mắt người khác ấy.”

Dư Châu Châu ngẩn người, đến lúc mẹ bé ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế, bé vẫn luôn quay đầu nhìn lại. Trên con đường bằng đất, bóng người nhỏ bé của Bôn Bôn càng lúc càng xa, bé đột nhiên sợ hãi khóc to, tầm nhìn của bé trở nên mờ hồ, sau đó chỉ còn một chấm nhỏ cho đến khi bé chẳng thấy gì nữa.

Tiếng động cơ xe tải kêu rất lớn trở nên nhỏ dần rồi chẳng còn tiếng gì nữa, nhưng Bôn Bôn vẫn đứng đó không rời đi, thậm chí cậu không rời khỏi vị trí ban đầu của mình dù xe tải đã không còn ở trong tầm mắt của cậu nữa.

Cậu là người duy nhất có thể bước vào thế giới riêng của Dư Châu Châu, đương nhiên cũng biết bộ dáng oai phong lẫm liệt của bé. Thật ra cậu luôn thấy Dư Châu Châu rất tài giỏi, nhưng không hiểu sao, cậu tin tưởng, sẽ có ngày, tất cả mọi người sẽ bước vào trong thế giới nhỏ của Châu Châu và Dư Châu Châu sẽ trở thành một nữ hiệp thực thụ.

Lúc đó cậu cũng giống như những bạn nhỏ khác, vừa nhìn một cách ao ước vừa trầm trồ khen ngợi Dư Châu Châu.

Hì vọng vào lúc đó, khi cô vui vẻ nhìn vào biển người thì có thể nhận ra cậu dù chỉ một cái liếc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Giai đoạn giữa của chứng bệnh: Thăng nhóc phong lưu nhà ai - Ai mà chẳng có bí mật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tại sao thích một người cũng là bí mật chứ?

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi sà Thần + Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Cuộc sống mới ở nhà bà ngoại rất tốt. Mẹ tìm được công việc mới do bạn cũ của bà ngoại giới thiệu. Mẹ bắt đầu học cách trang điểm để làm việc ở một công ty xuất khẩu, tuy công việc này nghe có vẻ cao cấp hơn làm vật lý trị liệu tại nhà, nhưng Dư Châu Châu không thích công việc mới này của mẹ. Bé cảm thấy mẹ bận hơn trước rất nhiều, cũng không vui vẻ bằng lúc trước.

Quan trọng hơn, Dư Châu Châu luôn có cảm giác ảm nờ ở đầu khi ở nhà bà ngoại. Tuy bác gái và mẹ không nói chuyện với mẹ nhiều, nhưng trong con mắt nhạy cảm của Dư Châu Châu, bé luôn cảm thấy chối mắt với thái độ của họ.

Càng đừng nói đến sự bất mãn và khó chịu của hai chị gái khi bị chiếm phòng.

Chị Linh Linh mười hai tuổi, chị Đình Đình bảy tuổi. Trong mắt Dư Châu Châu, chị Linh Linh giống như một vị thần khi đeo khăn quàng đỏ – chị ấy là học sinh tiểu học, trời ạ, chị ấy là học sinh tiểu học đó. Thân phận này khiến Dư Châu Châu cảm thấy tôn kính vô cùng, huống chi bé còn thấy chị Linh Linh làm bài tập ở nhà, khắp trang vở đều là những phép nhân chia giống như những ngôn ngữ ma thuật để mở ra hòm báu vật thần tiên, điều này khiến Dư Châu Châu cảm thấy hoảng sợ.

Chị Linh Linh giỏi thật.

Dư Châu Châu ngẩng ngó nhìn chị ngồi ở bàn tròn trong phòng khách, trong tay là cây bút kim màu hồng có hình Kiki và Coco, chị vừa viết vừa cau mày suy nghĩ. Bia sách trắng như tuyết, sách bài tập toán sạch sẽ, còn có hộp bút bằng sắt xinh đẹp.

Nhưng chị Linh Linh không thích bé, mỗi khi thấy Dư Châu Châu nhìn chị thì luôn cau mày quát bé “Đừng làm phiền tao!” Dư Châu Châu đương nhiên không phải là đứa trẻ yếu đuối, buồn cười, bé là nữ hiệp đó! Cho nên, sau khi bị mắng hai lần, bé không bao giờ lộ vẻ nạt núng thú với những món đồ dùng học tập nữa, thậm chí khi đi qua chị Linh Linh lúc học cũng chẳng thèm nhòm một cái – Điều này càng khiến Linh Linh bức bối hơn, có cái gì khiến người khác thấy thất bại hơn việc bị một đứa nhỏ sáu tuổi khinh bỉ?

Cho nên khi chị đóng vở bài tập lại, bắt đầu bày những món đồ chơi của mình lên giường, khó chịu gọi Dư Châu Châu đang cúi đầu đọc sách “Mày sang đây!”

Dư Châu Châu nép sát tường đi qua, bé luôn ở tư thế chuẩn bị bỏ chạy lấy người – Bé tự nói với mình, cho dù bé là nữ hiệp, là Saint Seiya chuyển kiếp cũng phải trải qua một ít đau khổ, bị thương tích khi đánh người để lấy kinh nghiệm rồi bao phát vũ trụ bé nhỏ của mình mà tiêu diệt quân địch.

Mà lúc này không phải là thời cơ tốt để tiêu diệt quân địch – Ngược lại, bé nhất định sẽ bị thương khắp người cho coi.

Dư Linh Linh đẩy ba con thú nhồi bông xấu nhất cho bé, lớn tiếng nói “Chơi đi!”

Biện pháp trừng phạt tốt nhất mà Dư Linh Linh có thể nghĩ ra là để Châu Châu chơi món đồ chơi xấu xí nhất của chị. Khi Linh Linh đang thay đồ cho búp bê thì thấy Dư Châu Châu đứng nhìn mép giường mà ba con gấu chị cho, một trắng hai nâu được xếp thành một hàng, ngồi cạnh nhau ở dưới giường, mặt chúng hướng vào tường, im lặng cùng với Dư Châu Châu, chị không hiểu con bé này đang làm cái quái gì nữa.

“Mày đang làm gì đấy?” Dư Linh Linh nghiêng đầu nhìn qua.

Dư Châu Châu ngẩng đầu, thờ ơ một cái rồi chỉ vào con gấu trắng nói “Bé Tuyết không biết nên chơi chung với ai.”

Dư Linh Linh im lặng một hồi, sau đó kéo ba con gấu vào trong lòng, chỉ vào cửa nói “Cách xa tao một chút!”

Dư Châu Châu bình tĩnh đứng dậy, im lặng đi ra khỏi phòng. Linh Linh ngồi im trên giường một lát, đột nhiên hét ầm lên, ném hết đồng đồ chơi xuống giường.

Tối đó, chị ta dặn dò Dư Đình Đình đừng để ý Dư Châu Châu vì Châu Châu là một đứa nhỏ bị bệnh tâm thần.

Tuy chị ta không thích Dư Đình Đình – Cô bé từ nhỏ đã thích ra vẻ ta đây và ham hư vinh, nhưng ít ra chị cũng đã ở chung với cô bé mấy năm, hơn nữa cũng biết cách đối phó cô bé, nhưng Dư Châu Châu thì khác, con nhóc kia giống như là người ngoài hành tinh vậy, chị không chắc mình có thể đối phó được nó.

Vì thế, trong mắt Dư Châu Châu, từ ‘chị gái’ vốn không phải là một từ ngữ xinh đẹp dịu dàng gì cho cam. Khi ở nhà bà ngoại lúc còn bé, từ ‘chị gái’ trong từ điển riêng của bé có cùng nghĩa với ‘đại ma vương’.

Có lần Dư Linh Linh đẩy cửa phòng Dư Châu Châu ra thì thấy bé đang quần đủ loại vải và vò gối lên người, từ khăn trùm đầu cho đến khăn che mặt, còn có khăn choàng và váy dài nữa, sau đó thì làm tư thế của con chim công, ánh mắt lộ vẻ ngạo mạn trước mặt bao người, khoảnh khắc thấy chị xông vào, ánh mắt của bé không chút sợ hãi mà còn sắc bén hơn bình thường rất nhiều.

Dư Linh Linh nghe thấy bé hét lớn “Này! Yêu quái trốn ở đâu?”

Từ đó, Dư Linh Linh biết, cô em gái của chị không chỉ là người ngoài hành tinh – mà còn không yêu thích người địa cầu.

Nhưng không lâu sau đó, bọn họ không thể duy trì được mối quan hệ nước sông không phạm nước giếng nữa rồi.

Lúc Dư Linh Linh lo lắng tìm quyển nhật ký bị mất của mình thì thấy Dư Châu Châu đang ngồi xếp bằng đọc quyển nhật ký của mình một cách say sưa trong góc phòng khách.

“A!—“ Dư Linh Linh hét ầm lên, và ngoại lo lắng chạy từ trong phòng ra phòng khách “Cháu sao vậy? Muốn dọa chết bà à? Ai giấu đuôi cháu của bà thế?”

“Bà nội, con bé đó...” Dư Linh Linh chỉ một ngón tay, đột nhiên nhớ đến quyển nhật ký này có nội dung rất riêng tư, tuyệt đối không thể để bà nội biết được thì vội vàng nuốt câu sau đi, vung tay nói “Không có gì ạ, không có gì ạ.”

Dư Linh Linh lừa bà ngoại rồi khỏi phòng khách, tức giận cướp lấy quyển nhật ký trong tay Dư Châu Châu, chị chỉ vào mặt bé, đổi giọng “Mày mày mày mày... Sao mày có thể đọc lên nhật ký của tao?”

“Thứ này không được đọc ạ?” Dư Châu Châu nghiêng đầu “Em nhật được ở dưới bàn trà.”

“Nhật ký là món đồ riêng tư, người ngoài không thể đọc được!” Sao con bé này chẳng biết cái quái gì hết vậy nhỉ? Dư Linh Linh nhỏ giọng gằn từng chữ “Trong này có bí mật, bí mật của riêng tao!”

Bí mật? Dư Châu Châu khó hiểu, bí mật là cái gì vậy?

Có phải là: “Lâm Chí Vinh, thật ra tớ không ghét cậu, tớ thích cậu hơn mấy con nhóc kia nhiều, nhưng tớ không muốn nhìn thấy cậu sa sút, không muốn nhìn thấy cậu trốn học.”?

Hay là “Giáo viên môn công nghệ đáng ghét muốn chết!”

Hoặc là “Hôm nay mình và Kiều Hi Nhi cùng giờ sách dưới bàn lúc kiểm tra, may mà bà già đáng ghét kia không thấy.”?

Nhưng bé không hỏi, trực giác nói cho bé rằng, nếu bé dám hỏi thì sẽ gặp phiền phức cho coi.

“Em không thấy.” Bé lắc đầu.

“Tao đã bắt được tận mắt mà mày còn nói dối à? Mày không thấy sao?” Dư Linh Linh sắp điên rồi.

“Em không biết chứ” Bé tiếp tục lắc đầu.

Dư Linh Linh lấy quyển ‘Truyện ngụ ngôn của Aesop’ từ trên kệ sách xuống “Mày đang lừa quỷ đó hả?”

Lần này, Dư Châu Châu cảm thấy mất kiên nhẫn “Em bảo em không biết chứ là để an ủi chị đó, chị nói đủ rồi chứ?”

Nhiều năm sau, khi Dư Linh Linh mặc áo cưới đi vào cửa của năm mở hôn nhân, thậm chí đã không thể nhớ được gương mặt của Lâm Chí Vinh, Kiều Hi Nhi và giáo viên dạy công nghệ, nhưng khi thấy Dư Châu Châu đang mặc đồ phù dâu, chị vẫn nhớ đến bé lúc còn nhỏ. Cho dù Dư Châu Châu có cười dịu dàng như thế nào chị vẫn cảm thấy sợ hãi, bên tai luôn nghe thấy một giọng nói cực kì bình tĩnh của bé năm đó “Là để an ủi chị đó.”

Hai người im lặng một hồi lâu, Dư Linh Linh nhỏ giọng dặn dò “Nói chung, mày không được nói với người khác, không thể nói với bất kỳ ai, đây là bí mật!”

Khi chị nghĩ đến cảnh con nhóc này hét lớn “Chị Linh Linh thích Lâm Chí Vinh.” thì thấy cả người mình nổi hết cả da gà.

Dư Châu Châu lắc đầu “Em sẽ không nói với ai hết.”

Lực sát thương của câu nói này còn mạnh hơn cả câu “Em biết hết mọi chuyện rồi.”, Dư Linh Linh mất mặt đẩy cửa bỏ đi.

Dư Châu Châu ngoan ngoãn ngồi lại chỗ cũ nghiêm túc nghĩ đến ý nghĩa của từ ‘bí mật’ – Hình như bí mật là một sự tồn tại rất vi diệu, thường liên quan đến những món đồ âm u, ví dụ như măng giáo viên ví dụ như nói dối... Nhưng tại sao thích một người cũng là bí mật chứ?

Chỉ cần không muốn nói cho người khác biết đều là bí mật à?

Vậy Dư Châu Châu có bí mật sao? Bé chống cằm nghĩ rất lâu, hình như bé không có chuyện bí mật gì hết thì phải, ít nhất là mẹ biết hết mọi chuyện của bé.

Đợi chút! Bé kích động vô cùng, đứng rồi, có một việc mẹ chưa biết nè.

Đó là câu chuyện của tấm giấy viết hai cái tên Trần An, Dư Châu Châu mà bé giấu trong hộp bánh quy kia.

Dư Châu Châu nắm chặt tay nhỏ, bé tự nhủ, Châu Châu, từ hôm nay trở đi, bạn cũng có bí mật rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 8: Tạm biệt Tứ hoàng phi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đây là bí mật

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Dư Châu Châu chào đón sinh nhật bảy tuổi vào tháng tám nóng nực.

Nhưng hôm đó không phải là chủ nhật, mẹ của bé vẫn đi làm như cũ. Mẹ bảo để bồi thường cho bé việc không thể ở cạnh bé vào ngày sinh nhật, mẹ cho phép bé đến công ty của mẹ. Nhưng Dư Châu Châu không thể vào công ty cùng với mẹ mà bị giao cho đi trông trẻ ở nhà trẻ đối diện.

“Lâm phiên cô Lý phải trông con bé giúp cháu rồi, bao giờ tan làm cháu sẽ đến đón con bé.”

Thì ra đây là nhà trẻ chính phủ hồi trước đã xem thường võ công cao siêu của bé. Dư Châu Châu chau mày chống nạnh trừng mắt nhìn bảng hiệu lớn có chữ màu đen ở trên cổng.

Xì.

Vào buổi sáng, các bạn nhỏ đều phải lên lớp học ghép vần, học toán, vẽ tranh, hát... Dư Châu Châu ngoan ngoãn ngồi cùng bà cụ lớn tuổi trong phòng văn thư nghe tiếng hát từ các phòng học vọng ra. Bà cụ Lý đưa cho bé một đĩa hoa quả và tập tranh vẽ, bà còn bảo bé có thể ra sân nhỏ chơi cầu trượt và xích đu, lúc này không có bạn nhỏ nào tranh mấy món đó với bé.

Nhưng Dư Châu Châu chỉ nhìn cầu trượt một lát rồi chìm vào cõi thần tiên của bé.

Cầu trượt biến thành thác nước, bé bị một bang phái tà giáo tên ‘Nhà trẻ chính phủ tình’ rượt đuổi. Cô giáo mặt tròn phồng vẫn bé năm đó đang cầm đao Cửu Hoàn Đại Khảm, cô vừa rượt vừa quát – Nữ hiệp Dư Châu Châu bị thương nặng, bị dồn đến vách núi, nữ hiệp bị dồn đến đường cùng chỉ có thể nhảy xuống thác nước!

Bà cụ Lý nhìn vẻ mặt đau đớn và bí trắng đầy hào hùng của Dư Châu Châu khi bé đang trượt người xuống máng trượt.

Một ngày trôi qua rất nhanh. Bốn giờ chiều là thời gian được giải thoát của các bạn nhỏ sau thời gian ăn trưa và ngủ trưa của mình, các bạn nhỏ tập trung vào khu nhà nhỏ để chơi đùa với nhau. Thời tiết bên ngoài rất nóng, phần lớn các bạn nhỏ đều chọn ngồi ca hát về vởi dưới máy quạt điện, chỉ có một vài cậu bé chạy ra ngoài trời chơi.

Bà Lý cúi đầu đan áo len, Dư Châu Châu nằm chán ngồi bên bồn hoa nhìn các cậu bé bò tới bò lui trên cầu trượt, các bạn nữ thì cãi nhau tranh giành xích đu.

Mặt trời đang lặn ở phía Tây, Dư Châu Châu chống cằm ngáp một cái.

Lúc bé mở mắt ra thì phát hiện có người đang đứng trước mặt bé.

Đó là một cậu bé khá đáng yêu. Cậu mặc một chiếc áo phông trắng in hình chuột Mickey và quần đùi màu xám. Cậu ôm một quả bóng cao su màu cam, mồ hôi chảy đầm đìa vì chạy nhảy quá nhiều, trông cậu giống như một chiếc bánh bao đang bị hấp – Đương nhiên, ngoài làn da trắng ra thì cậu chẳng có chỗ nào giống bánh bao.

“Cậu là ai?” Giọng nói của cậu rất êm tai nhưng mang theo sức sống và dũng khí mà Bốn Bốn không có.

“Dư Châu Châu.” Cậu trả lời này giống như là không trả lời vậy.

“Tớ không hỏi cậu cái này...” Cậu bé gãi gãi mái tóc sau gáy, nhíu mày khó xử.

“Vậy cậu muốn hỏi cái gì?” Dư Châu Châu nhin không được mà ngáp một cái.

Cậu bé hơi khó chịu vì bị coi thường, cậu lớn tiếng hỏi đứa trẻ xâm nhập vào lãnh địa của mình, “Cậu đến từ đâu?”

“Nhà tớ.” Dư Châu Châu lười biếng trả lời.

Thật ra bé biết mấy câu trả lời này có cũng như không, nhưng không hiểu tại sao, lúc mới thấy cậu bạn trước mặt bé đã muốn đối chơi với cậu ta, mỗi khi cậu ta tỏ vẻ tức tối khó chịu thì bé lại cảm thấy vui vẻ.

“Cậu... cậu... cậu...” Cậu bé ném quả banh xuống đất, mặc kệ quả banh lăn ra chỗ khác, cậu bước đến trước mặt Dư Châu Châu.

“Cậu muốn làm gì?” Dư Châu Châu ngẩng đầu vờ về mặt cảnh giác, bé trừng mắt với cậu ta.

“Lâm Dương!” Lúc bọn họ đang mặt đối mặt thì một cô bé từ xa chạy tới, cô bé mặc bộ váy công chúa màu hồng, tóc tết hai bím, vừa cầm một tờ lịch treo tường dài cỡ người cô vừa chạy tới, “Cô Dương tặng lịch treo tường cho bọn mình nè!”

Các bạn nhỏ khác cũng vậy lại, cười nhìn tờ lịch treo tường đủ màu sắc trên tay cô bé. Dư Châu Châu chỉ liếc nhìn hình ảnh trên tờ lịch – Đó là phong cảnh của năm chín mươi, phần lớn hình ảnh trên lịch treo tường là phong cảnh, xe hàng hiệu, động vật và cô gái đẹp. Bé nhớ đến hình những chị gái mặc đồ bơi trong tờ lịch treo tường nhà Bốn Bốn, lần nào bé thấy bức hình đó bé đều đỏ hết mặt mũi.

Hình chị gái xinh đẹp trong tay cô bé áo hồng kia là một người mặc đồ cổ trang, chị ấy mặc một chiếc váy dài, trên đầu cài một chiếc trâm, nhìn rất ung dung. Mọi người đều nhìn bức tranh mà cảm thán một lần,

cô gái nhỏ kia lại nhìn cậu bé Lâm Dương kia với ánh mắt mong đợi, đắc ý nói, “Có phải cậu cũng thấy tờ lịch treo tường này xinh đẹp phải không? Tớ xin từ chỗ cô Dương về đó!”

Lâm Dương vẫn đang chú ý Dư Châu Châu, cậu quay đầu nhìn cô bé váy hồng kia rồi nói, “Tớ lấy tờ lịch đó để làm gì?”

Cô bé ngăn người một lát, hơi mếu máo rồi giậm chân, “Cậu không cần thi tỏ cho người khác đấy nhé!”

“Thế thì cho đi.”

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy đồng tình với cô bé đang dâng vật quý kia, nhưng tên nhóc Lâm Dương kia vẫn không chịu tha cho bé, “Này, cậu tới vườn trẻ của chúng tớ làm gì?”

Cô bé kia vừa cảm lịch đưa cho các bạn nữ ở gần đó vừa trừng mắt nhìn Lâm Dương. Dư Châu Châu nhìn tờ lịch mỹ nữ bị các bạn nhỏ xé rách ra mà thờ dài một cái.

“Còn lại một tờ cuối cùng, cậu không cần thật hả?” Cô bé vẫn không từ bỏ mà hỏi Lâm Dương lần nữa. Dư Châu Châu nhếch mày khi thấy bức ảnh kia – Đó là tờ lịch của tháng tám, nguyên nhân nó bị để lại là vì trên đó chỉ có hình cái lưng của một cô gái mặc đồ màu xanh.

“Cho cậu ấy đi.” Lâm Dương giống như thấy được suy nghĩ của Dư Châu Châu, cậu bé chỉ vào bé nói, nhưng gương mặt vẫn giữ vẻ khó chịu.

Cô bé kia ‘hừ’ một tiếng rồi nhét tờ lịch vào người Dư Châu Châu, sau đó cô nàng bỏ chạy khỏi đó. Dư Châu Châu nhìn tờ lịch kia một cái, sau đó trả lại cho Lâm Dương câu nói mà cậu đã nói với cô bé kia, “Tớ lấy nó làm cái gì chứ?”

Lâm Dương chưa kịp nổi giận thì có một cậu bé từ xa hét to, “Lâm Dương, cậu làm gì ở đó vậy? Cậu có muốn chơi hay không thế?”

Lâm Dương bực bội túm tay Dư Châu Châu, kéo bé khỏi bồn hoa đang ngồi.

“Cậu làm trò gì thế?”

“Cậu...” Cậu bé chỉ vào bóng lưng của cô gái trên tờ lịch nói “Đây là chân dung của cậu đấy.”

“Hả?”

“Cậu, bây giờ cậu là tứ hoàng phi của trẫm!”

“...”

Lúc này Dư Châu Châu mới biết các bạn nhỏ đang chơi trò ‘Hoàng cung’, mà Lâm Dương là hoàng đế, cô bé tóc tết bím kia là hoàng hậu, các cô bé khác là hoàng quý phi, công chúa, còn các cậu bé kia là vương gia, thị vệ và đại thần. Tuy quá trình chơi đóng vai hơi hỗn loạn nhưng dù sao trò này cũng cao cấp hơn trò ‘Công chúa và tên cướp’ nhiều.

Có vẻ con giận của cô bé lấy qua không ít các bạn nhỏ khác, không ai thêm đề ý bạn nhỏ ‘Tứ hoàng phi’ Dư Châu Châu, hoàng hậu đại nhân trực tiếp đưa ra chiếu thư ném bé vào lĩnh cung. Dư Châu Châu cảm tờ lịch ngồi trên xích đu nhìn các cô bé đang làm ra vẻ ung dung tự tại như các cô gái trong lịch.

Mà hoàng đế đại nhân vẫn tức giận trừng mắt với bé, giống như bé là thích khách giết cậu ta mà không phải Tứ hoàng phi.

Cuối cùng, các đại thần và thị vệ cùng kết hợp tạo ra biến cố của cung đình, Dư Châu Châu nhìn hoàng hậu và đám hậu phi đang ngồi gào khóc, còn Lâm Dương thì bị hai cậu bé kéo tay vào đại lao – Lúc này bé nhận không được mà bật cười.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía vị hoàng phi bị ném vào lĩnh cung kia, lúc này bé không cười nổi nữa rồi.

Hai thị vệ từ trong đám người chạy ra, đang định tóm bé thì bệnh nữ hiệp của Dư Châu Châu lại bạo phát – Đám ma giáo ‘Vườn trẻ chính phủ tình’ này dám hãm hại bé à? Có biết trời xanh ở trên đầu không huh? Bé dùng chiêu ‘Thiên Mã Lưu Tinh Quyền’ đẩy các thị vệ ra, sau đó cầm tay Lâm Dương bỏ chạy.

“Đuổi theo cho ta!” Hoàng hậu gào lên, một đám phi tử và đại thần cùng nhau xông lên, tiếng bước chân hỗn loạn, mười mấy tấm lịch bị ném lên trời.

Dư Châu Châu không biết có phải mình uống nhầm thuốc hay không – Tại sao bé lại cầm tay của hoàng đế mà bỏ chạy chứ?

Nhưng gương mặt của cậu bé bị kéo đi ấy không còn bí xị nữa mà đổi thành nụ cười, sau đó cậu cầm chặt tay của bé cùng chạy dưới ánh mặt trời dịu dàng.

Ngẩng đầu lên là có thể thấy những đám mây màu hồng tía trên bầu trời xanh thẳm, trông mềm mại xinh đẹp như kem sữa.

Sự xuất hiện của cô giáo đã đánh ngang mản cung biến của bọn họ, các bạn nhỏ phải về lớp để chuẩn bị tan học. Các bạn nhỏ chạy về cửa phòng như bay, cô bé kia cũng đến nguyệt Dư Châu Châu một cái rồi nói với Lâm Dương đang thờ hồng học, “Cậu có định về lớp học không đấy?”

Lâm Dương cười hỏi Dư Châu Châu, “Mai cậu có tới không?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Không.”

Về mặt thất vọng của cậu bé khiến Dư Châu Châu mềm lòng, bé suy nghĩ một lát rồi nói, “Được rồi, tớ sẽ tới.”

Lúc này Lâm Dương mới nở nụ cười tươi tắn hơn cả hoa nở, “Vây tớ sẽ đợi cậu.”

Bé đứng ở đó nhìn các bạn nhỏ rời đi, Lâm Dương bước vài bước rồi quay đầu nói, “Hứa rồi nhé, cậu phải giữ lời hứa đấy!”

Dư Châu Châu vừa gật đầu vừa cười.

Bé cúi đầu thì thấy mình đang cầm một tờ lịch in hình mỹ nữ trong tay, bé đột nhiên cảm thấy ánh chiều tà hôm nay vô cùng xinh đẹp.

Mẹ cảm ơn dì Lý mãi, sau đó mẹ cầm tay bé đi mua bánh sinh nhật, sau đó đến nhà hàng ăn cơm tối.

“Đó là gì thế?” Mẹ nhìn tờ lịch treo tường bị bé cuộn tròn hỏi.

“Đây là Tứ hoàng phi” Bé trình trọng nói.

“Tứ hoàng phi là gì?” Mẹ dờ khóc dờ cười hỏi.

Dư Châu Châu cúi đầu nghĩ một lát, sau đó nghiêng đầu nhỏ sang một bên, cười híp mắt trả lời, “Đây là bí mật.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9: Thấp đến lẫn vào bụi trần [1]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[1] Câu đầy đủ là ‘thấp đến lẫn vào bụi trần, nở ra đóa hoa’, xuất phát từ dòng chữ viết trên bức ảnh mà Trương Ái Linh tặng cho Hồ Lan Thành: “Gặp được anh, cô trở nên rất thấp, rất thấp, thấp đến lẫn cả vào bụi trần, nhưng trong tim cô lại rất vui, từ trong bụi trần nở ra một đóa hoa” (Dịch: Chị Lục Bích). Câu này có hai nghĩa:

Một là chỉ cuộc sống lặng lẽ, không rước lấy sự đời, không dính lấy phiền não, lặng lặng làm tốt việc của mình, giống như một hạt giống, đặt vào trong bụi trần, nở ra một đóa hoa tự do mà kiêu ngạo.

Hai là để hình dung thái độ khiêm tốn trong tình yêu, thích một người nhưng lại nhún nhường khi ở trước mặt người đó, luôn cảm thấy đối phương rất tốt, rất hoàn mỹ, sau đó chỉ lặng lặng thích đối phương mà không nói ra. Dù thế nhưng trong lòng vẫn thấy vui vẻ, như đóa hoa lặng lẽ nở trong lòng.

Tiêu đề được hiểu theo nghĩa thứ nhất.

Chú thích được lấy từ boconlonton.wordpress.com

Có phải sắp có một đóa hoa nở?

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

P/s: Có nên tăng số lượng chương của bộ này lên 2-3 chương/tuần không? Mọi người cho t ý kiến nầu3

Nhưng hôm sau Dư Châu Châu không thể lên vào vườn tre chính phủ tình như đã hứa.

Dù sao mẹ không thể làm phiền đi Lý Lân thứ hai, Dư Châu Châu ở nhà chờ đợi trong lo lắng, ngay cả bé cũng không biết mình đang lo lắng điều gì, có điều bé luôn cảm thấy có một tảng đá đặt ngang nơi cổ họng, nó cứ nhảy lên nhảy xuống không theo quy luật nào.

Có lẽ là vì bé không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Lâm Dương. Bé thích nhìn cậu tỏ vẻ ta đây đầy vui vẻ chứ không phải là vẻ mặt thất vọng – giống như ánh mắt và khoe miệng xiu xuống khi bé nói “Không.” hôm qua.

Nhưng bé không hiểu tại sao lại thế. Rõ ràng bé lại chẳng có cảm giác gì với anh Trần An, giống như bèo dạt mây trôi vậy, nhưng Dư Châu Châu lại cảm thấy bé không thể đặt Lâm Dương vào trong cái hộp bích quy mang tên ‘Quá khứ’ kia. Bé càng thấy nóng ruột hơn khi nghĩ đến vẻ mặt buồn bã của Lâm Dương – Đột nhiên bé nghĩ đến cảnh tượng sau này hai người gặp nhau, có lẽ cậu ta sẽ hét to với bé cho coi.

Đây là một sự tin tưởng không nguyên nhân chỉ dành cho tuổi trẻ.

Sinh nhật bảy tuổi như một bước ngoặt mới trong cuộc đời leo núi của nữ hiệp Dư Châu Châu, giống như khi bạn ngã từ trên đỉnh núi xuống mà không có gì có thể cản được bạn.

Ngã rẽ đột ngột của số mệnh như một câu thần chú, là hai từ vừa trầm thấp lại vừa tàn nhẫn.

“Con hoang.”

Khu bàn đồ trang điểm thơm ngào ngạt ở tầng một là gian hàng sáng và đẹp nhất. Dư Châu Châu có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của người phụ nữ mập mạp và cậu bé đang nắm tay bà ấy, lúc bé quay đầu lại thì thấy người phụ nữ kia đang ngồi xổm nói nhỏ gì đó với cậu bé, trên mặt bà là một nụ cười dịu dàng, khỏe mồm của bà ta cong cong xinh đẹp nhưng lại mang theo vẻ đẹp tà ác.

Giây phút bọn họ đi về phía Dư Châu Châu khiến bé phát hiện trên đời này có phù thủy thật, cũng có những câu thần chú như ‘thuật định thân’. Bé giống như bị đâm phải cái đuôi nhỏ, không thể động đậy cũng không thể chạy đến gian hàng mẹ đang nói chuyện với nhân viên bán mỹ phẩm.

Bọn họ đi đến nói với bé một câu thần chú nặng nề cùng với tiếng cười nhỏ.

Dư Châu Châu như trở lại tuổi tối đen kịt năm ba tuổi kia, những ánh đèn sáng sủa, dịu dàng trong khu thương mại biến mất, chỉ một mình bé ngồi xổm trong căn phòng trống không vì sắp chuyển nhà, bé nhìn mẹ vừa khóc vừa tranh luận một cách vô ích, nhìn đám người xa lạ vừa cười vừa mắng, sau đó đột hết hành lý mà mẹ dọn dẹp cả ngày. Khi ngọn lửa bùng lên, qua làn không khí bị lửa hun nóng kia, bé có thể thấy được gương mặt nhăn nhó của người phụ nữ đó, bà ấy ôm một cậu bé lớn gần bằng bé, nở một nụ cười hài lòng như ma vương đã thực hiện được ước mơ nhân chim thể gian trong bóng tối.

Dư Châu Châu biết hai người bọn họ, họ là vợ và con trai của bà bé.

Quan hệ này thật kì lạ.

Bé đột nhiên quay người lại, nhìn bóng lưng đang rời khỏi nơi này của hai người kia, nói, “Bà béo lên đó!”

Người phụ nữ đó quay đầu nhìn về với ánh mắt kinh ngạc, giống như không hiểu hàm ý của Dư Châu Châu, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Cậu bé kia thì cãi lại thay mẹ mình, “Có mày mập ấy!”

Dư Châu Châu không thèm nhìn cậu bé giống như cậu bé là không khí, bé chỉ nhìn người phụ nữ kia với đôi mắt to tĩnh lặng như dòng nước không bị gợn sóng, “Tôi vẫn nhớ bà.”

Những nhân viên bán hàng rảnh rỗi đều vây lại nhìn ba người kì lạ đứng im này. Người phụ nữ kia không thể làm gì, chỉ ‘Hừ’ một tiếng, kéo con trai đi nhanh khỏi đó, trước khi đi còn nói một câu, “Sau này, mày cũng dễ tiền như mẹ mày mà thôi!”

Gương mặt Dư Châu Châu không thay đổi, chỉ nhìn bà ta chăm chăm, sau đó nhìn vào mắt của những người đứng xung quanh đến khi họ không nhìn nữa.

Sau khi mẹ giải thích các đặc điểm của sản phẩm mới và nhận tiền hoa hồng xong thì thấy Dư Châu Châu đang đi từ đằng xa – Gương mặt của bé không cảm xúc, ánh mắt của bé sáng như đuốc như khi chị Giảng [2] bị đưa đến pháp trường.

[2] *Tên thân mật của Giang Trúc Quân, một nữ liệt sĩ cách mạng Trung Quốc.*

“Cháu Châu?” Mẹ nhìn bé với ánh mắt lo lắng.

“Không có gì đâu ạ” Bé ngoan ngoãn lắc đầu một cái, “Đã được về nhà chưa ạ?”

Sau ngày hôm nay là thứ bảy, tối nay cả nhà cùng tới phòng đặt sẵn ở nhà hàng hải sản, ăn tối với người nhà đồng nghiệp của ông ngoại đã mất của bé. Dư Châu Châu giống như chưa thể thoát khỏi cuộc gặp gỡ đột ngột của ngày hôm trước, nói đúng hơn, bé không có tâm trạng gì, gương mặt của bé lúc này chỉ có vẻ thần thờ, ngơ ngác.

Buổi gặp gỡ rất buồn chán, những lúc này trẻ con luôn là người khuấy động sự sôi nổi. Bởi vậy, việc biểu hiện bản thân thế nào trong những buổi tiệc luôn là vấn đề khó khăn với những đứa trẻ. Dư Đình Đình thích náo nhiệt đứng ra biểu diễn đầu tiên, chị chọn bài hát ‘Thiếu niên bé nhỏ’, giọng hát trong trẻo của chị giành được sự khen ngợi của mọi người. Chị vừa cười vừa làm nũng với ba mẹ, không ngờ cháu gái nhà kia cũng không chịu thua, hát hai bài ‘Ánh sáng bảy màu’ và ‘Ba lô nhỏ’, Dư Châu Châu vừa nghe đã biết cô bé đó đã được học hát, bởi vì cô bé có thể làm rung vang cả mảng tai của bé mà không tốn chút công sức nào.

Đương nhiên người lớn lại khen cô bé một lượt, đề tỏ vẻ lễ độ, ba mẹ Dư Đình Đình còn nghiêm túc bảo, quả nhiên đã được học hát, hát hay hơn Đình Đình nhà chúng tôi nhiều, con bé nhà tôi hát chỉ có người trong nhà mới dám khen hay.

Trong mắt người lớn, đó chỉ là những lời nói xã giao, nhưng trong mắt trẻ con thì không phải vậy, nó như là cây búa đánh vỡ thế giới của bọn trẻ – Dư Đình Đình bật dậy, chớp mắt nhìn con bé đang gật gù đắc ý trước mặt mình, chị ta chỉ Dư Châu Châu nói, “Con em ấy thì sao?”

Mọi người im lặng một lát, hai mươi hai người nhìn nhau, cuối cùng mẹ đánh phai cái đầu hỏi bé, “Châu Châu, con muốn hát không?”

Dư Châu Châu vốn đang chìm trong thế giới của mình, lúc này giật bắn, bé vội vàng lắc đầu, “Con không biết hát.”

“Hát một bài thôi!” Dư Đình Đình nài nỉ, không chịu bỏ qua cho bé.

Mẹ cười từ chối giúp bé, bà có thể cảm nhận được con gái của mình đang khó chịu. Nhưng mà mẹ của ngôi sao nhỏ chuyên nghiệp kia – người phụ nữ đeo kính râm ngay cả khi đang ăn cũng cười cười nói, “Trẻ con mà, phải để chúng nó rèn luyện, giao tiếp cho khôn khéo mới tốt. Chứ cứ ôm khư khư theo ý chúng nó như chị là không được.”

Con người ai cũng có một chiếc vảy ngược không thể đụng vào, vảy chiếc vảy của Dư Châu Châu là người bé thương yêu. Bé tuyệt đối không để cho người khác bắt nạt họ, không để cho bọn họ bị tổn thương.

Ví dụ như mẹ của bé.

Bé lập tức đứng dậy, nhìn mọi người với vẻ mặt của chị Giang bị đất ra pháp trường nói: “Được, con hát.”

Thì ra cách để một người trở nên mạnh mẽ chính là có một người muốn bảo vệ trong lòng. Hèn gì mỗi khi Saint Seiya bạo phát vũ trụ nhỏ của mình đều là lúc Athena và bạn bè của mình gặp nạn.

Đáng tiếc Dư Châu Châu không có năng lực như những nhân vật chính trong hoạt hình hay phim, không thể phản kích khi bị ép đến đường cùng, khiến mọi người kinh ngạc rồi mây tan trắng sáng. [3]

[3] *Nguyên văn là ‘Thủ đắc văn khai kiến mình nguyệt’, nghĩa là con người phải kiên trì tới cùng thì cái gì cũng sẽ xuất hiện.*

Bé hát không hay, hát nhạc thiếu nhi lại cần giọng hát trong trẻo, mà giọng khàn khàn của bé không hợp chút nào – thật ra nó có chút gợi cảm, đương nhiên, việc này chỉ sau khi lớn lên mới thích hợp. Khi Dư Châu Châu lớn rồi, lúc đi karaoke thường hát những bài của Thái Kiệt Nhã và Trần Khởi Trình, ai cũng khen là hay nhưng khi hát Thiếu niên bé nhỏ trước mặt người lớn trong căn phòng rộng lớn này, bé có lòng nhưng chẳng đủ sức mà làm.

Ít nhất, khi bé hát đến đoạn điệp khúc thì suýt bị vỡ nốt.

Điều làm Dư Châu Châu ghét nhất là lời khen giả dối của người lớn, bên ngoài thì khen nhưng bên trong là chê cười, dè bida, dù sao bé cũng thấy rõ nụ cười của bọn họ trong đôi mắt kia không thật chút nào.

Bé ngồi xuống, cúi đầu, hơi cong môi. Đây là nụ cười trào phúng đầu tiên mà Dư Châu Châu học được trong cuộc đời của bé.

Thì ra, có một vài boss mà Saint Seiya không thể đánh bại được, dù cậu đã bạo phát vũ trụ nhỏ của mình.

Đây là lần đầu tiên Dư Châu Châu cảm thấy nghi ngờ nguyên tắc trong thế giới nhỏ của mình.

Nhưng khi ngẩng đầu lại thấy anh Kiều nhà bác cả nháy mắt với mình, bé sững sốt một lát rồi cười – điều này khiến anh Kiều thờ phào nhẹ nhõm. Dư Châu Châu không hiểu tại sao anh họ lại phải chọc cười bé, không phải anh họ luôn thấy bé rất phiền sao?

“Con thấy Châu Châu hát rất hay.” Anh Kiều lớn tiếng nói, gấp một con sứa cuốn vào rau đưa lên miệng, “Thời buổi này còn có ai hát mà hét đến rất cổ họng được, quá tầm thường.”

Không khí trên bàn com như ngưng lại, Dư Linh Linh nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt lo lắng, sau đó lại nhìn Dư Kiều một lát, nghĩ thầm, hồng rồi hồng rồi, anh Kiều lại bắt đầu gây chuyện rồi – không ngờ Dư Kiều bắt đầu cười lớn, nhún vai nhìn mọi người, “Con nói sai gì à? Hát mà hét lên thì mệt lắm!”

Dư Châu Châu thấy được bác cả dùng tay đánh đầu của anh Kiều một cái rất mạnh, “Không có quy củ!”

“Sao lại thành không có quy củ ạ?” Dư Kiều giống như sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn, cười ha hả, “Mọi người khen hai em ấy thì được mà lại cấm con khen Châu Châu à? Châu Châu, em nghe anh Kiều, đừng chọc hai em ấy, cô họ hét đến hồng mắt rồi!”

Bác cả giận vô cùng, cả bàn com cảm thấy rất ngột ngạt, càng khuyên lại càng giống như đổ dầu vào lửa... Trong lúc hỗn loạn, Dư Châu Châu còn mỉm cười với Dư Kiều, còn anh thì lại nháy mắt với bé mấy cái.

Dưới sự cố gắng của người lớn, tiệc tối vẫn tiếp tục, có điều cũng tàn tiệc rất nhanh. Dư Châu Châu vẫn chú ý đến bà ngoại luôn nở nụ cười đầy ý tứ. Đến khi tan tiệc, Dư Kiều tránh khỏi ‘Thiết sa chương’ của bác cả, vội vàng chạy đến cạnh Dư Châu Châu, cười nói, “Cô nhỏ, tối nay cha cháu đi trực đêm, cô cho Châu Châu tới nhà cháu chơi được không? Cháu chơi game với con bé cho à!”

Dư Châu Châu không biết anh họ muốn làm gì – Tại sao lại đột nhiên thân mật với bé như vậy nhỉ?

Đợi đến khi Dư Châu Châu mặc áo ngủ hình thỏ nhỏ ngồi lên giường Dư Kiều, nhìn anh họ chơi Mario vui vẻ, lúc này mới lên tiếng, “Hôm nay anh Kiều không uống thuốc ạ?”

Dư Kiều bấm vào nút tạm dừng, quay người kéo phụt cái lót ghế làm Dư Châu Châu ngã lăn quay: “Mày thì biết cái gì chứ?”

“Thế sao anh lại đối xử tốt với em thế? Còn rù em về nhà chơi game!”

“Tao sợ ba đánh nên mới kéo mày theo!”

“VẬY... vậy sao anh lại khen em hát hay?”

“Không phải mày hát hay mà do hai đứa nó hát dở.”

Dư Châu Châu bình tĩnh nhảy xuống giường, rút dây điện.

“Mẹ mày, con nhóc chết tiệt mày chán sống rồi đấy à? Tao phải vắt và vắt mới qua được màn này, ngay cả khi ra ngoài để ăn com cũng không dám tắt máy, mày mày mày... Tao đánh chết mày giờ!”

Hai anh em bắt đầu cuộc rượt đuổi, Dư Châu Châu sáu tuổi không phải là đối thủ của Dư Kiều đã mười bốn tuổi, bé lập tức bị anh xách cổ áo lắc lắc trên không trung.

“Tao rất muốn ném mày xuống lầu bây giờ!”

Dư Châu Châu cười khúc khích, làm vẻ mặt nịnh nọt, xin tha nửa buổi Dư Kiều mới thả bé xuống.

“Mày muốn chơi gì?”

“Chơi Contra đi anh.”

“Mày biết chơi không đấy?”

“Anh biết chơi là được rồi.”

Để xác minh điều này, Dư Kiều mặt dày nâng vũ khí lên cấp bậc cao nhất, còn cho mỗi người ba mươi mạng. Nhưng trình độ của Dư Châu Châu tệ hại khiến Dư Kiều giận điên máu. Mới tới màn bốn, hai người họ phải nhảy về phía trước nhưng Dư Châu Châu lại ngu xuẩn bám lấy chân Dư Kiều – cuối cùng Dư Kiều chỉ có thể gào khóc, “Châu Châu, coi như anh xin mày, mày mau chết hết ba mươi mạng này giùm anh đi, anh nói thật đấy!!!”

Dư Châu Châu không âm ỉ nữa, bé im lặng trực tiếp điều khiển chiến sĩ nhảy xuống núi. Mạng mới hiện ra màn hình, bé lại nhảy xuống vực lần nữa.

Ba mươi mạng bé dùng hết rất nhanh, Dư Kiều cũng không chơi nữa, ấn nút tạm dừng, lúng túng hỏi bé, “Châu Châu, mày giận à?”

“Không à.”

Dư Châu Châu cúi đầu, nước mắt rơi tí tách lên giường. Sự khó chịu lúc ở khu mỹ phẩm kia đột nhiên quay lại, bé nắm chặt ga giường, im lặng khóc, nước mắt chảy như vòi nước không kịp tắt.

“Anh sai rồi, được chưa? Mày chờ đó, anh đi rửa bát bây giờ!” Dư Kiều vội vàng cố gắng dỗ ba mươi mạng của mình cho vác núi, khi trên màn hình hiện mấy chữ ‘GAME OVER’, anh chỉ vào màn hình như hiển vật quý cho bé. “Mày xem này, lúc này anh em mình chết sạch rồi.”

Năng lực diễn tả vẻ mặt của Dư Châu Châu hôm nay được tặng hai kĩ năng, một là nụ cười châm biếm, một là nụ cười khổ lúc này.

Người có khí bất lực như thế. Bé vốn chỉ biết giương nanh múa vuốt với đại ma vương trong tưởng tượng, giả làm anh hùng trong thế giới nhỏ của mình. Đến khi gặp đối thủ mạnh mẽ thật sự, bé chỉ có thể im lặng chịu sự tấn công của họ, cho dù bé ra tay thì cũng giống đêm nay, chỉ có thể khiến mọi chuyện trở nên tệ hơn mà không thể làm mọi chuyện trở nên tốt hơn được.

Thậm chí ngay cả chơi game cũng kéo chân sau của anh Kiều.

Dư Châu Châu không khóc vì sự bất lực của mình.

Bé chỉ khóc vì sự mạnh mẽ giả tạo của mình.

Bé không còn mặt để gặp công tước Gerry và từ tước Creek nữa rồi – Bon họ có thể chấp nhận một nữ hoàng đáng buồn thế ư?

Lời của tác giả:*(Thường thì mình không dịch cái này, nhưng vì vấn đề này khá quan trọng nên mình dịch luôn, mong các bạn đọc thật kỹ lời giải thích này của tác giả trước khi hỏi về vấn đề của mẹ Châu Châu)*

Bởi vì thấy có một bạn đọc hiểu lầm, tôi chỉ có thể giải thích ở chương này cho mọi người.

Bởi vì đây chỉ là tuyển phụ cho nên tôi không nói nhiều, chỉ nói một câu: Mẹ của Châu Châu không phải là người thứ ba.

Sau này mọi người sẽ tìm được manh mối trong lời dạy dỗ của bà ngoại Châu Châu.

Bộ truyện này tuy mang khuynh hướng cổ tích dịu dàng nhưng nó không phải là truyện YY. Chưa kết hôn đã có bầu, sau đó lại gặp nhà giàu là một vấn đề hiếm gặp trong đời thật. Lúc mẹ Châu Châu sinh ra cô chỉ là một cô gái hai mươi mấy tuổi, cũng phạm sai lầm, cũng bị kích động, cũng tùy hứng nhưng sau đó, sự gian khổ của hai người đã dạy dỗ cho bà một bài học, sau này bà cũng cố gắng phấn đấu, nhưng liệu sẽ có một vị hoàng tử cứu vớt người mẹ lẹm chưa cưới đã có thai này không? Tôi rất nghi ngờ điều này.

Mặc dù mẹ của nữ chính đã làm gì, mặc kệ người ta nói gì, Dư Châu Châu cũng không thể chọn được cha mẹ của mình, trẻ con luôn vô tội, tôi không đồng ý vấn đề cái sai của lớp trước lại bắt lớp sau phải trả lại, bởi vì cha mẹ là cha mẹ, tôi tuyệt đối không thể để những đứa trẻ chịu những lời chỉ trích do sự sai phạm của cha mẹ bọn họ, bởi vì trẻ con là trẻ con, không phải cha mẹ bọn nó.

Dù sao, tội nhỏ cũng không có năng lực tiên tri để giết chết bản thân khi chúng đang ở trong bụng mẹ mình.

Chúng ta đã sống thì phải mạnh mẽ mà sống.

Cố lên!

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Quyển 2 - Chương 10: Mốc chuyển biến thời gian nhanh chóng trên dòng thời gian

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tại sao hôm thứ hai cậu không đến?

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

Tối hôm đó Dư Kiều ôm vùi nước nhỏ ngủ cả đêm.

Anh không biết sao Dư Châu Châu có thể khóc lâu đến thế, hơn nữa con nhóc này chỉ im lặng mà khóc chứ không thút thít một tiếng nào. Bộ dạng này càng khiến anh đau lòng hơn bộ dạng của đám trẻ con gào khóc.

“Bà cô nhỏ của anh à, sau này anh không chơi Contra nữa, anh còn chưa khóc nữa đây này.”

Tiếng quạt thổi vù vù trong đêm hè, Dư Kiều tiếc nuối nghĩ, khó lắm anh mới tìm được một con nhóc không thích bám người, tuy đôi khi ngu ngốc nhưng lại lâu cá, hơn nữa, quan trọng là con bé cũng không được yêu quý như anh hồi nhỏ. Cái này người ta gọi là vận mệnh luân hồi đấy – Anh vừa tìm được người nối nghiệp có tiền đồ, đã lên kế hoạch đào tạo nhưng lại vì mấy giọt nước mắt tâm thương của con bé mà kế hoạch chết yểu mất tiêu.

Phụ nữ ấy à, đừng bao giờ xem thường họ vì tuổi tác.

Bà mẹ Dư Kiều ly hôn năm anh lên ba. Ban đầu anh là ‘cháu đích tôn’ được mọi người yêu thương, sau đó anh bị mẹ đưa về nhà ngoại, không cho phép anh gặp người nhà họ nội. Vì mẹ ly hôn mang anh về nên anh trở thành công dân hạng hai trong đám trẻ nhà ngoại. Đến năm anh mười một tuổi, lúc anh vừa tạo được chút tình cảm với ông bà ngoại thì mẹ lại kết hôn, người mẹ vĩ đại đã từng bất chấp tất cả để tranh quyền nuôi nấng kia bây giờ lại đồng ý thỏa hiệp – Anh bị bà đuổi về nhà nội, lúc này anh mới biết ông nội yêu thương anh trước kia đã mất ba năm trước rồi.

Anh và người cha chủ tịch công đoàn kia, người luôn luôn bận rộn, luôn nóng nảy, luôn thích làm vẻ mặt nghiêm túc bây giờ giống như hai người lạ vừa quen.

Mười một tuổi và bốn mốt tuổi.

Thời đầu của tuổi thanh xuân đối đầu với thời điểm cuối cùng của tuổi tráng niên.

Ba năm đối với cặp vợ chồng yêu thương nhau và nhanh nhẹn có lẽ đã sinh được một đứa con, nhưng với anh và cha anh thì vẫn luôn giữ ranh giới ‘Người lạ’ kia...

Hồ hấp của đứa nhóc trong lòng anh trở nên ổn định, Dư Kiều nghĩ, lúc con bé này mười bốn tuổi thì sẽ thế nào nhỉ?

Sẽ không chênh lệch quá lớn với anh đâu chứ nhỉ?

Nếu như báo trước khi đi ngủ, Dư Kiều luôn cảm thấy áy náy và đối xử với Dư Châu Châu một cách dịu dàng thì sáng hôm sau, anh hoàn toàn quên sạch cái cảm xúc đó mà chỉ có thể bực mình cảm thán – Phụ nữ rất phiền phức.

Đúng, anh phải chải tóc cho Dư Châu Châu, chỉ kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản mà anh phải dùng cả ba mươi phút để chải cho con bé. Anh có thể thấy ánh mắt khinh thường của Dư Châu Châu qua cái gương trước mặt này, “Nếu sau này anh có con gái,” Dư Kiều bực bội nói, “Anh nhất định bóp chết nó khi nó mọc tóc!”

Dư Châu Châu nghiêm túc hỏi “Anh cảm thấy sẽ có người đồng ý sinh con cho anh à?”

....

Lúc tạm biệt Dư Kiều, Dư Châu Châu cảm thấy hơi hơi không nỡ. Hình tượng anh Kiều trong lòng bé rất mơ hồ, anh lớn hơn bé tám tuổi, còn lớn tuổi hơn cả Trần An nữa. Nhưng mỗi cái nhấc tay nhấc chân của anh lại không có sự trầm ổn của anh Trần An. Mỗi khi Dư Châu Châu nhìn thấy anh, anh thường nhe răng trợn mắt, hoặc là bực bội nói “Đừng làm phiền tao.”, hoặc bị bác cả mắng rồi làm vẻ mặt “Ông đây không quan tâm ông nói gì đâu”. Anh chỉ dùng vẻ mặt trào phúng được trời ban kia nhìn mọi người giống như việc bọn họ sống trên đời là một câu chuyện hài vậy.

Nhưng bây giờ, anh Kiều lại trở thành người thân thứ ba của bé sau mẹ và Bốn Bốn.

Người thứ ba có thể khiến bé từ bỏ Lam Thủy vì sinh mạng của mình.

Thời gian vẫn trôi qua như thế, đây là một buổi chiều nóng oi ả như muốn làm cháy hết mỡ trên người bé, bé từng nghĩ mình phải trải qua một buổi chiều chán chường, nhưng bây giờ, khi nhìn thời gian buổi chiều trôi qua, Dư Châu Châu hoàn toàn không biết bé đã dùng cả chiều nay để làm gì.

Thời gian cứ trôi mãi.

Khoảng thời gian này Dư Châu Châu rất hiếm khi gặp được công tước và tử tước, ngay cả Athena và đại ma vương trong thế giới nhỏ của bé cũng biến mất. Bé đột nhiên nhớ Bốn Bốn vô cùng.

Tớ hi vọng khi xoay người lại thì sẽ thấy cậu nhìn tớ với ánh mắt rụt rè và trong trẻo ấy rồi gọi tớ “Châu Châu.”...

Vì thế tớ cứ quay người mãi, quay đến khi đầu óc choáng váng, nhưng cậu vẫn không xuất hiện.

Dư Châu Châu buồn bã nghĩ, thì ra đây là nhớ nhưng.

Nữ hiệp Dư Châu Châu còn chưa kịp hồi phục sau đã kích tinh thần này thì tháng tám đã trôi qua.

Tháng chín đến rồi, bé đeo cặp màu đen mới tinh, phải đi học rồi.

Dư Châu Châu vẫy tay với bà ngoại và Dư Đình Đình một cái rồi quay lưng bước vào cổng trường.

Rõ ràng lúc này khi được bà ngoại cầm tay dắt qua đoàn người nhốn nháo và những chiếc xe ba gác đặt san sát nhau trong chợ, bàn tay của bé vẫn còn đỏ mẩn hồi thế mà vừa bây giờ, khi bé chỉ còn một mình bé lại không thấy sợ gì nữa. Vào ngày tựu trường, trường học có một quy định đặc biệt, phụ huynh của học sinh mới có thể tham gia buổi chào cờ cùng con mình, cho nên có rất nhiều bạn nhỏ được bà mẹ dắt qua cổng lớn. Nhưng khi bà ngoại hỏi bé có cần người đi chung không thì bé lại lắc đầu từ chối.

Thậm chí bà ngoại có thể đọc được lời nói của bé qua đôi mắt của bé “Bà ơi, bà mau về đi, mau về nhà đi ạ~”

Bữa tiệc hôm đó đã để lại một di chứng nhỏ cho Dư Châu Châu. Đó là bé luôn cảm thấy căng thẳng khi đứng trước người quen. ‘Người quen’ của bé là những người họ hàng – trong đó có cả bà ngoại của bé – cũng bao gồm các cô, các chú, các ông bà nhìn chẳng khác gì nhau nhưng lại liên quan đến dòng máu huyết thống của bé.

Đương nhiên họ hàng nhà nội thì không tính bởi họ họ đều là người lạ, vậy nên nếu gặp họ thì bé chẳng thấy căng thẳng chút nào cả.

Điều kiện để di chứng này xuất hiện rất phức tạp. Nói chung, mỗi khi đứng trước mặt người thân trong những thời khắc quan trọng sẽ khiến bé mất bình tĩnh.

Nhưng Dư Châu Châu lại có cách giải thích riêng của mình.

Bé cho rằng mình quá lương thiện. Đó là bé sợ họ cảm thấy mất mặt, bối rối vì bé, cũng sợ họ thất vọng khi quá kì vọng vào bé, cho nên bé mới lo lắng sợ hãi.

Khi đó bà ngoại đã nói rằng, cách giải thích này không hề mâu thuẫn. Điều con nói chỉ là nguyên nhân, còn điều bà nói lại là kết quả.

Dư Châu Châu ngăn người mấy giây, nụ cười của bé cũng cứng lại, dù sao thì... bé rất lương thiện.

Bà ngoại cau mày nhìn bé một lát, hình như bà đang cố nín cười, sau đó bà nói: “À, bà biết rồi.”

Đó là buổi tối trước ngày khai giảng ba ngày, bầu trời sắp tối đen, Dư Châu Châu xuống lầu chạy ra ngoài chơi một mình vẫn chưa về. Bà ngoại xuống nhà tìm bé thì thấy mấy bà cụ hay đi phơi nắng ngồi thành một vòng, ở giữa là cháu gái Dư Châu Châu của bà đang say mê hát bài ‘Phóng khoáng đi một chuyến đi’ cho các bà cụ nghe, sau đó đó mặt hướng thụ những tiếng vỗ tay của các bà.

“Bà Dư này, cháu của bà đứng là bảo bối đấy. Vừa thông minh, xinh xắn, lanh lợi hoạt bát, lại còn hát hay nữa...”

Thế mà đứa cháu gái thông minh xinh xắn này của bà lại gầy dẹt, hát bài ‘Phóng khoáng một chuyến đi’ nhỏ như tiếng muỗi kêu, mặt của con bé còn đỏ bừng khi mọi người nhìn nó khi đi ăn cùng với một người đồng nghiệp cũ của bà.

Bà ngoại cũng phát hiện vấn đề căng thẳng này của Dư Châu Châu, cho nên mỗi khi con bé căng thẳng, bà lập tức đẩy bé lên sân khấu.

Lúc Dư Châu Châu lên lầu với bà ngoại, bé thành khẩn nói đây mới là trình độ thật sự của bé.

Có điều bé không thể nào giải thích tại sao việc tài năng thật sự của bé và sự thiện lương của bé không thể tồn tại cùng một lúc.

Hôm nay cũng như vậy, bà ngoại gạt gù thả bé vào công trường sau đó tính toán đi cùng cô cháu Dư Đình Đình nhập học cùng năm nhưng không cùng lớp với Châu Châu.

Bà vừa ngẩng đầu lên đã thấy bóng lưng hiền ngang của Dư Châu Châu, bé con uốn ngực nhảy nhót đi về phía trước, mái tóc đuôi ngựa tung bay trong gió, trên người bé con nhà bà còn mang theo một khí thế hào hùng kiểu ‘hôm nay bắt đầu làm nữ hiệp lấy từ đầu’.

Bà ngoại không biết, tối qua Dư Châu Châu đã phát hiện bé không thể sa sút như thế được. Bé chưa từng xem ‘Loạn thế Giai Nhân’ nhưng vẫn nắm chặt tay, nhắm mắt im lặng nằm trong ổ nhỏ của mình, nhủ thầm, ngày mai là một ngày mới.

Dư Châu Châu chưa từng đi học ở vườn trẻ nên không hề có khái niệm gì với trường học cả. Bé chỉ thấy đây là nơi có rất nhiều người lạ, nghĩ đến đây, bé lại thấy hưng phấn vô cùng.

Bé không phải là Dư Châu Châu gốc gác nghèo chỉ biết ngồi một góc nhìn mọi người hát hò, nhảy múa để lấy niềm vui của người lớn nữa.

Hôm nay là một ngày mới.

Nhiệt huyết sôi trào của Dư Châu Châu lạnh dần trong dòng người đông đúc.

Bé quên lớp của bé là lớp mấy rồi.

Bà ngoại nói với bé rất nhiều thứ nhưng nó đều vào lỗ tai phải ra lỗ tai trái mất rồi. Tim Dư Châu Châu đập thình thịch, mồ hôi sau lưng chảy ròng ròng, bé xoay người chạy nhanh về cổng lớn, bà ngoại, bà ngoại, bà đừng đi đâu hết đó...

Sau này, mỗi khi nhớ lại thời gian này, Dư Châu Châu đều cảm thấy rất kì lạ, không hiểu ai đã cho bé góc nhìn của Thượng Đế – bé như thấy chân trái của mình rơi tọt vào hố nhỏ trên đường nhựa, cả người bé bỏ nhào về trước theo quán tính, túi lưới trong tay cũng văng ra tạo một đường cong parabol trên không trung.

Bé té nhào trên mặt đất, bàn tay và đầu gối chống lên mặt đất nên bé bị trầy đi một lớp da, miệng vết thương còn chảy máu, đồng thời túi lưới chứa hộp cơm và bình nước hình con vịt nhỏ cũng văng lên người ai đó. Bé chỉ nghe thấy ‘soạt’ một tiếng, hình như túi lưới của bé bị rách rồi, có lẽ bữa trưa của bé cũng hôn đất mẹ luôn rồi.

Dư Châu Châu chờ một lát, mũi của bé hơi cay cay, miệng vừa mếu máo một cái nước mắt đã chảy ra.

Đau quá, đau quá luôn á.

Bé không biết ai đã đỡ bé dậy, nói chung bé đã dồn hết sức nặng của mình lên cánh tay đang diu bé, hai chân bé mềm nhũn không thể tự đứng dậy được.

Lúc bé ngẩng đầu với đôi mắt đầy nước mắt của mình lên thì thấy một cô mặc váy, đi giày cao gót màu đen nhìn bé với vẻ mặt phức tạp – vừa bức bối lại vừa khó chịu vì không thể nổi giận với một đứa trẻ.

Người đỡ bé đứng dậy dịu dàng hỏi, “Cháu không sao chứ?”

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy rất sợ hãi – bây giờ bé mới nhìn người bé đáng ra phải chú ý từ đầu – trước mặt bé khoảng năm mét, áo sơ mi của cậu bé kia đã dính đầy nước canh, cả người dính đầy trứng xáo cả chua, còn cô kia thì vừa dùng khăn giấy lau cho cậu bé vừa nhìn bé với ánh mắt lạnh lùng.

Dư Châu Châu cảm thấy mất hết hi vọng. Ánh mắt của mọi người khiến bé phải cúi đầu trốn ra sau lưng của chú đã đỡ bé dậy, chú kia vừa vỗ vai an ủi bé vừa quay đầu hỏi cô kia, “Ái Lan, Dương Dương có bị thương không?”

“Không, chỉ là... dính đầy đồ ăn thôi” Cô kia thờ dãi nhưng không truy cứu trách nhiệm Dư Châu Châu nữa.

Sau đó chú đỡ bé cúi đầu hỏi bé, “Cháu học ban nào? Tên gì? Bây giờ không cần đến tham gia buổi chào cờ nữa, chúng ta đi tìm giáo viên của cháu rồi đưa cháu đến phòng y tế băng vết thương lại.”

Dư Châu Châu vừa khóc vừa gạt đầu.

“Bé khóc, gạt đầu làm gì chứ, chú hỏi cháu học lớp nào mà?”

Nhiều năm sau, mỗi khi nhớ lại cảnh này, gò má của Dư Châu Châu đều đỏ bừng – Bé có thể nghe được giọng nói của mình rất run.

“Cháu... quên... rồi...”

Bé trai vừa nghe được giọng bé đột nhiên quay đầu lại, cậu ấy sững sờ một lát rồi lập tức vọt đến chỗ bé với cái áo dính đầy trứng gà và cả chua kia. Dư Châu Châu cảm thấy mình tiêu đời rồi, cậu ta nhất định sẽ xử bé cho coi, cậu ta...

Không ngờ đối phương chỉ nắm cổ áo của bé, nghiêng răng nghiêng lợi nói — “Tại sao, hôm thứ hai, cậu, không, đến?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 11: Không có chỗ trốn

Đàn ông phải chung thủy

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pì sà Nguyệt

Dư Châu Châu ngồi trên ghế salon tại nhà Lâm Dương, bé ngơ ngác nhìn mẹ Lâm Dương đặt hòm thuốc trắng xuống trước mặt bé rồi lấy những miếng bông y tế được xé nhỏ làm miếng dự phòng.

“Cảm ơn cô ạ.” Bé nhỏ giọng nói.

“Chịu đựng một chút nhé! Có lẽ hơi đau đấy!” Khi miếng bông tẩm cồn đặt lên chỗ bị thương, Dư Châu Châu giật người như bị giật điện, cả người bé run rẩy vì rất.

“Đáng đời.”

Lâm Dương đổi chiếc áo thun màu lam xuất hiện ở cửa phòng khách, cậu thấy tay trái và đầu gối của Dư Châu Châu bôi đầy thuốc đỏ rất thảm hại thì vẫn trừng mắt tức giận với bé.

Ba Lâm Dương nở nụ cười áy náy với Dư Châu Châu, sau đó nghiêm giọng nói, “Dương Dương, nói bấy gì đó? Sao có thể thất lễ như thế hả?”

Dư Châu Châu đột nhiên nghĩ, nếu như người nói lời này là anh Kiều thì bác cả nhất định sẽ vô một chương cho thổ huyết khắp nơi rồi. Người chú này thật dịu dàng, giống như... giống như anh Trần An vậy.

Nói chung, tất cả mọi người xung quanh bé đều không thuộc về một thế giới với nhau.

Từ lúc bước vào cửa đến giờ, bé luôn làm theo điều mẹ dạy, không nhìn khắp nơi nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự ‘xa hoa’ trong nhà Lâm Dương – không phải dạng xa hoa như nhà anh Trần An, nơi này chỉ đơn giản thanh thoát, nhưng mùi hoa quả và mùi thuốc đan xen vào nhau trong không khí khiến bé cảm thấy được mùi vị của sự ấm áp.

Dư Châu Châu ngừng đầu cười với ba Lâm Dương, ngoan ngoãn nói, “Là lỗi của cháu mà, cháu xin lỗi.”

Câu này khiến con người của Lâm Dương đang đứng bên cạnh như rớt xuống, già vờ, con nhỏ này nhất định đang già vờ!

Cậu nhếch môi, không biết nên nói gì để phản pháo, ngay lúc cậu thấy Dư Châu Châu hơi cúi đầu nhìn ly màu trắng trên bàn, trái tim cậu như bị một chiếc lông chim vuốt ve thật nhẹ nhàng.

Thôi, thôi, tha cho nhỏ ấy lần đó đấy.

Cậu không hề biết rằng Dư Châu Châu vừa nhìn chiếc ly trắng hình vịt Donald vừa mắng thầm trong bụng, “Tại sao nhà cậu ấy bự như vậy? Tại sao cha cậu ấy vừa đẹp trai lại vừa hiền lành như thế? Tại sao? Tại sao? Tại sao?”

Mùi thơm ‘ấm áp’ này không ngừng xâm nhập vào trong lòng bé, Dư Châu Châu vẫn còn đang đau lòng chỉ có thể cố gắng giả vờ mạnh mẽ, bé nhất định phải cúi đầu nhìn cái ly hình vịt Donald, nếu không bé sẽ khóc mất.

Cho nên cậu mới đáng đời chứ? Đáng đời bị hộp cơm của tớ đập lên đầu...

Dư Châu Châu nghĩ thầm, xem như mình ra tay thay trời hành đạo.

Bọn họ ngồi xe của nhà Lâm Dương để về trường. Mẹ Lâm Dương ngồi ở vị trí phó lái, thờ dài nói, “Bây giờ chắc đã kết thúc nghỉ thức kéo cờ rồi.”

Dư Châu Châu lại cúi đầu lần nữa, “Cháu xin lỗi.”

Mẹ Lâm Dương quay đầu, cười nói, “Không sao đâu, chân cháu còn đau không?”

Bé lắc đầu một cái, nước mắt suýt trào ra, may mà bé kịp nín lại, đột nhiên tay áo của bé bị Lâm Dương kéo mạnh, vừa nghiêng đầu sang thì thấy gương mặt hung tợn của cậu, đang kinh ngạc đợi một lát thì nghe cậu tức giận bảo, “Tớ không thêm tham gia cái nghỉ thức kéo cờ đáng ghét đó đâu, hừ.”

Ý? Dư Châu Châu nhìn cậu ngơ ngác.

Ba Lâm Dương đang lái xe cười khê, “Con trai bảo bố nhà mình sao khó chịu thế này? Ngay cả việc an ủi người ta cũng khó chịu như vậy.”

Mẹ Lâm Dương hơi cau mày một cái, sau đó thờ dài đầy lo lắng.

Lúc nãy vừa chào hỏi giáo viên chủ nhiệm của Lâm Dương, việc vắng mặt lúc kéo cờ cũng không phải chuyện gì lớn, chẳng qua hôm nay là ngày đầu tiên đi học, có hơi đáng tiếc một chút. Vốn định đưa cô bé này đến phòng y tế rồi mang Lâm Dương về nhà thay đồ, ai ngờ bác sĩ của trường không đi làm. Cậu nhỏ nhà bà lại muốn đưa cô bé ‘không nhà để về’ này về bôi thuốc – không phải bà không do dự, người nhà của cô bé Dư Châu Châu này không có ở đây, bọn họ tùy tiện mang con nhà người ta đi cũng không tốt.

Mà cô bé Dư Châu Châu này cũng là đứa nhỏ hiểu chuyện và hơi nấn cảm, biết được sự lo lắng của họ nên nói vết thương của mình không nặng, không cần bôi thuốc, sau đó còn xin lỗi bọn họ rồi khuyên họ đưa Lâm Dương về nhà thay đồ.

Ai ngờ ông tổ nhà bà lại nói tiếp, “Cậu lại muốn trốn à? Không có cửa đâu, cậu làm bẩn áo quần của tớ thì phải chịu trách nhiệm với tớ, về nhà với tớ ngay!!!”

Mẹ Lâm Dương nhớ đến đó thì quay đầu nhìn cô gái nhỏ đang bị con trai của mình quấy rầy hết mức, bà chỉ có thể dờ khóc dờ cười mà thờ dài.

“Đứng rồi, cậu học ở ban nào?” Lâm Dương trừng đôi mắt tròn của mình, gương mặt đầy vẻ mong đợi.

Dư Châu Châu im lặng, nếu như bảo mình quên rồi thì cậu ta có cười không nhỉ? Bé làm ra vẻ không kiên nhẫn, nói, “Không nói cho cậu biết.”

Lâm Dương cười nham hiểm, “Ha, tớ biết cậu quên mất tiêu rồi.”

Dư Châu Châu nắm chặt bàn tay nhỏ, gương mặt nhìn ba mẹ Lâm Dương đang ngồi ở hàng ghế trước, nghĩ, mình nhịn, mình nhịn, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

“Tớ học lớp 1/1, cậu cũng học lớp đó chứ?”

“Không phải.”

“Nói bấy, cậu vốn không biết mình học lớp mấy.”

“Tuy rằng tớ... Tuy rằng tớ không nhớ rõ nhưng không phải lớp 1/1 hay 1/2 đâu.”

Lâm Dương cần mỗi, cậu ngồi im trên ghế xe như con robot hết pin.

Khoảng cách từ nhà Lâm Dương đến trường rất gần, đi khoảng năm phút đã đến cổng sau của trường. Nghi thức kéo cờ vẫn chưa kết thúc, quốc kỳ đã được kéo lên nhưng học sinh và giáo viên vẫn còn đứng nghe thấy hiệu trưởng nói chuyện, sau đó còn nghe thông báo tiêu chuẩn vệ sinh kỉ luật.

Giáo viên chủ nhiệm thấy bọn họ từ xa thì mỉm cười đến đón. Dư Châu Châu đứng ở một bên nhìn bọn họ nói chuyện. Mẹ Lâm Dương đẩy Lâm Dương đến trước mặt chủ nhiệm, bọn họ vừa nói vừa cười, chủ nhiệm cũng nói sẽ chăm sóc cho Lâm Dương thật tốt.

Nụ cười của họ vừa giả tạo lại vừa cứng ngắc, Dư Châu Châu nghiêng đầu nghĩ.

Nhớ đến lời của mẹ, nụ cười là thứ biểu diễn cho người khác, có thể mang lại lợi ích cho mình. Cho nên, nhìn nụ cười tươi rói của chủ nhiệm, bé có thể hiểu là ba mẹ của Lâm Dương có mang lại lợi ích cho người đó nhỉ?

Còn Lâm Dương thì không cần nghĩ bé cũng biết chủ nhiệm không phải là người mang lại lợi ích cho cậu – bởi vì Lâm Dương ngay cả cười cũng không thêm cười, thậm chí còn hơi mất kiên nhẫn. Chủ nhiệm quay đầu hỏi một tiếng. “Tiểu Trương, đến đây, đây là học sinh mới của lớp cô.”

Lúc này bé thấy thêm một chiếc mặt nạ mang nụ cười dịu dàng đi tới.

Lúc này Lâm Dương vừa chỉ vào Dư Châu Châu vừa ngửa đầu nói với chủ nhiệm, “Thầy ơi, cậu ấy học ban nào vậy ạ?”

Lúc này chủ nhiệm mới thấy Dư Châu Châu, thầy hơi ngẩn người một lát rồi hỏi, “Em tên gì?”

“Dư Châu Châu.”

Chủ nhiệm thờ dãi một hồi, sau đó xoay người nói “Tiểu Vu, học sinh mới tích của ban cô ở đây này!”

Dư Châu Châu lúng túng nhìn người phụ nữ trẻ tuổi mặc âu phục màu xám đậm đang đi về phía mình. Cô ấy gật đầu với chủ nhiệm, không nắm tay bé hay ngồi xuống hỏi một câu ‘bạn nhỏ, em bị thương thế nào’... như trong tưởng tượng của Dư Châu Châu. Cô Vu không hỏi cũng không cười, chỉ bình tĩnh nói một câu, “Đi theo cô.”

Dư Châu Châu đang định đi theo thì thấy gương mặt lo lắng của Lâm Dương. Cậu bị vây ở giữa ba người lớn đang cười nói, cậu nhìn bé với gương mặt buồn bã. Dư Châu Châu bỗng cảm thấy đáy lòng mềm mại lại. Tất cả mọi người đều xem bé là không khí, chỉ trong mắt cậu, bé mới là một con người.

Bé ngửa đầu, dùng giọng nói vui vẻ và ngoan ngoãn hỏi, “Cô Vu, em học lớp mấy ạ? Em quên mất tiêu.”

Gương mặt lạnh lùng của cô Vu xuất hiện một nụ cười, cô cúi đầu nhìn bé một cái, “Ban bảy”

Năm nhất có bảy ban, cậu ở đầu, bé ở cuối.

Dư Châu Châu quay đầu, thấy Lâm Dương đang định phá vòng vây của người lớn nhìn bé với gương mặt ‘yêu quái định chạy đi đâu’ thì cười rộ lên, lớn tiếng nói, “Tớ ở ban bảy!”

Ba người lớn bị tiếng nói trong veo và hơi lớn của bé làm giật mình, lúc này mới không nói nữa mà quay đầu nhìn bé đầy kinh ngạc.

Dư Châu Châu đỏ mặt, bé nghiêng đầu đuổi theo cô Vu trời chết.

Lúc này, đằng sau chi vang lên giọng nói đầy vui sướng nhưng rất kì dị, “Ha, tớ biết rồi. Xem lát nữa cậu chạy đi đằng nào!”

Lúc đó Dư Châu Châu rất khinh thường Lâm Dương, có thể bởi vì bé không hiểu, người được số mệnh an bài thì sẽ không có chỗ trốn.

Một giáo viên đi đến nói bên tai chủ nhiệm và cô Tiểu Trương mấy câu, sau đó hai người mỉm cười nói với ba mẹ Lâm Dương, “Xin đợi một lát, lớp cô Trương có chút việc, tôi đi nhận điện thoại một lát rồi về ngay.”

Giáo viên vừa đi khỏi thì Lâm Dương đã thờ dãi một tiếng. Ba Lâm Dương vuốt nhẹ mái tóc của cậu, cười hỏi, “Không kiên nhẫn thế sao? Học cấp một và học mẫu giáo không giống nhau, con phải ngoan và nghe lời đây!”

Lâm Dương gật gù, sau đó đột nhiên nghe thấy giọng nói the thé vang lên, “Ây, Ái Lan, tôi đã báo hôm nay có thể gặp chị mà.”

Lâm Dương khóc thét trong lòng, hai người phụ nữ trước mặt là mẹ của Lăng Tường Xuyên và mẹ của Tường Xuyên.

Đây là hai người mẹ mà cậu sợ nhất.

“Lúc này tôi và mẹ của Tường Xuyên vừa mới tìm từ ban một đến ban năm mà không thấy nhà chị, sao giờ mới đến vậy?” Hai người phụ nữ vừa thấy mẹ cậu đã bắt đầu lưu lú, Lâm Dương ngẩng đầu thì thấy ngay khóe môi đang co gập của ba cậu.

Mẹ Lâm Dương thờ dãi, liếc mắt nhìn cậu “Con trai bảo bố nhà chúng tôi bận làm phiền một cô bé xinh đẹp.”

Hai người mẹ kia lập tức cười ha hả, vỗ tay bộp bộp, nghe cứ như hai con gà mái không đẻ ra trứng. Loại tiếng cười này chính là tiếng cười khiến cậu muốn cắn người nhất.

Mẹ Lâm Dương chỉ kể sơ qua chuyện đã xảy ra ban này, mẹ Lăng Tường Xuyên che miệng nói, “Đứa nhỏ nhà ai không cần thận thế nhỉ? Dương Dương có bị thương không? Sao có thể lỗ mãng như thế chứ!”

Lâm Dương ngẩng đầu liếc xéo bà một cái, ai cần bà lo chứ.

Mẹ Tường Xuyên lại nở nụ cười quý dị, “Tôi nói cho chị biết, bé trai nào cũng thế, Tường Xuyên nhà tôi cũng vậy, thấy bé gái đáng yêu một cái thì không thèm bước đi, hôm nay dính bé này ngày mai lại dính bé khác, ai xinh thì theo người đó.”

Ba người mẹ bắt đầu nở nụ cười quý dị. Lâm Dương cúi đầu lăm bằm, “Hừ, ai mà giống Tường Xuyên chứ!”

Ba Lâm Dương vẫn luôn im lặng, ngồi xổm xuống hỏi cậu, “Con vừa nói nói gì?”

Cậu nhìn ba với ánh mắt nghiêm túc “Con không giống Tường Xuyên đâu!”

“Ồ? Không giống chỗ nào?”

Lâm Dương nghĩ một lát, sau đó nói với giọng trịnh trọng nhưng vẫn mang theo âm điệu của một đứa trẻ, “Đàn ông phải chung thủy.”

Ba Lâm Dương cười lớn, kéo cậu vào lòng ngực của ông.

“Ừ, con trai ngoan nói rất đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Tôi không phải là Creamy Mami

Tớ nhất định phải làm liên đội trưởng

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pì sà Nguyệt

Sau này Dư Châu Châu mới biết, trên thế giới có những chuyện nhỏ bé đến mức không đáng kể nhưng lại có khả năng làm trời đất quay cuồng, giống như... phân chỗ ngồi.

Bàn thứ hai từ dưới lên và bàn thứ hai từ trên xuống thì có gì khác nhau sao?

Đáp án của học sinh tiểu học và sinh viên đại học nhất định sẽ khác nhau.

Dư Châu Châu ngồi bàn thứ hai từ dưới đếm lên, nghỉ hoặc nhìn cô Vu xếp chỗ theo chiều cao. Rõ ràng cậu bé kia cao hơn cô bé này rất nhiều nhưng cậu ta vẫn được ngồi trên. Dư Châu Châu nghiêng đầu, tò mò nhìn đầu người cao như núi chắn trước mặt mình, sau đó lại đột nhiên mỉm cười.

Kết quả bé nhận lại một cái liếc mắt lạnh lùng của cô Vu.

Bé rụt cổ về, mẹ nói rồi, không được làm cô giáo tức giận.

Sau khi lớn lên, Dư Châu Châu mới biết, ở thể vận hội Olympic có ghế VIP và ghế bình thường, trong khách sạn có phòng tổng thống và phòng thường, nên việc xếp chỗ ở trường tiểu học cũng không phải là vấn đề đáng chú ý gì. Nhưng dù ở khán phòng thể vận hội hay trong khách sạn, rạp hát, đẳng cấp đều được phân chia một cách rõ ràng, công khai, nhưng cô Vu lại nói với mọi người rằng, cô xếp theo chiều cao, cô rất công bằng.

Trên đời này, việc khiến người khác thấy khó chịu nhất không phải là phân chia cao thấp mà là sự lừa dối.

Chẳng qua những việc này phải nghĩ kỹ mới hiểu ra. Dư Châu Châu năm đó chỉ bày hộp bút màu trắng ra, sau đó vui vẻ ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên, ngay cả sự đau đớn vốn có nơi đầu gối cũng biến mất.

Có điều... bọn họ phải ngồi thế này trong bao lâu?

Tiết học đầu của Dư Châu Châu là tỉnh tọa. Sống lưng thẳng tắp, mắt nhìn về phía trước, hai tay vòng ra sau lưng, tay trái đặt vào lòng bàn tay phải. Cô Vu ngồi làm mẫu trên bục giảng một lần, cô ngồi xoay mặt về đối diện để cho các bạn nhỏ biết làm thế nào là đúng, sau đó mới nói, “Bây giờ chúng ta ngồi làm thật tốt, sau mười phút sẽ được nghỉ ngơi.”

Đến lúc học lớp ba, Dư Châu Châu mới có thể học được cách hình dung tình cảnh này trong lớp học vẫn.

“Bên trong phòng yên tĩnh đến mức chỉ cần một cây kim rơi trên đất cũng có thể nghe rõ ràng.”

Bé muốn hỏi cô giáo, tại sao mình phải ngồi thế? Không phải chúng ta nên học về phép chia sao? – Đó là những phù hiệu đẹp đẽ trên vớ của chị Dư Linh Linh ấy.

Đối với Dư Châu Châu mà nói, khoảng thời gian này không quá khó khăn. Bé cố gắng tập trung tinh thần, giương mắt nhìn gương mặt lạnh lùng của cô Vu nhưng lại chẳng thấy hoảng hốt sợ hãi.

Chớp mắt, bé đã thấy mình đứng bên vách núi, bàn tay và đầu gối bị rách da, máu chảy thành sông. Trước mặt bé là gương mặt cười đầy đáng sợ của Lâm Dương, hừ, nữ hiệp, người cũng có hôm nay sao? Người cho rằng chỉ cần ném Thực cốt tán lên người ta là có thể trừ hại cho dân à? Nằm mơ! Hôm nay ta không làm khó người nữa, chỉ cần người có thể nhảy từ trên vách đá này xuống thì chúng ta xong việc!

Làm sao giờ? Dư Châu Châu đang cau mày thì một bóng đen xuất hiện trước mặt. Bé cuống quýt ngẩng đầu thì thấy cô Vu đang nhìn từ trên cao xuống.

Có chuyện gì thế? Dư Châu Châu nhìn cô Vu đầy nghi hoặc.

“Em cười cái gì?”

“Dạ?”

Dư Châu Châu không biết lúc đang đóng hai vai trong thế giới riêng của mình, bé đã nở nụ cười dữ tợn của Lâm Dương. Các bạn nhỏ trong phòng đều im lặng, nét mặt rất nghiêm túc, chỉ có biểu cảm trên mặt bé rất sinh động, nên cực kì bắt mắt.

Cô Vu lờm bé mấy cái rồi chau mày lại. Lát sau, xung quanh đã xuất hiện những ánh mắt trách cứ. Cô giáo là thần linh, người khiến cô giáo tức giận là người đang báng bổ thần linh, Dư Châu Châu chết chắc rồi.

Mười phút tỉnh tọa kết thúc. Dư Châu Châu nằm bò ra bàn, ngáp một cái rồi mới quay sang nhìn bạn cùng bàn. Gương mặt kia không có gì đặc sắc, đôi mắt vừa phải, sống mũi không cao, màu da bình thường.

“Bạn tên gì?”

“Lý Hiểu Trí.”

“Tớ là Dư Châu Châu.”

Sau đó hai bạn nhỏ im lặng nhìn nhau. Dư Châu Châu cảm thấy rất nhàm chán, cô bé kéo khóa mở hộp bút màu trắng của mình rồi kéo khoá lại, cứ làm vậy nhiều lần rồi mới mở miệng nói, “Chán quá, tại sao chúng ta phải ngồi thế này chứ?”

Gương mặt của Lý Hiểu Trí lúc này mới thay đổi một chút, “Tại sao cái gì chứ? Lúc cậu học ở vườn trẻ không cần ngồi tỉnh tọa à?”

“Tớ không học vườn trẻ. Các cậu cũng phải ngồi tỉnh tọa lúc học ở vườn trẻ à?”

“Đừng thế, cô giáo bảo chỉ cần ngồi thế thì sẽ không bị cong cột sống, hơn nữa, nó còn có thể nuôi dưỡng tính kỉ luật của mỗi người”

Dư Châu Châu nhìn Lý Hiểu Trí với ánh mắt sùng bái, “Là thế à... Mà cột sống là cái gì thế?”

Lý Hiểu Trí lúng túng cúi đầu, “...Tớ không biết nữa.”

Dù sao cái này cũng là từ ngữ chuyên môn khá phức tạp – huống chi Lý Hiểu Trí luôn đọc sai cột sống thành xương gà [1].

[1] *Cột sống – xương gà có cách phát âm gần giống nhau. Cột sống là jìzhù còn xương gà là jìzhū*

Sau khi ngồi tỉnh tọa mười phút lần thứ ba xong, cô Vu mới nở nụ cười, nói, “Tiết học của chúng ta đã kết thúc. Sân trường rất nhỏ, vì an toàn của mọi người, các em phải tránh các anh chị lớp trên. Khi nào họ vào học chúng ta sẽ ra chơi lần nữa. Bây giờ bắt đầu từ tổ một, cứ hai người đi ra một lần, tới cửa thì phải đứng lại đợi cô. Không được nói chuyện cũng không được chạy nhảy, các em nghe rõ chưa?”

“Rõ – rồi – ạ!”

Không kéo dài giọng thì sẽ chết à? Dư Châu Châu làm gương mặt xem thường, trong lòng thầm nói, đúng là lũ trẻ ấu trĩ mà.

Trong sân trường, các bạn nhỏ không ai chạy chơi khắp nơi, cô Vu bảo các bạn nhỏ phải chơi chung với nhau, giới thiệu lẫn nhau. Sau đó Dư Châu Châu làm gương đầu, cô bé chạy khắp nơi chào hỏi, “Tớ tên là Dư Châu Châu, cậu tên gì?”

Sau một hồi, mọi người đều nhớ cô bạn bơi thuốc đỏ cả người kia tên là Dư Châu Châu, nhưng Dư Châu Châu không nhớ tên ai cả.

Sau một hồi giới thiệu như vậy bé cũng thấy nhàm chán. Các bạn nhỏ trong trường không hoạt bát như những bạn nhỏ ở xóm, giống như bọn họ đang sợ hãi điều gì đó, Dư Châu Châu ngồi một mình ở bồn hoa, quay lưng lại với mọi người để tự chìm vào thế giới riêng của mình.

Dư Châu Châu dựa lưng vào bồn hoa, nọ nự cười, nhẹ nhàng hất tóc, quát nhỏ một tiếng. “Phép thuật hoa của Mary Bell [2], biến!”

[2] *Mary Bell là nhân vật chính trong phim hoạt hình Floral Magician Mary Bell.*

Trong phim hoạt hình Floral Magician Mary Bel thì Mary Bell với mái tóc vàng dài óng ả cùng nụ cười mê người, giỏi về phép thuật hoa là thần tượng của Dư Châu Châu, bé cảm thấy Mary Bell vừa xinh đẹp lại có năng lực, hơn nữa gia đình Mary Bell rất yêu thương bé, đúng là một cuộc sống hoàn mỹ. Dư Châu Châu yêu thích các nhân vật có xuất thân hoàn mỹ, nếu không phải siêu nhân quần lót mặc cái quần lót không hợp thẩm mỹ thì bé cũng thích siêu nhân nữa.

Bé vùng cành cây như vùng ma trượng, sau đó đột nhiên nghe thấy tiếng vỗ tay đằng sau lưng.

Trong nháy mắt cô bé đỏ mặt, có vẻ như mình bị phát hiện rồi?

Nhưng khi quay đầu lại mới phát hiện, các bạn học đã tụ lại một chỗ, dựa lưng về phía bồn hoa bé đứng, không biết đang vây quanh cái gì. Bé phát hiện chỉ có mình đứng ngoài thì không ổn lắm nên mới chạy đến đó.

Chưa tới gần đám người bé đã nghe thấy tiếng đọc thơ diễn cảm.

“Xin cho em hứng giọt sương trong veo nhất

Xin cho em ôm tia nắng sớm tươi đẹp nhất

Xin cho em vốc được ngọn gió ấm áp nhất

Xin cho em nhón lấy áng mây rực rỡ nhất

Thế nhưng, ôi thế nhưng

Những thứ đó cũng không thể kể hết trái tim em...”

Dư Châu Châu bị giọng đọc trong trẻo, dịu dàng của cô bé kia hấp dẫn, đứng ngây tại chỗ không động đậy, cứ như bị hút mất hồn vậy.

... Là thơ tình à? Sao giống mấy bức thơ tình mà các chàng hoàng tử viết gửi công chúa trong truyện cổ tích thế nhỉ?

Một bài thơ hay.

Dư Châu Châu còn đang hoảng hốt thì đã nghe thấy câu cuối nêu bật chủ đề.

“Những ngày như vậy chỉ có thể hóa thành một câu chúc, cô, em cảm ơn cô.”

... Hóa ra không phải thơ tình...

Tiếng vỗ tay rào rào lần nữa, Dư Châu Châu vừa chen được tới ngoài đám người thì nghe thấy giọng nữ dịu dàng kia trở lại giọng điệu bình thường, khiêm tốn, “Thật ra bài thơ này là bài từ nói câu trong cuộc thi chọn giáo viên giỏi của đài truyền hình năm ngoái, mình không nhớ rõ lắm.”

“Không nhớ rõ mà còn đọc diễn cảm như thế, em còn nhỏ mà đã được làm dẫn chương trình ở chương trình truyền hình sao? Đúng là ngôi sao nhỏ, giỏi quá!”

Người đang nói chuyện là cô Vu lạnh lùng của bé đó à? Sao giọng nói của cô dịu dàng như giọng mẹ vậy?

Không phải người ta thường nói cô giáo là mẹ hiền hay sao? Quả nhiên nói không sai.

Dư Châu Châu đang tự hỏi tự đáp một bên thì thấy Lý Hiểu Trí đang đứng ở cạnh. Lúc này bé chạy một vòng đi giới thiệu mình, cuối cùng cũng chỉ nhớ mỗi cậu ấy.

“Lý Hiểu Trí, người nãy đọc thơ là ai thế?”

Lý Hiểu Trí kinh ngạc hỏi, “Ồ, cậu không biết cậu ấy à? Cậu ấy là Yến Phi đó, là Tiểu Yến Tử đó”

“Tiểu Yến Tử?”

Lý Hiểu Trí kinh ngạc vô cùng, “Không lẽ cậu không xem ‘Cô bé quảng khăn đỏ’ à? Cậu không biết MC của ‘Cô bé quảng khăn đỏ’ là ai à?”

“MC?” Dư Châu Châu nghiêng đầu suy nghĩ một lát, “Không lẽ là cô bé quảng khăn đỏ và sói xám?”

Nếu như hai người kia cùng làm MC cho một show truyền hình thì chắc phải ở trong thế giới hòa bình mà TV vẫn hay nói đến...

Lý Hiểu Trí không trọn mắt nhìn như bé tưởng tượng mà chỉ nghiêm túc sửa lại lời của bé, “Không có sói xám.”

..

Sau đó Dư Châu Châu mới biết, Chiêm Yến Phi có nghệ danh là Tiểu Yến Tử. Còn ‘Cô bé quảng khăn đỏ’ là chương trình thiếu nhi nổi tiếng nhất trên kênh truyền hình tỉnh, đó là chương trình mà Dư Châu Châu rất ghét – chiếu vào sáu giờ tối thứ hai, thứ tư, chiếm thời gian chiếu phim hoạt hình của bé. Nên bộ phim hoạt hình vốn có thể được chiếu bảy tập một tuần, vì chương trình đó mà chỉ còn năm tập một tuần. Tiểu Yến Tử là một trong ba người dẫn chương trình, cũng là ngôi sao nhỏ tuổi nhất trong chương trình đó. Hai người còn lại là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi đội tóc giả đóng vai ‘Bà ngoại’ và một cô bé mười một tuổi đóng vai ‘Cô bé quảng khăn đỏ’.

Đúng là không có sói xám.

Dư Châu Châu chưa hề có thiện cảm với chương trình nên chưa bao giờ xem nó, bởi vậy không biết người dẫn chương trình là ai, thế nên không biết Chiêm Yến Phi là cô bé nổi tiếng thế nào.

Cô Vu bảo mọi người xếp thành một hàng để trở về phòng học. Mọi người lúc này mới tản ra, thế này Dư Châu Châu mới thấy Chiêm Yến Phi.

Rất giống búp bê, một búp bê bằng sứ. Cô bé tết tóc hai bên, khuôn mặt có chút mũm mĩm kiểu trẻ con, đôi mắt đen lầy, cô mặc chiếc váy công chúa màu vàng nhạt, đi đôi giày da màu đen, sạch sẽ và tao nhã như một con búp bê nhỏ khiến người khác yêu thích.

Dư Châu Châu cúi đầu nhìn chỗ thuốc đỏ thê thảm của mình, miệng mếu máo một chút, sau đó vứt cây gậy phép bằng nhánh cây xuống đất, rồi cúi mặt lần vào hàng.

Sau khi về lớp, đáng ra phải tỉnh tã tiếp nhưng cô Vu lại nhân thời gian này để công bố danh sách cán bộ lớp.

Chiêm Yến Phi là lớp trưởng.

Từ Diễm Diễm làm lớp phó. Ngoài ra còn một số ‘ủy viên’ và một người phụ trách vệ sinh, à còn có bốn tổ trưởng nữa.

Nhưng tất cả đều không liên quan đến Dư Châu Châu.

Cô Vu bảo, khi nào mọi người gia nhập Đội thiếu niên tiên phong thì còn có chức Chi đội trưởng nữa. Chi đội trưởng là chức vụ lớn nhất lớp, đến lúc đó sẽ bầu chọn qua biểu hiện của các bạn nhỏ. Còn ban cán sự này chỉ là tạm thời thôi, biểu hiện tốt thì lên chức, không tốt thì mất chức. Mọi người phải phối hợp tốt với các bạn ấy.

“Các em đã hiểu chưa?”

“Hiểu – rồi – ạ!”

Dư Châu Châu còn đang chìm trong hoang mang, không nói gì.

Trong đầu bé chỉ có một cái tên.

Tiểu Yến Tử.

Giờ ra chơi thứ hai, mọi người không còn giống đàn ngỗng bị lạc đàn nữa. Bọn họ vây quanh Chiêm Yến Phi, nghe cô bé kể chuyện ở đài truyền hình và những câu chuyện của người nổi tiếng trong giới văn nghệ của tỉnh. Dư Châu Châu không chen vào được, hơn nữa bé cũng thấy ảm ức nên không thèm chen vào. Thế là bé và Lý Hiểu Trí ngồi ngoài, nhưng lại không kim được tò mò mà nghe lên.

Bé bỗng nhớ đến hồi đó Bốn Bốn từng nói.

Cậu muốn bé trở thành người giỏi.

Dư Châu Châu bỗng cảm thấy thất vọng. Bé tự giới thiệu với mọi người nhưng chưa chắc họ nhớ được bé, còn Chiêm Yến Phi chưa giới thiệu gì thì mọi người đã vây quanh cậu ấy rồi.

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la, thầm nói, bọn họ chưa biết Dư Châu Châu cũng rất giỏi. Chiêm Yến Phi biến hình xong sẽ trở thành Tiểu Yến Tử, còn Dư Châu Châu biến hình xong...

Thì vẫn là Dư Châu Châu mà thôi.

Bé thong thả ngồi ở bồn hoa, tay chống cằm, cúi đầu nhìn đôi giày sandal màu tím nhạt của mình, trong đầu nghĩ đến hàng loạt động tác biến hình của Yuu [3] trong ‘Tôi là Creamy Mami’. Yuu biến thành Creamy Mami đứng hát trên sân khấu, dưới ánh hào quang chói lọi và có rất nhiều người hâm mộ. Ngay cả người Toshio thích cũng là một Creamy Mami như thế.

[3] Yuu là nhân vật chính trong phim hoạt hình ‘Creamy Mami, the magic angel’. Yuu là một cô bé 10 tuổi bình thường, thậm chí cậu bạn từ bé Toshio Otomo, được trao khả năng biến thành cô gái 16 tuổi, cô đã được nhờ thế chỗ ngôi sao Megumi Ayase vắng mặt để hát trên TV. Với biệt danh Creamy Mami, cô nổi tiếng chỉ sau một đêm.

Trong lúc Dư Châu Châu đang chơi trò ‘Tôi là Creamy Mami’ với bạn thân thì cô bé không biết rằng mình đã mất đi một niềm vui sướng nào đó rồi. Hơn nữa, Creamy Mami không giống với Athena, cũng không phải là nữ hoàng hay nữ hiệp. Cô chỉ là một người muốn giành được ánh mắt của người khác, mà khao khát của Dư Châu Châu với con người phàm trần này đã vượt xa mong ước làm một nữ thần.

Đột nhiên bé cảm thấy tóc đuôi ngựa của mình bị người giật nhẹ, bé mở mắt thì thấy Lâm Dương đang đứng trước mặt.

“Lớp tôi hết giờ học rồi. Thấy cậu ngồi ở đây, à, có phải không ai chơi với cậu không?”

... Bị nói trúng rồi.

Dư Châu Châu trợn mắt nhưng tâm trạng bé đã tốt hơn rất nhiều. Cuối cùng bé cũng gặp được người quen, có lẽ bé không phải cô đơn một mình nữa. Bé vừa định nói gì đó thì đã nghe thấy tiếng mấy cậu bé gọi từ đằng xa, “Lâm Dương, mau qua đây đi!”

Mới nửa ngày mà cậu ta đã có nhiều bạn vậy rồi, Dư Châu Châu thở dài, bỗng nhiên cảm thấy rất chán nản.

Tất nhiên bé vẫn khéo léo nói, “Bạn cậu tìm kia, đi chơi đi.”

Lâm Dương nhướn mày, về mặt kiểu ‘cậu uống nhầm thuốc à?’. Cậu sừng sốt một hồi rồi mới xoay người hỏi lớn, “Các cậu chơi trước đi, lát nữa tớ sang.”

Nói xong, cậu ngồi cạnh Dư Châu Châu, nghiêng đầu nhìn bé, “Cậu sao thế? Chân còn đau không?”

“Hết đau rồi.”

“Cậu không vui à?”

Dư Châu Châu thở dài một tiếng, “Lâm Dương, tớ đang rất khó chịu.”

Lâm Dương há mồm nhìn bé, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Cậu luôn nghĩ Dư Châu Châu không giống mọi người, kể cả cậu. Nếu cô không vui thì có thể khóc, có thể làm ầm, hoặc nằm lăn trên mặt đất, muốn rầy muốn nọ nhưng sẽ không bao giờ thờ dài như người lớn, bảo, tớ đang khó chịu.

“Tại sao?” Cậu cũng quyết định làm ra vẻ thâm trầm một chút.

“Tớ không biết nữa.”

Hai người ngồi song song, động tác giống như y đức, khuỷu tay chống lên đầu gối, sau đó hai người đỡ cằm, mở mắt nhìn về trước, hai chân thì đung đưa theo gió.

“Nè, cậu có xem ‘Cô bé quảng khăn đỏ’ không?”

Lâm Dương lắc đầu, “Đó là gì thế?”

Dư Châu Châu bỗng cảm thấy vui vẻ, thấy chưa, đầu phải ai cũng xem chương trình đó.

“Lớp trưởng lớp tớ là MC của ‘Cô bé quảng khăn đỏ’ đấy.”

Giọng của Lâm Dương không thay đổi, “MC của ‘Cô bé quảng khăn đỏ’ là sói xám hả?”

Cậu đã chuẩn bị tinh thần bị cô bạn này trợn mắt nhìn hoặc mắng mình té tát, nhưng không ngờ Dư Châu Châu cười với cậu, mắt cong cong, môi cũng cong cong, giống như ánh trăng lúc trời sấm tối. Cậu bối rối quay đầu không nhìn Dư Châu Châu nữa, ho khan một tiếng rồi nói, “Lớp trưởng thì có gì đặc biệt chứ? Tôi cũng là lớp trưởng đấy!”

Dư Châu Châu không hề châm biếm cậu như cậu nghĩ mà nghiêm túc nói, “Tốt quá, cậu phải làm cho tốt vào, cô giáo tớ bảo, nếu làm không tốt sẽ mất chức đó.”

Lòng hự vênh của Lâm Dương phồng to, cậu kiêu ngạo nói, “Hừ, mất chức ấy hả? Sau này tớ sẽ làm liên đội trưởng! Làm liên đội trưởng thì ngoài hiệu trưởng, ai cũng phải nghe theo lời tớ!”

Dư Châu Châu cười nheo mắt, “Ừ, tớ tin cậu.”

Lâm Dương tuyệt không bao giờ quên ngày khai giảng này. Đó là một ngày âm u, ngột ngạt, buồn chán và dài đằng đẵng, nhưng trong kí ức của cậu, cậu lại thấy hôm đó rất chói mắt. Lễ chào cờ hôm đó có nhiều người vậy mà hộp cơm của cô chỉ vắng trống người cậu.

Đây là duyên trời định mà TV vẫn hay nói đến sao?

Một cơn gió thổi qua, tóc Dư Châu Châu bị gió thổi bay, cọ cọ lên tai cậu, hơi ngứa ngứa. Lâm Dương không biết nên nói gì, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn đám mây xám âm u trên trời, nghe tiếng chim bỏ câu vỗ cánh, dịu dàng nói với Dư Châu Châu, “Tổ nhất định sẽ làm liền đội trưởng.”

Nhiều năm sau, Dư Châu Châu mới đọc được trong quyển ngôn tình, nam chính cả đời kiêu hùng lại có thể dịu dàng nói với nữ chính, ta muốn dâng cả thiên hạ này trước mặt nàng.

Nhưng câu chuyện giang sơn và mỹ nhân ấy, không bao giờ có kết quả tốt, mãi mãi là thế.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Lonely Walk

Bước đi cô độc

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Bữa cơm tối hôm đó trở thành sân khấu riêng của Dư Đình Đình.

Dư Đình Đình trở thành ủy viên văn nghệ của lớp cô bé.

“Lớp trưởng lớp con tên Lâm Dương, lớp phó tên Lăng Tường Tây, ủy viên học tập tên Trương Minh, ủy viên sinh hoạt tên là Giai Dịch, ủy viên thể dục tên...” Cô bé nói một mạch rồi nuốt hạt đậu trong miệng, sau đó nói tiếp, “Ủy viên văn nghệ là con! Chà, còn mấy tổ trưởng gì đó nữa mà con quên mất tiêu rồi.”

Quả nhiên các cán bộ cơ sở đều không được coi trọng.

Nhưng Dư Châu Châu còn không bằng Dư Đình Đình – Bé chỉ nhớ có mỗi Tiểu Yến Tử mà thôi.

“Cô Trương bảo ngày mai tụi con sẽ học cách cầm bút và cách ngồi viết chữ, những thứ này con đều được học hỏi học mẫu giáo rồi.”

“Cô Trương bảo chúng con là lớp giỏi nhất khối.”

“Cô Trương bảo các bạn mới vào học không được xuống lầu mua đồ ăn vặt.”

“Cô Trương bảo không được chạy nhảy trong hành lang, vì nếu để học sinh trực tuần bắt được thì lớp con sẽ bị trừ điểm, sẽ bị phê bình.”

“Cô Trương bảo...”

Vì ba đi trực đêm nên Dư Kiều chỉ có thể đến nhà bà nội ăn cơm ké. Anh bụng bát đĩa xuống, cười ha ha. Dư Đình Đình bị anh cắt ngang, giận đến mức trợn tròn mắt, nhưng cô bé và Dư Linh Linh đều sợ ông anh họ Kiều đáng ghét này, bởi vậy cái miệng nhiều chuyện nhanh nhẩu kia chỉ có thể ngậm lại.

“Anh nói này, mấy người giáo viên này...” Dư Kiều vừa cười vừa nói được một nửa thì dừng.

“Dư Kiều! Im miệng đi!” Bác cả vỗ mạnh một cái.

Dư Kiều ôm đầu nhìn đồng hồ treo tường, “Ba, ba chưa đi à? Giờ mà ba không đi sẽ bị trễ đấy à!”

“Tao đi để mày nói bậy tiếp nữa hả?”

“Không phải ba không đi thì con vẫn nói à? Chẳng qua cứ lần nào con mở miệng nói là ba đều cho rằng con nói bậy thôi.”

“Thắng khí ranh này –“

Dư Châu Châu cúi đầu ôm bát cười trộm. Bà ngoại ho nhẹ một cái, bàn cơm trở nên yên tĩnh như ban đầu, chỉ còn tiếng vang của chén đĩa.

“Châu Châu, hôm nay cháu đi học thế nào?... Ngoài việc bị ngã sứt da ra.” Bà ngoại vừa nói xong Dư Kiều đã làm mặt hề với bé.

“Dạ, vui lắm ạ.” Bé gật đầu, sau đó gấp một đĩa thịt bò, “...Mọi thứ... đều ổn hết ạ.”

Dư Đình Đình nhướn mày, nửa cười nửa không, “Chỉ biết mày ngã thế nào mà, mày còn không nói thật với bà nội à? Trưa nay mày nhịn đói phải không? Mày đã quăng cơm hộp lên người lớp trưởng lớp chị mà!”

Dư Châu Châu kinh hãi, bé chỉ nói với bà ngoại là bé chơi hăng quá nên ngã thôi, bé không hề nhắc tới chuyện của Lâm Dương với bà. Đang lúc bé thấp thòm thì bé nghe thấy tiếng hô của Dư Kiều.

“Anh nhìn mày không sai mà, mày đúng là người nổi nghiệp anh. Hôm khai giảng đầu tiên của anh cũng không oanh liệt bằng mày, đánh lớp trưởng lớp một à? Mày muốn đánh kẻ ác để giúp dân lành à? Anh có thể truyền kinh nghiệm cho mày như người đi trước đấy!”

Dư Châu Châu lờm Dư Kiều đang đổ thêm dầu vào nước sôi, bé gắng sức bới cơm mà chẳng nói gì.

Bà ngoại ngừng ăn hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Con đánh người khác bị thương à?”

Dư Châu Châu còn chưa kịp lắc đầu thì đã nghe thấy giọng nói đầy tức giận của Dư Đình Đình, “Còn sao nữa à? Nó đánh cũng chuẩn lắm đấy à! Tuy con không thấy nhưng nghe bạn học báo, nó đánh lớp trưởng lớp con đến mức phải về nhà kiểm tra, không thể tham gia buổi chào cờ! Lớp trưởng lớp con...”

“Cậu ấy chưa vội thì chị gấp làm gì chứ?”

Dư Đình Đình bị Dư Châu Châu hỏi đến nghẹn miệng, cô bé mở miệng há hốc một hồi, không biết nên tiếp tục thế nào, cuối cùng chỉ có thể quay sang nhìn bà.

“Không có chuyện gì thật chứ? Có cần bà đến gặp cô giáo của cháu không?” Bà ngoại vẫn ăn cơm như thường, giọng điệu không hề thay đổi chút nào.

“Không sao đâu ạ.” Dư Châu Châu bình tĩnh vô cùng, bé học theo diễn viên trên TV, nói với bà, “Đều là chuyện cũ thôi ạ.”

...

Tám giờ tối, Dư Châu Châu ngồi đọc sách ngữ văn mới được phát trên giường nhỏ của mình thì nghe thấy tiếng chuông cửa.

Gần đây mẹ bé luôn làm việc về khuya. Mẹ thường nói với bé, buổi tối mẹ phải đi xã giao nên không thể về ăn tối với bé được. Dư Châu Châu không hiểu tại sao người lớn ăn tối lại lâu đến thế, nhưng bé biết mẹ

rất khổ, rất vất vả.

“Châu Châu, hôm nay thế nào con? Tay con sao thế? Đầu gối bị thương à? Sao thế? Con bị ngã à?”

Dư Châu Châu quyết định nói thật, “Vâng, con va phải lớp trưởng lớp chị Đinh Đinh.”

Giọng của bé bình tĩnh như đang nói “Hôm nay không có bài tập về nhà mẹ ạ!”

Không phải chỉ va phải Lâm Dương thôi à? Sao ai nghe thấy chuyện này cũng hoảng vậy? Mẹ bé cũng thế. Dư Châu Châu có đánh Lâm Dương thành kẻ ngốc đâu? Mà cậu ta vốn cũng ngốc sẵn rồi.

Hai mẹ con nói chuyện mấy câu thì mẹ bé mới yên tâm. Mẹ cau mày bảo bé phải ngoan hơn nữa, không được chạy bậy chạy bạ. Dư Châu Châu vui vẻ cầm quyển sách mới đưa cho mẹ, “Mẹ ơi, cô giáo bảo phải bọc bìa sách, mà chỉ được bọc bằng bìa trắng thôi.”

Cô giáo tiểu học luôn đặt ra một đồng quy tắc khó hiểu kinh khủng.

Mẹ thờ dãi, cười bảo, “Được rồi, vậy mẹ con mình bọc sách nhé?”

Dưới ngọn đèn cam trong căn phòng nhỏ ấm áp của mình, Dư Châu Châu đứng ở cạnh bàn nhìn mẹ đang đặt quyển sách toán của bé lên mặt sau tấm lịch trắng toát, mẹ ước lượng một lát rồi dùng bút máy đánh dấu lại, sau đó rọc giấy, để thành nếp... Lúc mẹ cúi đầu, có vài lọn tóc rơi xuống để lộ gương mặt dịu dàng của mẹ, mỗi mẹ mím lại khiến gương mặt càng trở nên xinh đẹp. Dư Châu Châu ngắm mẹ đến ngán người.

Mẹ bé đẹp quá.

Giây phút đó làm Dư Châu Châu yêu công việc bọc sách này vô cùng. Đến khi bé vào trung học phổ thông, lúc chẳng ai yêu cầu phải bọc sách bìa trắng nữa, thậm chí các nhà sách cũng bán toàn bọc sách plastic in hình các nhân vật hoạt hình đầy màu sắc, Dư Châu Châu vẫn cẩn thận dùng lịch treo tường bọc sách theo kiểu của mẹ, đồng thời bé còn đặt một chiếc gương ở cạnh rồi kéo tóc rũ xuống, thỉnh thoảng bé nghiêng đầu nhìn gương mặt cái xem thần thái có giống mẹ không.

Lúc đó, Dư Châu Châu đã học được nhiều cách để nhớ lại, đây chỉ là một trong số đó mà thôi.

Cuộc sống tiểu học của Dư Châu Châu được mở màn như thế. Buổi sáng, toàn thể học sinh đều phải xếp hàng theo lớp ở sân trường, sau đó từng nhóm nhỏ đi vào trường học. Thứ hai sẽ có lễ chào cờ, bốn ngày còn lại, cứ đến 7 giờ 20 thì phòng phát thanh của trường sẽ phát chương trình ‘Khán quang đó’. 8 giờ là bắt đầu vào học, mỗi tiết bốn mươi phút, nghỉ giữa giờ là mười phút. Buổi sáng học bốn tiết, buổi chiều bốn tiết, 4 giờ 45 tan học. Trừ các học sinh ở lại trực nhật ra, những người khác phải xếp hàng ở sân trường lần nữa, sau đó sẽ được ủy viên thể dục và chủ nhiệm dẫn đến cổng trường.

Đương nhiên, mọi chuyện không đơn giản như kể vậy.

Cuộc sống của học sinh tiểu học rất đơn điệu, để tránh sự nhầm lẫn này, các giáo viên đã tìm ra một cách chung. Bọn họ thích đặt quy tắc y như những ma ma trong cung của hàng trăm nghìn năm trước vậy.

Ví dụ như lúc xếp hàng buổi sáng, các lớp trưởng sẽ đi lại quan sát hàng ngũ, không được ngó nghiêng và nói chuyện riêng. Dù bạn gãi ngứa cho lỗ tai đi chăng nữa cũng sẽ bị mắng. Có khi còn bị lớp trưởng kéo ra khỏi hàng đưa xuống cuối hàng – đây là việc mà đám bình dân như Dư Châu Châu rất sợ, bởi những người bị kéo ra sẽ bị đưa đến cô giáo, đảm bảo chết ngay lập tức luôn.

Để tiện việc lên lớp, các lớp xếp theo hình con rắn. Bởi vậy lớp 1/7 của Dư Châu Châu rất gần lớp 1/1 của Lâm Dương và Dư Đinh Đinh. Ngày nào bé cũng có thể thấy gương mặt đặc ý của Lâm Dương khi đi dạo quan sát hàng ngũ lớp mình – Dư Châu Châu không dám quay đầu nhìn, chỉ có thể liếc nhìn bằng khóe mắt. Nhưng bé không biết rằng Lâm Dương có ý bày ra bộ dạng đó cho bé xem.

Hai tiết hoạt động ngoại khóa buổi chiều, lớp 1/1 và lớp 1/7 được xếp gần nhau. Bây giờ Dư Châu Châu đã quen được nhiều bạn, cũng đi chung với các bạn mình, chơi ‘Thành hai mắt’ và ‘Thủy lôi thật giả’ trên sân trường, đương nhiên cũng có lúc va phải học sinh lớp trên, sau đó bị bóng da của họ văng trúng ngã xước cả da. Có điều, điều làm Dư Châu Châu hoang mang nhất là việc Lâm Dương và đám bạn của cậu ta chơi trò mìn kiểm, mấy tư thế đó đúng là rất đáng sợ. Nhưng cứ lần nào Dư Châu Châu chơi ‘Thủy lôi thật giả’ bị bắt, nháy dấy sai bước hay chơi ‘Thành hai mắt’ mà chạy nhầm hướng... đều nghe thấy tiếng cười nhạo của Lâm Dương.

Có lúc bé gặp Dư Đinh Đinh nhưng chị không thêm đề ý bé, hai người làm như không quen nhau vậy. Nữ sinh đúng là loài động vật kì lạ.

Đương nhiên, trường học như hậu cung rộng lớn, các học sinh ai cũng tranh thủ tình cảm như đó là bản tính trời sinh vậy.

Cô giáo chỉ cần cười với ai thì những bạn nhỏ khác đều ước ao vô cùng. Mỗi lần tan học, cô chủ nhiệm đều tổng kết tình hình lớp trong ngày, các bạn nhỏ bị phê bình đều rất buồn, còn các bạn được khen thì sẽ ‘vọt’ vào lòng phụ huynh khoe khoang khi ra khỏi trường. Điều thú vị là Dư Châu Châu và Lý Hiểu Trí cứ như người vô hình, hai bé chưa từng bị phê bình nhưng cũng chưa được khen lần nào. Cho dù là khi tính toa, Dư Châu Châu có cô duỗi thẳng lưng đến đâu thì người được khen luôn là Chiêm Yên Phi, Từ Diễm Diễm, Trần Tuyết Oánh.

Với lại, cuộc đời của Dư Châu Châu đã có thêm mục tiêu mới – băng hoa hồng.

Bây giờ vẫn chưa có đóa nào, cả hồng đỏ lẫn hồng đen đều không có. Bé và Hiểu Trí giống như một đường kẻ tiêu chuẩn, không được nhận cái gì hết.

Cuối cùng, vào thứ tư của tuần học thứ hai sau tuần khai giảng, Dư Châu Châu đi tìm bà ngoại sau bữa cơm tối, “Ngoại ơi, sau này con muốn tự về nhà.”

Bà ngoại vừa truyền dịch xong, bác sĩ dặn bà phải thường xuyên đi bộ, bởi vậy ngày nào bà cũng dẫn Dư Châu Châu và Dư Đinh Đinh đến trường. Trường tiểu học ở gần nhà bà, đi bộ khoảng mười lăm phút là tới, thậm chí chỉ cần đi qua mấy hẻm nhỏ là đến chứ chẳng cần đi đường lớn nữa. Bà ngoại nghĩ một lát rồi xoa đầu Dư Châu Châu, “Nhưng bà phải đưa Đinh Đinh đi học, hai chị em đi chung không phải vui hơn à?”

“Nhưng con thích đi một mình cơ.”

Bà ngoại nướn mày, cười hỏi “Châu Châu, con không thích Đinh Đinh hả?”

Đứng. Dọc đường đi, Dư Đinh Đinh luôn miệng nói chuyện như con chim sẻ, từ việc cô Trương cho đến Lâm Dương, từ việc hoa hồng đỏ hoa hồng đen đến việc được khen hay phê bình... Dư Châu Châu không muốn nghe điều đó chút nào.

Bé không biết điều đó có được xem là ghen tị hay không, bởi vì Dư Đinh Đinh xếp thứ năm trên bảng hoa hồng của lớp 1/1, hơn nữa ngày nào chị ta cũng hỏi bé: “Châu Châu, hôm nay mày có được bông hoa nào không?”

Ai cần chị lo chứ? Dư Châu Châu không thích nói dối nên bé chỉ có thể lắc đầu. Dư Đinh Đinh hỏi không biết mệt mỏi, hỏi xong còn quay đầu kéo tay bà ngoại giống như để bà biết sự khác nhau của cháu gái nội và cháu gái ngoại không bằng – may mà lần nào bà cũng chỉ cười thôi.

Nhưng bé không muốn nói hai chữ ‘không thích’ với bà, bởi vậy đành nói “Cô Vu của tụi con bảo phải học cách tự lập. Nếu nhà không ở xa thì đừng bắt phụ huynh đến đón”

Dư Châu Châu trầm nghĩ, không lẽ bé thành người nổi nghiệp anh Kiêu thật à? Bây giờ còn có thể mở miệng nói xạo nè.

Bà ngoại nghĩ một hồi rồi cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng hôm đầu tiên bà phải cầm tay Dư Đinh Đinh đi cách xa Dư Châu Châu, thấy không có gì đáng lo mới yên tâm.

Cuộc sống của Dư Châu Châu tốt hơn nhờ việc đi một mình. Tâm sự bị dè nén ở trường học được giải tỏa hết trong mười lăm phút đi đường. Không biết từ lúc nào, gương mặt Boss phản diện trong đầu bé trở thành Từ Diễm Diễm cao ngạo, Dư Châu Châu thì trở thành một ngôi sao sáng hơn Tiểu Yến Tử, đập tan sự kiêu ngạo của Từ Diễm Diễm.

Tinh thần A Q [1] là bản năng của người Trung Quốc, một đứa nhỏ như Dư Châu Châu đã biết cách sử dụng rồi.

[1] *Tinh thần A Q: xuất phát từ tác phẩm A Q của Lỗ Tấn. A Q nổi tiếng bởi phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ mỗi lần anh bị đánh thì anh lại nghĩ ‘chúng đang đánh bổ chúng’. A Q có rất nhiều suy nghĩ đến mức ‘điên khùng’. A Q hay bắt nạt người kém may mắn hơn mình nhưng lại sợ những kẻ có địa vị, quyền lực hoặc sức mạnh. Anh ta tự thuyết phục bản thân rằng mình phải có tinh thần cao cả so với những kẻ áp bức ngay trong khi anh ta phải chịu sự bạo ngược và áp bức của chúng. [Trích từ boconlonton.wordpress.com]*

Đài truyền hình bắt đầu chiếu phim hoạt hình mới, tên là ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson’. Dư Châu Châu rất thích bài hát mở đầu, dù tiếng Anh và tiếng Nhật lẫn vào nhau.

“Lonely Walk, Lonely Walk...”

Anh họ Kiều đang học trung học cũng biết một ít tiếng anh, anh bảo, hai từ này nghĩa là ‘bước đi cô độc’.

Không, Dư Châu Châu không cô đơn chút nào.

Nhưng con đường cô đơn nhưng vui vẻ của Dư Châu Châu chỉ kéo dài được một tuần mà thôi.

Chuyện này xảy ra vào ngày thứ ba đen tối.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Ngày thứ ba đen tối

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Một ngày cực xui xẻo

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

Thật ra, hôm thứ ba đó phải gọi là ‘thời tiết bất thường’. Dư Châu Châu thoáng nhìn bầu trời âm u một lát rồi cảm chiếc ô nhỏ màu đỏ đi ra ngoài. Sau đó bầu trời xanh trở lại nhưng thế giới riêng của bé thì như có mưa trút tâm trút tã.

Hôm nay là ngày đầu trả bài kiểm tra. Bài đầu tiên này là bài kiểm tra về bình âm [1], Dư Châu Châu cảm thấy bé làm bài khá tốt. Cho dù trong lòng có chút lo lắng nhưng bé tin tưởng, số hoa hồng trên bảng của bé nhất định sẽ vượt khỏi con số 0 tròn trĩnh kia.

[1] *bình âm (pinyin) là cách phiên âm cách phát âm của tiếng Hán sang chữ cái Latinh.*

Bốn mươi điểm. Số bốn mươi đỏ tươi.

Cùng với sáu cái gạch chéo và hai dấu tích.

Dư Châu Châu cảm thấy có gì đó chua chua vọt lên họng mình, bé không hiểu nó xuất phát từ đâu. Cả lớp chỉ có mười bạn nhỏ không được một trăm điểm, mà Dư Châu Châu lại là người xếp thứ hai đếm ngược từ dưới lên. Bé từ từ đi lên nhận bài kiểm tra trong ánh mắt khinh thường của cô Vu, lúc về chỗ ngồi, bé liếc nhìn bài kiểm tra của Từ Diễm Diễm và Chiêm Yến Phi.

Từ Diễm Diễm nhếch môi, sự châm biếm trên mặt cô bạn làm cảm giác tệ đại trong cổ Dư Châu Châu càng nhiều hơn. Nhưng điều làm bé khổ sở nhất không phải sự khinh thường của Từ Diễm Diễm – mà là Chiêm Yến Phi, cô bạn nhìn bé bằng đôi mắt đen thui lùi của mình, trong mắt không có ý cười châm biếm mà là sự đồng tình đầy thiện ý.

Là sự thương xót và thiện ý thường được treo trên gương mặt của các nhân vật chính trong phim hoạt hình.

Đứng nhìn tó như thế, cầu xin cậu đấy. Dư Châu Châu vội bước về chỗ, bé nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ để tránh ánh mắt của Lý Hiểu Trí.

Lúc học ghép vần, bé chỉ mấy chữ mẫu trên bảng đen, hỏi “Đó là cái gì thế? Sao chúng ta không học chữ Hán mà học những ký hiệu này?”

Dư Châu Châu biết câu hỏi của bé rất ngớ ngẩn, nên chỉ dám hỏi nhờ Lý Hiểu Trí, mà Lý Hiểu Trí chưa bao giờ trả lời vì sao lại thế, mà đáp án của cậu bé luôn là “Trước đây cậu chưa học à? Hồi ở nhà trẻ cậu học gì thế?”

Đối với Lý Hiểu Trí mà nói, thế giới này không có tại sao, chỉ có thông lệ. Bởi vì trước đây làm vậy nên bây giờ vẫn tiếp tục như thế, giống như dòng chảy của nước, bạn chỉ cần để ý dòng chảy của nó là đủ, đừng bao giờ tìm hiểu nguyên nhân từ đầu nguồn.

Các bạn nhỏ trong lớp đều được học ghép vần từ hồi mẫu giáo, đây là sự tồn tại khó hiểu với Dư Châu Châu. Bé đọc aeioiu bpmofgh theo lời cô giáo... nhưng bé không hiểu những kí hiệu quý dị này là cái gì, điều này khiến cho một Dư Châu Châu đã quen thuộc với hàm nghĩa của các từ trong bảng chữ Hán không thể chấp nhận được, bởi vậy bé không thể học được. Lúc cô giáo bắt đầu kiểm tra b-a-ba, p-o-po thì bé lập tức mất phương hướng.

Những thứ này là cái quý gì cơ chứ?

Lúc làm trắc nghiệm, bé tha hồ đánh loạn, nhưng chữ viết trên bài thi lại làm cô Vu tức giận.

Bốn mươi điểm, bốn mươi điểm, bốn mươi điểm, bốn mươi điểm...

Bảng hoa của bé và Lý Hiểu Trí thật sự đã không còn con số 0 tròn trĩnh kia nữa, tiếc là đóa hoa trên bảng bé là một đóa hoa đen.

Cô Vu tuyên bố, những bạn nhỏ được một trăm điểm trong bài thi này sẽ được khen thưởng. Quả khen thưởng là một cục tẩy hình mười hai con giáp có giá hai đồng nhân dân tệ. Cô Vu mua hai hộp tẩy thô trắng,

một hộp con cộp và một hộp con rỗng, đó cũng là con giáp của đa số bạn nhỏ trong lớp. Dư Châu Châu nhìn chăm chăm cục tẩy của Lý Hiểu Trí, nghĩ người một lát, bé mỉm cười gấp bài thi để vào trong sách ngữ văn.

Mỗi ngày bé đều có một đồng tiền tiêu vặt, bé có thể tự mua tẩy cho mình. Nhưng mà, cục tẩy đó có ý nghĩa khác với cục tẩy của cô giáo.

Tẩy thánh.

Bé vẫn giữ thói quen thêm chữ thánh vào sau một món đồ.

Phúc bắt trùng lại, họa vô đơn chí. [2]

[2] Câu này có nghĩa điều may mắn không đến lần hai nhưng điều xui xẻo thì đến rất nhiều lần.

Tiếp theo là tiết số học, cô Vu lại ôm một chồng bài kiểm tra đi vào, cô đặt đồng bài đó lên bàn. Cô mặc chiếc áo len màu xanh biếc kết hợp với chiếc quần tây màu tím đậm, trên người còn mang theo cái túi màu lam nhạt. Thân là con người, một loài đã đánh mất bản năng nhạy cảm với nguy hiểm của động vật, Dư Châu Châu không biết kiểu phối đồ sặc sỡ và kì quái này thường gắn với hai chữ ‘tai họa’.

Thật ra, không cần suy đoán từ màu sắc quần áo, hơn nửa đồng vở bài tập đều bị xé mất mấy tờ, kẹp lẫn vào trong vở. Từ dưới bụi giảng nhìn lên, các trang giấy bị xé không đều, chồng đồng một chỗ giống như chồng gỗ xếp lung lay sắp đổ vậy.

Lại có một lũ sắp gấp xúi quẩy rồi.

Tất cả các bạn học, kể cả Dư Châu Châu đều nhìn chồng gỗ trên bụi giảng, cứ như đó là tháp thánh quyết định số phận của bọn họ. Dư Châu Châu cúi đầu nghịch quai đeo của cặp sách, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh như một nữ hiệp đã trải qua nhiều sóng gió. Nhưng bé vẫn không kìm được mà nhìn lên bụi rồi cúi đầu ngay lập tức.

Cô chủ nhiệm đứng trên bụi giảng, vòng qua vòng lại hai lần, dùng cặp mắt sáng như đèn pha đốt nóng năm mươi bảy bóng hoa nhỏ. Bọn nhỏ bị ánh mắt ấy dọa sợ đến mức không dám thở mạnh, nhưng gương mặt của cô vẫn u ám khiến người khác sợ hãi. Không hiểu làm thế có khiến cô vui vì cảm giác điều khiển được cả thiên hạ hay không.

Thật ra điều này cũng dễ hiểu. Nếu công việc yêu cầu một người lớn phải giảng đi giảng lại một bài toán đơn giản hoặc một câu văn trẻ con, hay thậm chí là một câu chuyện không buồn cười trong hàng chục năm thì đôi lúc họ cũng phải dọa nạt đám trẻ nhỏ để xà bốt áp lực của mình.

“Có phải học thế dục nhiều quá phải không? Có phải không biết xấu hổ à? Chơi đến điên rồi à? Lúc làm bài tập không thèm dùng não à? Tôi hỏi em đấy Dư Châu Châu!”

Dư Châu Châu giật mình ngẩng đầu. Cuối cùng cô giáo cũng gọi tên bé, cuối cùng cũng nhìn bé một cái nhưng Châu Châu chỉ đoán được mở đầu nhưng không đoán được cái kết.

Dư Châu Châu cúi gằm mặt như tội phạm sắp bị phán quyết tử hình.

“Lúc tôi ra bài tập đã nói thế nào hả? Có phải đã nói với em là viết chín chữ số từ một đến chín cách lẻ phải nửa ô không? Ai cho em viết sang bên trái? Mười dòng trước còn viết bên phải, sao xuống mấy dòng dưới đã viết sang trái rồi? Lúc làm bài tập em không chú ý hả? Thi bình âm cũng kém, em có nào không đó?”

Vở bài tập bị ném ra xa. Bảng công thức kẹp trong cặp tài liệu màu xanh đậm vốn phải dùng dây cao su mới ghim chặt lại giờ xổ tung giữa không trung. Quyển vở đập trúng đầu cậu bé ngồi bàn ba, giấy trắng bên trong bay tán loạn rồi nhanh chóng rơi xuống chỗ Chiêm Yến Phi. Chiêm Yến Phi cúi người nhặt rồi đặt vở bài tập và cặp tài liệu lên bàn của Dư Châu Châu.

Cậu bé bị cặp tài liệu đập trúng không dám kêu, dù sao cũng do cô giáo quăng trúng. Cậu bé chỉ có thể dùng tay phải che đầu, vội vàng xoa mấy cái rồi buông tay như không đau chút nào – nhưng không đau mới lạ ấy, mấy giây sau cậu bé lại nhìn không được mà xoa nhẹ hai cái.

Cô Vu hơi chột dạ, liếc nhìn hai cái, thấy cậu bé không có vấn đề gì mới nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt tức giận.

Ngẫm một lát, tất cả bạn học có vở bị xé đều bị cô chủ nhiệm gọi tên một lượt. Vở bài tập bay xoàn xoạt trong lớp như những con bọ câu trắng.

Những phần tử có tội với tổ quốc, với Đảng đều đứng dậy cúi đầu như Dư Châu Châu.

Cái tên cuối cùng đã được gọi, những người may mắn sống sót thờ phào nhẹ nhõm.

Từ Diễm Diễm ngẩng đầu, nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt trách cứ. Ánh mắt đầy sự trách móc, oán giận đối với người không chịu nghe lời, làm lỡ thời gian của mọi người, bôi đen cả lớp, bọn họ đáng ghét thật.

Giờ thể dục buổi chiều, Dư Châu Châu không được phép ra ngoài chơi. Bé và mười bạn học còn lại phải ngồi làm bài tập bù, đồng thời chép lại những lỗi sai chính tả trong bài thi hai mươi lần rồi nộp cho cô giáo, nếu không xong thì không được tan học, viết xong mới được về.

Dư Châu Châu vừa sợ vừa sốt ruột, không cẩn thận viết nhầm chữ số sang bên trái nửa ô. Cô Vu tiện tay xé quyển vở bài tập rồi quăng đi “Đang làm bài lại nghĩ cái gì thế hả? Có phải muốn ra ngoài chơi không? Tôi nhìn quyển vở này là muốn đánh em, mau đổi quyển khác viết lại cho tôi!”

Bé không còn cách nào, chỉ đành nén nước mắt chạy xuống mua vở mới dưới quầy tạp hóa, kết quả lại bị học sinh trực tuần bắt được. Chị gái lớp năm nghiêm túc kéo tay bé, “Nhà trường quy định học sinh lớp một không được tự mình tới mua đồ, em còn chưa đeo khăn quàng đỏ, học lớp một phải không? Em học lớp nào? Tên gì?”

Dư Châu Châu xin tha mấy lần mà không được, quỳnh tới mức chảy nước mắt. Đảng định nói tên cho chị trực tuần thì nghe tiếng cười đùa vang lên, “Chị Dao Dao, bạn ấy là bạn học lớp em, chị đừng ghi tên bạn ấy được không? Em là lớp trưởng, em quản lý bạn học không tốt thì sẽ bị cô mắng...”

Chị kia cười, gõ nhẹ đầu cậu bé, “Em lại nhiều chuyện rồi!”. Sau đó nghiêm túc nói, “Em phải tuân thủ nội quy của trường, đừng làm lớp trưởng gặp phiền phức, biết chưa?”

Dư Châu Châu gật đầu, cảm ơn bài tập mới chạy trốn chết qua người Lâm Dương. Bé nghe thấy cậu gọi tên mình nhưng không dám quay đầu lại.

Lúc trở lại lớp học, vừa mới viết nửa trang thi bé nghe thấy cô giáo gọi tên mình.

Đi ra cửa mới biết mẹ đã tới.

Bị cô giáo mời phụ huynh rồi.

Mẹ Dư Châu Châu đang ngồi ở cuộc họp thường kì của phòng tiêu thụ thi bị gọi tới, cứ tưởng Dư Châu Châu gây ra chuyện gì lớn, ai ngờ lại là bài kiểm tra bốn chục điểm và quyển vở bài tập viết không tốt. Mẹ Dư hơi tức giận nhưng không thể nói câu với cô giáo. Không phải mẹ không hiểu ý cô Vu, về phần yêu cầu sự ‘phối hợp’ của phụ huynh rồi cả chuyện thử bảy cô giáo tổ chức lớp phụ đạo học sinh yếu ở nhà... Mẹ Dư càng nghe càng thấy bức mình, chỉ cười rồi gật đầu cho có. Đợi cô giáo đi khỏi, Dư Châu Châu và mẹ nhìn nhau không nói gì.

“Mẹ ơi, con xin lỗi.” Dư Châu Châu khóc nghẹn ngào, giọng nói còn không lớn bằng tiếng khịt mũi.

“Châu Châu,” Mẹ có chút uể oải, “Mẹ không thể biểu đồ cho cô giáo như những nhà khác, mẹ lại bận rất nhiều việc, không thể kèm con học bài, giúp con nghe viết bình âm mỗi ngày được. Con là con ngoan, nên phải tập trung học nhiều hơn, biết không?”

Dư Châu Châu xấu hổ cúi gằm, bé bỗng nhiên thấy công tước Gerry đang kéo góc quần của bé và nói, “Nữ hoàng bề hạ, người đừng khóc được không?”

Nhưng sao có thể không khóc chứ? Thành trì của nữ hoàng bề hạ bị lật úp rồi.

Bé nộp bài tập trước khi các bạn học vào lớp, Dư Châu Châu còn chạy đến phòng vệ sinh rửa mặt một cái rồi mới trở lại lớp học, bé ngồi chờ người ra trong ánh nắng ban chiều.

Não của bé trống rỗng.

Lúc tan học, mọi người đứng ở sân trường, bị phạt đứng mười phút – cô Vu nói cả lớp xếp hàng quá chậm, đầu tiên mắng tỳ viên thể dục sau đó yêu cầu mọi người xếp hàng, đứng tại chỗ mười phút không được nhúc nhích. Các bạn nhỏ lớp khác đã đi về cổng trường, phụ huynh đến đón con cũng đứng ngoài cửa ngõ vào nhìn, tìm kiếm bóng dáng con nhà mình. Dư Châu Châu cảm thấy có một con sâu roi xuống trán mình, định gãi tay xua nó thì nhớ đến gương mặt lạnh lẽo của cô Vu, bẻ đành bỏ ý định đó.

Cuối cùng cô Vu cũng gật đầu không kiên nhẫn. Các bạn nhỏ của lớp 1/7 thở phào như trút được gánh nặng, xếp hàng bước về phía cổng trường, bước chân không nhanh không chậm, tốc độ vừa phải, giống như chỉ cần đi nhanh một chút sẽ bị cô giữ lại mắng, “Các em sốt ruột lắm phải không? Được, hôm nay tôi không đi nữa, tôi cho các em vội!” – sau đó bị phạt đứng tiếp.

Phong cách bình tĩnh ung dung, không vội không nóng, cần phải luyện từ bé.

Con người mà, phải học cách che giấu mong muốn của mình một chút, muốn có thì phải chờ trước. Người nào làm hỏng mọi thứ là tội đồ.

Cuối cùng cũng đến cổng trước, các bạn học bắt đầu tán ra, mọi người giống như con chim nhỏ, nhảy nhót lao về phía ba mẹ mình. Dư Châu Châu đứng trong dòng người, nhìn gương mặt hài lòng của mọi người, cả những nụ cười không rõ nghĩa, sau đó cúi đầu tách khỏi đám đông đi vào con đường nhỏ.

Mấy quán hàng rong ngoài cổng trường vẫn náo nhiệt, tuy thỉnh thoảng họ sẽ bị phòng giáo dục của trường cán quét nhưng sau đó vẫn mọc lại như cũ, đúng là ‘lửa đồng thiêu không hết, gió xuân thổi lại đâm chồi’. Dư Châu Châu không vội về nhà, bẻ ngoi ngắn đi dọc theo bức tường của trường học, nhìn chăm chú từng quầy hàng bên đường, không mua cũng không dừng, cứ đi như lãnh đạo đi thị sát, cũng giống như một người ngoài cuộc không có linh hồn, chăm chú nhìn các bạn học đang ngồi sụp xuống đất chọn lựa cần thận. Bé trai thì chọn bi ve và thẻ bài, bé gái thì chọn những chiếc hộp đựng hạc giấy và ngôi sao may mắn nhiều màu, học sinh lớp nhỏ thì chọn những món đồ chơi nhỏ, học sinh lớp ba lớp bốn lại chọn những bức ảnh của mình tinh và con dấu... Cả con phố phủ kín bởi những màu xanh đỏ đan xen, những món đồ giá rẻ, xù xì nhưng lại khởi động một tuổi thơ của cả một thế hệ.

Bé giật mình vì phần đuôi tóc bị người khác giật lại.

Không cần quay lại bé cũng biết đó là Lâm Dương. Dư Châu Châu không quay đầu cũng không dừng chân, chỉ chậm rãi đi về phía trước, không phản ứng. Lâm Dương thờ hồn hèn chạy theo bé, giống như vắt và lăm mồi đuổi kịp bé vậy. Nhưng Lâm Dương không nói chuyện mà chỉ đi quanh trường một vòng với Dư Châu Châu.

Cuối cùng cậu nhìn không được mà hỏi.

“Cậu... cậu không vui... Tâm trạng cậu không tốt hả?”

Dư Châu Châu gật đầu rồi lại lắc đầu.

Bé nghĩ mình không có tư cách không vui.

Lâm Dương im lặng một lát, mặt xiu xuống, nhìn cậu có vẻ chán nản hơn cả Dư Châu Châu nhiều, “Tớ hỏi bạn cùng bàn của cậu, cậu ta nói hết chuyện của cậu với tớ rồi.”

Dư Châu Châu lúng túng vô cùng, lúc này bé càng không muốn để ý tới cậu ta, bé ngoảnh đầu nhìn poster của nhóm Tiểu Hồ dưới đất, im lặng.

“Nếu cậu không hiểu bình âm, tớ có thể dạy cậu. Thật ra bình âm cũng không khó...”

“Đừng thế, bình âm rất dễ, là do tớ ngu!”

“Không phải vậy!” Lâm Dương bật thốt, cậu vội xua tay rồi giải thích mình không có ý đó, nhưng càng nói càng loạn. Cậu cắn răng một cái rồi chỉ vào mẫu quảng cáo dán trên cột điện, “Cậu biết mấy chữ kia không?”

Dư Châu Châu liếc một cái, “Biết”

“Đó, cậu biết nhưng tớ không biết nè!”

Giọng cậu vang dội như muốn chứng minh Dư Châu Châu không hề ngốc – Dư Châu Châu nhìn Lâm Dương chăm chú, ánh mắt có sự hứng thú mà bé không hề biết.

Bé “oa” một tiếng rồi bật khóc. Sự nghi ngờ, sợ hãi và bất lực xuất hiện từ lúc hộp mật gia đình trào ra, bé không phải là nữ vương, cũng không phải Creamy Mami, bé rất ngốc, bé không được người khác thích, bé làm mẹ buồn lòng...

Lâm Dương hoảng cuồng nhìn Dư Châu Châu, đồ cũng không được mà không đồ thì cũng chẳng xong, cậu vò đầu bứt tai một hồi, sau đó móc khăn tay ra lau nước mắt cho Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu khóc đến mệt thì mặt trời cũng lặn. Bé định tạm biệt Lâm Dương rồi về nhà.

“Chiều nào cậu cũng về một mình hả?”

Bé gật đầu, “Ba cậu không tới đón hả?”

“Hôm nay ba tớ họp nên tới muộn. Ngày nào ba tớ cũng thuận đường đón tớ và Tường Xuyên... Thật ra nhà tớ cũng gần, cậu còn nhớ không? Hình như nhà chúng ta cũng tiện đường, sau này về chung được không?” Cậu nhìn Châu Châu với ánh mắt mong chờ, “Tớ sẽ nói ba chỉ cần đón Tường Xuyên thôi, không cần đón tớ – được không? Cậu có thể dạy tớ mấy chữ trên cột điện, còn tớ kiểm tra bình âm cho cậu, được không?”

Cậu sợ Dư Châu Châu sẽ từ chối nên nghĩ ra một vài lý do. Dư Châu Châu ngừng khóc, mím cười gật đầu.

Lâm Dương hưng phấn vô cùng, bắt giắc lao tới hôn lên má Dư Châu Châu một cái.

...

“Tớ tớ tớ... phải quay lại cổng trường, Tường Xuyên còn đợi tớ ở đó. Mai chúng ta gặp nhau ở cổng, tớ về trước đây, cậu đừng khó chịu nữa, đừng khóc nữa, tớ đi...” Lâm Dương thừa dịp Dư Châu Châu chưa kịp nói gặng thì quay người chạy trời chết, đi qua mấy cửa hàng nhỏ rồi chạy vội vào cổng mới dừng lại, thờ hồn hèn vô ngục.

“Tớ thấy hết rồi” Tường Xuyên – cậu nhóc thấp hơn Lâm Dương nửa cái đầu khịt khịt mũi.

Lâm Dương lờm cậu ta, xấu hổ không nói.

“Tớ thấy Dư Đình Đình và Lăng Tường Xuyên còn xinh hơn cậu ta.” Tường Xuyên nói tiếp.

Lâm Dương cười khê, trong mắt Tường Xuyên, cái gọi là xinh chính là trang phục đẹp hơn người khác, có nhiều nơ bướm hơn người khác, bím tóc cũng thật phức tạp hơn người khác.

“Với khả năng thường thức của cậu thì...” Lâm Dương lắc đầu, nói khê.

Cậu ngừng đầu nhìn hướng Dư Châu Châu rồi đi, cuối con đường, những tia nắng chiều cuối cũng cũng nhạt dần, chỉ để lại một trời mây đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Cá lặn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỉ là ánh hoàng hôn mà thôi

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

Một đứa trẻ bị tổn thương thì sẽ rất khó chữa cho nó.

Tối đó, Dư Châu Châu chờ đợi mẹ trong sự lo lắng, nhưng đến khi bé đánh răng rửa mặt để lên giường đi ngủ rồi mà mẹ vẫn chưa về.

Nửa đêm, bé cảm giác một bàn tay mềm mại đang vỗ nhẹ trán của bé. Hình như có vài giọt nước lạnh rơi trên mặt bé, cứ như là mưa nhỏ trong giấc mơ vậy.

Dư Châu Châu trở nên im lặng hơn.

Cuộc sống trở lại như trước, bảng hoa hồng của bé vẫn còn số 0 tròn trĩnh, nhưng số hoa đen trên bảng cũng không tăng thêm. Cho dù bé có làm bài tập nghiêm túc cỡ nào, dù bé đã từng thử làm bài hơn mức bình thường – quy định viết hai mươi chữ chính tả thì bé viết bốn mươi chữ – nhưng cô Vu vẫn làm ngơ như trước.

Một cô bé có giá cạnh bình thường lại từ chối không tham gia lớp bỏ tức ngày chủ nhật thì cần gì phải quan tâm chứ? Dư Châu Châu thử mấy lần nhưng chẳng có kết quả gì, cuối cùng bé không ép mình ‘tiến tới’ nữa mà giữ khuôn, trở lại làm người trong bể, trở thành một giọt nước mơ hồ trong biển người.

Làm một giọt nước – Khi bé mang khăn quàng đỏ xếp hàng với các bạn để vào trong hội trường chật ních ở cung văn hóa, nhìn các bạn nhỏ của bốn trường tụ tập về nơi này, gương mặt của mọi người đều mơ hồ như những giọt nước ngoài biển. Đèn trần lớn treo lơ lửng trên trần nhà, bé ngẩng đầu lên nhìn nó, cố gắng đếm xem có bao nhiêu đóa hoa khác trên đó, đếm tới mức mắt mơ hồ, cố cứng lại mới buồn bực cúi đầu.

Trên sân khấu trống trơn, chỉ có đèn cam và ba chiếc microphone. Đợi khi tất cả mọi người đều ngồi vào chỗ của mình, nghi thức nhập đội dài dòng mới bắt đầu. Lãnh đạo ABCDE nói chuyện, các thầy cô phụ trách đội ưu tú lên phát biểu, thành viên FGHI của đội thiếu niên tiên phong ưu tú lên nói chuyện...

Chủ nhiệm lớp thỉnh thoảng sẽ đứng lên nhìn khu vực của lớp mình, thấy có học sinh xì xào bàn tán sẽ trừng mắt uy hiếp. Dư Châu Châu nghe bên dưới nói chuyện, nhưng bé không có hưng phấn như các bạn nhỏ khác mà là buồn ngủ.

Có lẽ vì bé cảm thấy những thứ này không liên quan gì đến mình.

Cho dù bé sắp trở thành người nói nghiệp đầy vinh quang của chủ nghĩa cộng sản – nhưng mà người nói nghiệp này cũng có cả đồng.

Khi vị đại biểu cuối cùng kết thúc bài diễn văn của mình, đám Dư Châu Châu vỗ tay ào ào. Trong tiếng vỗ tay, đại biểu của đội viên mới kết nạp sẽ được đi ra từ sau tấm màn đỏ, có đôi mắt đen lấy nhìn từ đó ra. Đoàn người đông nghịt xung quanh bỗng trở thành phòng nền, chỉ có mình cô bé tỏa sáng giữa biển cả đen như mực.

Tiểu Yến Tử.

Cô bé đoan chính đứng trước microphone, thầy giáo điều chỉnh độ thấp xuống cho cô bé. Cô bé không cầm giấy đọc như đại biểu lúc này mà cười nhìn hơn một ngàn cặp mắt bên dưới và phát biểu, là đại biểu của học sinh lớp một mới vào đội, rục rờ đối lập với mọi thứ cứng nhắc ở trên sân khấu.

Giống như mỗi lần cô bạn bắt đầu hô “Đứng”, “Chào”, “Ngồi”. Bé đã từng nghe những lệnh này ở các lớp khác, nhưng không hay như Tiểu Yến Tử. Trong mắt mọi người, người có thể hô ba chữ này vốn đã rất giỏi rồi.

Dư Châu Châu vẫn không xem “Cô bé quàng khăn đỏ”, ban đầu là vì nó làm thời gian chiếu hoạt hình ít đi, nhưng giờ là vì sự chống cự không biết tên.

Giống như sau khi bé xem thì bé sẽ hăm sâu vào nó, sẽ mất đi tính độc lập của riêng mình. Có thể người khác không thể phân biệt được gương mặt mơ hồ này của bé, nhưng ít nhất bé không bị biển lớn nuốt hết. Nhưng nếu như ngay cả bé không thể nhận ra bé thì sẽ thế nào?

Bởi vậy, cứ đến ngày thứ ba và thứ năm, bé sẽ cố ăn cơm thật chậm để không xem chương trình trước sáu giờ này.

Tiểu Yến Tử kết thúc bài phát biểu mình trong tràng pháo tay của hội trường. Dư Châu Châu ngẩng đầu, lần này có ba học sinh tiểu học năm một đi ra từ đằng sau màn sân khấu, sau đó xếp thành tam giác đều trước microphone. Bé không biết hai người đằng sau, nhưng người đứng đầu bé biết, đó là Lâm Dương.

Nhưng trong mắt Dư Châu Châu, Lâm Dương đứng trên sân khấu hơi xa lạ, ít nhất cậu ấy khác với Lâm Dương luôn đầu võ mồm đến mức nhe răng trợn mắt với bé lúc tan học. Lúc này, Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới Bồn Bồn – Nếu như bây giờ, người đứng trên sân khấu là Bồn Bồn, Dư Châu Châu nhất định sẽ đỡ mở lời giúp cậu bé vì căng thẳng. Nhưng từ trước tới giờ, bé chưa bao giờ lo lắng cho Lâm Dương cả, ngay cả bé cũng không biết tại sao. Có thể là do, dù Lâm Dương có thất bại thì vẫn sẽ có rất nhiều người đỡ cậu, không ai trách cậu, thậm chí sẽ tạo cho cậu nhiều cơ hội hơn. Nhưng nếu như người thất bại là Dư Châu Châu và Bồn Bồn thì mọi thứ sẽ khác, một lần là không giới, trăm lần là dốt đến mức không thể cứu vãn nổi nữa.

Dư Châu Châu đứng trong biển đen mênh mông, trước giờ bé chưa từng nhớ Bồn Bồn, nhớ đến đồng loại mà không biết giờ cậu ở đâu.

“Tất cả đứng lên!” Giọng của Lâm Dương hơi non nớt, nhưng lại có sự trấn định và mạnh mẽ nhất định. Mọi người đứng lên theo lệnh của cậu, sau đó giờ tay phải đặt lên vai trái.

“Tôi xin thề -“

“Tôi – Xin – Thề” Tất cả bạn học ở bên dưới đều đọc theo cậu.

Khác với người đã rèn luyện lâu năm như Tiểu Yến Tử, Dương Lâm giống như đứa con của sân khấu, tựa như cậu sinh ra là để đứng dưới những ánh đèn pha, trở thành tiêu điểm trong ánh mắt của mọi người, dù chưa từng tập luyện nhưng lại thích hợp hơn bất kì ai.

Sau khi đọc xong một chuỗi câu tuyên thệ, Lâm Dương lớn tiếng nói, “Người tuyên thệ, Lâm Dương.”

“Người tuyên thệ, Lý Hiểu Trí.”, “Người tuyên thệ, Dư Đình Đình.”, “Người tuyên thệ, Vương Tiểu Minh.”, “Người tuyên thệ, Lý Bình Bình.” Tất cả bạn học dưới sự nhắc nhở của giáo viên, bắt đầu đọc tên của mình. Tình cảnh quần chúng đồng thanh bị đánh vỡ, hơn một nghìn cái tên khác nhau vang lên trong hội trường giống như những giọt nước sục sôi bật lên, tạo ra những điện mạo và đáng vẻ khác nhau.

Nhưng lúc này Dư Châu Châu lại không thể nói ra lời. Tên của bé bị kẹt ở yết hầu, không thể nói ra.

Vào giờ khắc ấy, sự từ chối đã biến mất để trở thành một đuôi cá. Sau này lớn lên, khi làm thí nghiệm chứng minh ‘Nước là chất dẫn nhiệt kém’, mặt nước trong ống nghiệm lớn đã sôi trào nhưng cá vàng bơi dưới đáy vẫn bình yên vẫy đuôi bơi lội, Dư Châu Châu bỗng nhớ tới mình hồi đó, cũng giống chú cá đang bơi đó, im lặng không tiếng động.

Vào thời kì Dư Châu Châu trở nên buồn bã và trầm lặng, mẹ lại trở nên nóng tính hơn. Bé không biết mẹ gặp khó khăn gì trong công việc, bé chỉ biết công việc và lời ra tiếng vào của các mẹ bên nhà ngoại khiến người luôn dịu dàng như mẹ trở nên sắc bén. Hành động mạnh mẽ dữ dội, lời nói tính toán chi li, thậm chí ánh mắt cũng trở nên lạnh lẽo và sắc nhọn. Dưới sự giúp đỡ của Lâm Dương, Dư Châu Châu đã dần hiểu được bình âm, ngoài việc thỉnh thoảng mắc vài lỗi nhỏ, thành tích kiểm tra luôn ở mức ổn định, trên dưới điểm 80, điểm 40 lần trước không làm mẹ giận nhưng điểm 80 lần này lại làm mẹ giận tím mặt.

Dù mẹ nói gì, Dư Châu Châu vẫn chỉ cúi đầu, không giải thích cũng không hứa hẹn, “Lần sau con sẽ thi tốt hơn.”

Cho dù bé nhìn thấy Dư Linh Linh và Dư Đình Đình đang nhìn lên.

Cuối cùng bà ngoại xuất hiện ở cửa, thờ dài báo mẹ, “Con qua đây, sang phòng mẹ một lát.”

Phòng của Dư Châu Châu rất gần phòng bà ngoại, bé cầm bài kiểm tra đứng ngoài cửa, loáng thoáng nghe thấy tiếng thờ dài của bà ngoại.

“Hồi trước mẹ đã từng khuyên con rồi, mẹ đã nói gì, con có nhớ không? Con đã là người lớn rồi, nếu đã khẳng khái sinh con bé, khẳng khái không chịu nhận sự giúp đỡ của ba nó thì con phải gánh chịu mọi hậu quả có thể xảy ra, kể cả những khó khăn này. Mẹ biết con kiên trì một mình rất khổ, còn bên phía chị dâu con, mẹ sẽ nói chuyện, nhưng sao con có thể đối xử với con bé như thế hả? Châu Châu là con mà con sinh ra, con bé không cầu xin con phải sinh nó ra, có lẽ lúc đó con chỉ tùy hứng thôi, nhưng bây giờ con định không chịu trách nhiệm sao?”

Bài thi bị mồ hôi tay làm ướt, con điểm 84 đó tươi trên đó trở nên mờ hồ.

Dư Châu Châu bắt đầu yêu trò chơi khác.

Bé không còn nhớ rõ đã bao lâu mình không quần ‘gấm vóc lụa là’ đóng vai công chúa hoặc nữ hiệp trong phòng nhỏ. Dư Châu Châu thích vẽ vời. Quyền nháp của bé được vẽ đầy những ‘người đẹp’ có tỷ lệ không cân đối, mặc váy công chúa hoặc khoác lụa trắng phiêu dật, có người cầm kiếm cũng có người cầm bình nước thánh. Bé thường ngồi ở một góc, chăm chú vẽ, không ai biết bé nghĩ gì, những bức tranh này đều riêng biệt, không nói lên nhau, nhưng cũng có vài bức chân dung được vẽ một cách vụng về.

Không có ai biết rằng, thế giới riêng của Dư Châu Châu đã trải qua sự thay đổi rất lớn.

Bé không làm diễn viên nữa, cũng không tự cầm nước thánh vượt qua mọi chống gai. Tất cả các câu chuyện đều trở thành trò đùa rồi, Dư Châu Châu dẫn dắt các nhân vật cùng đóng vai trong vở kịch, không hề dùng tâm trí để cảm nhận niềm vui nỗi buồn của họ nữa. Mỗi một nhân vật đều có một câu chuyện, bắt đầu biểu diễn vào thời điểm ngòi bút chạm vào tờ giấy trắng.

Về một vương miện hoa, công chúa nhỏ được sinh ra.

Về một gương mặt và đôi mắt to kiểu Nhật, là lúc dân chúng khen công chúa mười lăm tuổi xinh đẹp.

Về một eo thon là lúc công chúa múa một điệu múa làm kinh diễm cả kinh thành năm mười tám.

Về một chiếc quần bông bênh phiêu dật, là lúc công chúa gặp hoàng tử, người kia quỳ dưới gấu quần của công chúa.

Thế là một nhân vật được vẽ xong, một câu chuyện cũng kết thúc trong đầu bé.

Nhưng Dư Châu Châu không phải là cô công chúa đó.

Dư Châu Châu đóng vai vận mệnh.

Câu chuyện không đơn thuần chỉ một màu hồng. Bé bắt đầu vẽ cô gái nhỏ bình thường nhưng trải qua nhiều đau khổ, về nữ đã chủ bị mọi người hiểu lầm mà ôm hận chết... Dư Châu Châu giống như nữ thần vận mệnh, nhưng bé không còn nhân từ như trước kia nữa.

Thời gian trầm mặc đó đều được in trên giấy. Bé bị người khác thao túng nên sẽ thao túng người khác.

Có lẽ thời gian sáng sủa của bé chỉ là lúc đi cùng Lâm Dương về nhà mà thôi. Cho dù lúc Lâm Dương ở trên sân khấu rất xa lạ, nhưng khi cậu ở cạnh bé, cười hi hi túm tóc của bé, kể chuyện thú vị cho bé, cùng bé nói chuyện yêu hận tình cừu trong phim hoạt hình, Dư Châu Châu mới cảm nhận được ánh mặt trời trong cuộc sống của bé.

Dù cho đó chỉ là ánh hoàng hôn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Quyển 2 - Chương 16: Còn lại bao nhiêu chú bướm?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chỉ cần cậu gặp con gió này

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

Dư Châu Châu từng kể câu chuyện nước thánh cho Lâm Dương. Kể câu chuyện ‘Anh hùng ma thần’ mà cô từng đóng vai kia.

Nữ thần cai quản thu đông và nam thần cai quản xuân hạ yêu nhau, các vị thần ngăn cản tình yêu đó bằng việc biến hai người thành tượng điêu khắc, sau đó để hai người canh giữ hai thánh vực khác nhau – Có điều, thánh vực mà vị thần xuân hạ canh giữ là cả bầu trời đầy tuyết lớn, gió mạnh thổi qua; nơi vị thần thu đông canh giữ lại là lửa nóng sục sôi cả ngày đêm. Các nhân vật chính bỏ qua biến trao đổi tín vật của hai vị thần cho nhau mới cứu được quần chúng trong lửa cháy bằng lạnh kia. Nhiệm vụ hoàn thành, bọn họ đi qua cầu Thái Hồng để lên tầng cao hơn trong núi Ma giới.

“Sau đó thì sao?”

“Hả?” Dư Châu Châu nhìn Lâm Dương một lát, “Sau đó cái gì? Sau đó bọn họ đi đánh mấy ma vương khác á.”

“Ý tớ là hai vị thần kia.” Lâm Dương nhìn cô chăm chú, “Sau đó bọn họ... có cưới nhau không?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên, nhìn mấy ngôi sao nhạt màu xung quanh đám mây nói, “Không biết.”

“Đó là cái kết gì chứ?” Lâm Dương bĩu môi.

“Nhưng tớ nghĩ là... có lẽ sẽ không ở cùng nhau”

“Vì sao?”

“Vi...” Dư Châu Châu suy nghĩ một lát rồi mới nói câu thành ngữ mà bé không hiểu lắm, “Không thể... mắc lỗi lần nữa”

Ánh mắt Lâm Dương sáng lên, gương mặt thể hiện sự thành kính, nhưng một lát sau thì biến thành ‘không có gì ghê gớm’.

Có điều bọn họ không biết câu chuyện tình đó sai ở đâu. Nếu như là vì nữ thần xuân hạ không thể yêu nam thần thu đông, vậy tại sao họ không thể yêu nhau?

Nguyên nhân nguyên nhân, lý do lý do, thế giới sau lưng chỉ toàn một màu đen kịt.

Lâm Dương không biết mình bị mẹ theo dõi. Lúc trước Lâm Dương đã nghĩ một đồng lý do để xin tự về nhà một mình, cuối cùng cậu chọn lý do khác với Dư Châu Châu đó là tập tính tự lập. Bởi vì cậu biết mẹ mình thường xuyên liên lạc với chủ nhiệm lớp, bởi vậy không dám nói bậy là cô giáo chủ nhiệm bảo nên như thế.

Mẹ Lâm Dương thừa đồng ý, sau đó kéo ba Lâm Dương đi theo dõi đằng sau.

Tin tốt là con trai bảo bối của bà không trốn vào quán game để chơi game.

Tin xấu là con trai bảo bối của ba không ‘độc lập’ như nó nói.

“Anh nói... Em có nên nói chuyện với Dương Dương không? Lần trước em từng hỏi cô Trương về cô bé đó, sau đó có thể cô Trương không nhớ, em cảm thấy phải tìm hiểu bối cảnh trong nhà cô bé đó...”

Ba Lâm Dương cười cợt, “Bối cảnh? Quan tâm làm gì?”

“Lỡ như cô bé không phải là con cái nhà đúng đắn thì làm sao giờ? Hồi trước, nếu không phải em về kịp thì thẳng nhóc nhà bên đã kéo Dương Dương đi chơi net rồi.” Mẹ Lâm Dương kích động kể chuyện cũ.

“Em nghĩ nhiều rồi” Ba Lâm Dương ôm vai vợ mình, nhìn hai bóng lưng nhỏ nhoi, sau đó cười, “Đứa nhỏ kia nhìn rất lễ phép, con trai em không dạy hư con gái nhà người ta là tốt lắm rồi.”

“Vậy anh nói xem, có phải Dương Dương thích con gái nhà người ta rồi không?”

“Cái này còn phải hỏi sao?”

“Vậy sao được? Anh xem anh cứ luôn như vậy, cái gì cũng không để ý, thẳng bé còn nhỏ như thế...”

“Em từng nói rồi mà.” Nụ cười của ba Lâm Dương trở nên bất đắc dĩ, lông mày của ông nhíu lại, “Thẳng bé mới bảy tuổi thôi.”

Bóng dáng bé nhỏ của đứa trẻ bảy tuổi kéo dài trên mặt đất nhờ ánh hoàng hôn, nhìn như một thiếu niên mười bảy tuổi.

Cuộc sống của Dư Châu Châu bắt đầu tốt hơn một chút, có thể là do bọn họ đã kết thúc buổi học ghép vắn. Tiếc là bé vẫn chưa có được tẩy thánh hình con thỏ của cô Vu.

Bài văn đầu tiên là ‘Mùa thu tới rồi’ giống như lời giải đáp muộn, nhìn bình âm được ghi chú trên chữ Hán, Dư Châu Châu học lớp nhất giống như Conan học lớp một vậy, trong đầu xẹt qua một tia chớp, chớp mắt bé đã hiểu được rồi.

Cô giáo Vu cũng được, Lý Hiểu Trí cũng thế, thậm chí cả Lâm Dương – Bọn họ chỉ nói cho bé quy tắc đọc và viết của những chữ cái này nhưng chẳng ai nói với bé bình âm dùng để phiên âm chữ Hán!!

Bí ẩn trong đầu đã được khai sáng, tổ hợp những chữ viết kia không còn khó hiểu và không quy luật nữa. Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy khó sợ vì không nhận ra điều này sớm hơn, bé nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, cuối cùng cũng ngoan ngoãn ngồi trên ghế ngay người.

Khi có giáo bày các bạn đọc chữ, sau đó bắt đầu từ bạn học đầu tiên, từng người sẽ bắt đầu đọc chậm từng chữ theo cách đối chiếu bình âm.

Dư Châu Châu ngạc nhiên khi thấy rất nhiều bạn nhỏ đều lắp ba lắp bắp, cách phát âm rất kì quái, có phải căng thẳng quá rồi không? Cũng có bạn học có thể đọc lưu loát, nhưng đều nhận một câu “Phải đọc

chậm mới có tình cảm, em đọc nhanh quá rồi.”

Bé nhỏ giọng đọc lại một lần, hìu, rất dễ mà?

Nữ diễn viên lâu năm Dư Châu Châu rất tự tin với bản lĩnh đọc lời kịch của mình.

Bạn nhỏ ngồi trước hai bàn đã đứng lên đọc bài, Dư Châu Châu cảm nhận được mồ hôi đang chảy ra trong tay bé – không phải vì căng thẳng mà là hưng phấn.

Rất hưng phấn.

Lúc bé đứng dậy, thậm chí còn nở nụ cười với cô Vu – sau đó nhận lại ánh mắt ngạc nhiên của cô Vu.

“Trời thu đến rồi.

Khí trời se lạnh

Một chiếc lá vàng rơi từ trên cây xuống

Một đám chim nhận bay về phía Nam

Lúc thì xếp thành chữ nhân (人), lúc thì xếp thành chữ nhất (一)

A! Trời thu đến rồi.”

Chữ “A” kia cực vang dội, cũng mang theo sự dự đoán. Sau khi bé ngồi xuống thì mở to mắt nhìn cô Vu đầy chờ đợi, mấy giây này giống như toàn bộ thế giới đã đến phút giây cuối cùng.

“Cả lớp nghe chưa? Cách đọc của bạn Dư Châu Châu mới có tình cảm, đọc thơ không chỉ đọc trôi chảy mà còn phải có tình cảm nữa, các em rõ chưa?”

Dư Châu Châu nhìn thấy Mary và công tước Gerry đã lâu không gặp đồng thời nâng ly rượu về phía bé chào hỏi, bé mỉm cười môi, không cười mà làm vẻ mặt ‘Châu Châu còn kém lắm’ đầy khiêm tốn, nhưng trong lòng đã vui vẻ như có hàng vạn đóa hoa nở rộ.

Có rục rờ bao nhiêu cũng không bằng đóa hoa hồng đầu tiên được nhận trong đời.

Chuyện tốt luôn kéo đến cùng lúc, tiết số học buổi chiều, lúc cô Vu vẽ một vườn hoa và sáu con bướm lên bảng đen, sau đó hỏi “Trong vườn có sáu con bướm, bây giờ có ba con đang bay...”

Dư Châu Châu tin tưởng, cả lớp không ai biết làm đề này.

Nhưng câu hỏi của cô Vu là “Các em đoán xem, bây giờ cô muốn hỏi cái gì? Bài toán này hỏi cái gì?”

Các bạn nhỏ bắt đầu vui vẻ giơ tay.

“Hỏi dấu trừ!”

“Hỏi hoa!”

“Hỏi...”

Trong lúc nhốn nháo, Dư Châu Châu im lặng chống má nhìn cả lớp đang ồn ào, từ lúc vào tiểu học đến giờ, hình như bé chưa giơ tay lần nào.

“Dư Châu Châu? Em nói xem, đề hỏi cái gì?”

Dư Châu Châu sững sốt, nói với vẻ mặt ‘hiển nhiên’: “Hỏi... còn lại bao nhiêu chú bướm ạ.”

Ngay lập tức các bạn nhỏ lộ vẻ mặt ‘thì ra là thế’, cô Vu cũng cười dịu dàng, “Các em nói có đúng hay không?”

“Đúng ạ —“

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy mình đứng trên đỉnh của thiên hạ, hơn nữa quần chúng bây giờ không phải chỉ là sân khấu trong đầu bé nữa.

Dư Châu Châu cảm thấy hôm nay trời qua rất hoảng hốt.

Nhưng không sao, bé còn hai ngày để từ suy ngẫm.

Hôm đó, khi tan học về nhà, ngay cả Lâm Dương cũng cảm nhận được Dư Châu Châu vui vẻ hơn mọi hôm, dù cho bé vẫn như mọi ngày, không cười hi hi hô hô gọi nhỏ, nhưng khóe môi luôn cong lên, tuy rằng chỉ hơi cong một chút.

Nhưng độ cong này làm cậu nhớ mãi cả đời.

Hôm đó Dư Châu Châu lên giường từ sớm, nhưng bé không ngủ được. Sau khi mẹ về, bé làm bộ đi tiểu đêm, sau đó ngồi lên giường, nghĩ tới nghĩ lui mới ngại ngừng dùng giọng nói ‘không có gì ghê gớm’ của Lâm Dương nói, “Hôm nay... có giáo khen con.”

Mẹ đang tẩy trang, nghe bé nói vậy thì nở nụ cười uest, “Mẹ vẫn biết Châu Châu ngoan nhất mà.”

Sao câu khen bé này lại có ý vị khác biệt vậy nhỉ? Dư Châu Châu không thể phân rõ được, nhưng lại vui vẻ đi ngủ.

Mượn lực của gió đưa ta lên trời xanh.

Không cần biết lý do là gì, chỉ cần bạn gặp được con gió ấy.

Hoặc có lẽ, gặp được người cho bạn mượn quạt gió.

Khi ấy Dư Châu Châu không hề biết, nửa tháng sau, bé thật sự ‘đứng trên đỉnh thiên hạ’.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Người quen Giáp

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

P/s: Còn nhỏ mà đã như bà cụ già ý!”

“Đúng là vậy, ừm, cậu thấy anh hùng nào tốt hơn?”

“... Nữ anh hùng sao?”

Dư Châu Châu ngửa đầu nghĩ một hồi, mới nuốt câu “Nữ anh hùng duy nhất mà tớ biết là ‘Xin hãy ban cho tôi sức mạnh, tôi là She-ra’” vào trong bụng. “Nữ anh hùng có ai nhỉ?”

Lâm Dương cũng ngẩng đầu lên, suy nghĩ chăm chú một hồi, “Tớ chỉ biết hai người, một là chị Giang [1], một là Triệu Nhất Mạn [2], còn một người nữa mà tớ không nhớ rõ, không biết là Thu Cẩn hay Thu Lãm hay là Thu [3]...”

[1] *Chị Giang: Tên thật là Giang Trúc Quân (Sinh ngày 20 tháng 8 năm 1920 – mất ngày 14 tháng 11 năm 1949), là người của nhà họ Giang ở tỉnh Tứ Xuyên, là nhân vật quan trọng trong thời kỳ Đảng Cộng Sản Trung Quốc đấu với chính phủ quốc dân ở Trùng Khánh, cũng là liệt sĩ nổi tiếng của Trung Quốc. Theo wiki mà tớ tìm theo tên tiếng Trung người này thì sơ lược kiểu cô ấy làm trong Đảng, sau đó bị bắt giam, chịu nhiều cực hình nhưng không giao tin tình báo cho quân dân quốc biết, sau đó bị dân quốc giết chết và hủy thi.*

[2] *Triệu Nhất Mạn: Là người Nghi Tân tỉnh Tứ Xuyên, tham gia các hoạt động bí mật của Đảng Cộng Sản Trung Quốc tại Thương Hải. Vì sự sống còn của đất nước và dân tộc, Triệu Nhất Mạn đã bỏ con và tham gia bộ đội ở vùng Đông Bắc. Tổ chức rất nhiều hoạt động tuyên truyền chống Nhật, chỉ huy đội du kích hoạt động ở đó và khiến cho quân Nhật sợ hãi. Sau này dù bà bị thương và bị bắt, người Nhật vừa điều trị vừa tra hỏi nhưng bà không tiết lộ gì. Sau đó bà được sĩ quan và y tá giúp đỡ vượt ngục nhưng bị bắt trên đường bỏ trốn, quân Nhật dùng hình phạt băng điện để ép bà tiết lộ tin mật. Cuối cùng vẫn không được gì, quân Nhật chỉ có thể xử chết bà.*

[3] *Thu Cẩn: Người này mình tìm theo tên này thì thấy ghi là nhà văn của TQ. Còn lại thì không có thông tin gì. Cũng không rõ phải người này không.*

“Vậy thì chị Giang hoặc là Triệu Nhất Mạn đi, dù sao tớ cũng không biết ai cả.”

Lâm Dương móc một đồng tiền năm góc màu vàng từ trong túi ra, “Mặt chính là chị Giang, mặt trái là Triệu Nhất Mạn.” Nói xong thì tung lên trời, để nó lộn một vòng dưới ánh hoàng hôn rồi mới bắt vào lòng bàn tay.

“Mặt trái, Triệu Nhất Mạn.”

Dư Châu Châu gật gù, quyết định xong người mình dự thi.

Từ hôm đó trở đi, sau tiết số học, cô Vu càng lúc càng thích gọi Dư Châu Châu đứng dậy trả lời, bé cũng bắt đầu giờ tay phát biểu, thậm chí có lúc Dư Châu Châu có thể cùng Tiểu Yến Tử đọc bài văn cho cả lớp nghe, bé đọc một câu, mọi người đọc lại một lần, giống như các thầy giáo dạy đám thư sinh ‘Không Từ nói’, ‘Không Từ nói’ trên tivi vậy.

Con người luôn có cảm giác khi tai họa giáng xuống, nhưng chuyện tốt lại luôn đến trong im lặng không báo trước. Bé tập thể dục xong rồi về lớp sớm, vừa đến cửa lớp học đã thấy cô Vu và thầy Lý phụ trách Đội đứng ở cửa nói gì đó với Tiểu Yến Tử. Dư Châu Châu cúi đầu đi vào thì bị cô Vu gọi lại.

“Vừa khéo, anh xem em học sinh này thế nào? Dư Châu Châu, em tới đây nào!”

Bé đi tới thì thấy thầy tổng phụ trách luôn giữ đẳng cấp giáo chủ trong lòng đám học trò mới vào Đội đang nhìn mình với ánh mắt như quan sát cú khai tây ngoài chợ từ trên xuống dưới, sau đó hờ hững nói, “Bộ dạng không tệ, tìm một bài văn đọc thử xem.”

Thế là Dư Châu Châu chạy vào lớp cầm một quyển sách ngữ văn ra, đứng ở cửa đọc cho thầy phụ trách đội nghe. Sau khi đọc xong, bé ngẩng đầu nhìn thầy với ánh mắt chờ mong nhưng thầy giáo lại hờ hững như không nghe bé đọc cái gì.

“Tới đây, tới đại đội một chuyến, cầm sách văn của em theo.”

Lúc Dư Châu Châu đi vào phòng mới phát hiện còn có sáu bạn nhỏ ở trong đó, trong đó có ba người không quen, ba người còn lại là Dư Đình Đình, Lâm Dương và một người nhìn hơi quen mặt.

Nghe một lát mới nhớ ra, là bạn nữ nhận được lịch tường ở vườn trẻ thì.

Thì ra, cuộc thi kể chuyện thiếu nhi của Dược phẩm Khang Hoa sắp diễn ra toàn tỉnh, trường muốn chọn năm bạn học lớp một tham gia tổ nhi đồng, ba bạn lớp năm tham gia tổ thiếu niên. Bây giờ trong phòng đã có sáu người, đều là người được đề cử của các lớp một.

Mọi người trong này đều cứng đờ như đám người gỗ, Dư Đình Đình đảo mắt, không dám thở mạnh. Trong phòng có một ghế sofa rất dài nhưng tất cả đều đứng, tay ôm chặt sách ngữ văn, chỉ có Lâm Dương thản nhiên ngồi trên ghế. Lúc thấy Dư Châu Châu, cậu hơi kinh ngạc một lát nhưng rồi cũng bật cười vẫy tay gọi bé vào.

“Châu Châu, cậu tới ngồi với tớ đi.”

Dư Châu Châu bỗng cảm nhận được mấy ánh mắt nhìn mình làm bé dựng cả tóc gáy, cuối cùng bé chỉ có thể lác đầu với Lâm Dương.

Các bạn nhỏ thay phiên nhau đọc bài văn. Đối diện với cơ hội trước mắt, tất cả các bạn học đều đọc bài văn quen thuộc nhất, mỗi chữ đều kéo dài âm, âm cuối cùng rung và nâng cao, tình cảm dạt dào, dạt dào đến mức muốn chảy nước luôn ấy. Đến lượt Dư Đình Đình, cô bé còn không biết gương mặt của mình có biểu cảm phong phú đến mức dữ tợn.

Dư Châu Châu hơi buồn cười, bé cúi đầu, lăm bọ đọc lại bài văn, dùng quyển sách che mặt mình, nhưng đôi mắt nhắm lại như hình mặt trăng lưỡi liềm đã bán đứng bé. Lúc ngẩng đầu lên cũng phát hiện Lâm Dương cũng đang cười trộm như bé.

Người thứ năm là Lâm Dương.

Cậu đứng dậy, ôm sách ngừ vắn, giọng của cậu không lớn không nhỏ, vẫn là giọng nói của một cậu bé tuy non nớt nhưng mát lạnh. Lâm Dương không nghiêm túc như lúc cậu dẫn dắt mọi người tuyên thệ lúc nhập đội, thái độ của cậu đoan chính, đọc rất bình thản, tốc độ vừa phải, giống như lúc nói chuyện bình thường vậy, không giả tạo cũng không cố ý.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu cười.

Ừ, đọc bài văn phải là như thế mới phải, Lâm Dương đọc tốt hơn bốn bạn nhỏ trước rất nhiều.

Người cuối cùng là Dư Châu Châu. Lâm Dương không biết Dư Châu Châu đã ‘lật ngược’, ấn tượng của cậu vẫn còn dừng lại ở hình ảnh cô bé Dư Châu Châu bị cô giáo xé vở tập hôm đó.

Dư Châu Châu lần này chọn một bài văn không duyên dáng chút nào, học theo dáng vẻ của Lâm Dương, âm thanh ung dung kết hợp với giọng đọc tự nhiên.

“Đê nhỏ làm bạn với Gà nhỏ. Gà nhỏ mời đê nhỏ ăn sâu. Đê nhỏ nói “Cảm ơn bạn! Tôi không ăn sâu!”

Đê nhỏ làm bạn với Mèo nhỏ. Mèo nhỏ mời đê nhỏ ăn cá. Đê nhỏ nói “Cảm ơn bạn! Tôi không ăn cá!”

Đê nhỏ làm bạn với Chó nhỏ. Chó nhỏ mời Đê nhỏ ăn xương. Đê nhỏ nói “Cảm ơn bạn! Tôi không ăn xương!”

Đê nhỏ làm bạn với Trâu nhỏ. Trâu nhỏ mời Đê nhỏ ăn cỏ. Đê nhỏ nói “Cảm ơn bạn!”

Đê nhỏ cùng ăn cỏ xanh với Trâu nhỏ.”

Đê nhỏ tìm bạn. Trên thế giới, chỉ có đồng loại mới làm bạn với nhau, người không cùng chí hướng thường chỉ có thể làm bạn trong một thời gian ngắn mà thôi. Sau khi trải qua con lũ thời gian, nếu vẫn ở cạnh nhau thì mới là đã nhỏ cùng chất liệu. Dư Châu Châu đương nhiên không thể nói được những cảm nhận này, bé cũng không rõ lý do tại sao bé chọn bài văn này. Thậm chí bé còn không hiểu ý nghĩa của từ ‘thường thức’, nhưng bé cảm thấy thương thức của bé và Lâm Dương giống nhau.

Bé đã từng ‘sống nương tựa lẫn nhau’ với Bôn Bôn, giống như chú chim non cũng mổ thóc, nhưng bây giờ, khi gặp một con chim nhỏ khác thì mới phát hiện, bé không chỉ có thể ăn thóc mà còn có thể ăn sâu.

Thật ra, quen Lâm Dương hai tháng, trong lòng Dư Châu Châu, Lâm Dương vẫn chỉ là ‘người quen’ mà thôi, đó là một người quen Giáp có sự yêu thương của ba mẹ, được thầy cô coi trọng, là một người quen Giáp hạnh phúc, cũng là người quen Giáp tài giỏi đứng dưới ánh đèn sân khấu dẫn mọi người tuyên thệ.

Bôn Bôn là Bôn Bôn, là người thân không thể thay thế được, là người thân mà bé có thể mở miệng nói với cậu “Tôi không có ba”, “Lúc ba và mẹ cãi nhau sẽ ném đồ, có lúc còn suýt ném trứng đầu tôi”.

Mà người quen... Thì cũng chỉ là người quen mà thôi, cho dù ngày nào cậu ấy cũng kể chuyện cười bên tai bé, thỉnh thoảng còn kéo tóc của bé, đầu vớ mồm với bé... Nhưng những chuyện này Dư Châu Châu chỉ để trong lòng mà không nói với cậu.

Lý Hiểu Trí cũng là người quen.

Nhưng vào lúc này, Dư Châu Châu cảm thấy khoảng cách của bé và Lâm Dương rất gần, giống như trong mấy trăm học sinh lớp một, chỉ có khoảng cách của hai người là gần nhất. Bôn Bôn hiểu Dư Châu Châu là vì bé đồng ý nói cho cậu mọi thứ. Mà Lâm Dương và Dư Châu Châu hiểu nhau mà không cần nói gì với nhau cả.

Phụ trách đội lúc đó không quyết định gì cả. Dư Châu Châu về lớp, sau khi hết hai tiết học, cô Vu tìm bé báo bé được chọn, vòng đầu loại diễn ra vào ngày thứ tư tuần sau, nội dung là câu chuyện nhỏ về anh hùng kháng Nhật trong năm phút. Nội dung câu chuyện thì về nhà viết, sau đó đưa cho phụ trách đội chỉnh sửa.

Trên đường về nhà chung với Lâm Dương, bé có chút bất tiện nhưng Lâm Dương không u rú vì không được chọn mà còn vui vẻ giúp bé nên chọn câu chuyện của người anh hùng nào.

“Cho nên cậu không biết Triệu Nhất Mạn là ai à?”

“... Không biết.” Dư Châu Châu lắc đầu.

“Câu chuyện phải do cậu viết hả?”

“Đương nhiên là không, cần người nhà viết, nhưng mẹ tớ không có thời gian viết cho tớ.”

“Vậy để ba cậu viết.”

Tầm kính ‘tri kỉ’ vừa mới hình thành trong lòng Dư Châu Châu lúc chiều đã có một vết vỡ.

Hình như dù có thương thức thế nào, có một số việc vẫn không thể nói với Lâm Dương rạn vỡ như ánh mặt trời được.

Dư Châu Châu ngửa đầu, giả bộ bị gió thổi vào mắt, xoa xoa rồi mới nghĩ cách trả lời.

“Ngay bà ngoại đều khá bận chuyện đại học cũ, nhất định không có thời gian”

“Ngay” bà ngoại “đều”, bé đã học được một trò chơi ngôn ngữ đơn giản, không muốn nói xạo thì tìm cách tránh khỏi.

Lâm Dương im lặng, qua mấy giây thì cười, “Được rồi, để mẹ tớ nghĩ cách. Mẹ làm việc ở phòng nghiên cứu chính sách tỉnh, chắc chắn có người dưới cấp biết viết văn, bọn họ có thể viết chuyện về anh hùng! Cậu đợi đó, tớ về nhờ mẹ tớ!”

“Có được không?”

“Năm phút phải không? Tớ biết rồi, yên tâm, nhất định không có chuyện gì!”

Tầng đá lớn trong lòng Dư Châu Châu biến mất, bé thở phào nhẹ nhõm, sau đó nở nụ cười ngọt ngào rồi nghiêm túc nói, “Cảm ơn cậu, Lâm Dương.”

Cảm ơn vì cậu vẫn luôn đối xử tốt với tớ.

Buổi tối, Lâm Dương cầm tay mẹ kể mọi chuyện, mẹ Lâm Dương thấy đáng về lưu manh của con trai, chỉ có thể gật đầu.

Mẹ Lâm có mấy học sinh đại học làm việc dưới trường, viết một câu chuyện về anh hùng kháng Nhật trong năm phút cho học sinh tiểu học chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Lâm Dương nhảy lên hoan hô rồi chạy về phòng khách xem tivi, mẹ Lâm Dương thờ dài quay đầu nhìn chồng đang cười trộm nhưng giả vờ đọc báo, “Con trai anh bây giờ đã biết cách nhờ người ta làm việc để lấy lòng bạn gái rồi. Thật là, không biết con trai giống ai nữa!”

Ba Lâm Dương thả báo xuống, đi tới ôm vợ từ sau lưng, cười ảm áp.

“Tốt nhất là có thể cưới được cô vợ tốt như vợ anh.”

Mẹ Lâm Dương thờ dài lần thứ hai, quả nhiên, cha nào con nấy.

Lâm Dương ngồi ở phòng khách xem câu chuyện ‘Cậu bé ba mắt’ say sưa. Thật ra hôm nay phụ trách Đội đã tìm Lâm Dương trước, báo cậu đã trúng cử. Vấn đề này thuộc về Tiểu Yến Tử nhưng Tiểu Yến Tử rất bận công việc ở đài truyền hình của tỉnh nên đã từ chối. Có Vu ở lớp 1/7 hi vọng cơ hội không rơi vào lớp khác nên mới đề cử Dư Châu Châu. Phụ trách đội đương nhiên muốn chọn một đứa nhỏ vừa có giá thể vừa không ngốc – cho nên Lâm Dương thích hợp nhất.

Nhưng Lâm Dương nói với thầy Lý, “Em không muốn tham gia, em thật sự không muốn.”

Giống như chắc chắn chỉ cần cậu rời khỏi thì cơ hội sẽ thuộc về Dư Châu Châu.

Bạn nhỏ Lâm Dương rất ngây thơ. Nếu như phụ trách Đội muốn tìm một đứa nhỏ có gia thế thì dù cậu có rút lui thì người kia nhất định là Lăng Tường Xuyên, hoặc cũng có thể là người khác mà không phải là Dư Châu Châu.

May phụ trách Đội cũng lười chọn lại nên chỉ có thể chọn Dư Châu Châu đọc rất tự nhiên.

May là...

Nếu không nhất định sẽ “Tôi một lòng hướng về trăng sáng, ai ngờ trăng lại chiếu xuống nương.”

Cậu vẫn luôn hạnh phúc như thế, cho dù chỉ là vì ngây thơ mà cũng có thể thành công trong may mắn.

Lâm Dương không hề biết điều đó, chỉ ngồi trên sofa xem hoạt hình đến mức cười ngửa tới ngửa lui.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Chết đi sống lại

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nữ hoàng bệ hạ cũng đến xem thi đấu sao?

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

“Cậu thấy tớ nên duỗi thẳng và khép các ngón tay lại hay nắm chặt bàn tay lại lúc giờ tay thì cái nào tốt hơn?”

Dư Châu Châu nghe tiếng hỏi thì ngơ ngác nhìn bạn nữ ở bên cạnh “Hả?”

Ngon đèn màu cam chiếu sáng cái bục đặt microphone và bốn giám khảo, bên dưới chỉ một màu đen thui. Dư Châu Châu và năm mươi, sáu mươi bạn nhỏ đều ngồi im bên dưới sân khấu, tay thì cầm chặt bàn thảo và sổ báo danh để lên sân khấu. Bởi vì đây là vòng loại cho nên ngoài các tuyển thủ ra thì trong phòng không có ai cả.

“Hỏi cậu đó, cậu thấy nên khép năm ngón tay hay nắm chặt cả năm ngón? Mau trả lời đi, tớ sắp lên sân khấu rồi đây!”

Cô bé mang cái nơ hồng hình con bướm to dùng trứng mắt nhìn bé, không phải vì giận mà vì rất gấp. Châu Châu chỉ có thể nuốt nghì vắn vào lòng, nói “Tớ thấy người lớn luôn nắm chặt tay khi giờ tay lên thì phải?”

“Được, vậy thì nắm chặt tay lại.”

Cô bé nơ con bướm vừa nói xong thì nhân viên trên sân khấu hô to, “Số 37, Đan Khiết Khiết.”

“Không phải đan mà là shan” Cô bé lăm bằm lầu bầu rồi đứng lên, lúc bé đi ngang qua Dư Châu Châu, Dư Châu Châu thấy cô bé nắm chặt chiếc váy màu xanh lam của mình, trên váy đã xuất hiện thêm một nếp nhăn mới.

Đan Khiết Khiết kể câu chuyện về Hoàng Kế Quang.

Những nhân vật xuất hiện trong câu chuyện anh hùng kháng Nhật không chỉ có mình Hoàng Kế Quang, mà còn có Lôi Phong, Lại Ninh và Vương Tiến Hi. Mấy đứa bé này hình như không cảm thấy có gì sai – dù sao họ đều là anh hùng hết.

Câu chuyện của Đan Khiết Khiết có rất nhiều cảm xúc mãnh liệt, tuy là do quá căng thẳng nên khiến tốc độ kể hơi nhanh nhưng giọng kể vẫn vang dội, mà.. động tác cũng rất phong phú.

“Sao Mai mọc từ hướng Đông.” Chân trái bước lên một bước, tay trái giờ cao.

“Viên chi huy xem giờ.” Bé nhấc tay phải, nắm chặt tay, cúi đầu nhìn cổ tay.

“Đã... sáu giờ rồi!” Ngón cái và ngón út của tay trái nhếch lên, ba ngón tay còn lại cong lên tạo hình số ‘sáu’ bự.

“Hoàng Kế Quang đứng ra, lớn tiếng báo, viên chi huy, tôi đi ngăn chặn!” Số ‘Sáu’ lúc này trở thành quả đấm, mạnh mẽ đấm vào ngực.

Dư Châu Châu thậm chí còn nghe thấy tiếng đấm vào ngực của cô bé.

Chính biểu diễn này của Đan Khiết Khiết đã khiến Dư Châu Châu hóa đá trong phòng.

Khi đó bé vẫn còn mâu thuẫn trong lòng. Không thể không nói bé cảm thấy màn trình diễn này rất buồn cười, nhưng trong lòng bé cảm thấy đây mới là cách biểu diễn đúng. Đan Khiết Khiết làm rất tốt, những cái gật đầu đầy khen ngợi của giám khảo càng chứng minh điều đó.

Số 47 Dư Châu Châu lên sân khấu. Bé vừa định mở miệng thì tiếng bíp bíp kêu rất to, một giám khảo vội vàng rời khỏi phòng, ra hiệu Dư Châu Châu đợi một lát, sau đó một ông lão đi vào. Ba vị giám khảo khác vội vàng đứng dậy, cúi đầu chào hỏi ông lão, rồi bảo gì mà thầy Cốc đến rồi ạ vân vân mây mây.

Ánh mắt của ông lão rất sắc bén, không có hiền lành như các giám khảo khác. Ông ấy ngồi vào chỗ của vị giám khảo vừa đi ra, nói qua microphone trên bàn, “Số 47 bắt đầu đi.”

So với các bạn nhỏ lúc này, câu chuyện của Dư Châu Châu kể rất bình thản, thậm chí còn có chút địa phương – khi bé kể đến việc Triệu Nhất Mạn bị người Nhật Bản tra tấn thì thấy ông lão vẫn luôn cúi đầu nhìn danh sách người dự thi ngẩng đầu lên, cau mày nhìn bé một lát.

Ý nghĩa trong đôi mắt đó thật lạ... Bé không hiểu được.

Dư Châu Châu vốn không thích câu chuyện anh hùng khó đọc này lắm, số lượng thành ngữ và trường cú bên trong rất nhiều làm bé rất khó, bởi vậy bị hạn chế năng lực rất nhiều. Khi bị ánh mắt lạnh lùng này nhìn vào, bé lập tức rối loạn.

“Triệu Nhất Mạn ngắt đi do bị tra tấn tàn khốc, nhưng bà vẫn không nói gì cả.”

Chết rồi, sau đó là gì nhỉ?

“Nhưng kẻ địch tàn bạo kia không buông tha cho bà, bọn họ xách thùng nước, ác độc tạt lên người Triệu Mạn Nhất, bà tỉnh lại và đối mặt với những hình phạt bức cung tàn nhẫn hơn rất nhiều.”

“Triệu Nhất Mạn ngắt đi do bị tra tấn quá dã man, nhưng bà không nói gì cả.”

Chết rồi, sao lại lặp lại chứ...

Dư Châu Châu hơi ngừng lại, có thể thấy được nụ cười nhạt của ông lão kia – có thể tạm thời gọi là cười nhạt nhỉ?

Bé cố gắng trấn định, hít sâu một hơi, sau đó nói thêm.

“Cứ như vậy, Triệu Nhất Mạn ngắt đi rồi tỉnh lại, tỉnh lại rồi ngắt đi... Nhưng bà không nói bí mật của Đảng cho bọn chúng.”

Vừa nói bé còn học theo dáng vẻ gợn tay trái, nắm chặt tay, làm tư thế ‘Thà chết chứ không chịu khuất phục’ của Đan Khiết Khiết.

Ông lão đó cuối cùng cũng nở nụ cười – Lần này là một nụ cười nhạt.

Dư Châu Châu trở về chỗ ngồi sau khi kể xong chuyện mới phát hiện trán mình đã dính đầy mồ hôi. Ngẩng đầu nhìn lướt qua bàn giám khảo, kết quả thấy ông cụ nhìn bé với vẻ mặt kì quái. Dư Châu Châu vừa nói ba hoa lập tức cúi đầu xấu hổ.

Nửa tiếng sau, hai mươi thí sinh được lọt vào vòng trong được gọi tên. Đan Khiết Khiết lo lắng vô cùng, cô bé nuốt nước bọt không ngừng. Dư Châu Châu thấy vậy thì vuron tay, nhẹ nhàng cảm bàn tay đang run lên của cô bé, sau đó nghiêng đầu nở nụ cười miễn cưỡng.

Giám khảo cầm một trang giấy, đi lên bục rồi bắt đầu đọc danh sách. Giấy phút này làm Dư Châu Châu nhớ đến buổi học toán ở trong lớp, khi nhìn thấy chồng vở bài tập bị cô Vu xé, sau đó gọi tên từng người lên mắng, nỗi sợ hãi đó cứ kéo dài như con quái thú nhỏ mở miệng để nuốt trọn bọn họ.

“Số 37, Đan Khiết Khiết, trường tiểu học Dục Tân.”

Cơ thể cứng ngắc của Đan Khiết Khiết thả lỏng, Dư Châu Châu nắm chặt tay cô bé bảo “Tốt quá!”

“Số 47, Dư Châu Châu đến từ trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm.”

Lúc này Đan Khiết Khiết khôi phục lại sự hoạt bát của mình, mỉm cười ôm Châu Châu “Tốt quá rồi!”

Thì ra ông cụ kia là thầy Cốc, tổng phụ trách của cung thiếu nhi tỉnh. Ông nhận xét biểu hiện của các bé thay ban giám khảo, sau đó tuyên bố thời gian, địa điểm và nội dung của trận chung kết.

“Câu chuyện về anh hùng chiếm 60%, 40% còn lại là điểm của đề bài tình huống.”

Đan Khiết Khiết gợn tay, “Thưa thầy, đề bài tình huống là gì vậy ạ?”

Thầy Cốc nhìn hai bé bảo, “Là chọn một tờ giấy trong hộp, căn cứ vào từ khóa trên tờ giấy mà tự soạn một câu chuyện nhỏ.”

Mọi người kinh ngạc hô lớn, tự soạn một câu chuyện? Dư Châu Châu đang sững sờ đã thấy thầy Cốc nhìn thoáng qua bé, cười rất kì lạ, nhưng lần này có vẻ dịu dàng hơn nhiều, như đang nói, cổ lên nào cô bé ba hoa.

“Xì, tớ biết rồi.” Đan Khiết Khiết nói nhỏ vào tai Dư Châu Châu, “Bọn họ đang suy xét tới dám đi cửa sau đấy, tớ dám cá là sẽ có vài người biết đề trước cho coi.”

“Không phải vẫn cần rút thăm à?”

“Cậu bị ngốc hả?” Đan Khiết Khiết lườm Dư Châu Châu một cái, “Nếu muốn gian lận thì việc rút thăm cũng không phải vấn đề khó gì.”

Dư Châu Châu không cãi được, dù sao Đan Khiết Khiết cũng lớn hơn bé, đã học lớp hai rồi, động tác chào của Đan Khiết Khiết còn nhiều hơn lượng phim hoạt hình mà Dư Châu Châu từng xem ấy chứ.

Có điều qua được vòng loại là vui rồi, bé chạy ra khỏi khán phòng tối tăm, mẹ đang đợi bé ngoài đó.

“Mẹ ơi, con được vào vòng chung kết rồi!” Bé cười ngọt ngào nói.

Cái ôm của mẹ luôn rất êm, chỉ có điều, mùi hương thảo mộc quen thuộc đã thay đổi thành một mùi hương khác tinh tế hơn rồi.

“Châu Châu giỏi nhất!” Mẹ vuốt nhẹ mái tóc của Dư Châu Châu, nói “Hôm nào diễn ra chung kết?”

“Chủ nhật tuần sau ạ, thầy bảo bọn con phải lên sân khấu lớn của cung thiếu nhi, còn có rất nhiều khán giả nữa.”

Dư Châu Châu nuốt câu “Mẹ có đến xem con không” vào bụng. Thứ nhất là vì bé biết mẹ rất bận, thứ hai là vì nếu có người thân ngồi ở dưới xem thì bé rất căng thẳng. Dư Châu Châu nghĩ thầm, cho dù bên dưới có một vạn khán giả, chỉ cần mình không biết họ thì sẽ không sợ gì cả.

Mẹ vội vàng quay về công ty làm việc, chỉ để lại phần thưởng cho bé – một hộp kem Meadow Gold bự. Dư Châu Châu ngồi một mình trong phòng, dùng muỗng nhỏ xắn từng miếng – bé nhiệt tình chia kem cho Dư Đình Đình nhưng chỉ nhận lại một câu “Đừng khoe mẽ với tao”. Có điều chị Linh Linh lại vui vẻ chúc mừng bé và ôm một chén kem đi.

Có lẽ chị đang lo vụ nhật kí?

Sau vòng loại, Dư Châu Châu luôn chìm trong tâm trạng rất kì diệu, hưng phấn vì được qua vòng, nhưng lại lo lắng cho vòng chung kết, lại có chút lảng lảng vì được thầy cô khen thưởng và mọi người chú ý – dĩ nhiên, bé còn sợ cái cảm giác bị rơi khỏi đám mây xinh đẹp này.

Một lần thất bại, trăm lần vút đi.

Là ngôi sao bảy tuổi mới nổi trong trường, bé cần phải nghỉ nhiều về việc này.

Nhưng một đóa hoa mọc từ bụi như Châu Châu lại hiểu rõ ý nghĩa của sự chênh lệch hơn bất kì ai. Cảm giác lo lắng khi biết rõ về sự mong manh của từ ‘yêu thích’... Mỗi khi đi về với Lâm Dương, những suy nghĩ trong lòng Châu Châu ngày càng nhiều, và bé chẳng thể nói với ai.

Bé muốn làm thật tốt để treo thật cao, sau đó có thể trở thành người quan trọng và mạnh mẽ bằng năng lực của mình.

Có một đóa hoa vươn ra từ bụi trần, nó mang tên dự vọng. Đời người ngập tràn chữ ‘hon’ này chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Bé đi từng bước, từng bước về ánh chiều hoàng hôn nặng trĩu.

Trận chung kết hôm đó có rất nhiều người, Dư Châu Châu chạy khỏi hậu trường, đứng nép bên cánh cửa nhìn vào bên trong, khán phòng nhộn nhịp, nhốn nháo làm bé hồi hộp, bàn tay lạnh lẽo thấm đầy mồ hôi.

Châu Châu, bé thầm nói, lần này phải nhớ kĩ, Triệu Nhất Mạn chỉ ngắt một lần, không thể bịa chuyện bảo nữ anh hùng nhà người ta chết đi sống lại nữa.

Bé nghe thấy tiếng cười vang từ đằng sau, “A, là bé con đó à?”

Bé buống bàn tay đang bám vào cửa, quay đầu lại. Người đi qua đi lại trên hành lang, nhưng bé thấy có một thiếu niên mặc sơ mi trắng và áo chèn ca rô đang đứng nhìn Dư Châu Châu, mặt mày sáng sủa và vẫn nở nụ cười ấm áp như hôm nào.

“Trần An?” Dư Châu Châu chưa kịp phản ứng thì miệng đã hô lên. Cái tên đó rất mềm mại, âm vang cũng rất dịu dàng khi thốt tên đó ra.

Châu Châu có thể thấy Trần An hơi khựng lại khi định gọi tên bé, có vẻ như đã quên tên của bé rồi.

Nhưng anh không để lộ mà nhanh chóng khôi phục nụ cười tươi kia, dịu dàng hỏi bé, “Sao vậy? Nữ hoàng đệ hạ cũng đến xem thi đấu ư?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Lời chưa nói hết

Xin hãy mua cho tôi một quả bóng màu vàng

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Dư Châu Châu lập tức mắng cha con công tước Gerry đã luôn mời bé làm nữ hoàng trong lòng mấy câu.

Đúng là không khiêm tốn chút nào.

Chẳng qua Dư Châu Châu vẫn vui vẻ nghiền ngẫm lần gặp lại khó tưởng tượng này. Người đứng trước mắt bé cứ như vừa bước ra khỏi hộp sắt cũ kĩ của bé vậy.

Bé ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời cong cong vì nụ cười của bé, lễ phép nói, “Em tên là Dư Châu Châu.”

Trần An bị một đũa nhóc vạch trần việc chống quên của mình có chút xấu hổ, đành cười nói, “Ừ, Châu Châu, em đến để xem thi đấu hả?”

Dư Châu Châu chưa kịp trả lời đã nghe tiếng gọi từ đằng xa vang lên. “Trần An, Trần An!”

Bé bị nhóm người vừa chạy đến ngăn ngoài cửa, bọn họ xấp xỉ với Trần An, có một vài người cao hơn anh nhiều. Bốn anh trai và năm chị gái, mỗi người đều đeo hộp nhạc cụ, có loại dài, có loại tròn, có loại dẹt – Lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện Trần An cũng đeo một cái hộp màu đen, hình như là dụng đàn violin.

Bé đứng ở một bên nhìn mọi người bàn luận sôi nổi.

“Cậu có nghe việc bên kia đã bắt đầu điều chỉnh nhóm violin II [1] chưa? Chỉ huy của đội đó là con bé mang mắt kính dày như đít chai hôm bữa ấy, cô nàng vừa được chuyển lên nhóm violin I đấy, nghe đồn mọi người bảo cô nàng có thể cướp vị trí phó chỉ huy của cậu...”

[1] Trong dàn nhạc giao hưởng, các violin được chia thành hai nhóm: Nhóm violin I và nhóm violin II.

Nhóm violin I dùng để đi giai điệu với mọi tốc độ. Violin I đảm nhiệm giai điệu một cách độc lập, vững vàng với âm chất thuần nhất.

Nhóm violin II: Dùng đi bè hòa âm có tính chất phụ họa.

“Thầy Trần cũng quá thể, nhận quả biếu cũng không biết đúng mực, tưởng chúng ta không biết hay sao ấy. Lúc kiểm tra để phân vị trí, có mấy người chơi cello và kèn clarinet không đạt tiêu chuẩn, thế mà chủ nhật tuần trước cũng được đến tham gia luyện tập. Xi, hồi trước ai đã bảo sẽ kiểm tra nghiêm khắc chứ? Dù sao cũng chẳng ai tra ra ông ấy.”

“Còn không phải vì muốn chọn trường và cộng điểm à? Nhắm mắt cho qua thôi mà, cũng không phải là lần đầu tiên. Có điều Trần An này, cậu phải cẩn thận chút nhé, cô nàng chỉ huy nhóm II kia không đơn giản đâu!”

“Quên đi, dù không đơn giản thế nào cũng không dám đụng tới Trần An đâu...”

Bọn họ một năm một mười nói với nhau, Dư Châu Châu nghe không hiểu gì hết, nhưng bé vẫn im lặng đứng bên cạnh không rời khỏi đó. Trần An bị bọn họ vây quanh, cũng hé miệng cười nhưng không nói gì cả, anh trông có vẻ rất hòa hợp với họ, giống như người vừa sinh ra đã phải đứng giữa tất cả mọi người, bởi vậy, trông anh còn già dặn cẩn trọng hơn các anh chị xung quanh nhiều. Dư Châu Châu không biết bé đang đợi điều gì, tuy rằng bé có chút âm ức vì bị ném qua một bên, nhưng thế giới nhỏ của các anh chị kia khiến bé tò mò vô cùng.

Bọn họ nằng nằng giáo, bọn họ quan tâm với thái độ tùy ý, bọn họ nói những chuyện bé không hiểu, bọn họ hiểu rõ những quy tắc ngầm nhưng không hề chê trách, bọn họ rất hiểu nhau, bọn họ...

Tự ti, tức giận, ước ao, hiểu kỳ... Tất cả mọi tâm trạng xoay quanh trong đầu Dư Châu Châu, bé im lặng nhìn người đứng giữa các anh chị kia, anh không còn là anh trai nhỏ hiền lành, trầm tĩnh ngồi trên sofa, im lặng coi phim hoạt hình với bé kia nữa, chắc anh cũng chẳng còn nhớ trang giấy ghi tên hai người đâu. Lúc này, anh xuất hiện trong thế giới của anh, quanh thế giới đó là một cái lồng trong suốt, thoát cái đã đẩy Dư Châu Châu ra xa mấy mét, bé chỉ có thể đứng nhìn anh như kẻ ngốc, ngo ngẩn nhìn anh trong cái lồng trong suốt đó.

Bọn họ chưa nói chuyện xong nhưng Dư Châu Châu đã nghe MC ở trong hội trường nói, “Cuộc thi kể chuyện của Dược phẩm Khang Hoa xin được bắt đầu!”

Tổ thiếu niên và tổ nhi đồng có bốn mươi lăm tuyến thủ, bé là người thứ bốn mươi một.

Nhưng bé vẫn xoay người rời khỏi đó, đi về cánh gà sau hội trường. Sau lưng vang lên giọng nói của Trần An gọi mấy người bạn vào khán phòng xem thi đấu – thì ra em gái nhà cô anh cũng tham gia cuộc thi lần này, anh vừa tập luyện cho dàn nhạc học sinh của cung thiếu nhi xong nên cũng đến cổ vũ.

Tâm trạng vốn hơi hồi hộp của Dư Châu Châu khi nhìn đám đông trở nên... căng thẳng hơn vì thấy Trần An. Nhưng kì lạ là khi bị người ta phớt lờ, bé lại bắt đầu bình tĩnh.

Nếu nói, ngay từ đầu biết trong khán phòng có người quen – hơn nữa còn là người quen quan trọng – mà sợ mất thể diện thì lúc bé im lặng bỏ đi, suy nghĩ trong đầu lại trở thành, cho dù mất mặt thật thì anh cũng chẳng quan tâm đâu nhỉ?

Anh chỉ cho rằng đó là trò hề của bé mà thôi.

Dư Châu Châu quay mặt vào tường, nhanh chóng nhắm lại nội dung truyền của bé, xác định thuộc rồi mới đứng dậy, chạy tới gần màn sân khấu, không ngờ lại thấy Đan Khiết Khiết đang lo lắng.

“Khiết Khiết?”

“Đừng gọi tớ là chị, tớ và cậu sinh cùng năm, chẳng qua tớ tới trường sớm hơn thôi.”

“...Tớ có gọi cậu là chị đâu.”

Lúc này Đan Khiết Khiết mới phản ứng lại, lè lưỡi, “Xin lỗi, tớ hơi hồi hộp.”

Hình như đâu chỉ ‘hồi’ đâu? Dư Châu Châu thấy tay của cô nàng lạnh tanh, “Cậu không sao chứ?”

Bàn thảo của Đan Khiết Khiết đã bị vỡ nát, có mấy chỗ còn bị rách, cô bé vừa lăm nhăm vừa cầm bàn thảo gấp lại, cứ gấp gấp mở mở mấy lần.

“Cả nhà mình đều đến xem mình thi đấu, ngay cả anh chị họ của mình cũng đến. Lỡ mình nói hớ thì phải làm sao?”

Dư Châu Châu nghe giọng kể mang theo tiếng khóc của cô bé thì thầm nghĩ, cô nàng luôn tự cho mình là chị gái lớp hai trước mặt bé hình như còn giống em gái của bé hơn là chị thì phải. Bé vỗ lưng động viên Đan Khiết Khiết, cười trấn an cô bé.

Đây là người thứ nhất khiến bé cảm thấy cần bảo vệ sau Bôn Bôn, tuy rằng người này còn mạnh mẽ hơn Bôn Bôn nhiều.

Bạn nhỏ số mười bảy đang bốc thăm chọn đề, sau khi đưa tờ giấy cho MC, MC lớn tiếng nói, “Bạn nhỏ số mười bảy của chúng ta chọn trúng đề ‘Hai đồng tiền, khăn quàng đỏ, chú cảnh sát, mèo hoa nhỏ, bà nội, cà.’” Vì để cho những bạn nhỏ có thể không biết chữ nhớ đề, MC lặp lại ba lần, “Bạn nhỏ số mười bảy của chúng ta có bốn mươi lăm giây để suy nghĩ và kê trong ba phút.”

Đan Khiết Khiết bắt đầu lo lắng hơn, “Nếu như lát nữa tớ không nghĩ ra thì phải làm sao...”

Đến giờ, bạn nhỏ số mười bảy cúi đầu nhìn tờ giấy rồi mở miệng kể, “Sáng sớm chủ nhật, một người bạn nhỏ mang khăn quàng đỏ nhặt được hai đồng tiền trên đường, bạn ấy lập tức đem hai đồng tiền đưa cho chú cảnh sát, chú cảnh sát... chú cảnh sát... chú cảnh sát cầm tiền, gật đầu với bạn ấy...” Giọng nói của bạn nhỏ bắt đầu có xu hướng kéo dài, khán giả trong khán phòng nín nụ cười thiện ý.

“Cậu xem cậu xem, tớ nhất định còn tệ hơn cậu ta...” Đan Khiết Khiết gần như khóc ra nước mắt, mồ hôi trên trán chảy không ngừng.

“Trên đường về nhà, bạn nhỏ gặp một con mèo mướp nhỏ, sau đó bà nội... bà nội nói với bạn ấy rằng, tối nay ăn cà.”

Bạn nhỏ số mười bảy nói xong câu cuối, vội vàng cúi đầu một cái rồi chạy vào sau sân khấu. Khán phòng vang lên tiếng vỗ tay và tiếng cười.

Lúc Đan Khiết Khiết sắp lên sân khấu, Dư Châu Châu lớn tiếng hô, “Cố lên!!” bên tai cô bé. Đan Khiết Khiết sợ đến mức ngồi co quắp trên ghế, che ngực mưng, “Cậu muốn làm gì hả? Muốn dọa chết tớ à?”

Dư Châu Châu cười, cuối cùng cô bạn cũng đã khôi phục một chút khí thế, bé nhéo mặt Đan Khiết Khiết, “Bây giờ bớt lo chưa?”

Đan Khiết Khiết sùng sốt một chút, sau đó nở nụ cười, “À? Đúng là vậy... Ha, cảm ơn cậu, Châu Châu.”

“Không cần cảm ơn, đây là cách mẹ tớ và tớ dùng lúc lo lắng, cố lên!”

Màn biểu diễn của Đan Khiết Khiết rất tốt, tuy câu chuyện ngẫu hứng có phần không ổn – nhưng các từ then chốt đều được liên kết rất tốt. Đan Khiết Khiết hưng phấn chạy vào hậu trường, sau đó khôi phục vẻ ngoài của một chị gái lớp trên, vỗ đầu Dư Châu Châu nói, “Cậu cố lên nhé!”

Lúc Dư Châu Châu lên sân khấu, khán giả bên dưới đã hơi nhàm chán, tiếng nói ông ong bên dưới vang lên không ngừng, dù sao câu chuyện anh hùng rất chán, ngoài việc để ý đứa nhỏ nhà mình thì không có ai sẽ chăm chú nghe đứa nhỏ khác kể chuyện anh hùng.

Bé kể chuyện của Triệu Mạn Nhất rất trôi chảy, sau đó rút một tờ giấy trong lọ đưa cho MC.

MC mở tờ giấy ra, lớn tiếng đọc, “Bạn nhỏ số bốn mươi mốt chọn được đề ‘Con chuột, con mèo, bóng vàng, ngôi sao lớn’.”

Dư Châu Châu nháy mắt mấy cái, nên kể thế nào nhỉ?

Mỗi lần tới đoạn kể chuyện ngẫu hứng, khán giả bên dưới sẽ hơi im lặng, vì vậy họ cũng nghe được nhiều câu chuyện nhạt nhẽo. Trong lúc Dư Châu Châu nhủ mảy suy nghĩ, ngọn đèn trên sân khấu thay đổi, ngọn đèn cam tắt đi, chỉ còn lại hai ngọn đèn trắng bên rìa sân khấu chiếu lên người bé, giống như hình ảnh các chú cảnh sát chiếu lên kẻ tình nghi lúc hỏi cung.

Dư Châu Châu không hoảng hốt. Với bé, tiếng ồn ào rất xa xôi, bé cứ đứng đó, một cảm giác hưng phấn kì lạ chợt nảy lên từ trong lòng.

Cả thế giới đen như mực, chỉ có mình bé.

Chỉ còn mình bé.

Đột nhiên Dư Châu Châu có cảm giác xúc động muốn khóc, trong lúc này bé đã hiểu tại sao mỗi khi Sanit Seiya bị đánh ngã, trước mắt luôn hiện lên gương mặt của Athena, sau đó anh ta sẽ vùng dậy, bùng nổ vũ trụ nhỏ để đánh địch, sau đó chuyển bại thành thắng. Cuối cùng bé đã nhìn thấy, trước mặt bé, bé thấy công tước thô và cậu bé ba mắt, có cả Simic đang ôm bình nước thánh, còn có Creamy Mami đang biến thân.

Bọn họ nói, “Châu Châu, cố lên.”

Ngọn đèn bật trở lại, Dư Châu Châu quay trở lại hiện thực, đôi mắt bé hơi nheo lại để thích ứng với độ sáng bị thay đổi. MC giải thích cho khán giả trực trực nhỏ vừa xảy ra, sau đó an ủi Dư Châu Châu, hỏi bé có cần thêm giờ không.

“Không cần đâu ạ, em đã nghĩ ra rồi.” Bé nhỏ giọng nói, khán giả bên dưới im lặng, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người bé.

“Trước kia có một con chuột... con chuột tên Bôn Bôn sống ở nông thôn, nó luôn cảm thấy mình là một ngôi sao lớn trời sinh, có thể đứng trên sân khấu hát những bài hát hay nhất, mỗi khi nó hát mọi người đều phải im lặng nghe nó hát, nó là một người... à không, con chuột giỏi nhất.”

“Nhưng mọi người trong nhà Bôn Bôn không tin nó, chỉ có người bạn tốt của nó cổ vũ nó, bạn của nó nói rằng, chỉ có cố gắng mới có thể thực hiện được ước mơ.”

“Sau đó Bôn Bôn rời khỏi nhà, nhưng nó buộc một quả bóng vàng trên đuôi, nó nói với bạn mình rằng, đợi một ngày nào đó, khi tớ có thể đứng trên sân khấu lớn để hát, tớ sẽ thả bong bóng lên trời, cho dù xa thế nào, bạn của nó cũng có thể thấy được quả bóng vàng.”

“Bôn Bôn tới thành phố, chạy tới nhà hát, ông chủ nhà hát hỏi Bôn Bôn biết hát gì, Bôn Bôn đứng thẳng lưng, nghiêm túc hát: ‘À! Con chuột!...’”

“Ông chủ bảo không ai thích con chuột, cậu phải hát là, ‘À! Con mèo...’”

“Bôn Bôn báo, ‘Không, tôi sẽ không hát về con mèo, tôi ghét mèo nhất.’”

“Ông chủ báo, ‘A, con mèo!’”

“Bôn Bôn báo, ‘A, con chuột!’”

“Bọn họ cãi nhau, ông chủ đá Bôn Bôn ra khỏi nhà hát. Nó lăn lộn mấy vòng rồi đụng vào tường, quả bóng trên đuôi nó nổ cái ‘bùm’.”

“Bôn Bôn khóc rất lâu, nó không buồn vì ông chủ ghét bài hát của nó, mà nó cảm thấy, có thể người bạn của nó không thể thấy quả bóng kia nữa rồi!”

Dư Châu Châu kể tới đây thì trầm giọng lại, khán phòng im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

“Bạn nhỏ, đã hết giờ rồi.” MC nhỏ giọng nhắc.

“Nhưng em vẫn chưa kể xong.” Dư Châu Châu bình tĩnh nhìn MC, sau đó kể tiếp câu chuyện của mình.

Dưới khán phòng vang tiếng cười to, sau đó là tiếng vỗ tay nhiệt tình.

Dư Châu Châu mang theo gương mặt quật cường, không thèm nhìn khán phòng, chỉ nhìn cửa ra vào, nghiêm túc kể câu chuyện của mình, kể về chú chuột Bôn Bôn trải qua nhiều vấp vấp cuộc đời mới được nhìn nhận.

“Ngày lên sân khấu, ông chủ hỏi Bôn Bôn đã chuẩn bị tốt chưa. Bôn Bôn báo, ‘Tôi có một việc cần nhờ.’”

“Ông chủ báo, ‘Việc gì?’”

“Bôn Bôn báo: ‘Xin hãy mua giúp tôi một quả bóng màu vàng, sau đó thả ra ngoài lúc tôi đang hát, bạn của tôi sẽ thấy nó, lúc đó bạn tôi sẽ biết tôi đã thực hiện được giấc mơ của mình.’”

Dư Châu Châu bỗng thấy xúc động, bé không biết mình đã trúng bệnh gì nữa.

“Cảm ơn, câu chuyện của em đã kể xong rồi.”

Bé cúi người chào sau đó mang theo câu chuyện quá giờ nghiêm trọng của bé rời khỏi sân khấu.

Chỉ để lại tiếng vỗ tay vừa to vừa lâu chưa từng có trước đây đằng sau lưng mình.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Hạnh phúc đến bất ngờ không kịp phòng bị

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Xin lỗi, chỉ có màu đỏ thôi

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Lúc Dư Châu Châu đi vào hậu trường, bốn tuyển thủ còn lại đang ngồi trên ghế, bốn bạn nhỏ đang chuẩn bị lên sân khấu, còn các bạn nhỏ đã kể chuyện, dù tốt hay không tốt đều đã xuống ngồi với bố mẹ ở dưới khán phòng.

Số 42 lên sân khấu, còn ba tuyển thủ đang ngồi đợi đến lượt mình, có một thiếu niên trông có vẻ lớn hơn Dư Châu Châu mấy tuổi. Một chị gái trong ba người cười với Dư Châu Châu, nói, “Bọn chị đã nghe chuyện em kể, tuy quá giờ nhưng rất thú vị.”

Dư Châu Châu đỏ mặt, lúc này bé giống như con trâu, kéo mãi nhưng không chịu đi, còn đáp trả MC để kể cho hết câu chuyện nhỏ của mình, bây giờ nhớ lại những gì mình đã làm, bé ngại ngùng, nhỏ giọng nói, “...Cảm ơn...chị...Chị...cố lên!”

Dư Châu Châu không có người thân dưới khán phòng nên bé không có chỗ đi, chỉ có thể ngồi trên ghế đợi cuộc thi kết thúc. Tiếng vỗ tay dưới khán phòng làm bé kích động là thế, nhưng bây giờ thì bé lại thấy thấp thóm vô cùng. Bé không biết quá giờ thì có bị gì không, nhưng nhất định sẽ ảnh hưởng lớn tới thành tích cuộc thi cho coi. Có lẽ khán giả sẽ nhớ tới cô bé có cá tính này, nhưng khi kết thúc cuộc thi, đám người dưới khán đài sẽ quên hết mọi thứ, bé sẽ chẳng là gì cả, bé không có giấy khen cũng không được trường tuyên dương, tất cả sẽ trở lại điểm xuất phát ban đầu.

Bé cũng không thể nói với phụ trách đội là bé làm rất tốt.

Nhưng mà – vẫn rất vui về. Xứng đáng.

Thân thể của bé vui sâu vào trong ghế, sau cuộc thi, cho dù kết quả thế nào thì cảm giác thả lỏng kia sẽ luôn xuất hiện. Bé cũng thấy có chút mệt mỏi, mí mắt hơi díp lại. Bé có thể nghe được tiếng MC báo nghỉ ngơi mười phút để tính điểm kết quả. Người trong khán phòng bắt đầu ồn ào, bé cũng dần trở nên mơ hồ...

“Châu Châu?”

Bé mở hai mắt thì thấy Trần An đang đứng trước mặt.

“Em làm tốt lắm.”

Dư Châu Châu cuống quýt đứng dậy, bé muốn khiêm tốn mấy câu, nhưng nghĩ lại, cảm thấy điều đó không cần thiết, thế là bé gật gù cười bảo, “Cảm ơn anh.”

Trần An nhìn ra ngoài qua khe hở của màn sau sân khấu, “Ba mẹ em không đến à?”

“Không. Bà ấy... Bọn họ bận việc.”

“Chắc, họ nhất định rất tiếc vì không thể thấy được biểu hiện tốt của em hôm nay.”

Trần An vẫn giữ bộ dạng khách sáo nhưng lại khiến người ta cảm thấy anh rất chân thành.

Dư Châu Châu đột nhiên nhận ra, bọn họ không phải là người quen xã giao bình thường, họ quen biết vì bà nội anh là khách hàng của mẹ. Nghĩ đến đây, bé ngẩng đầu bảo, “Mẹ chuyển việc, mẹ... Mẹ làm ở công ty thương mại.”

Bé nhớ mang máng hình như công ty thương mại là một công ty tốt, chỉ cần có món đồ nào bán trong trung tâm thương mại đều có giá rất đắt.

Bé không hiểu tại sao bé lại nói những điều này. Có lẽ là vì hư vinh của bé, cũng có thể là vì mẹ, hoặc chỉ là sự khoe khoang vô ý của một đứa nhỏ? Nhưng khi bé thốt ra lời này thì bé lập tức cảm thấy rất hối hận.

Bởi vì chuyện này chỉ khiến lòng tự ti của bé càng lúc càng lớn.

Bé lắc đầu một cái, cười lúng túng, bé không dám ngẩng đầu nhìn Trần An. Đột nhiên, bé cảm nhận được hơi ấm truyền từ đỉnh đầu, trái tim của bé cũng đập chậm lại.

“Ừ, thế thì tốt rồi, di anh cũng làm ở bên thương mại, công việc rất nhiều.” Trần An ngồi xổm xuống, cười với bé nói, “Vị vậy, Châu Châu phải nghe lời mẹ đấy! Đừng để mẹ lo lắng.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn anh đây cảm kích, anh có thể giải quyết sự lúng túng của bé nhanh như vậy, dù anh đối xử với bé như đứa trẻ chưa hiểu chuyện – Đương nhiên, so với anh, bé đúng là một đứa nhỏ chưa hiểu chuyện.

“Em biết rồi, em sẽ nghe lời.” Sau đó bé còn nói thêm, “Cảm ơn anh.”

“Ừ, Châu Châu có thể kể chuyện tốt, lại lễ phép hiểu chuyện, nhất định sẽ không làm mẹ mệt mỏi, anh biết em rất giỏi mà!”

Anh đứng lên, sau đó đặt tay lên vai bé nói, “Ba mẹ em không đến thì lát nữa em về thế nào?”

“Em có dặn cậu em đến đón vào mười hai giờ rưỡi ở cổng cung thiếu nhi ạ!”

“Vậy là tốt rồi. Em cũng đừng ở hậu trường một mình nữa, đi tới khán phòng với anh nào, lúc này anh quên nói em họ nhà anh biết em.”

“Ồ?”

“Con bé tên là Đan Khiết Khiết.”

“A, đúng rồi, bạn ấy là em của anh ạ? Em biết bạn ấy.”

“Ừ, cả nhà đi anh đều ở dưới ấy, cùng đi chung nhé?”

Dư Châu Châu hơi lo lắng, bé không biết cảm giác đang lan tràn khắp lòng bé được gọi là vui sướng, một sự vui sướng bí mật.

“Vâng.”

Bé vừa nói xong thì thấy hai MC cầm một tờ giấy đi tới trước microphone.

“Mời các vị khán giả trở lại chỗ ngồi của mình, chúng tôi sẽ công bố kết quả của cuộc thi sau vài phút.”

Dư Châu Châu nắm tay Trần An theo bản năng, bàn tay của bé vừa nhỏ lại vừa lạnh, giống như bị bốn chữ ‘công bố kết quả’ làm lạnh. Bàn tay của Trần An rất lớn, lòng bàn tay vừa ấm áp vừa khô mát, anh hơi run lên khi bàn tay nhỏ của Châu Châu chạm vào, sau đó anh giang hai tay ôm bé vào lòng, nửa ngồi nửa quỳ trước bé lần nữa, nói nhỏ “Em đừng lo, anh cảm thấy em sẽ đạt kết quả tốt.”

“Có thể ạ? Em kể chuyện quá giờ mà...” Vẫn đề ngốc muốn chết. Nhưng bé lại bắt đầu nức nở rồi...

“Câu chuyện hay thì phải cần nhiều thời gian.” Trần An nghiêm túc nói.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn một bên gò má hơi lộ lúm đồng tiền của chàng trai trẻ, đôi mắt anh dịu dàng như mặt biển sau mưa lớn, tuy rằng bé chỉ mới thấy mặt biển ngập nắng trên ti vi.

Vậy nên hãy cho em thêm ít thời gian, Dư Châu Châu nghĩ, em nhất định sẽ kể được câu chuyện tốt hơn, nhất định là vậy.

Đầu tiên là công bố hai mươi lăm cái tên đạt giải ưu tú – đây là giải thưởng mà các bạn nhỏ không đạt giải đạt được, không có bất kì ý nghĩa gì cả.

Nhưng mà bọn họ nghe được tên Đan Khiết Khiết của trường tiểu học Dục Tân.

Dư Châu Châu và Trần An im lặng liếc mắt nhìn nhau.

MC đọc tên rất chậm, giống như chiếc dao đang mài đi mài lại để lăng trì người khác. Giải ba có mười bạn nhỏ, giải năm có năm bạn nhỏ và giải nhất có ba bạn nhỏ.

Dư Châu Châu nắm chặt hai tay, chờ đợi cái tên của bé được đọc.

Bé hoảng loạn nhìn Trần An với ánh mắt xin cứu. Trần An nở nụ cười hài lòng, anh nắm chặt tay Dư Châu Châu, ôm bé vào lòng rồi nói nhỏ, “Anh nói không sai chứ? Chờ đợi giây phút phép thuật đến.”

Giây phút phép thuật đến ư?

“Bây giờ là lúc công bố giải nhất!” MC cười tươi nói.

Dư Châu Châu giống như nhìn thấy sự kết hợp của kim giây và kim giờ.

“Tổ thiếu niên, Dự Lôi học lớp sáu của trường tiểu học Hải Thành.”

“Tổ nhì đồng, Dư Châu Châu của trường tiểu học trực thuộc trường đại học sư phạm”

Dư Châu Châu kinh ngạc đứng yên tại chỗ, sân khấu trước mắt chỉ còn một khoảng sáng. Hạnh phúc đến quá nhanh, nhanh đến mức bé không kịp chuẩn bị, bé quên mất việc phải nhắc góc váy, tao nhã đón chào, nhưng bé lúc này chỉ có thể đứng im tại chỗ, nhìn hạnh phúc đến bên cạnh mình, sau đó lấp bắp báo, sao bạn lại tới đây? Bạn đến để tìm tớ thật sao?

Bạn là hạnh phúc thuộc về tớ ư?

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt bên dưới lay tỉnh bé. Dư Châu Châu không ngừng nói với bản thân, tiếng vỗ tay ngoài kia là dành cho bé, nhưng bé cũng tự thấy rất khó tin.

Trần An ôm xốc bé lên, Dư Châu Châu hô lên đầy kinh ngạc, bé được anh ôm xoay một vòng trong không trung rồi đặt xuống đất, lúc này bé mới nhớ đến việc phải mỉm cười.

Giống như đang nằm mơ vậy. Bé cười tí mắt, cười như một đóa ngọc, đầu lưỡi của bé giống như mèo cắn một nửa, không nói thành lời.

Lúc Trần An thả bé xuống mới dám thở một cái, chống nạnh lên cười bảo, “Cô bé em nhìn thì gầy, ai ngờ lại nặng muốn chết...”

Gương mặt cuối cùng cũng xuất hiện sự nghịch ngợm tương xứng với tuổi của anh.

Ngày 23 tháng 10 năm 1994, một tổ hợp chữ số bình thường không chút đặc biệt gì.

Nhưng Dư Châu Châu lại nếm được vị ngọt mà bé chưa từng nếm bao giờ trong đời.

Nhiều năm sau, khi quay đầu nhìn lại, Châu Châu luôn vừa mỉm cười vừa chảy nước mắt. Hạnh phúc như vậy luôn khiến người ta nghiện, từ đó luôn hi vọng sẽ mãi có được nó. Có lẽ bé sinh ra từ bụi cây, nhưng vẫn có thể trở thành đóa hoa đẹp nhất nở ra từ bụi trần. Có điều, kể từ đây, bé chẳng thể yên lòng ở lại mảnh đất nhỏ kia nữa rồi. Cho dù gặp phải đau khổ và khốn cùng đến thế nào, bé cũng có thể lấy trộm một chút hạnh phúc ngọt ngào từ hồi ức để chèo chống bản thân, cố gắng vượt qua cửa ải khó khăn, sự ngọt ngào đó như kho tàng sức mạnh bất tận, không có nó thì chẳng thể chống đỡ được.

Châu Châu rất vui sướng.

Nhưng bé chưa từng nghĩ, nếu không nếm thử vị ngọt này thì sau này sẽ không nhiều đau khổ như thế.

“Sắp trao giải rồi đó, MC báo tất cả các thí sinh tập hợp ở hậu trường, anh quay lại khán phòng đây. Anh phải đi an ủi cô em họ nhà anh.”

Dư Châu Châu hơi buồn, nhớ tới Đan Khiết Khiết, bé chỉ có thể im lặng. Sự an ủi của người thắng còn khó chịu hơn là sự khinh miệt của người khác, tuy bé không nghĩ được nhiều đến thế, nhưng bé có thể nhớ được sự tôn trọng khi thấy ánh mắt đầy ý của Dư Đình Đình và Từ Diễm Diễm, cho nên bé biết, bây giờ không nên tới gần Đan Khiết Khiết.

“Em... Anh có thể chuyển lời giúp em... Em...” Dư Châu Châu cả lăm nửa ngày, đỏ mặt không nói được gì, Trần An vò tóc của bé, dịu dàng bảo, “Anh biết rồi, em yên tâm đi.”

Anh biết rồi thì tốt rồi.

“Trần An!”

Lúc anh xoay người đi, đột nhiên bé lớn tiếng gọi. Chàng trai xoay người lại, khoe môi hơi nhếch lên, không biết anh đang cười gì.

Bé nhìn chăm chăm mũi chân của mình, nghĩ một lát mới ngẩng đầu hỏi anh, “Trần An, anh... biết đàn violin hả?”

Anh nhún mày một cái rồi mới phản ứng, “Ừ, lúc này em thấy anh đeo hộp violin phải không? Anh học violin từ hồi tiểu học, bây giờ là thành viên của dàn nhạc học sinh trong cung thiếu nhi.”

“Tuần nào anh cũng đến cung thiếu nhi tập à?”

“Đúng thế, có chuyện gì hả?”

“Không có gì ạ.” Dư Châu Châu lắc đầu một cái. Trần An không nhúc nhích, hai người nhìn nhau một lát, đột nhiên bé cười bảo, “Hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại, nhóc con.” Trần An nở nụ cười rồi nhanh chóng rời khỏi hậu trường.

Dư Châu Châu đứng im một lát, lúc này tuyên thủ bắt đầu đi vào hậu trường, mọi người xếp hàng theo lối nhân viên, chờ đợi lên nhận giải. Dư Châu Châu nhìn qua màn che, nhìn người lớn đang cầm máy ảnh chen chúc dưới sân khấu, chuẩn bị ghi lại khoảnh khắc kỷ niệm của bảo bối nhà mình.

Bé đột nhiên nghe thấy tiếng nói quen thuộc sau lưng.

“Tổ tông nhò của mẹ à, sao con đi lâu vậy? Mẹ tưởng con đi lạc rồi ấy chứ. Con tìm được Châu Châu chưa? Sao còn đứng ở đây vậy?”

Dư Châu Châu chạy ra khỏi đám đông thì thấy mẹ Lâm Dương, bà đang khom người, gương mặt lộ vẻ lo lắng. Bước tới trước, ló đầu nhìn sang mới thấy Lâm Dương đang ở trong chỗ tối, cậu đề hai tay đằng sau lưng, gương mặt phong phú sinh động vô cùng.

“Lâm Dương?”

Mẹ Lâm Dương xoay người, cười bảo, “Là Châu Châu à, tìm được cháu rồi. Chúc mừng cháu nhé! Làm tốt lắm, chú đi chúc mừng cháu!”

Dư Châu Châu lễ phép cảm ơn, “Nhờ đi viết bản thảo cho cháu nên mới được như vậy ạ. Cháu phải cảm ơn đi mới đúng!”

Lâm Dương vẫn cúi đầu không nói gì, cũng không thèm nhìn bé.

Mẹ Lâm Dương không biết con trai mình đang khó chịu, bà ngồi xổm xuống cười nói với Châu Châu, “Hôm qua, tổ tông nhò nhà đi bắt đầu làm âm thầm đòi chú đi mang nó đến cung thiếu nhi xem thi đấu, nó bảo cháu nói với nó cứ thấy người quen là cháu căng thẳng, cho nên ba mẹ cháu không đến xem cháu thi đấu, nó cũng không dám nói với cháu, bắt chú đi lên mạng nó đến. Lúc này, trước khi công bố danh sách thi nó báo, nếu như cháu không được giải thì nó lên lút về nhà, già bộ như chưa từng tới. Còn nếu cháu đạt giải thì nó sẽ thành người đầu tiên chúc mừng cháu, haha, kết quả tên nhóc này đi cả nửa ngày mới về, đi tưởng nó đi lạc rồi, còn đi tìm mãi, lúc này mới biết nó không tìm được cháu.”

Những lời mẹ Lâm Dương nói khiến Dư Châu Châu sững sốt, sau đó bé cảm thấy rất cảm động.

Thì ra dưới sân khấu cũng có người quan tâm bé, thậm chí còn già bộ như không tồn tại vì sợ làm bé căng thẳng.

“Cảm ơn cậu, Lâm Dương.” Châu Châu cười, chủ động đưa tay kéo cánh tay của cậu.

Nhưng cậu giấu tay sau lưng, lúc ngẩng đầu còn lộ chút buồn bã.

“Cậu sao thế?” Châu Châu nhỏ giọng hỏi.

Mẹ Lâm Dương vỗ đầu con trai, “Lúc nghỉ năm phút, con kéo ba con ra mua cái gì? Mau lấy ra đi nào! Sao hôm nay cứ đơ đơ như khúc gỗ vậy, lúc này còn sôi nổi lắm cơ mà!”

Lúc này Lâm Dương mới đưa tay từ sau lưng ra.

Đó là một quả bóng bay, tròn tròn, quả bóng bay màu đỏ tươi.

Lâm Dương cười ngượng, “Xin lỗi, chỉ có màu đỏ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Bạn và bọn họ có gì khác nhau?

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Lòng bàn tay và táo ngọt, táo ngọt và lòng bàn tay”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Dư Châu Châu gần như lao về phía quả bóng.

Có lẽ nhìn từ góc độ của Lâm Dương thì bé đang lao về phía cậu.

“Cảm ơn!” Bé ôm quả bóng bay, cười rạng rỡ, hai mắt híp lại đến mức Lâm Dương nghi ngờ không biết có bé còn nhìn rõ cậu hay không. Tâm trạng khó hiểu vừa tích tụ trong lòng dần biến mất, cậu nhếch môi bật cười sau đó dừng lại, vội vàng điều chỉnh nét mặt, dứt hai tay vào túi quần, bĩu môi tỏ vẻ lạnh lùng.

“Hừ, vui thế à?”

Dư Châu Châu nghiêm túc gật đầu, “Ừ!”

Lâm Dương thấy việc muốn bật cười mà phải giả vờ làm vẻ thờ ơ rất khó khăn, bởi vậy cậu giật giật tay áo của mẹ, bảo, “Mẹ, con đói quá! Trưa nay mình ăn cơm trưa với Châu Châu nhé!”

Mẹ Lâm Dương ở cạnh nhìn gương mặt biến hóa nhanh chóng của cậu con trai bé nhỏ nhà mình, không nhịn được mà bật cười, “Châu Châu, ba mẹ cháu không đến xem cháu thi, thế trưa nay cháu về kiểu gì? Đi một mình về hả? Xung quanh đây có rất nhiều xe, nguy hiểm lắm. Đợi lát chúng ta ăn xong, để ba Lâm Dương chở cháu về nhà nhé? Nhà chúng ta cùng đường mà, đúng không?” Nói xong lại liếc mắt nhìn tỏ tông nhỏ luôn miệng bảo muốn đi một mình vì tự lập kia, “Được không, Châu Châu?”

Dư Châu Châu còn chưa kịp trả lời thì thầy giáo đã lớn tiếng gọi, “Dư Châu Châu của trường trực thuộc đại học sư phạm? Dư Châu Châu? Qua đây xếp hàng.”

“Cháu qua đó trước đi, lát nữa chúng ta nói sau.” Mẹ Lâm Dương kéo bím tóc của bé, vuốt lại mái tóc cho bé.

“Lâm Dương, cậu cầm bóng giúp tớ – lát nữa phải trả lại cho tớ đấy!”

“Biết rồi, nói nhiều thế.” Lâm Dương tỏ vẻ bức mình, lăm bằm cầm quả bóng nhưng sau khi Dư Châu Châu quay người rời đi thì cậu lại cúi đầu cười ngốc.

Lâm Dương và ba mẹ chen tới gần sân khấu. Những thí sinh đạt giải ưu tú lần lượt bước ra sân khấu trong tiếng nhạc, các bé nhận giấy khen và phần thưởng từ tay giám khảo và người trao thưởng, bên dưới có rất nhiều tia sáng lấp lánh, rất nhiều bố mẹ gọi con nhà mình, “Đưa giấy khen lên, đứng rồi, lùi sang bên trái một chút, nhìn sang đây, cười nào!”

Lâm Dương hơi lo lắng, lát nữa Châu Châu phải làm sao đây?

Không ai hỏi với cậu ấy, “Nhìn sang đây, cười nào!” cả.

Gương mặt cậu có chút buồn bã. Đột nhiên, cậu được ba nhắc bóng lên vai, Lâm Dương ngẩng đầu lên thì phát hiện ba đã lấy một chiếc máy từ trong túi ra.

“Ba mang theo máy ảnh à?” Cậu vui vẻ hỏi to.

“Đúng thế, những trường hợp như thế này sao có thể không chụp ảnh kỉ niệm chứ? Con trai ngốc đã muốn đi xem thi đấu thì phải chuẩn bị đầy đủ chút chứ, haizz.”

Ba mẹ Lâm Dương nhìn nhau cười, tuy mẹ Lâm Dương cười nhưng ánh mắt lại nhuốm chút lo lắng và nghi ngờ. Bà nhìn lên sân khấu, dù kết quả cuối cùng thế nào, những đứa trẻ đến đây hôm nay đều nhận được giấy khen, cười rạng rỡ nhìn về một nơi nào đó, đợi cha mẹ mình chụp ảnh lại. Nhưng đứa bé Dư Châu Châu kia lại ôm giấy khen và cúp, đứng lẻ loi một mình, mơ màng nhìn đoàn người bên dưới giống như lúc nó kể chuyện sao?

Vừa gặp bà con bé đã lễ phép cảm ơn bà viết bài giúp, con bé chỉ mới bảy tuổi mà thôi. Trước mặt người ngoài, Lâm Dương cũng rất lễ phép, nhưng những chuyện như vậy còn cần bà nhắc mới nhớ đến mà cảm ơn. Nhưng Dư Châu Châu kia thấy bà lại không kinh ngạc chút nào, vẫn tự nhiên như thường.

Nhìn kiểu gì cũng không thấy nó giống con nhà không đứng đắn như bà nghĩ.

Có điều, như vậy cũng nghiêm túc quá mức rồi.

Mẹ Lâm Dương thở dài một hơi, bà chỉ mới nghĩ miên man một lát thôi mà MC đã nói, “Chúng tay hãy cùng vỗ tay lần nữa chúc mừng thí sinh đạt giải nhất nào!”

Tiếng vỗ tay rào rào vang lên, MC mỉm cười dẫn hai thí sinh đạt giải nhất lên sân khấu. Dư Châu Châu im lặng đứng đó, cười mỉm, kiểu cười dè dặt không nên xuất hiện ở trên người một đứa nhỏ, không được rạng rỡ cho lắm, ít nhất là không rạng rỡ như lúc con bé ôm bóng bay ở hậu trường.

Từ lúc Dư Châu Châu nhận cúp từ tay ông cụ, bà Lâm Dương vẫn luôn nhún nút chụp không ngừng. Những phụ huynh khác cũng có cảm tình với cô bé, nên trong lúc đó, ánh đèn flash liên tục lóe lên, không thua kém gì lúc nãy. Mẹ Lâm Dương thấy con trai mình cười còn tươi hơn cả Dư Châu Châu đã đạt giải, hàm răng của cậu nhóc tỏa sáng dưới ánh đèn chớp.

Lâm Dương quay đầu lơ đãng thì thấy chàng trai nói chuyện với Dư Châu Châu ở hậu trường. Anh ta cũng cầm mấy ảnh bấm chụp, gương mặt nhìn nghiêng bị máy ảnh che hơn nửa nhưng vẫn có thể thấy được khóe môi của anh ta hơi nhếch lên.

Ngon lửa nhỏ vón lửa trong lòng Lâm Dương đã bị Dư Châu Châu dập tắt, bây giờ lại bùng lên lần nữa, cậu hô to, “Ba, mau lên, nhấn mạnh hơn nữa đi nào!”

Bà Lâm Dương dờ khóc dờ cười, “Con trai ngốc, chụp ảnh đâu dùng sức chứ?”

Nói chung... Nói chung là... Lâm Dương “nói chung” trong đầu một hồi nhưng chưa nghĩ ra nguyên nhân, đành quay đầu nhìn chàng trai cao hơn cậu rất nhiều kia – không ngờ anh còn đeo hộp đàn violin nữa – Lâm Dương cậu có thể chơi piano đấy nhé!

Cậu nhóc Lâm Dương chưa bao giờ tự hỏi một bản thân một cách cẩn thận rằng ngọn lửa đó đến từ đâu mà khiến cậu như con mèo nhỏ bị người ta giật lông vậy? Có lẽ là lòng độc chiếm của một đứa trẻ, cũng có thể khí chất của chàng trai đó khiến cậu có phản tự ti.

Cũng có thể bởi vì Dư Châu Châu gọi anh ta là Trần An mà không phải là anh Trần An.

Cho dù có thêm rất nhiều cái ‘có lẽ’ cũng không có ý nghĩa gì cả, cuối cùng chỉ nhả ra thành một câu, “Dư Châu Châu, nhìn sang đây, giờ giấy khen lên, cười cái nào!”

Rất nhiều phụ huynh đứng gần đó đều nở nụ cười đầy thiện ý. Bà mẹ Lâm Dương thấy cậu như vậy thì ngẩn người, sau đó dờ khóc dờ cười bưng kín miệng con trai mình. Cuối cùng Dư Châu Châu không để lộ nét mặt mơ hồ, nụ cười yếu ớt kia nữa, cô bé quay đầu nhìn Lâm Dương với ánh mắt ‘tớ xem thương cậu’.

Sau đó, cô bé giờ giấy khen lên, nhìn vào mấy ảnh của ba Lâm Dương, cười híp mắt, khóe miệng cong cong, rạng rỡ như hai mảnh trăng non soi sáng ba nghìn đóa hoa đào, hoa nở thắm sắc.

...

Dư Châu Châu từ chối khéo lời mời đi ăn của mẹ Lâm Dương. Bé dễ cúp, giấy khen và hộp siro bổ sung canxi của Dược phẩm Khang Hoa vào chiếc túi lớn mà nhân viên công tác đưa cho, tay phải xách túi, tay trái cầm quả bóng bay đỏ tươi rồi đi ra cửa lớn dưới bậc cả đến đón.

Bé xoay người vẫy chào tạm biệt cả nhà Lâm Dương, Dư Châu Châu cúi đầu nhìn giày mình, đi chậm rãi như dưới mỗi bước chân của bé đều có một đóa hoa nở rộ.

Về đến nhà, bé buộc quả bóng cẩn thận vào then cài trên cửa sổ rồi vuốt ve vài cái, quả bóng này lên này xuống theo sợi dây nhỏ, trông như chú thỏ có một cái đuôi rất dài. Dư Châu Châu ngồi trên giường, im lặng nhớ đến ánh đèn flash lóe lên, tiếng vỗ tay của mọi người. Ông cụ Cốc lên trao giải cho Châu Châu cũng nở nụ cười dịu dàng, đặt giấy khen và cúp vào tay bé, vỗ nhẹ lên đầu bé, “Cố lên, cô bé ba hoa.”

Bé nhớ lại cảnh đó, chua ngọt trong lòng lẫn lộn.

...

Sáng thứ hai đến trường, thái độ của các bạn học khác vẫn không thay đổi gì, có điều Dư Châu Châu biết, bé không còn là giọt nước không rõ diện mạo nữa.

Trước khi lễ chào cờ kết thúc, học sinh trực tuần tổng kết và nhận xét tình hình kỉ luật và vệ sinh, sau đó cô phụ trách tuyên bố hai việc.

Chuyện đầu tiên là đồng phục của học sinh lớp một đã có, các lớp cử người xuống tầng hai nhận vào buổi trưa.

Chuyện thứ hai là chúc mừng bạn nhỏ Dư Châu Châu được giải nhất trong cuộc thi kể chuyện toàn tỉnh.

Những ánh mắt đều nhìn về phía Dư Châu Châu làm bé không biết nên để tay ở đâu mới ổn.

Tay chân lúng túng một cách ngọt ngào.

Bé nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Lâm Dương, sau đó nở nụ cười với cậu.

Từ Diễm Diễm đứng đằng sau nói với giọng không lớn không nhỏ, “Tớ thấy rồi.”

Dư Châu Châu sững sốt, quên quy định đứng yên, quay đầu hỏi lại, “Hả?”

Gương mặt của Từ Diễm Diễm vẫn không đổi, “Mẹ của cậu tặng quà cho cô giáo, tớ nhìn thấy đấy! Bởi vậy cô mới cho cậu làm người đọc hướng dẫn cho các bạn khác.”

“Cậu nói bậy.”

“Xì, cậu về nhà hỏi mẹ cậu đi.”

Dư Châu Châu ngơ ngẩn mặt đi, cuộc nói chuyện chìm trong tiếng vỗ tay khiến bé điếng người.

Tặng quà – được tuyên dương – đọc bài khóa – nhận được cơ hội đi kể chuyện...

Bé cho rằng tất cả đều do mình nỗ lực mà có. Bé cứ tưởng Thượng Đế thôi một hơi khiến bé đến sân khấu cao nhất.

Thì ra, làn gió đưa bé đến tận mây xanh kia không phải tự nhiên xuất hiện.

Dư Châu Châu ngơ ngẩn nhìn gương mặt tươi cười của Lâm Dương, trong lòng có chút trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 2 - Chương 22: Trang Tử không phải cá [1]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

[1] Câu này được lấy từ điển cổ “Trang Tử không phải là cá, sao hiểu niềm vui của cá?” Trang Tử và Huệ Tử cùng đi chơi trên cầu sông Hào, cả hai người ngắm cá đang bơi lội dưới cầu Trang Tử bảo: Trông cá bơi lội tung tăng vậy thì thấy cá vui vẻ và thành thoi nhi? Huệ Tử nhìn xuống cầu rồi đáp: Ông không phải là cá, sao biết cá như vậy là vui? Trang Tử nói: Thế ông không phải là tôi, sao ông biết tôi không biết cá vui? Huệ Tử đối đáp: Tôi không phải là ông, không biết ông thì đành. Nhưng ông vốn không phải là cá, thì hẳn là ông không biết được niềm vui của cá. Trang Tử đáp:

Xin nói lại từ gốc. Ông hỏi tôi sao biết được niềm vui của cá, thế là ông đã biết tôi biết mà hỏi tôi. Tôi thì biết điều đó ở trên sông Hào này. Câu Trang Tử không phải là cá được trích từ câu “Ông không phải là cá” – Từ phi ngư, cũng là tên của điển cổ này.

“Vĩnh viễn đừng nói vĩnh viễn”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

P/s: Từ chương sau tớ điểm hàng đến giao thừa tớ tung bom 1 lượt nhé>

“Dư Châu Châu, mẹ cậu tặng quà cho cô giáo.”

Câu nói này như gai nhọn đâm thủng những quả bóng hồng mà bé có được.

Thật ra, bé đã từng nghe các bạn bàn về bối cảnh, về quà tặng.

Đám trẻ con vừa thần bí tò về mình khinh bỉ và xem thường, nhưng khi về nhà lại năn nỉ ba mẹ cố gắng hơn một chút, phải giống phụ huynh nhà khác, thường xuyên đến gặp cô giáo để “khôi thông quan hệ”, “lo lót cho tốt” – vì vậy các phụ huynh thường tới trao đổi vấn đề dạy dỗ con cái và biểu hiện trước mặt giáo viên ngày càng nhiều. Dư Châu Châu chỉ có ấn tượng mơ hồ về việc này, bé biết loại quan hệ này có tồn tại nhưng chưa bao giờ năn nỉ mẹ làm những việc như vậy.

Thậm chí không lâu trước đây, Dư Châu Châu còn đang là một con cá nhỏ, một mình vẫy đuôi dưới đáy nước, bé từng tự gây dựng phương pháp thắng lợi tinh thần A Q [2]. Mỗi lần thấy cô giáo không thêm điểm xia đến nỗ lực của bé trong lúc luyện mắt [3] hoặc lúc tổng vệ sinh, cô giáo tuyên dương những bạn học bình thường kia vì cha mẹ của các bạn ấy tặng quà cho cô.

[2] *Tinh thần A Q: Là tinh thần của nhân vật A Q trong bộ truyện A Q chính truyện của Lỗ Tấn. Tinh thần của A Q nổi tiếng là kiểu thắng lợi tinh thần, ví dụ như mỗi khi anh bị đánh thì anh lại nghĩ “chúng đang đánh bổ của chúng”.*

[3] *Luyện mắt: Là một hoạt động mang tính quần chúng, để cao ý thức bảo vệ mắt của mọi người, điều tiết tuần hoàn máu lên não, điều hòa cơ thể, cải thiện nhức mỏi mắt.*

Có lẽ chỉ cần nghĩ như vậy, bé sẽ không cảm thấy khổ sở nữa.

Tuy Dư Châu Châu chưa tỏ vẻ khinh bỉ như Từ Diễm Diễm, chạy đến trước mặt các bạn nhỏ báo cô giáo chỉ khen cậu vì ba mẹ cậu tặng quà cho cô – nhưng bé im lặng, bé thanh cao, là loi đứng ngoài đám người, không có nghĩa là bé chưa từng mắng thầm trong lòng.

Có điều, giây phút này mọi thứ đã thay đổi.

Trong lúc đầu óc trống rỗng, Dư Châu Châu cảm thấy hơi hận Từ Diễm Diễm.

Dù đối phương nói thật hay giả, dù những gì Từ Diễm Diễm nói là thật thì bé cũng hận.

Bởi vì, lúc bé vừa mới chiếm được chút ngọt ngào từ hộp kem Meadow Gold thì Từ Diễm Diễm lại dội vào đó một bát nước tương, khiến Dư Châu Châu chỉ có thể nhìn hộp kem, không thể ăn cũng không dám bỏ.

Vị ngọt của hộp kem đã mất rồi.

Hôm chủ nhật, Dư Châu Châu chơi đùa hết cỡ với hai chú thỏ công tước, còn từng nghĩ xem cô giáo sẽ khen bé thế nào, các bạn nhỏ khác sẽ chúc bé thế nào, thậm chí còn tưởng tượng đến hình ảnh bé đi vào trường, bé không còn là người lo sợ, rụt rè nữa mà là một chủ nhân kiêu ngạo. Bé có thể giống như đám Tiểu Yến Tử, làm chủ lớp học, thường xuyên ra vào phòng giáo viên. Nói không chừng, cô giáo còn cho bé làm cán bộ lớp.

Dư Châu Châu nằm nhoài ra giường, trong đầu tràn ngập những giấc mơ đẹp, tuy tầm thường nhưng lại rất xinh đẹp và ấm áp.

Bây giờ nó chỉ còn lại mùi gay mũi mà thôi.

Tết đầu là tiết ngữ văn, cô Vu dùng mười lăm phút đầu để khen Dư Châu Châu, ánh mắt hâm mộ, nể nang của mọi người như sóng biển, gần như nhấn chìm bé. Thời khắc mà bé ao ước cuối cùng cũng tới rồi, nhưng bé lại thấy chẳng có xui ý nghĩa nào cả.

Dư Châu Châu được làm ủy viên học tập, bởi Tiểu Yến Tử đã được thăng chức làm chỉ đội trưởng, Từ Diễm Diễm thì làm lớp trưởng, ủy viên học tập lúc trước thì làm lớp phó. Vị trí còn trống lại có Dư Châu Châu bù vào, rất đẹp.

Một ủy viên học tập chưa bao giờ được một trăm điểm bình âm, có điều, ai quan tâm chứ?

Bé nhận phụ hiệu hai vạch [4] mới tinh từ tay cô Vu, cảm giác tội lỗi ngập trời, sự xấu hổ lan tràn khắp tâm trí của bé. Đối mặt với ánh mắt hâm mộ và yêu quý của các bạn học, sự tán thưởng của cô Vu, bé chỉ cảm thấy gương mặt của mình nóng như lửa đốt.

[4] *Phụ hiệu hai vạch: Kí hiệu của ủy viên đội thiếu niên tiên phong. Dựa theo điều lệ đội thiếu niên tiên phong, chỉ có những đội viên được cả lớp bỏ phiếu mới vào đeo phù “một vạch”, “hai vạch” hoặc “ba vạch” lên tay trái, phân biệt với các đội viên bình thường khác.*

Từ Diễm Diễm không nói chuyện này với ai cả. Bởi vì cô bé biết cô Vu mà nghe được sẽ tức giận. Logic của trẻ con có rất nhiều tiêu chuẩn, đáng ra phải trách người nhận hối lộ, nhưng trong tư tưởng còn trắng thuần không tì vết của chúng, cô Vu không có lỗi – vì sao không có lỗi ư? – Không biết, nhưng tóm lại là không có lỗi.

Cô giáo thì sao có lỗi được.

Công bằng cần cả trăm người cố gắng, nhưng để phá hỏng nó thì chỉ cần một người thôi. Dư Châu Châu không phải là người đầu tiên, cũng chẳng phải là người cuối cùng.

Rất nhiều người làm chuyện họ rất khinh thường, nhưng sau đó rồi cũng thoải mái vì những lợi ích mà họ đạt được.

Nhưng họ không phải là Dư Châu Châu.

Bọn họ sẽ không chột dạ cúi đầu khi Lý Hiểu Trí cười chán thành, bảo “Dư Châu Châu, cậu rất giỏi!”

Lúc tan học về nhà, Lâm Dương liên tục hỏi Dư Châu Châu đã làm gì hôm nay. Lâm Dương thích bộ dạng tươi cười, tự tin của cô bé trên sân khấu. Một Dư Châu Châu như vậy, rất là... rất là đẹp.

Cô bé đoạt giải, cậu còn vui hơn cả Châu Châu. Lúc chào cờ, mọi người đều nhìn cô bé ấy, còn Lâm Dương thì cảm thấy rất kiêu hãnh, vì hôm trước, khi không ai để ý tới cô bé, chỉ có cậu ở cạnh cô bạn Châu Châu này mà thôi.

Cảm giác đó rất tuyệt vời.

Bởi vậy cậu không ngừng hỏi Châu Châu hôm nay có vui không. Tuy cậu biết cô sẽ không hớn hờ khoe khoang trước mặt mình như Lăng Tường Xuyên hay Dư Đình Đình, nhưng sau khi chuyện tốt đó xảy ra, ánh mắt của Dư Châu Châu vẫn có thần thái tự tin như lúc đứng trên sân khấu vậy.

Cậu muốn nhìn thấy ánh hào quang rực rỡ kia.

Nhưng cậu không ngờ rằng, ánh sáng đó đã tắt mất tiêu.

Lâm Dương đành phải dừng cuộc độc thoại của mình lại, nhìn cô bé, “Châu Châu, cậu sao thế?”

Lúc bước đi, Dư Châu Châu vẫn nhìn chằm chằm xuống chân, hai tay nắm quai cặp, lọn tóc rối trước trán đong đưa theo bước chân.

“Cậu nói gì đi chứ!”

“Lâm Dương...” Dư Châu Châu ngẩng đầu, môi mấp máy rồi lại cúi đầu.

“Có ai bắt nạt cậu hả? Chắc chắn là có người ghen tị với cậu, đúng không?” Lâm Dương cao giọng, Dư Châu Châu hoảng sợ kéo tay áo của cậu, ra hiệu đừng nói bậy.

“Không có, mọi người đều rất vui cho tớ.”

“Vậy cậu sao thế?”

Cho đến tận bây giờ, Dư Châu Châu vẫn chưa kể những hoang mang, khổ sở trong lòng của mình cho Lâm Dương. Không hiểu sao, bé luôn nghĩ Lâm Dương nghe không hiểu, nói không chừng cậu ta không biết mà còn giả vờ để an ủi bé – như vậy thì thật đáng sợ.

“Không sao hết.”

Lâm Dương suốt nửa thì học theo mấy ông đại hiệp trong phim chương, ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài – tuy rằng cậu biết nguyên nhân khiến mình hét chẳng giống mấy ông đó.

Phụ nữ ơi là phụ nữ!

Lâm Dương mới bảy tuổi đã có suy nghĩ tức giận cùng cực như thế.

“Cậu không kể thì tớ cứ hỏi, cho cậu phiền chết luôn!” Lâm Dương tròn mắt với Châu Châu.

Dư Châu Châu sùng sốt, nhưng có vẻ Lâm Dương đã quyết tâm, nhìn bé với ánh mắt bướng bỉnh, dù bé có nhìn cậu ta với ánh mắt khinh thường cỡ nào thì cậu vẫn hỏi, “Sao cậu không vui?”

Cuối cùng Dư Châu Châu đành chịu trận, nhún nhún nói, “Lâm Dương, tớ xin cậu đấy, tớ kể, kể hết.”

Nếu Lâm Dương sinh sớm năm mươi năm thì cuộc kháng chiến chống Nhật của đất nước sẽ không vất vả như vậy.

“Có người bảo với tớ, tớ nhận được cơ hội thi đấu là vì đi của sau.”

Suy nghĩ của Dư Châu Châu là, nếu không tặng quà thì bé sẽ không nhận được cơ hội đọc bài khóa và một loạt lời khen ngợi, khích lệ, cô giáo cũng chẳng nhớ bé mà đề cử bé đi thi đấu, bé cũng không có huy hoàng như hôm nay – quá trình suy luận phức tạp đó đã bị bé gián lược, trực tiếp đưa ra một kết quả đơn giản. Dư Châu Châu ngai ngừng cúi đầu, không ý thức được câu nói này có ý nghĩa thế nào với Lâm Dương, cũng không thấy được gương mặt chột dạ của cậu chàng.

“... Nói bậy!” Lâm Dương bất lực nói, sau đó lên nhìn Dư Châu Châu với gương mặt chột dạ – Thì ra việc cậu nhường chỗ cho Châu Châu đã bị người ta phát hiện, tất cả là lỗi của cậu.

Dư Châu Châu thở dài một cái, “Tớ không biết nữa, lẽ như là thật thì sao?”

“Châu Châu” Lâm Dương vội vàng nói, “Cậu có thể đạt giải nhất là do cậu kể chuyện hay, nếu như tớ đạt cơ hội này thì tớ sẽ không có giải thưởng, bởi vậy là do bọn họ ghen tị với cậu, cậu đừng có...”

Quả nhiên cậu ấy nghe không hiểu. Dư Châu Châu lắc đầu, “Ý của tớ là, nếu như là thật thì phải làm sao?”

Lâm Dương sùng sốt.

Cậu không hiểu tại sao Dư Châu Châu lại đề bụng chuyện này đến vậy. Lâm Dương đã quen với việc có rất nhiều cơ hội và đồ tốt rơi từ trên trời xuống, cũng chưa từng hỏi lý do tại sao. Thân phận của ba mẹ cậu đã khiến cậu quá quen với việc được tặng quà và dùng quan hệ, vé đi xem ca nhạc, đồ chơi ghép hình mới nhất... Thậm chí ngay cả việc giáo viên luôn đặc biệt chăm sóc ba người cậu, Tường Xuyên và Lăng Tường Xuyên, Lâm Dương cũng biết nhất định là do ba mẹ của cậu mà ra. Điều này có gì sai ư?

Nhưng bây giờ cậu ấy lại bảo như thế là sai.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dương nghiêm túc suy nghĩ một việc, nhưng lại không nghĩ ra.

Lát sau cậu mới lấy hết dũng khí, thì thầm nói, “Châu Châu, cho dù là thế cũng không phải là lỗi của cậu.”

“À?”

“Nếu cậu lãng phí cơ hội này, không cố, cố...” Cậu đang tìm một câu thành ngữ quen thuộc nhất, “Không cố gắng hết sức thì đó mới là lỗi của cậu. Việc cơ hội này đến từ đâu không quan trọng. Ý của tớ là, nếu như cậu không cố gắng thì sau này sẽ tự trách mình đấy.”

Lâm Dương nhìn Châu Châu với ánh mắt kiên định.

Dư Châu Châu không còn buồn bã như lúc nãy nữa, tuy rằng còn có chút buồn bực, nhưng ít ra lời nói của Lâm Dương đã có tác dụng nhất định.

“Nhưng lúc tớ có cơ hội này thì người đáng có cơ hội này lại mất đi cơ hội tỏa sáng.”

Nếu như mẹ không tặng quà cho cô Vu thì cơ hội này thuộc về ai nhỉ? Tuy Dư Châu Châu không biết nhưng lại cảm thấy mình đã vô tình cướp một món đồ của người khác, mà người ta lại không biết, có khi người ta còn đang ghen tị với bé.

Lâm Dương trở nên ung dung, cười bảo, “À, cái này cậu đừng nghĩ nhiều, tớ không để ý.”

“Cậu không để ý gì?”

Lâm Dương lúng túng, lắp bắp nói, “Ý tớ là cho dù đưa cơ hội này cho người khác thì người ta cũng chưa chắc làm tốt như cậu làm.”

“Sao cậu biết? Cậu đâu phải là người đó?”

“Cậu không phải tớ, sao biết tớ không biết tớ không phải người đó?”

Trong lúc vô tình, hai đứa trẻ đã lặp lại cuộc hội thoại của Trang Tử và Huệ Tử mấy ngàn năm trước. Dư Châu Châu bất ngờ vì sự lạnh mồm lạnh miệng của Lâm Dương, bé bị ghen tị, không biết phải phản bác kiểu gì.

Cuối cùng, chỉ có thể từ tốn nói, “Lúc trước, tớ chỉ là một người bình thường trong lớp, bọn họ không biết sẽ có ngày tớ đạt được giải. Cho nên, Lâm Dương, cậu làm sao biết được không có Dư Châu Châu thứ hai trong những con người bình thường đó?”

Lâm Dương cau mày nói, “Người khác cướp cơ hội của cậu thì cậu cướp lại là được rồi. Còn chuyện có Dư Châu Châu thứ hai hay không, cậu nghĩ nhiều về nó làm gì cơ chứ?”

Dư Châu Châu buồn bực nhìn Lâm Dương – Người này hôm nay anh dũng khác thường quá, cậu ta mở miệng câu nào đều làm bé cảm hợm cậu đó.

Nhưng Lâm Dương vẫn không có ý ngậm miệng, “Hơn nữa, chỉ cần một Dư Châu Châu trên đời là đủ rồi.”

Lâm Dương thành công hóa giải nguy hiểm nên vui vẻ vô cùng, “Cho nên bây giờ cậu cảm thấy tốt hơn chưa hả?”

Dư Châu Châu nhìn cậu giống như con chó nhỏ đang vẫy đuôi làm vui cho chủ nhân, nở nụ cười bất đắc dĩ, “Tốt hơn rồi.”

Lâm Dương cười lớn, cậu xích lại gần Dư Châu Châu một chút, Dư Châu Châu đột nhiên nhích sang bên kia một tí.

“Cậu trốn cái gì chứ?”

“Tớ, tớ tưởng...” Dư Châu Châu lắp bắp, “Tớ tưởng cậu lại định, lại định hôn tớ.”

Lâm Dương đỏ mặt ngay lập tức.

“Ai thèm hôn cậu chứ?”

Cả con đường chỉ vang giọng của Lâm Dương.

Dư Châu Châu cuối cùng cũng chịu bật cười, đây là nụ cười không chút gánh nặng đầu tiên của hôm nay.

Lâm Dương nhìn gương mặt long lanh của Dư Châu Châu, trong lòng vui vẻ đến mức muốn bay lên trời.

“Châu Châu, chúng ta làm bạn bè vĩnh viễn nhé?”

“Đương nhiên rồi.” Dư Châu Châu suy nghĩ một lát, cuối cùng hứa hẹn nghiêm túc như với Bón Bón, “Chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh nhau.”

Nụ cười của Lâm Dương lẫn át cả ánh hoàng hôn hôm đó.

Nhưng bọn họ không hề biết lần sóng vai cùng về tiếp theo của cả hai người ‘ở cạnh nhau vĩnh viễn’ lại là chuyện của năm năm sau.

“Vĩnh viễn” như một câu thần chú, “Vĩnh viễn ở cùng nhau”, “Vĩnh viễn yêu cậu”, “Vĩnh viễn là bạn tốt”, “Vĩnh viễn tin tưởng cậu”...

Câu thần chú đó thường dùng để gọi “Chia lìa”, “Thay lòng”, “Phản bội”, “Nghĩ ngờ”.

Bởi vậy, đừng bao giờ nói vĩnh viễn.

Vĩnh viễn đừng nói vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Kính chiếu yêu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Bé vẫn luôn biết mình là yêu quái”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Bữa cơm tối, Lâm Dương vô cùng hưng phấn, cậu luôn miệng nói chuyện về Dư Châu Châu.

“Ba ơi, đã có ảnh chưa ạ?”

“Sao nhanh vậy được?” Ba Lâm Dương gấp một miếng cá thu, “Khoảng thứ sáu là có đấy, chú Lưu gần đây hơi bận. Bây giờ ba mới nhớ, hôm đó quên để con và Châu Châu chụp chung rồi.”

Lâm Dương nuốt miếng cơm trong miệng, chớp chớp mắt, có vẻ hơi tiếc nuối.

Cậu buồn bực bảo, “Không sao, sau này còn nhiều cơ hội chụp chung.”

Ba Lâm Dương bật cười, sờ tóc con trai, sau đó nhìn vợ mình đang im lặng mức canh.

Đợi đến khi Lâm Dương chạy ra phòng khách xem tivi, ba Lâm Dương mới nâng tách trà hoa lai nhìn vợ hỏi, “Ái Lan, em sao thế?”

Mẹ Lâm Dương nhìn ba Lâm Dương với ánh mắt phức tạp, sau đó đặt chén vào mâm, thờ dài nói, “Em định đợi Lâm Dương đi ngủ mới nói với anh.”

“Nó lại gây chuyện ở trường hả?”

Mẹ Lâm Dương lắc đầu, tiếp tục nói, “Anh đoán xem Dư Châu Châu là ai?”

“Ai? Em đến trường hỏi thầy cô rồi à? Coi chừng thầy cô của nó tưởng nó yêu sớm đấy!” Ba Lâm Dương cười với vợ.

“Nếu biết từ thầy Trương còn đỡ, anh đoán xem hôm nay ai đến chỗ làm của em?”

“Sao phụ nữ các em thích nói nửa vời vậy hả?”

“Em sợ nói thẳng hết anh lại sốc!” Mẹ Lâm Dương nở nụ cười, bà nhìn chồng một lát rồi thờ dài nói, “Hôm nay bà vợ nhà bí thư Chu đến, bà ấy đến ủy ban tình có việc, không hiểu sao lại chạy đến chỗ của em.”

Ba Lâm Dương vỗ vai vợ, nín cười bảo, “Thế thì khổ em rồi, bà ta nói gì với em hả?”

“Năm sau con trai bà ta đi học mại, có lẽ nghe được đâu đó, biết Lâm Dương, Tường Xuyên và Xuyên Xuyên đang học ở trường nên đến hỏi thăm về trường. Vốn chỉ tưởng bà ta hỏi mấy cái đó, ai ngờ nói mãi bà ta cũng không chịu đi.”

“Có vấn đề gì à?”

“Không phải, bà ta nói một lần em đã hiểu có chuyện, anh đoán xem bà ta hỏi gì? Bà ta hỏi lớp con trai mình có ai tên là Dư Châu Châu không.”

Mẹ Lâm Dương hài lòng khi thấy gương mặt hứng thú và nghi ngờ của chồng, “Sao lại hỏi cái đó?”

“Anh quên việc hoang đường trước khi kết hôn của ông Chu à? Cô gái năm đó vẫn sinh con đấy. Em nghe đồn đứa nhỏ đó sinh ra trùng ngày kết hôn đấy. Đương nhiên có thể nói vậy, sau đó ông ta lên chức thì dè hết mấy tin này xuống.”

Ba Lâm Dương không nói gì, nhìn máy rửa bát một hồi, trong giọng có chút tức giận, “Chuyện năm đó đều đã qua rồi, bà ta còn hỏi cái gì? Lo chuyện đó chưa đủ lớn hay sao? Bà ta quên uống thuốc à?”

“Ai biết chứ, bà Chu nổi tiếng có vấn đề về tinh thần mại” Mẹ Lâm Dương cời tạp dề ra, “Em cũng có chút nghi ngờ, có phải Dư Châu Châu là con riêng hay không, nói không chừng vợ ông ta biết tin đó, hai người lại cãi nhau nên đến hỏi thăm chuyện ở chỗ em. Nói chung là em làm bộ như không biết.”

Mẹ Lâm Dương nói tới đây, liếc mắt nhìn phòng khách rồi nhỏ giọng, “Nói chung, bảo Lâm Dương sau này đừng tới gần Dư Châu Châu nữa – em không quan tâm con bé là con riêng, nhưng em không muốn dính líu gì đến nhà kia, nếu để bà Châu kia biết lại đến làm phiền nữa.”

Lông mày ba Lâm Dương hơi nhú lại, như muốn nói gì đó, ông nghĩ một lát rồi bảo, “Con trai của em sẽ không nghe lời đâu!”

“Không nghe thì phải nhúng tay vào, sao có thể để nó làm bừa chứ? Không nói với nó cũng được, dù sao em cũng không muốn nó biết mấy thứ này. Từ mai chúng ta đến đón nó về, em sẽ nhờ thầy Trương đề ý nó một chút, không để nó chạy loạn, dù sao cũng không học chung lớp với cô bé đó, tách cũng không khó.”

Vợ đã nói đến mức đó, ông chỉ có thể cười khổ nói, “Thôi, cứ làm vậy đi.”

Giọng của mẹ Lâm Dương hạ xuống, “Nói thật, con bé ấy rất tốt, nhưng sao lại có bối cảnh đó? Em thật sự rất thích con bé, kết quả thì hay rồi, muốn thương cũng không dám thương.”

Ba Lâm Dương cúi đầu cười trong lòng, thứ gọi là lòng thương cảm chỉ là món đồ chơi nhỏ khi người ta có thể bảo toàn bản thân mà thôi.

Tiệc cho tình cảm của hai đứa nhỏ kia. Ông cảm khái một lát rồi uống tách trà trong tay.

“Bọn nó còn nhỏ, bớt một đứa nhỏ giống như bị bệnh cúm nhẹ thôi, dù không uống thuốc hay chăm sóc thì chỉ cần một tuần là khỏi.” Ông an ủi bà vợ đang tự trách của mình, “Không có ghê gớm cả.”

Lâm Dương ngồi trong phòng khách cười lớn, hoàn toàn không biết có một vài thứ đã thay đổi sau hôm nay.

...

Dư Châu Châu về nhà, thả cặp xuống giường rồi đi chào bà ngoại, nhưng lại va phải Dư Đình Đình đang ở phòng khách.

Bé nghiêng người nhìn Dư Đình Đình – không hiểu sao bé cứ lo mình sẽ kích thích người chị họ này, cho dù bình thường chị ấy hay dùng mấy đóa hoa hồng kích thích bé.

Phòng bà ngoại đóng kín, bé gõ gõ mấy cái rồi đẩy ra thì thấy mẹ đang ngồi nói gì với bà ngoại.

“Châu Châu đến rồi à?” Bà ngoại nhìn Châu Châu cười hỏi.

“Dạ.”

“Đợi bà ngoại truyền nước xong rồi chúng ta đi ăn tối, mẹ với bà có việc cần bàn, Châu Châu đi làm bài đi.” Mẹ đứng lên kiểm tra bình nước truyền trên giá. Gần đây thân thể của bà ngoại hơi yếu nên đã bắt đầu đợt trị liệu mới.

“Dạ.” Dư Châu Châu vừa định quay người rời khỏi phòng, bỗng quay đầu chỉ vào huy hiệu trên vai, “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

Biểu hiện của mẹ và bà ngoại có chút phức tạp, vừa ngạc nhiên vì lời cảm ơn không tên, vừa vui vẻ khi thấy huy hiệu trên tay Châu Châu. Mắt mẹ nháy nháy mấy cái, “Con biết rồi à? Cô con nói gì với con hả?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Không ạ, cảm ơn mẹ.”

Mẹ cười yếu ớt, “Những việc mẹ làm cho con đều là dĩ nhiên, cảm ơn cái gì chứ?”

Bé vẫn lắc đầu, “Con phải cảm ơn mẹ.” Quan trọng là nửa câu sau, “Nhưng sau này đừng làm vậy nữa.”

Nụ cười của mẹ dừng một lát, sau đó có chút hiểu rõ.

“Châu Châu, còn không hiểu.”

Con không hiểu, sự yêu thương và chú ý không phải là vụ mua bán một lần, nó giống như con quai thủ đói bụng lâu ngày vậy, nếu không cho nó ăn no thì nó sẽ đói bụng mãi.

Mẹ Dư Châu Châu không định dạy bé những vấn đề phức tạp này, bà chỉ tự nhủ trong lòng, sau này khi tặng mấy món mỹ phẩm nhập khẩu kia cho cô Vu thì phải dặn cô không để cho con bé biết chuyện này.

Thứ hạnh phúc xinh đẹp nhất chính là không biết gì cả. Trước kia bà không thể cho Dư Châu Châu sống trong cuộc sống vui vẻ đơn thuần, nhưng giờ thì bà phải cố gắng cho con gái bà có được một tuổi thơ xinh đẹp.

Dư Châu Châu nhìn mẹ bằng ánh mắt buồn binh, mẹ Dư chỉ có thể gật đầu, “Được, sau này mẹ sẽ không làm vậy nữa. Châu Châu chỉ cần dựa vào mình là có thể làm tốt, đúng không?”

Cô bé nhỏ nhà bà lúc này mới chịu nhếch môi nở nụ cười, nháy mắt với mẹ mình rồi đóng cửa chạy đi chơi.

Mẹ Dư Châu Châu không cười nữa, quay đầu nhìn mẹ mình.

Bà ngoại thờ dài một tiếng, “Con quyết định rồi hả? Để mẹ gặp cậu ta trước rồi tính.”

....

Tối đó, lúc ăn cơm, Dư Châu Châu cướp được đĩa game Nintendo của Dư Kiều, bé không thích chơi cái này nhưng bé cướp vì có mục đích.

Lần trước Lâm Dương bảo trong nhà chỉ có hai đĩa game, chơi mãi mấy trò cũng chán.

Vậy thì mang cho cậu ấy mượn, Dư Châu Châu nghĩ, tay ôm chặt đĩa game không chịu buông tay.

“Em không thể cướp không như vậy. Em đòi gì với anh chứ?”

Dư Châu Châu sùng sốt một chút, lấy quyển truyện cổ tích Grim đã nát đưa cho Dư Kiều, “Đổi cái này nhé?”

“Em đùa anh đó à? Cái con nhóc sa đọa này!” Dư Kiều làm bộ tức giận, chỉ tay vào mặt Châu Châu, “Quá sa đọa, quá sa đọa, em có huy hiệu hai vạch, còn được thưởng – cái này thì thôi, coi như anh đây mù mắt mới bởi đường sai người nổi nghiệp, giờ em dám treo lên đầu anh hả? Dư Châu Châu, hôm nay anh không dạy dỗ mày một trận thì không ổn rồi!”

Còn chưa nói hết thì đã bị bác cả đánh một phát lên đầu.

“Châu Châu cứ cầm chơi trước đi, anh Kiều nhà con cả gây chi biết chơi, không chịu học gì cả, con có trả thì bác cũng thu lại.”

Dư Châu Châu cười vui vẻ, “Cho nên anh Kiều phải cảm ơn em, em sẽ bảo quản tốt.”

Dư Kiều mười bốn tuổi đã học được ý nghĩa của bạch nhãn lang là gì.

Tối thứ ba, sau khi tan học, Dư Châu Châu tay cầm hộp cơm, tay cầm đĩa game đứng đợi Lâm Dương ở cổng trường. Nhưng bé không đợi được cậu nhóc Lâm Dương hay đi về với mình, bé chỉ thấy cậu bạn của cậu ấy, hình như tên là Tường Xuyên.

Tường Xuyên luôn là cậu nhóc chấy nước mũi, lần nào cũng vậy, chỉ nói vài câu sẽ hít hít cái mũi.

“Lâm Dương sao vậy? Hôm nay cậu ấy không đến trường hả?”

“Cậu ấy bị ba mẹ đón về rồi”.

Sao không nói với bé một tiếng? Dư Châu Châu không hỏi, trước khi tan học, trong lòng bé vẫn luôn vui vẻ chờ đợi Lâm Dương, tưởng tượng khi đưa đĩa game cho cậu, cậu có vui đến mức nhảy dựng lên không, hay là như trước, trong lòng thì thích muốn chết nhưng bên ngoài lại tỏ vẻ “không có gì ghê gớm” cả.

Có thể do quá hi vọng nên có chút mất mát. Nhưng có việc gì gấp thế chứ? Dư Châu Châu nghĩ thế nhưng chỉ cười nói với Tường Xuyên, “Cảm ơn cậu đã nói với tớ, hẹn gặp lại.”

“Ba mẹ tớ báo cách xa cậu một chút.”

Dư Châu Châu cứng người, xoay người hỏi, “Cậu nói cái gì? Tớ có quen cậu đâu?”

Tuy bé không biết tại sao Tường Xuyên nói thế, nhưng dù vì lý do gì thì câu nói này cũng khiến bé đau lòng.

“Ba mẹ tớ báo cách xa cậu một chút” Tường Xuyên nhỏ hơn Dư Châu Châu một tuổi, ở cái tuổi này sự chênh lệch giữa một tuổi với nhau rất rõ ràng, cho nên Tường Xuyên trông có chút ngốc nghếch.

Cũng bởi vậy nên vô cùng thẳng thắn.

“Sao con lại ở đây? Mẹ đã bảo con đợi mẹ ở cây cột thứ ba rồi mà? Đứng đi lung tung được không hả? Con dọa mẹ sợ muốn chết!” Mẹ Tường Xuyên lo lắng chạy tới.

Dư Châu Châu gần như muốn chạy khỏi đó, cứ như mẹ Tường Xuyên cầm kính chiếu yêu đi bắt bé – đại nã báo bé phải chạy thật xa.

Nhưng sao bé phải chạy chứ? Bé đâu phải yêu quái!

Dư Châu Châu mờ mịt đứng ở ngã tư, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Chuyện như vậy sẽ không xảy ra một lần đầu nhì?

Thật ra... Bé luôn biết mình là yêu quái.

Từ nhỏ bé đã biết điều đó.

Nhân vật chính trong bìa đĩa game Đảo mạo hiểm chỉ mặc quần đùi đang mỉm cười vô tội với bé.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 24: Grim của bạn, cổ tích của tôi

“Ai cũng nói dối hết”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

Ba mẹ tớ báo tớ cách xa cậu một chút.

Ba mẹ tớ báo tớ đừng chơi với cậu.

Trước khi Dư Châu Châu gặp Bôn Bôn, trước khi nhà bé chưa chuyển đi, khi ký ức hồi bé còn mơ hồ đó bé đã nghe hai câu này rất nhiều lần. Đứa trẻ là bóng phản chiếu qua gương của người lớn, bọn họ luôn học đáng về của người lớn, dùng cách tránh xa ôn dịch để thể hiện sự trắng tinh của mình, sau đó còn vô ngục thờ dài, làm ra vẻ sống sót qua tai nạn khó khăn.

Hai câu nói này và nụ cười của hàng xóm khi đứng một bên nhìn mẹ bé ra sức dập lửa cho đồ gỗ lúc chuyển nhà khắc sấu trong đầu Dư Châu Châu. Lúc đó bé chỉ cảm thấy sợ hãi, sự sợ hãi đó xuất phát từ bản thân, nhưng vì khi ấy chưa hiểu chuyện nên không đau lòng hay gì cả. Nhưng từ khi trưởng thành, bé càng lúc càng hiểu chuyện, mỗi lần nhớ lại ký ức này, lòng bé đều đau như bị kim đâm.

Hiểu chuyện. Hiểu được mọi chuyện đau lòng mà Thượng Đế đã dùng sự mơ hồ hỏi bé che đậy.

Nếu như trước đây, bé đau vì người khác dùng dao đâm bé, thì sự tổn thương bây giờ là vì hiểu những câu nói kia.

Vì không có mối quan hệ nào với bé, nhưng bé không thể thoát khỏi nó.

Dư Châu Châu ngồi xổm ở bên lề, không khóc nổi. Bé dùng sức cả ngày nhưng nước mắt không chảy ra.

Bé không cảm thấy tức giận, cũng không thấy buồn lòng, bé chỉ nhìn chăm chăm một chỗ bằng đôi mắt vô hồn. Trước kia, ông chú bị mất ngón tay trở ở cạnh nhà Bồn Bồn rất hiền. Bọn nhò hay đến sau nhà chú nhặt ván gỗ và mặt cưa để chơi. Dư Châu Châu từng hỏi chú, lúc đứt tay chú có đau không? Chú nói, chỉ một nhát đã đứt, lúc chú chưa kịp phản ứng thì ngón tay đã rơi xuống rồi. Chỗ đứt chỉ có màu trắng, không chảy máu.

Chú ấy nói dối. Đan Đan nói nhò, chẳng qua là nói bậy để thể hiện mình không đau thôi.

Chú ấy nghe thấy nhưng chỉ cười, chú nói với bé, vì quá đột nhiên nên không kịp phản ứng. Đợi khi phản ứng được, nó rất đau, máu chảy rất nhiều, đau đến mức chú suốt ngày đi.

Dư Châu Châu thức tỉnh trong hỗn độn, bé ngẩng đầu nhìn ánh hoàng hôn theo bản năng, phát hiện mặt trời đã lặn từ khi nào, bầu trời như bị mực đen thẩm đẫm, chỉ còn một đường phản hồng mờ mờ.

Về nhà thôi, trời đã tối rồi.

Giương mặt bé vô cảm, bé cầm hộp com nhỏ, cất đĩa game vào cặp đi về nhà. Lúc ăn com lại bắt đầu cướp thịt trong đĩa đồ xào, sau đó chép các từ mới mười lần – hôm nay cô Vu đã khen bé và ba bạn nhò khác, báo chữ của bốn người viết rất ngay ngắn. Lúc xem phim hoạt hình với Dư Kiều xong, bé về phòng nhỏ của bé và mẹ. Dư Kiều đi theo sau, đòi lại đĩa game của mình, Dư Châu Châu lại cầm quyển truyện cổ tích Grimm đưa cho Dư Kiều.

“Em có thể đổi quyển khác không? Quyển nào không ấu trĩ ấy?” Dư Kiều bực bội giở mấy trang sách, “Một người đẹp trai hào hoa như anh mà phải xem truyện cổ tích Grimm à?”

Đợi Dư Kiều nói một loạt những từ mà Dư Châu Châu nghe không hiểu xong, bé chấp nhắt nói, “Quyển này rất hay.”

“Hay chỗ nào? ‘Từ đây họ sống với nhau hạnh phúc’... Lừa người à? Truyện cổ Grimm đã chứng minh rồi, hôn nhân là một nắm mớ, tình yêu là đường chết...”

Dư Châu Châu nghe đến ngu người, bé ngơ ngác nhìn Dư Kiều... bị bác cả xách lỗ tai ra ngoài phòng khác.

Nó nhằm chán vậy à?

Chẳng hạn như cô gái nhò nhà nghèo, có một giọng nói hay, cô đứng ở ven lề bán hoa và hát dạo, hấp dẫn chàng hoàng tử đi ngang qua, hoàng tử không để ý lời phản đối của người khác mà cưới cô gái đó làm vợ, sau đó bọn họ có kết thúc đẹp.

Dư Châu Châu ôm chặt quyển truyện, nhắm mắt lại, cố gắng dùng hết sức để đóng vai cô gái đó.

Bé xoay tròn, nhảy lên, nhấc làn váy giả và nở nụ cười đưa cho đứa trẻ một đóa hồng để nó mang tặng người mẹ ốm yếu – là một cô gái lương thiện vô cùng– Dư Châu Châu nở nụ cười rụt rè, đối mặt với sự tán thưởng và thương thức của mọi người xung quanh, sau đó lo lắng nhìn một con ngựa trắng đứng trước mắt.

Sau đó bé cảm thấy ánh đèn rất chói mắt.

Đây là lần đầu tiên, thế giới nhỏ của riêng bé bị phá hủy.

Dư Châu Châu hoảng hốt, bé bắt đầu lại từ đầu, bé xoay tròn lần nữa, tưởng tượng mình đang mặc bộ váy bông bênh – nhưng nó không hiện ra, thế thì dùng chân quần vậy, sau đó lại xoay tròn. Tốt lắm, lần này bé có thể cảm nhận được làn váy ở mắt cá chân, bé lại có cảm giác mình đang là một cô bé bán hoa bên đường, sau đó bé hát, bé nhảy, ngón trở, ngón cái nhẹ nhàng cầm cây viết chì, sau đó hét lên một tiếng – đáng ghét, gai của hoa hồng đâm vào ngón tay rồi, đang định cúi đầu mút ngón tay dính máu, đột nhiên thấy một con ngựa trắng đứng bên người.

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên.

Ánh đèn quá chói mắt.

Giương mặt Dư Châu Châu trắng bệch, bé biết vấn đề xảy ra ở đâu rồi.

Kính chiếu yêu của mẹ Tường Xuyên đã thu hết phép thuật của bé rồi.

Phản ứng của Dư Châu Châu trì độn, lúc này bé đã tỉnh giấc rồi, nỗi đau sắc bén và máu đỏ tươi làm bé biết, thì ra, bé đã bị tổn thương rồi.

Bé đặt quyển truyện cổ tích Grimm lên giá sách.

...

Chiều thứ năm, lớp 1/1 và lớp 1/7 có tiết sinh hoạt chung.

Sân trường không có Lâm Dương.

Dư Châu Châu và bốn, năm bạn học khác chơi chung với nhau, hôm nay bé chạy trốn rất nhanh – thật ra thân thể và tâm linh của bé kết hợp với nhau chặt chẽ hơn bé tưởng, có một số tâm trạng có thể tiết bằng mồ hôi. Dư Châu Châu nhỏ tuổi không biết nhiều đạo lý và kỹ xảo, nhưng bé có bản năng tự vệ.

Lúc sắp tan học, Dư Châu Châu nghe được giọng nói quen thuộc.

“Dư Châu Châu!”

Lúc đó Dư Châu Châu rất vui vẻ. Bé biết mình vẫn luôn chờ đợi, tuy bé luôn ra vẻ bình tĩnh không có gì xảy ra. Bé không biết tại sao mình lại ra vẻ chẳng có gì xảy ra.

Vui vẻ chính là vui vẻ, không vui là không vui, thích cười thì cười, thích khóc thì khóc.

Dư Châu Châu không biết, bé đã mất đi đặc quyền tốt nhất của một đứa trẻ.

“Châu Châu, tớ...” Lâm Dương đặt tay lên đầu gối, thờ hồng học, “Thầy của tớ báo tớ chạy đi làm việc cho thầy nên tớ không đến học tiết này, tớ khó lắm mới...”

“Ồ...” Bé gật gù.

Lâm Dương thờ hồng hèn, lúc này mới phát hiện Dư Châu Châu có gì không ổn.

Không ổn ở đâu?

Cậu ấy giống như... bình tĩnh hơn trước kia?

Nhưng đó là không ổn à?

Lâm Dương lo lắng vô cùng, cậu có việc gấp muốn bàn với Châu Châu, “Ba mẹ tớ báo gần đây xung quanh nhà tớ hay có cướp giật, không an toàn nên không cho tớ về nhà một mình, nên ngày nào cũng đến đón tớ. Tớ xin họ cả ngày nhưng mẹ tớ rất giận, vẫn ép tớ đi về với mẹ. Cậu về một mình không an toàn, tớ nói với ba mẹ, dù sao nhà chúng ta cũng ở gần nhau, sau này cậu về chung với tớ nhé, được không?”

Thì ra là thế. Dư Châu Châu cảm thấy gánh nặng trong lòng biến mất, một giây sau, sự thông minh của bé nói cho bé biết, có gì đó không đúng.

Giống như hôm qua, Tường Xuyên bảo, “Ba mẹ tớ “cũng” muốn tớ cách xa cậu một chút.”

Dư Châu Châu nghiêng đầu hỏi, “Ba mẹ cậu nói thế nào?”

“Ba mẹ tớ?”

“Cậu nói tớ muốn ngồi chung xe về nhưng ba mẹ cậu có đồng ý không?”

Mọi Lâm Dương co giật, sau đó im lặng.

Lâm Dương nhớ đến hôm qua mẹ bị cậu quấn đến mức bức bối, quát cậu, “Sao hôm nay con làm chuyện thế nhỉ? Im lặng một chút không được hả?”

Mà ba vẫn giữ giọng nói dịu dàng, nhưng lại bảo, “Dương Dương, hai ngày nay Xuyên Xuyên và Tường Xuyên muốn tới nhà học piano với con, sau này ba sẽ có thể sẽ đón ba đứa về, sợ là không đủ chỗ. Hơn nữa, nhà mình không quen nhà Châu Châu, nếu tùy tiện đón cô bé về thì ba mẹ cô bé sẽ có ý kiến đó.”

Hình như cũng đúng nhỉ? Nhưng sao có gì đó không ổn thỏa.

Lâm Dương cảm thấy ba mẹ cậu không thích Châu Châu, nhưng mà cậu có thể nói với Châu Châu điều này ư? Hướng chi, ba mẹ cậu tốt như thế, họ sao có thể làm sai việc gì chứ? Cho nên... Cho nên... Lâm Dương cảm thấy thế giới nhỏ của cậu đảo loạn, cậu chỉ có thể chạy đến nói với Dư Châu Châu, cho dù chuyện này rất rắc rối, nhưng ít nhất...

Ít nhất lòng của cậu sẽ không rối bời.

Sự im lặng của Lâm Dương khiến lòng Dư Châu Châu đau đớn.

Quả nhiên là muốn cậu cách tớ xa một chút, đúng không?

“Mẹ tớ sẽ đến đón tớ.” Bé nói, “Lâm Dương, cảm ơn lòng tốt của cậu”

Cảm ơn cậu, Dư Châu Châu nghĩ. Cậu có thể tới tìm tớ là tốt rồi.

Đã tốt lắm rồi.

“Châu Châu... Cậu nói dối.”

“Tớ không có.”

“Cậu nói dối.”

Dư Châu Châu im lặng nhìn Lâm Dương, gương mặt không cảm xúc của bé làm Lâm Dương thấy sợ. Cậu chưa từng thấy Dư Châu Châu như vậy lần nào.

“Lâm Dương, tất cả mọi người đều nói dối.”

Lâm Dương chỉ thấy một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng, cậu chưa bao giờ thấy nguy cơ lớn như thế.

“Đúng rồi, cậu đợi tớ một lát.”

Dư Châu Châu chạy về lớp, móc đĩa game từ trong cặp ra.

“Tặng cậu.”

Nếu Dư Kiều biết nhất định sẽ khốc tâm thiết cho coi... Dư Châu Châu lắc đầu, xóa hình tượng ông anh đang khóc rống trong lòng đi.

“... Tớ không thể lấy được... Cảm ơn cậu, tớ chơi xong sẽ trả lại cho cậu, nếu không chúng ta đổi đĩa với nhau, một người chơi một tuần được không?” Lâm Dương vui vẻ ra mặt – chỉ là sự vui sướng này không thuần túy như trước nữa mà xen lẫn một chút sợ hãi và lấy lòng.

“Không cần.” Châu Châu để tay ra sau lưng, bé đứng trên tầng cấp, nhìn Lâm Dương ở bên dưới.

“Lâm Dương, tớ không muốn chơi với cậu nữa.”

...

Quả bóng bay màu đỏ được cột bên cửa sổ đã bắt đầu xì hơi. Dư Châu Châu tháo nó ra, đặt vào trong hộp bánh quy nhỏ.

Bé chạy đến phòng bà ngoại xem bình truyền một lát rồi đi gọi mẹ, nên rút rồi.

Dư Châu Châu đứng ở cạnh nhìn mẹ lấy bình nước muối ra khỏi giá, đặt lên bàn.

Chiếc lọ trống trơn, bên trong từng có chất lỏng màu vàng.

Dư Châu Châu bỗng nhớ đến nước thánh, bé đã dùng chiếc lọ này đựng nước máy, sau đó vượt qua núi Ma giới, đi cứu vớt vị thần xuân hạ và thần thu đông.

Bé nhớ tới Lâm Dương từng hỏi bé, sau đó thì sao?

Sau đó ư?

Sau đó bọn họ ở cùng nhau ư?

Có lẽ là... Không...

Tại sao?

Không có tại sao...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 25: Năm tháng trôi như nước, vội vã thoáng nhìn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Năm tháng trôi qua hơi hột. Sau lưng người dừng nước là là sự hiểu ngầm không đổi”

Edit: 洋紫月 [Dương Từ Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

Dư Châu Châu cẩn thận che chở chiếc đàn cello cao gần bằng mình trong ngực, bé chen mình vào trong nhóm người đang ôm nhạc khí đến cất ở góc phòng.

Lúc bé ngẩng đầu thì thấy Trần An đang đứng cách bé không xa, anh dùng tay trái che đàn violin, anh dựa sát vào góc tường như bé, lông mày anh chau lại, khóe môi nở nụ cười khổ, giống như đang nhìn đám châu châu gây họa trước mắt.

Anh cũng thấy Dư Châu Châu, hai người nở nụ cười bất đắc dĩ.

Dư Châu Châu không biết có phải bé và Trần An có những điểm giống nhau nên mới vui vẻ với nhau hay là vì dễ đạt được sự vui vẻ này mà bé cố gắng bắt chước theo anh.

Cuối cùng, khi đoàn người tản ra gần hết Dư Châu Châu mới ôm đàn cello đi đến chỗ cất đàn.

“Em đợi một lát, anh cất đàn xong sẽ cất giúp em.”

Trần An nói xong thì đặt vào trong tủ có số hiệu của mình, sau đó anh nhanh chóng cầm đàn của Dư Châu Châu đặt vào học tủ ở hàng thứ hai.

“Không biết nhà thiết kế nghĩ gì trong đầu, violin thì đặt ở dưới thấp, cello thì đặt trên cao.”

Dư Châu Châu gật gù, “Cảm ơn anh, em phải đi đây.”

Trần An cau mày, “Có việc gì gấp hả? Thầy Kỳ báo ba người đứng top đầu của các nhạc khí phải đến phòng họp đây.”

Dư Châu Châu tựa như gặp vấn đề khó xử, bé nhìn anh với ánh mắt oan ức, đôi mắt trong suốt kia khiến lòng của Trần An mềm mại, “Được rồi, được rồi, anh biết rồi, đừng nhìn anh với ánh mắt đó nữa, anh xin nghĩ cho em.”

Lúc này bé mới nhoén miệng cười, “Hi hi, cảm ơn anh.”

“Em vội thế là việc gì gấp ả?” Trần An ra khỏi phòng giữ nhạc khí với bé, anh cẩn thận khóa cửa đằng sau lại.

Dư Châu Châu há miệng, sau đó cúi đầu nói, “Không, hôm nay kết thúc bài tập muộn quá... Em, em sợ không kịp xem... Sailor Moon.”

Trần An cười to khiến bé đỏ mặt, bé vội vàng bước ra cửa lớn của cung văn hóa, không thèm quay đầu nhìn anh mà chỉ vẫy vẫy tay nói, “Hẹn gặp lại!”

“Hẹn gặp lại, Châu Châu, nếu không kịp thì tìm chỗ nào biến thân đi!”

Dư Châu Châu cảm thấy mình như một bồn lửa bị đổ nước lạnh vào, trên đầu bé đang bốc một đồng khói trắng. Lúc bé chạy ra cửa, nhìn đồng hồ trên tay, đã năm giờ bốn mươi phút rồi, còn hai mươi lăm phút nữa...

Bé dùng cách chặn kiểu kêu oan để ngăn chiếc xe bus số 22 đang chuẩn bị chạy đi, sau đó nhảy lên xe. Bé nghĩ, nếu như bé có thể biến hình như Trần An bảo thì tốt quá rồi.

Cuối cùng cũng chậm ba phút, lúc bé chạy ào vào nhà thì thấy Dư Đình Đình đã ngồi sẵn ở sofa, chị cầm một hộp kem trong tay, nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu báo, “Đừng lo, vẫn còn quảng cáo, hôm nay quảng cáo rất lâu, may mắn là may thật đấy!”

Mối quan hệ không lạnh không nóng của Dư Châu Châu và Dư Đình Đình đã tốt hơn một chút nhờ bộ phim Sailor Moon này. Tình cảm cuồng nhiệt với một bộ phim hoạt hình khiến sự đối lập khó chịu của hai chị em dần biến mất, tuy chưa thể coi là hai chị em thân thiết hay bạn tốt nhưng ít nhất cũng an ổn không gây chuyện như trước kia nữa.

Tuy rằng vấn đề Tuxedo Mặt nạ thuộc quyền sở hữu của ai luôn là vấn đề cảm kị giữa hai người.

Dư Đình Đình luôn ra vẻ đề phòng – Vốn Dư Châu Châu định tốt bụng nói với chị, trong Sailor Moon, bé vốn không thích Tuxedo Mặt nạ, nhưng khi thấy chị nhìn bé với đôi mắt nghi ngờ thì lại có chút vui vẻ, cho nên mỗi lúc Tuxedo Mặt nạ xuất hiện, mặt Dư Đình Đình bắt đầu đỏ lên, Dư Châu Châu ở bên xấu tính báo, “Đẹp trai quá~”

Sau đó bé có thể thấy Dư Đình Đình vừa đỏ mặt vừa bâu môi nói, “Đẹp trai chỗ nào chứ? Hừ, tên đó tự đại như vậy, đi đâu cũng cầm theo hoa hồng nữa, quá buồn nôn!”

Dư Châu Châu nhin cười, mắt nhìn TV, nghĩ thầm, tuy là buồn nôn nhưng lại khá giống Lâm Dương.

Lâm Dương...

Dư Châu Châu bị tâm tư kì dị của mình dọa sợ, bé lắc đầu, Lâm Dương giống như một cục đá nhỏ ném vào trong mặt hồ bình tĩnh của bé, bé cố gắng ném nó ra khỏi đầu mình.

Tháng 10 năm 1998, lúc lên lớp năm, Dư Châu Châu đã không nói chuyện với Lâm Dương bốn năm trời.

....

Buổi chiều, lúc kết thúc tiết học đầu tiên, Dư Châu Châu và Đan Khiết Khiết bị cô Vu gọi vào phòng giáo viên.

Hai năm trước, lúc học lớp ba, Đan Khiết Khiết phải nghỉ tạm một năm vì bệnh cơ tim, sau đó chuyển từ trường Dục Tân sang trường bé, làm bạn học với Dư Châu Châu.

Trên thế giới này luôn có một kiểu người có thể hấp dẫn lẫn nhau – giống như Dư Châu Châu và Đan Khiết Khiết. Từ lúc không chơi với Lâm Dương nữa, Dư Châu Châu luôn đối xử bình đẳng với các bạn học, nhân duyên rất tốt – Trên thực tế, đây là một kiểu cô độc. Lúc Đan Khiết Khiết xuất hiện, Dư Châu Châu không còn bước đi trên con đường cô đơn của mình nữa, mặc dù nhà hai người cách nhau rất xa, nhưng ít nhất có thể đi chung một đoạn đường ngắn.

Bạn bè không nhất định phải đi chung đến cuối con đường. Chỉ cần có một đoạn đường ngắn có thể cười nói với nhau đã đủ rồi.

Bây giờ Dư Châu Châu là ủy viên tổ chức của đại đội, Chiêm Yến Phi trở thành phó đại đội trưởng, hai người bọn họ đã trở thành nòng cốt, ủy viên ba gác của trường. Thành phần ủy viên trong lớp số 7 từ hồi lớp một đến giờ đã thay đổi rất nhiều lần, Từ Diễm Diễm đã dần rút khỏi con đường quyền lực – Khi điều chỉnh cán bộ năm ba, Tiểu Yến Tử vẫn là chỉ đội trưởng của lớp, Dư Châu Châu nhảy lên làm lớp trưởng. Đan Khiết Khiết chín chắn hơn các bạn khác, lại có thành tích tốt nên trở thành lớp phó, Từ Diễm Diễm là người không được như ý nhất – Đúng là mỗi cái hồ chỉ có một cây cải [1], cù cải thì nhiều lên mà hồ lại chẳng thay đổi.

[1] Mỗi cái hồ chỉ có một cây cải: Ý là mỗi người có một vị trí riêng.

Cuối cùng Từ Diễm Diễm trở thành một trong ba ủy viên học tập.

Từ một Từ Diễm Diễm luôn tỏ thái độ “làm tốt công tác của người đứng đầu, tích cực phối hợp với công việc của lớp trưởng” trước mặt cô Vu đột nhiên thu bớt nhuệ khí, nhiệt tình với Dư Châu Châu đến mức dọa bé chết khiếp.

Lý Hiểu Trí từng bảo, Châu Châu, tớ thấy mỗi khi Từ Diễm Diễm thấy cậu còn vui hơn cả thấy mẹ của cậu ta.

Dưới bàn của cô Vu là một cái hộp màu nâu, bên trên là một đoạn băng dính dính lại, cô dùng dao rọc nó ra rồi bảo với hai người, “Đây là hoạt động mà đội thanh niên trên tinh truyền đạt xuống, băng vệ sinh do xưởng tái tạo miễn phí cho các bạn học nữ lớp năm và lớp sáu, hai em nghĩ cách phát cho các bạn nữ hai bao, nhớ phát trong hôm nay, đừng để lâu ở chỗ cô. Nhưng mà nhớ là đừng để cho các bạn nam biết.”

Hai người gật gù, nhìn nhau, Đan Khiết Khiết mở miệng hỏi, “Cô ơi, phải tránh các bạn nam kiểu gì ạ?”

Nam sinh tuổi mười một, mười hai không còn nghe lời như hồi nhỏ nữa, ai cũng đều như muốn tạo phản vậy, luôn cọt nhá, bám dai như đĩa, giống như con ruồi đuổi mãi chẳng thêm đi, ngay cả chó cũng phải tránh bạn họ.

Cô Vu nghĩ một lát bảo, “Nếu không các em tranh thủ phát trước giờ thể dục ấy, bảo các bạn nam ra ngoài, còn giữ các bạn nữ lại.”

Dư Châu Châu gật gù, hai người ôm cái thùng ra khỏi phòng giáo viên.

“Châu Châu này, cái đó của cậu đến chưa?”

“Cái gì?”

“Ày, là cái đó đó, cái đó kia!”

Dư Châu Châu ngơ ngác nhìn Đan Khiết Khiết chỉ chi vào cái thùng, lúc này mới hiểu được, bé dò mặt bảo, “Chưa đến... Cậu thì sao?”

“Hừm, nửa năm trước. Cho nên mỗi lúc đến cái đó tớ đều rất khó chịu, cậu có nhớ tháng trước có mấy ngày tớ đi toilet còn bảo cậu giữ cửa không?”

“Ồ, là cậu đòi đó đó hả?” Dư Châu Châu đột nhiên hiểu rõ, bé nở nụ cười ngại ngùng.

Các bạn nhỏ tuổi này đã bắt đầu từ chu kì kinh nguyệt, có người có nhưng cũng có người chưa có. Để tiện cho các bạn học nữ, những cửa nhỏ trong toilet nữ phá đi, nên tạo thành một khung cảnh một người vào toilet một đám đứng đằng sau xếp hàng, bất kì ai muốn đi đều phải xếp hàng nhìn nhau chờ đợi – Lúc còn nhỏ thì không thấy gì, lớn lên một lát thì có nhiều bạn nữ kéo theo bạn tốt của mình đứng chắn ở cửa gỗ.

“Lát nữa về lớp thì đuổi mấy tên kia ra ngoài thôi.”

Dư Châu Châu gật đầu, “Ừ, cậu ôm thùng ở phòng uống nước đợi tớ, đợi đuổi xong tớ gọi cậu vào.”

Bé đột nhiên có cảm giác hưng phấn, giống như mình là Usagi đang trốn trong một khu rừng để biến thân vậy – Ày không, phải là Ami mới đúng, Usagi rất ngốc, Dư Châu Châu nghĩ.

“Tớ và Đan Khiết Khiết đã thương lượng với cô Vu, tiết sau học thể dục”.

Dư Châu Châu vừa bước vào cửa, các bạn học đang ngán ngẩm xì xào lập tức im lặng, sau khi nghe được tin này, cả lớp mất sáng rực. Dư Châu Châu làm lớp trưởng hai năm, trước giờ chưa bao giờ vênh mặt sai khiến ai cả. Chút gian xảo nhỏ nhỏ khiến bé biết cách cân bằng giữa giáo viên và học sinh, cho nên thường mượn các cơ hội mượn hoa hiến Phật, nhận được không ít cảm tình của các bạn học.

Lời nói dối không ảnh hưởng đến toàn cục, giống như bạn học nào đó nói chuyện bị ghi tên, nom nóp chờ cô giáo trách phạt nhưng lại nhận một câu “Danh sách bị mình xé rồi, lần sau đừng nói nữa.” của Dư Châu Châu, hoặc như lúc này, bé làm ra vẻ “vì dân phục vụ” làm cả lớp reo hò vui vẻ.

“Lớp trưởng đại nhân, cậu tốt quá!” Mấy cậu nhóc trong lớp ôm banh vào ngực chuẩn bị lao ra ngoài.

“Nhưng các bạn nữ ở lại mười phút, tớ có chuyện muốn nói.”

Đám nam sinh định chạy ra khỏi lớp quay đầu lại bảo, “Tại sao?”

“Tại sao cái gì chứ? Các cậu mau ra ngoài chơi đi, không liên quan đến các cậu.”

“Không được, cậu phải nói cho chúng tớ, tại sao đuổi các bạn học nam đi ra ngoài chứ? Nhất định không phải là chuyện tốt rồi!”

“Không có chuyện xấu gì cả, mau đi đi.” Ủy viên văn nghệ là một cô bé mạnh mẽ, từ khi bị các bạn nam đá bóng trúng đầu thì luôn đối chọi với mấy cậu chàng kia.

“Ồi, ếch bốn mắt tức giận rồi à? Tớ không phải muốn tốt cho các cậu hả? Sao lại phân biệt giới tính vậy chứ?”

Cái đám quậy phá này lại bắt đầu nữa rồi. Dư Châu Châu mất kiên nhẫn, vung tay, “Đừng vậy, chuyện tiết âm nhạc, các bạn nữ phải chuẩn bị một tiết mục. Nếu cậu còn nói nhảm nữa thì tớ sẽ để cậu múa đầu tiên.”

Thói quen hồi nhỏ mãi vẫn chưa sửa được, mở miệng là nói bậy.

Các bạn nam thay đổi sắc mặt, lập tức rút khỏi phòng học.

Dư Châu Châu đóng cửa trước lại, nói nhỏ, “Thật ra hôm nay giữ các cậu lại để phát... băng vệ sinh.”

Bên dưới vang lên tiếng cười, Dư Châu Châu chạy ra ngoài gọi Đan Khiết Khiết, hai người bê thùng vào lớp, các bạn nữ vây lại, mỗi người nhận một bao màu đen cho buổi tối và một bao màu xanh hằng ngày về.

“Mọi người nhớ xếp gọn vào cặp, đừng để các bạn nam thấy.” Đan Khiết Khiết nói rất nhiều lần, sau đó thì nghe tiếng đập cửa của các bạn nam.

“Cái gì mà xếp gọn trong cặp đừng để các bạn nam thấy? Các cậu đang giấu cái gì? Mau mở cửa cho tớ!”

Dư Châu Châu hoảng hốt, đám nữ sinh trong lớp vội vàng nhét băng vệ sinh vào đáy cặp, sau đó Đan Khiết Khiết đành mở cửa khi đám ngoài kia đập cửa như muốn phá luôn cái cửa vậy.

“Các cậu làm gì đó? Muốn chết à?” Đan Khiết Khiết luôn rất nổi – Nhiều năm sau, khi cô nàng tổ chức sinh nhật tuổi hai mươi, Dư Châu Châu tặng cho cô một bức tranh viết mấy chữ bằng bút lông.

Nội dung là – Ngự tỷ trời sinh.

“Các cậu không làm chuyện xấu thì cần gì sợ chết?” Tên cầm đầu lũ nam sinh là cậu chàng hư nhất lớp, Hứa Dịch.

“Chúng tớ làm chuyện xấu gì chứ?” Đan Khiết Khiết chột dạ, nói lớn.

“Mau đem đồ mới phát ra đây!”

Giương mặt mọi người biến sắc, Dư Châu Châu vội nhảy xuống bục giảng, đứng ở giữa Đan Khiết Khiết và Hứa Dịch – hai người này luôn là đối thủ một sống một chết, nhất định sẽ làm lớn chuyện này mất.

“Cậu nghe nhầm rồi.” Dư Châu Châu phát hiện lời nói này không chút thuyết phục nào.

“Các cậu ồn ào quá vậy? Các lớp khác vẫn còn đang học đấy!”

Tất cả mọi người im lặng.

Lâm Dương cảm quyền sở ki luật đi đến, im lặng đứng đằng sau đám Hứa Dịch.

“Liên đội trưởng!”

Hứa Dịch kêu lớn.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn sang một phía.

Lâm Dương đã không quên lời hứa hôm đó, cậu ấy trở thành liên đội trưởng hồi năm lớp bốn.

Nhưng mà mọi chuyện đã khác rồi, điều này không còn là việc quan trọng gì nữa rồi.

“...” Lâm Dương có nhân duyên rất tốt trong trường, trong đội ngũ cán bộ mà con gái vốn thống trị, cậu được đám con trai cả trường xem là lá cờ đầu và niềm kiêu hãnh trong đám đàn ông. Quan hệ của Hứa Dịch và Lâm Dương rất tốt, lần này cậu ta cố ý gọi Liên đội trưởng đến là muốn dùng danh hiệu đó áp chế đám Dư Châu Châu.

Hứa Dịch kể rõ mọi chuyện xong, Đan Khiết Khiết vừa định mở miệng phản pháo thì bị Dư Châu Châu kéo lại.

“Đừng thế, các lớp khác đang học, đừng làm ồn nữa. Dù sao chuyện cần nói đều nói xong rồi, để các bạn nữ xuống học thể dục đi.”

“Thế mà xong à.” Hứa Dịch ném quả bóng xuống đất “Dư Châu Châu, đừng tưởng tôi không biết bạn giới trò Càn Khôn Đại Na Di [2] nhất, cậu không có cửa qua mặt tôi đâu.”

[2] Càn Khôn Đại Na Di: Là một chiêu thức võ công trong truyện võ hiệp của Kim Dung, cụ thể là ở bộỶ Thiên Đồ Long Kiếm, có khả năng di chuyển, đổi đòn tấn công của kẻ địch vào người khác. Ý ở đây là đánh lạc hướng.

Dư Châu Châu lơ đãng ngược mắt nhìn, phát hiện Lâm Dương đang khoanh tay dựa vào tường như muốn xem trò hay.

Bốn năm qua, bọn họ trở thành người xa lạ. Phần lớn thời gian Lâm Dương đều nhìn bé với thái độ này, giống như bé là câu chuyện hề không buồn cười.

Giăng co một hồi, cậu mới mở miệng, cười như không báo, “Các bạn làm vậy với các bạn nam là không công bằng, hèn gì bọn họ tức giận như vậy, dù sao cũng không phải chia tài sản, sao có thể giấu diếm như vậy? Là đồ gì thế? Lấy ra cho tôi xem đi!”

Các bạn nam hoan hô.

Dư Châu Châu trước giờ chưa bao giờ thắng Lâm Dương ở mặt được lòng người.

Bé đột nhiên cảm thấy có chút chua xót trong lòng, Dư Châu Châu chạy về bục giảng, lấy hai bao băng vệ sinh đen và xanh, bước đến bên cạnh Lâm Dương.

Dư Châu Châu cười híp mắt nhét băng vệ sinh vào tay Lâm Dương.

Sau bốn năm, đây là câu đầu tiên bé nói với cậu.

“Tặng cậu, nghe bảo nếu ra nhiều thì dùng cái này.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 26: Sở dĩ hormone được gọi là hormone

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Cậu chỉ biết bắt nạt tớ thôi”

Edit: 洋紫月 [Dương Từ Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

Lâm Dương há miệng, cụp cúi đầu nhìn bực màu xanh trong tay mình, cậu cảm thấy cả người mình nóng rần.

Tớ cần cái này làm gì chứ?

Nhưng khi mở miệng, lời lại đổi thành, “Tôi... Cái này... dùng thế nào...”

...

Sau vụ này, đám nam sinh lớp 5/7 đều im lặng rất lâu, còn Lâm Dương thì biến mất khỏi tầm mắt Dư Châu Châu một thời dài gian ơi là dài.

Tên bá vương Hứa Dịch cũng biết điều mà im lặng – bởi vì do bọn họ mà ra cả, đám học sinh nữ cách bọn họ khá xa nên không biết chuyện gì xảy ra, cho nên nhưng người biết chuyện trừ Lâm Dương ra chỉ có Hứa Dịch, Dư Châu Châu và Đan Khiết Khiết.

Ủy phong của liên đội trưởng vì một bao băng vệ sinh mà biến mất sạch, đồ mặt chạy trốn chết không thèm quay đầu lại.

Nhưng Dư Châu Châu biết nhiều hơn người khác một chút.

Chỉ một chút thôi.

Đó là lúc Lâm Dương nhét lại bao băng vệ sinh vào tay bé, cậu nhỏ giọng nói bên tai bé, “Dư Châu Châu, cậu chỉ biết bắt nạt tớ thôi.”

Cậu chỉ biết bắt nạt tớ thôi. Chỉ tớ thôi.

Dư Châu Châu sùng sốt, sự bực bội vì bị ép đến đường cùng đột nhiên biến mất sạch, bé ngây ngốc nhìn cậu bỏ chạy mất dấu lúc ở cầu thang, trong lúc đó bé hình như thấy chút nước mắt trong đôi mắt trong suốt đó.

Bé vốn đưa tay ra cản cậu lại theo bản năng, nhưng cuối cùng chỉ tóm được con gió cậu để lại.

Một giây sau, Dư Châu Châu tỉnh táo dứt tay vào túi quần, bé xoay đầu nhìn đám nam sinh đang ngu mặt nói, “Có phải các cậu không muốn học tiết thể dục nữa phải không?”

Đám nhóc kia lập tức dùn dẩy nhau chạy tới cầu thang.

—

“Đoàn thanh niên cộng sản!” Cô bé bên tay trái bước lên một bước.

“Đoàn thanh niên cộng sản!” Cô bé bên tay phải bước lên một bước.

“Mãi là cây đại thụ!” Bạn nam bên tay trái bước lên một bước.

“Mãi là cây đại thụ!” Bạn nam bên tay phải bước lên một bước.

“Một gốc cây!” Bốn người đồng thanh.

Bốn người trước mặt nhìn về phía xa với vẻ mặt thành kính. Dư Châu Châu đứng ở bên cố chịu đựng, bé cảm thấy mình sắp nhịn không nổi nữa rồi, cái bụng của bé đã cứng lại tới mức co giật, khóe môi nhếch lên một vòng cung rất đáng nghi, nửa cười nửa không, nhìn rất kinh khủng.

Bé dứt khoát nở nụ cười mỉm như đang xem nghiêm túc.

“Từ Diễm Diễm, em nhìn đi đầu đấy? Sao ánh mắt không tập trung tí nào vậy hả? Hôm nay em không thể kiểm chế được nụ cười của mình, có tập trung không đấy hả? Nếu cười nữa tôi sẽ tịch thu kẹp tóc của em đấy! Đừng cho rằng tôi không biết em vừa tập vừa cầm gương soi! Bốn người các em có mắt không hả? Mắt mọc ra để ăn cơm đấy à? Lúc bước lên không thèm để ý người ở đối diện hay sao hả? Tường Xuyên là người bước lên đầu tiên, các em nhìn lại mình đi, bốn người đứng thành bốn hàng, may chỉ bước có một bước, nếu không cả cái sân khấu cũng không đủ cho các em đứng! Đây là lần tập thứ mấy hả? Các em đã tỉnh ngủ chưa hả?”

Hôm nay son môi cô Lý phụ trách đội dùng rất chói mắt, đôi môi được tô một lớp son màu cam mở ra khép lại rất dễ khiến người khác bị ảo giác. Tuy người bị mắng không phải bé nhưng bé không dám cười, chỉ có thể cúi đầu im lặng nghe chửi chung.

Bé cảm thấy có ít nước bọt dính lên mặt khi cô Lý mắng bốn người kia.

Trưa nay đội ăn rau hẹ rồi, nhất định luôn ấy. Dư Châu Châu đau đớn nghĩ trong lòng.

Bé ngẩng đầu nhìn Từ Diễm Diễm đang run rẩy vì sợ sệt, bé sắp không nhịn cười được rồi.

Nhưng Dư Châu Châu biết rõ, cho dù Từ Diễm Diễm cũng cảm thấy màn diễn này rất buồn cười, nhưng cậu ấy đã nhịn cười từ sau khi bị cô Lý dùng tập vở đánh lên đầu.

Lại giả bộ không nhịn được cười chỉ là một kiểu cứu vớt mặt mũi mà thôi. Rõ ràng đã xấu hổ đến mức mặt đỏ bừng, nhưng phải giả vờ không để ý, giả vờ thấy bài đọc diễn cảm và cô phụ trách đều rất buồn cười.

Dư Châu Châu thờ dãi vì điệu bộ này của Từ Diễm Diễm – Nghĩ lại, bé cũng có thể nhìn thấu sự giả vờ giả vịt đó, không phải bé cũng thế sao? Có lẽ là đồng loại nên thấy đối phương không vừa mắt. Dư Châu Châu chợt phát hiện, dạo này bé rất hay nghĩ miên man, hờ một chút là dờ người, thường xuyên lạc vào trong ngõ nhỏ riêng của bé, sau đó đi vòng mấy vòng cũng không thể tìm được đường ra.

Tuy trước đây bé cũng hay dờ người như vậy, nhưng mà, lần này không giống thế.

Bé sao vậy nhì? Bé nghiêng đầu khó hiểu, tinh thần có chút rã rời, lực chú ý chuyển từ giấy dán tường sang đây áo ngực của cô phụ trách – màu đen, hiện rất rõ dưới chiếc áo đầm màu xanh nhạt. Mặt Dư Châu Châu đỏ bừng, mắt bé cụp xuống nhìn chóp mũi, nhìn đến lúc mắt đau đớn.

Cuối tuần trước, mẹ đột nhiên chạm vào ngực bé, bé đỏ mặt kêu toáng lên, mẹ mỉm cười, “Mẹ còn đang nghĩ nên mua cho con chưa... Có vẻ giờ vẫn còn sớm.”

Bé đứng sững người, chỉ biết dùng hai tay che ngực – ở đây có hai điểm hơi cứng cứng, hơi chạm vào đã thấy đau, có khi đụng vào người khác, chút đau đớn ở ngực đang nhắc nhở Dư Châu Châu rằng bé đã có thay đổi nào đó – cái sự thay đổi vừa gây sợ hãi lại vừa gây tò mò đầy khó hiểu kia.

Không nghĩ cái này nữa – Cho dù bé không biết rõ nhưng trực giác nói cho bé biết, điều này rất xấu hổ. Dư Châu Châu hơi ngược mắt lên, nhìn quần tất có chỗ tuột chỉ của cô phụ trách – Nguy hiểm chưa kia, có vẻ sắp rách rồi. Nguy hiểm thật đấy!

Bé phục hồi tinh thần, cô phụ trách ném bản thảo xuống đất. Loa phát thanh cũng vang lên một giọng nói.

Là giọng nói của Lâm Dương.

“Cô Lý, cô Lý! Mọi cô đến sân tập một lát, đội kèn và đội trống không khớp nhau.”

Dư Châu Châu giờ mới phát hiện, đội cô vũ ở sân tập đã yên tĩnh rất lâu rồi.

Cô Lý nói, “Tập tiếp đi” rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Bốn đứa nhỏ đang cố gắng đứng nghiêm thả lỏng người ra, Từ Diễm Diễm ngồi xuống sofa, nửa cười nửa không báo, “Có bệnh nặng rồi!”

Dư Châu Châu kéo Đan Khiết Khiết ngồi vào ghế nhỏ bên cạnh sofa, ở đó khá gần cửa lớn, có thể nghe được tiếng bước đi của cô Lý.

Đại hội tuyên dương Đoàn thanh niên tỉnh do liên đội trưởng tiểu học trực thuộc Đại học Sư phạm phụ trách toàn bộ, từ đội kèn trống, đội cầm hoa, đại biểu Đội thiếu niên lên phát biểu cho đến việc đọc thơ chúc mừng. Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi đại diện cho Đội thiếu niên lên phát biểu trước đại hội, Từ Diễm Diễm, Đan Khiết Khiết, Tường Xuyên và một bạn nữa là nhóm lên đọc thơ chúc mừng.

Có người nói đùa đây là cơ hội để Từ Diễm Diễm xoay người.

Còn Lâm Dương là liên đội trưởng nên phải phối hợp các bộ phận khác với nhau, đồng thời còn trở thành người chỉ huy của đội kèn trống.

Từ Diễm Diễm ngồi xuống sofa, tay sờ sờ kẹp tóc trên đầu một lượt, sau đó móc thoi son đường ra bôi hai lượt rồi nháp môi lại.

Trong tiết thu khó chịu này, những thứ đang lặng lẽ thay đổi không chỉ có cảm giác hơi đau trước ngực của Dư Châu Châu, không chỉ có sự qua loa lầy lẹ của mọi người với cô giáo.

Còn có chiếc gương nhỏ và thoi son đường của Từ Diễm Diễm.

“Hôm qua tớ đi tới cổng công ty sách báo Hải Triều, người trong đó đồng muốn chết ấy, may mà có bảo vệ ở xung quanh nếu không thì mấy fan hâm mộ sẽ nhào lên sân khấu luôn ý! Tớ còn tận mắt thấy một cô bạn bị chen ngã, nếu không nhờ bảo vệ đỡ lên...”

Từ Diễm Diễm rất thích Vũ Tuyền [1], từ sáng đã nhắc đến buổi ký tên tới qua.

[1] Vũ Tuyền là ban nhạc nam được yêu thích nhất của Trung Quốc do Trần Vũ Phạm và Hồ Hải Tuyền thành lập vào tháng 6/1998. [Đúng ngay tháng và năm sinh của tớ =)]

“Vậy cậu có xin được chữ ký không? Có chen vào được không? Bọn họ có hát bài Đẹp nhất [2] không?”

[2] Đẹp nhất là Album đầu tiên của Vũ Tuyền. Bài hát chủ đề của Album cũng cùng tên là Đẹp nhất với Album. Đây là link của cả album: <https://kenhmp3.com/play-nhanh/nhac-hoa-tong-hop/album/B9BEB9A19/%E6%9C%80%E7%BE%8E-dep-nhat-vu-tuyen/>

Giọng nói của Tường Xuyên lúc bình thường cũng diễn cảm như đọc thơ, giọng của cậu ta có phần éo là, nét mặt cậu ta vẫn là kiểu ngây ngô như hồi trước.

Từ Diễm Diễm hoàn toàn không tức giận khi bị người khác ngắt lời, dù sao chủ đề của người ta nhắc đến có liên quan đến người cô nàng thích mà lại.

“Cậu nghĩ sao chứ? Tại sao tớ phải chen chứ? Mẹ tớ quen bên tổ chức, tớ được vào tận phòng nghỉ của Vũ Tuyền để xin chữ ký đấy. Lúc về ba tớ còn mua cho tớ một thoi socola mới nhất của Dove nữa chứ. Là loại socola đen mới của Dove đang chiếu trên tivi ấy, tớ ăn hết thoi đó xong thì thấy socola sữa quá ngọt luôn ấy chứ chả đùa.”

“Ồn quá!” Đan Khiết Khiết luôn im lặng nhịn không được mà nói. Trước giờ Đan Khiết Khiết luôn thẳng thắn, chưa bao giờ che giấu sự yêu ghét của mình cả.

Mặt Từ Diễm Diễm đỏ bừng, đang định cãi lại thì bật cười.

“Này, Đan Khiết Khiết, chuyện của cậu và Trương Thạc Thiên là sao vậy?”

Giọng của Từ Diễm Diễm chưa lè, không tự nhiên chút nào.

Đan Khiết Khiết liếc nhìn cô nàng một cái rồi không đề ý nữa.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn thấy được chút ửng đỏ trên cổ Đan Khiết Khiết.

Dư Châu Châu nhớ đến buổi tan học hôm qua, lúc bé và Đan Khiết Khiết đi ngang qua cửa lớp thì nghe giọng nói của Từ Diễm Diễm và mấy bạn nữ khác. Một bạn nữ hỏi, “Diễm Diễm, Trương Thạc Thiên nhà cậu...”

“Cái gì mà là Trương Thạc Thiên nhà tớ? Tớ và cậu ta có quan hệ gì đâu?” Từ Diễm Diễm luống cuống, vội vã ném hết quan hệ, nhất là khi thấy Đan Khiết Khiết và Dư Châu Châu, cô nàng liên tục nói, “Không liên quan gì tới tớ”, sau đó dùng giọng nói không lớn không nhỏ nói, “Là của Đan Khiết Khiết... Liên quan gì tớ chứ? Các cậu đừng nói bậy, Đan Khiết Khiết người ta giận thì chết đấy...”

Nữ sinh mười một mười hai tuổi thường cẩn thận nói chuyện về bạn nam với nhau, khi nói về người khác thì chẳng chút ngại ngùng gì, nhưng vừa đụng về mình thì sợ người khác bảo “Là người không biết xấu hổ” nên vội vàng rũ sạch mọi quan hệ, sau đó ngại ngùng, lén lút hưởng thụ sự hưng phấn này.

Cái sự hưng phấn có chút kích thích và xấu hổ.

Cho dù nam chính mà người khác gán cho có mặt đầy mụn, giọng nói như bị mèo kẹp đuôi thì sao chứ? Chỉ cần lúc đối diện với cậu ta, những người đứng nhìn xem cùng ồ lên là có cảm giác mặt đỏ tím đập nhanh rồi.

Mùa thu này, Dư Châu Châu đã biết ý nghĩa của từ hormone – mặc dù lúc đó, bé còn chưa hiểu những phản ứng kì dị này là do hormone tạo ra.

Bên tai trái là lời nói lủ ra lủ riu của Từ Diễm Diễm, tai phải lại nghe thấy tiếng gậy cao gót trên cang lúc cang gần trên mặt đất. Tiếng kèn trống bên ngoài cửa sổ lại bắt đầu vang lên ồ ồ khiến người khác không nghe được tiếng bước chân.

Dư Châu Châu đẩy Đan Khiết Khiết một cái, hai người ung dung giả vờ đuổi người rồi đứng dậy, cầm bản thảo thông thả bước về phía cửa. Trong lúc ba người kia đang nói chuyện rôm rả, cánh cửa bị mở toang. Từ Diễm Diễm hốt hoảng định đứng dậy thì đã ngồi phịch lại do quán tính vì sofa quá mềm.

Dư Châu Châu và Đan Khiết Khiết đứng gần cửa, bình tĩnh nhìn bọn họ, trong tay còn cầm bản thảo.

Gương mặt cô phụ trách âm u như trời đầy mưa gió, có vẻ còn thêm thêm ít sầm sét bão bùng. Cô ném chùm chìa khóa lên bàn, tiếng “leng keng” vang dài do chạm vào mặt bàn thủy tinh. Tuy âm thanh không to đến mức át tiếng kèn trống của đội cô vũ nhưng đủ làm ba người kia giật thót.

“Giỏi rồi phải không? Các cô cậu cho rằng mình giỏi rồi nên không nghe lời tôi chứ gì? Có phải tôi không quản được các cô cậu nữa không, hả?”

Thì ra cô phụ trách là một người phụ nữ chanh chua. Dư Châu Châu nghĩ.

Nhưng mà – mắng hay lắm ấy.

Cô bé mỉm cười như một chú hồ ly nhỏ xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 27: Nguyên cớ của tình yêu

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Tại sao bọn họ lại là người yêu trước?”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Trò chơi khăm nhỏ của Dư Châu Châu khiến đám Từ Diễm Diễm phải ở lại phòng đoàn đội luyện tập tiếp. Đan Khiết Khiết và bé được đặc cách cho về lớp – phần lớn các bạn học đều đang tập luyện trong đội kèn trống và đội vẫy hoa dưới sân trường đầy nắng, vậy nên lớp học vắng vẻ rất thích hợp để hai người trải qua một buổi chiều nhàn nhã.

Dư Châu Châu và Đan Khiết Khiết xuống lầu, vừa lúc gặp phải ba bạn học trong đội trống đang đi lên, trong đó có hai người mặc áo chỉ huy đội trống màu trắng thuần, một người mặc áo xanh của đội kèn.

Thiên niên mặc áo trắng đi ngoài cùng bên trái là Lâm Dương, hai người còn lại cao lớn hơn cậu một chút.

Cảm quan của Dư Châu Châu hôm nay có chút nhạy cảm, lúc ba người cùng xuất hiện, Đan Khiết Khiết luôn ngẩng cao đầu lại đỏ mặt cúi đầu, thân thể cô bạn cứng ngắc giống như dây cung bị kéo căng.

Đan Khiết Khiết lúc này sẽ bày ra vẻ mặt kinh điển của cán bộ – mắt nhìn thẳng, ánh mắt kiên định nhưng gương mặt lại cứng ngắc vô cùng.

Đan Khiết Khiết như vậy khiến Dư Châu Châu khó hiểu, bé cũng chỉ có thể nhìn thẳng theo cô bạn – Dù sao bé cũng không muốn tiếp xúc với Lâm Dương quá nhiều.

Mà sắc mặt của Lâm Dương vẫn như trước, ánh mắt nhìn thẳng như bé, cứ như đang đi trong một nơi vô định vậy.

Nhưng cô Lý nói rất đúng, ánh mắt của người không phải dùng để ăn cơm, mà tác dụng của nó cũng không chỉ dùng cho việc xếp hàng sao cho thẳng – Ánh mắt của Dư Châu Châu nói với bé, lúc hai người đi lướt qua nhau, cậu bạn to lớn đi ở giữa nhanh chóng liếc mắt nhìn Đan Khiết Khiết một lát.

Cái liếc này rất đáng sợ, đáng sợ đến mức bé chỉ có thể thấy trông trắng của cậu ta. Cậu bạn nam xa lạ đi bên phải cười như mèo thấy chuột – bộ dáng của cậu ta cũng giống con chuột, hơi xấu, mặt vừa gầy lại vừa dài. Cậu ta vừa cười hà hà vừa dùng cùi chỏ chọc vào xương sườn của Trương Thạc Thiên một cái, sau đó lại lên nhìn Đan Khiết Khiết.

“Là cậu ấy à?” Giọng nói của cậu ta có chút ngả ngớn.

Dư Châu Châu thấy Đan Khiết Khiết đang mỉm chặt môi, quai hàm của cô nàng bạnh rộng ra.

Đây là màn lướt qua nhau đặc sắc nhất từ bé đến giờ mà bé đã trải qua.

Cuối cùng cũng kết thúc, Dư Châu Châu thở phào nhẹ nhõm, lúc chuyển hướng về cầu thang thì bé hơi nghiêng mặt nhìn phía sau, đột nhiên nghe thấy tiếng huýt sáo và tiếng kêu quái dị đằng sau lưng.

Dư Châu Châu đột nhiên nở nụ cười.

Bé xoay người nhìn gò má đỏ ửng của Đan Khiết Khiết, sau đó học theo giọng điệu đùa bỡn của Từ Diễm Diễm, “Cậu và Trương Thạc Thiên có chuyện gì xảy ra à?”

...

Trong lòng Đan Khiết Khiết, con trai là một đám những gương mặt mơ hồ khác tên nhưng đều đáng ghét như nhau.

Ăn nói thô bỉ, thích chơi trội, không có não, không có tinh thần tập thể, không tôn trọng kỷ luật, vừa không khiêm tốn tiếp thu lời răn dạy còn thích cãi lại – Bọn họ thích mấy cô nữ sinh mặc đẹp, thích soi gương làm dáng như Từ Diễm Diễm, thích trêu đùa âm ỉ, túm tóc tung vẩy sau đó cười hí hửng đợi các bạn nữ đuổi theo, diễn vở truy đuổi trên hành lang đầy kinh điển – “Cậu đứng lại cho tớ!”, “Tối ngủ hay sao mà đứng lại?”.

Cuối cùng còn bị trực tuần bắt được, làm mất mặt cả lớp.

Một Đan Khiết Khiết kiêu đó mà lại trả lời với Dư Châu Châu như thế này, “Cậu ấy đẹp trai nhì? Còn rất lễ độ nữa ấy. Cậu cứ xem đi, cậu ấy không giống với hai tên con trai ở cạnh đâu, đúng không?”

Một cơn gió thổi qua, hai người ngồi dưới vòm cây đang bắt đầu rụng lá, Dư Châu Châu đứng đưa hai chân, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô bạn đang cúi đầu ngai ngừng, không biết là đang rối rắm điều gì.

Âm thanh khó nghe của đội cổ vũ lúc này rất xa xăm, làn gió thu mát mẻ thổi qua đây lòng khiến bé cảm thấy có chút ngứa ngáy.

“Rất cục...” Dư Châu Châu nghe xong vẫn thấy mờ mịt, không giấu được ngạc nhiên, bé đành nói một câu tổng kết vô dụng, “Rất cục đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Dù sao... dù sao là thế đó. Có gì xảy ra cơ chứ? Bọn họ nói vậy đó!”

Đan Khiết Khiết trông có vẻ bức mình, nhưng nếu để ý thì cô vẻ cô nàng chỉ đang dùng vẻ bức bối để che giấu sự ngượng ngùng mà thôi.

Dư Châu Châu thấy có chút thất vọng, hình như chị em tốt không định nói rõ với bé rồi.

Bé ôm miệng trấn an bản thân, dù sao cũng có vài chuyện không thể nói với người khác, ngay cả bạn thân cũng không thể.

Cho nên Dư Châu Châu không gắng hỏi nữa. Hai người im lặng ngồi dưới vòm cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh đang bị phân cách thành nhiều khối nhỏ, giống như là một bức tranh hồng, nhưng lại có cái đẹp đến hững hờ.

Dư Châu Châu không biết rằng, Đan Khiết Khiết luôn ‘đối xử bình đẳng’ với các nam sinh có thể nhìn thấy Trương Thạc Thiên trong biển người xa lạ. Trương Thạc Thiên mặc áo gì cũng không cài hai nút ở trên cùng, trên trán phải còn có một cục mụn, cậu ta có vóc dáng cường tráng hơn các bạn khác, cậu ta bây giờ có thể đã cao một mét sáu mấy – Nhưng Đan Khiết Khiết không hề biết, nếu một cậu chàng mười hai tuổi cao một mét sáu mấy, như vậy cũng đồng nghĩa với việc cậu ta có thể chỉ cao ngang đó mà thôi.

Nếu nhìn một bên mặt của cậu ta thì trông khá giống Ngô Kỳ Long [1] của nhóm Tiểu Hồ [2] mà Đan Khiết Khiết thích nhất, cho nên đôi lúc Đan Khiết Khiết sẽ tưởng tượng cậu ta lớn lên như Ngô Kỳ Long vậy.

[1] Ngô Kỳ Long: Một ca sĩ, diễn viên nổi tiếng, một thành viên cũ của nhóm Tiểu Hồ trước khi tan rã. Các bạn chắc cũng biết ảnh rồi, chồng của Lưu Thi Thi.

[2] Nhóm Tiểu Hồ: Gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Tô Hữu Bằng và Trần Chí Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập niên 80, đầu thập niên 90.

Đan Khiết Khiết muốn nói với Dư Châu Châu rằng cô nàng nhận ra cậu ấy vì cậu ấy đặc biệt.

Nhưng cậu ta đặc biệt thật à? Bởi vì đẹp trai hơn, cao hơn các bạn nam khác nên đặc biệt sao?

Cô bạn không thể nói được, cảm giác này làm cô bạn thấy rất xấu hổ, bởi vậy cứ mấp máy môi không nói nên lời, nhưng cuối cùng chỉ có thể ra hiệu cho Dư Châu Châu bỏ qua mình mà thôi.

Thật ra, cô bạn chưa từng nói với Dư Châu Châu, chiều qua một mình cô đi qua sân tập, cúi đầu đi qua đội kèn trống, mọi người rất ồn ào. Mặt cô hơi sầm xuống nhưng không dám ngẩng đầu, có điều lại đưa mắt liếc nhìn chân của Trương Thạc Thiên. Áo quần của đội trống có vẻ nhỏ hơn so với cậu, đôi tất trắng nổi bật khi kết hợp với đôi giày đen.

Hơn nữa bắp chân cũng rất to.

Ba nam sinh lúc này vừa xuất hiện, cô có thể nhận ra cậu ấy là nhờ những đặc điểm kia.

Nhưng sao cô có thể nhận ra cậu ta chỉ trong nháy mắt nhì? Đan Khiết Khiết vừa nghĩ đến đây đã thấy xấu hổ đến mức không chịu nói.

“Tớ có thể hỏi cậu một câu cuối không?”

Lúc hai người chuẩn bị quay về lớp, Dư Châu Châu đột nhiên hỏi nhỏ.

Đan Khiết Khiết gật đầu, “Chuyện gì thế?”

“Cậu quen Trương Thạc Thiên kia kiểu gì vậy?”

Câu hỏi vốn nên đề đầu tiên lại bị dồn đến cuối mới hỏi.

Đan Khiết Khiết nghẹn lời, lúc đầu nói lảng, “Mau về lớp đi nào!”

“Châu Châu” Cô khẽ trả lời trong lòng, “Cậu có biết không? Đến giờ tớ vẫn chưa từng quen cậu ấy!”

Cái tên Trương Thạc Thiên này xuất hiện trong đời cô bắt nguồn từ những cuộc tán gẫu của các cô bạn.

Bọn họ bảo, “Cậu biết không, Trương Thạc Thiên thích Đan Khiết Khiết.”

Sau này Đan Khiết Khiết nghe rất nhiều lời nói như thế, “Trương Thạc Thiên lớp 5/4 thích Đan Khiết Khiết lớp 5/7” Đám con trai trong lớp hồ lớn, đám con gái lại ra hành lang nói chuyện... Không biết từ lúc nào, ánh mắt của mọi người trong lớp đều nhìn cô rất khác lạ.

Đến Dư Châu Châu còn có vài lần nghe thấy, sau đó nhìn cô với ánh mắt nghi ngờ. Nhưng cảm ơn trời, Dư Châu Châu thấy cô im lặng thì không có gắng hỏi thêm cái gì cả.

Sau đó, mỗi lần cô đi trên hành lang thì các bạn nữ lớp khác sẽ lên chỉ vào cô bảo, “Là bạn ấy đấy, bạn ấy là Đan Khiết Khiết đó.” Đám nam sinh bị con gái đuổi đánh, cô nàng chỉ cau mày hét, “Đừng làm ồn nữa, không được phép chạy nhảy trên hành lang.” thì đám con trai sẽ quay đầu hồ lớn, “Trương~Thạc~Thiên~~~”

Cho tới một ngày, cô đang đi ở sân tập thì bị va phải, tức giận quay đầu thấy các bạn khác đẩy một bạn nam cao lớn vào người cô. Bạn nam cao lớn đó quay đầu mắng, “Vương Lượng, cậu muốn chết phải không?” Sau đó quay đầu nở nụ cười ngai ngừng với cô trong tiếng cười của các bạn khác, giống như câu mắng lúc này là nghe nhầm vậy.

Hôm qua, lúc cô cầm bàn chải đi đến sân tập tìm cô Lý, các bạn ở đội cổ vũ hưng phấn, ồn ào kêu rất quái dị, giống như một lời nguyện bao phủ lấy cô, khiến cô cảm thấy hoang mang trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn giả bộ trấn định không quan tâm. Có điều bước đi của cô hơi loạn và gấp gáp. Cô thấy Trương Thạc Thiên bị mọi người đẩy ra trong tiếng ồn ào, sau đó ngai ngừng chắn đường của cô.

Cô cúi đầu đi vòng qua cậu ta rồi bắt đầu chạy.

Nhưng không hiểu sao lúc cúi đầu lại nhớ kỹ đến đôi chân thô và tất trắng giày đen của cậu ta.

Như một cách chứng minh thân phận của cậu ta, bởi vậy dù hôm nay chỉ nhìn liếc qua thôi cô cũng nhận ra cậu ta.

Thì ra cảm giác bị mọi người gán ghép với một cậu bạn lại tốt như thế.

Trước đây cô từng nghe đến Trương Thạc Thiên, nhưng chỉ là ‘nghe’ mà thôi – Một buổi trưa ngoài đường lớn ở công trường, cô ra mua ô mai thì thấy một đám người đứng bên lề đường, đám con trai hô “Trương Thạc Thiên” thì đám con gái lập tức tiếp lời “Từ Diễm Diễm!”

Có lẽ từ lúc đó. Khi đó, Đan Khiết Khiết nắm tay Dư Châu Châu, hai người nhìn nhau cười. Cô nghĩ, “Đồ không biết xấu hổ. Đám người vây quanh lại càng nhảm chán, sao cứ thay phiên gọi tên cậu ta vậy chứ, lại còn hô rất lớn nữa? Sao lúc hát quốc ca lại nhỏ vậy cơ chứ? Gọi tên người khác vui vậy à? Áu trĩ, đúng là áu trĩ vô cùng!”

Nhưng mà, tên của Từ Diễm Diễm đã đổi thành tên của cô rồi.

Cô lập tức nghĩ, trước đây mình luôn khinh bỉ chuyện này, nhưng mà tại sao lại khinh bỉ? Không lẽ là vì...

Đan Khiết Khiết không dám nghĩ sâu thêm nên chỉ có thể chọn bỏ qua.

Nói chung, cô nghe bọn họ nói rất nhiều, “Trương Thạc Thiên, cậu dám thích Đan Khiết Khiết cơ à? Cậu không thấy ngày nào cậu ấy cũng nghiêm mặt, tính cách nóng nảy còn cứng nhắc còn hay đánh người à?”

Trương Thạc Thiên, cậu dám thích Đan Khiết Khiết cơ à?

Câu hỏi này luôn là cây gai đâm trong lòng cô, có ngày cô quay đầu hỏi Dư Châu Châu, “Châu Châu, cậu nói... Ai, họ rất đáng ghét, cứ thích nói vậy, nói Trương Thạc Thiên... Cậu xem, tớ và cậu ta không biết nhau, vậy cậu ta thích tớ chỗ nào chứ? Sao có thể phát ra lời đồn như vậy nhỉ?”

Ai ngờ Dư Châu Châu đang đắm chìm trong bộ phim hoạt hình nên chỉ hăm hồ bảo, “Usagi vừa ngốc vừa lười nhưng Tuxedo Mặt nạ lại thích sự hiền lành của cô ấy. Người khác đều là kẻ phàm tục.”

Đáp án này làm Đan Khiết Khiết vui buồn lẫn lộn, nhưng Dư Châu Châu không rõ điều đó.

Nói chung, Đan Khiết Khiết cảm thấy, cô... có thể yêu Trương Thạc Thiên rồi.

Cô không biết Trương Thạc Thiên là dạng người gì, cô thích cậu ấy vì cậu ấy thích cô.

Nhưng thế thì sao chứ? Chỉ nghĩ đến câu “Tớ thích Trương Thạc Thiên.” thôi đã khiến mặt cô đỏ bừng, sau đó cả người cứng ngắt như tảng đá, đó không phải tình yêu thì là gì nào?

Bọn họ chỉ biết được yêu thích thôi.

...

Dư Châu Châu lách qua đám con gái đang chen chúc mua giấy gấp hạc ở quán nhỏ trước cổng trường, chạy như bay – hôm nay đến lượt cô trực nhật nên về muộn, nếu không về kịp sẽ lỡ phim.

Lúc về đến nhà là sáu giờ năm phút, cô ném cặp ngồi cạnh Dư Đình Đình, im lặng chờ nhạc phim vang lên.

Câu chuyện thay trời hành đạo, trừ yêu diệt ma. Cuối phim, Usagi và Tuxedo Mặt nạ ôm nhau, mượn lực cản của chiếc dù nhảy từ trên sân thượng xuống.

Sau đó... bọn họ...

Hôn nhau...

Dư Châu Châu tròn mắt há mồm nhìn hai gương mặt đang dính sát nhau, bé hoảng sợ há mồm khó tin, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, có lẽ bà ngoại đi chơi về. Bé liếc mắt nhìn hai gương mặt chưa tách ra, Dư Đình Đình ở cạnh bị dọa sợ, hai người vội vàng đứng dậy tìm điều khiển tivi khắp nơi, sau đó bấm đại một kênh, màn hình chuyển sang chương trình thời sự của tỉnh.

Không biết là vị lãnh đạo nào ở tỉnh đi kiểm tra, quần chúng ở nơi đó ào ra chào đón, vị lãnh đạo đó đi thăm vườn rau, đi thăm chuồng lợn...

“Hai đứa đứng ở phòng khách làm gì thế? Sao không ngồi xem tivi? Sao lại xem thời sự rồi? Phim hoạt hình hết rồi à?”

Bà ngoại kinh ngạc nhìn Dư Châu Châu và Dư Đình Đình đang đứng cầm điều khiển tivi.

Trong buổi cơm tối, Dư Đình Đình vô cùng yên tĩnh. Dư Châu Châu cũng có khi ngẩng đầu, hai người nhìn nhau sau đó đỏ mặt cúi đầu...

Không biết đang xấu hổ gì nữa.

Sau buổi cơm chiều, Dư Châu Châu nằm nhoài lên bàn học. Bé đã làm hết tất cả các bài tập lúc ở trường, bé buồn chán giật dây đèn, kéo dây đèn, sau đó nhìn đèn tắt rồi mở, mở rồi tắt rất nhiều lần...

Trong lòng bé rất loạn, nhưng không phải vì xấu hổ...

Không hiểu tại sao, bé cầm hộp bánh quy từ dưới gầm giường lên, phui hết tro bụi trên nắp hộp, sau đó mở hộp ra rồi bày đồng đồ trong đó lên bàn.

Hộp sắt ký ức không thể nào chứa đựng thêm được nữa.

Dư Châu Châu chợt cảm thấy lòng bé trống rỗng, không phải sự trống vắng mà hai cha con công tước thỏ có thể lấp đầy. Trưởng thành khiến lòng bé đảo thêm một cái động lớn, làm bé thiếu đi một ít thứ – Mà Đan Khiết Khiết lại có những thứ đó hết rồi.

Bé chỉ có thể cúi đầu tìm, hộp bánh bích quy đã trống rỗng, nhưng bé vẫn tìm kiếm...

Tìm kiếm món đồ có thể bổ sung chỗ thiếu đó trong lòng, hoặc là, một người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 28: Sống chết của cô gái ấy

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Liên quan gì đến tôi?”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Cuối cùng Dư Châu Châu chỉ có thể buồn bực đóng hộp bánh bích quy kia lại.

Bé nhìn những bảo bối hồi nhỏ của mình, còn xem qua mấy tờ giấy, thiệp chúc mừng, huân chương từ bé đến giờ một lượt, cảm thấy trong lòng rất ấm áp, cái sự trống rỗng trong lòng cũng biến mất – sau đó bé nhìn quả bóng màu đỏ đã xỉ hơi kia.

Sau nhiều lần dẫn chương trình ở đủ loại hội diễn văn nghệ, ấn tượng của Dư Châu Châu đối với lần đoạt chức vô địch kể chuyện đã trở nên mơ hồ, nhưng chỉ cần nhớ đến sự vui sướng lúc đó thì khóe miệng của bé sẽ luôn cong lên.

Khóe miệng của bé cong nhất khi nhớ đến khoảnh khắc Lâm Dương đưa quả bóng đỏ ra, sau đó sẽ cay đắng khi nhớ đến hình ảnh quả bóng hết hơi.

Dư Châu Châu trấn tĩnh lại, mau chóng cất đồng lợn xộn vào hộp sắt.

Dù sao bé cũng không thể tìm được – Thật ra thứ bé muốn tìm chẳng qua là vết mặt đã xuất hiện trên gương mặt Đan Khiết Khiết và Từ Diễm Diễm kia mà thôi.

Cái vết mặt đầy tình cảm xuất phát từ trái tim kia quá thần bí, thần bí đến mức Dư Châu Châu có học theo kiểu gì cũng không thể làm được.

Bé mở cửa nhỏ để ra phòng khách rót nước, vừa vào phòng khách đã thấy Dư Đình Đình nhét thứ gì đó vào ngực che giấu.

“Chị... Chị đang làm gì thế?”

“Tìm kéo.”

“Đã tìm được chưa ạ?”

“Được rồi.”

“... Ôm kéo vào lòng như vậy sẽ rất nguy hiểm đó...”

“Ai cần mày lo!” Dư Đình Đình nhe răng, nếu như cô nàng là con mèo thì nhất định đám lông ở trên người sẽ dựng đứng cho coi.

Dư Châu Châu nghiêng đầu, liếc nhìn cái hộp được gói bằng giấy màu xanh nhạt phủ đầy sao trắng và sợi ruy băng màu xanh đậm trên bàn trà.

“Chị đang gói quà à?”

“Ai mượn mày lo!”

“...Chị có thể nói câu khác không?”

“Ai cầm mày quan tâm!”

Dư Châu Châu lắc đầu, xoay người đi ra phòng khách, trở lại phòng nhỏ của mình mới nhớ – Bé quên rót nước rồi.

Thôi, nhịn một chút đi.

...

Năm giờ mười lăm sáng, Dư Châu Châu bị mẹ kéo ra khỏi chăn ấm.

Hôm nay là ngày biểu diễn chính thức. “Đại hội tuyên dương và kỉ niệm XX năm ngày thành lập đoàn thanh niên tỉnh” được tổ chức vào lúc mười giờ tại quảng trường chính phủ, nhưng bọn họ phải tập hợp ở trường vào lúc sáu giờ rưỡi. Đám Đan Khiết Khiết đã bị cô giáo kéo vào phòng đội thay quần áo biểu diễn, trang điểm. Đội cổ vũ thì phải đến nhà kho lấy hoa và nhạc cụ. Bây giờ rưỡi, mọi người lên xe, ba chiếc xe khách chở đầy học sinh tiểu học lên đường tới quảng trường chính phủ.

Tinh huống của Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi tốt hơn rất nhiều, hai người có thể tự chọn lựa quần áo để mặc, không cần phải trang điểm quá nhiều khi lên sân khấu. Đám Đan Khiết Khiết thì thảm cực luôn – Đan Khiết Khiết từ chối soi gương vì cô nàng biết cô soi hay không thì cũng thế, cái tính chất hủy diệt kia vẫn không thay đổi được.

Tóc Đan Khiết Khiết bị cột thành hai sừng dê, mỗi bên tóc còn cột một dải lụa đỏ rất dài, cô nàng mặc váy liền màu vàng sáng xen lẫn màu xanh lá nhạt, chân đi tất trắng và mang đôi giày búp bê màu đỏ tươi. Bây giờ, cô đang đứng ở chỗ cửa trước trên xe với Dư Châu Châu. Thình thoảng, khi xe chạy đến những chỗ khuất, cô có thể thấy bóng mình trên cửa thù tình, đôi má đỏ như ớt khi, trên lông mi còn dính thứ gì không biết mà cô cũng không dám gạt nó ra.

Quan trọng nhất, qua tiếng ồn ào ở bên kia, cô biết mình đang ở chung xe với Trương Thạc Thiên, cậu đứng ở cửa sau. Đan Khiết Khiết không dám nhìn về đó, chỉ cố gắng nghiêng đầu nhìn nơi khác, đưa lưng về phía cửa ta – cho dù tư thế này làm cô khó nắm được tay vịn, chỉ có thể túm chặt lấy tay áo của Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu không biết tâm tư phức tạp của Đan Khiết Khiết. Bé chỉ cảm thấy hôm nay cô bạn thân của mình nói rất nhiều, mặc dù bình thường cô nàng nói nhiều hơn mình nhưng hôm nay, ngay cả những việc không đáng nói cô nàng cũng buồn nhiệt tình. Đan Khiết Khiết kể chuyện cười vô cùng té nhạt, cứ cách mấy câu lại oán hận, “Sao cô Lý có thể trang điểm cho tui tó như vậy chứ? Y chang ma nữ luôn ấy...”

Dư Châu Châu vô cùng khó hiểu, cô bạn của bé đang căng thẳng vì sắp lên biểu diễn à?

Căng thẳng giống như lần đầu hai người gặp nhau vậy.

Đan Khiết Khiết rất căng thẳng, nhưng nguyên nhân không phải như Dư Châu Châu nghĩ.

Cô nàng bắt đầu làm nhảm cái màn trang điểm này xấu cỡ nào, nhưng sợ người khác nói cho Trương Thạc Thiên “Đan Khiết Khiết xấu thế!”

Chỉ đơn giản như thế mà thôi.

Nhưng cũng vô cùng phức tạp.

Dọc đường đi, tâm tình cô thiếu nữ thay đổi theo từng nhịp dừng và đi của xe.

...

Cô phụ trách dẫn theo mấy diễn viên ngâm thơ của mình ngồi xuống bên chiếc bàn rộng ở sân sau, các thành viên đội trống bỏ nhạc cụ sang bên rồi ngồi đối diện nhau. Dư Châu Châu thấy Từ Diễm Diễm lên cái kẹp tóc màu nâu vào bím tóc – “Đây là kẹp tóc đòi mỗi hàng thật giá thật, làm từ đòi mỗi thật đấy, rất đắt.” – Từ Diễm Diễm luôn nói câu đó từ hôm thứ hai đến nay.

Bé ngược mắt lên thì thấy Trương Thạc Thiên và Lâm Dương đang đi tới, hai người mặc đồng phục màu trắng nhìn có chút đáng dấp của một người sĩ quan.

Hai chi huy là Lâm Dương và Trương Thạc Thiên sẽ điều khiển đội kèn thổi nhạc dạo trước khi nhóm chúc mừng lên sân khấu, sau đó đi xuống đón bốn người kia lên sân khấu, chúc mừng xong hai người còn phải chỉ huy tiếp.

Cho nên bọn họ được cô phụ trách gọi đến, ngồi chung ở hậu trường đợi lên sân khấu.

Đan Khiết Khiết không còn là cô bé luôn hồi hộp như bốn, năm năm về trước nữa. Mấy năm nay, cô cũng tham gia không ít hoạt động lớn nhỏ như Dư Châu Châu, dù chưa đến mức ‘trái qua trăm trận’ nhưng cũng có kha khá kinh nghiệm. Ban đầu cô có chút căng thẳng nhưng giờ thì khác rồi – nếu bị xấu mặt thì sao đây, nhờ bị xấu mặt trước mặt cậu ấy thì phải làm sao – bàn tay của cô năng lạnh toát, mồ hôi đổ đầy tay, lau lên váy thì thấy trơn nhẵn, chả có tác dụng gì, tay cô năng vẫn còn ươn ướt.

Quan trọng hơn là cô không dám đối mặt với cậu ấy. Cô không có dũng khí nhìn người ta bằng cái mặt ma này. Lúc cô thấy Từ Diễm Diễm cũng cố gắng tránh mặt cậu ấy, con người thường lú lú không ngừng kia giờ đã thành một cô tiểu thư khuê các – Đây là lần đầu Đan Khiết Khiết phát hiện, dù bọn họ ghét nhau cỡ nào thì tâm tư của cô thiếu nữ đang yêu đều như nhau.

Dư Châu Châu có thể thấy hết sự thấp thòm của Đan Khiết Khiết.

Bé hơi lo lắng cho cô bạn nhỏ của mình.

Dư Châu Châu thờ dài bất đắc dĩ, quay đầu lại mới thấy mặt của Trương Thạc Thiên và các thành viên của đội trống cũng bị cô phụ trách trang điểm như mặt quỷ.

Khiết Khiết, cậu không cần tránh dẫu, hai người đều như nhau mà.

Lâm Dương thì ngồi tại chỗ, xấu hổ ngẩng đầu, mím chặt môi. Cô phụ trách nắm chặt cằm của cậu, tay phải cầm bút kẻ môi tô viền môi cho cậu.

Dư Châu Châu bật cười thành tiếng.

Giương mặt bị thoa phấn của Lâm Dương trắng bệch. Cô phụ trách vừa buông ra thì cậu đã cúi đầu, vội nói câu “Em đi toilet” rồi xoay người chạy ra khỏi phòng.

Dù biết ra ngoài cũng bị đám bạn ngăn lại ngắm nghía – nhưng với Lâm Dương mà nói, bị người ta xem là khi trong vườn thú còn tốt hơn bị ai kia cười.

Đan Khiết Khiết và Từ Diễm Diễm im lặng, Chiêm Yến Phi thì ra ngoài với cô phụ trách, chỉ có Dư Châu Châu đang trừng mắt to mắt nhỏ với ba nam sinh kia.

Bé cảm thấy có chút bức mình.

Không hiểu sao Dư Châu Châu cực kỳ không thích Trương Thạc Thiên, bé cảm thấy cậu ta toàn mờ với mờ không – dù nếu xét bề ngoài thì cậu ta dễ nhìn hơn đám nam sinh còn lại.

Đó là một kiểu trực giác khó nói.

Bé quay đầu hỏi Đan Khiết Khiết, “Cậu có muốn đi toilet không?”

Đan Khiết Khiết lắc đầu, Dư Châu Châu đánh đứng dậy đi ra ngoài một mình. Lúc đi tới bồn rửa tay ngoài trời, bé vịn vào thì nghe thấy tiếng bước chân ở đằng sau. Thì ra ban tổ chức đang chỉ huy các thành viên cầm hoa trong đội cổ vũ thay đổi vị trí, mọi người nhao nhao đứng dậy đến gần chỗ Châu Châu. Bé quay đầu rửa tay tiếp – bỗng không biết làm gì.

Chẳng hiểu sao bé lại nghĩ đến nụ hôn kia.

Dư Châu Châu cảm thấy không khí xung quanh nóng rực, bé nhắm mắt bảo với mình – để mình... để mình nạt dầy một lần thôi.

Bé tưởng tượng có gương mặt đang dính gần mặt bé, càng lúc càng gần, cứ như hơi thở vừa ẩm vừa thơm đang phả lên mặt bé.

Là mặt của Nephrite.

Dư Châu Châu chưa từng nói với Dư Đình Đình, người bé thích không phải Tuxedo Mặt nạ mà là chàng trai bị kéo lên trời kia.

Bé thích Nephrite – một trong bốn thiên vương hắc ám – người bị Đan Khiết Khiết gọi là hoàng tử hắc ám có mái tóc rong biển, thường lạnh lùng nói với quả cầu pha lê màu đen “Các vị sao đều biết tất cả mọi chuyện.”

Lần duy nhất Dư Châu Châu khóc khi xem Thủy thủ mặt trắng là lúc Nephrite chết đi. Anh là nhân vật phản diện nhưng lại yêu Naru – bạn tốt của Usagi. Dư Châu Châu từng nghĩ, đó là tình yêu, dù chưa nói thành lời, dù bị đồng bọn phản bội bắt Naru uy hiếp anh ta, thì Nephrite chỉ ngập ngừng nói một câu, “Sống chết của cô ta thì liên quan gì đến ta?” – Nhưng anh vẫn đi cứu cô ấy, để rồi đánh mất sinh mạng của mình.

Khi Naru rung rung hỏi Nephrite đang hấp hối dưới tán cây, “Tổ chức bóng tối của các anh... có ngày nghỉ không? Chúng ta có thể đi ăn kem với nhau không?” thì nước mắt của Dư Châu Châu đột nhiên rơi không ngừng.

Bé học theo Naru, bắt đầu nhỏ giọng hỏi trong đầu, “Chúng ta có thể đi ăn kem với nhau chứ?”

Đột nhiên nghe thấy tiếng cười đằng sau.

Lúc này Dư Châu Châu quay đầu lại thì thấy một cậu nhóc mặc đồng phục màu hồng của đội cầm hoa đang chạy ra xa, vạt áo của cậu ta phất lên theo bước chạy càng làm rõ vẻ đáng nhớ bé đó. Cậu ta vừa chạy vừa quay đầu nhìn, có vẻ như muốn thấy phản ứng của Dư Châu Châu. Đám con trai đứng quanh đó vừa vẫy hoa vừa có ý cười đùa, đám con gái thì đỏ mặt nói gì đó, mọi người đều hưng phấn vô cùng.

Sau này, khi Dư Châu Châu nhớ tới chuyện này, mặc dù mặt mũi của mọi người đã mờ hồ nhưng ấn tượng về cảm giác bối rối hóm đó vẫn còn y nguyên.

Đột nhiên, một bóng áo trắng xuất hiện trước mắt.

Lâm Dương túm cổ áo cậu ta. Cậu nhóc kia bị kéo bật lại, khom lưng ho khan, nước mắt nước mũi dàn dụa. Lâm Dương không buông tay, mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, xung quanh lặng ngắt như tờ.

Giọng điệu lười biếng của Lâm Dương mang theo mấy phần trêu đùa ác ý.

“Cậu muốn chết phải không?”

Cậu nam sinh kia sợ hãi không dám trả lời, chỉ ho khan không ngừng. Dù sao cậu ta chỉ là một thằng nhóc hư hỏng mà thôi.

Lúc này, đám diễn viên quần chúng kia mới phản ứng lại, kéo hai người ra. Cậu nhóc kia chạy trời chết, Lâm Dương lại cười bảo mọi người, nhanh trở về vị trí của mình đi.

Giọng của cậu không lớn nhưng vô cùng nghiêm túc, đám người kia nhanh chóng tản ra.

Cậu ấy đã rửa sạch lớp trang điểm kia rồi.

Dư Châu Châu kinh ngạc nhìn cậu.

Lâm Dương nhìn sang chỗ khác, mặt hơi đỏ, giọng nói thờ ơ như không, “Đó là bạn học của lớp tớ, tớ thay mặt cậu ta xin lỗi cậu.”

Dư Châu Châu nghiêng đầu cười hỏi, “Cậu ta làm gì thế?”

Lâm Dương há mồm kinh ngạc, nhìn thẳng bé nói, “Cậu đang đùa gì thế?”

“Tớ thật sự không biết, lúc mọi người bật cười tớ mới quay đầu lại, lúc đó thì cậu ta chạy ra xa rồi.”

“Nhưng, cậu, cậu ta vừa mới, vừa mới... chạm vào cậu...” Lâm Dương càng nói càng nhỏ.

“Hà?”

“...M...m...ô...ng...” Giọng nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

“Ồ?” Dư Châu Châu sờ gáy, “Tớ không biết, tớ không có cảm giác gì cả.”

Mặt Lâm Dương đỏ bừng, cậu trợn mắt, tay cào cào đầu sau đó nhanh chóng rời khỏi đó.

“Lâm Dương!”

“Chuyện gì?”

Trên mặt chàng trai kia mang theo chút vui vẻ và ngại ngùng.

“Cảm ơn cậu!”

Sau này, Dư Châu Châu không còn nhớ mặt Nephrite nữa, cũng không còn nhớ câu “Sống chết của cô ta thì liên quan gì tới ta?” kia, nhưng mà bé vẫn nhớ một Lâm Dương cố gắng dùng cách lịch sự nhất để nói ra chữ ‘Mong’ kia.

Lúc đó Dư Châu Châu mới biết, thi ra trong lòng bé chưa từng có khoảng trống nào cả, cho nên không có cách nào để lấp đầy nó

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 29: Có cái gì không thể vượt qua?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Bọn họ còn nhiều thời gian”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Người quan trọng luôn thích đến muộn, ví dụ điển hình là người lãnh đạo.

Đến mười giờ rưỡi, mấy chú lãnh đạo mới cười chào nhau rồi cùng đi vào bàn chủ tịch, lúc này MC mới tuyên bố bắt đầu đại hội.

Trải qua các bài phát biểu luận phiên của các vị lãnh đạo và đại biểu của đoàn thanh niên cộng sản, thì mới đến thời khắc Dư Châu Châu được lên sân khấu sau một khoảng thời gian chờ đợi dài dòng. Bé đứng trên sân khấu, cúi chào mọi người ở bên dưới, nở nụ cười giả dối rồi đọc mấy câu nói tình cảm đến mức buồn nôn và sáo rỗng kia một lượt, sau đó đứng cúi đầu trong tràng vỗ tay của mọi người và đi xuống sân khấu.

Bốn bạn trẻ nhóm ngâm thơ đã xếp hàng sau cánh gà, tay ôm bó hoa chuẩn bị lên sân khấu. Đội kèn trống đã đứng vào chỗ, đội cầm hoa đã đứng chỉnh tề ở sân ngoài, chỉ đợi mệnh lệnh của người chỉ huy thì bọn họ sẽ giơ cao bó hoa chạy vào sân trong tiếng nhạc của đội kèn trống.

Dư Châu Châu đi tới cạnh bọn họ, nói nhỏ bên tai Đan Khiết Khiết, “Cố lên nhé!”

Từ Diễm Diễm nhỏ giọng nói với Đan Khiết Khiết, “Làm sao giờ? Tớ thấy căng thẳng quá!”

Đây là lần đầu Từ Diễm Diễm tham gia hoạt động lớn như thế này, Đan Khiết Khiết tạm thời vứt bỏ thành kiến với tình địch nhỏ của mình, cô nàng thấy khá thông cảm cho cô tình địch này. Huống chi, bởi sự tồn tại của Trương Thục Thiên mà cô bé cũng có chút căng thẳng, bởi vậy cô nàng nhỏ giọng an ủi tình địch của mình, “Sợ cái gì chứ? Không có gì để cậu căng thẳng cả.”

Vào lúc này, Trương Thục Thiên và Lâm Dương cũng chuẩn bị lên sân khấu. Lúc đi qua nhóm bốn người đọc thơ, Trương Thục Thiên cười với Đan Khiết Khiết, bảo “Tớ rất mong chờ màn biểu diễn của cậu.”

Từ Diễm Diễm cười lạnh một cái, cô nàng đáp trả lại lời an ủi của Đan Khiết Khiết, “Đúng thế, chả có gì đáng sợ cả. Nhưng mà hi vọng lát nữa có ai đó không mất mặt trên sân khấu.”

Lúc nói lời này, Trương Thục Thiên đang bước lên sân khấu, đáng người cậu ta thẳng tắp, cái bóng trắng của cậu ta khiến Đan Khiết Khiết cảm nhận chàng trai mặc đồ xanh đang lên sân khấu kia giống một chàng hoàng tử trong cổ tích.

Đan Khiết Khiết quên mất câu nói đầu tiên của mình. Cô nàng cảm thấy lo lắng vô cùng, chỉ có thể nghiêng đầu nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt lo lắng.

Giống như đang dùng ánh mắt để nói câu, mau cứu tớ đi.

Dư Châu Châu chưa kịp phản ứng lại thì Tường Xuyên đã nhỏ giọng nói, “Chuẩn bị, bước đều bước!”

Đan Khiết Khiết luống cuống đi theo sát Tường Xuyên.

May mắn khi tiếng nhạc vang lên, cô bé có thể nhớ được câu đầu đã quên kia.

Tâm trạng của Đan Khiết Khiết trở nên bình tĩnh, nở nụ cười bình thản. Cô nâng máy móc đọc lại mấy câu thơ đã học thuộc, ánh mắt hơi liếc về đội cổ vũ mặc đồ xanh thì thấy có hai nam sinh đang lén lút nói với nhau cái gì đó.

Tay của bọn họ còn chỉ về cô bé.

Cậu ấy... Bạn của cậu ấy đang bình phẩm về mình đấy sao?

Đan Khiết Khiết có chút hốt hoảng.

“Đoàn thanh niên!” Từ Diễm Diễm bước lên một bước.

“Đoàn thanh niên!” Đan Khiết Khiết bước lên một bước.

“Mãi là cây đại thụ!” Cậu bé thứ ba bước lên một bước.

“Mãi là cây đại thụ!” Tường Xuyên cũng bước lên một bước như ba người bạn trước.

“Một cây!!!”, “Đại thụ!!!”

Cả sân im lặng trong khoảng một giây.

Ba người hô “Một cây!” giờ tay phải để chào.

Còn Đan Khiết Khiết lại hô “Đại thụ!” rồi giờ tay trái chào.

Nói chính xác, câu cô bé hô phải là “Đại, đại thụ!”. Ai ngờ khi thốt ra chữ “đại” thì cô bé lại nghe người khác hô “một”, lúc này cũng không kịp thu lại, cô nàng chỉ có thể ngừng lại một lát, sau đó lấp bấp hô, đại thụ.

Đại thụ.

Cô bé nghe thấy tiếng cười bên dưới, nín dờn biến lộn.

...

Dư Châu Châu nhìn Đan Khiết Khiết cố gắng nở nụ cười để đọc tiếp lời chúc còn lại.

Sau đó nhìn cô bạn của mình mỉm cười xuống sân khấu.

Sau đó nhìn độ cong nơi khoe môi của Đan Khiết Khiết hạ xong, rồi nhìn những giọt nước mắt của cô bạn chảy ra khỏi khóe mắt.

Bé cầm tay Đan Khiết Khiết, siết chặt tay của bạn mình lúc cô phụ trách mừng như được mùa.

Không quan trọng, mọi thứ đều chẳng có gì quan trọng cả. Đám bạn học cười đùa thế nào cũng được, thì thầm với nhau kiểu gì cũng thế, những thứ đó đều chẳng quan trọng chút nào.

Hai người bọn họ chỉ cần cảm nhận được những đầu ngón tay lạnh lẽo nhưng lòng bàn tay lại ướt đầm mồ hôi của nhau là đủ rồi.

Mặc dù Đan Khiết Khiết khóc nhưng cô bé vẫn mỉm cười, cố bày ra vẻ nghiêm túc của một cán bộ. Dư Châu Châu không nói gì nhưng bé không buông tay của mình, hai người cùng nhau đi đến trước cửa xe buýt. Tâm trạng thiếu nữ đập dềnh theo nhịp phanh của xe lúc trước đã chìm hẳn xuống, vừa chua vừa xót, làm thế nào cũng không dao động được.

Những âm thanh ồn ào huyền ảo bên tai là bối cảnh kinh dị, thỉnh thoảng còn vang lên những âm thanh chói tai.

Ví dụ như câu ngân dài, trong trẻo như hoàng oanh của Từ Diễm Diễm, “Mọi người đã luyện tập lâu thế mà... Tiếc quá – đi – mất!”

Ví dụ như tiếng cười đùa vui vẻ của Trương Thạc Thiên và đám bạn đứng ở cuối xe.

Dư Châu Châu quay đầu lại, kẹp tóc màu vàng của Từ Diễm Diễm bị nắng chiếu vào, một quãng sáng nhỏ đâm đau mắt bé.

“Cậu ổn quá đấy!” Dư Châu Châu lạnh mặt nói, nhưng lời nói của bé giống như một giọt nước chìm trong tiếng cười lớn như biển đại dương kia.

Trong khoảnh khắc đó, con gợn trong lòng Dư Châu Châu lại hóa thành một chút vui vẻ.

Đây không phải là kiểu cười trên nỗi đau của người khác. Dư Châu Châu cảm thấy khinh thường niềm vui bé nhỏ đó của mình, nhưng bé không thể xóa đi tâm tình đó được. Bé cảm thấy mình và Đan Khiết Khiết giống nhau rồi.

Hoặc có thể nói là Đan Khiết Khiết đã có thể hiểu bé rồi.

Đan Khiết Khiết ngay thẳng nhiệt tình luôn là bạn thân của Dư Châu Châu, nhưng thân không có nghĩa là khăng khít. Đan Khiết Khiết không hiểu Dư Châu Châu quá rõ, cũng không biết bé luôn dờ người ra để nghĩ gì. Hào quang nho nhỏ của cô ấy, lợi thế trời sinh, lại còn sự ngang nhiên thích nói gì nói nấy đều cần Dư Châu Châu phải nhẫn nhịn và bao dung. Đan Khiết Khiết chưa từng bị cô lập hay tổn thương, thế giới của cô bé luôn tràn ngập ánh sáng chính nghĩa, có lúc cô bé cũng thẳng thắn bày tỏ thắc mắc của mình đối với sự khôn khéo, trung lập của Dư Châu Châu, thậm chí có khi còn rất khinh thường cô bạn này của mình.

Trước giờ Dư Châu Châu chỉ cười đầu cười, không nói gì cả.

Nhưng lúc này, bé vỗ nhẹ lên vai Đan Khiết Khiết, rất muốn hỏi cô bạn của mình một câu, “Thế giờ cậu đã hiểu rồi chứ?”

Thế giới này, luôn thích cười lên nỗi đau của người khác.

Thế giới này, là kiểu thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Thế giới này, cực kỳ, cực kỳ không lương thiện như cậu từng nghĩ.

...

Lúc về đến trường, cô phụ trách vẫn cần nhẫn trách móc, mà Đan Khiết Khiết thì im lặng thay đồ biểu diễn, trả lại cho cô giáo rồi bị Dư Châu Châu kéo đi tẩy trang.

Dư Châu Châu có rất nhiều thứ muốn nói với Đan Khiết Khiết. An ủi cũng thế, tâm sự riêng tư cũng được – Cuối cùng bé cũng đã bước đến bước đột phá, bước đột phá với cô bạn nhỏ của mình.

Nhưng lúc ra cổng trường, lúc bé vừa mở miệng thì Đan Khiết Khiết đã òa khóc, lao vào trong lòng của một đi tóc ngắn.

Sự nhọc nhằn và uất ức đan xen vào nhau rồi chảy ra với những giọt nước mắt. Đan Khiết Khiết thút thít không nói gì, mà mẹ Đan Khiết Khiết cũng không hỏi gì, chỉ ôm cô bé như thế. Dư Châu Châu đi ngang qua hai người thì ngửi được mùi thơm êm dịu trên người mẹ Đan Khiết Khiết. Cái mùi hương đó nhẹ nhàng mà cũng yên ổn lòng người vô tận.

“Khóc gì chứ? Ba vừa gọi bảo tối nay sẽ về làm đầu cá nấu cháo. Con có vui không?”

Dư Châu Châu buồn thiu, tâm lý âm u vừa xuất hiện bây giờ đã bị dập tắt.

Bé lại thấy mắt mát, nhưng rồi cũng vui về thay cho Đan Khiết Khiết.

Dù sao cũng không giống. Bé ao ước đối phương vì nỗi đau mà trở thành đồng loại của mình, nhưng quên mất một điều, cậu ấy vốn không phải là kẻ đáng thương không có gì cả.

Dư Châu Châu chỉ nở nụ cười, một nụ cười thật lòng.

Suy nghĩ của bé rất lộn xộn, nhưng bé biết rằng, đồng loại của bé không nên có nhiều, càng ít lại càng tốt.

“Con cứ khóc hoài là sao vậy? Công chúa của mẹ à, có cái gì mà không qua được cơ chứ?” Mẹ Khiết Khiết vỗ nhẹ sau lưng cô bạn.

Dư Châu Châu đứng cạnh nở nụ cười dịu dàng. Đúng thế, cái gì rồi cũng sẽ qua hết.

Sau hôm đó, mẹ Đan khiết Khiết xin nghỉ ba ngày ở nhà đi chơi với con gái, bảo là đi giải sầu. Cuối cùng Đan Khiết Khiết cũng nín khóc.

Vì vậy, nước mắt đã không còn nữa rồi.

Đợi đến khi Đan Khiết Khiết đi học lại, dưới sự giúp đỡ của Dư Châu Châu, những ánh mắt hiếu kì và những ngón tay chỉ trỏ đã càng ngày càng ít.

Bởi thế, sự cười nhạo cũng qua.

Bởi chuyện nữ chính bị bề mặt, trong trường không còn lời đồn về Trương Thạc Thiên và Đan Khiết Khiết nữa. Công trường lại vang lên tiếng trêu đùa “Trương Thạc Thiên”, “Hứa Tĩnh Huỳnh”.

Cho nên, tình yêu cũng biến mất.

Dư Châu Châu biết tại sao Trương Thạc Thiên thích Đan Khiết Khiết rồi.

Vào giờ nghỉ trưa, bé ngồi gặm xương sườn ở dãy bàn thứ hai, mấy cô bạn ngồi sau lớn tiếng nói chuyện, nói về sự đào hoa của Trương Thạc Thiên, “Hỏi cậu ta còn thích Đan Khiết Khiết ý, cậu ta bảo thích lắm cô bạn xinh đẹp mắt to, tóc dài, cằm tròn, hóa ra là vì thấy Đan Khiết Khiết đi qua nên mới nói vậy. Rồi sau này, cậu thấy đó, cậu ta thích Hứa Tĩnh Huỳnh rồi, ôi, bạn Huỳnh đó lại có cái cằm vuông, cái mặt to...”

Dư Châu Châu không nói chuyện này với Đan Khiết Khiết. Từ sau hôm đó, hai người chẳng còn nhắc đến Trương Thạc Thiên nữa.

Nhưng có một buổi chiều, có một bạn nữ chung tổ vệ sinh với Dư Châu Châu, lúc khóa cửa, bạn nữ đó đột nhiên hỏi, “Châu Châu, có phải Đan Khiết Khiết vẫn còn thích Trương Thạc Thiên không?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu cười lạnh.

“Có cậu thích Trương Thạc Thiên ấy, cả nhà cậu mới thích Trương Thạc Thiên ấy!”

Khi đó bé không hề biết rằng, mấy năm nữa thì những lời trên đã trở thành top trend.

Đúng là đau đớn và tổn thương của tuổi trẻ không dễ vượt qua như vậy.

Nhưng mà, bọn họ vẫn còn rất nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Tuyết đầu mùa

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“MỘT LẦN THUA, NGHÌN ĐỜI HẠN”

Edit: 洋紫月 |Dương Tử Nguyệt

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

Dư Châu Châu rất ghét tháng mười một.

Bởi vì tháng mười một gần như không có ngày lễ nên không được nghỉ.

Học kì đang bước vào giai đoạn nhàm chán nhất, khí trời lại chuyển lạnh khiến người ta chỉ muốn ăn chứ không muốn làm. Bầu trời vẫn giữ một màu xám tro, giống như đang chuẩn bị cho tuyết đầu mùa nhưng cứ lập lòe mãi không chịu rơi xuống.

Nên cứ đề trên đỉnh đầu như thế.

Bà ngoại phát hiện, ba cô gái trong nhà mấy hôm nay đều im lặng đến mức kì dị.

Dư Linh Linh đang học lớp mười một luôn đeo tai nghe hăng ngày, vừa nghe tiếng anh vừa làm bài tập. Nhưng chỉ vài ngày sau, mọi chuyện đã bị phát hiện, thứ cô nàng nghe không phải là bài luyện khả năng nghe mà là nhạc rock. Trong nền nhạc huyền ảo, một người dùng giọng hát nửa sống nửa chết hát cái gì mà “Tôi thích... ở trần...”. Ngoài ra, thứ cô nàng làm không phải bài tập – dưới mỗi quyển vở là một đồng tiền thuyết ngôn tình.

Dư Linh Linh chiến tranh lạnh với người lớn trong nhà vì bị xé tiểu thuyết, hai cô nhóc đang học lớp năm trong nhà là Dư Châu Châu và Dư Đình Đình cũng yên tĩnh khác thường.

Đương nhiên, từ trước giờ Dư Châu Châu đã yên tĩnh rồi, sau này cô bé cũng sẽ im lặng tiếp – Nếu không có chuyện Dư Kiều đến nhà bà ngoại ăn cơm tối.

Dư Kiều vốn cả lo phát phờ đã vượt qua kì thi đại học vào mùa thu năm 1998, thi đỗ vào một trường hạng hai trong vùng. Điều này làm mọi người trong nhà ngạc nhiên vô cùng. Vào những năm nhà nước chưa mở rộng việc tuyển sinh đại học, Dư Kiều đã bước một bước lên hàng ‘con trời’.

Ngay cả bác và luôn nghiêm mặt cũng cười không ngấm mồm được. Dư Kiều vốn lười biếng, chỉ thích chơi game và trốn học lại có thể trở thành tân sinh viên trong ba tháng chạy nước rút cuối cùng.

Dư Châu Châu rất vui, nhưng vẫn bắt chước vẻ mặt năm xưa của Dư Kiều, đau lòng chỉ vào anh nói, “Anh Kiều, anh xem anh đã sa đoạ đến mức nào rồi kia...”

Dư Kiều nhếch môi cười, kéo tóc vuốt đuôi ngựa của Dư Châu Châu bảo, “Cái này gọi là đánh vào lòng địch, không vào hang cọp sao bắt được cọp con? Tầm nhìn của nhóc còn hẹp quá, nhất định không hiểu được vụ ngắm gai nếm mật của anh.”

Dư Châu Châu sững người, “Anh muốn tóm con cọp nào thế?”

Nét mặt của Dư Kiều có thể sánh với cái câu ‘tiểu nhân đắc ý’ rồi.

“Muốn có cọp con thì phải tìm cọp mẹ trước đã. Nhóc cứ chờ đấy, anh Kiều sẽ đánh vào lòng địch ngay, sau đó lại tìm cô chị dâu cho nhóc!”

Giọng của anh không nhỏ nhưng bây giờ bác cả không dùng Như Lai thần chú đánh vào đầu Dư Kiều nữa. Cứ như mọi người trong nhà chấp nhận với lời nói những nói cuối này của anh. Thi vào đại học là một ranh giới, một ngày trước khi vào đại học thì yêu đương chỉ là tình yêu sớm mà không thể nói, là hò đỏ, là không biết tiến tới, là không biết thẹn – nhưng sau khi trải qua kì thi khô khan kia, chưa nói đến tình yêu gì kia, việc thi đỗ đại học chứng tỏ bọn họ đã trưởng thành, có thể yêu đương, có thể cầm tay nhau, có thể ôm ấp nhau, có thể quang minh chính đại mà hát ‘tình yêu muốn nắm’.

Hồi còn nhỏ, Dư Châu Châu đã từng nghĩ, giấy báo trúng tuyển là một tờ giấy chấp thuận vô cùng toàn diện. Đám trẻ không lớn không nhỏ đã được phép bay khỏi lồng kính của mình, chúng được phép reo hò nhảy nhót dưới bầu trời của riêng mình – nhưng không phải khi bọn chúng rời khỏi cái lồng đó là có thể tới được nơi mà chúng muốn.

Dư Kiều ở trọ kí túc xá, bởi vì bị cuốn hút bởi trò chơi máy tính và săn lùng cọp mẹ nên anh rất ít khi về nhà. Bởi vậy, Dư Châu Châu càng lúc càng im lặng.

Bà ngoại đã quen với sự im lặng của Dư Châu Châu nên chỉ cố gắng moi tin Dư Đình Đình, có phải cô nàng gặp chuyện bực bội nào ở trường hay không – Dư Đình Đình lắc đầu không trả lời.

Dư Châu Châu cúi đầu ăn cơm, làm như không biết, cũng không quan tâm mọi thứ xung quanh nữa.

Chẳng qua là bé không muốn nói mà thôi. Có đôi khi, chuyện tàn nhẫn nhất trên đời này là nói với đối phương rằng, “Hi, tui biết hết rồi ý.” Lúc Dư Châu Châu hiểu được điều này là lúc bé còn rất nhỏ, hồi ấy, bé từng dùng cách này để đe dọa Dư Linh Linh.

Có điều, bé biết tâm sự của Dư Đình Đình.

Dư Đình Đình thích ai đó rồi.

Hôm thứ tư, Dư Châu Châu vừa tập đàn xong, đang khom lưng lau sạch lớp nhựa thông trên thân đàn thì nghe một giọng nói nhỏ vang lên từ sau lưng, “Cháu Châu, mày đã thích ai chưa đó?”

Dư Châu Châu giật mình, không ngờ Dư Đình Đình luôn ồn ào lại có thể luyên được thần công rón rén không tiếng động kia, bé kinh ngạc quay đầu hỏi, “Chị nói gì ạ?”

“Mày nhất định đã có người trong lòng rồi.” Dư Đình Đình nghiêm túc, không hiểu chị đang căng thẳng vì điều gì.

Những lời này giống như lời bức cung của đám nữ sinh trong lớp bé. Bọn họ thế phải cạy được mồm Dư Châu Châu. Trong đám con gái ở lớp, hình như chỉ còn bé và Chiêm Yến Phi chưa nói đến người mình thích, cái này quả thật không đúng lắm. Đám người kia luôn tỏ ý, hai người bọn họ biết giả vờ thật, quá giả dối, đừng tưởng mình là cán bộ lớp thì giỏi nhé!

Tuy nhiên chẳng có ai đoán ra việc làm cán bộ lớp và yêu đương tại sao không thể gắn liền với nhau.

Dư Châu Châu lắc đầu, gương mặt đầy sự kháng cự và... ngượng ngùng.

Sự xấu hổ kia càng được tô vẽ trong mắt Dư Đình Đình, cô nàng không chịu buông tha, “Hôm nay, mày phải nói cho tao biết!”

Dư Đình Đình mà lên cơn buồn bĩnh rồi thì nguy hiểm lắm ấy.

Dư Châu Châu trải qua một cuộc chiến lâu dài, cảm thấy mồ hôi trong tay vừa trơn vừa dính, bé khó chịu xoa tay, đỏ mặt, sau cùng đành phải hiện ngang mà nói.

“... Em thích Uesugi Kazuya [1].”

[1] Uesugi Kazuya (Tatsuya) là nhân vật trong manga Touch của Adachi Mitsuru.

Bé nhỏ giọng trả lời.

Dư Đình Đình ngẩn người.

“Ai cơ?”

“Uesugi Kazuya – là Kazuya ý, không, là Tatsuya chứ! Mọi người đều thích Tatsuya, em cũng thích Tatsuya, nhưng mà...” Dư Châu Châu đang ngượng nghịu giải thích thì thấy nét mặt tức giận của Dư Đình Đình.

“Sao thế chị?”

“Mày nhảm chán quá! Một câu hỏi đơn giản vậy mà cũng không chịu nói thật. Thôi, quên đi, ai thèm hỏi mày chứ?” Dư Đình Đình xoay người bỏ đi.

Dư Châu Châu ngẩn người một lát, sau đó một ngọn lửa nhỏ bốc từ lồng ngực lên não bé.

“Chị mới nhảm chán ỹ!” Bé chống nạnh hét lên với không khí. Trời biết bé phải cố gắng lắm mới dám nói đó! Bé ngại ngần mãi mới có thể có dũng khí mà nói đó.

Không biết tốt xấu chút nào.

Khi đó, Dư Châu Châu còn chưa hiểu tâm tư của Dư Đình Đình. Tâm sự này của chị không giống sự khó chịu khi bị cô giáo mắng, nó không thể qua một cách nhanh chóng được, cũng không vì bạn chạy một vòng quanh sân mà có thể bốc hơi theo mồ hôi. Cái kiểu tâm tư này nó sâu lắng, âm thầm hơn cả loại rung động do trêu đùa của Đan Khiết Khiết hôm trước, nói chung, nó xuất hiện khắp nơi như âm hồn không tan vậy.

Chỉ cần người đó xuất hiện trước mặt Dư Đình Đình thì chị vẫn sẽ chật vật như vậy. Dù người đó không xuất hiện thì nó vẫn còn tồn tại trong tâm trí của chị.

Thích một người, nghĩa là không biết nên làm thế nào cho tốt.

Dưới bầu trời u ám của tháng mười một, ba cô gái nhà họ Dư mang theo những biểu cảm khác nhau, im lặng đợi tuyết đầu mùa.

...

Cuối tháng mười một, trận tuyết đầu tiên bắt đầu rơi xuống thành Bắc.

Có vẻ đã tích tụ từ lâu nên cơn tuyết này kéo dài rất lâu, tuyết rơi là tả, từ sớm đến tận hai giờ chiều mới chịu ngừng. Các thầy cô cho phép đám nhóc ra ngoài chơi ném tuyết, bởi vì theo quy định, ngày mai nhất định phải dọn đám tuyết kia, thôi thì để lũ trẻ chơi đùa một chút. Dư Châu Châu đang cười tít mắt, dùng mũi chạm vạch chữ lên tuyết thì bị Đan Khiết Khiết ném quả cầu tuyết vào vai. Tuyết lạnh bắn lên mặt tạo một cảm xúc rất lạ.

Tuyết trên mặt đất vẫn còn xốp và mềm, Đan Khiết Khiết lại quá nóng lòng nên viên tuyết bị rơi nhiều và lực cũng không lớn.

Dư Châu Châu đội mũ len màu xám nhạt, quay lưng về phía Đan Khiết Khiết, bé rất khinh thường việc ném sau lưng. Bé khom người, dùng hai tay bới tuyết rồi khom lại, vẽ tròn, ép chặt đám tuyết trong tay.

Bé nhếch môi nở nụ cười ranh mãnh.

“Khiết Khiết, cậu chết chắc rồi.” Dư Châu Châu cười tùm tùm.

Sau đó xoay người dùng sức ném quả cầu tuyết bự chẳng kia về phía Đan Khiết Khiết.

Dư Châu Châu có một kế hoạch rất hoàn mỹ, sức kiểm chế rất tốt, trang bị cũng rất tốt.

Nhưng lại có một mục tiêu dớ tẹ.

Bé và Đan Khiết Khiết ngẩn người, người đứng trước mặt không nói câu nào, chỉ dùng tay lau tuyết trên mặt.

“Cậu! Chết! Chắc! Rồi!” Cậu bé bình tĩnh nói.

Là Lâm Dương. Một cú ngay giữa trán.

Hình ảnh tiếp theo, nếu có thể dùng câu thành ngữ mà họ vừa học để diễn tả thì phải dùng câu – thâm nhất trần đời.

Một lần lỡ tay, nghìn đời hận.

Dư Châu Châu và Đan Khiết Khiết vừa né vừa cố gắng phản kích lại – Thật ra Đan Khiết Khiết không né bởi vì mục tiêu của Lâm Dương chỉ có Dư Châu Châu, và dĩ nhiên cậu chàng nhắm ném rất chuẩn.

Vì vậy Dư Châu Châu đành phải làm một chuyện mà đám nhóc lớp một mới chơi.

Đó là trốn vào nhà vệ sinh nữ.

“Có bản lĩnh thì ra ngay đi!”

“Giỏi thì bước vào đây!”

Đan Khiết Khiết đứng ở bên nhìn mà thờ dài.

“Đã rồi rồi còn chơi mấy trò này...” Cô nàng khinh bỉ nhìn hai người đang đứng đối diện nhau và chỉ cách một cái cửa WC mà thách thức nhau, cô phìu sạch tuyết đọng trên găng tay rồi xoay người bỏ đi.

Mà hai người kia cứ hét lên một hồi – Dư Châu Châu đâm lao thì phải lao theo, còn Lâm Dương thì chơi không biết chán là gì.

Đột nhiên có một tiếng trong treo vang lên cắt ngang cuộc cãi vã của hai người.

“Lâm Dương! Lâm Dương! Cậu đứng trước WC nữ làm cái quái gì thế? Bộ tính làm mấy tên biến thái đó hả?” Đạo gần đây từ ‘biến thái’ đang được ưa chuộng, cứ như kiểu ‘soái’ và ‘cool’ mà đám nhóc tiểu học hay sử dụng.

Dư Châu Châu gần như không chịu được mùi của nhà vệ sinh rồi. Thừa dịp Lâm Dương đang nói chuyện với mấy nữ sinh mà khom người, rón rén đi về cửa WC.

“Tớ thấy dưới bàn học của cậu đó, ai tặng cậu vậy?”

“Cái gì thế?”

“Nhìn cái đã biết là quà rồi, nói đi, ai tặng đó?”

Dư Châu Châu nghe thấy tiếng cười đùa và thì thầm của rất nhiều cô bé. Hình như cô gái dẫn đầu cũng dẫn rất nhiều người đến xem.

“Sao tớ biết được chứ.” Giọng của Lâm Dương có chút khó chịu nhưng cố gắng kiềm chế, giữ lễ độ, “Lăng Tường Xuyên, cậu đừng đứng vào ngăn bàn của tớ nữa. Mau để lại chỗ cũ đi.”

Dư Châu Châu bỗng phát hiện, Lâm Dương chỉ nhe răng trợn mắt khi ở với bé.

Cái người này đúng là thích gây khó cho mình, phiền thật.

Nghĩ thế, bé lặng lẽ ngó ra từ chỗ rẽ, định quan sát tình hình quần địch. Ai ngờ, màu sắc xuất hiện kia làm bé ngẩn người.

Giấy gói màu xanh nhạt, có sao trắng.

Hộp giấy quen thuộc kia đang bị Lăng Tường Xuyên giữ cao như bó đuốc, cả tiếng cười mờ ám của đám nữ sinh xung quanh nữa.

Nụ cười đầy tò mò, để ý kia khiến Dư Châu Châu thấy bất an. Hình như là sự há hê trước nỗi đau của người khác, hoặc là âm mưu, hoặc là... Tóm lại, trực giác làm bé cảm thấy có gì đó xấu xa đang ở bên cạnh.

Dư Châu Châu bắt gặp mở miệng như bị mộng du vậy.

“Sao bạn lại tự tiện động vào đồ của người khác thế?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 31: Tuyệt sắp tan rồi

“QUẢ TÁO ĐÁNG YẾU”

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

Dư Châu Châu không hiểu được những ánh mắt đồng loạt nhìn về phía mình cùng với sự im lặng kì lạ đó có nghĩa là gì. Trong lúc bé còn chưa kịp ý thức với lời nói của mình thì đám người kia đã nghĩ ra hàng đồng thứ với một gương mặt rất phức tạp.

Dư Châu Châu nhớ đến hình ảnh cô chị họ ôm hộp vào ngực một cách hoảng hốt, dù tình cảm giữa hai chị em bé rất bình thường, à không, nó đã trở nên căng thẳng hơn khi bà chị nhỏ của bé coi thường người yêu nhỏ trong mộng của bé. Nhưng mà lúc này, bé cực kì bất bình cho Dư Đình Đình.

Dư Châu Châu giới việc đoán lòng người là vì sự tương tượng của bé rất tốt, có thể suy bụng mình ra bụng người khác.

Nếu bây giờ Mimami mà dám cầm món quà mình tặng cho Kazuya lên cao thì thế nào?

Bé sẽ rất tức giận.

Dư Châu Châu bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh, đứng bên ngoài đám người lón nhón kia.

Thế giới được bao phủ bởi tuyết im lặng đến mức kì dị, những tiếng âmĩ của đám nhóc đang chơi ném tuyết bên ngoài cứ như bị ngăn khỏi chiếc lồng thủy tinh. Lúc lên lớp tám, khi làm bài tập vật lý, Dư Châu Châu đọc được một đề bài mới hiểu, những lỗ hổng trong tuyết rơi mới có tác dụng hấp thụ âm thanh. Trong khoảnh khắc đó, bé nhìn chăm chăm vào ngôi bút bị, cái ngày tuyết rơi năm lớp năm cứ như xuất hiện trước mặt bé.

Một cô bạn rụt rè đánh vỡ sự im lặng, “Không lẽ... hộp quà này... là của bạn à?”

Dư Châu Châu vừa nghĩ ra một đồng lý do để thoái thác thì lại bị câu hỏi này làm cho ngớ người.

Của tôi á?

Điều làm bé hoảng hốt hơn là gương mặt thờ ơ của Lâm Dương đã trở nên mừng rỡ, lao đến chỗ Lăng Tường Xuyên để giật hộp quà về. Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cậu sửa lại dây lưng hơi lộn xộn của mình như thật, sau đó nghiêm túc báo, “Đang chơi ở đâu thì về chỗ đó đi, đừng làm chuyện như thế nữa!”

Những lời này không giống với cách cư xử lễ độ của Lâm Dương với phái nữ thường ngày chút nào. Cậu chưa từng báo con gái nhiều chuyện, lắm mồm, đáng ghét như đám nam sinh khác. Dù có lạnh lùng đến cỡ nào thì cậu cũng khá lễ độ, ít nhất là về ngoài luôn như thế.

Bởi thế, khi cậu vừa nói xong thì đám nữ sinh xung quanh đều ngẩn người, gương mặt lộ vẻ kinh ngạc và xấu hổ đan xen, có không ít người ngoan ngoãn rời khỏi đó. Mấy cô bé đi theo Lăng Tường Xuyên cũng kéo tay áo của cô bạn, “Xuyên Xuyên, tội mình đi thôi.”

Lăng Tường Xuyên không nhúc nhích, tiếng thờ dài của cô nàng rất rõ, lồng ngực phập phồng, không biết là do tội thân hay giận dữ, hoặc là một biểu cảm nào đó khác. Cô nàng không nhìn Lâm Dương mà nhìn Dư Châu Châu chăm chăm.

Lăng Tường Xuyên rất xinh, gương mặt nhỏ lúc nào cũng đỏ bừng, lại còn có một đôi mắt phượng. Sau này, khi lên cấp hai, Dư Châu Châu tình cờ đọc được mấy chữ ‘mặt như hoa đào’ trong sách, người mà bé nghĩ đến lại là Lăng Tường Xuyên.

Bé biết cô bạn này, và bé tin là cô bạn ấy cũng biết bé. Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu đều là ủy viên của liên đội, bình thường cả hai thường gặp nhau lúc đi học hoặc khi tổ chức hoạt động.

Nhưng trước giờ hai bọn họ chưa từng nói nhiều với nhau.

Sự im lặng, né tránh giữa Lâm Dương và Dư Châu Châu là do hai người đều dồn hết sức, nhưng không khí của Dư Châu Châu và Lăng Tường Xuyên thì lại khác hẳn, nói chung là khó mà tìm hiểu sâu về nhau được.

Có lẽ do cô ấy là bạn tốt của Lâm Dương, cho nên... cũng giống như Tường Xuyên, phải cách xa bé một chút. Dư Châu Châu nghĩ thế, nhớ tới nguyên nhân đằng sau, dù có chút đau nhói nhưng bé vẫn im lặng chấp nhận, bé tiếp nhận ánh mắt kiêu ngạo mang chút thăm dò luôn nhìn về phía mình của Lăng Tường Xuyên mỗi khi họp Đội.

Thật ra, bé không biết rằng mình chỉ đoán đúng một nửa.

Bé đã sớm quên mất người đã nhét tờ lịch của Tử hoàng phi vào tay mình, cũng quên mất, ai là người dẫn đám phi tần, quan lại, cung nữ và thái giám đuổi giết mình và hoàng đế trong ánh chiều tà năm đó.

Thật ra, những trò chơi khi còn nhỏ không cần phải để ý quá, nhưng Lăng Tường Xuyên vẫn chưa đủ trưởng thành để bỏ qua chuyện đó.

Dư Châu Châu chưa từng nghĩ đến, việc đảo chính cung đình hồi bé lại thay đổi vận mệnh của mỗi người sau này.

“Cái này không phải của bạn ấy.” Giọng nói của Lăng Tường Xuyên mang theo chút tức giận.

Thực giác là một thứ rất hư hỏng, cái thứ cảm giác đó lại xuất hiện sau lưng Dư Châu Châu lần nữa. Chính là cái cảm giác đó – cảm giác lúc nhìn lên ở cửa nhà vệ sinh, thật ra, khi Lăng Tường Xuyên cầm hộp quà chạy đến thì cô nàng đã biết ai là chủ nhân của hộp quà đó rồi.

Dư Châu Châu im lặng.

Sự im lặng này cứ như tư chất vốn có, còn được mài dũa thường xuyên nên càng sắc sảo, thuận lợi. Bởi vậy, mỗi khi gặp chuyện gì không thể nói được, bé luôn chọn cách im lặng.

Khi chọn im lặng có nghĩa là bạn giao cho đối phương quyền lựa chọn và quẳng nỗi khó xử cho đối phương đang nóng lòng như lửa đốt kia, đây là không chịu trách nhiệm, cũng là tránh né tổn thương.

Với Lâm Dương, bé tuyệt đối không nói đó là quà của tôi. Đối với bạn, bé tuyệt đối không nói đó là quà của Dư Đình Đình.

Đối phương sẽ chọn hiểu sự im lặng của bé thế nào? – Có thể là chột dạ, có thể là ngầm thừa nhận, cũng có thể lại ngại ngùng, hoặc là tức giận gì đó.

Quyền lựa chọn nằm trong tay bọn họ. Dư Châu Châu chỉ nghiêng đầu cười nhạt không nói gì.

Đan Khiết Khiết từng nói rằng, Châu Châu, cậu có gì đó rất giống anh tót.

Là Trần An ư?

Dư Châu Châu và Đan Khiết Khiết chưa từng nhắc đến Trần An, dù sao anh cũng lớn hơn bọn họ rất nhiều, anh đã là học sinh lớp 11 rồi, là một người của thế giới khác bọn họ hoàn toàn.

Dư Châu Châu mỉm cười không nói gì. Đan Khiết Khiết nháy mắt chỉ vào nụ cười của bé, nói, “Cậu nhìn xem, nó như thế đó! Cậu rất giống anh ấy, lúc nào cũng dùng thái độ này hết!!!”

Thái độ này ấy ư? Dư Châu Châu dở khóc dở cười nhưng trong lòng có chút thay đổi từ khi nghe Đan Khiết Khiết bảo mình giống Trần An.

Đúng lúc này, Lâm Dương cau mày xoa tay với Lăng Tường Xuyên, “Cậu mau đi chơi đi, đợi lát nữa thì tuyết tan hết đấy.”

Tuyết tan hết đấy... Cái kiểu nói vớ vẩn này là kiểu làm nhục lớn nhất với Lăng Tường Xuyên. Cô bạn nuốt ngụm nước bọt, cố gắng điều chỉnh nét mặt để không lộ gương mặt căm hận cho đám nữ sinh ở cạnh bắt được. Cô nàng chỉ cười mỉm, sau đó bà tám bảo với mấy nữ sinh khác, “Rút thôi, rút thôi, để hai vợ chồng son người ta nói chuyện với nhau, chúng ta làm bóng đèn sáng quá người ta ngại rồi kia!”

Bây giờ, mấy cô bé kia mới bật cười rồi rồi khỏi đó, bọn họ thì thầm với nhau, vừa đi vừa nói lại vừa quay đầu nhìn hai người.

Dư Châu Châu thờ ơ với cụm từ ‘vợ chồng son’ kia, nhưng Lâm Dương lại bắt đầu cái bước ‘càng nói càng đen’ kinh điển với đám nữ sinh kia, “Nói vậy gì đó hả? Ai với ai là cặp vợ chồng son chứ?”

“Là cậu và Dư Châu Châu đấy, xấu hổ à?” Một nữ sinh cười lớn, còn chưa nói hết câu thì đã bị Lăng Tường Xuyên kéo đi khỏi đó.

Cuối cùng xung quanh cũng yên tĩnh rồi.

Sợ tuyết làm ướt giấy gói quà, Lâm Dương cúi gập tay ôm hộp quà kia vào lòng, mặt đỏ ửng, hai mắt nhìn khắp nơi, cố hắng giọng mấy lần nhưng không nói được chữ nào.

“Cậu...”

“Không phải quà của tót.”

Đây là câu đầu tiên mà Dư Châu Châu nói khi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Giọng nói trong trẻo rõ ràng, không chút nhấp nhô.

Đầu vai vốn căng lên vì hồi hộp của Lâm Dương cũng chùng xuống.

“Sao cơ?”

“Không phải quà của tót.”

“Vậy sao lúc này cậu lại...” Giọng nói của Lâm Dương có chút tức giận, Dư Châu Châu nhìn cậu ngạc nhiên, không hiểu tại sao cậu lại tức giận.

Có lẽ bé cũng hiểu lơ mơ, nếu không bé sẽ không lừa Lâm Dương món quà kia là của bé.

Hình như bé rất chắc chắn việc đó, Lâm Dương vốn không có thái độ gì với món quà đó nhất định sẽ bình ực bé dù chỉ là hiểu lầm mà thôi.

Bé tin chắc là vậy, sự tin tưởng tận trong tiềm thức. Cho nên bé chưa từng nghĩ đến nguyên do tại sao.

Dư Châu Châu bị suy nghĩ trong đầu dọa sợ, bé cố gắng dè lại suy nghĩ đó, giả vờ không nhìn thấy chân tướng.

“Tớ sao hả?” Bé cố gắng tránh ánh mắt của cậu.

“Sao cậu lại nói...” Lâm Dương cũng ngẩn người, đứng rồi, Dư Châu Châu không hề nói đó là quà của mình.

“Tớ cũng như cậu, thấy rằng họ không nên dựa vào đồ của người khác.”

Dư Châu Châu nở nụ cười vô tội.

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy tức giận, một sự tức giận khó hiểu, hộp quà bị cậu ép gần như biến dạng. Dư Châu Châu nhìn hộp quà chăm chăm, sau đó nhỏ giọng bảo, “Cậu nhẹ tay một chút, hộp quà sắp hư rồi kia.”

“Liên quan tới cậu à?” Lâm Dương cắn răng nói khế nhưng vẫn nhẹ tay lại.

Hai người nhìn nhau im lặng rất lâu. Lâm Dương cười gượng, sau đó cúi đầu mở hộp quà. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Dư Châu Châu, cậu lấy một quả táo màu tím được bọc trong bọt biển màu trắng ra.

Quả táo màu tím bằng pha lê nổi bật trên nền tuyết trắng xóa, ánh lên những tia sáng nhỏ rất xinh đẹp.

Quả táo đẹp quá! Dư Châu Châu đang định khen ngợi món quà nhưng không thốt thành lời. Thực giác nói cho bé biết, nếu giờ bé mà khen thì Lâm Dương sẽ ném quả táo đó đi ngay lập tức.

Một tờ giấy nhỏ rơi ra khỏi hộp, Dư Châu Châu nhặt lên đưa cho Lâm Dương. Bé không có ý đọc lên nhưng tờ giấy không gấp lại nên chỉ liếc qua cũng có thể thấy nội dung.

Chỉ có hai hàng chữ thôi.

“Sinh nhật vui vẻ.

Cậu luôn là Liên đội trưởng xuất sắc trong lòng tớ.”

Không kí tên.

Lòng Dư Châu Châu bỗng mềm lại cứ như đã chạm vào tâm sự mềm mại nhất của cô chị họ nhà mình.

Lâm Dương kinh ngạc, “Người đó là ai thế?”

Dư Châu Châu mỉm cười, “Cô ấy không muốn cậu biết thì cậu không cần biết, như vậy là tốt rồi.”

Rất là tốt.

Nhưng khỏe mới Lâm Dương lại hơi co giật, “... Tháng ba mới sinh nhật tớ...”

Dư Châu Châu sùng người, ai mà biết tin tình báo của cô chị Dư Đình Đình nhà bé lại là tin dỏm chứ?

Bé lấp bắp báo, “Cái đó... cậu... cậu... cứ xem như là sinh nhật âm lịch...”

“Sinh nhật của tớ là vào mùa xuân! Cậu có thấy cái sinh nhật âm lịch nào cách sinh nhật dương lịch tận nửa năm không vậy?”

Dư Châu Châu bật cười, đôi mắt bé híp lại như vành trăng non, cứ như lần đầu gặp ở nhà trẻ, bé mượn lời của Lâm Dương dùng để đuổi khéo Lăng Tường Xuyên để đáp lễ cho cậu.

“Sợ gì chứ, tuyết sắp tan rồi.”

Mùi thuốc súng ban nãy bắt đầu tàn đi, Lâm Dương cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay với ánh mắt dịu dàng. Dư Châu Châu ngược đầu nhìn bầu trời xám nhạt nhưng không nặng nề kia, sau đó mới dám nói thành lời.

“Quả táo đẹp thật!” Bé cười.

Sau đó bé ngẩng đầu lên thì thấy ba mẹ Lâm Dương đã đứng ở cổng sau, im lặng nhìn bọn họ.

Nhìn cả quả táo và hộp quà trong tay hai người.

Lâm Dương hoảng loạn trong giây lát.

“Lâu rồi không gặp, Châu Châu... cháu đã lớn thế này rồi.” Mẹ Lâm Dương cười khê.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 3 - Chương 32: Người xấu

Edit: 洋紫月 [Dương Từ Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pí sà Nguyệt

“**Làm người xấu còn vui vẻ hơn kẻ muốn giết người xấu**”

Mẹ Lâm Dương nở nụ cười dịu dàng nhưng ánh mắt lại dán chặt vào hộp quà trong tay cậu, giống như đang đợi một trong hai người giải thích cho mình.

Lâm Dương đang sắp xếp ngôn ngữ trong não thì Dư Châu Châu đã mỉm cười, cúi đầu chào ba mẹ Lâm Dương, “Chào cô chú.”

Sau đó quay đầu nhìn Lâm Dương nói, “Ba mẹ cậu đến đây tìm cậu thì chắc là có việc gì quan trọng lắm, tớ đi tìm bạn tớ đã, tạm biệt.”

Lâm Dương ngờ ngạc nhìn Dư Châu Châu lễ phép chào tạm biệt ba mẹ mình, sau đó bóng người màu xám chạy nhanh như chớp không kịp để cậu hoàn hồn. Cậu không hiểu rõ cảm giác này, cứ như Dư Châu Châu biến hình đột ngột, mặc dù Dư Châu Châu ở cạnh nhưng cậu không thể cảm nhận được sự tồn tại của cô gái nhỏ đó.

Sau khi Dư Châu Châu rời khỏi đó, mẹ Lâm Dương lập tức ngừng cười. Bà nhìn Lâm Dương rồi lại nhìn quả táo trong tay cậu mấy cái, cứ như muốn nhìn vỡ quả táo kia, đang định nói gì thì đành ngậm miệng, sau cùng chỉ có thể nhìn chồng mình.

Ba Lâm Dương không đáp lại lời mời giúp đỡ của vợ mà chỉ xoa đầu con trai, hỏi, “Bà cụ Trần ở công ty bà bị bệnh nặng, chúng ta đến bệnh viện thăm bà nhé? Hồi nhỏ con đã từng được gửi tới nhà bà ở một thời gian, bà rất thương con, con đi gặp bà với ba mẹ nhé!”

Lâm Dương gật đầu, “Vậy lát có về lại trường không ạ?”

“Không về nữa, ba đã xin nghỉ giúp con rồi.”

“Thế con về lớp lấy cặp.”

“Đi đi.”

Lâm Dương như trút được tảng đá trong lòng, cậu chạy ào vào lớp như làn gió.

Mẹ Lâm Dương nhìn chồng với ánh mắt trách mắng.

“Dương Dương rất lâu cá, nếu anh không nhân lúc nó chưa kịp nghĩ mà hỏi thì mới có đáp án thật nhất. Giờ thì hay rồi, nó có thời gian mà soạn cả một cái sổ li do qua loa vụ này cho xem”

Ba Lâm Dương chỉ cười khê, vuốt cái mũi – Ông luôn làm hành động này mỗi khi bị vợ mắng, trông cứ như một đứa học sinh cấp ba.

“Em muốn hỏi nó cái gì?”

“Hỏi...” Mẹ Lâm Dương dừng lại, thờ dãi một cái.

Thật sự không biết nên mở miệng hỏi gì – nếu không lúc này bà đã không ra hiệu cho chồng rồi.

Cái tên Dư Châu Châu đã biến mất khỏi trí nhớ từ rất lâu rồi. Cô bạn nhỏ của con trai từ bốn năm trước, một tình bạn non nớt bị ngắt quãng vì ‘sách lược’ của bọn họ. Sau này, mỗi khi mẹ Lâm Dương nhìn con trai chơi đùa vui vẻ với các bạn nhỏ khác, lớn lên khỏe mạnh đều luôn thấy rất may mắn. Bọn họ đã dùng cách vừa khéo léo lại vừa trực tiếp để giải quyết cái phiền toái không lớn không nhỏ kia. Mẹ Lâm Dương thấy chồng mình nói rất đúng, tình cảm giữa bọn nhỏ rất dễ bị cắt đứt – hai người kiên trì đưa đón Lâm Dương tròn một năm, nhưng thật ra, từ tuần đầu Lâm Dương đã không nhắc đến cái tên Dư Châu Châu rồi.

Có thể là do bà nghĩ quá nhiều. Mọi việc đều thuận lợi vô cùng.

Cho đến khi, bà được thầy Trương dẫn đến sân sau, đám nhỏ đều mặc đồ ẩm mùa đông xinh đẹp chơi đùa trong sân trường. Bọn họ tìm một hồi mới thấy con trai đang đứng ở gần vách tường – thằng bé đang nói chuyện với một cô bé, sau đó cuống quýt mở hộp quà ra, cầm quả táo bằng thủy tinh lên ngắm nghía mấy lượt, gương mặt của thằng bé lúc nói chuyện rất phấn khởi, biểu cảm sinh động vô cùng.

Trạng thái này gần như chưa từng xuất hiện khi con nói chuyện với những bạn nhỏ khác – Lúc ở với các bạn nhỏ khác, Lâm Dương cứ như một ông cụ non, nhưng lúc ôm quả táo trong tay lại giống một thằng nhóc lưu manh.

Cực kì lưu manh luôn ấy.

Mẹ Lâm Dương đứng một bên quan sát, sau đó bà ngăn người, những biểu cảm này đã lâu chưa từng xuất hiện trên mặt con trai bà rồi.

Mọi chuyện vụn vặt của con trai đều rất quan trọng với bà.

Bởi vậy, khi mẹ Lâm Dương bước lên thì thấy gương mặt đầy quen thuộc của cô bé, bà bỗng cảm thấy mình bị đùa giỡn.

Thì ra hai đứa nhóc này vẫn còn chơi với nhau.

Con trai bảo bố của bà giấu bà tận bốn năm trời.

Mẹ Lâm Dương thầm nghĩ ‘sau này lớn lên thì biết làm sao’ nhưng không hề biết con giận của mình không hoàn toàn xuất phát từ lời nói dối của con trai.

Khi Lâm Dương mang cặp sách xuống sân, mẹ Lâm Dương nhếch môi, cố gắng đè nén câu nói kia xuống nhưng sự nghi ngờ vẫn còn đó. Lúc bọn họ đóng cửa xe, bà ngập ngừng hỏi con trai trong tiếng khởi động xe, “Dương Dương, không phải lúc trước con và Châu Châu... không chơi với nhau nữa à?”

Bà đột nhiên nhớ đến cô bé kể chuyện như người lớn hỏi năm lớp hai hay cuối năm lớp một kia, bởi vậy bà mới hỏi Lâm Dương có còn chơi với Châu Châu không, có thường gặp nhau lúc ở trường không.

Biểu hiện của Lâm Dương cực kì bình thường, thờ ơ nói, trọng giọng của cậu còn mang theo một chút tang thương của một ông cụ non lớn sớm, “Đó là chuyện xưa ời là xưa rồi, bọn con đã nghỉ chơi với nhau lâu rồi, có muốn gặp cũng chẳng gặp được.”

Giọng nói rất dứt khoát làm người ta phải tin tưởng.

Lúc này mẹ Lâm Dương nhớ lại, đột nhiên thấy lòng lạnh lẽo.

Lâm Dương ngồi ở sau không ngờ mẹ lại hỏi về Châu Châu mà không phải quả táo kia.

Cậu không biết mẹ đã cảm thấy quá táo và Dư Châu Châu đều đáng sợ như nhau, trong lòng bà, Lâm Dương là cô công chúa Bạch Tuyết ngu ngốc còn Châu Châu là bà phù thủy mang quả táo độc đến cửa dụ dỗ.

Lâm Dương thả lỏng người, vui vẻ nói, “Châu Châu ấy à? Đứng là không chơi nhưng giờ thì chơi lại rồi!”

Chơi lại rồi. Âm cuối nâng cao lên còn mang theo một chút vui sướng rõ rệt.

Mẹ Lâm Dương nghẹn họng. Cái kiểu lo này lo nọ đã bị câu trả lời của Lâm Dương làm nghẹn lại – Đúng thế, bọn họ chưa từng nói rõ như ba mẹ Tường Xuyên và Lăng Tường Xuyên. Bởi thế, khi Lâm Dương nói vậy, bà không thể nói thêm điều gì.

Lâm Dương còn nói tiếp, “Hơn nữa, quan hệ hồi trước không tốt thì cũng có thể chơi với nhau thôi mà?”

Cái chữ “mà” này còn hơi vênh lên, đắc ý tận trời xanh.

Mẹ Lâm Dương hít một hơi, “Nếu mẹ và Dư Châu Châu đều ngã xuống sông thì con sẽ cứu ai?”

Bà Lâm Dương đang im lặng cũng phải bật cười, ông phanh xe một cách đột ngột khiến ba người đều ngã về phía trước. Lâm Dương ngồi sau không thắt dây an toàn nên đã lao về phía trước.

Cậu ngo ngậy ngồi xuống, nghiêm túc nhìn mẹ mình.

“Mẹ, mẹ rất ngây thơ.”

Bà Lâm Dương cười to, bắt đầu khởi động xe.

...

Trong khi Lâm Dương ngoan ngoãn ngồi hà hơi vào cửa sổ xe, Dư Châu Châu lại bị giầy vò trong không khí kì dị vô tận.

Sau khi chuông hết tiết reo lên, đám nữ sinh lớp 5/1 thì thầm, chỉ trò Dư Châu Châu ban này đã về lớp học, một giây trước Lăng Tường Xuyên còn đang vui vẻ nói chuyện với mọi người thì một giây sau đã đứng sau Dư Châu Châu, nói với bé bằng một giọng rất phức tạp, “Mẹ tôi bảo phải cách xa cậu một chút.”

Dư Châu Châu không dừng chân, chỉ mỉm cười.

“Cho nên, cậu phải nghe lời mẹ cậu.”

Lăng Tường Xuyên sững sốt, suy nghĩ một lát mới hiểu hàm ý của câu nói. Cô nàng không cam lòng, đuổi theo nói với, “Mẹ tôi bảo cậu không phải con nhà đúng đắn.”

Dư Châu Châu vẫn không dừng chân.

“Mẹ cậu ấu trĩ thật đấy!”

Lần này Lăng Tường Xuyên hiểu ngay ý của câu mà không cần nghĩ, cô bé hét lên một tiếng rồi xông tới, giật cái mũ của Dư Châu Châu xuống. Chiếc mũ len màu xám nhạt bị Lăng Tường Xuyên kéo đến mức biến dạng, Dư Châu Châu đứng im tại chỗ, xung quanh là đám học sinh chạy tới vây xem vì tiếng hét. Cảnh tượng bây giờ mà tất cả mọi người thấy là hình ảnh Lăng Tường Xuyên dùng sức đập mũ của Dư Châu Châu.

“Xuyên Xuyên, cậu sao vậy?” Một cô bé lén gan chạy đến ngăn Lăng Tường Xuyên lại.

“Cậu ta mắng mẹ tôi!” Lăng Tường Xuyên hung dữ chỉ vào Dư Châu Châu, chân vẫn đạp mạnh lên cái mũ, vừa đạp vừa nhìn Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu chỉ cười, cứ như bé chỉ có một nét mặt đó.

“Cho nên cậu đập mũ tôi, chúng ta huề nhau rồi.”

Lăng Tường Xuyên ngăn người, chân vẫn đạp lên mũ len, nhưng bởi vì tuyết đọng trên đế giày nên dù bị đạp thì mũ len vẫn còn rất sạch.

“Cậu nói gì chứ?”

“Tôi nói chúng ta huê nhau rồi. Có điều tôi không cần cái mũ đó nữa. Mẹ của cậu thì... tự xem đi.”

Bé để hai tay ra sau lưng, xoay người rồi đi, mấy sợi tóc mai của bé dựng lên đầy kiêu ngạo.

Đằng sau lưng bé là một đám khán giả vẫn ngơ ngác nhìn nhau.

Đội đến khi bước vào phòng vệ sinh không người, nụ cười trên mặt Dư Châu Châu vẫn còn giữ, bé đứng đối diện trước gương có viết khẩu hiệu bằng màu son đỏ, sau đó nhìn nụ cười giả tạo đến mức không thể giả tạo hơn của bản thân.

Bé thử hạ khóa miệng xuống mãi nhưng không được. Hình như bé đã cười đến mức cơ miệng cứng lại rồi?

Các người cho rằng tôi vẫn là Dư Châu Châu ngày đó ư? Bé nhìn thấy mình đang mặc một bộ quần áo bó màu đen, bên ngoài là chiếc áo khoác rộng thùng thình. Bé hung hăng dẫm đạp đám Saint Seiya luôn nói lời chính nghĩa dưới chân, thậm chí còn nhe răng cười hi hi.

Sau đó bé cũng bị bản thân dọa sợ.

Dư Châu Châu có một cảm giác rất kì lạ, lại cảm thấy bối rối vô cùng. Bé vừa thấy sợ hãi nhưng cũng thấy hưng phấn.

Ngón tay vuốt ve linh hồn đang nhảy múa vui vẻ trong cơ thể.

Đây là lần đầu Dư Châu Châu giả vờ mặc kệ, bé cố gắng kiềm chế cơn giận khi nghe mấy chữ ‘con nhà không đứng đắn’ mà còn cố rặn ra một nụ cười.

Thì ra làm người xấu còn vui hơn là đi làm kẻ giết người xấu.

Dư Châu Châu xoa gương mặt giả tạo trong gương – khỏe môi bé cứ cong lên dù cho bé có cố gắng dùng ngón tay dè ép xuống.

Cho đến khi bé nghe thấy tiếng cười và tiếng thét chói tai từ trong lớp vọng ra.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 33: Ên bay trước cửa Vương, Tạ thuở ấy [1]

[1] Tiêu đề được đặt theo câu trích trong ‘Kim Lăng ngũ đề – Ô Y Hạng’ – nghĩa là Năm bài về Kim Lăng – Ngô Ô Y.

Bài Hán Việt: “Chu Tước kiêu biên dã thảo hoa,

Ô Y hạng khẩu tịch dương tà.

Cựu thời Vương Tạ đường tiền yến,

Phi nhập tâm thường bách tính gia.”

Dịch nghĩa: “Bên cầu Chu Tước, cỏ dại đầy hoa,

Trong ngõ Ô Y mặt trời xế bóng.

Chim én nơi lâu đài họ Vương, họ Tạ ngày trước,

Nay bay vào những nhà dân chúng bình thường.”

Ngô Ô Y nằm bên bờ Nam sông Tân Hoài, huyện Giang Ninh (Nam Kinh ngày nay), đời Tấn là nơi ở của những danh gia vọng tộc. Vào thời đó, con cháu những nhà này thương mặt áo đen, từ đó có tên gọi ngõ Ô Y.

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Đậu Đậu + Pi sà Nguyệt

“Đây là lần đầu có người đồng ý làm khán giả của bé”

Lúc Dư Châu Châu về đến cửa lớp học thì tiếng ồn ào náo nhiệt lúc này đang không còn, chỉ còn tiếng la mắng của cô chủ nhiệm vang lên.

“Không biết im lặng là gì há? Cho các trò một tiết sinh hoạt thì quên trời quên đất rồi phải không?”

Dư Châu Châu đã quen với những lời mắng này rồi, bé quay người đi tới cửa sau để tránh vừa vào đã thành cái đích ngắm của cô chủ nhiệm.

“Khuyết Khuyết, có chuyện gì à?”

Đan Khuyết Khuyết cười khê, “Đám Hứa Dịch đánh nhau rồi lỡ tay làm đổ thùng nước, văng ướt cả người Chiêm Yến Phi.”

Dư Châu Châu khó hiểu, “Thế lúc này cả lớp cười cái gì thế?”

“Các cậu ấy bảo nếu giờ mà ném Chiêm Yến Phi vào sân tập thì cô nàng sẽ đông thành người tuyết ngay luôn cho coi.”

“Có gì buồn cười à?”

Đan Khuyết Khuyết đẩy nhẹ vai của bé, nhỏ giọng bảo, “Cậu bị ngu à? Người tuyết có body kiểu gì? Body của Chiêm Yến Phi là kiểu gì?”

Dư Châu Châu bừng tỉnh, ánh mắt ngừng lại trên người cô bé đang đứng khóc nghẹn ngào trên bục giảng. Tuổi dậy thì không bỏ rơi bất kì ai, cô búp bê sứ năm nào đã không còn vẻ đáng yêu non nớt của tuổi nhỏ, cũng chẳng có sự thôn tha xinh đẹp của tuổi mới lớn, dù làn da trắng nõn năm nào vẫn còn đó, nhưng cô công chúa Bạch Tuyết trắng trẻo đã không còn, mà bây giờ lại trở thành một người tuyết trắng trẻo.

Dư Châu Châu không biết cảm giác này có tên là gì, bé thừa nhận bé rất muốn cười khi nghe Đan Khuyết Khuyết giải thích ý nghĩa của câu nói đùa đó, nhưng lúc ánh mắt dừng trên người của cô bạn Chiêm Yến Phi thì bé đột nhiên cảm thấy chua xót.

Bé biết thái độ của các bạn học đối với Chiêm Yến Phi. Cô bạn này từng là vị thần được cả lớp sùng bái, được cả lớp ủng hộ giống như một cô giáo nhỏ, lúc hết tiết học luôn có người vây quanh bàn cô bạn bắt chuyện, tan học thì về nhà nghe cô bạn kể chuyện trên TV. Trước kia, chỉ cần có người nói gì Chiêm Yến Phi một câu thì dù chuyện đúng sai thế nào, Chiêm Yến Phi luôn là người đứng, giống như cô giáo luôn là người đứng vậy.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào đã có người cười mỉa khi đọc những tờ báo liên quan đến Chiêm Yến Phi, kiểu như ‘Cho dù cả năm đều quay đủ các show truyền hình nhưng Tiểu Yến Tử chưa bao giờ mặc

kệ việc học, từng có lúc cô bé phải nghỉ gần cả học kì nhưng vẫn có thể đứng đầu lớp.”, sau đó mọi người bắt đầu bàn tán – Từ lúc lên lớp bốn, các bạn nhỏ đã bắt đầu trưởng thành, trở thành fans của Sailor Moon xinh xắn, cũng bắt đầu đắm đuối lên bức tượng thần mà mình từng tôn thờ.

Dư Châu Châu không nhớ nổi bức tượng thần Tiểu Yến Tử kia bắt đầu vỡ từ khi nào.

Có lẽ là từ lần đầu cô bạn bị cô giáo mắng do làm bài sai?

Hay là lúc đài truyền hình tình cắt phần đọc thơ của cô bạn ở lễ đầu năm?

Hoặc là từ khi chương trình ‘Cô bé quà khăn đỏ’ bắt đầu lảng xê Tiểu Yến Tử mới?

Không có đứa nhỏ nào đáng yêu mãi giống như đứa trẻ cả.

Nhưng mà đứa trẻ đáng yêu thì luôn luôn tồn tại.

Tuổi thơ cũng có thể được chọn lựa.

Các chuyện sau này thì không ai quan tâm nữa cả. Cô Vu không còn quan tâm, bảo vệ Chiêm Yến Phi như trước nữa – Chiêm Yến Phi không phải là đứa nhỏ có giá thể, trước kia có thể được chăm chút như vậy là do giá trị của bản thân cô ấy.

Nhưng điều đáng sợ lúc này là: Chiêm Yến Phi đã lớn rồi.

Nhưng dù Tiểu Yến Tử lớn rồi cũng không thể thành Đại Yến Tử.

“Gọi người nhà đến đón em về thay quần áo đi, đừng để bị cảm lạnh. Còn các em, làm ồn cái gì há? Có phải muốn bị phạt không? Mau dọn dẹp sạch sẽ cho tôi.”

Chuyện này kết thúc như vậy. Trước kia không bao giờ đơn giản như vậy đâu.

Đột nhiên, lòng Dư Châu Châu co lại. Bé không thể hình dung được cảm giác này, trên mặt của các bạn học lộ vẻ vui mừng khi thấy có người đang đau khổ, sự hơi hột lạnh lùng của cô chủ nhiệm, còn cả tiếng nức nở của Chiêm Yến Phi, tất cả những thứ này đã nói cho bé một điều, mọi thứ đã thay đổi rồi.

Bé còn quá nhỏ để hiểu cái này, đợi sau này Dư Châu Châu mới hiểu, cảm giác này có tên là ‘mèo khóc chuột’ [1].

[1] *Mèo khóc chuột: Câu thành ngữ chỉ đến sự giả tạo, giả nhân giả nghĩa.*

Mất lòng người thì sẽ không quân ai được – Bé đương nhiên biết các bạn học còn chút cung kính với ban cán sự lớp bởi vì thành tích và chức danh vẫn còn đấy. Huống chi, từ tuần trước, lúc cô Vu nói việc cải cách của trường học, ban cán sự sẽ được bầu theo chế độ bỏ phiếu, cho nên đám Hứa Địch khi làm gì đều sẽ luôn miệng bảo, “Nghe lời một chút đi, coi chừng chúng tớ không bỏ phiếu cho cậu bây giờ.”

Nhưng chuyện Dư Châu Châu lo lắng không chỉ việc bỏ phiếu không. Trực giác nhạy cảm của bé nói cho bé rằng, có một thứ gọi là kết thúc thời kì huy hoàng.

Lúc này Dư Châu Châu còn chưa lớn đến mức có thể hiểu rõ những thứ này. Bé chỉ có thể đứng một chỗ ngẩn đầu nhìn thời gian trôi qua như nước dâng lên che ngập đầu bé.

...

Sáng chủ nhật, Dư Châu Châu là người đầu tiên đến sân huấn luyện, bé đưa hai tay ra hứng nắng ấm, đồng thời dậm chân để giảm bớt sự đông cứng của ngón chân.

“Châu Châu đến sớm vậy hả?”

Dư Châu Châu quay đầu thì thấy thầy Cốc đi tới. Giọng nói của thầy vang vọng khắp sân huấn luyện vắng tanh yên tĩnh, giọng của thầy còn mang theo cảm giác tang thương.

Bé đã hai tháng chưa gặp thầy Cốc rồi. Hồi trước thầy Cốc là tổng phụ trách của cung thiếu nhi, ba năm trước đã đến tuổi về hưu nhưng thầy được cung thiếu nhi mời trở lại làm chủ quản và cố vấn dàn nhạc của cung thiếu nhi. Dư Châu Châu cảm thấy trước mình có một chiếc gương thần kì, bé thì trưởng thành theo thời gian còn thầy Cốc lại già yếu theo thời gian. Có mấy lần vì tính đàng trí của mình mà thầy Cốc đã gây ra không ít sự cố không lớn không nhỏ của sự kiện, mặc dù không ai trách thầy nhưng đã có không ít thành viên và giáo viên thầm mắng trong lòng, tại sao ông lão này cứ thích đến dẫn vật học sinh lại còn tự dẫn vật cái đầu của mình vậy nhỉ?

Lời mắng của họ cứ như là một lời nguyên do tác dụng thật vậy. Bắt đầu từ mùa đông năm ngoái, sức khỏe của thầy Cốc đã tệ hơn trước rất nhiều, mặc dù thầy đã từ chức cố vấn của mình nhưng thầy vẫn kiên trì đến xem dàn nhạc vào mỗi cuối tuần. Sau đó một tuần bắt đầu trở thành hai tuần một lần, rồi ba tuần một lần, rồi một tháng mới đến, sau đó là hai tháng một lần...

“Thầy Cốc.” Dư Châu Châu cung kính đứng dậy.

Cho dù người nghiêm túc như thầy Cốc cũng có khi sẽ nhếch môi cười tàn thưởng lời nói nhăng nói cuội của Dư Châu Châu, nhưng bây giờ Dư Châu Châu không còn sợ thầy như trước kia nữa.

Thầy Cốc là người tốt.

Dư Châu Châu đang lớn lên theo thời gian, bé đã học được cách quan sát người khác, sau đó bắt đầu học được cách đánh giá phẩm chất của họ qua hành vi của họ, nhưng mỗi khi đối mặt với thầy Cốc, Dư Châu Châu luôn chọn câu nói đơn giản và trực tiếp nhất để đánh giá thầy.

Thầy Cốc là người tốt. Thầy là người thay đổi cuộc đời bé.

Bốn năm trước, thầy tìm tới trường Dư Châu Châu, kéo bé đi đăng kí tham gia diễn xuất, sau đó dạy cho bé cách đứng ở trên sân khấu.

Lúc đầu bé còn có chút câu nệ, nhưng sau này Dư Châu Châu đã trở nên hường thụ hơn rất nhiều. Lúc đầu bé luôn mô phỏng theo Tiểu Yến Tử bằng bản năng, nhưng mỗi khi bé dùng giọng điệu ngây thơ đáng yêu kia để nói thì thầy Cốc sẽ cười lớn như được mùa.

“Nhắm mắt lại, tưởng tượng em là một minh tinh lớn, cho dù em có làm cái gì thì khán giả ở dưới đều cho rằng đó là phong cách của riêng em, em luôn là người xuất sắc nhất trong lòng họ. Hãy tưởng tượng xung quanh là ánh đèn rực rỡ, tất cả mọi người đều đang cổ vũ cho em. Nhắm mắt lại nói lời kịch lại một lần nữa.” Thầy Cốc kiên nhẫn chỉ bảo cho bé.

Dư Châu Châu sững sốt, “Giống như Creamy Mami à?”

“Creamy?” Thầy Cốc hơi sững sờ một lát, sau đó bắt đầu cười khẽ, “Được, em chính là Creamy Mami.”

Trong lúc đó, Dư Châu Châu hưng phấn vô cùng.

Đó là lần đầu có người đồng ý làm khán giả của bé, nói với bé rằng, “Được, em chính là Creamy Mami.”

Nhưng lúc Dư Châu Châu bắt đầu bộc lộ tài năng của mình trong các chương trình cuối năm, đầu năm rồi ngày lễ ở tỉnh thì thầy Cốc bắt đầu từ chối những lời mời của đài truyền hình, hình như thầy không hi vọng Dư Châu Châu phát triển theo hướng của Tiểu Yến Tử.

“Châu Châu không trách ông chứ?” Thầy Cốc vỗ đầu Dư Châu Châu, trên mặt là nụ cười có như không.

Dư Châu Châu híp mắt lè lưỡi, “Ông làm mặt này thì cháu sao dám trách ông chứ”

“Con bé chết tiết này!” Thầy Cốc bắt đầu nở nụ cười, hai người đứng dưới sân khấu đã tắt đèn, trên sân khấu chỉ còn ánh đèn cam ở hai bên hậu trường mà thôi.

“Lúc trẻ ông đã làm việc ở cung thiếu nhi, thấy rất nhiều đứa trẻ đến đây học thư pháp, học hát, học làm MC, học biểu diễn, học âm nhạc, học nhảy,... Sau đó nhìn tui nó lớn lên, có đứa tiếp tục con đường này, có đứa lại bỏ dở giữa chừng, có đứa đi tới không được mà lùi lại cũng không thể. Trên đời này có rất nhiều con đường rất nhỏ, nhưng ai cũng cho rằng mình là người may mắn nhất. Ông ở đây nhiều năm nên biết rõ những thứ đó... Ai, nói thể có chút nghiêm trọng nhưng có người đi nhầm đường còn bé, đợi sau này mới phát hiện được, nhưng lúc phát hiện thì cũng phải bỏ ra không ít năm để cam chịu điều đó, mới bắt đầu nhận sai rồi tìm đường thay đổi, cứu cánh.”

Cúi đầu nhìn cô bé lớp một ngơ ngác nhìn mình, thầy Cốc dừng đề tài này lại, “Châu Châu, cháu có nghe hiểu ý ông không?”

Dư Châu Châu năm lớp một đương nhiên không hiểu, nhưng nhiều năm sau, khi nhớ lại, bé đột nhiên hiểu được ý của ông Cốc – Trong phim hoạt hình, Yu Morisawa đã lựa chọn từ bỏ cơ hội thành Creamy Mami vĩnh viễn mà trở thành một cô bé ngây thơ vui vẻ kia. Mà ông Cốc thì giúp bé trở thành Creamy Mami, nhưng ông lại ngăn cản bé bước theo con đường của Tiểu Yến Tử. Cho nên, bé vẫn còn cơ hội trở thành Yu Morisawa vui vẻ kia, có thể trưởng thành một cách an bình.

Chẳng qua lúc đó Dư Châu Châu còn nhỏ, bé dù cúi đầu nghĩ một hồi nhưng cuối cùng vẫn ngẩng đầu nhìn ông Cốc với ánh mắt trong veo, bảo “Cháu không hiểu lắm, nhưng ông Cốc sẽ không để cháu đi sai đường.”

Ông Cốc cười lớn, “Sao trước kia ông không biết miệng cháu ngọt vậy nhỉ?”

Dư Châu Châu nghiêm túc sửa lời của ông, “Cháu nói thật lòng.”

Giương mặt ông Cốc hớn hờ vui vẻ, nhìn vào phòng tập nhưng bé không biết ông đang nghĩ gì. Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn ông, sau đó lại nhìn phòng tập tối thui, đột nhiên bé cảm nhận được sự cô quạnh.

Sự cô quạnh của riêng ông Cốc. Bé phải đứng cạnh ông mới có thể cảm nhận được cảm giác đó.

Cảm giác này xuất hiện lần nữa khi bé tốt nghiệp tiểu học.

Bình yên đứng yên ở lớp học màu xám, nó há mồm nuốt ra phun vào từng lớp học sinh, nhìn bọn họ mang theo sự ngây ngô của một thiên thần nhỏ bước vào cửa trường, sau đó nhìn tui nó bước ra với đủ loại kiểu dáng, cứ như một con quái vật nuốt tuổi thanh xuân vậy.

Nhưng không ai biết rằng, con quái vật đứng ở dòng sông thời gian nhìn từng người thay đổi kia cô quạnh cỡ nào, đau đớn cỡ nào.

“Châu Châu, cháu có muốn học nhạc cụ không?”

“Nhạc cụ?”

“Học âm nhạc rất có lợi cho việc nuôi dưỡng tính cách đấy. Hơn nữa, cháu đứng đi trên con đường chuyên nghiệp, chỉ học chơi thôi, được không?”

“Nhưng đắt lắm ạ.” Dư Châu Châu chân thành nói.

Ông Cốc vuốt đầu bé, “Không sao, ông dạy cho cháu, miệng cháu ngọt thế này thì ông sao có thể thu tiền của cháu chứ?”

Dư Châu Châu không chút do dự mà lập tức nộp ‘học phí’ chỉ dành riêng cho mình, “Ông Cốc, cháu thấy ông là một người tốt.”

“Còn gì nữa không?” Ông Cốc nhướn mày nhìn viên đậu nhỏ trước mắt mình.

“Còn có...” Dư Châu Châu bắt đầu tìm từ ngữ, cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc bảo, “Còn có, ánh mắt của ông rất tốt.”

Ông Cốc tàn nhẫn gõ đầu bé một cái, “Con đang khen ai đấy?”

Lần đầu Dư Châu Châu chạm vào chiếc đàn cello xinh đẹp là bốn năm trước. Ông Cốc nói với bé rằng, có người bảo tiếng đàn cello là tiếng hát của một người mạnh mẽ nhưng hiền lành.

Dư Châu Châu rất thích lời giải thích này, bé vui vẻ hỏi, “Ai nói vậy ạ?”

“Gorky [2].”

[2] Aleksey Maksimovich Peshkow (hay được biết đến với cái tên Maksim Gorky nhiều hơn) sinh 28/3/1865 mất 18/6/1936, là một nhà văn, người đặt nền móng cho trường phái hiện thực xã hội trong văn chương và là một nhà hoạt động chính trị người Nga. Ông được xem là nhà văn kiệt xuất của nền văn học nước Nga vào thế kỷ 20. Từ năm 1906 đến năm 1914 và từ năm 1921 đến năm 1929, ông sống ở nước ngoài, hầu hết ở Capri của Ý, sau đó ông trở về Liên bang Xô Viết. Ông là bạn của văn hào Nga Lev Nikolayevich Tolstoy và lãnh tụ Liên Xô Vladimir Ilyich Lenin.

Dư Châu Châu ngơ ngác, thì ra vị Gorky này không chỉ nói “Sách là cầu thang tiến bộ của loài người.”

“Châu Châu, con nghĩ gì thế?”

Dư Châu Châu bừng tỉnh khỏi suy nghĩ của mình, nhìn thầy Cốc đang đứng cạnh mình giờ tay hứng ánh nắng.

“Con... Con nhớ trước kia, thầy từng nói với con, âm thanh của đàn cello là... Haha, là câu mà Gorky nói ấy.”

“Ừ ừ, thầy nhớ mà.” Thầy Cốc đang trí vậy mà vẫn còn nhớ câu ấy.

Bọn họ im lặng, ánh đèn màu trắng trên đỉnh đầu giống như một phím bấm lớn – Bấm vào thì thời gian sẽ ngừng lại.

“Châu Châu sắp lớp sáu rồi nhỉ?”

“Dạ, còn nữa năm thôi ạ.”

“Mùa hè năm sau con sẽ thi cấp chín chứ?”

“Dạ, cô Thẩm bảo bắt đầu chuẩn bị lúc này là vừa đẹp ạ.”

Hai năm trước thầy Cốc đã giao học sinh cuối cùng của mình là Dư Châu Châu cho cô Thẩm nổi tiếng nhất cung thiếu nhi. Học phí của Dư Châu Châu rẻ hơn người khác rất nhiều, cô Thẩm là học sinh của thầy Cốc nên vẫn luôn đề ý đến Dư Châu Châu.

“Con muốn thi vào trường âm nhạc Thượng Hải chứ?”

“Sao ạ?” Dư Châu Châu ngẩng đầu.

“Có muốn đi trên con đường này tiếp không?”

Bé từng nói, thầy Cốc sẽ không dẫn bé đi sai đường. Nhưng lúc nghe thấy câu này, Dư Châu Châu vẫn ngơ người.

“Không muốn.” Bé bật thốt lên, không rõ nguyên nhân gì.

Thầy Cốc không kinh ngạc, ông mỉm cười, nhìn song cửa sổ ở trước mặt.

“Con rất giống Trần An.” Ông bảo.

“Nhưng con vẫn nên nghỉ lại một chút nhé!” Thầy Cốc đặt hai tay ra sau lưng, chậm chạp đi về văn phòng.

Dư Châu Châu im lặng nhìn bóng lưng lom khom của ông Cốc trong kí ức, đột nhiên có một sự khủng hoảng dâng lên trong trái tim, cứ như vận mệnh đang thì thảo gì đó với bé, nhưng bé không hiểu nó muốn nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 34: Bệnh tình chuyển xấu: Thời thơ ấu không thể quay lại - Đường về Nhà

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Hiện thực có thể không tuyệt vời, nhưng nhất định tàn khốc”

Dư Châu Châu không vội cất đàn khi xong buổi tập luyện với dàn nhạc. Hôm nay cô cầm đàn của mình đến tập chứ không dùng đàn chung của dàn nhạc.

Mười lăm phút nữa cô còn phải tham gia buổi luyện tập biểu diễn. Dư Châu Châu tham gia buổi tập diễn bốn khúc tứ tấu [1] với đám Trần An.

[1] Bốn khúc tứ tấu (Four Quatets) – là một trường ca gồm 4 phần *Bumt Norton* (1935), *East Coker* (1940), *The Dry Salvages* (1941) và *Little Gidding* (1942) của nhà thơ Mỹ đạt giải Nobel Văn học năm 1948 T. S. Eliot.

Sau khi mọi người đi về hết cô mới cẩn thận ôm đàn mang cặp chuyển sang phòng tập lớn hơn, Trần An và hai thành viên khác trong dàn nhạc đang ngồi nói chuyện với nhau. Năm nay Trần An học lớp mười một, hai người còn lại cũng chuẩn bị lên cấp ba, chỉ có mình Dư Châu Châu là một con nhóc chưa lên cấp hai thôi.

“Anh Trần An, trong vòng hai ngày này có thể để ba em gọi gặp anh không? Anh nói ba má em đừng gây thêm phiền phức cho em nữa giúp em với, họ hi vọng em đậu trường Chấn Hoa nhưng kì thi thử vừa rồi em không lọt top 500, ba em suýt nữa đánh chết em rồi ấy. Em vốn không định tới dàn nhạc trong thời gian này đâu, nhưng họ nghe báo có năng khiếu là được cộng điểm thi nên cứ ép em tới tập hoài à. Ba em muốn hỏi anh về chuyện thầy cô dạy học ấy, nghe báo dạo này thầy cô lớp 12 cứ xuống lớp nhỏ dạy, ông sợ dạy không tốt nên muốn hỏi anh trước khi cho em thi vào trường ấy.” Anh trai mặt béo vừa cầm đàn violin kéo kéo vừa nói với Trần An.

Chị gái tóc ngắn cầm đàn đứng cạnh cười lớn, “Cha cậu nghĩ xa thật đấy, cậu có vào được Chấn Hoa không mới là vấn đề cần quan tâm bây giờ đấy! Chưa vào đã nghĩ phân lớp kiểu gì rồi, nghĩ xa quá đi mất!”

Anh mặt tròn khó chịu, “Có gì đâu, cùng lắm là đưa chút tiền để vào ấy mà, chỉ có mấy vạn thôi chứ nhiều đâu.”

“Mấy vạn thôi? Được rồi, biết nhà cậu có tiền rồi.” Chị gái tóc ngắn bĩu môi.

Trần An vẫn im lặng ngồi nghe, mỉm cười nhìn hai người cãi nhau. Lúc thấy Dư Châu Châu đang cầm đàn cello đứng ngoài cửa thì mới cắt ngang lời cãi nhau của hai người, “Bắt đầu luyện thôi, Châu Châu, em vào đi. Chúng ta tập nhanh để xong sớm, nếu không em ấy sẽ không kịp về xem phim hoạt hình lúc sáu giờ đấy.”

Hai người kia bật cười, anh trai mặt tròn quai dí nói, “Tuổi trẻ ời là tuổi trẻ, đó mới là tuổi trẻ chân chính kia...”

Mặt Dư Châu Châu đỏ bừng, trừng mắt với Trần An. Anh lấy tay sờ mũi, nhếch môi cười với Châu Châu.

Quá trình tập luyện rất thuận lợi, trong lúc tập bị Trần An cắt ngang mấy lần, phải tập đi tập lại phần phối âm không tốt mấy lần. Khoảng năm giờ mười lăm phút, anh mới tuyên bố kết thúc buổi tập.

Hai người kia vội vàng cầm cặp chạy sang lớp ôn thi ở gần cung thiếu nhi, còn Trần An thì mang đàn về chung với Châu Châu.

“Không cần phiền phức thế đâu ạ.” Dư Châu Châu ngại ngùng nói.

“Trời lạnh đường trơn, một mình em cầm đàn bự như thế không an toàn đâu.” Hơi thở của Trần An phả ra giữa trời không lạnh lẽo, tạo những vòng khói trắng bay bổng giữa không trung. Dư Châu Châu nhìn ánh mắt ấm áp của anh, đột nhiên cô cảm thấy rất ấm lòng.

“Cảm ơn anh.”

Trần An xoa đầu Dư Châu Châu mấy cái rồi phui những hạt tuyết đang lấm tẩm trên cái mũ len nhỏ của cô.

“Em không cần khách sáo với anh vậy đâu.”

Mùa đông ở phương Bắc làm trời tối rất sớm, những ánh đèn đường bật sáng, Dư Châu Châu cẩn thận nhìn đường dưới chân, hôm nay cô mang ủng tuyết để bằng nên luôn cảm giác dưới chân rất trơn.

Đột nhiên cô cảm nhận được một bàn tay lớn đang cầm lấy tay mình, Trần An dùng bàn tay đang mang găng tay màu xám đậm cầm lấy bàn tay phải mang găng tay xám nhạt của cô. Cô cười khẽ, “Cảm ơn anh, đường này hơi bị trơn.”

“Nên anh mới bảo nếu để em đi một mình còn mang theo cái đàn bự này sẽ nguy hiểm mà.” Bọn họ cùng đi ra sân cung thiếu nhi, sau đó đi ra khỏi cửa, Trần An vẫy tay gọi taxi.

“Châu Châu, bây giờ em đang xem phim hoạt hình gì đó?” Trần An ngồi cạnh tài xế quay đầu lui hỏi Châu Châu.

Về mặt của Châu Châu lúc này không bình tĩnh như ban nãy nữa, “Phim Slam Dunk ạ, rất rất là hay luôn ấy.”

Trần An cười khẽ, “À, là phim ấy à, anh cũng thích phim đó.”

Mỗi khi Dư Châu Châu nói phim hoạt hình Sailor Moon thì Trần An chỉ có thể đỏ khốc đỏ cười nghe cô kể chuyện, nhưng lần này anh bảo, anh cũng thích phim đó. Dư Châu Châu vui vẻ đến mức nhảy dựng lên, kết quả cái đầu nhỏ đánh lên trần xe một cái bộp.

“Em không sao chứ? Sao lại nhảy dựng lên thế chứ?”

Dư Châu Châu đau tới mức gần chảy nước mắt, cô ngẩng đầu lên nhìn đèn xe trên trần xe, đôi mắt sáng lên như hai ngọn hải đăng ngoài biển xa.

“Bối vì... Rất hay.”

Trần An cười lớn, anh biết Dư Châu Châu trưởng thành sớm hơn đám nhỏ cùng lứa của mình, nói chuyện hay làm việc gì đều có chủ kiến, nhưng mỗi khi nói đến những chuyện và việc mà cô thích thì cách dùng từ của cô rất tệ. Cô thường dùng những từ đơn giản và mộc mạc nhất để biểu đạt sự yêu thích của mình.

“Đừng thế. Hồi trước anh có xem trên TV, sau đó chạy đi thuê nguyên bộ rồi còn đi mua cả truyện tranh để xem nữa. Đúng là...” Trần An dùng một lát, sau đó cúi đầu bật cười, học Dư Châu Châu nói, “Đúng là... rất hay.”

Tính cách nhiều chuyện của một cô thiếu nữ trong người Dư Châu Châu đột nhiên bộc phát, “Thế, thế anh thích ai?”

Trần An giả vờ làm bộ mặt đau buồn, “Anh biết ngay mà, đám nhóc các em xem Slamdunk đều vì trai đẹp hết.”

“Em không có!” Dư Châu Châu nghiêm túc trợn mắt.

“Ồ?” Trần An híp mắt, “Thế sao em lại hỏi anh thích nhân vật nào?”

Dư Châu Châu sững sốt, há mồm một lát nhưng chỉ có thể đưa tay nín áo của anh, hỏi cổ, “Nói chung là anh thích nhân vật nào?”

Trần An nhún vai, “Anh thích Hanamichi và Mito Youhei.”

Đây là đáp án ngoài ý muốn của Dư Châu Châu. Đúng là những người xung quanh cô đều thích Hanamichi, nhân vật chính của câu chuyện, nhưng không ai thích Hanamichi nhất cả. Cậu ta là một nhân vật chính nhưng bọn họ thích hẳn chứ không yêu hẳn.

Trần An cũng đã đoán được dự tính của cô, “Em thấy chưa, anh nói rồi mà, mấy đứa chỉ xem vì có nhân vật đẹp trai thôi. Em thích ai? Kaede Rukawa à?”

Dư Châu Châu lắc đầu.

“Akira Sendoh?”

Dư Châu Châu lại lắc đầu.

“Thế là ai?”

Dư Châu Châu nghiêng đầu nghĩ một hồi, sau đó mới nghiêm túc trả lời, “Em không thích riêng bất kì ai cả. Em thích tất cả bọn họ. Em thích tất cả dáng vẻ của họ. Dáng vẻ đến trường hàng ngày, dáng vẻ chơi bóng, còn cả, bọn họ dám thử thách, dám nói phét nhưng họ sẽ cố gắng làm hết sức, không sợ thua hay sợ xấu mặt. Bọn họ có thể chấp nhận sự thất bại của bản thân.”

Trần An sững sốt, quay đầu nhìn Dư Châu Châu nghiêm túc.

Cô bé trước mắt anh rất nghiêm túc, đôi mắt của cô bé đầy kiên định dưới ánh cam của đèn xe, trong mắt lóng lánh một ánh sáng đầy nghiêm túc, giống như chỉ cần bất cẩn là chìm đắm trong đấy.

Trần An quay đầu không nhìn cô, hỏi, “Châu Châu, em không chấp nhận sự thất bại của bản thân chứ?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Em không chấp nhận.”

Trần An không nói gì nữa.

Đến gần nhà bà ngoại, Trần An trả tiền cho tài xế sau đó mới mở cửa xe, ôm hộp đàn cello của Dư Châu Châu vào lòng.

“Anh không đi xe về à?”

“Anh đưa em vào nhà đã.” Trần An cầm đàn cello của Châu Châu rồi bảo, “Đợi em lên nhà rồi anh sẽ về.”

Dư Châu Châu không từ chối nữa. Có điều này lần cô chủ động cầm tay Trần An.

Cô chợt nhớ tới một ngày tuyệt như vậy mấy năm trước, cô vừa đi đường vừa đắm chìm trong thế giới nhỏ của riêng mình, nhưng lúc đó cô chỉ có thể nhìn anh từ xa mà thôi. Còn lần này, họ có thể cầm tay về nhà với nhau.

Dư Châu Châu bỗng thấy một niềm vui về thuần túy tràn ngập trái tim, không biết đây là cảm giác gì nhưng rất chân thật, an toàn. Mỗi khi thấy Trần An, anh luôn ra vẻ bình tĩnh, thờ như mọi thứ chẳng có gì quan trọng. Lúc đó Dư Châu Châu luôn cảm thấy, thế giới này chẳng có gì đáng sợ cả. Cô phụ trách đội soi mồi nóng tính, cô chủ nhiệm lạnh lùng ích kỉ, bạn học trong lớp dễ thay lòng, những thứ khiến Dư Châu Châu khó chịu trong lòng ở trước mắt anh chỉ là một thứ gì đó không quan trọng.

Trần An là tấm gương của cô. Dư Châu Châu luôn tự nói với mình, mày phải giống như anh Trần An, phải học theo anh ấy.

Nhưng cô chỉ biết mô phỏng theo anh một cách vụng về, cô có thể nờ nụ cười giả tạo nhưng nó chỉ là đồ giả mà thôi, cô vẫn đau lòng, vẫn buồn và vẫn tức giận.

“Châu Châu.” Đèn cửa nhà, Trần An đưa hộp đàn cello cho cô, “Quên nói với em, sau buổi diễn ở tết Nguyên Đán này, anh sẽ rời đàn nhạc.”

Dư Châu Châu dừng động tác của mình lại, “Sao vậy ạ?”

“Anh sắp tham gia cuộc thi toán và vật lý, tham gia những giải đấu này để kiếm cơ hội tuyển thẳng vào đại học. Anh tính chỉ cần thi tốt nghiệp ở đây thôi nên anh quyết định hủy hợp đồng với đàn nhạc. Vội lại, năm đó anh thi lên cấp ba cũng không cần năm điểm cộng thêm của đàn nhạc nên dù gì cô thế sẽ thấp hơn điểm hội đó nhưng chẳng ảnh hưởng gì kết quả thi của anh cả. Có điều, do thầy Cốc và cô Giang đã dạy anh violin từ bé nên anh mới nê họ mà ở lại đàn nhạc. Bây giờ thầy Cốc và cô Giang đều về hưu rồi, anh ở lại cũng chẳng còn ý nghĩa gì.”

Dư Châu Châu ngăn người một hồi mới phản ứng lại, gật gù bảo, “A, cũng phải.” Cô bối rối lắc đầu, “Cũng tốt.”

Trần An mỉm cười nhìn cô bé vừa lắc đầu vừa bảo ‘Cũng tốt’ trước mặt, anh đưa tay xoa đầu cô, “Sau này nếu rảnh anh sẽ đến đàn nhạc chơi, chúng ta còn gặp nhau mà.”

Lời hứa kiểu này là lời hứa không đáng tin nhất.

Dư Châu Châu ngửa đầu mỉm cười, “Em biết mà. Anh phải cố học cho tốt đấy.”

Cô đeo hộp đàn cello lên vai, sau đó vẫy tay quay người lên lầu.

“Châu Châu!”

Dư Châu Châu quay đầu, Trần An đứng dưới đèn đường mỉm cười với cô.

“Châu Châu, thật ra em là đứa nhóc có thể chấp nhận sự thất bại của mình. Phim hoạt hình thường có xu hướng khuếch đại hơn so với đời thật, nhưng đời thật còn tàn khốc hơn hoạt hình rất nhiều. Đừng mơ mộng mình giống họ, cũng đừng tưởng tượng em đang sống trong đó.”

Dư Châu Châu đang định nói gì thì cảm thấy sống mũi cay cay, cô vội vàng xoay lưng về cửa như thể muốn để lại một bóng lưng phóng khoáng – giống như sự kiên cường tự tin của những chàng trai trong Slamdunk, tay trái của Dư Châu Châu cầm dây an toàn của hộp đàn cello tay phải làm bộ như đang đập bóng, tiếng gió bên tai có như một tiếng ai oán bi tráng dưng cảm, cũng là tiếng hát vang của nhiệt huyết tuổi trẻ.

Sau đó cô trượt chân.

Ngã nhào vào đồng rác bên cạnh.

Trần An nói đúng, Dư Châu Châu nghĩ, hiện thật đúng là tàn khốc hơn phim hoạt hình rất nhiều.

Hoặc phải nói là, nó có thể không tuyệt vời, nhưng nhất định sẽ tàn khốc hơn nhiều lắm.

Quyển 4 - Chương 35: Tôi không cố ý

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“NẾU SINH RA VỐN ĐÃ NGỐC THÌ TÔI CŨNG CHỊU THÔI”

“Cậu xem đức hạnh của Hứa Dịch kia!” Đan Khiết Khiết vừa cắn miếng sườn vừa hung dữ trừng mắt nhìn Hứa Dịch đang được bạn bè vây lại.

Trong cuộc thi Olympic Hoa La Canh [1] toàn quốc lần này, Lâm Dương của 6/1 và Hứa Dịch của 6/7 đã đạt được huy chương vàng.

[1] *Hoa La Canh: một nhà toán học người Trung Quốc.*

Dur Châu Châu nhìn gương mặt hớn hờ nói phét của Hứa Dịch – nông nỏ vừa trở thành địa chủ, đột nhiên cảm thấy nếu cậu ta có một cái đuôi thì tốc độ quay của cái đuôi đó nhất định sẽ nhanh hơn cả cánh quạt máy bay.

Cô không nhớ được lúc Hứa Dịch học thi các cô làm gì. Hứa Dịch nhất định phải đầu tư rất nhiều mới có thể đạt giải như hôm nay, lúc Dur Châu Châu và Chiêm Yên Phi đang vui vẻ đứng trên sân khấu thi có không ít người đang vui đùa vào sách toán để học, và rồi người đứng trên sân khấu cuối cùng lại là bọn họ, chứ không phải là các cô.

Dur Châu Châu đứng đọc bài diễn văn chúc mừng Lâm Dương và Hứa Dịch vào bản tin mỗi ngày thứ ba. Cô không biết cảm giác này là gì, nhưng mà trong lòng cô đột nhiên cảm thấy mấy cái giải Olympic này rất đáng ghét.

Mà trực giác của con gái luôn là thứ chính xác đến kì lạ.

Trường học bắt đầu tổ chức các buổi học bồi dưỡng, phải đi học vào thứ tư, thứ bảy và chủ nhật mỗi tuần, việc đi học gần như là ‘ép buộc’, các bạn học được lọt vào mắt xanh của giáo viên nhất định – bắt buộc phải đi học.

“Châu Châu, cậu có đi không?” Đan Khiết Khiết nằm ì lên bàn hỏi.

Dur Châu Châu không phải là đứa nhóc ngu ngơ không biết gì như hồi lớp một, cô biết việc bồi dưỡng này cũng không giúp được bao nhiêu nhưng lại tốn không ít tiền... Cô biết rất rõ điều đó.

Nhưng khi phát hiện trong danh sách lớp phó học tập không có tên Dur Châu Châu và Chiêm Yên Phi, cô Vu gọi hai người trụ cột cũ của lớp vào phòng giáo viên.

Dur Châu Châu yên tĩnh đứng dựa vào tường, nhìn chiếc lá trà đang chuyển động trong chiếc ly pha lê của cô Vu.

“Các em đang nhớ về quá khứ kia à? Trong lớp có không ít người nhà của các bạn xin cô cho tham gia lớp bồi dưỡng, cô còn chưa đồng ý mà giữ suất lại cho hai trò, thế mà hai trò không biết điều, các trò thấy cô rảnh để chơi với các trò sao?”

Chiêm Yên Phi cúi đầu nhỏ giọng nói, “Cô Vu, em đang bận bên Hội học sinh Trung Hoa kia, em sợ...”

“Hội học sinh của em là cái gì? Tôi đã muốn nói từ lâu rồi, mấy thứ đó chỉ là phù du thôi, em nổi tiếng thì nó treo tên em lên, em tưởng có thể dựa vào nó để kiếm sống cả đời à? Em tỉnh lại cho tôi đi, em phải lên cấp hai đây! Những chuyện trong quá khứ cứ để nó trôi đi, lịch sử huy hoàng đến mấy thì chỉ là quá khứ mà thôi, thành tích của em trong lớp bây giờ là thứ mấy? Huống gì lên cấp hai, mấy thứ hội học sinh kia có thể đi theo em được à? Hả? Ánh mắt bà mẹ em chỉ biết nhìn gần không biết nhìn xa, không thể nhắc nhở em, nhưng tôi thì có thể không thấy mà làm hại gì em sao?”

Dur Châu Châu vẫn im lặng cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn khóc mắt còn ứ một ít nước mắt của Tiểu Yên Từ.

“Trường mờ lớp này vì tốt cho mấy đứa, tại sao mấy đứa không biết điều chút nào vậy? Thứ cho lời của cô khó nghe, nhưng cấp một và cấp hai không giống nhau, không ai quan tâm mấy đứa có biết múa hát hay đọc thơ tốt hay không, tôi nói cho hai em biết, con gái sinh ra đã ngốc hơn con trai rồi, càng lớn mấy đứa càng không thể theo kịp mấy bạn nam, cho nên phải đề ý chăm chỉ hơn, nếu không các em sao mà lên cấp ba đây? Thi vào cấp ba không có thi cello, em nói hai đứa có bị đần không, hả?”

Trong lòng Dur Châu Châu có chút sợ hãi nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ lạnh nhạt – Cô cho rằng về mặt này là trấn định nhưng vào mắt cô giáo thì là ‘nghe tai này lọt tai kia’.

“Dur Châu Châu, có chuyện tôi vốn muốn nói với mẹ em rồi, nếu hôm nay đã nói tới này rồi thì tôi nói thẳng với em luôn, bây giờ chúng ta đang có cơ chế cải cách lên cấp hai, các trường tiểu học thuộc các đại học lớn sẽ có nửa cơ hội để vào trường trung học thuộc đại học, có một nửa sẽ vào tám trường đầu nhưng hộ khẩu của em thì không ở đây, cho nên biện pháp tốt nhất để có thể học trường trung học thuộc đại học là thi tuyển, mà cuộc thi đó là thi toán và anh văn, chỉ có những bạn nhỏ học tốt mới trúng tuyển được – chỉ việc này thôi đã thể hiện rõ, người ta hoàn toàn không quan tâm em có phải là người đứng top 3 trước kia hay không, không quan tâm em đã thi cello cấp mấy rồi cũng chẳng cần biết em đọc thơ đến cảm đến mức nào. Người ta không quan tâm mấy thứ này cho nên em nghỉ cho kĩ đi.”

Giống điệu của cô Vu lạnh hơn trước kia rất nhiều, những thứ ‘tài hoa’ được khen trước đây đã trở thành những thứ rở mạt nhất trên đời, mà Hứa Dịch bị cô Vu mắng hăng ngày đã trở thành tâm phúc của cô, những ngày trước nhất, Dur Châu Châu có thể thấy được ánh mắt dịu dàng của cô Vu khi nhìn Hứa Dịch, sau đó vui vẻ nói với ba cậu ta, “Tôi rất thích các em học sinh nam, vừa thông minh lại còn rất sức sống. Sau này có khi phải nhờ Hứa Dịch tới chơi với con trai tôi nhiều một chút. Con trai tôi cũng rất nghịch, nhưng mấy đứa phá phách đều thông minh, anh nhìn con trai anh là biết, mặc dù thích nghịch nhưng mà rất có sức sống.”

Dur Châu Châu quét lớp ba lần, sau đó đẩy thẳng nhóc đang kéo quần cô ra – con trai bảo bối của cô Vu năm nay sáu tuổi, còn thông minh hay không chưa biết, nhưng ít nhất có biết thẳng khi này rất quậy.

“Chị mà đẩy em ra thì em sẽ mách mẹ để mẹ mắng chị!” Cậu bé dẫm mạnh lên đôi giày trắng của cô.

Dur Châu Châu cố nén giận, nụ nụ cười sáng lạn, cô chỉ vào thầy phó hiệu trưởng đang đi qua, nhỏ giọng nói, “Đã chị thì có gì tốt chứ? Có giờ thì đi đá người đó kia.”

Cậu nhóc ngẩng đầu, vênh mũi chạy ra ngoài, sau đó gào thét đá thầy hiệu phó làm ông ngã xuống đất

Bên ngoài vang lên tiếng sợ hãi ồn ào, Dur Châu Châu chấp một tay ra sau lưng, một tay thì cầm chổi nâng lên như một con khổng tước kiêu ngạo xòe đuôi. Cô mỉm cười nhìn cô chủ nhiệm vội vàng xin lỗi thầy hiệu phó, sau đó tàn nhẫn đánh cậu con trai bảo bối của mình, cậu nhóc khóc òa làm nơi vốn đã nhộn nhạo càng trở nên ồn ào.

Cô ngẩng đầu nhìn hàng cây xanh um tui tốt ngoài cửa sổ. Không biết từ khi nào ngày hạ đã bắt đầu đến với phương Bắc. Dur Châu Châu vui vẻ vì sự nhộn nhạo bên ngoài, và mang theo cả chút chua xót của ngày trưởng thành khó nhằn.

Nhưng mà dù có cô làm thế nào đi chăng nữa thì tối thứ tư cũng phải đến trường tham gia lớp bồi dưỡng.

Các giáo viên dạy toán lớp sáu thay phiên nhau giảng bài, Dur Châu Châu chỉ có thể ngồi trong góc chép lại.

Cô chỉ có thể chép lại bài vì nghe không hiểu.

Sau đó Dur Châu Châu đành từ bỏ – Thầy vừa viết đề bài, chưa viết được hai dòng thì bên dưới đã có bạn học đọc đáp án, sau đó nói thêm, “Bài này đã làm cả trăm lần rồi, đề rất dễ giải, chán quá thầy ơi!”

Đứng thế, nếu đời người không vui với cậu thì cậu phải chết đi. Dư Châu Châu vừa cảm bút vừa oán thảm— Thầy chưa viết xong đề đã giải làm thầy ra đề càng lúc càng khó, hơn nữa mỗi khi cô chưa kịp ghi hết đề thì đã có đáp án làm thầy vui vẻ ngừng viết để nhìn đám nhỏ bên dưới với ánh mắt ‘trẻ nhỏ dễ dạy’, sau đó bắt đầu dùng phần đề nghe mấy đứa thiên tài bên dưới đưa ra phương pháp giải.

Ngồi nửa giờ mà trong vở Dư Châu Châu chỉ toàn là nửa đề bài.

Cô đã đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết thúc.

“Thầy ơi, chúng ta làm gì vui hơn đi, ra đề khó một chút hoặc ra dạng đề khác, mấy thứ này thầy Cố đã dạy rất nhiều rồi.”

Tại Dư Châu Châu vênh lên, người nói là Lâm Dương.

Đan Khiết Khiết từng nói với Dư Châu Châu về lớp toán của thầy Cố, trong lớp khoảng ba trăm bạn học, xếp chỗ theo thành tích mỗi tháng, hơn nữa, dù bạn có tiền hay có quyền đi chăng nữa cũng chưa chắc vào được lớp thầy đề học.

Thầy giáo cười lúng túng, “Mấy đề này các em biết nhưng lại có bạn không biết. Thầy không thể chỉ dạy các em được, phải để ý các bạn khác chứ.”

Lâm Dương cười khế nói, “Không phải chứ? Đề đơn giản vậy mà có người không làm được à?”

Ai không biết làm thì là kẻ ngu. Dư Châu Châu có thể hiểu được ý tứ trong lời, cô cúi đầu vẽ một đứa bé trong vở, bên cạnh viết hai chữ Lâm Dương, sau đó dùng bút đâm vào hình đó.

“Em không tin à? Được, chúng ta cùng xem nhé.” Lời của thầy làm lòng Dư Châu Châu lạnh lẽo, cô còn chưa kịp trốn thì đã bị thầy vui vẻ nhắc tên, “Ồ, Dư Châu Châu nổi tiếng khắp nơi cũng đến học à? Được, lên bảng làm đi!”

Dư Châu Châu cảm thấy thời gian như ngưng lại, lúc cô đứng lên, tiếng ma sát của chân ghế và nền xi măng ken kết chói tai vô tận, cứ như không bao giờ ngưng lại.

Cô đi lên bục trong ánh mắt của mọi người. Dư Châu Châu không nhớ mình đã đứng trên sân khấu bao nhiêu lần, đôi mắt với hàng ngàn khán giả cũng chưa từng sợ hãi, nhưng lúc đứng trong cái lớp chỉ có mấy chục người đã khiến cô thấy ánh mắt của họ rất đáng sợ, cái ánh mắt như nhìn con khi trong sở thú kia khiến cô sợ hãi.

Thầy viết hai đề lên bảng— Dư Châu Châu đã thấy được hai đề hoàn chỉnh trong ngày hôm nay, không còn là mấy đề chỉ có một nửa nữa, nhưng lúc này cô thà ngồi trong góc nhìn mấy cái đề viết nửa kia còn hơn.

Đề thứ nhất: Trong chuồng gà và thỏ có một trăm cái đầu, có 316 con, vậy có bao nhiêu gà có bao nhiêu thỏ?

Dư Châu Châu mờ mịt, viết rõ ra không phải tốt hơn là viết úp ụp mờ mờ vậy à?

Đề thứ hai: Trong hồ bơi có ba ống nước Giáp, Ất, Bính. Nếu như để mình ống Giáp đổ đầy bể thì mất hai mươi giờ, nếu hai ống Giáp và Ất cùng mở thì tám giờ sẽ đầy bể, hai ống Ất, Bính cùng mở thì mất sáu giờ để đầy bể. Vậy chỉ mở mỗi ống nước thì mất bao nhiêu giờ để đầy bể?

Dư Châu Châu ngơ ngác, nhất định là có bệnh rồi, lãng phí tài nguyên nước rất xấu đó.

Cô nhìn bảng đen hai phút, sau đó im lặng chờ đợi, cái này gọi là nhận mệnh.

Đây là kiểu nhận mệnh mà Chiêm Yến Phi từng nói, “Nếu vốn sinh ra đã ngu thì tôi cũng chịu rồi.”

Dư Châu Châu lắc đầu bảo, “Xin lỗi, em không biết làm.”

Thầy giáo làm vẻ mặt “Em xem, tôi nói không sai chứ?”, mà các bạn học bên dưới thì cười lớn— Giọng cười của Hứa Định cười lớn nhất, ngẩng đầu cười to giống như sự vui vẻ khi ‘đánh tan kẻ ác, phân chia ruộng đất cho nông nô’ ấy.

Dư Châu Châu nhếch môi cười, cô nghiêng đầu nhìn về phía Lâm Dương, cậu đỏ mặt nhìn cô, trong mắt tràn ngập sự kinh hoàng cứ như đang cố gắng nói, “Tớ không cố ý.”

Dư Châu Châu cúi đầu cười, đột nhiên cô muốn cười đến khóc luôn.

Những lời cô Vu nói không sai. Cô đã biết thời đại kia qua rồi, từ sớm đã biết cô vốn chẳng có tiền đồ gì, nhưng đến lúc này cô mới nhìn rõ, những người khác đã ở tư thế chuẩn bị chạy, chỉ có cô đứng một chỗ nói, “Xin lỗi, em không biết làm.”

Lâm Dương, tớ biết cậu không cố ý.

Cũng giống như tớ không cố ý ngu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 36: Thế giới này có cái gì không thay đổi?

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu**

“CHU CHU, CẬU THAY ĐỔI RỒI”

Lúc tan học, lớp học rất ồn ào, Dư Châu Châu cúi đầu dọn dẹp bút vở trên bàn, không chú ý đến Lâm Dương đang vội vàng vượt qua đám bạn học đông như núi để vội vàng tới chỗ cô.

“Châu, Châu Châu!” Lâm Dương đứng gào tên cô, nhìn rất buồn cười.

Dư Châu Châu ngẩng đầu, cười cợt nhìn cậu, “Có chuyện gì sao?”

Lâm Dương thấy nụ cười của Dư Châu Châu thì dừng chân lại.

Lại là nụ cười đó.

Đã từng có lần, cậu nói với Dư Châu Châu, nếu như cậu buồn hay giận thì hãy biểu hiện nó ra mặt.

“Lần trước tớ và ba mẹ đến thăm một ông lão trung y, ông ấy bảo vui giận đều có vẻ mặt khác nhau— cái đó, nói vậy nhì? Tớ nói đúng không?” Lâm Dương nhìn Dư Châu Châu hỏi.

“Ừ, vui giận đều có sắc mặt khác nhau.” Dư Châu Châu gật đầu.

“Đúng.” Lâm Dương được khẳng định thì cười vui vẻ, nói tiếp, “Ông ấy bảo phải biểu lộ ra mới có lợi cho sức khỏe, cậu không thể đè nén. ... ừ đúng thế, đè nén tâm tình, không tốt cho sức khỏe, ừ... Không thể bài tiết các chất độc được.” Ông lão kia nói rất nhiều từ chuyên môn mà Lâm Dương không hiểu nên chỉ có thể nói mấy trọng điểm.

Dư Châu Châu nghe vậy thì nở nụ cười khó hiểu với Lâm Dương, cô híp mắt nhìn Lâm Dương, trong ngực ôm quyền sở ghi chép kỉ luật của lớp, lạnh nhạt nói, “Biểu lộ vui giận cũng phải có tiền vốn.”

Lâm Dương ngẩng ngốc nhìn bóng lưng của Dư Châu Châu, bím tóc của cô đang đưa đẩy kiêu ngạo giống như những lời nói khó hiểu của cô vậy, cậu không hiểu được.

“Châu Châu, cậu thay đổi rồi.”

Lớp học rất ồn ào, Lâm Dương vốn muốn nói những lời giải thích nhưng đột nhiên không thể mở miệng được – giống như những lời trước kia Dư Châu Châu từng nói. Dư Châu Châu nghe vậy không cười nữa, chỉ im lặng dọn dẹp sách vở.

Có thứ gì không thay đổi chứ? Đã năm năm chia lìa, những quán nhỏ quanh trường cũng đã bị dẹp hết vào lề vĩa vơi mặt thành phố, các cửa hàng đồ ăn vặt đã trở thành những quán ăn nhỏ có đầy đủ dụng cụ nấu ăn, thậm chí vườn tre tỉnh cũng đã mở rộng cơ sở chuyên đi nơi khác....

Con đường về nhà trước kia đã không thể về tới nhà được nữa rồi.

Có điều gì không thay đổi hả Lâm Dương? Biểu hiện vui giận và sự từ chối không thỏa hiệp kia cũng phải có tiền vốn.

Dư Châu Châu đeo cặp nhỏ lên vai, vòng qua Lâm Dương ra cửa.

Tiếng của Lăng Tường Tây vang lên, “Lâm Dương, sao cậu lại ở đây? Tớ và Tường Xuyên đang định hỏi lần sau cậu vẫn học lớp này à? Lớp này không giỏi, tất cả các đề cũng rất đơn giản, nhưng mà cũng không trách được dù sao vẫn có ai đó không làm được bài mà...”

“Cậu có thể ngậm miệng lại không?” Lâm Dương xoay người gào với Lăng Tường Tây một câu, sau đó vội vàng đuổi theo Dư Châu Châu.

Gương mặt Lăng Tường Tây đỏ bừng, Tường Xuyên khịt khịt mũi ở cạnh cười lớn.

“Đừng nói người khác, các cậu đều là lũ ngốc.”

Dư Châu Châu né dòng người đông đúc đang đi xuống lầu, cô đi vòng ra cầu thang ở xa hơn để xuống lầu. Cô nghe thấy tiếng bước chân mờ hồ từ sau, cô biết Lâm Dương đã đuổi theo mình, nhưng dù có cố thế nào cũng không thể nở nụ cười được. Nụ cười với Lâm Dương lúc này đã cố gắng hết mức rồi.

Thật ra Dư Châu Châu cảm thấy rất khó chịu, bởi vậy cô không muốn thấy mặt Lâm Dương chút nào. Lúc đứng trên bậc giữa hàng chục đôi mắt, cô rất khốn đốn khi không thể làm được đề toán ‘dễ’ như lời các bạn học, giống như mấy chữ ‘Tôi là kẻ ngốc’ được khắc trên gáy mình. Cô chưa từng trách Lâm Dương, bởi vì Lâm Dương nói không sai.

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn bầu trời ửng hồng ngoài cửa sổ, đã hơn bảy giờ rồi, mặc dù bây giờ đang là đầu hạ, nhưng mấy hôm nay trời tối rất muộn, có điều hôm nay trời đầy mây nên ngoài trời đã rất tối rồi.

Đây là lần đầu cô cảm thấy có chút nặng nề trong lòng. Lần đầu suy nghĩ về thứ gọi là ‘tương lai’.

Cô vẫn còn nhớ những lời dạy dỗ của bác cả với anh Kiều hồi bé.

“Mày không lên cấp hai thì không thể lên cấp ba, không lên được cấp ba thì không vào đại học được, không vào đại học được thì mày sẽ phải đi quét rác đấy! Với cái tính của mày dù có đi quét rác cũng quét không sạch, nhất định sẽ ăn gió tây bắc mà sống qua ngày!”

Gió Tây Bắc ăn ngon hơn gió Đông Nam à? Dư Châu Châu muốn cổ chọc mình cười, nhưng lại phát hiện chẳng thể cười được.

Đây là một sự sợ hãi với thứ gọi là tương lai.

Thậm chí cô bắt đầu oán giận mình, biết vậy sao lúc đầu không chịu khó học toán nhiều một chút, sao không chăm chú nghe giảng, sao không...

Chuyện cũ không thể thay đổi được. Dư Châu Châu chỉ có thể bất lực đứng trên cầu thang không bóng người, đồ dẫn nhìn bầu trời đỏ sậm ở phương xa.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, cô gần như thốt lên, “Lâm Dương, cậu để yên cho tớ một lát được không?”

Nhưng khi thay đầu lại chỉ thấy một gương mặt xa lạ.

“Mẹ mày không có ai thêm lấy chứ gì?”

“Hả?” Đầu Dư Châu Châu trống rỗng.

“Mẹ tao bảo vào trường, tao phải làm như không biết mày bởi vì sẽ gây ảnh hưởng xấu tới ba tao. Chẳng qua hôm đó tao có nghe mẹ nói, người ta không dám cưới mẹ mày, mẹ mày nói chuyện với người ta cả ngày cũng không ai thêm lấy!”

Tay chân của Dư Châu Châu lạnh lẽo, cô nắm chặt dây đeo cặp, cắn môi im lặng.

Cô nhớ mấy năm trước, mẹ dẫn cô đến gặp một chú, ba người cùng ăn cơm, tuy cô còn nhỏ nhưng cũng biết chú ấy đang theo đuổi mẹ. Châu Châu luôn cảm thấy mẹ cô là người phụ nữ xinh đẹp nhất trên thế giới, xinh đẹp hơn những người mẹ trong phim hoạt hình nhiều, mẹ đẹp giống như tiên nữ vậy, nhất định sẽ cưới được một người tốt.

Chú kia đối xử với mẹ con cô rất tốt.

Nhưng gần đây lại rất ít gặp họ.

Dư Châu Châu chưa từng hỏi. Mỗi lúc mẹ hỏi cô có thích chú kia không Dư Châu Châu đều gật đầu như gà mổ thóc – cô nhớ được những lời nói chuyện của người lớn, nói đến việc người lớn tái hôn nhưng thường ngại thái độ của trẻ nhỏ. Dư Châu Châu sợ mình trở thành trò ngai lớn của mẹ cho nên dùng hết các cách đều đặn an mẹ, nói cho mẹ biết cô không ngại.

“Cậu là ai?” Cô ngừng đầu hỏi.

“Châu Thẩm Nhiên!” Tiếng hỗn hển của Lâm Dương vang lên ở cửa cầu thang, cậu thô lỗ cầm cổ áo của Châu Thẩm Nhiên – động tác này khiến Dư Châu Châu nhớ đến đại hội đoàn thanh niên cộng sản năm đó, lúc mọi người cười lớn khi tên nhóc nào đó sờ mông cô thì bị Lâm Dương túm cổ áo.

“Cậu túm cổ áo của tớ làm gì? Cậu muốn làm gì?” Tiếng nói của Châu Thẩm Nhiên sắc nhọn vô cùng, không biết có phải do thời kì vỡ giọng hay không mà giọng nói cậu ta cứ như con vịt ực ực ấy.

“Tan học rồi không về mà ở đây làm gì? Bắt nạt các bạn nữ phải không? Cút đi!”

“Lâm Dương, cậu buông ra, nếu cậu không buông tay thì tớ sẽ nói cho mẹ, mẹ cậu đã đảm bảo với mẹ tớ là cậu sẽ không làm gì tớ rồi. Lần trước cậu đánh tớ trước mặt nhiều người đã làm mẹ cậu đi theo xin lỗi mẹ tớ, giờ cậu dám túm tớ là muốn bị đánh sao?”

“Cái gì mà mẹ cậu mẹ tôi, cậu bao lớn rồi mà còn nói ‘tớ đi mách mẹ’ nữa hả? Có biết xấu hổ hay không?”

Đây là lần đầu Dư Châu Châu nghe được những lời thô bạo của Lâm Dương, thần kinh hơi kinh sợ lúc này đã bình tĩnh lại. Cuộc đối thoại của họ làm Dư Châu Châu ngơ ngác.

Châu Thẩm Nhiên này là con trai của người kia nhỉ?

Bọn họ đã học cùng trường nhiều năm vậy, nếu không phải sợ ‘ảnh hưởng xấu’ kia thì sợ cuộc sống của cô đã bị cậu nhóc này và người phụ nữ kia làm hư rồi.

Mồ hôi của Dư Châu Châu thấm ướt áo sơ mi trắng, cô dựa vào bệ cửa sổ, thần thờ nhìn Lâm Dương đang mắng Châu Thâm Nhiên.

“Lâm Dương, cậu quản chuyện này làm gì? Ha, tôi biết rồi, cậu thích Dư Châu Châu đúng không?” Châu Thâm Nhiên cười cợt, “Cậu thích Dư Châu Châu, nhưng Dư Châu Châu là đứa con hoang!”

Cùng là một kiểu gọi lại được truyền từ người mẹ đến thẳng con, sự độc ác và khinh bỉ đúng là dễ thừa kế hơn di sản nhiều.

Lời chưa dứt thì Châu Thâm Nhiên đã bị Lâm Dương đánh một đấm.

“Nếu như cậu ấy là con hoang thì, đm, mày là thứ dư thừa!”

Hai câu thô tục trong đời Lâm Dương hẳn là đã dâng hiến hết cho Châu Thâm Nhiên rồi. Bọn họ đánh nhau một trận, lăn từ cửa cầu thang đến dưới chân Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu chỉ im lặng đứng ở cầu thang nhìn họ, không nói gì cả. Cô lạnh lùng nhìn chăm chăm, trong mắt không có giọt nước mắt nào.

Lâm Dương, đánh chết cậu ta đi.

...

Dư Châu Châu ngồi trên ghế, đỏ mặt nhìn Lâm Dương bị mẹ mắng, sau đó bị bắt xin lỗi Châu Thâm Nhiên. Châu Thâm Nhiên sung mặt sung mũi tính nói gì nhưng không thể mở mồm, chỉ có thể trừng con mắt đầy tức giận. Thấy phụ trách đứng ở cạnh khuyên ngăn, tình cảnh náo nhiệt vô cùng, chỉ có mình cô ngồi ở trên ghế nhỏ nhìn họ.

Dư Châu Châu cảm thấy trong lòng rất khó chịu, cũng thấy rất hoang mang, cái sự phẫn nộ và oan ức đan xen vào nhau làm cô không cách nào cổ vũ cho Lâm Dương cổ lên, chỉ có thể im lặng đứng đó, nhưng không ngăn cản. Lúc này, khi đã bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu nhìn bóng đèn trắng lạnh lẽo, cả gương mặt chán ghét của Lâm Dương và Châu Thâm Nhiên dưới ánh đèn đó, cuối cùng cô cũng tỉnh lại.

Giấy rác rồi rồi.

Dư Châu Châu không thể nói gì, chỉ có thể hờn nhìn Lâm Dương đang quát cường kia. Mẹ Lâm Dương rất giận, lúc dạy dỗ cậu cũng không quên liếc nhìn Dư Châu Châu. Dư Châu Châu cúi đầu nhìn chăm chăm đôi giày da màu tím của mình, phát hiện trên giày đã có vết nứt nhưng không nói bật. Cô nhìn vết nứt kia chăm chăm, chăm chú đến mức đáng sợ.

“Vũ Thanh, đừng vội, bây giờ tôi mang Nhiên Nhiên đi bệnh viện. Tôi sắp bị tổ tông nhà mình làm tức chết rồi, hai ngày nay nó theo chúng tôi làm ồn, còn cãi nhau với ông bà nội mình, làm bậy ở nhà còn chưa đủ mà dám lên trường bắt nạt Nhiên Nhiên. Tôi thấy nó được khen nên phát điên rồi, về nhà tôi sẽ đánh nó một trận cho chị xem!... Được, chị đừng giận nhé, bây giờ tôi lái xe đưa nó đi bệnh viện tinh kiểm tra, chị bớt giận nhé!”

Dư Châu Châu cúi đầu nghe mẹ Lâm Dương nói, có thể dễ dàng suy ra, mẹ Lâm Dương quen người phụ nữ kia.

Bây giờ cô đã không tìm được nhịp tim của mình, tư duy của đại não vô cùng rõ ràng và tốt.

Tường Xuyên cũng biết, Lăng Tường Tây cũng rõ, cho nên Lâm Dương... nhất định cũng biết.

Bởi vậy trước kia, họ nói, “Mẹ tôi bảo tôi tránh xa cậu một chút.”

Nước mắt ở vành mắt Dư Châu Châu bắt đầu chảy. Cô ngẩng đầu lên, cảm giác trái tim trong ngực như muốn nhảy ra, nhưng cô phải cố gắng để bình tĩnh lại.

Thấy phụ trách ở bên khuyên ngăn rất mệt mỏi, đành đem chiến hỏa kéo lại bên cô, “Cái bạn nữ kia, là Dư Châu Châu nhì? Đến đây đến đây, mau xin lỗi đi, nếu không phải tại em thì cũng không phiền phức như vậy rồi. Mau tới xử lý chuyện này nhanh.”

Tại sao bắt tôi phải xin lỗi? Dư Châu Châu đứng lên, cuối cùng cũng có dũng khí nhìn thẳng bọn họ.

Cô nhớ tới ánh mắt của mẹ Lâm Dương – Lần đầu cô gặp mẹ Lâm Dương là lúc cô làm đổ hộp cơm trứng gà sốt cà lên người con trai bảo bối của bà, mẹ Lâm Dương là một phụ huynh có giáo dưỡng nên trong mắt cô đề nên sự chỉ trích kia, ánh mắt của bà rất phức tạp.

Ánh mắt lần này của bà cũng phức tạp như thế, nhưng lần này con giận chiếm nhiều hơn.

Cúi đầu nhường cho yên chuyện, hay vẫn chống cự đây?

Dư Châu Châu đột nhiên thấy sợ hãi, nhưng cô phải đứng thẳng lưng.

“Chuyện này chẳng liên quan đến Châu Châu, là lỗi của con!” Lâm Dương ngẩng đầu quát, không ngờ mẹ Lâm Dương lại tàn nhẫn đánh lên gáy cậu, Lâm Dương ngậm miệng, cắn môi che gáy mình như đang cố gắng khác chế không khóc.

Mẹ Lâm Dương thả tay, nhìn con trai với ánh mắt hối hận lẫn thương tiếc, nhưng vẫn làm vẻ mặt nghiêm túc và tức giận.

Dư Châu Châu dựa vào tường, đột nhiên nở nụ cười lạnh lẽo.

Cô đi tới trước mặt Châu Thâm Nhiên trước ánh mắt của hai người lớn.

“Xin lỗi.” Dư Châu Châu cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 4 - Chương 37: Bạch tuộc

Edit: [Pi sà Nguyệt](#)

Beta: [Pi sà Nguyệt](#) + [Đậu Đậu](#)

“[Haninichi](#) là đứa chuyện thí trượt?”

Dư Châu Châu hi sinh một tập Slamdunk chỉ để nói một câu xin lỗi, bị ép phải đi học bồi dưỡng và bị cười nhạo, à, còn có thêm mấy tờ giấy viết một nửa đề bài toán nữa.

Đã rất lâu rồi Dư Đình Đình chưa thêm nói chuyện với cô.

Sau khi sự kiện quá táo tợn kia kết thúc, Dư Đình Đình tức giận chạy tới trước phòng của Dư Châu Châu, tức giận chỉ vào mặt cô không nói gì – Có lẽ là do không biết nói cái gì. Chị cho rằng Dư Châu Châu nhận cướp lấy công của mình, muốn mắng con bé xấu xa kia, nhưng chị lại không muốn con bé này biết mình là chủ nhân của món quà đó.

Không ngờ Dư Châu Châu lại nghiêng đầu cười kể lại tình huống lúc đó cho chị.

“Sao chị lại tặng sai ngày thế?”

Dư Đình Đình không nói gì, cúi đầu, nước mắt chảy trên gương mặt nhỏ của chị. “Bọn họ nói vậy.”

Âm cuối mang theo tiếng nức nở. Dư Châu Châu cảm thấy chán nản, hèn gì bọn họ lại hưng phấn khi thấy món quà kia, thậm chí còn rêu rao khắp nơi.

Từ đó về sau, Dư Đình Đình trở nên yên tĩnh rất nhiều, trước kia chị không thích đọc sách, nhưng bây giờ chị lại ham đọc một quyển tiểu thuyết tới mức còn đề cử cho Dư Châu Châu đọc chung.

Dư Châu Châu đi đến nhìn quyển tiểu thuyết trên bàn học, lên lút nhìn quyển sách được che giấu dưới quyển sách toán, trên bìa sách có ghi mấy chữ rất to.

‘Đóa hoa cuối ngày mưa’.

“Chuyện kể gì vậy?”

“Câu chuyện của những học sinh cấp ba.”

Dư Châu Châu há to mồm hỏi, “Hay không?”

Dư Đình Đình không thêm đề ý vấn đề tệ nhạt này, thờ dài một tiếng, tay phải vuốt nhẹ bìa sách, “Lúc mới đọc thật sự rất vui vẻ, nhưng sau đó đó lại khóc, chẳng hiểu sao lại khóc được nữa.”

Dư Châu Châu không đọc quyển sách đó, nhưng cô nhớ được về mặt của Dư Đình Đình lúc đó.

Một gương mặt say mê giống như đang ở trong thế giới khác vậy.

“Đình Đình... Chị thích Lâm Dương à?” Dư Châu Châu nghiêng đầu, đôi mắt tái. Lúc cô hỏi vấn đề này, trong lòng có chút khó chịu, Dư Châu Châu vội vàng nhìn vào đôi mắt của Dư Đình Đình, cố gắng không để ý tiếng tim đập trong lồng ngực mình.

Dư Đình Đình thức tỉnh khỏi thế giới riêng của bản thân, chị chống cằm, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay vẫn vuốt nhẹ bìa sách đang ở trên bàn.

“Bọn chị chỉ là bạn bè.” Dư Đình Đình bảo.

Nhiều năm sau, khi Dư Châu Châu nhớ đến gương mặt và giọng nói của Dư Đình Đình lúc nói câu này, cô luôn bật cười. Lời nói dang hoàng trịnh trọng, nhưng lại giả vờ hồ hững, chẳng hề chân thành chút nào cả. Trong đó có một nửa là học theo, nhưng có một nửa là đau buồn thật.

Nhưng lúc này Dư Châu Châu chỉ có xúc động thôi. Cô đứng ngây ngốc ở đó, trong lòng có một cảm xúc khó nói nào đó dâng lên.

Có vẻ là... sự ao ước?

Cô biết tư thế này, nhất định nó được khắc họa từ trong quyển sách kia, nó đã thay đổi Dư Đình Đình để chị còn tự mình nốt trong thế giới riêng nhiều hơn Dư Châu Châu. Ánh mắt của chị nhìn ra nơi phương xa, giống như đám Dư Châu Châu Lăng Tường Tây chỉ là bối cảnh nền không đáng chú ý.

Chẳng qua lúc này, Dư Châu Châu đã có sự ao ước với Dư Đình Đình nhiều hơn quyển sách kia. Dư Đình Đình không bị các giáo viên bắt đi học thêm, hộ khẩu của chị có thể đảm bảo chị có thể lọt vào top tám trường tốt của tỉnh dù cho chị không tham gia cuộc thi.

Mình không muốn học toán, cũng chưa từng học tiếng anh. Dư Châu Châu cúi đầu lật quyển sách học thêm kia ra đọc, nhìn mấy đề bài ‘Chân gà chân chó’, ‘Trồng cây trong bao lâu’.... Cô bị đóng chữ lố nhá lố nhỏ đó đánh bại, không biết phải bắt đầu từ chỗ nào. Tiếng tích tắc của đồng hồ thạch anh vang lên trong căn phòng, Dư Châu Châu xoắn xuýt về cùng, thậm chí trên trán còn chảy không ít mồ hôi.

“Làm sao đây?... Sắp phải vào lớp sáu rồi, còn có cuộc thi cuối kỳ, còn phải thi đàn cấp chín nữa, mình phải làm sao đây?”

Nhắm mắt lại, cô thấy bộ dạng trờng mắt của Châu Thẩm Nhiên, còn cả đôi mắt đỏ bừng của Lâm Dương, lướt qua đầu cô như cơn gió dịu dàng.

“Tại sao mình lại ngu vậy chứ?” Dư Châu Châu trượt khỏi ghế, ngồi xồm trên nền đất, nước mắt chảy xuống gương mặt của cô, cô dùng hai tay ôm lấy mình, đột nhiên cô cảm thấy chẳng còn chút tự tin nào cả.

Sự hoang mang trong lòng hoàn toàn không giảm bớt, cô sợ hãi, sợ ngày mai cô Vu sẽ mắng cô vì chuyện đánh Châu Thẩm Nhiên, sợ Lâm Dương bị phạt vì cô, sợ người nhà họ Châu tới gây chuyện với mẹ, sợ mình không thể thi đậu, sợ....

Tâm tư của cô bay về hình ảnh cô cầm cái cúp hồi lớp một. Cô nhớ tới, hôm đó ánh đèn flash chiếu vào mắt cô như cơn đường tương lai rộng mở, nhưng không ai nói với cô rằng, dù cho ánh sáng kia có sáng đến mức nào đi chăng nữa thì không có cách nào có thể giữ lại nó cả.

Bây giờ cô không khác gì mình hồi bé, khi bị cô Vu mắng ‘Ngu muốn chết, cái gì cũng không hiểu là sao?’.

Dư Châu Châu nắm chặt ga giường, khóc bù lu bù loa như một đứa trẻ.

Nhưng không phát ra tiếng.

Không biết qua bao lâu, cô không thể khóc nổi nữa, cô cầm khăn lau mặt, mũi hít hít, đứng dậy nhìn quyển sách toán đang nằm yên trên bàn học, nhắm hai mắt lại.

Tương Bức bạo phát lúc bị ép vào đường cùng, Dư Châu Châu học theo bộ dáng đó, tự nhủ “Thi đầu chỉ mới bắt đầu mà thôi.”

Cho dù chỉ còn năm phút đồng hồ, chỉ cần vũ trụ nhỏ trong nhân vật chính bạo phát thì những thất bại trước kia chẳng là gì cả.

Thi đầu chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Lúc này Dư Châu Châu đã hiểu được lời Trần An nói, cuộc đời còn tàn khốc và đặc sắc hơn phim hoạt hình rất nhiều. Đối thủ của Dư Châu Châu to lớn như một đại dương rộng rãi, nhưng cô không sợ.

Dư Châu Châu tràn ngập ý chí đó mặt, trong đầu là tiếng nhạc của Skandunk, tay cô cầm chặt cây bút hình gấu Pooh, mở tờ đề ‘Chân gà chân chó’.

Mười phút sau.

Dư Châu Châu ngồi xồm dưới đất khóc tiếp.

Cô quên mất, Creamy Mani trong phim không học toán, Saint Seiya không biết toán là gì, mà Hanamichi là đứa chuyên thi trượt.

Tại sao đọc không hiểu chứ? Cô bỏ tờ trước bàn, tự nói với mình, chắc là do mình lo quá thôi, đi từ từ sẽ tìm được đường ra.

... Mười phút sau.

Kẻ địch mạnh quá.

Dư Châu Châu mệt mỏi buông tay. Lần đầu tiên cô phát hiện, trên đời này có một thứ khiến người ta không thể làm được gì, bí tay bí chân. Thứ đó tên là toán học.

Mình không thể lên cấp hai được, không học lên cao được nữa, không thể lên học đại học... Đây là lần đầu Dư Châu Châu thấy được thực tế tàn khốc như vậy. Cứ như tay chân đã bị bạch tuộc quấn chặt.

Dưới ánh đèn trắng xám, Dư Châu Châu ôm quyển sách đọc thêm, im lặng tự hỏi mình sống tiếp có phải là một chuyện có ý nghĩa hay không.

Bỗng chuông điện thoại reo. Tiếng bà ngoại chào hỏi vang lên, một phút sau, Châu Châu nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Châu Châu, có người gọi cho con.”

Dư Châu Châu vội lau nước mắt, mở cửa chạy ra phòng khách.

“Alo?”

“Châu Châu à, anh là Trần An.”

Châu Châu cảm thấy trái tim mình được một dòng suối nhỏ ấm áp chảy qua.

“Vâng.” Cô cảm thấy ông nghe.

“Châu Châu, có ai ở nhà có thể chờ em ra bệnh viện tinh không?” Tiếng của Trần An vang lên, cứ như tiếng nói từ nơi xa xôi vọng tới.

“Có chuyện gì thế ạ?”

“Sợ là thầy Cốc không qua khỏi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 38: Người tốt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Người tốt là người như thế nào?”

P/s: Mấy bạn cmt cho mình có động lực edit đi ;-;; Thấy không có động lực vì tự thấy mình quá =(((

Sau khi Dư Châu Châu xin phép bà ngoại xong, chạy tới cửa phòng Dư Linh Linh nhờ cậu hai đưa cô đến bệnh viện tinh.

Vừa mới tới cửa đã nghe thấy tiếng cãi vã nhỏ nhỏ.

“Lúc tôi dạy con thì anh ngăn, mà anh thì không biết dạy con, cả ngày chỉ chơi bồi uống rượu với đám bạn hư hỏng ngoài kia. Anh uống rượu, tôi không ngăn, nhưng anh nhìn người ta đi, ra ngoài uống rượu nhưng họ vác được tiền về, còn anh thì thế nào hả? Con thì ngày càng giống người nhà anh, bướng bỉnh không nghe lời, cả ngày chỉ nghĩ bậy không chịu học hành, lúc rảnh thì xem loại sách ba xu yếu đương những nhit này, anh muốn trở mặt nhìn con anh rồi đại học rồi đi theo con đường của cô nhỏ nó đó hả?”

Lúc Dư Châu Châu nghe tới mấy chữ ‘cô nhỏ’ thì bước lùi mấy bước, xấu hổ nhìn tay cầm cửa, nghĩ một lát rồi quyết định chạy về phòng mình.

Dư Đình Đình và ba mẹ của cô đã ra ngoài ăn cơm, Dư Châu Châu không có cách gì hết, cô muốn chạy tới bệnh viện thăm thầy Cốc cho nên mới im lặng mặc áo khoác, lén lút lấy một trăm đồng tiền trong ngăn kéo nhét vào túi tiền, mở cửa chạy ra ngoài mà không làm kinh động tới bà ngoại đang xem tivi.

Đây là lần đầu Dư Châu Châu ngồi xe taxi một mình, trong đầu của cô xuất hiện những tin như giết người cướp của trên xe. Tay cô nắm chặt chốt mở cửa, chuẩn bị tư thế nhảy xuống bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Có thể... Có thể, nếu như ông xài xế này là một tên lưu manh rồi cô có thể xử được ông... Có phải lúc đó cô sẽ được lên báo với tiêu đề thanh niên gương mẫu? Sau đó được tuyển thẳng luôn không?

Dư Châu Châu trở nên hưng phấn vô cùng.

Chú lưu manh ơi, mau giúp cháu được tuyển thẳng đi!

Lúc cô đang ngồi ảo tưởng thì xe thắng gấp làm cô đập đầu vào ghế trước.

“Tới nơi rồi.” Ông chủ lái xe lời ít ý nhiều.

Dư Châu Châu đành bĩu môi vì miệng đẹp không thành, cô ngồi thẳng dậy, mở cửa xe ra.

“Cô bé, trả tiền xe!”

Dư Châu Châu dừng lại động tác mở cửa, cô căng thẳng che túi quần lại, một trăm đồng tiền trong túi quần nóng rực.

“Cháu... Chú... Cháu không đem nhiều tiền đâu....”

Dư Châu Châu và ông chủ lái xe nhìn nhau, mấy giây sau, ông chủ lái xe cười ha hả.

“Cháu đem không nhiều, mà chú cũng chỉ cần ít thôi. Chỉ cần mười đồng tiền, số lẻ đằng sau không cần cũng được, dù sao cháu cũng không thể đi taxi quýt được, nếu không, cháu nói cháu hay chú mới là kẻ cướp đây?”

Mặt Dư Châu Châu đỏ bừng, trên đầu gần như phả ra khói trắng, cô đưa tờ một trăm đồng, chủ lái xe kiểm tra tờ tiền dưới ánh đèn cam, sau đó trả lại cô chín mươi đồng.

Dư Châu Châu vừa nghĩ bậy vừa lo sợ cất tiền vào túi chạy ra khỏi xe, đợi đến khi cô bước vào cửa bệnh viện tinh, mùi thuốc khử trùng và ánh đèn trắng xám phả vào mặt làm cô có chút ngơ ngác.

Thầy Cốc sắp không qua được. Đây là một sự thật đơn giản nhưng đầy tàn khốc.

Cảm xúc của người giống như bốn nốt nhạc vậy, thay đổi rất nhanh. Dư Châu Châu chưa từng đứng giữa làn ranh sống chết, nhưng cô vẫn cảm nhận được điều này từ bản năng cơ bản của loài người, chỉ cần nghĩ tới từ chết thì nước mắt đã tuôn ào ạt.

Cô chạy vội lên tầng năm theo hướng y tá chỉ, sau đó chạy lên hành lang có phòng bệnh của thầy Cốc.

Cho dù ở tình huống này, Dư Châu Châu vẫn nghĩ rất nhiều, cô cảm thấy điều này rất bất kính nhưng cô vẫn không thể ép mình không nghĩ được, trong đầu là hình ảnh đám người mặc đồ trắng đi ra khỏi phòng cấp cứu, tháo khẩu trang ra rồi báo, chúng tôi đã cố hết sức rồi. Sau đó hình ảnh đổi thành đám học sinh bọn họ vây quanh giường khóc lớn còn thầy Cốc thì từ tốn nói mấy lời di ngôn, sau đó dịu dàng vỗ đầu bọn họ...

Nhưng Dư Châu Châu sẽ sớm phát hiện, phim truyền hình cũng là thứ lừa đảo.

Ngoài phòng cấp cứu yên tĩnh như trong tường tượng, cũng không có không khí sốt sắng, thậm chí không có hình ảnh đám học sinh đang đứng khóc thành đàn.

Chỉ có Trần An mặc áo sơ mi màu trắng đứng ở đó, giống như thiên sứ giáng trần.

“Châu Châu? Em tự tới một mình hả?”

Dư Châu Châu thở hổn hển, hai tay chống lên đầu gối, mệt đến mức không nói được, chỉ có thể gật đầu.

“Muộn vậy rất nguy hiểm. Anh gọi về nhà em báo lại.” Trần An vừa nói vừa cầm chiếc điện thoại di động đen to bấm số. Dư Châu Châu nghe thấy số vang lên giống như số điện thoại của mẹ mình.

“Vâng, di động lo, có thể do em ấy lo quá nên mới tự chạy tới đây, may mà không xảy ra chuyện gì. Vâng, di yên tâm, cháu sẽ đưa em về nhà, nếu di lo lắng thì có thể gọi vào số này bất cứ lúc nào, vâng, đây là số của cháu, cháu tên là Trần An, số của cháu là 139XXXXXXXXX...”

Trần An cúp điện thoại rồi sờ đầu Dư Châu Châu, bảo, “Lần sau đừng làm thế nhé!”

Dư Châu Châu mím môi gật gù, “Em cũng hết cách rồi.”

Trần An nhìn cô với ánh mắt kiêu quái, nghĩ một hồi rồi im lặng, không hỏi gì, chỉ chỉ vào cửa kính, “Thầy Cốc hôn mê, đang cấp cứu.”

Dư Châu Châu nhón chân để nhìn qua lớp pha lê, nhưng lại không thấy gì cả.

“Sao chỉ có hai chúng ta ạ? Người khác đâu rồi?”

“Còn ai nữa?” Trần An cúi đầu nhìn cô.

Đúng rồi, còn ai nữa? Thầy Cốc không có con cái, vợ thì đã mất nhiều năm trước rồi, cung thiếu nhi là nơi kí thác toàn bộ tinh thần của thầy, thầy không có người nhà.

“Các học sinh khác ấy? Cả mấy thầy cô ở cung thiếu nhi nữa?”

“Có mấy thầy cô của dàn nhạc vừa tới, lúc nãy mấy thầy cô đi mua quần áo gần đây, chưa trở về.”

“Mua quần áo?”

“Áo liem”

“Áo...liem?”

Trần An nở nụ cười, “Là bộ đồ người mất phải mặc để tới tham gia tang lễ, tham gia tang lễ... dành cho mình.”

Tuy thầy Cốc vẫn đang trong cấp cứu, nhưng áo liem đã mua xong rồi.

“Nhất định phải mặc khi vừa mất, nếu không đợi đến khi cả người lạnh lẽo thì sẽ khó mặc lắm.”

Giọng của Trần An rất bình tĩnh, không thể nghe ra tâm trạng của anh nhưng trên miệng anh vẫn giữ một nụ cười yếu ớt, nhưng không có chút vui vẻ nào. Dư Châu Châu có thể thấy một Trần An rất xa lạ. Cô hoảng hốt, “Hình như... anh hơi... quen thuộc với cái này?”

“Ừ.” Trần An gật đầu, nhìn Châu Châu bảo, “Lúc ông ngoại anh mất, là anh mặc áo liem cho ông.”

Dư Châu Châu cảm thấy rất đau lòng, cô không biết nên nói gì mới đúng, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cánh cửa đang đóng kín kia, khô khốc nói, “Sao học sinh của thầy không đến?”

“Tại sao họ phải đến?” Trần An nhìn cô.

“Bọn họ phải đến chứ? Vắng lặng... như vậy.” Dư Châu Châu cố gắng nhớ đến một vài từ ngữ đã đọc trong sách, “Như thế này rất vắng lặng.”

“Đúng vậy, thật ra, càng nhiều người đến đưa đúng là càng ấm áp, cũng càng cảm động.” Giọng nói của Trần An mang theo sự trào phúng, thậm chí còn mang chút tức giận, nhưng Dư Châu Châu lại cảm giác lời này không phải để nói với cô.

Ánh mắt Trần An nhìn ra phương xa, đến một nơi Dư Châu Châu không biết.

“Nhưng sự ấm áp và cảm động đó không liên quan đến người đã mất. Những thứ kia chỉ để cho người sống thấy mà thôi. Ở ngoài phòng cấp cứu có hai người hay hai trăm người đứng cũng như nhau mà thôi, thầy không thấy nên sẽ không thấy đau lòng.”

Trần An dừng lại, cúi người ngang Dư Châu Châu, nhìn vào mắt cô bảo, “Đau lòng, là em. Hơn nữa, chỉ có em mà thôi.”

Trần An như vậy rất đáng sợ, cũng rất đáng thương. Dư Châu Châu cảm thấy đại não của cô như ngừng hoạt động, không hiểu lời Trần An nói là gì – Nhưng lại giống như hiểu cái gì đó.

“Vậy sao anh lại gọi em đến?” Cô sợ hãi hỏi.

“Vì em thật lòng yêu thương thầy Cốc, mà thầy cũng rất thương em.”

“Người khác không thích thầy Cốc ạ?”

Trần An nở nụ cười khó hiểu, anh dịu dàng ôm Dư Châu Châu, mê mẩn hỏi, “Châu Châu, em thấy thầy Cốc là người thế nào?”

“Thầy Cốc là người tốt.”

“Vậy người tốt là người thế nào?”

Dư Châu Châu ngẩn người. Nụ cười của Trần An có vẻ rất xa xôi và nhạt nhòa.

“Trên đời này, người đối xử tốt với em là người tốt, người đối xử không tốt nghĩa là người xấu.” Trần An vuốt cổ cô nói, “Chỉ đơn giản là thế thôi.”

“Không phải!” Dư Châu Châu tức giận, cô không thích Trần An như vậy.

“Người tốt đều rất hiền lành, rất... công bằng, bọn họ không xem thường ai cả, cũng không bắt công, hơn nữa...” Cô cố gắng suy nghĩ người tốt trong lòng cô là thế nào, để cố gắng biện luận với anh trai đang nở nụ cười lạnh trong hành lang vắng lặng của phòng cấp cứu.

“Thầy Cốc đối xử với em tốt, công bằng, không xem thường em, cũng không bắt công – Không, thầy có, nhưng lại thiên vị em. Cho nên thầy là người tốt. Thế nhưng, nếu như anh nói cho em biết, thầy Cốc cũng giống như những thầy cô mà em từng nói xấu với anh đó, thầy cũng nhận quà biếu, không ngần can đảm trề không có năng khiếu đến cung thiếu nhi theo đuổi con đường mà họ không thuộc về, thậm chí còn nói dối để lừa gạt cha mẹ của họ. Trong dàn nhạc, thầy cũng không công bằng mà sắp xếp rất bất công. Có rất nhiều người ghét thầy, với người khác, thầy Cốc là người xấu.”

Dư Châu Châu yên tĩnh đứng đó, không mắng anh nói dối hay khóc chạy, cô nghiêm túc suy nghĩ về lời của Trần An, nhớ đến thái độ của các thành viên khác với thầy Cốc, cúi đầu bắt đầu suy luận.

Một lát sau, cô ngừng đầu, kiên cường bảo, “Thầy làm người tốt với em là đủ rồi.”

Trần An cười khẽ, “Xem ra em cũng hiểu nhỉ?”

Mặc dù Dư Châu Châu luôn mong đợi cuộc đời cũng phần rõ thiện ác như trong phim truyền hoạt hình và thế giới nhỏ của mình, nhưng lúc này, cô đã học được một bài học mới, học được một cách để an ủi bản thân, một cách để nhận thức cái thế giới “vừa xinh đẹp nhưng cũng tàn nhẫn” này.

Trong mắt cô, cho dù là người lạnh lùng tàn nhẫn đến cỡ nào, thật ra cũng sẽ là người yêu thương nhiệt tình với người khác, chẳng qua sự yêu thương kia không dành cho cô mà thôi. Giống như trong mắt các bạn học trong lớp, cô Vu là một cô giáo dịu dàng và trách nhiệm – cho dù là ảo giác nhưng không cần phải đánh vỡ điều đó.

“Trần An, anh thấy thầy Cốc là người tốt sao?”

Trần An quay đầu, dịu dàng vỗ vai cô.

“Thầy đối xử với anh rất tốt.” Trần An bảo.

Nhưng Trần An lại là người đứng ngoài nhìn thị phi trắng đen.

Lần này, anh kéo Dư Châu Châu kéo lên khán đài với mình.

Mặc dù Dư Châu Châu không biết tại sao anh lại vurun tay ra với cô.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 4 - Chương 39: Lúc nói lời từ biệt cũng là lúc kết thúc

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu**

“CÁI NGƯỜI ĐI XA NHÀ KIA ĐÃ KHÔNG THỂ VỀ NỮA RỒI”

P/s: Chương này tớ edit tặng chị Otcjhthjen91 vì đã ủng hộ mình với cái comt yêu ơ là yêu <3

Lúc các giáo viên của cung thiếu niên chạy tới thì bác sĩ cũng mở cửa phòng phẫu thuật. Cô nhìn vào trong cửa thì thấy thầy Cốc đang bị bác sĩ cầm hai cái gì đó đè mạnh vào lồng ngực, cơ thể thầy Cốc bắn lên trên một chút, cả người thầy trắng xám, Dư Châu Châu sợ hãi che miệng, ngừng đầu nhìn Trần An cầu cứu.

“Chỉ là kích tim thôi, em đừng sợ.”

Trần An vẫn dịu dàng như trước nhưng lúc này Dư Châu Châu thấy anh rất giống mặt trắng mà cô thấy hồi bé, mặt trắng ngầy chiếu, nhạt nhòa đến mức không thực, nhưng lại khiến người khác phải ngược nhìn.

“Đã chuẩn bị xong quần áo rồi à?” Một bác sĩ vừa làm phẫu thuật vừa lau mồ hôi vừa hỏi các giáo viên kia. Một cô giáo đưa cho bác sĩ một chai nước, cười bảo, “Bác sĩ, tôi vừa mới mua mấy chai nước, bác uống một ít rồi nghỉ ngơi.”

Có lẽ vì những người ở đây không phải là người thân của thầy Cốc, nên bác sĩ nói rất rõ, ông vừa vận nấp uống hai ngụm vừa nhăn mũi, “Trông có vẻ không thể cứu được nữa, nên chuẩn bị một chút đi.”

Câu nói này giống như là tín hiệu chào đón từ thần, Dư Châu Châu chạy tới cửa, dựa vào cửa nhìn vào trong phòng phẫu thuật, cô thấy thầy Cốc mở mắt nhìn mình.

Trong đôi mắt khô héo kia lóe lên một ánh sáng nhạt nhòa, Dư Châu Châu chảy nước mắt.

“Thầy Cốc có lời muốn nói!” Cô xoay người hét to với Trần An, “Mấy người mau tháo mặt nạ ra cho thầy ấy đi!”

Trần An vỗ vai an ủi cô, “Châu Châu, bình tĩnh nào.”

Nhưng mà thầy ấy muốn nói, thầy ấy không nói được. Dư Châu Châu khóc thút tha thút thít, cô cầm chặt tay áo của Trần An, nước mắt chảy giàn giụa, giống như chỉ cần bác sĩ y tá ngừng công việc trên tay, lấy hết các ống và máy móc trên người thầy rồi nói vài câu với các giáo viên.

“Trần An, em và cô bé này ở ngoài đợi đi, các thầy cô vào dọn dẹp một lát.”

Trần An ôm Dư Châu Châu, dịu dàng xoa đầu cô.

“Cái chết không khác gì việc đi xa nhà cả, tất cả đều là không thể gặp lại nhau nữa. Em cứ xem như thầy Cốc đi xa, giống như em với các bạn học hồi bé, hoặc là các bạn sắp gặp khi lên cấp, tất cả chỉ là biến mất.”

“Không giống nhau.” Dư Châu Châu lắc đầu, “Những người kia sẽ còn gặp lại, cũng có thể không gặp lại. Nhưng nếu đã chết, thì vĩnh viễn không thể gặp lại nữa.”

Trần An bị cô nói làm nghẹn lời, chỉ có thể cười gượng, “Phần lớn mọi người đều lừa mình dối người.”

Khoảng nửa tiếng sau, di thể thầy Cốc đã sửa soạn xong, chuẩn bị đẩy về nhà xác, Dư Châu Châu sợ hãi đi tới cạnh giường, ngạc nhiên phát hiện một gương mặt xa lạ.

“Đây là...”

“Người chết đều biến dạng, sau này em sẽ hiểu rõ.”

Dư Châu Châu ngừng khóc. Cô không thể khóc khi thấy một gương mặt xa lạ.

Đối với chuyện không thể khóc, Dư Châu Châu cảm thấy rất khủng hoảng – không khóc nghĩa là thờ ơ, không khóc nghĩa là bất hiếu, không lễ phép. Cái sự lo lắng này làm cô cố gắng chảy nước mắt, trong đầu không ngừng nhớ về hình ảnh thầy Cốc giúp cô mua đàn, giúp cô sửa dây đàn năm đó – Còn có bóng lưng cô đọc giữa sân trường – cô chỉ có thể cố gắng nhớ lại, không phải chìm trong kí ức mà là vì cô gọi sự đau đớn trở về.

Dư Châu Châu cúi đầu, sự nghiêm túc của Trần An làm cô xấu hổ vô cùng, cô không dám ngừng đầu để che giấu việc mình không thể khóc.

“Không khóc được thì đừng cố khóc.”

Nói tới cũng thấy buồn cười, câu nói nhẹ nhàng này lại khiến nước mắt đã ngừng rơi của Dư Châu Châu chảy dàn dụa – Đây không phải là sự nhớ nhung với kí ức của thầy Cốc trước kia, Dư Châu Châu chỉ là muốn khóc mà thôi.

“Thầy Cốc biết rõ em cho nên thầy sẽ hiểu cho em.”

Trần An rất biết cách làm người ta khóc – Dư Châu Châu vừa nghe vậy thì nước mắt lại dần dụa, sau đó lại nhìn người lạ trên giường bệnh.

Lúc làm tang lễ, cung thiếu nhi cũng biết tạo thanh thế cho thầy Cốc, có vòng hoa chúc khắp nơi, còn tổ chức tới tham dự lễ tang cả thầy, để chứng minh với ‘học trò khắp nơi’... Dư Châu Châu dựa vào người Trần An, ôm chặt tay anh, cúi đầu, sợ người khác phát hiện cô không khóc.

Dư Châu Châu nhận ra trong cơ thể mình có một công năng nào đó không thể sử dụng được, nhưng chúng sẽ xuất hiện lại mỗi khi cô về nhà hoặc đang làm việc gì đó khác. Một buổi chủ nhật tuần tiếp, Dư Châu Châu tới phòng tập của đàn nhóm, cả phòng trống trải, cô để cặp rồi đi dạo khắp sân, đột nhiên có một loại cảm giác xa lạ.

Cô đưa tay ra, mu bàn tay trắng như tuyết, ngón tay thon dài, mặc dù cả người cô ảm áp nhưng lại cảm thấy rất lạnh lẽo.

Đột nhiên đằng sau vang lên tiếng cửa mở, Dư Châu Châu quay đầu lại, tựa như có một đôi bàn tay đang bóp lấy trái tim cô một cách tàn nhẫn.

Cửa phòng học mở ra, Dư Châu Châu lo lắng thở một tiếng, mở to mắt nhìn ánh sáng nhạt nhòa ngoài cửa.

“Tôi đã nói với em rồi, đứa nhỏ cứ để đó tôi xử lý, em nói với chị dâu cứ yên tâm đi, quan hệ của chúng ta thế này mà em khách khí làm gì...”

Trường cung văn hóa mới ưỡn bụng đi ra khỏi cửa, vừa đi về sảnh lớn vừa nói chuyện điện thoại.

Tiếng nói chuyện xa dần, một cơn gió lạnh phả vào, Dư Châu Châu ngáy ngốc nhìn cánh cửa gỗ đóng cái rầm, đột nhiên cảm thấy trên mặt ươn ướt.

Cô đưa tay ra sờ thì thấy nước mắt.

Cuối cùng cũng khóc rồi sao?

Không còn người dùng ánh mắt yêu thương, chấp tay sau lưng hỏi cô, “Châu Châu à, tuần trước có tập đàn chầm chi không?”

Không còn người đứng cạnh cô cùng đưa tay hứng ánh mặt trời ngày đông, sau đó khom lưng nhìn ngoài trời thờ dài.

Không bao giờ nữa.

Người đi xa nhà kia đã không thể về nữa rồi.

“Cậu đã đánh colophan [1] bốn lần rồi, không sợ cây vĩ [2] bị rít à?”

[1] colophan: nhựa thông dùng để đánh lên dây đàn, kiểu như đánh vecni vậy.

[2] cây vĩ: là cây kéo của đàn cello.

Dư Châu Châu nghiêng đầu hỏi cô bạn ngồi hành hạ cây đàn của cô ấy cả tiếng đồng hồ ở cạnh cô – cô ấy lên dây cho đàn violin năm, sáu lần rồi bắt đầu thử đàn mấy nốt, sau đó lại cầm cello đánh colophan mấy lần, sau đó mở hộp chữ nhật nhỏ lau mấy vết ố vàng trên cây vĩ.

Cô gái nghiêng đầu nở nụ cười ngượng ngùng, chỉ vào cây đàn cello của Dư Châu Châu, hỏi nhỏ, “Cậu không sợ lạt nữa trong cuộc thi, khi chưa diễn tấu xong thì hết colophan, sau đó...”

Mặt Dư Châu Châu đen lại, “Cậu không thể nói chuyện tốt được à?”

Cô bạn làm một gương mặt đưa đám bảo, “Tớ cũng muốn nghĩ tới chuyện tốt nhưng mà nghĩ không ra á.”

“Không lẽ đây là lần đầu cậu thi lên cấp à?” Dư Châu Châu vừa nói vừa nhìn cây đàn cello của mình một cách cẩn thận, xác nhận đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi mới ngẩng đầu – thì ra căng thẳng cũng có thể lấy được.

“Không phải, cậu thấy có ai thi lần đầu mà thi cấp mười chưa? Tớ, tớ chỉ là...” Cô bé nuốt nước miếng, “Tớ định năm nay thi vào trường trung học phụ thuộc trường đại học âm nhạc của thành phố S, một trong ba giám khảo của cuộc thi hôm nay là giáo viên phụ trách việc tuyển sinh của trường đó, thật ra tớ đã là học trò của thầy rồi, nhưng ba mẹ luôn nói với tớ, đó chỉ là dùng tiền để đạt được, bà hi vọng tớ có thể để lại ấn tượng tốt cho người ta, trên đường tới đây lái nhái rất nhiều, bảo tớ phải phát huy cho tốt vào, cho nên tớ rất lo lắng đó!”

Dư Châu Châu hứng thú, “Cậu bảo... nhận thầy? Tại sao? Cậu không có thầy à?”

Cô bé nhìn có vẻ lớn hơn Dư Châu Châu hai tuổi, cô đứng lên, giả vờ thành thực, ho nhẹ một tiếng rồi búng trán Dư Châu Châu một cái, “Nhìn cái là biết cậu không biết gì rồi. Cậu tưởng thi vào trường trung học trực thuộc các trường đại học chỉ cần có trình độ đàn cao là tốt à? Đần quá! Cậu không có quan hệ thì chết đó, hồi trước mẹ tớ vừa đi làm quen người này người nọ vừa mắng tớ không hăng hái, tớ phiền muốn chết luôn à!”

Dư Châu Châu ngồi thẳng người, cười nịnh, giả vờ ra vẻ ngây thơ hỏi, “Chị ơi, quan hệ mà chị nói là gì thế?”

“Đó là người phụ trách việc tuyển sinh đó, rất nhiều rất nhiều việc phải liên lạc được với các thầy cô giáo của các trường trung học trực thuộc đại học trước kỳ thi, nếu như trong đó không có ai thì khó mà lọt lắm!”

Cô bé nói với gương mặt hớn hơ, giọng điệu non choẹt nhưng thần thái lại khá trưởng thành.

Dư Châu Châu cúi người, ngẩng đầu, híp mắt cười hỏi, “Vậy nếu trình độ của mình rất cao thì sao? Có cần phải thế không ạ?”

Cô bé lại búng trán Dư Châu Châu lần nữa, “Nói em đàn thì cậu đàn thật đấy à? Em tưởng chị vì thi đậu mới đi khơi thông các mối quan hệ à? Chị không phải vì thi đậu, chị vì không muốn bị những người có quan hệ khác đẩy ra khỏi vòng an toàn! Mẹ chị nói rồi, đó gọi là tự vệ!”

Cánh cửa gỗ màu trắng cách đó không xa được mở ra, một đứa bé vừa thi xong cầm đàn violin đi vào, cô bé dừng lại, bắt đầu ngoan ngoãn ngồi xuống, cầm colophan hành hạ cây vĩ của mình.

Cánh cửa sắt màu đen ở cạnh cửa trắng mở ra, một cậu bé cầm đàn cello đi ra, Dư Châu Châu không cười mà tàn nhẫn vịn dây đàn.

“Dừng rồi, cái... ừ, tự vệ chị nói đó” Dư Châu Châu nhỏ giọng hỏi vấn đề máu chó, “Cần dùng bao nhiêu tiền vậy?”

Cô bé nở nụ cười toe toét, “Em nói là lễ tặng ấy à?”

Dư Châu Châu cúi đầu, cười nhẹ, “Vâng.”

“Chắc, bọn chị không tặng, bọn chị trực tiếp đi học, đến chỗ giáo viên tuyển sinh học là được, một buổi học bốn mươi lăm phút, 300 đồng tiền, kỳ trước chị phải bỏ ra hơn ba vạn để ‘đi học’ đó.”

“Đó chỉ là kì trước?”

“Tiền bỏ ra không chỉ ở đó đâu. Sau này chị mà tới thành phố S, mẹ chị phải đi theo chị nữa, lúc đó thì tiền càng lúc càng nhiều rồi.”

“Vậy sao chị vẫn... Tại sao phải vẫn muốn thi vào trường trung học trực thuộc đại học? Chị rất thích đàn violin à?”

Gương mặt của cô bé không còn cảm giác lớn tuổi trưởng thành nữa.

Cô không vội vàng trả lời vấn đề của Dư Châu Châu, chỉ thả cây vĩ và hộp đựng colophan xuống, đưa mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chị đương nhiên... biết mình không phải là Mozart [3].”

[3] Mozart: Tên đầy đủ là Johannes Chrysostomus Wolfgang Theophils Mozart, là nhà soạn nhạc người Áo. Ông là một trong những nhà soạn nhạc nổi tiếng, quan trọng và có nhiều ảnh hưởng nhất trong thể loại nhạc cổ điển châu Á. Các tác phẩm của ông được xem là đỉnh cao trong số các lĩnh vực nhạc piano, nhạc thính phòng, nhạc giao hưởng, nhạc tôn giáo và opera. Tuy đặc điểm nhạc của ông bị một số người chê trong thời đó, nhưng ông đã được nhiều nhà soạn nhạc sau này ngưỡng mộ và các tác phẩm của ông đã trở thành một phần quan trọng trong nhiều buổi hòa nhạc. Joseph Haydn đã viết rằng ‘hậu thế sẽ không nhìn thấy một tài năng như vậy một lần nữa trong một trăm năm’.

Cô nói rất nhỏ, cũng nở một nụ cười rất nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 40: Bên trái

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt+** **Đậu Đậu**

“Bất kì đứa trẻ nào ở độ tuổi này cũng đều có chút hư vinh, và có cả một lòng tự ái to bự bự.”

P/s: Bắt đầu chạy đua với film=)))

Lúc Dư Châu Châu cúi đầu thì thấy trên đôi giày trắng của mình bị in một dấu chân to.

Cô lẽ là bị đi bê đưa nhóc dẫm lên lúc ở trên xe bus. Cô thờ dài một tiếng, sau đó đi về phía cửa lớn đẩy người đi lại.

Lúc này là tháng mười một, bầu trời chỉ có một màu xám trắng, còn có chút ngột ngạt quen thuộc vào mỗi năm. Dư Châu Châu cúi đầu nhìn đồng hồ, bây giờ là bây giờ hai mươi lăm, sắp tới trạm xuống của cô rồi. Cô chen chúc trên xe bus hơn mười phút, lúc đi xuống xe mới phát hiện có người tới còn sớm hơn cả cô.

Cuộc thi Olympic toán học toàn thành phố, có người báo, những đứa nhỏ được giải sẽ được các trường tốt tranh đoạt. Dư Châu Châu ở trường học cố gắng học hành hơn nửa năm nhưng vẫn không thể nào tốt hơn được chút nào. Cô luôn cố gắng hết mình, viết bài đầy đủ, suy luận, làm các bài tập mẫu nhưng cô không thể làm ra được đáp án, thậm chí cô còn không thể nghĩ ra tại sao phải làm thế này thế nọ. Dư Linh Linh đang ở ký túc xá của trường học, Dư Đình Đình lại không cần học những thứ này, Dư Kiều thì đang bận tìm cốp cái của ảnh nên chỉ có mình Dư Châu Châu cô đơn.

Cô có thể hỏi các thầy cô về bài tập nhưng cô không dám. Đây là lần đầu Dư Châu Châu cảm nhận cái được gọi là tâm trạng của học sinh kém – Lúc các giáo viên vui vẻ nghe các thiên tài phát biểu ý kiến, Dư Châu Châu lại ôm sách đứng ở bên cạnh, cúi đầu nhìn những con số được khoanh tròn bằng bút đỏ.

Sau đó chỉ cúi đầu không nói gì.

Đương nhiên, cô có thể hỏi Lâm Dương, nhưng mà mấy hôm nay Lâm Dương không đến lớp bỏ tức này.

Cô lẽ là do trình độ của các học sinh lớp bỏ tức không bằng cậu.

Cũng có thể là vì lý do khác.

Trước đây cô luôn có thể gặp được Lâm Dương hằng ngày, sau đó không gặp cậu nữa.

Từ lúc đó, Dư Châu Châu mơ hồ suy đoán, có phải tất cả mọi thứ trên đời không có cái gọi là duyên phận hay trùng hợp hay không, có phải những thứ đó vốn chỉ do con người tạo ra?

Bây giờ bốn mươi, trước lúc bắt đầu một phút, tay Dư Châu Châu lạnh như băng, cửa sắt mở ra, mọi người chen nhau vào, các giáo viên xếp một hàng trong sân trường, trong tay các giáo viên là một bảng hiệu, viết số trường thi, mọi người đi xếp hàng theo số của mình.

Dư Châu Châu đứng ở đội trường thi số 14, phát hiện có một cô gái đội mũ đứng trước rất quen.

Đội mọi người xếp hàng đi vào phòng thi, bắt đầu tìm kiếm mã số dự thi của mình trên bàn, lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện cô bạn này đứng là người quen.

Lăng Tường Tây, ngồi ở bàn bên trái của cô.

Dư Châu Châu cố gắng giữ gương mặt bình tĩnh, nhưng mỗi tiếng động vang lên từ bên trái luôn khiến tinh thần của cô trở nên tệ hơn. Lăng Tường Tây rên nhẹ một tiếng, Lăng Tường Tây nằm nhoài lên bàn mà ngáp, Lăng Tường Tây cầm bút gỗ xuống bàn, Lăng Tường Tây chống má nhìn cô, Lăng Tường Tây cười cô, Lăng Tường Tây...

Dư Châu Châu rất muốn làm ra vẻ như trong hoạt hình mà cô xem, khí thế quay đầu nói với cô bạn, cậu nhìn cái gì mà nhìn, tôi sẽ đánh bại cậu, mau giác ngộ đi!

Nhưng đây không phải là sân bóng rổ, không phải là núi Ma Vương, đây là phòng thi toán, phòng thi toán.

Cô không có tư cách để nói vậy cho nên chỉ có thể vờ như không thấy. Đây là lần đầu Dư Châu Châu biết, nhân vật chính không phải chỉ cần diễn là được, họ là người chỉ cần bạo phát một cái là có thể chiến thắng bất kì ai, bọn họ bắt từ, bọn họ bắt bại. Nhưng trong cuộc sống, không có ai sẽ vỗ đầu cô rồi nói cho cô biết rằng, cô gái nhỏ, yên tâm đi, con là nữ chính, cứ mạnh mẽ mà nói là được, sau đó con sẽ là người chiến thắng.

Trên thế giới này có một nhân vật gọi là nhân vật phụ, tư chất của bọn họ rất bình thường, bọn họ cố gắng hết sức, nhưng bọn họ luôn bị dùng để khích lệ và dẫn dắt cho nhân vật chính, tạo ra những điều hiểu lầm, sau đó chịu trận thay cho nhân vật chính – Chỉ có người may mắn mới có thể chết trong ngực của nhân vật chính rồi nhận hai giọt nước mắt của họ.

Khi đó cô vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ nhưng thứ này, nhưng vào buổi sáng trời xám tro kia, trong căn phòng học âm u ấy, và cả những tiếng vang như kim đâm vào tim cô ở bên tay trái đã làm cô vĩnh viễn không thể quên được cảm giác trầm trọng đó khi nhớ lại ngày hôm ấy.

Giáo viên giám thị cầm túi da đi vào, giờ tập đề được niêm phong lên, sau đó xé tờ giấy niêm phong rồi phát bài thi.

Dư Châu Châu chuyển bài xuống cho người ngồi sau, lấy cây bút hình gấu Pooh trong túi ra, viết tên họ, trường học và số báo danh ở bên trái, sau đó nhìn vào tờ đề thi.

Hai mươi câu viết vào chỗ trống, sáu câu đề tự luận.

Đề đầu tiên là vấn đề rất đơn giản, chỉ cần mất hai phút đã làm xong.

Sau đó kiểm tra cẩn thận một lượt, tốt rồi.

Đề thứ hai là vấn đề trồng cây, rất tốt.

Dư Châu Châu cảm thấy rất vui. Cô hi vọng có thể làm tốt các bài tập trên này, nhưng cô chỉ có thể làm sáu bài đầu với tư thế đơn giản, đến câu thứ bảy thì bắt đầu có chút khó, cô khoanh tròn số bảy trên đề rồi

bỏ qua, đi làm câu số tám, ừ, cổ lăm cũng chọn được đáp án, nhìn có vẻ đúng, không tệ, làm câu số chín.

Sau hai mươi phút, Dư Châu Châu bút đầu lúng túng.

Ban đầu cô sẽ khoanh tròn các câu không biết làm – sau đó, cô bỏ qua những nó rồi làm những bài tập khác, đến khi làm xong, cô nhìn tờ đề một lượt, chỉ có bảy câu cô làm được.

Dư Châu Châu thử rất lâu nhưng không làm gì được, chỉ có thể nằm ườn ra bàn nghe tiếng thời gian trôi qua.

Cô đã cố gắng hết sức rồi, vừa luyện đàn để thi lên cấp, vừa học các lớp bổ túc đẳng hoàng, mặc dù lúc làm bài tập có chút qua loa nhưng lần nào cũng rất may mắn, nhưng nửa năm qua, cô luôn chạy giữa sự mê man, còn cạnh tranh với các bạn nhỏ thông minh nhưng lại tham gia lớp học bổ túc của trường, cô cảm thấy mình rất khó qua.

Thật ra cô biết là do cô quá cầu mong, cũng quá sợ hãi. Quá mong chờ nên sẽ rất quan tâm đến nó.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn ngồi dậy – cố gắng suy nghĩ sao cho thông bài toán. Có mệnh đề cảm bút, sau đó bắt đầu tính toán những công thức số học khó hiểu kia.

Bởi vì cô bạn ngồi bên trái làm bài rất tốt, tiếng lật giấy ào ào vang lên như một bài hát tàn nhẫn nhưng vui vẻ.

Lúc Lãng Tường Tây làm xong, vươn người một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn Dư Châu Châu nở một nụ cười khó hiểu.

Dư Châu Châu cố gắng dùng giấy nháp che lại bài thi của mình – Có sáu câu không làm được, dù sao cũng rất chói mắt.

7×3=21.

Tiếng chuông báo hiệu giờ thi đã kết thúc, lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện, trên tờ giấy của mình chỉ có một công thức như vậy.

7×3=21.

Có lẽ những thứ gọi là bất chấp đến mức không quan tâm tính mạng chỉ có thể thành công khi nó diễn ra trong phim hoạt hình mà thôi.

Cô đưa bài thi cho giáo viên, cúi đầu làm như không thấy gương mặt vui vẻ của Lãng Tường Tây, cô nghiêm túc bỏ bút bi và bút chì vào hộp, cẩn thận vô cùng, gương mặt thành kính giống như thứ trong tay cô là ngọc tỷ truyền ngôi.

Mỗi đứa trẻ ở cái tuổi này luôn có chút hư vinh và có một lòng tự ái to bự bự.

Sau khi Dư Châu Châu đi ra khỏi phòng học thì chạy thẳng một mạch tới WC nữ. Không phải cô muốn đi toilet mà chỉ mong dùng toilet để ngăn cách thời gian và không gian của mình với Lãng Tường Tây.

Nhưng lúc cô đi ra ngoài cổng với dòng người thì thấy có ba chiếc xe dừng ở bên trái cửa lớn. Một người lớn đứng vây quanh bốn đứa trẻ, vui vẻ nói chuyện gì đó.

Dư Châu Châu cúi đầu, cố gắng quay đầu lúc đèn xanh, sau đó đứng đối diện một ông lão đeo kính râm đang đàn, làm bộ như rất chăm chú, nhưng ánh mắt lại không ngừng nhìn về mấy người kia.

Mẹ Lâm Dương đang xoa đầu cậu, hip mắt cười nói với hai người lớn nhà kia, Tường Xuyên cúi đầu đá móng Lâm Dương, Lâm Dương xoay người đá lại cậu ta, Lãng Tường Tây thì đứng cạnh cười hi hi, còn Châu Thắm Nhiên thì nhàn nhạt nghe mẹ lăm lăm.

Dưới bối cảnh cùng màu sắc của trời, ba chiếc xe hơi đằng sau bọn họ như tạo ra một kết giới mạnh mẽ làm người khác cảm thấy rất ngọt ngào.

Dư Châu Châu ngây ngốc nhìn một lát, không biết cảm giác trong lòng này là gì.

“Nhóc con, con không chú tâm khi nghe đàn đấy à?”

Dư Châu Châu gạt mình, ông lão cúi đầu, lườm cô qua khe hở của chiếc kính râm, giọng nói khàn khàn kia vang lên.

Dư Châu Châu trả lời một câu không liên quan, “Không phải ông bị mù à?”

Ông lão tức giận, lườm cô mấy cái, “Ông có bảo ông mù à?”

Dư Châu Châu chợt nhớ tới A Bình, vừa định nói câu ‘Chỉ có người mù mới kéo đàn nhị hồ’, thì đột nhiên thấy mình rất ngốc, cô cười hi hi rồi gãi đầu, đưa tay móc năm đồng tiền trong túi quần, cúi đầu bỏ vào chiếc mũ bản thủ ở trước mặt ông lão.

Sau đó xoay người nhìn đám người ở cửa trường học, lúc này mới phát hiện bọn họ đang nhìn về phía mình – nhất định là do tiếng của ông lão đã làm họ chú ý.

Cô cứng người, giống như con hồ ly nhỏ bị găm phải đuôi, không biết nên đối diện với những ánh mắt kia thế nào, bảy tám người này tạo thành một thể thống nhất, Dư Châu Châu hoàn toàn không biết phải nhìn ai.

Đúng lúc này, tiếng đàn nhị hồ vang lên, giống như để xóa bỏ đi sự lúng túng này. Dư Châu Châu được thức tỉnh, quay đầu lại, ông lão vội dừng lại, âm cuối im bật.

“Ông à, ông...”

“Đây là dành cho năm đồng tiền của con, nếu cho thêm chút thì ông sẽ đàn tiếp.”

Dư Châu Châu biết ông lão chỉ đang nói đùa mà thôi, thậm chí có thể là do ông đang cố ý giải vây cho mình, nhưng cô vẫn trịnh trọng móc năm đồng tiền cúi người để vào cái mũ của ông.

“Năm đồng nữa đủ không ạ?”

Ông lão nhếch môi cười, bắt đầu diễn tấu lần nữa. Tiếng đàn vang lên dưới vòm cầu lạnh lẽo cùng con gió nơi phương xa thổi đến. Dư Châu Châu đứng yên một chỗ, nhìn đồng nhạ trắng đang bay xuống theo đàn nhị hồ, tâm trạng của cô trở nên bình tĩnh hơn rất nhiều, thậm chí còn có một tiếng đàn hoang đường vang vọng trong lòng mình.

Bài hát kết thúc, ông lão đưa tay lấy kính râm xuống.

“Đây là bài hát do ông tự sáng tác, có hay không?”

Mặt Dư Châu Châu bình tĩnh, “Ông muốn nghe lời nói thật hay sao ạ?”

Ông lão trợn mắt lần nữa, Dư Châu Châu xoay người, lúc này cửa trường học đã trống rỗng, cô vừa vận thấy được chiếc xe cuối cùng đang bắt đầu di chuyển ở giao lộ, để lại đằng sau một ít khói đen.

Cô mỉm cười nhìn ông lão, bảo, “Cảm ơn ông.”

Sau đó mang mũ, bước đi dưới bầu trời màu xám tro.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 41: Sự mệt mỏi không biết tên

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Lâm Dương, cậu sẽ làm gì tiếp theo?”

P/s: Yêu chị Occhijihen quá~ Chương này vốn tính đủ sang tuần nhưng giờ up tặng chị <3

Sau này, có nhiều lúc Dư Châu Châu sẽ vô ý ngắm nga giai điệu của tiếng đàn nhị hồ hôm đó, đúng là rất khó nghe, nhưng lại giống như nó không thể rời khỏi tâm trí của cô, làm kiểu gì cũng không thể quên được nó, điều này làm cô cảm thấy khó chịu cả buổi trưa.

Một sáng đầu tháng mười hai, đột nhiên xuất hiện một trận tuyết lớn. Tiết thể dục, thầy giáo tốt bụng bỏ qua màn chạy bộ đầu tiết, chuyển lớp thành buổi ngoại khóa. Dư Châu Châu mặc rất dày, cố gắng hết sức mới đu được lên xà đơn, sau đó ngồi lên đó nhìn các bạn học đang chạy khắp nơi trên sân.

“Châu Châu, xuống đây chơi ném tuyết này!” Đan Khiết Khiết chạy tới, vừa giờ quả cầu tuyết trong tay vừa hò hét có.

Dư Châu Châu lắc đầu.

Đan Khiết Khiết nhìn cô một lát, sau đó lăm bằm hai ba câu rồi chạy khỏi đó. Cô không thể hiểu tại sao dạo này Dư Châu Châu lại trầm mặc như vậy.

Trên thế giới này, bạn bè rất ít, bạn chơi thì nhiều, chỉ cần gọi một tiếng là có rất nhiều ném tuyết vào bạn rồi chạy khắp nơi đùa giỡn với bạn.

Dư Châu Châu nhìn thấy đám Hứa Dịch đang nặn người tuyết cách đó không xa, bên cạnh bọn họ là cái xẻng và thùng nước, xếp chồng lên nhau, sau đó để ít nước ở trên để nó có thể đông cứng rồi rắc chắc hơn.

Sau khi người tuyết được hình thành, mọi người không chơi ném tuyết nữa mà chạy quanh người tuyết. Đám Hứa Dịch càng thêm đắc ý, nhưng gương mặt lại cố ý nghiêm túc, bắt đầu chỉ huy các bạn nữ, “Tránh ra, tránh ra một chút, cẩn thận nó rơi bây giờ!”

Dư Châu Châu thờ ra một luồng khói trắng, hoàn toàn không phát hiện nụ cười của cô đã khác với các bạn nhỏ bằng tuổi của mình.

Cô thích ngồi ở chỗ cao rồi dùng tư thế tự cho là thanh cao và xa cách của tuổi trẻ nhìn xuống tất cả sự vui sướng của đám nhỏ. Cho dù nhiều năm sau, khi nhớ đến điều này cô luôn cảm thấy buồn cười nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy rất cô đơn, đây là sự cô đơn giống như vầng sáng soi sáng nhưng ánh sáng kia lại nhạt nhòa, cũng có thể là sự cô đơn của loài cây phải bám lấy cây khác mà sống.

Roi xuống là để leo lên, hoặc là leo lên để roi xuống.

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn trời, có rất nhiều chuyện cô không thể nghĩ ra, nhưng nó hoàn toàn không phải là sự ảo tưởng đơn thuần nhiệt huyết như hồi bé nữa, chỉ cần cố gắng thì sẽ có thể bò lên chỗ cao nhất – bởi vì cô đã bắt đầu nghi ngờ việc này.

Saint Seiya bị đánh ngã rồi sẽ đứng lên, sau đó lại bị đánh ngã, rồi lại đứng dậy.

Sự tồn tại của Saint Seiya là để bị đánh ngã hay là để đứng dậy? Hoặc là hấn có sứ mệnh khác nữa?

Mary Bell tồn tại vì sự hài hòa xinh đẹp của thế giới, Saint Seiya tồn tại là để bảo vệ Athena, Sailor Moon tồn tại là để giữ hòa bình cho thế giới thay mặt trăng, Useugi Kazuya và Tatsuya tồn tại là vì chơi bóng chày, Hanamichi tồn tại là để liều mạng cho việc xưng bá bóng rổ toàn quốc – Vậy nữ hiệp Dư Châu Châu xuất hiện trên đời này để làm gì?

Vấn đề này nảy ra từ những ngày cô phải học lớp bỏ túc cùng với áp lực phải đậu kỳ thi trung cấp làm cô hoảng hốt vô cùng.

Vì để nổi tiếng khắp giang hồ?

Giang hồ của Dư Châu Châu, quá rộng lớn.

Rất nhiều người mang tâm tính ngày tốt nghiệp, lễ Noel và nguyên đán năm nay đã có không ít lời chúc được in lên giấy, cũng đã nhắc tới nhắc lui những câu ‘Dù có tốt nghiệp rồi thì vẫn là bạn tốt’ hay là ‘Chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt nhé!’ hay là ‘Mong rằng tương lai của cậu tựa như gấm’ – Đúng rồi, tương lai tựa như gấm, đây là một từ ngữ vô cùng thâm sâu dù rằng đám trẻ bọn họ không thể hiểu hết ý nghĩa của nó.

Tương lai là cái gì? Những đứa trẻ không thể học lên cao thì không có tiền đồ sao? Dư Châu Châu nhận ra, cho dù bầu trời có rộng lớn hơn thế giới này nhiều đến cỡ nào, thì con người chỉ có thể nhỏ bé đứng dưới mặt đất nhìn lên, và bọn họ vĩnh viễn chỉ thấy được một phần trời ở trên đỉnh đầu mình mà thôi. Đây chính là tương lai của mỗi người, chỉ có một phần nhỏ như vậy, nhỏ đến mức chỉ một kì thi đã đủ che lấp hơn nửa tương lai rồi.

Dư Châu Châu ngồi im trên xà đơn, không nhúc nhích.

Lâm Dương bước ra khỏi lớp, vừa ngẩng đầu đã thấy một người tuyết đang ngồi trên xà đơn.

Cậu đứng ngăn người ở cửa, đợi đến khi bị bạn học vừa đẩy vừa nói, “Cậu làm gì thế? Sao còn đi ra ngoài? Mau ra chơi ném tuyết nào, lần trước tuyết rơi ít quá, chơi không vui chút nào!” mới tỉnh lại.

Có một bạn nữ ở cạnh bật cười, “Có giới thì cậu cảm gió mà chơi, cần gì cầm chút tuyết in ít kia!”

Bọn họ bắt đầu cãi nhau, Lâm Dương lúc này cũng tỉnh táo lại, im lặng đi về phía Dư Châu Châu, nhưng cậu chỉ đứng im ở cạnh xà đơn, không biết có nên đánh vỡ sự im lặng này hay không.

“Châu Châu?”

Đã lâu không nói chuyện, ngay cả cái tên cũng gọi trúc trắc vô cùng.

Thậm chí lần cách ly này còn khốc liệt hơn cả lần ‘lạnh mặt’ nhau bốn năm kia nhiều. Lâm Dương không biết nói tại sao, nhưng hôm đó, khi mẹ cậu tức giận chỉ vào cậu bảo, “Con có thể nghe lời mẹ không hả? Có thể đừng gây sự giúp mẹ không? Có thể cho mẹ yên tĩnh hai ngày hay không?”

Cậu chỉ có thể khóc lóc mà gật đầu bảo, “Có thể.”

Thế giới của người lớn phức tạp hơn cậu nghĩ rất nhiều. Cậu không thích nụ cười giả tạo của mẹ khi chào hỏi cười nói với cha mẹ của Châu Thẩm Nhiên, nhưng mà cậu không thể ghét được người mẹ xinh đẹp dịu dàng của mình, cậu không hiểu.

Từ khi lên lớp ba, Châu Thẩm Nhiên đã nhảy lên một lớp để học chung với Lâm Dương, cậu cảm thấy thái độ của ba mẹ mình rất lạ. Có lẽ đã quen với gương mặt thân nhiên của mẹ khi người khác nịnh nọt bà, cho nên khi thấy gương mặt cẩn thận từng li từng tí của bà khi nói chuyện với cha mẹ Châu Thẩm Nhiên, cậu cảm thấy rất khó chịu.

Cho nên cậu nói, “Mẹ, con sai rồi.”

Dư Châu Châu cúi đầu, “Là Lâm Dương à? Có chuyện gì sao?”

Lâm Dương cúi đầu, “Không có gì.”

Xoa xoa cái cổ, sau đó cảm thấy hành động này của mình rất ngu xuẩn. Hơn nữa bạn học trong lớp đều đi tiêm vắc-xin trong phòng y tế, chỉ còn mấy người bạn học đã tiêm vắc-xin như cậu được thả ra ngoài chơi, bởi vậy cậu mới phát hiện, bây giờ nói chuyện với Dư Châu Châu mấy câu có lẽ sẽ không bị giáo viên phát hiện, hoặc bị đám Lăng Tường Xuyên với Tường Xuyên đảm chọc.

Không thể làm gì khác ngoài việc tìm đề tài khác.

“Châu Châu, cuộc thi lần trước của cậu... thi thế nào rồi?”

“Không tốt. Tôi không biết làm.”

Lâm Dương sừng sốt, ngừng đầu, những hạt tuyết nhỏ rơi trên mặt cậu, hơi lạnh lạnh.

“Cái này...” Cậu không biết nên an ủi Dư Châu Châu thế nào, cũng không hiểu đề thi đó khó chỗ nào, Dư Châu Châu thông minh như thế sao có thể không làm được?

“Thật ra, tớ nhớ mấy thầy cô trên lớp bỏ tức có nói, không học bỏ tức cũng không sao, dù sao lớp bỏ tức cũng không có tác dụng gì lớn...”

“Vậy sao cậu phải học?” Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu.

Lâm Dương không hề chuẩn bị cho câu hỏi này, nghẹn đến mức không nói được, cậu xấu hổ nhìn Dư Châu Châu, phát hiện cô chỉ nhìn ra đám người đang vây quanh người tuyết ở đằng xa kia mà không thèm nhìn cậu.

Cậu im lặng. Dư Châu Châu đang nhìn một người tuyết bị bao vây, còn cậu thì nhìn một người tuyết đang ngồi trên xà đơn.

Đột nhiên người tuyết nhoèn miệng cười, trên mặt lộ hình mặt trắng non lần thứ hai trong năm.

“Lâm Dương, tớ còn chưa kịp cảm ơn cậu chuyện lần trước.”

“... Chuyện gì?”

“Chắc cậu cũng biết chuyện tớ không có ba nhỉ?”

Cái vấn đề này tự dưng xuất hiện làm Lâm Dương kinh ngạc đến mức gần như nhảy dựng lên, cậu hốt hoảng nhìn cô gái đang ngồi trên chiếc xà đơn kia, không biết nên trả lời thế nào, không ngờ Dư Châu Châu nhảy từ trên xà đơn xuống, một ít tuyết bắn lên, sau đó có không ít hạt tuyết rơi xuống trên vai của cô.

“Lâm Dương, lúc đó cậu định nói gì? Tại sao cậu phải học lớp bỏ tức? Tại sao cậu phải làm đại đội trưởng? Cậu sẽ học trường trung học thuộc trường đại học sư phạm nhỉ? Sau đó sẽ thi vào trường tốt – Tớ nghe báo trường cấp ba tốt nhất tỉnh là Chấn Hoa, sau đó học trường đại học tốt nhất ở Bắc Kinh, cậu có muốn đi Bắc Kinh không? Sau đó cậu muốn làm gì nữa?”

Tốc độ nói của Dư Châu Châu rất nhanh, cô hỏi cậu rất nhiều vấn đề, Lâm Dương không thể nghĩ kĩ được các vấn đề đó, Dư Châu Châu lúc này đã đứng trước mặt cậu, cười híp mắt rồi vỗ đầu cậu – Thậm chí còn nhón chân lên, lúc này cậu mới phát hiện mình đã cao hơn cô rồi.

“Tớ chỉ hỏi vậy thôi.”

Cậu thở một cái.

“Vì vậy chúng ta có thể sẽ không gặp lại nhau nữa rồi.”

Cô tiếp tục cười híp mắt nói.

Lâm Dương đứng ngơ ngác một chỗ, nhìn người tuyết của mình chấp tay sau lưng, sau đó bước về phía nhóm người khác.

“Châu Châu!” Lâm Dương lo lắng hét lên, “Cậu không sao chứ? Cậu sao vậy?”

Dư Châu Châu không quay đầu lại.

Lúc đến gần người tuyết, Dư Châu Châu mới phát hiện các bạn học nạn người tuyết đang rất tức giận.

“Tớ nói không phải là tớ mà!”

Giọng của Chiêm Yến Phi rất lớn, nhưng bởi vì tuyết rơi không ngừng trên sân trường nên tiếng la của cô giống như bị quái vật hút mất, giọng khàn khàn nhưng lại mang theo chút run rẩy.

“Không phải không cho cậu chơi người tuyết thôi à? Sao cậu lại làm thế?” Hứa Dịch hừ một tiếng, cảm xéng xúc tuyết lên.

“Chuyện gì thế?” Dư Châu Châu đẩy vai Lý Hiểu Trí.

Lý Hiểu Trí nhìn mấy người đang đứng cãi nhau một cái, “Người tuyết sắp nặn xong, cũng khá là chắc chắn, nhưng lúc này mọi người mới phát hiện sau lưng người tuyết có một vết chân, không biết ai giẫm, lúc đầu mọi người không chú ý, dội nước lên nhưng không sạch, nên giờ ai cũng giận.”

“Thế thì liên quan gì với Chiêm Yến Phi?”

“Không biết do ai nói... Là do Chiêm Yến Phi giẫm lên. Lúc này bạn ấy đứng cạnh người tuyết chơi, cho nên Hứa Dịch bảo cậu ấy nếu không làm gì thì cách xa một chút, sau đó cậu ấy cãi nhau với Hứa Dịch.”

“Ai nói là cô ấy giẫm thế?”

“Không biết, nhưng nghe có người nói thế.”

“Có người” là một người thần kì và mạnh mẽ nhất trên thế giới này.

Dư Châu Châu nhìn đám nam nữ sinh đứng đối diện Chiêm Yến Phi, thấy Từ Diễm Diễm đang nở nụ cười trong đám người đối diện với cậu ấy. Cô đột nhiên cảm thấy có chút khó sở nhưng không có dũng khí làm kẻ địch với nhiều người như vậy, cũng không thể đi tới cạnh cô ấy để cãi nhau, cho nên chỉ có thể vừa cúi đầu vừa khinh bỉ bản thân mình.

“Xem chút nào, dù sao cũng đã nặn xong rồi, tốt hay xấu cũng vậy thôi, mọi người mau cầm tay chơi quanh người tuyết đi, lát nữa tớ đi mượn xéng đập người tuyết này!”

Lúc này mọi người mới tán đi, sau đó cầm tay nhau tạo thành vòng tròn. Bên trái Dư Châu Châu là Lý Hiểu Trí, bên phải là Đan Khiết Khiết, duỗi thẳng hai tay ra, lúc vòng tròn có quy mô một chút thì mọi người mới phát hiện có hai người đang đứng giữa, một là Hứa Dịch, một là Chiêm Yến Phi.

Chiêm Yến Phi vội vàng nhìn vòng tròn lớn này, cảm thấy vô cùng lúng túng khi bị vây quanh cho nên vội vàng chạy tới giữa hai người nào đó, muốn bọn họ tách ra để cho mình vào, nhưng hai người kia cầm tay rất chặt, hoàn toàn không để ý tới cô ấy.

Giống như tội nhân bị người khác mang đi dạo khắp phố phường.

Chiêm Yến Phi thử ba bốn lần nhưng không ai chịu cả, Dư Châu Châu cảm thấy mình thấy được mồ hôi đang chảy trên trán Chiêm Yến Phi.

Dư Châu Châu không biết rằng, ánh mắt của mình nhìn Chiêm Yến Phi lúc này giống như ánh mắt Chiêm Yến Phi nhìn cô lúc năm năm trước.

Đây là ánh mắt thương hại.

Nhưng lại có gì đó không giống.

“Chiêm Yến Phi!”

Dư Châu Châu hô lên theo bản năng, đầu tiên cô sững sốt một chút. Sau đó buông tay Lý Hiểu Trí ra lúc cậu đang nhìn cô đầy kinh ngạc.

“Tôi đây đi!”

Tất cả mọi người nhìn cô, mà cô chỉ im lặng nhìn Chiêm Yến Phi.

Nhìn một Tiểu Yến Tử kiêu ngạo năm nào, đang một mình đi từng bước tới chỗ cô.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 42: Kẻ lừa gạt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Có những thứ trên đời này không thể lấy lòng được.”

P/s: Đột trước máy hỏng tới giờ mới sửa xong ;~;;

Cái xeng tàn nhẫn đánh mạnh gáy của người tuyết, nó vỡ vụn rồi ngã xuống nền tuyết trắng xóa, tất cả mọi người cười lớn, Hứa Dịch xoa xoa mũi mình vô cùng vui vẻ, sau đó cúi người chào hỏi bốn phía như một quý ông làm mọi người cười lớn hơn.

Dư Châu Châu có thể cảm nhận được sự run rẩy của Chiêm Yến Phi qua đôi găng tay của mình, giống như người bị đập vỡ kia không phải người tuyết mà là cô bạn.

Lúc mọi người rời đi, Đan Khiết Khiết nhìn Dư Châu Châu im lặng. Dư Châu Châu đẩy cô tới, cười bảo, “Cậu đi chơi với bọn họ đi.”

Sau đó Đan Khiết Khiết cẩn thận chạy đi khỏi đó, Dư Châu Châu kéo Chiêm Yến Phi lên xà đơn, nhưng cô nàng không thể bò lên đó.

“Cậu ngồi lên kiểu gì thế?” Chiêm Yến Phi không muốn leo lên nữa, đành ngáng đầu nhìn Dư Châu Châu đang đứng đưa hai chân trên xà đơn.

“Leo khó vậy à?” Cô trợn hai mắt.

Chiêm Yến Phi cúi đầu, “Có thể do tớ béo quá!”

Dư Châu Châu sững sốt một chút, cảm thấy có chút buồn lòng. Cô biết rất nhiều người đều cười nhạo Chiêm Yến Phi, trên mặt của cậu ấy bắt đầu nổi mụn, thân hình béo ra nhiều, đài truyền hình không cần cậu ấy nữa...

“Tớ cũng mặc nhiều mà!” Cô vỗ vỗ cái áo khoác dày và cái bụng tròn vo của mình, “Là do cậu không biết cách bò lên thôi, để tớ giúp cậu!”

“Không cần đâu.” Chiêm Yến Phi lắc đầu, tò mò nhìn Dư Châu Châu một lát, “Sao cậu giống như Tiểu Long Nữ vậy? Có thể bò lên được xà đơn.”

“Tiểu Long Nữ là ai? Cô ấy cũng thích ngồi trên xà đơn à?” Dư Châu Châu nhảy từ trên xuống.

“Tiểu Long Nữ ngủ trên sợi dây. Khi còn bé, lúc tớ đang quay chương trình lần cuối tớ có khóc, có một chị gái đi qua kể chuyện Tiểu Long Nữ với tớ, bảo cô ấy là cô gái xinh đẹp nhất trần đời. À, trên tivi cũng chiếu phim này á, cậu chưa coi à? Tên là ‘Thần Điều Đại Hiệp’. À, đúng rồi, Tiểu Long Nữ còn quen biết Quách Tĩnh và Hoàng Dung, nhưng cô ấy nhỏ tuổi hơn hai người kia nhiều, hơn nữa cô ấy còn thích con trai của Dương Khang.”

“Con trai của Dương Khang? Nhưng Dương Khang là người xấu mà?” Dư Châu Châu kinh ngạc.

Tuy hỏi bé cô thích diễn viên đóng tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang ở trong Anh Hùng Xạ Điêu.

Chiêm Yến Phi nhún vai, “Con trai của người xấu đâu phải sẽ là người xấu chứ?”

Dư Châu Châu ngăn người, cô đột nhiên nghĩ tới bản thân mình, nghĩ tới người khác mắng mẹ cô là hồ ly tinh, sau đó bảo cô sau này cũng sẽ thành hồ ly tinh. Khi còn bé, cô rất tức giận, không chịu được, nhưng thật ra có rất nhiều lúc cô cũng nghĩ giống bọn họ, sau đó rồi ép buộc mình suy luận theo con đường đó.

“Thế con trai của hần là người tốt à?” Cô hỏi dò.

“Con trai của Dương Khang là đại hiệp. Vô cùng đẹp trai, vô cùng giỏi cao cường, làm việc tốt lại còn nuôi một con chim ưng già nữa.” Chiêm Yến Phi kể.

Dư Châu Châu không biết việc nuôi chim ưng có gì hay, nhưng mà đại hiệp nuôi um thì nhất định có đạo lý của hần, cho dù tay trái tay phải của đại hiệp có ôm một con gà bự thì đều sẽ phóng khoáng tuyệt trần hết.

Nhưng nếu nữ hiệp làm vậy thì sẽ mất mặt lắm.

Thế giới này vốn không phải là xã hội công bằng giữa nam và nữ.

Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi im lặng, tuyết lại rơi, Dư Châu Châu đưa tay ra để hứng tuyết thì nghe Chiêm Yến Phi nhỏ giọng nói, “Cảm ơn cậu.”

Nữ hiệp Dư Châu Châu gặp chuyện xấu sẽ giải quyết đó mặt.

“Không... không có gì.” Cô lắc đầu một cái, “Là bọn họ quá đáng mà.”

Chiêm Yến Phi nở nụ cười.

“Thật ra dấu chân kia đúng là do tớ giẫm á.”

...

Dư Châu Châu hóa đá mấy giây, sau đó mới quay đầu mỉm cười với Tiểu Yến Tử.

“Cậu...muốn...hại chết tớ... đúng không?”

“Tớ cũng không biết tại sao, có điều đúng là tớ muốn giết thật.” Chiêm Yến Phi cúi đầu, nhưng khóe miệng đang cười. Dư Châu Châu cảm thấy Chiêm Yến Phi như vậy rất đáng sợ.

“Hồi sáng khi đi học, mẹ tớ mắng tớ một trận. Gần đây bà mắng tớ nhiều lắm, còn bảo đám người dài truyền hình đều là đám người vong ân phụ nghĩa. Hôm nay tớ gọi đầu nên không nghe thấy mẹ bảo để lại nước nóng nên tắm xong thì đồ ỉ, sau đó mẹ tức giận, tát tớ một cái.”

Dư Châu Châu kinh ngạc, Chiêm Yến Phi thì lại vỗ mặt cô an ủi “Không sao, tớ trốn rất xa, không có đau, cậu xem đi, không có dấu tay, nếu không hôm nay tớ đã ở nhà rồi.”

“Hơn nữa...” Cô bạn kể tiếp, “Có người nói tới bài phòng vấn hai năm trước của tớ, tớ bảo tớ thì không tốt nhưng những thứ kia đều do đám phóng viên viết, mấy người kia toàn đóng vai cô chủ hiền lành phòng vấn đám mình tình hồ tí như tớ, sau đó dùng lời nói của tui tớ mà biến diễn ra nhiều thứ. Tớ không nói với bọn họ là tớ không đi học cả kỳ mà vẫn được điểm cao. Lúc đó mọi người bảo bội phục tớ, nhưng bây giờ đám Tờ Diễm Diễm lại bảo tớ khoác lác, nói điểm thi hồi đó của tớ thấp vậy mà dám nói mình giỏi...”

Dư Châu Châu không biết nên nói gì trong tình huống này, cô nhớ hồi bé Bôn Bôn từng bảo ba cậu đánh cậu rất mạnh, cô luôn kể chuyện thảm hại của mình để an ủi hắn, để hắn thấy không còn cô đơn nữa, cũng không phải là người xui xẻo nhất.

Nhưng cô nên nói gì với Chiêm Yến Phi đây? Chiêm Yến Phi không phải là Bôn Bôn, cho dù là cậu ấy thì bây giờ Dư Châu Châu không dám chắc mình có thể nói với người bản thân không có ba như trước nữa rồi.

Không phải là không tin Chiêm Yến Phi

Chẳng qua, Bôn Bôn và thời thơ ấu không suy nghĩ kia đã là quá khứ rồi.

“Mẹ của tớ cũng từng đánh tớ.” Dư Châu Châu bắt đầu nói bậy, “Cũng đau lắm. Lúc tớ không chịu luyện đàn, mẹ đánh tớ. Hơn nữa, khi tớ thi thử điểm thấp, có thể không vào được trường tốt, rồi lại không thể thi tiếp nữa, rồi có khi sẽ đi học trường kém, sau đó sẽ trở nên ngu ngốc, không theo kịp tiến độ của mọi người, sau đó sẽ không lên được cấp ba... Cậu hiểu chưa?”

Nói xong cô cũng bị dọa đến sợ mất mật. Lúc đầu chỉ là nói dối thôi, nhưng sau đó lại thành nói thật rồi.

Cái hỏi an ủi Bôn Bôn ấy, cô chỉ cần vắt óc tìm một câu chuyện đau lòng để kể, cho nên hai chuyện “Tớ không có ba”, “Mẹ tớ bị người ta ghét” là hai chuyện được kể nhiều nhất. Nhưng thời gian trôi qua, Dư Châu Châu không ngờ mình đã có nhiều câu chuyện để an ủi người khác rồi...

Quá nhiều...

Chi cần chọn đại một cái là có thể nói rất lâu.

Nhưng lúc nói hai cái này, cô vẫn cảm thấy rất đau đớn, trước kia cô không hiểu, nhưng khi đã hiểu được hai điều này, cô luôn cảm thấy rất sợ hãi, bởi vậy luôn chôn giấu nó thật sâu, rồi không bao giờ dám đào nó lên cả.

Không ngờ Chiêm Yến Phi cười híp mắt với cô, “Tớ cũng thế mà.”

“Hà?”

“Khi bé tớ được mời vào trường này nè, hộ khẩu nhà tớ không ở đây cho nên lúc lên cấp hai, tớ phải học ở Thành Tây. Hơn nữa...” Chiêm Yến Phi cười nhạt, “Có lẽ lúc đó không trường phụ thuộc đại học nào tới mời tớ nữa đâu.”

Dư Châu Châu nắm chặt cây xà, rất chặt nhưng lại không biết sao lại đáp, “Đồng bệnh tương liên,[1]”

[1] Đồng bệnh tương liên: Người có cùng cảnh ngộ thì hiểu nhau.

“Tớ nhớ các cô chú trong đài truyền hình trước kia đều khen tớ xinh đẹp, còn bảo tớ sau này có thể thành minh tinh cơ.”

“Mọi thứ đều là sự dối trá.”

Chiêm Yến Phi cười nói, Dư Châu Châu ngẩng đầu lên.

“Người lớn cũng là kẻ lừa đảo.”

Tiểu Yến Tử dựa trên xà đơn, cúi đầu cười.

Dư Châu Châu cời găng tay ra, dùng ngón tay chọc lúm đồng tiền trên má của cô bạn.

“Cậu đừng cười nữa.” Dư Châu Châu thờ dãi.

Dù tuyết có lớn cũng không làm không khí trở nên ưu thương.

Chuông vào học vang lên, Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi đứng dựa vào xà đơn ngơ ngác, Lâm Dương chạy qua hai người bọn họ, đang tính mặc kệ không quan tâm, nhưng cuối cùng cũng phải quay lại.

“Vào học thôi, các bạn học của các cậu đã về lớp rồi.”

Dư Châu Châu nhìn Lâm Dương “Cậu về lớp học đi.”

“Vậy sao các cậu không đi?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn trời, sau đó lại nhìn Chiêm Yến Phi, đột nhiên nở một nụ cười xấu xa.

“Này, chúng ta trốn học đi.”

Chiêm Yến Phi hoảng hốt, “Sao lại làm thế?”

“Sao không làm?” Dư Châu Châu trèo lên xà đơn, sau đó nhìn từ trên xuống, “Nếu cô hỏi thì cứ bảo là giáo viên phụ trách đội gọi. Nếu như giáo viên phụ trách bảo không có thì cứ bảo có người gọi. Nếu như cô ấy hỏi gắng là ai thì chúng ta bảo là không biết đó là ai, có thể là ai đó muốn đùa giỡn hai chúng ta. Nói chung—Đó không phải là lỗi của chúng ta!”

Lâm Dương há mồm than, “Dư Châu Châu, cậu biết nói dối thật.”

Trong lòng Dư Châu Châu xuất hiện một cảm giác ngóng cuồng trắng trợn vô cùng.

Nếu đã vậy thì cần gì phải giả vờ ngoan hiền chứ?

Dù sao thế giới này vốn không phải là thứ tốt đẹp gì.

Cô mỉm cười chỉ vào Lâm Dương.

“Bây giờ giết cậu ta diệt khẩu.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 43: Nút tạm dừng trên trục thời gian

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“*Lâm Dương, cậu thích Chu Chu phải không?*”

P/s: Từ tuần này trở đi, 1 tuần 3 chương vào thứ 3-5-7 nhé!>

Lâm Dương bị lời nói của Dư Châu Châu dọa hết hồn, cảm xúc của Dư Châu Châu thay đổi quá nhanh, cậu không phản ứng kịp. Cái người lúc này ngồi trên xà đơn, nhìn người tuyết bị đập mạnh với ánh mắt và giọng nói vô cùng bình tĩnh không biết đã biến mất đâu rồi.

Nhưng mà cậu lại thấy vui. Cậu không thích Dư Châu Châu vuốt tóc mình rồi nói mấy lời kì lạ kia, những câu nói kia cứ như đang đắp một ngọn núi, đẩy cậu ra khỏi ngọn núi kia, làm cậu và cô càng ngày càng cách xa.

“Mau ra tay đi!” Dư Châu Châu giục Chiêm Yến Phi, nhưng đối phương lại nhìn Lâm Dương với ánh mắt quẫn bách.

“Sao phải diệt khẩu?” Lâm Dương tức giận nhìn Dư Châu Châu đang hùng hổ chỉ đạo trên xà đơn.

Dư Châu Châu ngăn người một lát, sau đó học theo ông chú nào trong tivi, giả giọng trầm thấp nói, “Bởi vì, chỉ có người chết mới giữ bí mật được thôi.”

Lâm Dương mắng, “Nói bậy! Cậu không biết diệt khẩu chỉ là một cách thôi sao?”

Lâm Dương đột nhiên bước lên một bước, đưa tay kéo tay áo của Dư Châu Châu làm cô ngã từ trên xà đơn xuống, trong làn tuyết rơi, cậu nở một nụ cười xán lạn – nụ cười mà cậu tưởng chừng đã đánh mất từ lâu.

“Cậu có thể kéo tớ xuống nước chung mà!”

Dư Châu Châu choáng, bạn học Lâm Dương vô cùng phần chấn kia quên mất mình đang ở trong vùng nước, nên đã hăng say làm nước bắn tung tóe.

Chiêm Yến Phi cũng bật cười, “Đại đội trưởng, cậu sa đà quá!”

Lâm Dương vừa quy hàng đã cướp lấy vị trí lãnh đạo, cậu cầm tay Dư Châu Châu, vui vẻ nhìn sân trường, “Chúng ta phải đi ra ngoài, nếu không sẽ bị các bạn học khác thấy, bây giờ là tiết ba của buổi chiều, chúng ta có thể chuẩn hai tiết cuối, sau đó về lớp cầm cặp, nếu người khác hỏi thì bảo bên đại đội bảo chúng ta đi tới phòng photo lấy tài liệu, đợi cả ngày không thấy, có thể là bị ai đó trêu chọc. Công trường không có khóa, mau lên, chúng ta đi ra ngoài chơi nào!”

Dư Châu Châu rung động triệt để.

“Lâm Dương, đây là lần đầu cậu chuẩn học à?”

Chiêm Yến Phi lại chú ý vấn đề khác.

“Đại đội trưởng, hình như cậu rất kích động nhỉ?”

Lúc này Lâm Dương mới phát hiện mình ‘nhiet huyết’ tới mức nói liên tục, cậu sờ gáy nẩy cái, im lặng một hồi mới đáp, “Có lần trốn tiết mỹ thuật để... về nhà xem đá banh...”

Dư Châu Châu lúc này mới bắt đầu lo lắng, thì ra người sắp bị diệt khẩu, có lẽ là mình rồi.

Cô thở dài một tiếng, hơi thở ra ngoài không khí tạo một luồng khí trắng bay giữa không trung.

“Cho nên...” Cô vươn tay trái cầm tay Chiêm Yến Phi, tay phải... đang bị Lâm Dương cầm rất chặt, hít một hơi, lớn tiếng nói, “Bây giờ... chúng ta chuẩn học thôi!”

Chạy trốn trong nền tuyết xốp là chuyện rất khó khăn, nhưng Dư Châu Châu lại vui vẻ xông lên phía trước, hai người ở hai bên chưa kịp phản ứng nên bị chậm một bước, hai người như dây cương làm chậm tốc độ của cô. Dư Châu Châu nhớ đến lúc còn bé, cô hay thấy những chiếc máy bay trên bầu trời, trông nó rất giống ba mảnh ghép xếp thành một hình tam giác bay về phía trước – Lúc này bọn họ giống như vậy.

Sau khi chạy ra khỏi cổng sắt, cô mới bước chậm lại, khom người thở hổn hển, buông lỏng tay Chiêm Yến Phi ra.

Chiêm Yến Phi nghiêng đầu cười nói, “Đại đội trưởng, sao cậu còn nắm tay Châu Châu vậy?”

Lâm Dương lúc này mới vừa buông tay Dư Châu Châu ra vừa đỏ mặt. Dư Châu Châu cũng sùng sốt một lát, sau đó bắt đầu đỏ mặt.

Trên người Tiểu Yến Tử cũng dính đầy tuyết, gương mặt bụ bẫm của cô xuất hiện hai lúm đồng tiền, nhìn hai người ngại ngần trước mặt, nở nụ cười sâu xa.

Lâm Dương vội vàng nói qua chuyện khác, “Gần đây có một nhà hoang, lúc trước ba tớ chở tớ đi qua có nói cho tớ biết, mình đi tới đó chơi ném tuyết đi.”

Dư Châu Châu lắc đầu, thù dai bảo, “Nhưng tớ không ném giới bằng cậu.”

Chiêm Yến Phi gật đầu nói, “Đi nào, hai chúng ta một nhóm, cậu ấy một nhóm, hai đầu một.”

Nhà hoang này không có ai ở, trước nhà là một cái sân rất rộng. Không biết Lâm Dương kiếm được một cái lớp xe từ đâu ra, kéo nó lên đồng đất. Cậu đứng trên đỉnh tuyết, vẫy tay với Dư Châu Châu, “Tới đây, tớ đẩy cậu.”

Dư Châu Châu buồn bực, cậu ta đã bắt đầu ra tay với mình rồi.

Hơn nữa còn bảo mình chủ động chịu chết nữa kia.

Gương mặt sợ hãi lần cẩn thận của cô làm Lâm Dương dờ khóc dờ cười, “Tớ chỉ bảo cậu ngồi vào trong bánh xe, tớ đứng đây đẩy cậu xuống sườn núi, chơi rất vui, cậu không tin thì – Chiêm Yến Phi, Chiêm Yến Phi, cậu tới đây!”

Chiêm Yến Phi bĩu môi, “Đại đội trưởng, cậu thiên vị quá rồi đó! Vì sao cậu ấy sợ thì cậu lấy tớ làm đồ thí nghiệm?”

Lâm Dương đỏ mặt, đành nói với hai cô nàng, “Nhìn cái gan nhỏ của hai người kia, xem tớ này!”

Nói xong, cậu ngồi vào lớp xe, dùng hai tay đẩy lớp xe trượt từ trên đỉnh tuyết cao xuống, kèm theo đó là tiếng thét của Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi. Cậu bình an trượt xuống đất, may đoạn đường này cũng ngập tuyết, nên cậu giảm tốc độ, sau đó trượt đến bên chân hai người kia.

“Sao nào? Thấy vui không?” Lâm Dương ngẩng đầu nhìn Dư Châu Châu cười hi hi, gương mặt lộ vẻ ‘Mau khen tớ đi’.

Dư Châu Châu lạnh mặt, chân phải đạp lên lớp xe, sau đó tàn nhẫn đá một phát – Lâm Dương đang ngồi trong lớp xe ngã ra ngoài.

“Đúng là chơi rất vui.” Cô cười híp mắt.

Một phút sau, cô bị Lâm Dương kéo lên đồng tuyết.

Lâm Dương đẩy cô vào trong lớp xe, chân phải đạp vào bên lớp xe, để lớp xe duy trì trạng thái lao đảo, nhìn gương mặt trắng bệch vì sợ của Dư Châu Châu, cậu cười vô cùng tà ác.

“Tớ cũng chỉ đùa chút thôi.” Nói xong, cậu đá cô một phát.

Đợi đến khi Chiêm Yến Phi dừng mảnh nhảy lên lớp xe chơi liên tục mà không thấy sợ hãi, bọn họ đã chơi đến mệt rã rời, mấy cánh tay nằm trên tuyết dịch lên dịch xuống, còn kẹp cả những hạt tuyết đang vùi lấp bọn họ.

“Nếu thời gian ngừng lúc này thì tốt rồi.”

Giọng Chiêm Yến Phi dịu dàng vui vẻ giống như ngày còn bé, Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến ngày đầu gặp cô nàng, lúc đó hai người không thấy mặt nhau nhưng lại nghe thấy tiếng nói dịu dàng này, bây giờ giọng nói này như một bàn tay vuốt nhẹ lên tim của cô.

Cô cầm chặt lấy tay Chiêm Yến Phi.

Lâm Dương cười bảo, “Nhưng tớ lại muốn lớn lên, lớn thì cái gì cũng có thể làm, còn Châu Châu thì sao?”

Chiêm Yến Phi ở cạnh cười hóm hót, “Châu Châu, Châu Châu, Châu Châu, Châu Châu... Đại đội trưởng, cậu thích Châu Châu à?”

Cô không nghe thấy lời phản bác mà mình đã nghĩ – Nếu là bình thường, khi các bạn học bị các bạn khác cười đùa đoán bậy thì sẽ đỏ mặt mà phủ nhận, sau đó bắt đầu tìm khuyết điểm của đối phương để tăng mình chứng cho việc ‘Tớ không thể nào thích người như thế’, sau đó là đợt cười đùa lần thứ hai của các bạn học hóm hót xung quanh. ...

Không có gì. Hai người bên cạnh cô như ngừng thở, gần như chỉ nghe thấy tiếng tuyết rơi, cả thế giới màu trắng xám yên tĩnh, mềm mại và xinh đẹp.

Chiêm Yến Phi ngừng hít thở rất lâu, lâu đến mức quên mất mình đã nói cái gì.

“... Ừ.”

“Hả?” Cô ngẩn người một chút, không tự chủ mà hỏi lại.

“... Ừ.”

Giọng nói nhỏ nhẹ đầy ngại ngùng, nhưng lại dịu dàng đầy chắc chắn.

Đại đội trưởng, cậu thích Châu Châu à?

Ừ.

Giống như đây là một sự thật rất đơn giản trên đời, cũng giống như việc trái đất xoay quanh mặt trời vậy.

Chiêm Yến Phi cảm thấy mình khó mà ngồi dậy cười trừ, đại đội trưởng nói thật đấy à... Cô cảm thấy, bầu không khí bây giờ rất khó mà diễn tả thành lời, căng thẳng, tế nhị nhưng lại làm người ta muốn cười khề.

Bạn xem, thời gian đã dừng lại thật rồi.

Không biết im lặng bao lâu, Dư Châu Châu đột nhiên thức tỉnh, sau đó bừng dậy dùng sức vuốt đồng tuyết đọng trên lưng và mông, sau đó lớn tiếng kêu, “Chết rồi, chết rồi, bây giờ là mấy giờ rồi?”

Chiêm Yến Phi cũng hoảng hốt, vội vàng kéo tay áo nhìn đồng hồ, “Bốn giờ, bốn giờ kém rồi.”

Lúc bạn nghĩ thời gian ngừng lại thì nó lại trôi qua một cách nhanh chóng vội vàng gấp mấy lần, Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi luống cuống vuốt tuyết đọng trên người đối phương thật nhanh, Lâm Dương thì ngơ ngác đứng một bên, giống như hồn phách bay đi đâu rồi.

“Cậu đứng ngây đó làm gì, mau vuốt tuyết đi, đừng để giáo viên biết mình chuồn học đi chơi tuyết chứ!”

Lâm Dương “À” một tiếng, nhưng vẫn đứng yên. Cậu không biết lúc này Dư Châu Châu yên tĩnh không chút động tĩnh là đang nghĩ cái gì, nhưng lúc này sự sợ hãi của Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi làm cậu cũng sợ hãi theo, lời nói hào hùng trốn học lúc này cũng biến mất. Lúc cậu còn ngơ ngác sợ sệt thì Dư Châu Châu đã đánh cậu điên cuồng.

“Đau!” Cô đánh một phát vào mông cậu rất đau, “Cậu trả thù tớ à?”

“Tớ trả thù cậu cái gì chứ?”

“Trả thù tớ nói tớ thích. ...” Cậu ngừng lại, đỏ mặt.

Dư Châu Châu đứng đối diện trừng hai mắt, trên lông mi còn dính vài hạt tuyết, cô chớp mắt kinh hoàng làm Lâm Dương cảm thấy trước mắt mình là một con bướm trắng đang bay lượn.

“Cái đó thì sao có thể trả thù? Phải báo đáp chứ?” Chiêm Yến Phi ở cạnh chen vào một câu, sau đó ba người hóa đá tập thể.

...

“Mau chạy thôi!” Nữ hiệp Dư Châu Châu vẫn có ánh mắt nhìn đại cục, cô lần này trái cầm tay Chiêm Yến Phi, phải cầm tay Lâm Dương nhanh chóng chạy về phía trường học.

Gió lạnh đập lên mặt cô làm cô đau đớn, nhưng sự sợ hãi chen vào một chút hưng phấn và ngọt ngào nơi đáy lòng áp chế cái đau đớn da thịt đó của cô. Cô có thể cảm nhận được mơ hồ, nhưng lại không nghĩ kịp, cứ như đang cố gắng ép mình đừng nghĩ bây giờ.

“Châu Châu!” Chiêm Yến Phi vừa mới chạy vào sân thì đã nức nở nói, “Không được, tớ phải đi toilet, tớ không nhịn được nữa rồi!”

Lúc này Dư Châu Châu cũng nghe thấy tiếng chuông tan học, trái tim của cô cũng đập rất nhanh, cô lúc này không thể chen vào trong các bạn đang mang cặp ra về, tình hình sau đó có thể nghĩ ra được rồi – Việc trốn học là chuyện rất nghiêm trọng, hơn nữa còn trốn học ra ngoài chơi nữa chứ, bộ dạng chật vật của bọn họ lúc này đúng là khó mà giải thích để người ta tin tưởng.

Nhưng Dư Châu Châu lại là nữ hiệp, cô luôn là nữ hiệp. Cô nờ nụ cười với Chiêm Yến Phi, “Mau đi đi, tớ đợi cậu ở cửa.”

Chiêm Yến Phi vội vàng chạy về phía WC nữ, sau đó quay đầu, kẹp hai chân, khom người cố nén, sau đó buồn bã nói một câu, “Châu Châu, cậu đừng bỏ tớ lại!”

Dư Châu Châu ngăn người, không phải lúc này Chiêm Yến Phi nên nói “Cậu đi trước đi, đừng lo cho tớ” sao?

“Mau đi đi, tớ sẽ không đi trước, tớ, tớ thề!” Cô lớn tiếng hô, sau đó dựng thẳng ngón út lên.

Chiêm Yến Phi cười cảm kích, yên tâm chạy vào WC nữ.

Lâm Dương nhìn ngón tay út của Dư Châu Châu chăm chăm, dịu dàng bảo, “Cậu đã lớn thế này rồi mà còn dùng cái này thề.”

Dư Châu Châu không cãi lại, cô nhìn Lâm Dương với ánh mắt nghiêm túc, “Cậu về lớp nhanh đi, đừng nói lúc này chúng ta đi chơi với nhau, cậu nói cậu đi một mình, tìm một lý do nào đó cũng được, lý do lúc này cậu nói... cậu nhường cho hai đứa tui tớ được không?”

Lâm Dương nghiêng đầu, “Tớ không đi.”

Dư Châu Châu tức giận, đang định nói gì đó, thì lại bị ánh mắt kiên định của Lâm Dương làm ngậm miệng, cúi đầu nhìn nấy hạt tuyết đọng nơi mũi chân, trong đầu rất rối loạn.

Chiêm Yến Phi không ở đây, chỉ còn hai người bọn họ đứng kề vai nhau, Dư Châu Châu gần như có thể nghe rất rõ tiếng hít thở của Lâm Dương, trái tim của cô cứ đập năm tiếng là sẽ có một tiếng hô hấp của cậu.

Có một việc ở trong lòng, không biết nên nói sao, nhưng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, vấn đề này càng trở nên mãnh liệt.

“Lâm Dương?”

“Hả?”

“... Không có gì.”

Cô không biết mình muốn hỏi cái gì, cũng không biết mình đang đợi cái gì, cô chỉ cảm thấy Lâm Dương nên nói gì đó chứ nhỉ?

Nhưng Dư Châu Châu không biết rằng, đối với Lâm Dương mà nói, ‘Tớ thích cậu’ là ‘Tớ thích cậu’, Lâm Dương vẫn còn chưa hiểu rằng, trong thế giới của người lớn, ‘Tớ thích cậu’ hoặc ‘Tớ yêu cậu’ nghĩa là ‘Cả hai ở cùng nhau’.

‘Ở cùng nhau’ là vấn đề rất phức tạp, nói liên lụy tới rất nhiều vấn đề, liên lụy tới rất nhiều người. ‘Ở cùng nhau’ cũng rất yếu đuối, khó thể kéo dài, nhưng nó lại khiến người ta trở nên yếu đuối, càng khiến người ta tổn thương nếu ở với nhau thời gian dài.

Cho nên, khi người lớn muốn nói câu ‘Tôi yêu bạn’ luôn phải nghĩ rất kỹ, bởi nó đại diện cho rất nhiều thứ.

Nhưng với Lâm Dương mà nói, khi Chiêm Yến Phi hỏi cậu, cậu thích Châu Châu phải không – đáp án của cậu là vui vẻ vì ở bên cô, nên phải.

Đây chỉ là một vấn đề, cho nên nó cũng cần một đáp án.

Một đáp án rất đơn giản.

Thậm chí không cần biết suy nghĩ của Dư Châu Châu.

Lâm Dương năm mười hai tuổi, chưa hiểu được ý nghĩa đằng sau, nên chỉ cần nói một tiếng ‘Ừ’ mà thôi.

Cậu nhẹ nhàng ấn nút tạm dừng trên trục thời gian của bản thân, tuyết rơi không tiếng động, cô gái ở cạnh cậu cũng yên tĩnh không nói gì.

Thế giới trắng xóa yên tĩnh – tuy rằng đối diện bọn họ là WC nữ rất có phong thái phá hỏng phong cảnh ngọt ngào này.

Chẳng qua, chuyện này chẳng có quan hệ gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 44: Ngã tư đường mê hoặc

Edit: [Pi sà Nguyệt](#)

Beta: [Pi sà Nguyệt](#) + [Đậu Đậu](#)

“Cùng nhau về nhà nhé!”

Lúc trước Dư Châu Châu không hiểu tại sao Lâm Dương nhất định đợi mình, sau khi ba người bọn họ cùng ngửa đầu đối mặt với cô Vu thi Dư Châu Châu mới biết được tầm quan trọng của Lâm Dương.

Giương mặt cô Vu hớn hờ, Lâm Dương thì lưu loát thề hẹn, đem quá trình một bạn nhỏ thần bí xa lạ lừa gạt ba người nói thành một cảnh giới làm người khác lạc vào thế giới kì lạ, sau đó cẩn thận miêu tả quá trình mâu thuẫn tư tưởng của ba người lúc ở tiệm photo – Dư Châu Châu cho rằng đây là âm mưu của bạn nhỏ nào đó, mà Lâm Dương và Chiêm Yến Phi lại nghĩ ngờ, đòi ở lại chờ một lát – cho nên đợi đến khi tan học luôn.

Chiêm Yến Phi sợ hãi cúi đầu, còn khóe môi của Dư Châu Châu thì co giật một hồi.

Lâm Dương, giữa chúng ta, ai mới là kẻ nói dối thành tình rồi hả?

Thật ra Dư Châu Châu biết rất rõ, tỷ lệ nói dối thành công cao hay không đều phụ thuộc vào tài ẩn nói và năng lực ứng biến trong mọi hoàn cảnh – cho nên việc ai nói dối giỏi hay nói dối dở đều phụ thuộc vào việc người nói dối là ai.

Cho dù Lâm Dương nói bọn họ bị người ngoài hành tinh bắt đi, sau đó có thò ánh trắng đến cứu thì cô thế cô Vu cũng sẽ nói một câu, “Ồi trời, thò ánh trắng tốt bụng quá!”, sau đó mặc kệ cái áo khoác ẩm ướt tiết lộ hết tất cả sự thật trên người ba người bọn họ, sau đó cô sẽ híп mắt cười khen Lâm Dương thông minh.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn Lâm Dương đang vui vẻ, nờ nụ cười nhạt.

Cậu không hề đơn giản như mình nghĩ, cậu luôn biết sự ảnh hưởng của mình, sau đó còn học tập và tìm cách làm sao để có thể sử dụng được điều đó, giống như bây giờ, biết rõ hai người sợ hãi nên mới ở lại, dừng cảm đứng ra nói bậy.

Lâm Dương và cô Vu đã bàn về việc trốn học xong từ sớm, bây giờ đã chuyển sang ‘Lên cấp’, ‘Thi toàn quốc’, ‘Sau đó còn có thể vào trường Thanh Hoa Bắc Đại’, ‘Thầy Trương của em mỗi khi nhắc đến em

đều vô cùng kiểu ngạo’ vân vân và mây mây. Lâm Dương chỉ mỉm cười, còn Dư Châu Châu và Chiêm Yến Phi đang lúng túng đứng cạnh cậu đều thành nền lá tô đậm cho cậu.

“Em thông minh thật, còn ngoan nữa. Nếu như con cô có thể bằng nửa em thì cô đã đốt nhang cảm ơn ông bà rồi! Còn kóp cô nữa, kết quả thi đấu vừa công bố xong thì chỉ có một mình Hứa Dịch được vào vòng bán kết, còn đám nhóc kia, ngốc muốn chết, đều rớt hết.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu.

Kết quả cuộc thi đã công bố rồi à? Sao nhanh thế?

Cô biết kết quả của mình rất tệ, nhưng tâm trạng vẫn tệ, ít nhất lúc đó cô còn có chút hi vọng mong manh giống như nhân vật chính bị dồn đến đường cùng nhưng vẫn mong đợi một kỳ tích xất hiện. Nhưng bây giờ, cô không còn lo sợ nữa, cũng không còn hoảng hốt hay khó chịu, tất cả đã trở nên không có chút cảm xúc nào.

Những hạt tuyết ngừng cuồng bị đá gạch cẩm thạch màu xám trắng và mặt tường trắng như tuyết đè ép thành bột phấn, bay là tà giữa không trung rồi biến mất không còn tăm hơi.

Thời gian sẽ không ngừng lại, nó luôn chuyển động lạnh lùng, ép người khác phải lựa chọn và quyết định.

Chủ nhật tuần trước, cô Thẩm nói về việc thi vào trường trung học trực thuộc vào trường âm nhạc Thượng Hải với cô.

“Thầy Cốc từng nói với cô rất nhiều lần, mặc dù điều kiện của em không tốt nhưng lại hòa nhã, biết nỗ lực, thầy hi vọng em vừa chuẩn bị thi đàn lên cấp mười, cũng chuẩn bị thi vào trường phụ thuộc trường âm nhạc, đây là nguyện vọng của thầy ấy.”

Dư Châu Châu vẫn chưa nói chuyện này với mẹ, cô cũng không biết mình đang trốn tránh cái gì.

Trong lúc hoảng hốt, cô lại nhớ tới hôm đó, cô đánh vecni cho đàn cello, nghe các chị gái ở cạnh nói chuyện.

“Tớ biết mình không phải Mozart.”

“Học nghề này thì có mấy người có thể thành người nổi tiếng cơ chứ?”

“Bởi vì học lực tớ không tốt, nếu như không thể thi được các trường tốt thì chọn vào các trường phụ thuộc trường âm nhạc, có khi còn có thể học được tại học viện âm nhạc, sau khi tốt nghiệp lại xin vào làm ở một dàn nhạc, công việc ổn định, có khi còn có thể làm giáo viên dạy các em nhỏ – Cậu không biết đâu, làm giáo viên nhạc cụ kiếm tiền rất nhiều á! Mẹ tớ bảo tớ cố gắng một chút thì ít nhất sau này vẫn có thể kiếm tiền mà sống.”

Dư Châu Châu ngồi vuốt đàn cello, nhẹ nhàng hỏi, “Chỉ thế thôi sao?”

“Vậy em còn muốn gì nữa?” Cô bé nhìn cô với đàn cello một cái, “Thế là tốt lắm rồi, em tưởng em là ai chứ? Trên đời này có bao nhiêu người thành danh chứ?”

Dư Châu Châu lắc đầu, không muốn tranh luận với cô.

Con đường kia cố gắng thì có thể được thôi, nhưng vấn đề là cô không thích.

Thầy Cốc không muốn cô đi sai đường, có thể con đường đúng đắn có rất nhiều, nhưng ít nhất cô không muốn làm như thế.

Không phải cô không thích đàn cello, nhưng không quá đam mê. Con đường thi vào trường phụ thuộc trường âm nhạc không phải là con đường cô muốn. Tương lai của cô như một con đường ngập tràn sương mù, nhưng cô lại chưa từng sợ hãi mà còn lại mong ước rất nhiều.

Cho dù cô đã từng muốn bước vào thế giới Slamdunk, ảo tưởng sẽ có ngày mình mặc bộ đồ thủy thủ của Sailor Moon, ảo tưởng có thể cùng Mick ngồi trên mây hồng đi đánh yêu quái... Nhưng tất cả những thứ kia đều không bằng thế giới của riêng Dư Châu Châu.

Câu chuyện của cô vẫn chưa được mở đầu. Bồn Bồn từng bảo, “Châu Châu, cậu nhất định sẽ trở thành người tuyệt vời.”

Người tuyệt vời nhất là người thế nào? Cô không biết.

Nhưng nhất định không phải như bây giờ.

Có người mạnh mẽ dùng cùi chỏ chọc cò một cái, Dư Châu Châu thức tỉnh khỏi suy nghĩ của mình, ngẩng đầu nhìn cô Vu đang nhìn mình chăm chăm. Cô nghĩ quá nhập tâm nên không biết chuyện gì xảy ra, cô cúi đầu, Chiêm Yến Phi đứng cạnh nhỏ giọng nói, “Cô Vu gọi cậu một tiếng thôi, không hỏi gì cả.”

Lâm Dương cười khẽ, dùng giọng điệu mà Dư Châu Châu chưa từng nghe nói với cô, “Dư Châu Châu bị đông lạnh tới ngốc rồi, lúc này cậu ấy mặc ít nhất.”

Cô Vu không quá để ý lời của Lâm Dương, cô lạnh lùng nói, “Dư Châu Châu, hôm nào em mời mẹ em đến trường gặp tớ đi, tớ từng gọi cho mẹ em mấy lần nhưng đều bận máy hết, không biết đang bận cái gì, cho dù muốn kiếm tiền thì con cái mới là người quan trọng nhất, một mình tớ quản năm, sáu chục đứa nhỏ, mặc dù một muốn chết nên có khi không thể quá để tâm từng đứa được. Phụ huynh nhà bạn khác đã tới tìm tớ nói về việc lên cấp rồi, lần họp phụ huynh trước tớ cũng nói việc này, mẹ em lại không có phản ứng gì. Tiền đồ của em là chuyện của riêng em, nếu như người nhà không quan tâm thì tớ cũng không nói nữa, em không quan tâm thì tớ cũng không phí nhiều lời làm gì, em hiểu chưa?”

Cuộc nói chuyện dài này làm Lâm Dương ngẩn người, cậu ngẩng đầu nhìn Dư Châu Châu đang mỉm cười, kiên cường đứng ở cạnh, vẻ mặt của cô rất lạnh lùng.

Đây là Dư Châu Châu à?

Cậu nhớ đến một ngày xế chiều của bốn, năm năm huy hoàng trước kia, cậu tự xa thấy cô cảm quyền sách khố không ra nước mắt vì không biết nên đọc thế nào, trông cô lúc đó rất tội nghiệp.

Rất giống, nhưng lại không giống. Dư Châu Châu cúi đầu nghe cô giáo mắng, gương mặt lạnh lùng, không còn bộ mặt đáng thương làm người khác phải mũi lòng như hồi còn bé, à cả giấc mơ nữa, sự chú ý của cô giống như không còn nơi này, lúc này, cô trở thành cô lúc ngồi trên xà ngắm nhìn người tuyết, cách xa cậu vô tận, xa đến mức cậu không thể chạm vào cô được.

“Châu Châu, chúng ta cùng về nhà nhé!”

Cậu không nghĩ gì mà hỏi. Dư Châu Châu giống như bị kéo ra khỏi thế giới nhỏ của mình, trợn mắt nhìn cậu, Chiêm Yến Phi cũng phản ứng rất nhanh, xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói, “Yên tâm, tớ sẽ đi ngay, tớ nhất định không nói cho người khác biết!”

Lâm Dương nuốt nước miếng, giống như đang nghĩ tới cái gì đó – Mặc dù bà mẹ cậu đã không còn đưa đón cậu nữa, nhưng ngày nào cậu cũng về với Tường Xuyên và Lăng Tường Xuyên. Cậu biết hai người họ không thích Dư Châu Châu, gần đây cậu cũng mơ hồ biết nguyên nhân là gì, cho nên cậu nói ‘cùng đi’ này cũng làm cậu có chút sợ sệt.

Sợ sệt, giống như đang làm chuyện xấu mà lừa dối ba mẹ vậy.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu, cô xem không hiểu thần thái trong mắt cậu.

Lâm Dương quyết tâm, lớn giọng nói, “Châu Châu, chúng ta cùng về nhà nhé!”

Cùng nhau về nhà nhé!

Lời nói vô cùng tự nhiên, giống như ngày hôm qua, hôm trước, năm ngoái, năm trước... Bọn họ vẫn luôn cùng nhau về nhà, hôm nay chỉ là một lời chào hỏi thông thường mà thôi.

Đừng quên hôm nay chúng ta cùng nhau về nhà nhé!

Dư Châu Châu cúi đầu đi trên tuyết, mặt tuyết in dấu chân của những bạn học đã về trước, cô im lặng đi trên mặt đất bằng phẳng ấy.

“...Châu Châu?”

“Hà?”

“Lúc nãy cô Vu có nói, chuyện cậu lên lớp...”

“Không có gì.” Dư Châu Châu vội vàng nghiêng đầu, im lặng một lát lại hỏi, “Lâm Dương, sau này cậu muốn làm gì?”

Lâm Dương ngẩng người. Dư Châu Châu lại hỏi vấn đề cô hỏi lúc ngồi trên xà đơn, mà vấn đề này là vấn đề mà chỉ có cha mẹ, cô chú, dì dượng và thầy Trương mới có thể hỏi cậu – hơn nữa còn giới hạn cho cậu từ khi còn nhỏ.

Lúc đó, cậu lớn tiếng nói, “Con muốn làm nhà thiên văn học!”

Tường Xuyên thì vừa hít mũi vừa nói, “Con muốn làm tổng thư kí của Liên Hợp Quốc.”

Tổng thư ký của Liên Hợp Quốc là chức vụ lớn nhất trên thế giới mà Tường Xuyên biết, nhưng sau này, khi bọ họ lớn lên, mới biết đây chỉ là một chức vụ có danh nhưng chẳng có tác dụng nào trên đời này cả.

Đối mặt với vấn đề của Dư Châu Châu, Lâm Dương chỉ có thể lắc đầu nói, “Tớ không biết.” Nói xong cậu còn nói thêm một câu, “Nhưng chỉ cần đi thẳng về trước là được rồi.”

“Đi thẳng về trước?”

“Ừ.” gương mặt cậu lộ vẻ tự tin, “Ba tớ nói, nếu như tớ không nghĩ ra thì chỉ cần đi thẳng về trước, cố gắng làm tốt nhất, học trường trung học tốt nhất, học nhiều thứ khác nữa, sau đó thi vào trường đại học tốt nhất, đọc thêm nhiều sách, học thêm nhiều tri thức, ông nói những thứ này đều là... tiền vốn.” Lâm Dương tính toán một chút, xác định từ này không sai, “Như vậy, đợi đến khi tớ tìm ra việc tớ muốn làm thì tớ có đủ tiền vốn, có thể làm thứ đó, nỗ lực vì nó mà không chút hối hận nào.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn Lâm Dương, nụ cười của cậu rất trong sáng, giống như cây bạch dương trong ngày tuyết, xanh nhạt phấp phới trong gió, giống như trời xuân đã đến rồi.

“Vậy cũng tốt rồi.” Cô nở nụ cười.

“Châu Châu, còn cậu thì sao?”

“Tớ hả?” Dư Châu Châu không nhìn cậu, cúi đầu dẫm lên một đồng tuyết, sau đó ngẩng đầu nói, “Tớ cũng không rõ nữa.”

“Vậy cũng giống tớ rồi!” Lâm Dương vui vẻ kéo tay Dư Châu Châu, sau đó lắc mạnh.

Dư Châu Châu cười, lắc đầu.

“Không, Lâm Dương, chúng ta không giống nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 45: Cứu mạng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Cái chết là một cây dao, chảy máu bị thương mới là người sống.”

“Không giống chỗ nào?”

Dư Châu Châu không nói được.

Cô đã bắt đầu thử chạm đến dây thần kinh đằng sau của thế giới này, nhưng đối mặt với con đường vận mệnh nặng nhứt khắp nơi cô lại không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Lâm Dương không hỏi nữa, thờ một hồi, đá một đồng tuyết nhỏ, mò mịt hỏi, “Châu Châu, cậu không muốn lớn hả?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Không.”

Đã từng rất muốn.

“Cậu muốn như Chiêm Yến Phi ấy hả...?”

“Không.” Dư Châu Châu lắc đầu, “Tớ muốn... Tớ muốn trở lại khi còn bé.”

“Khi còn bé?” Lâm Dương đưa tay vuốt bím tóc của cô một cái – Đã lâu lắm rồi cậu mới có thể vuốt bím tóc của cô như thế này. Tóc của cô vừa mềm vừa lạnh, có vài sợi trốn trong khe hở như một con cá nghịch ngợm, Lâm Dương đưa tay vuốt cái nữa, cậu nghịch không biết trời đất nơi nào, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt buồn rầu của Dư Châu Châu.

“Bởi vì lúc bé rất vui, mà lúc ấy còn chẳng hiểu cái gì hết.” Dư Châu Châu nhắm mắt, bất đắc dĩ phát hiện, cô không thể nhớ rõ màu tay áo của công tước Gerry và Creek nữa rồi.

Hai người không cần nữ hoàng bệ hạ nữa sao? Hay là đã sửa máy bay xong rồi đã trở về hành tinh của mình?

Cô còn chưa kịp nói lời tạm biệt.

Lúc mở mắt ra, Dư Châu Châu ngẩn người, đứng chân lại, sau đó nhanh chóng chạy đi, bóng lưng của cô bỏ xa Lâm Dương đang đứng ngốc trong làn tuyết. Tay Lâm Dương vẫn còn ở trong không trung, con cá chép màu đen kia từ tay cậu bay nhảy đi nơi khác, không thể nào bắt lại được.

“Châu...” Cậu không kịp hân ứng, nhìn phương hướng mà Dư Châu Châu chạy xa, ngẩng người một hồi mới nghe được tiếng kêu từ xa.

“Lâm Dương!” Cậu quay đầu lại, thấy được bóng người nhỏ gầy của Tường Xuyên ở góc đường gần đấy, cậu ta chạy về phía Lâm Dương, đằng sau còn có cả Lăng Tường Xuyên.

“Cậu làm xong chuyện của mình rồi hả? Cậu bảo tớ đi trước, nhưng Lăng Tường Xuyên bảo tớ đi chậm lại, bảo có thể chờ được cậu, cậu xem, đúng luôn.”

“À...” Lâm Dương ngậy ngốc gật đầu.

Dư Châu Châu trốn đằng sau chiếc xe ba bánh, qua một hồi mới nghiêng đầu nhìn về chỗ bọn họ đứng lúc này – Lâm Dương đã đi mất rồi.

Cô đi trở về, vết chân trên mặt tuyết rất hỗn loạn, không biết đâu là của cậu ấy.

Dư Châu Châu không hiểu tại sao mình chạy mất.

Có thể không hi vọng thấy hình ảnh cậu bị mẹ cậu đánh một cái, cũng không muốn thấy đôi mắt đỏ bừng với dáng vẻ chật vật của cậu.

Chỉ là như thế mà thôi.

Dư Châu Châu không nhớ rõ mẹ cô đã không về ăn tối bao lâu rồi.

Bọn họ vừa ăn cơm thì nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên ở ngoài cửa báo hiểm.

“Châu Châu, hôm nay mẹ con về ăn cơm.” Tiếng của bà ngoại rất yếu ớt, mỗi ngày bà chỉ uống một chén cháo trắng, món ăn cũng phải để người ta làm nhỏ mới ăn được.

“Mẹ, hôm nay con đi ngang cửa hàng bách hóa ở đường Âu, thấy quạt sưởi đang giảm giá, năm nay thời tiết không tốt, đầu gối của mẹ lại đau nữa phải không? Con đặt mua một cái về cho mẹ, tối mẹ thử xem, không khí trong nhà ấm áp thì có khi chân cũng bớt đau hơn một chút.”

Dư Châu Châu nhìn mẹ cúi người đặt một cái hộp màu trắng ở góc phòng khách, áo khoác nhung màu đen làm lộ đường cong xinh đẹp nơi eo của bà. Mẹ cời áo khoác móc lên móc áo, nói liến miện, “Mọi người ăn trước đi, con đi rửa tay đi.”

Dư Châu Châu cúi đầu nhìn chén cơm, đột nhiên thấy mẹ cũng cúi đầu, nhưng mắt vẫn liếc nhìn mẹ chăm chăm.

Cô chính tiêu điểm của con người tại cơm tẻ dưới đáy mũi, do dùng sức hơi quá nên mũi có chút đau đớn.

“Châu Châu, hôm nay không xem hoạt hình à?”

Mẹ ngồi đối diện gương trang điểm, dùng bông tẩy trang tẩy lớp trang điểm rồi tháo trang sức ra, Dư Châu Châu im lặng ngồi trên mép giường, lắc đầu.

“Vâng, không thích xem nữa.”

Cô đã không xem phim hoạt hình kênh tình lúc sáu giờ rồi, cũng không còn xem Quạt Xoay Gió nữa nhưng mẹ không biết.

Hai người giống như bỏ mất cuộc sống của đối phương. Dư Châu Châu không biết người mẹ dịu dàng xinh đẹp của mình đã trở thành một người phụ nữ sắc bén già dặn từ lúc nào, không biết bà có thể bước đi với văng trên đôi giày cao gót kia từ khi nào. Mẹ đã không còn là mẹ như trước kia, không còn là người mẹ ở ngoài cửa nhắc lời thoại nhân vật cho cô nữa rồi.

Dư Châu Châu biết mẹ rất mệt, đã không ít lần cô giả vờ ngủ, đợi đến khi mẹ về muộn, nằm cạnh mình thì cô mới bắt đầu yên tâm ngủ, cũng mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của mẹ.

Cô đã cố gắng làm đứa con ngoan rồi, nhưng mà không thể đánh tan cây gai nơi lòng mẹ.

“Đã làm bài tập xong chưa? Gần đây có cần nộp tiền gì không?”

“Không cần nộp gì hết.”

Mẹ cuối cùng cũng thả bông tai xuống, xoay người nhìn cô, “Châu Châu, sao vậy?”

Lời nói còn chưa dứt, chiếc điện thoại Motorola màu trắng bạc loại mới vang lên, mẹ bấm nghe, giọng nghiêm túc “Alo, vâng.” mấy tiếng, sau đó dùng tai và vai giữ điện thoại, bắt đầu trang điểm lại lần nữa, sau đó cầm túi và áo khoác chạy ra khỏi nhà.

Dư Châu Châu ngồi ngây người trên giường, nhìn bàn trang điểm trống rỗng kia, đột nhiên cô rất muốn khóc.

Cô chuẩn bị rất lâu, thậm chí còn sợ bị mẹ tức giận vì phát hiện việc mình không thể vào đội tuyển, hoặc thất vọng vì lời phê bình của cô Vu, cô phải cố vũ bản thân lắm mới thấp thòm, bất an bước vào cửa, định cùng mẹ ‘nói chuyện một chút’ – ‘nói về’ tiền đồ cả mình.

Sau đó, kế hoạch của cô bị bóp từ trong trứng nước.

Dư Châu Châu đột nhiên rất nhớ thầy Cốc.

Cái chết là một cây dao, còn bị thương chảy máu mới là người sống.

Dư Châu Châu ngồi trong phòng, bắt đầu nhớ lại người quen trong mười hai năm ngắn ngủi này của mình một lần, phát hiện cô chẳng còn gì cả.

Cô nhìn căn phòng với ánh mắt mờ mịt, cuối cùng ánh mắt rơi trên điện thoại bàn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 46: Fly away

Edit: [Pi sà Nguyệt](#)

Beta: [Pi sà Nguyệt](#) + [Đậu Đậu](#)

“*Nếu như anh là thần tiên thật thì tốt rồi.*”

Con đường ven bờ sông rất dài, còn có chút dốc và trơn. Dư Châu Châu cẩn thận bước từng bước một, giờ tay áo nhìn đồng hồ đeo tay, còn năm phút nữa.

Đi nhanh nào! Cô chạy đi rất cẩn thận, đột nhiên lao đảo một chút, suýt nữa thì ngã bay ra ngoài.

Cuối cùng cũng đi đến cuối đường, cô rẽ sang một bên rồi ngừng đầu.

Không bị hàng cây bên đường che chắn nên tầm nhìn thoáng hơn rất nhiều, mặt sông rộng lớn bị đóng băng như một con rồng trắng như tuyết, im lặng nằm đằng sau lưng Trần An.

Trần An mặc áo len màu trắng, tai của anh đỏ bừng vì lạnh giống ngày đầu gặp gỡ.

Anh đứng ở trong thế giới màu trắng, nở một nụ cười màu trắng.

“Để anh đợi lâu rồi.” Dư Châu Châu đột nhiên có chút ngại ngùng, lễ phép cúi người, lúc này cô thậm chí còn muốn nhấc gót váy không tồn tại để quỳ dưới chân anh.

Sau này, mỗi khi Dư Châu Châu nhớ đến tối hôm ấy, cô luôn thờ dài, Trần An luôn mang đến những khoảnh khắc kỷ tích cho cô.

Cô nhìn điện thoại một hồi, đột nhiên khóc lên.

Dư Châu Châu bước từng bước đến trước điện thoại bàn, nhẹ nhàng cầm tai nghe, áp lên tai, sau đó nghẹn ngào đến mức không thể nói gì.

Ai cũng được, có thể nói cho tôi biết hay không?

“Em phải làm gì...” Tiếng nước nở vang trong điện thoại, kèm đó là tiếng thút thít và tiếng hít thở khó khăn, Dư Châu Châu cảm nhận được nước mắt nóng bỏng giống như dung nham đang lăn xuống gò má cô.

“Làm gì cái gì?”

Bên kia vang lên giọng nói kinh ngạc khiến Dư Châu Châu bị dọa nhảy dựng.

“Anh là... Anh là...” Dư Châu Châu nói ra một câu không hợp tuổi chút nào, “Anh là... thần tiên à?”

Bên kia điện thoại vang tiếng cười ha ha, chặn lại tiếng khóc thút thít của Dư Châu Châu.

“Đúng thế, anh là thần tiên, em muốn ước gì nào?”

Dư Châu Châu run người, không biết có nên tin người thần bí bên kia điện thoại hay không. Sự khó chịu trống rỗng biến mất, Dư Châu Châu hít sâu, lớn tiếng nói:

“Em!...”

Mình muốn cái gì? Dư Châu Châu sừng sốt một lát, đầu trường cấp hai? Hay được vào đội tuyển? Hay là...

“Em thế nào?”

“Em...” Dư Châu Châu gấp tới mức suýt khóc, cô biết thần tiên đều rất bận, khó lắm mới nghe điện thoại, nếu làm phiền lâu sẽ khiến người ta mất kiên nhẫn.

“Em ước... Anh, anh có thể cho em ba điều ước không?...”

Thần tiên cười đến mức sắp điên rồi.

“Dư Châu Châu, em không thể rụt rè hơn chút há?”

Lúc đó Dư Châu Châu mới biết, thật ra thần tích trên đời này chỉ là trùng hợp mà thôi. Trần An vừa bấm số xong, còn chưa nghe thấy tiếng reng thì bên này Dư Châu Châu đã khóc lóc cầm điện thoại rồi.

“Thì ra anh không phải thần tiên.”

“Ồ?” Trần An cười vui vẻ, “Ài, bảo, anh, không, phải?”

“Thật ra chơi buổi tối vui hơn nhiều, có đèn màu rất đẹp. Nhưng ban ngày thì ít người, không ai cướp cầu trượt với chúng ta.”

Dư Châu Châu lúc này mới tỉnh táo, đứng rồi, lúc cô đang ngây ngô sợ làm thần tiên không vui vẻ, thì thần tiên cũng chẳng thèm hỏi cô nguyên nhân cụ thể, ngược lại còn mời cô đi trượt băng vào ngày thứ bảy.

“Trần An” Dư Châu Châu dùng hết dũng khí mà hỏi, “Anh nhiều tuổi rồi mà còn chơi cầu trượt?”

Trần An xoa lỗ tai, như nhớ tới gì đó, anh lấy một túi nhỏ trong balo đen, sờ mũi bảo, “Ha, lúc nhỏ không được chơi.” Trong giọng nói mang chút thất vọng.

Dư Châu Châu đi vào cửa với anh, vé vào cửa không rề, nhưng Trần An bảo thần tiên có tiền, cho nên anh sẽ trả cho cô.

“Chúng ta chơi gì trước đây?” Trần An nhìn sân chơi rộng lớn. Bầu trời màu xanh lam, mênh mông không điểm dừng, lúc ngẩng đầu lên, hít một hơi, không khí lạnh lẽo rót vào trong lá phổi, làm ngực người khác có chút đau đớn nhưng lại thoải mái, sau đó từ từ thở ra, giống như vết thương đang được chữa khỏi từng chút.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn giữ vẻ mặt nặng nề và lo lắng. Sân chơi màu trắng rộng rãi làm cô có chút hưng phấn, nhưng sự hưng phấn này lại mang theo một gông xiềng khiến cô không thể mở ra được.

Trần An cũng phát hiện được điều này, anh kéo balo nhỏ của cô, kéo cô đi tới đỉnh của cầu trượt.

“Chúng ta ngồi cái này.” Anh lấy một tấm giấy màu nâu ra, trông giống như tấm xốp lớn. Trần An ấn vai Dư Châu Châu để cô ngồi phía trước tấm giấy, sau đó mình ngồi đằng sau, ôm vai cô, dịu dàng nói, “Một, hai, ba, đi thôi!”

Dư Châu Châu không kịp hét và nhắm mắt, gió đập vào mắt cô giống như đang rửa sạch sương mù trong đôi mắt kia, sau lưng cô là lồng ngực kiên cố, sau đó cô giang hai tay hưởng thụ tốc độ nhanh mang cô về với mặt đất dày tuyết trắng—cô không còn nặng nề nữa, bởi vì cô không nặng nề nổi nữa.

Khác với lúc Lâm Dương dẫn cô và Chiêm Yến Phi đi chơi núi tuyết nhỏ nơi đất hoang kia, khác với sự vui vẻ lúc đó, khi mặt xốp từ từ chạy chậm lại, cô cảm thấy mình như con chim đi trú vừa hoàn thành cuộc bay lượn của mình, nhẹ nhàng rơi xuống đất, sáng khoải vô cùng.

“Chơi nữa không?”

“Chơi!”

Dư Châu Châu nhảy dựng lên lập tức, kéo tấm xốp dưới móng Trần An làm anh suýt ngã ngửa.

“Này, em định giết anh à?”

“Lần này không cho anh chơi nữa!” Đôi mắt long lanh hoạt bát của Dư Châu Châu trở lại, cô vứt bỏ thần tiên ở sau lưng, vụng về kéo tấm xốp lên cầu thang.

Bay lượn luôn khiến cho người khác nghiện, Dư Châu Châu gần như quên mất mình là ai lúc cô rơi xuống, cô chỉ là con chim, chỉ là một con chim đi trú vô tình đi qua nơi này, nghỉ ngơi một lát sẽ bay về lại nơi phương xa.

Một nơi rất xa, rất xa.

Dư Châu Châu mặt mõi, cô lau mồ hôi trên trán, ngừng đầu thì thấy Trần An đang dựa người vào cột đèn, cười dịu dàng với cô.

Cô vội vàng đứng dậy, cảm tấm xộp, ngại ngần giao ra, “Anh... Anh chơi không?”

Dư Châu Châu hồ thẹn vô cùng, thần tiên hồi nhỏ còn chưa được chơi cái này, thế mà mình còn cướp của anh.

“Cảm ơn, em rất hảo phóng.”

Trần An nở nụ cười chế nhạo làm Dư Châu Châu cúi đầu xuống thấp.

“Đi nào, đi ngồi xe trượt tuyết.”

“Anh xác định thứ này là xe trượt tuyết hả thần tiên?”

Trần An dờ khóc dờ cười, đối mặt với gương mặt rất đáng ấn dòn của Dư Châu Châu, anh chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Dư Châu Châu và Trần An cầm một sợi dây cương, cẩn thận trượt trên băng, mà trước xe trượt tuyết của hai người là một con chó bản thiu và hồi, bên cạnh còn có một con chó màu đen khác đang cúi đầu.

Hai người ngồi lên xe trượt tuyết, con chó đen thì chạy trước rất nhanh, nên xe của hai người luôn bị chếch bên phải nhiều hơn, cuối cùng cả hai ngã xuống.

Bọn họ cùng nhau đỡ con chó hồi đang khóc hu hu đấy, sau đó kéo dây cương, con chó đen cũng đau đớn chạy về chỗ cũ.

“Xui quá!” Trần An bắt đầu đi nói.

“Vì anh nặng quá đó.” Dư Châu Châu nghiêm túc nói.

Trần An quay đầu trừng mắt với con chó hồi một cái.

Sau đó thì thấy Dư Châu Châu đang trừng mắt nhìn anh.

“Em đối xử với thần tiên vậy à?”

Dư Châu Châu không cãi lại, cô cúi đầu, cố gắng kéo dây cương, chân hơi trượt tới một chút.

“Nếu anh là thần tiên thật thì tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 47: Em tin tưởng ai?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“*Anh chỉ đi Bắc Đại xem một chút.*”

“Trần An, anh sắp thi đại học rồi?” Dư Châu Châu vội vàng chuyển đề tài.

“Ừ, tháng bảy năm sau.”

“Không cần ôn bài à? Chị em cũng thi đại học, ngày nào chị ấy cũng ôn bài, trừ lúc ăn cơm, đi ngủ và đi toilet ra thôi, hơn nữa còn thường cãi nhau với cha mẹ, trông có vẻ rất phiền hà.”

“Ai bảo anh không ôn bài?” Trần An nhướn mày cười.

“Vậy sao anh còn chạy đến đây chơi cầu trượt với em?”

Trần An cười lớn, “Có chỗ nào không đúng à? Nếu không giải lao một chút thì sẽ thành đứa ngốc mất.”

“Vậy sao anh lại kiểm em ra chơi?”

Trần An dùng tay trái sờ mũi, “Tạm thời không nói cho em biết, sau này sẽ nói.”

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới một việc, “Đúng rồi, lúc trước khi anh rời khỏi dàn nhạc, anh từng báo sẽ tham gia cuộc thi rồi đi thi đại học rồi?”

“À, cuộc thi vật lý ấy hả?” Trần An nở nụ cười, giống như đây là một câu chuyện xa xăm nào đó, anh hơi hột bảo, “Lúc đầu bản kết bị đau bụng, không thể thi được nên lấy giải nhì, cho nên không thể chọn được đại học tốt như trong dự tính, bởi vậy tính tham gia thi đại học.”

Dư Châu Châu cảm thấy đây là chuyện liên quan đến vận mệnh, Trần An xui xẻo như thế mà trên mặt chẳng có chút tiếc nuối nào. Cô đột nhiên cảm thấy tôn kính anh, Trần An cũng có hi vọng đạt được giải nhất, nhưng anh không tiếc nuối gì, như vậy Dư Châu Châu vốn chẳng có tư cách gì treo vào mấy vòng trong của cuộc thi đội tuyển thì có tư cách gì mà đau khổ vì rớt chứ?

Cô nghiêng đầu nhìn Trần An, dưới bầu trời xanh lam, gò má mềm mại trầm tĩnh của chàng trai làm người ta cảm thấy yên ổn, anh kéo xe trượt tuyết nặng nề đằng sau nhưng vẫn giữ bộ dạng ung dung như trước. Thiên phú âm nhạc của anh, anh học ở trường Chấn Hoa, nhà anh to lớn như một lâu đài... Anh may mắn và ưu tú tới mức làm người khác phải ước ao, nhưng mà Dư Châu Châu lại chỉ luôn hi vọng vào kỳ tích, giống như cái đó vốn không thuộc về cô vậy. Trần An phía sau nở nụ cười, giống như có một cơ duyên khác vậy.

“Anh nhất định thi vào Thanh Hoa.” Dư Châu Châu nghiêm túc nhìn anh.

Trần An cười, “Chà, anh muốn học Bắc Đại thì phải làm sao đây, thương lượng chút đi, em có thể phê chuẩn không?”

Dư Châu Châu đỏ mặt, cúi đầu nhỏ giọng nói, “... Bắc Đại cũng được.”

Trần An cười ha hả, “Được, rất tùy thân cho anh, anh chỉ đi xem Bắc Đại một chút.”

Dư Châu Châu ngừng đầu nhìn bầu trời, màu xanh kéo dài đến nơi tận cùng thế giới, vậy thì nó xa đến mức nào đây? Cô vẫn luôn tin tưởng Trần An có thể bay đến nơi rất xa, rất rất xa, anh giống như là nhân vật chính trong những người mà cô từng gặp, thua cuộc thi vật lý chỉ là một thất bại nhỏ trước khi xuất hiện kết cục cuối cùng, bất hạnh cũng chỉ là đá kê chân để mang anh bay xa hơn.

“Tốt quá, thế thì anh cũng có thể đi Bắc Kinh.” Cô ngây ngốc nói.

“Em thích Bắc Kinh à?” Trần An ngạc nhiên.

“Không.” Dư Châu Châu cười, “Em chưa từng đi tới Bắc Kinh, từ nhỏ em đã chẳng đi đâu khỏi nhà, lúc nghỉ hè, nhiều bạn học đi Hoàng Sơn, Thái Sơn hay đi biển chơi thì em chẳng rời khỏi thành phố này. Có điều, em cảm thấy anh luôn muốn đi một nơi cách xa thành phố này, không phải đi du lịch mấy ngày, mà là... rời khỏi đây thật sự.”

Trần An không cười nữa, anh nghiêm túc nhìn cô gái luôn có một ước mơ mờ mờ trước mắt, sau đó cũng xoay đầu nhìn về phía chân trời.

“Đừng, anh muốn rời khỏi đây.”

Một câu nói rất ngắn nhưng lại làm Dư Châu Châu nhìn anh với đôi mắt kính ngạc, bởi vì Trần An rất ít khi nói về mình, anh luôn cười, nhưng đều là nụ cười an ủi người khác, giúp người khác phân tích mọi chuyện, nhưng chưa từng chủ động nói câu nào bắt đầu mấy chữ “Anh thích”, “Anh ghét”, “Anh muốn” cả.

“Tại sao?”

Anh quay đầu nhéo má Dư Châu Châu, “Không vì sao hết.”

Dư Châu Châu biết điều im lặng. Cô trước giờ rất biết điều, sẽ không hỏi ngược chuyện người khác như đám Đan Khiết Khiết.

“Châu Châu, tại sao em không vui thế?”

Dư Châu Châu kính ngạc, nhưng cô không phủ nhận theo thói quen mà hỏi, “Sao anh biết?”

Trần An nheo mắt, cười nói, “Anh là thần tiên mà.”

Nhìn thấy Dư Châu Châu nhắm mắt như thám tử lừng danh Conan, Trần An ngáp, “Thật ra, bữa trước nhà anh có tiệc, anh hỏi thăm tình hình của em từ Khiết Khiết, con bé bảo em dạo này hơi kì lạ nhưng em không nói cho con bé biết tại sao, con bé đoán là em bị mấy kì thi dẫn vật đến điên rồi.”

Đáp án hợp tình hợp lý như thế, nhưng lại làm Dư Châu Châu cảm thấy có chút thất vọng.

Lúc đó cô phát hiện mình đã thay đổi rồi. Cô bé mà năm đó chỉ cần tâm sự với hai chú thỏ quý tộc một chút kia, giờ đã mang rất nhiều nỗi lo hỗn loạn và không lồ, cô mất đi con thỏ trong lòng, cô đang chờ đợi một người có thể chứa đựng sợ hãi và buồn phiền của mình như bọn họ, hơn nữa, người kia phải giống như thần tiên, cô không cần nói cái gì người ta cũng biết, để tránh sự lúng túng và trầm mặc trong quá trình đó.

Trần An không phải là thần tiên.

Cô vẫn ngoan ngoãn trả lời, “Em thi không tốt. Em ngốc lắm, không vào đội tuyển được.”

Trần An không an ủi cô như người khác, “Chi cần nỗ lực thì sẽ đạt được trong tương lai”, anh hỏi, “Tại sao em phải học lớp đội tuyển? Em thích đội tuyển à? Khiết Khiết đâu học đâu, tại sao em...”

Dư Châu Châu lắc đầu, nhưng lại không thể giải thích lý do mình bắt buộc phải học đội tuyển—những nguyên nhân kia quá phàm tục và thấp kém, trước mặt Trần An ưu tú sắp thi đại học, cô không thể nói nguy cơ nhỏ nhỏ và thương tích của mình được.

Huống chi, Đan Khiết Khiết không cần vào đội tuyển, nhưng cô học Anh văn từ nhỏ, rất nhiều đứa trẻ đã học tiếng anh thêm ở ngoài từ năm lớp ba, lớp bốn. Lâm Dương lúc nói chuyện với bạn bè cũng có khi khoe khoang, lúc đầu nói, “I don’t think so”, Đan Khiết Khiết cũng chỉ vào từ được khắc nơi bút cô bảo, “Chữ banana này viết sai rồi nè.”

Cô không biết chữ đó sai thế nào, nhưng từ đó về sau cô không dùng cây viết đó nữa.

Nỗi buồn đã trôi theo gió lúc nãy lại dính lên người.

Cuối cùng, Dư Châu Châu dùng hết dũng khí, thành thật nói.

“Em không thể tuyển thẳng vào trường trung học trực thuộc đại học, em phải tự thi vào trường trung học. Hơn nữa, không chỉ thế, cô em bảo...” Dư Châu Châu hít sâu một cái, “Nói đám học sinh nữ tại em lên trung học sẽ khó theo kịp, nếu như không thể vào đội tuyển huấn luyện một chút, hoặc không học được đội tuyển, thì có nghĩa là em ngu ngốc, như vậy lên cấp hai... Hơn nữa em không thi vào trường trung học thuộc đại học thì không thể vào trường tốt, còn có, còn có...” Cô phát hiện mình nói chuyện hơi bị bừa bãi, đến cùng cũng không biết lý do chôn đầu sau cùng là gì, chỉ có thể im lặng, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt báng.

Trần An im lặng rất lâu, Dư Châu Châu cho rằng anh đang im lặng an ủi cô, không ngờ anh lại luôn mỉm cười, giống như một con chó nhỏ đang khó hiểu.

“Cười cái gì?”

“Em không học đội tuyển là ngốc? Không thể vào trường trung học trực thuộc đại học là ngốc? Bọn họ nói không học đội tuyển thì lên trung học sẽ không học theo người ta kịp, không học kịp ở cấp hai thì càng không thể chạy theo mấy bạn cấp ba, không học được cấp ba tốt thì sẽ không thi được đại học tốt...” Trần An nói một hơi, nghỉ mấy giây rồi hỏi, “Em tin à?”

Dư Châu Châu ngây người.

“Chẳng lẽ... không đúng à?”

Trần An chỉ vào mình, “Anh không học đội tuyển, anh không học trường trung học trực thuộc đại học, mà Bắc Đại với anh không phải là quá sức, nhưng anh lại học từ Chấn Hoa ra, em tin họ hay tin anh?”

Trần An nhìn bộ mặt ngờ ngạc của Dư Châu Châu cười lớn, nói, “Em tin tưởng à? Anh là ví dụ sống nè.”

Lúc đó, Dư Châu Châu chảy ra một hàng nước mắt vui vẻ và kính ngạc, không thể không thừa nhận, Trần An đúng là thần tiên.

Ít nhất là thần tiên của một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Quyển 4 - Chương 48: Trò chơi nhân vật chính

Edit: [Pi sà Nguyệt](#)

Beta: [Pi sà Nguyệt](#) + [Đậu Đậu](#)

“Chu Chu, sau này luôn phải cười như thế này nhé!”

Dư Châu Châu nở nụ cười vui vẻ, tảng đá lớn trong ngực cô đã bị Trần An cảm nếm ra xa, cô thậm chí còn có thể nghe tiếng nó bị vỡ vụn.

Nói đi nói lại, cô vẫn luôn sợ hãi một con đường mà cô chưa từng biết đến. Mà bây giờ, Dư Châu Châu đã biết rồi, Trần An đã đi qua con đường này, cũng bước ra với đầy hi vọng, vậy sao cô có thể không tin chứ?

“Chẳng lẽ chỉ vì những thứ này thôi hả?”

Khóc miệng Trần An nhếch lên, hoàn toàn không để Dư Châu Châu chìm đắm trong vui sướng thêm chút nào.

“Cái gì?”

“Em không vui vì những thứ này thôi hả?”

Dư Châu Châu cảm nhận được có một mảnh lông chim đang nhẹ nhàng vuốt qua trái tim mình.

Cô có thể dùng nhiều nỗi đau để an ủi người khác, chỉ có hai thứ này là không thể.

Cô có rất nhiều khó khăn để nhờ thần tiên giúp đỡ, chỉ có hai thứ này là không thể.

Cô thể Trần An chỉ tùy tiện hỏi một chút, nhưng trong vô tình anh đã bước đến vấn đề này, điều này làm Dư Châu Châu có chút cảm thán.

Em có thể nói cho anh biết sao, thần tiên?

Cô đang do dự thì nghe tiếng chó đen khóc, chủ tiệm cho thuê chó kéo xe trượt tuyết vội vàng đi tới chào đón bọn họ.

Chủ tiệm giống như lo lắng Trần An đòi lại tiền, cho nên luôn miệng xin lỗi, thậm chí còn đá con chó hỏi kia một phát, hi vọng hai người thấy cảnh này sẽ không tức giận nữa – Trần An vung tay bảo không sao, Dư Châu Châu ở cạnh còn nói theo ‘Không cho ông bắt nạt nó’, sau đó mới xoay người rời khỏi trong nụ cười nịnh nọt của chủ tiệm.

“Thấy không?” Trần An lắc đầu, “Làm chó cũng không dễ gì.”

Khách đến công viên càng lúc càng nhiều, đã có người xếp hàng bên cầu trượt, không gian náo nhiệt làm Dư Châu Châu tỉnh lại trong trời đất mênh mông và hai con người bọn họ lúc này, cô bắt đầu nghĩ rất nhiều chuyện thực tế. Có thể Trần An không vào được đội tuyển cũng không học được trường cấp hai tốt nhất, nhưng anh là Trần An.

“... Em không học đội tuyển, lại không học anh văn, em...” Cô chưa nói xong thì thấy nụ cười khinh bỉ của Trần An.

“Tiểu học đã học chương trình của cấp hai, cấp hai thì học chương trình của cấp ba, thi đại học thì lại đem đồng bài đó ra làm thêm lần nữa... Tại sao phải chạy sớm làm gì? Hôm nay làm chuyện ngày mai, ngày mai làm chuyện ngày kia, gấp làm gì chứ? Vội vàng đi chết để đầu thai sớm chút à?”

Dư Châu Châu gạt mình, giọng nói của Trần An vẫn dịu dàng như trước, nhưng lời nói lại mang theo mùi vị hận đời vô cùng, cô chưa từng thấy Trần An như vậy bao giờ, giống như một chàng trai không thích tức giận cái gì, cau mày nhìn nơi xa kia đã thay đổi suy nghĩ.

Cô kéo tay áo của anh, Trần An nở nụ cười, vỗ đầu cô, “Dọa em sợ à?”

“Không hề.” Dư Châu Châu lắc đầu, “Anh nói hay lắm.”

Đây là lần đầu Dư Châu Châu ăn bánh pizza. Bọn họ thấy công viên càng lúc càng đông, cuối cùng đành phải rời khỏi công viên, Trần An đột nhiên hỏi Châu Châu, “Em đã ăn pizza bao giờ chưa?”

Lúc đó, tiệm pizza chỉ mới mở trong thành phố, cũng giống như KFC vậy, tất cả các bạn nhỏ đều mong chờ được ăn. Lúc Dư Châu Châu thích KFC, tối nào mẹ cũng mang cánh gà cay thơm và khoai tây xay về nhà cho cô ăn, ăn nhiều tới mức cô mỗi khi thấy tiệm KFC là muốn nôn mửa.

Tại phương diện vật chất, mẹ luôn dùng hết khả năng để bồi thường cho cô, Dư Châu Châu cảm nhận được điều đó.

Các vị khách xung quanh dùng dao nĩa để cắt bánh, nhưng lúc pizza vừa đặt lên bàn bọn họ, Dư Châu Châu đã cầm một miếng bằng tay, pho mai trên bánh kéo dài trông rất mê người.

Trần An mỉm cười.

“Em cũng thích dùng tay ăn à?”

“Sao à?” Dư Châu Châu nhìn mọi người thì phát hiện mình là người duy nhất cầm tay ăn. Cô ngại ngùng buông miếng bánh hình tam giác xuống.

“... Ninja rùa ăn như vậy...”

Trần An cười rất hài lòng, anh cầm một miếng bánh bằng tay phải, “Nói đúng rồi.”

Lúc buồn thì ăn đồ ăn, bởi vì dạ dày và tim cách nhau rất gần, khi bạn ăn no, dạ dày ấm áp sẽ thay thế cho con tim của bạn, như vậy bạn sẽ không thấy trong lòng lạnh lẽo, vắng vẻ như trước nữa.

“Châu Châu, không thi vào trường âm nhạc phụ thuộc đại học hả?”

“Em không muốn thi.” Dư Châu Châu nhét miếng cà rốt vào miệng, tâm trạng vui vẻ nên cô cũng trở nên thẳng thắn hơn, cô lúc này mới giống một đứa trẻ, “Em thấy vô vị lắm.”

“Vô vị?”

“Em không thích. Em thích chơi đàn cello, nhưng không yêu thích tới mức có thể gắn bó nó cả đời. Em... Em không rõ lắm.”

“Vậy em muốn gì?”

Dư Châu Châu vuốt nhẹ ngón tay, nhìn về phía xa một cách chăm chú, “Em không rõ, em hoàn toàn không biết. Nhưng em hi vọng có ngày mẹ em không cần khổ cực như thế nữa, em hi vọng mình có thể kiếm thật nhiều tiền, sau đó mua một căn nhà thật lớn, sau đó em và mẹ có thể sống lại như hồi trước. Em còn muốn... còn muốn...” Còn muốn người khác không xem thường em nữa, cũng không muốn nhìn thấy cô Vu, Châu Thẩm Nhiên và Lăng Tường Xuyên, không muốn...

Cô ngăn người, ngậm đầu ngón tay ngây ngốc, ngừng đầu thì thấy ánh mắt dịu dàng của Trần An. Cô không mang bao nhiêu tâm tình lúc nói nguyện vọng của mình, cho nên khi thấy ánh mắt này, mũi cô đột nhiên hơi cay cay.

“Sao chỉ nghĩ cho mẹ em thôi vậy?”

Lời nói của anh như cây dao, tuy ánh sáng mang theo hơi ấm dịu dàng, nhưng lại sắc bén vô cùng.

Dư Châu Châu ngừng đầu, nuốt mấy ngụm nước miếng, ánh mắt của Trần An mạnh mẽ và cổ vũ.

Cô thả bánh xuống đĩa, lau miệng, hít một hơi.

“Bởi vì em chỉ có mẹ thôi.”

... Cuối cùng, cũng nói rồi.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời, Dư Châu Châu có thể bình tĩnh nói với người khác câu chuyện của mình một cách hoàn chỉnh. Mẹ cô và ba cô là người yêu hồi còn trẻ, ba cưới con gái nhà giàu, mẹ vẫn kiên trì sinh ra cô – hoặc nói là, bởi vì phát hiện muộn nên không thể nạo thai, vì rất nguy hiểm.

Thật ra, cô không nhớ tâm trạng mình lúc biết chuyện năm đó nữa rồi, chẳng qua, lúc nhỏ ‘ba’ và mẹ đã từng cãi cọ mấy câu, các bạn hàng xóm thù thù, và cả những lời ‘Biết vậy không làm’ và ‘Nhớ mãi không quên’ lúc mẹ say rượu, ôm cô mà nói.

Cho nên cô chỉ có thể nói cho Trần An, bọn họ không chơi với cô, Lâm Dương bị liên lụy thế nào, còn có đội tuyển – cô không học đội tuyển, không phải vì ngốc mà là vì cô muốn mình một bước lên trời, muốn làm được thứ tốt nhất, muốn giống như trong phim hoạt hình vậy, xoay người đại thế, đập hết các nhân vật phản diện xuống chân, kết cục sáng sủa.

Nhưng mà cô không khóc.

“Thật ra em rất muốn trả thù bọn họ. Em muốn trở nên tốt nhất, em ghét bọn họ.”

Hận có thể làm người ta mạnh mẽ đến bất ngờ.

“Nhưng em quá ngốc. Em cho là việc làm ủy viên đại đội lại có thể học cello, bọn họ nói em đa tài đa nghệ, nhưng giờ em mới biết, hóa ra chẳng là cái thá gì.”

Trần An vẫn giữ im lặng, đợi khi Dư Châu Châu im lặng một hồi, anh mới dịu dàng cầm tay cô.

“Châu Châu, chúng ta chơi một trò chơi đi.”

“Hả?”

“Chúng ta chơi trò chơi làm nhân vật chính.”

“Trò chơi nhân vật chính?”

“Là loại nhân vật chính bị nhiều người cười nhạo, xem thường, hăm hại, sau đó đột nhiên rơi xuống vách núi, tất cả mọi người không biết hấn sống hay chết, hấn đi nơi nào – nhưng mà, dưới núi luôn có hang động, trong hang động luôn có bí tịch, đợi hấn trở về giang hồ, mọi người mới phát hiện hấn đã trở thành người mạnh nhất thiên hạ, không ai có thể động tới hấn lần nữa...” Anh cố gắng giải thích lời nói của mình, sau đó bật cười, “Là loại trò chơi như vậy.”

Dư Châu Châu giống như hiểu, lại như không hiểu cái gì.

“Đến trường học không ai biết em, cho mình một bắt đầu mới, không có ai ở cạnh làm phiền, em có thể chạy trốn nhanh hơn. Dùng ba năm để thành một nữ hiệp nhỏ.”

Dư Châu Châu cảm giác được có một cánh cửa mở ra trước mắt mình, thấy được một thế giới mới. Tháng ngày còn dài như thế, con giận và hận thù cũng có thể dùng cách này để điều chỉnh.

Hơn nữa, anh còn biết cô là nữ hiệp.

Dư Châu Châu mỉm cười, đã lâu rồi cô mới vui như vậy, cô có thể thấy được ánh trắng cong cong trên mặt mình thông qua đôi mắt của Trần An.

“Vâng.” Dư Châu Châu gật đầu, “Em nhất định sẽ qua cửa trò chơi này!” Nghĩ một lát còn nói, “Em sẽ đậu trường Chấn Hoa của anh!”

Cuối cùng, cô còn nhỏ giọng kêu, “... Thi Chấn Hoa... có môn toán không?”

Trần An xoa đầu cô cười, Dư Châu Châu ngại ngùng sờ mũi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngừng đầu hỏi, “Nhưng nếu như dưới vách núi không có hang động và bí tịch thì sao? Lỡ té chết thì phải làm sao?”

Trần An vuốt ngón út ra, ngoắc ngoắc tay với cô, “Châu Châu, anh là bí tịch của em nè!”

Ừm, Dư Châu Châu mỉm cười, em tin tưởng anh.

Bên ngoài cửa nhà bà ngoại, Dư Châu Châu vẫy tay tạm biệt Trần An, đột nhiên anh gọi cô lại.

“Châu Châu, cái này định đưa em từ sớm, nhưng lần nào cũng quên mất, anh cũng bảo sẽ có cơ hội. Bây giờ mới nhớ ra.”

Dư Châu Châu cầm một phong thư dày, cúi đầu mở ra.

Cô bé trong hình đứng một mình trên sân khấu, ôm cái cúp lớn, trên mặt còn nở nụ cười xán lạn.

Dư Châu Châu gần như quên mất nụ cười đó của mình.

“Lần thi kể chuyện của em, vốn định chụp Kiệt Kiệt, nhưng sau đó con bé không đạt giải, còn khóc trên sân khấu nên anh không chụp lại, cả cuộn phim đều chụp em hết. Sau khi rửa ảnh, vốn định mang cho em nhưng luôn quên. Có thể là anh thấy bức ảnh đáng yêu quá mức nên muốn giữ thêm vài ngày.”

Con mất Dư Châu Châu ươn ướt, cô dùng tay vuốt nhẹ cô bé trong ảnh.

“Châu Châu, sau này phải cười như vậy nhé!” Trần An cúi người nhìn cô, “Nhất định phải cười tươi như vậy mới đẹp.”

Dư Châu Châu nhét bức ảnh vào phong thư, sau đó nhét vào tay Trần An.

“Anh giữ đi, nếu anh thích thì giữ lại.”

Trần An kinh ngạc, “Em không cần à? Nụ cười trong ảnh rất đẹp.”

Dư Châu Châu lắc đầu, ngừng đầu, nở một nụ cười còn tươi hơn trong ảnh, dưới ánh chiều tà dịu dàng, gương mặt của cô trông còn xinh đẹp hơn nhiều.

“Anh giữ làm kỷ niệm đi.” Cô nói, “Còn em... Anh xem, em soi gương là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 4 - Chương 49: Cậu ấy khác với người khác

Edit: Pi sà Nguyệt

“Viết giống như người khác là vì cậu ấy khác người khác”

Dư Châu Châu thay đổi, cô giống như hàng cây xanh nở rộ sau một đêm mưa xuân vậy, sáng sớm rời khỏi nhà, cô dùng đôi mắt mong chờ nhìn bầu trời xanh lam.

Cô càng ngày càng thích cười nhưng lại ít nói chuyện, giống như đang đợi một bí mật động trời nào đó vậy.

Một cảm giác rục rịch gấp gấp không muốn đợi, xen lẫn vào là sự vui sướng, sự vui vì tòa từ trong ra ngoài, nhưng đây không phải là kiểu tán ra sự vui sướng một cách mãnh liệt mà trở nên hướng nội hơn, trầm tĩnh hơn, cứ như sự vui buồn của các bạn cùng trang lứa chỉ là trò trẻ con, Dư Châu Châu đã mở ra cánh cửa vào một thế giới khác trong vô thức, một thế giới thành thực và thần bí hơn.

Không còn giống một cô bé nữa, mà đã trở thành một thiếu nữ rồi.

Cô vẫn chuẩn bị thi thăng cấp cello [1] vào mùa hè hằng năm như trước, lần này cô sẽ thi cấp mười, nó như một dấu chấm tròn vậy, giống như là một lời tạm biệt với người kia và thế giới đó. Cô cũng có thể cảm nhận được sự khinh thường của cô Vu khi không đăng ký tham gia lớp đội tuyển – Đan Khiết Khiết không kim được mà hỏi thăm cô, “Châu Châu, cậu sao thế?”

[1] thi thăng cấp cello: cái này thì mình cũng không rõ lắm, tại search gg và wiki đều không ghi, mà bản thân mình lại không hiểu về cello nữa. Nhưng cuộc thi thăng cấp này mình nghĩ nó giống với các cuộc thi thăng cấp bên võ để tăng đai vậy. Còn về bên cello, theo một trang lớp học Cello thì họ thường sẽ thi 2 phần bao gồm thực hành và lý thuyết.

Về thực hành thì có 4 phần: Set pieces – Tiểu phẩm, Scales and arpeggios – Gam và gam rải, Sight reading – Thị tấu và Aural Test – Nghe.

Về lý thuyết thì thi trên giấy từ 90 đến 180 phút tùy từng cấp độ.

Bạn nào học cello và biết về thông tin thi thăng cấp này, hãy để comt lại để mình chỉnh sửa cho đúng thông tin nhé. Cảm ơn các bạn.

Dư Châu Châu mở túi bút ra, đẩy quyển truyện Thám tử lừng danh Conan mới thuê vào học bàn, nghiêng đầu cười, “Không sao hết.”

“Tớ cảm thấy cậu có chút lạ.” Đan Khiết Khiết nhỏ giọng lầm bầm, nhìn Dư Châu Châu không tính giải thích thì mới nói ra ý đồ chân chính.

“Sao quan hệ của cậu và Chiêm Yến Phi tốt như vậy?”

“Cậu ghét cậu ấy à?”

“Không!” Đan Khiết Khiết phát hiện Dư Châu Châu ngày càng hiểu trò đánh trống lảng, càng ngày càng giống ông anh họ kia của mình, cô cười, “Sao tớ có thể ghét cậu ấy chứ? Tớ chỉ là... Cậu tự nghĩ đi, rõ ràng cậu không để ý tớ mà!”

Giọng nói của Đan Khiết Khiết ngày càng nhỏ, Dư Châu Châu cười lên lên, kéo tay cô nói, “Tớ không để ý cậu khi nào?”

“Hôm qua mọi người bảo đi nhà sách mua sổ lưu bút, nhưng cậu không đi với chúng tớ.”

“À...” Dư Châu Châu xoa gáy, cười bảo, “Tại tớ không mua sổ lưu bút nên không đi.”

“Không lẽ cậu mua rồi à?” Đan Khiết Khiết kinh ngạc vô cùng, “Cậu không nói cho tớ!”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Tớ không mua, cũng không định mua.”

“Cậu không viết lưu bút à?” Đan Khiết Khiết cảm thấy mình gặp phải quái vật rồi.

Đầu hạ năm nay, tất cả bạn học bắt đầu truyền sổ lưu bút cho nhau, các bạn nữ vì không muốn trùng dáng sổ mà lựa chọn sổ rất khó sở, quyển lớn quyển nhỏ, quyển màu hồng quyển màu xanh, quyển hình phong cảnh quyển hình hoạt hình, quyển tách rời từng trang quyển thì kẹp chặt lại, nội dung thì đầy đủ vô cùng, viết rất nhiều thứ, nào là chòm sao, nhóm máu, câu trích dẫn, thần tượng, đồ ăn yêu thích,...

Sổ lưu bút càng nhiều trang được viết cũng thể hiện nhân duyên trong sáu năm học tiểu học, tất cả mọi người rất coi trọng điều này, trong tay Dư Châu Châu có cả đồng giấy rồi, trên góc phải tờ giấy còn ghi tên chủ nhân bằng bút chì. Cô bắt đầu viết tên mình, nick name, chòm sao, ngày tháng năm sinh... lên từng tờ một. Sau đó mới viết vài câu nghiêm túc đầy khách sáo, “Chúc cậu tương lai sáng lạn, đạt được điều cậu muốn, mọi chuyện đều thuận lợi, vạn sự như ý.”

Tất cả mọi người đều cố gắng viết những lời nhắn gửi cá tính, quan trọng là có không ít một số bạn nữ có chút tình cảm ám muội với các bạn nam, muốn viết vào sổ nhưng lại lo lắng người sau viết đọc được – cho nên rất là buồn rầu. Còn cả việc đậu vào trường phụ thuộc các trường đại học hay là học trong tám trường kia đã trở thành tảng đá lớn trong lòng các cô cậu bé, nhưng lại không thể nói thêm cái gì, chỉ có thể nói một câu “Chúng ta luôn là bạn tốt.” mà thôi.

Dư Châu Châu luôn viết những câu này, chỉ có sổ của ba người bạn tốt là Đan Khiết Khiết, Lý Hiểu Tri và Chiêm Yến Phi là viết thêm mấy câu về kỷ niệm của bọn họ.

Không ai biết rằng cô chỉ không muốn để lại bất kỳ dấu vết gì. Cuộc sống của Dư Châu Châu đã trải qua rất nhiều cuộc chia ly, cô càng hiểu rõ cái câu ‘luôn là bạn tốt’ 1mong manh đến mức nào – bọn họ không thể đầu lại với thời gian được, thậm chí còn không thể chống đối được việc quên lãng mọi chuyện. Con đường trường thành luôn có rất nhiều thứ mới lạ, nhiều người bạn mới thú vị, tâm linh của chúng ta lại rất nhỏ, không thể chứa quá nhiều thứ cho nên vừa đi tới cũng vừa vứt bỏ.

Cho đến thứ ba giữa tháng sáu, Lâm Dương mới chặn đường cô lại.

Đội cổ vũ và đội trống phải tham gia đại hội ăn mừng của đoàn thanh niên cho nên phải tập huấn vào buổi chiều, bởi vậy cả trường được nghỉ chiều hôm đó. Dư Châu Châu mang cặp đi ngang qua sân trường, nhìn những bạn nhỏ mặc bộ đồ xanh lục của đội trống và đội cổ vũ đang xếp hàng dưới mặt trời, lại nhìn lên lớp học trống vắng kia, đột nhiên cảm thấy có chút buồn phiền.

Cuộc đời giống như một con quay, vòng tới vòng lui, liên tục sinh sôi không ngừng nghỉ.

Cô vừa cảm thán xong thì thấy Lâm Dương đang mang cặp, đứng dựa tường trông mắt nhìn cô.

“Có chuyện gì à?”

Lâm Dương cầm một tờ giấy màu xanh nhạt từ sau lưng đưa ra, “Cậu còn hỏi à? Cậu xem cậu viết cái quái gì cho tớ này!”

“Lâm Dương, chúc cậu tương lai sáng lạn, lúc nào cũng vui vẻ, mọi chuyện thuận lợi.”

Dư Châu Châu nhìn mấy lần, “Là sao?” không viết sai chữ nào mà.

“Sao cậu có thể... sao cậu có thể...” Cậu luống cuống, không biết nên nói gì.

Cậu nhớ Chiêm Yến Phi đưa sổ lưu bút cho Dư Châu Châu, mong đợi rất lâu, hôm nay mới cầm lại, ai ngờ lại nhận được một câu không chút phá cách này.

Quan trọng hơn là, cậu biết Dư Châu Châu đều viết một câu y chang như vậy trên sổ lưu bút của các bạn học khác.

Sao có thể viết cho tớ giống như viết cho bọn họ chứ? Lâm Dương cảm thấy rất oan ức, nhưng cậu chỉ cầm tờ giấy run rẩy giữa trời, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Cậu viết cho tớ giống như người khác, thậm chí... thậm chí... còn thiếu một câu!”

Lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện, cô viết thiếu câu ‘vạn sự như ý’.

“Xin lỗi, bây giờ tớ viết thêm cho cậu.”

Lâm Dương gần như bị cô chọc giận, “Điểm chính không ở đây! Cậu viết lại hết cho tớ!”

“Viết lại?” Dư Châu Châu cúi đầu nhìn tờ giấy kia. Sổ lưu bút của Lâm Dương rất lớn, vì để cô viết lời nhắn nên trừa không ít khoảng trống, để viết hết đồng giấy này chỉ trong vòng mấy câu kia, cô đã có ý viết chữ lớn hơn mức bình thường rất nhiều, cho nên giờ không có cách gì để chỉnh sửa.

“Tớ cho cậu một tờ mới, cậu viết lại lần nữa cho tớ!” Lâm Dương mở cặp tìm kiếm, móc đủ các ngăn nhưng không tìm được.

“Ngày mai đưa tớ cũng được.” Dư Châu Châu đưa tay che ánh mặt trời chói chang trên đầu.

“Không được, cậu nhất định sẽ kéo dài cho coi, một tờ giấy mười hai chữ cậu viết tận hai tuần, đợi ngày mai đưa cậu á? Không chừng tớ tốt nghiệp còn chưa viết xong.”

Dư Châu Châu đành buông tay, “Thế cậu muốn sao giờ?”

Lâm Dương đứng tại chỗ nghĩ nghĩ một hồi, sau đó đỏ mặt, ấp úng nửa ngày mới mở miệng bảo, “... Cậu tới nhà tớ đi.”

Ba mẹ đi làm nên họ sẽ không biết. Để cô ấy viết trong nhà mình, nếu viết không hay thì viết lại, Lâm Dương càng nghĩ càng thấy rất hợp, thậm chí còn muốn chạy vào phòng giáo viên để mượn thước dự phòng của thầy Trương cơ.

“Tớ không đi.” Dư Châu Châu lắc đầu.

Thật ra cô có ý viết lời nhắn cho Lâm Dương giống như các bạn học khác. Lúc nhận quyển sổ lưu bút màu xanh dương có hình con cáo nhỏ này, cô đã bối rối mấy ngày liền mới quyết định viết như vậy.

Viết giống như người khác là vì cậu ấy khác với người khác.

Dư Châu Châu không biết mình sợ hãi cái gì, sợ đến mức quên viết câu cuối cùng.

Không đi không được! Lâm Dương bị thái độ của cô chọc giận, hoặc là nói, bởi vì cậu quá chờ mong nên khi nhận được tờ giấy, cảm nhận như mình bị một chậu nước đá đổ lên đầu vậy, cậu thật sự rất tức giận, tức đến mức quên cả việc sợ ba mẹ mình. Cậu trực tiếp cầm tay Dư Châu Châu, kéo cô đi ra ngoài cổng trường.

“Cậu muốn làm gì?” Dư Châu Châu cố gắng rút tay ra, nhưng thấy dù cô đến mức nào, kể cả khi cô tay đỏ bầm rồi nhưng vẫn không thể rút được. Cô không hề biết Lâm Dương lại mạnh đến thế.

Sau khi Lâm Dương chạy ra khỏi trường, con giận cũng giảm xuống, trong lòng đột nhiên có chút khác thường.

Cậu buông lỏng sức trên tay từng chút một, không dám quay đầu nhìn về mặt của cô bạn đằng sau lưng mình, lúc này, dù cậu vẫn cầm tay cô nhưng cô không giãy dụa nữa, im lặng đi theo cậu về nhà.

Bọn họ duy trì tư thế kỳ quái như vậy, một trước một sau, cánh tay lắc lắc, đầu cúi thấp, bước chân vội vã, lòng bàn tay nóng bừng.

Cảnh vật xung quanh trở nên nhạt dần, sau đó chẳng còn có ý nghĩa gì, yết hầu Lâm Dương có chút lạnh, cánh tay cũng có chút đau nhức, cô bạn sau lưng trở thành gánh nặng ngọt ngào, cậu muốn buông tay để đỡ mỗi một chút nhưng lại không nỡ, cười hồ khó xuống, bước chân dặng sau trở nên vội vàng một chút, trái tim Lâm Dương nhảy lên một nhịp, nghiêng đầu nhìn sang thì thấy Dư Châu Châu đã đi tới cạnh cậu.

Hơn nữa, cô vẫn không buông tay cậu ra.

Bước chân của Lâm Dương hỗn loạn, cứ như đang mơ, nhưng lại không biết giấc mơ này bắt đầu khi nào, không biết nó kéo dài vĩnh viễn hay sẽ kết thúc sớm.

“Châu Châu?”

“Hả?”

“Không có gì.”

Lâm Dương cúi đầu, khoe miệng hơi nhếch lên, trong lòng có chút ngọt ngào khó tả.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 50: Vạn sự thắng ý

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“*Tạm biệt, tiểu học*”

Dư Châu Châu đổi giày đi vào phòng khách. Nhà Lâm Dương vẫn như trước, mặc dù có chút thay đổi nhưng không quá nhiều, mà thật ra cô cũng không nhớ rõ cho lắm.

Ký ức lúc nhỏ mang theo tính chất lựa chọn, cô có thể nhớ đến về mặt khó chịu của Lâm Dương lúc ở nhà trẻ, cả hình ảnh cậu bị hộp cơm đập lên người, nhưng lại không thể nhớ tường nhà cậu ấy năm đó màu gì.

“Cậu ăn hoa quả không? Tớ đi rót cho cậu một ly nước trái cây nhé! Cậu uống nước đào hay là nước mơ? Đứng rồi, có chocolate và phô mai, cậu đợi tớ một lát, tớ đi lấy cho cậu!”

Lâm Dương ném chuyện cây thước ra sau lưng, bây giờ cậu bắt đầu chìm vào trong sự nghiệp nuôi heo.

Khi cậu bụng mồm nhỏ đi lên phòng mình thì thấy Dư Châu Châu đang nghiêng người về phía trước, tập trung tinh thần nhìn giá sách của cậu, ánh mắt của cô đảo qua những gáy sách.

Cái eo nhỏ và thân hình đang phát dục lộ rõ, hôm nay Dư Châu Châu không cột tóc đuôi ngựa rồi thắt bím mà để kiểu tóc công chúa *[1]*, cô dùng kẹp màu xanh nhạt để cố định một phần tóc ở sau gáy, còn lại thì để nó rơi tung trên vai, mái tóc chảy xuống giống như tấm lụa mỗi khi cô dùng đưa cái đầu. Ánh mắt Lâm Dương chuyển động theo sợi tóc của cô, trong lúc lơ đãng đã ngừng trên đôi vai gầy gò của cô, do đồng phục màu trắng ngầy hề hơi mỏng nên cậu có thể thấy được dây nịt ngực màu lam nhạt ở trên vai cô —

[1] Tóc công chúa: Kiểu tóc như hình.

“Lâm Dương?”

Tiếng gọi này dọa Lâm Dương suýt nữa sặc nước miếng, Dư Châu Châu cầm lấy cái mâm từ Lâm Dương đang ho sặc sặc, xoay người hỏi cậu, “Cậu không sao chứ?”

“Không sao!” Lâm Dương vội vàng cúi đầu, lật tìm trong hộp tủ dưới bàn, sau đó cầm một bao đựng dây bằng nylon màu xanh nhạt ra, lấy một tờ giấy từ bên trong đó đưa cho Dư Châu Châu, “Đây, của cậu, viết lại đi.”

Dư Châu Châu cảm từ giấy đó, nhanh chóng điền thông tin cá nhân của mình lên, sau đó dờ người nhìn khoảng trống trên giấy.

“Viết cho hay vào, viết dờ là tờ bắt cậu viết lại đây. Tớ có nhiều giấy lắm.”

“Tớ không biết viết gì.”

Lâm Dương tức giận, “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Có thể cho tớ đọc các bạn học khác viết thế nào không?”

Lâm Dương ngăn người một lát, sau đó đưa mấy tờ giấy kín chữ cho Dư Châu Châu, rồi ngồi xuống cạnh cô, vui vẻ nhìn cô dùng ngón tay thon dài và trắng như tuyết lật từng tờ giấy một – Trong đó đều là thành quả đáng để cậu khiếu nại vô cùng.

Mỗi người đều viết cho cậu rất dài, đánh giá rất cao, rất nhiều lời chúc tốt đẹp, không qua loa chút nào – Dương nhiên không tính cô nàng Dư Châu Châu này.

Tương lai sáng lạn, đạt được mọi thứ mong muốn. Trời ạ, cũng chỉ có mỗi cô nàng này mới nghĩ ra được.

Dư Châu Châu nhìn tờ giấy của Lăng Tường Xuyên, không hề có một lời khen hay chúc gì hết, tất cả chỉ ngập tràn những hoài ức nhỏ vụn vặt, sự thân mật thể hiện rõ qua từng con chữ một cách rõ ràng. Đây là sự tự tin trời sinh, giống như trước giờ chưa từng nghi ngờ bọn họ sẽ tách ra, cô bạn kia tin tưởng họ luôn ở cạnh nhau không rời xa.

Sự thân thiết tự nhiên như vậy cũng giống như của tờ giấy của Tường Xuyên, hoàn toàn không có những lời khen hay đánh giá nào, thậm chí ở cuối tờ giấy còn viết thêm một câu, “Lâm Dương, cậu đi ăn cứt đi! Nhớ ăn lúc nóng nhé!”

Sau đó cô thấy của Dư Đình Đình.

Những lời khen tặng đầy quy củ, chữ viết xinh đẹp nắn nót, nhìn qua thì chẳng có gì đặc biệt cả.

Nhưng câu nói cuối cùng, vẫn giống như trước kia.

“Cậu luôn là đại đội trưởng ưu tú nhất trong lòng tớ.”

Chỉ là lần này, thiếu một câu “Sinh nhật vui vẻ”. Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn Lâm Dương, cậu đang đọc rất vui vẻ, giống như quên mất quả táo pha lê không rõ người gửi kia.

Dư Châu Châu đặt đồng giấy xuống, “Được rồi, tớ viết cho cậu.”

Lâm Dương hưng phấn vô cùng, cậu đặt giấy lên bàn, sau đó còn xun xoe đưa cây viết màu xanh cho Châu Châu.

Không ngờ Dư Châu Châu không có ý kể lể, cô vung bút lên, viết bốn chữ.

“Vạn sự thắng ý.”

Lâm Dương gần như học máu, “Cậu làm gì thế? Tớ bảo cậu viết lại chứ không có bảo cậu viết thêm vào.”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Cậu nhìn cẩn thận đi, bốn chữ này khác nhé!”

Vạn sự thắng ý, không phải vạn sự như ý.

“Mọi chuyện đã như ý cậu rồi, chuyện gì cũng đúng như ý cậu, tớ không chúc cậu điều đó nữa. Bốn chữ này là bà ngoại nói cho tớ biết đó, tớ luôn cảm thấy đây là lời chúc phúc tốt nhất, tớ tặng cho cậu.”

Dư Châu Châu vô cùng chăm chú, Lâm Dương không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời của cô, chỉ nhìn đôi dép màu xám nhạt dưới chân, buồn bực hỏi, “Nghĩa là gì đây?”

“Ý của vạn sự thắng ý là tất cả mọi thứ còn tốt hơn cả những gì cậu nghĩ.”

Cô gờ tay phải lên, dùng ngón tay trỏ và tay cái ước lượng ‘một chút’ cho cậu, ánh mắt Lâm Dương nhìn vào khe hở của hai ngón tay, nhìn vào đôi mắt ngập tràn ý cười của Dư Châu Châu.

Cậu cúi đầu, rút tờ giấy trong tay cô ra, khó chịu nói, “Haiz, được rồi, cứ thế đi.”

Sau khi nói xong, Lâm Dương cảm thấy hối hận vô cùng. Dư Châu Châu hoàn thành nhiệm vụ có nghĩa là được về rồi, cậu không nở nhưng lại không có lý do nào để giữ cô lại.

Nhưng hôm nay Dư Châu Châu lại rất phối hợp, không đối nghịch với cậu, cũng không... cũng không bắt nạt cậu.

“Trong nhà cậu có đủ hết các tập phim hoạt hình Disney à?”

“Ừ, khi bé tớ có xem.” Lâm Dương lấy mấy cái đĩa trên tủ xuống, “Cậu muốn xem không?”

“Có, tớ chưa xem bao giờ.” Dư Châu Châu tiện tay lấy một cái đĩa ra, “Xem ‘Công chúa Bạch Tuyết’ đi!”

Rất dờ.

Lâm Dương nuốt câu đánh giá này vào bụng, cười li li mở tivi. Sau khi màn hình chiếu phim, cậu cảm một quả táo lên miệng cắn, sau đó lại đưa cho Dư Châu Châu một quả.

Dư Châu Châu im lặng xem phim, lúc Lâm Dương gần như ngủ thiếp đi thì cô nói, “Công chúa Bạch Tuyết không phải như thế này.”

“Cậu gặp rồi à?”

“Cậu không hiểu đâu.” Cô lắc đầu một cái, “Không xem nữa, chán lắm.”

Lâm Dương tắt TV, nhìn Dư Châu Châu bất lực, cô ngồi trên ghế salon nhà cậu nghĩ gì đó, nhưng cậu không biết, có điều đáng về của cô có chút ưu thương.

“Lâm Dương, cậu thích phim hoạt hình nào nhất?”

Cậu bị vấn đề này làm bất ngờ, nghĩ một hồi mới trả lời, “Cô bé lọ lem... Còn cậu thì sao?”

Dư Châu Châu nở nụ cười, “Tớ thích Chìm son ca, là một câu chuyện kể về một vị vua và chìm son ca của Andersen.”

“Tớ chưa từng xem.” Lâm Dương cảm thấy tò mò với mọi thứ của Dư Châu Châu, “Cậu kể tớ nghe một chút.”

“Lần sau đi.” Dư Châu Châu nói xong thì ngăn người một lát, sau đó bối rối nghiêng đầu nhìn bàn học của Lâm Dương, “Ồ, cậu có mấy tính bàn à?”

“Ừ.” Lâm Dương gật đầu, “Mấy tính trường tại mình tệ quá mà!”

Nhưng Dư Châu Châu không quan tâm mấy tính tệ thế nào, Lâm Dương cảm thấy cô có chút mất tập trung, không biết đang lo lắng cái gì. Ánh mắt của cô dừng trên giá sách của cậu lần nữa, sau đó nhìn nó ngơ ngác.

Lâm Dương cũng ngẩng đầu lên, cậu thấy một cái hộp bằng màu vàng được đặt tầng cao nhất. Cậu đã từng để nó trên ghế nhiều lần, nhưng chưa từng chơi nó lần nào.

“Châu Châu, tại sao trước kia cậu không chơi với tớ?” Cậu biết vấn đề này rất ngầy thơ, nhưng cậu rất muốn biết.

“Không tại sao hết.” Dư Châu Châu lắc đầu, đột nhiên cười, “Lâm Dương, chúng ta chơi game đi! Chơi cái này!”

Bảng trò chơi đáng thương, nhiều năm qua chẳng ai chơi cậu cả, kể cả anh Kiều cũng ở trong số đó.

Lại là Hồn Đầu La, lại ở cửa thứ ba, Dư Châu Châu gần như không tiến bộ chút nào, nhưng cô không nôn nóng, vui vẻ làm liên lụy Lâm Dương, mà Lâm Dương cũng chẳng nói gì, chỉ ở cạnh đánh yểm trợ cho cô, chờ đợi cô chạy theo mình.

Một trò chơi đơn giản nhưng lại chơi rất lâu.

Lúc chơi ‘Đại tác chiến của Sóc’, Dư Châu Châu thao túng con sóc của mình đánh lên Lâm Dương, ném cậu sang cho con Rắn Hồ Mang. Lâm Dương không nhận được, hô to, “Cậu có thể đừng bắt nạt tớ được không hả?”

Dư Châu Châu lườm cậu một cái, “Cậu tình nguyện còn gì! Ai bảo cậu không tránh ra chứ?”

Lâm Dương nghẹn lời. Đúng thế, cậu tình nguyện, trước giờ cậu không bao giờ tránh ra cả, kể cả trong game hay ngoài đời.

Cậu cúi đầu, dùng tay phải đỡ cằm, nhìn màn hình cười nhẹ.

“Đừng vậy, tớ tình nguyện.” —

Dư Châu Châu đi về nhà dưới ánh chiều tà. Xoay người lại vẫn có thể thấy được sân thượng nhà Lâm Dương, cậu đứng trên đó vẫy tay với cô, cô có thể tưởng tượng được hình ảnh cậu cười ngầy ngốc.

Cô cúi đầu, mũi cay cay, bước nhanh không quay đầu lại —

Lễ tốt nghiệp dài dòng cuối cùng cũng chịu kết thúc, dù thế nào, Chiêm Yến Phi và Dư Châu Châu cũng là nhân vật nổi tiếng của khóa này, các cô và Lâm Dương, Lăng Tường Xuyên, Tường Xuyên vẫn xuất hiện trên sân khấu, đọc thơ hoặc đọc bài diễn văn thay cho các học sinh, mỗi người đều có công việc của mình, cuối cùng là một tuồng kịch.

“Vì vậy cậu phải đi học ở thành Tây à?”

“Ừ, trung học 35. Châu Châu, cậu tính học trường nào?”

Dư Châu Châu lắc đầu đầy thần bí, “Không nói cho cậu, nhưng sau này tớ sẽ viết thư cho cậu.”

Trong đôi mắt Chiêm Yến Phi còn vương vài giọt nước rung rung, “Châu Châu, cậu là cô bé tốt nhất tớ từng gặp.”

Dư Châu Châu mỉm cười, “Cậu luôn là Tiểu Yến Tử trong lòng tớ.”

Cũng may, không ai trong các cô nói, chúng ta vĩnh viễn là bạn tốt.

Dư Châu Châu nhìn đám học sinh và phụ huynh đang vây quanh cô Vu ở đằng xa, cô đứng ngoài nhìn rất lâu.

Cô Vu luôn muốn gặp mẹ mấy lần, nhưng mẹ luôn cười lạnh bảo, “Lòng tham không đáy”. Mấy tháng trước, mẹ đề dành thời gian để nói chuyện học hành với Dư Châu Châu một cách nghiêm túc rất lâu.

“Cô giáo của các con có thể giúp được gì? Cô ta chỉ muốn thừa dịp cuối này mà thu chút quà thôi. Việc đi học trường thuộc đại học để đó cho mẹ, con cứ yên tâm.”

“Cái gì?” Dư Châu Châu kinh ngạc vô cùng, “Con có thể đi học trường thuộc đại học ạ?”

“Sao không được?” Mẹ nhìn cô khó hiểu, “Trường trung học thuộc đại học cũng nhận học sinh mà, dựa vào quan hệ lại đóng thêm hai mươi ngàn xây trường là được, còn có thể giúp con vào lớp tốt nhất, có gì khó chứ? Trước giờ mẹ bận quá, mai mẹ sẽ chạy đường cho con.”

Những chuyện trước kia cô cho là rất khó khăn, bây giờ chỉ cần dùng tiền và quan hệ là giải quyết được. Lúc đó cô còn tưởng mình rơi vào tuyệt cảnh cơ.

Trên mặt Dư Châu Châu hiện vẻ vui vẻ.

Sau đó nhanh chóng biến mất.

“Nhưng mà, mẹ ơi, con không muốn học trường trung học thuộc đại học.” Cô nói từng chữ một.

Không ai có thể ép được cô.

Nữ hiệp Dư Châu Châu tình nguyện nhảy từ trên vách núi xuống.

Vì một thế giới mới xa lạ và xinh đẹp.

Khi mọi người tan đi, cô mới lấy hết dũng khí đi về phía cô Vu, cô Vu đang thu dọn đồ đạc ngẩng đầu nhìn cô. Cô Vu không nói lời khen tặng nào cả, chỉ nhíu mày nói lại chuyện học lần nữa.

“Dư Châu Châu à, em rốt cuộc nghĩ thế nào hả? Cô chưa từng thấy học sinh nào như em, hồ sơ của em đưa tới...”

“Cô Vu.” Dư Châu Châu lần đầu cất ngang lời của cô giáo.

“Cô Vu, thật ra cô có thể làm một cô giáo tốt.”

Cô Vu ngẩn người, nhìn Dư Châu Châu khó hiểu.

“Nhưng cô không muốn.”

Cuối cùng Dư Châu Châu cũng nói hết những lời mà cô nghĩ trong lòng, sau đó xoay người rời đi —

Lâm Dương cuối cùng cũng thoát khỏi đám phụ huynh, cậu chạy vội ra cửa lớn thì thấy Dư Châu Châu đeo cặp đi về.

“Châu Châu!” Cậu lớn tiếng quát lên, hoàn toàn không kiêng dè chút nào — Bởi vì ba mẹ đã đi công tác rồi.

Dư Châu Châu quay đầu, cậu vui vẻ kéo cặp cô lại, hỏi, “Châu Châu, cùng về nhà nhé!”

“Hôm nay tớ có việc.” Dư Châu Châu cúi đầu, không nhìn cậu.

Lâm Dương thờ dài thất vọng. “Vậy à? Thế sau này chỉ có khi vào năm học mới gặp được nhau, tại hệ tớ sẽ đi châu Âu chơi với ba mẹ, ba tớ đi công tác, mang theo tớ và mẹ đi du lịch. Có thể sẽ nghỉ một thời gian, kỳ nghỉ thì không thể gặp mặt. Chẳng qua, lúc khai giảng thì có thể gặp á, tớ sẽ mua quà cho cậu, tớ đi rất nhiều nước đó nhá.”

Dư Châu Châu cười gượng. “Ha, chơi vui về, đi an toàn.”

Lâm Dương không chú ý tới sự khác thường của cô, còn tự nói một mình.

“Cậu nói xem, lúc đó chúng ta có học chung lớp được không?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu, trong đáy mắt có chút cảm xúc cậu không hiểu. Có mím môi, giống như muốn nói gì, nhưng cuối cùng chỉ cong thành một nụ cười.

“Ừ, có thể đó, không chắc nữa... Có khi có thể học cùng lớp đó.”

Đến lúc đó gặp —

Lâm Dương vuốt cổ, đột nhiên cảm thấy đau gáy, cậu nhớ lại lần đầu gặp ở cổng trường với hộp cơm của cô.

Ngày mùng 1 tháng 9, bầu trời rất âm u.

Cậu chăm chú đọc hết danh sách chia lớp trên bảng thông báo.

Không hề có tên Dư Châu Châu.

Cậu gạt tờ. Lâm Dương nhìn chăm chăm tờ giấy trên bảng thông báo, giống như muốn tạo một lỗ hổng trên đó vậy.

Cô luôn lừa cậu.

Tứ hoàng phi năm đó từng nói với hoàng đế rằng, ngày mai tờ sẽ đến.

Nhưng cô không tới.

Lâm Dương năm 13 tuổi đã là một chàng trai, cậu đứng dưới bức tường lớn ngày mưa khóc lớn. Trong tay là hộp chocolate cậu cố ý mang từ Pháp về cho cô đã bị cái nắng gắt làm tan chảy, sau đó bị nước mưa dội vào, trông rất thảm.

Dư Châu Châu không chỉ thất hẹn, mà còn bỏ rơi cậu một cách tàn nhẫn.

Cô từng bảo, cậu đã vạn sự như ý, nên mới chúc cậu vạn sự thắng ý, nghĩa là, mọi thứ sẽ tốt hơn cậu tượng tưởng một chút.

Kẻ lừa gạt. Lâm Dương cắn răng.

Cậu vạn sự như ý lúc nào chứ?

Trong một góc nhỏ trên thế giới này, có một người chưa bao giờ để ý cậu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 51: Giai đoạn cuối của bệnh: Thế giới mới rất xinh đẹp - Bắt đầu từ tạm biệt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Tất cả mọi bắt đầu, đều bắt đầu từ chia tay”

PS: Thứ 3 tôi không có chương 1 ngày nhé~

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên, ánh nắng rực rỡ làm cô không thể mở hai mắt ra, bóng bà ngoại trên sân thượng trở nên mơ hồ vô cùng, cô chỉ có thể thấy mái tóc bạc của bà đang lấp lánh màu trắng dưới ánh nắng.

Mẹ mang kính mát che nửa mặt, ngồi ở ghế phụ trên xe, ngẩng đầu nhìn lên, cô không biết về mặt của mẹ lúc này là gì, mấy giây sau, bà lên tiếng, “Đi thôi, Châu Châu.”

Dư Châu Châu dùng sức vẫy tay, thấy bà ngoại gật đầu mới chui lên xe.

Hơi lạnh trên xe làm cô cảm thấy tỉnh táo hơn.

“Chỉ chút đồ sau cốp thôi sao? Còn thiếu gì không?” Chú xa lạ ngồi ở chỗ lái xe hỏi.

“Không có.” Mẹ nói xong thì chú lên xe, “Chúng tôi chỉ có chút đồ đạc hàng ngày và quần áo, à, sách vở của Châu Châu nữa, cho nên rất ít đồ đạc.”

“Tôi nhớ em có căn Động Thiên này lâu rồi nhưng chỉ trang trí chứ có chuyển đi đâu, sao lần này chuyển vậy? Với lần đó em báo ở nhà mẹ tốt mà?”

“Tốt lắm, ngoài mấy cái lưôm của chị dâu ra thì quá tốt, không cần phải có ý về sớm để nấu cơm cho Châu Châu, chẳng qua giờ chuyển để tiện cho Châu Châu đi học thôi.”

“Lần trước tôi có nói với em còn gì, tôi có mấy người quen ở trường trung học trực thuộc đại học sư phạm, nhất định có thể giúp được, sao em không tin tôi?”

Mẹ lấy kính mát xuống, quay đầu cười với Châu Châu.

“Con bé không chịu đi. Cứ nằng nặc đòi đi học ở Bắc Giang.”

“Rồi em tùy ý nó à? Trẻ con thì biết gì chứ? Khu trọng điểm của Bắc Giang sao có thể so với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm chứ?”

Dư Châu Châu cúi đầu, lấy tay xoa nhẹ bìa sách trong lồng ngực.

Mẹ lắc đầu, “Nếu như con bé chịu học thì học ở đâu cũng như nhau thôi. Nếu nó không muốn học, thì dù tôi có rút lót tiền cho Bắc Đại, Thanh Hoa [1] thì nó vẫn bị đuổi thôi.”

[1] Bắc Đại Thanh Hoa: Là hai trường đại học lớn nhất Trung Quốc.

Bắc Đại là tên viết tắt của trường Đại học Bắc Kinh, được thành lập năm 1898 thay cho Quốc Tử Giám cổ (kiểu dạy học thời vua chúa đó) và là một trong những trường đại học lâu đời của Trung Quốc. Đến năm 1920, nó đã trở thành trung tâm của những tư tưởng cấp tiến. Hiện tại, rất nhiều bảng xếp hạng quốc gia và quốc tế thường xuyên xếp đại học Bắc Kinh là đại học hàng đầu của

Trung Quốc. Ngoài học ra, Bắc Đại còn nổi tiếng với vẻ đẹp kiến trúc truyền thống của Trung Hoa và khu vực khuôn viên trường.

Thanh Hoa là một trường đại học đa ngành, đa lĩnh vực ở Bắc Kinh, Trung Quốc. Trường này là một trong những trường đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc và Châu Á. Trường được thành lập 1911 như là một trường dự bị cho những người Trung Quốc đã tốt nghiệp trung học chuẩn bị học lên cao hơn ở các trường đại học tại Hoa Kỳ. Sau đó trường mở rộng phạm vi và cung cấp các chương trình sau đại học 4 năm vào 1925. Chương trình dự bị của trường tiếp tục đến 1949. Từ năm 2015, Đại học Thanh Hoa đã vượt qua MIT để đứng đầu danh sách những trường đại học xuất sắc nhất về kỹ thuật được bình chọn bởi US News.

Hai trường này đều là trường học lớn và nổi tiếng, ngang ngửa nhau ở Bắc Kinh. Nhưng Bắc Đại thì chuyên về luật, kinh tế và nghệ thuật, còn Thanh Hoa thì nổi tiếng về y học, khoa học và công nghệ hơn. Học sinh của hai trường này đều là những học sinh giỏi xuất sắc của Trung Quốc.

Dư Châu Châu có thể thấy được nụ cười khó hiểu của chú lái xe qua kính chiếu hậu.

“Lại nói.” Mẹ nói tiếp, “Như vậy cũng thuận tiện cho công việc hơn nhiều. Năm trước giám đốc bảo sau này giao bên đường Tân Giang cho tôi, ở Bắc Giang thật sự gần hơn nhiều, tôi cũng dễ chăm sóc cho con bé hơn.”

“Chẳng qua,” Chú kia đột nhiên nhớ cái gì đó, nói, “Tôi đã sớm nói với em rồi, căn nhà ở Động Thiên này không tốt lắm đâu. Em bán căn này mua căn khác cũng được mà.”

“Căn này không bán được.” Mẹ đột nhiên cắt ngang lời của chú nhưng không giải thích tại sao. Chú cười ngượng, nói tiếp, “Không bán... Thôi cũng được, nhưng trong tay em cũng có tiền, mua căn khác tốt hơn sống cũng thoải mái hơn. Bên bờ sông có mở bán căn hộ chung cư Thịnh Thế Thiên Hoa không tệ, hai năm nay em làm ra cũng nhiều, dù sao để trong tay cũng không dùng...”

“Tôi phải tích góp cho Châu Châu.” Mẹ cắt lời, “Đời tôi như này, con gái của tôi phải sống tốt hơn người khác nhiều. Anh cho rằng tôi làm từ sáng đến tối như vậy là vì mình à?”

Lông mi của Dư Châu Châu hơi động động.

Nhưng chú không nói nữa, không khí trong xe cứng ngắt, một lát sau chú mới chậm rãi mở miệng.

“... Ai nói... Ai nói đời em cứ thế?”

Giọng nói trầm thấp, lời nói chậm chậm, trong đó mang theo chút tiếc thương. Dư Châu Châu không hiểu đó là cảm giác gì, nhưng cô cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, có thể ngửi được mùi ám muội ngọt ngào từ không khí này.

Thương tiếc, giống như chú đòi kết hôn, yêu thương mẹ nhưng rồi biến mất đột ngột kia.

Có lẽ thương tiếc là sự bắt đầu của tình yêu.

Tôi thương tiếc bạn, nên tôi yêu bạn. Nhưng tôi càng tiếc thương mình, cho nên tôi chỉ có thể buông tay bạn.

Nhưng mẹ lại dùng nụ cười khê để phá vỡ bầu không khí này, bà vô tâm bảo, “Đã già rồi thì đời này còn thể nào nữa? Đúng rồi, tôi còn định hỏi anh, chuyện chuyển việc của chị dâu sao rồi? Lúc trước trang trí nhà cũng phiền chị dâu rất nhiều, bây giờ chuyển nhà lại làm phiền anh. Vốn định gọi xe chuyển nhà cho khỏe, ai ngờ lại gây phiền cho nhà anh...”

Khóe mắt của chú xuất hiện chút lúng túng, sau đó lập tức thay đổi giọng điệu, nở nụ cười phóng khoáng.

“Cô ấy cứ tự làm khó mình cả ngày, mệt mỏi lắm. Chuyện chuyển việc này cũng tự cô ấy đòi hỏi đấy chứ...”

Cứ như mùi vị quý dị lúc này chưa từng tồn tại.

Khi đó Dư Châu Châu chỉ có thể phát hiện sự khác thường từ các động tác nhỏ bên khóe mắt nhưng lại không thể hiểu được chuyện gì. Nhiều năm sau, khi cô hiểu được mọi thứ, cô đứng ở bên bờ sông nhìn trời, nở một nụ cười đầy đau thương và chua xót.

Cô chưa từng hỏi mẹ chú này là ai, tại sao bọn họ lại vô đầu cô nói con tốt lắm, sau đó còn đột nhiên biến mất.

Cho dù cô biết hỏi thì mẹ cũng không trách cô.

Dư Châu Châu trưởng thành trong yên lặng, cho nên cô cũng biết không nên đụng đến vùng cấm của mọi người.

Bạn thân không được, mẹ cũng không được.

Xe từ từ dừng lại, Dư Châu Châu nhảy xuống xe, giúp mẹ chuyển đồ từ trên xe xuống, xong nhìn bà từ chối chú tốt bụng muốn giúp hai mẹ con mang đồ lên nhà.

Sau đó cô cũng mỉm cười, cố gắng kéo một bao quần áo, bảo, “Cảm ơn chú, làm phiền chú rồi.”

Ngẩng mặt lên thì thấy nụ cười dịu dàng của mẹ.

Năm tháng trôi qua, mẹ không còn mang đôi giày đế bằng nữa, không còn nói chuyện nhẹ nhàng nữa, không còn xem các quyển sách nổi tiếng nữa.

Nhưng mà, mẹ vẫn luôn xinh đẹp như thế —

Nhà mới không giống như trong tưởng tượng, bên trong nhà nhỏ vẫn còn có đại, kiến trúc hơi tối tăm, giống như chưa xây xong vậy.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn rất thỏa mãn.

Cô chuyển nhà ba lần. Đầu tiên là khu nhà tập thể, sau đó là chuyển về nhà bà ngoại, nhưng chỉ có lần này là cô không khóc.

Đây là nhà của cô, mở đầu của thế giới mới của cô.

Tất cả mọi bắt đầu, đều bắt đầu từ chia tay.

Mà chia tay một người cũng là bắt đầu của một người.

Dư Châu Châu luôn là người rời khỏi, lần này, cô lại muốn đứng ở một chỗ tiền Trần An.

Lúc Dư Linh Linh và người nhà cãi nhau về nguyện vọng đại học thì Trần An đã chọn Bắc Đại. Dư Châu Châu chưa từng lo lắng cho anh, bởi vì Trần An là thần tiên.

Từ khi tạm biệt ở công viên, cô chưa từng gặp lại anh. Sau đó dùng hết sức gọi cho anh, anh cười hỏi, có muốn ra ga tàu tiễn anh không?

Dư Châu Châu ôm lọ thủy tinh đi đi lại lại quanh quảng trường, bàn tay cháy mồ hôi khiến lọ thủy tinh trong tay cô trơn trượt, cô cẩn thận từng ly từng tí, luống cuống vội vàng đến khi cánh tay mỏi như mới tìm được Trần An và một nhóm người đang đứng trong ga tàu.

Chàng trai trẻ có chút hận đời trong ngày tuyết ấy giờ lại mang chiếc mặt nạ với nụ cười xa vời kia, nói chuyện với mọi người. Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến cảnh tượng ở hành lang trước khi lên sân khấu kể chuyện, cũng xa lạ như thế đó, cũng là kiểu phân chia giới hạn không rõ ràng kia.

Anh cúi người là có thể vỗ đầu cô, mà cô nhón chân lên, cố gắng đuổi tay ra nhưng không thể nào chạm đến vỏ bọc ngoài thế giới của anh.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn bỏ qua. Đan Khiết Khiết không tới, các bạn học của Trần An đều xem cô làm em gái nhỏ nhà người thân đi tiễn khách, không để ý tới sự tồn tại của cô.

Trần An nhủ mấy ngạc nhiên, sau đó vội vàng nói một câu, “Đội lát họ mua một tấm vé ga tàu cho em” [2] sau đó vội vàng bắt chuyện với người khác. Câu ‘Chúc mừng anh’ Dư Châu Châu đã chuẩn bị rất lâu không thể nói ra thành lời, cô mỉm cười thành một vòng cung, sau đó im lặng đứng một bên mỉm cười.

[2] *Vé ga tàu: Hồi trước thấy có bạn hỏi nên bán ebook mình note thêm cho các bạn. Theo mình biết cái này được dịch là platform ticket, Việt Nam thì không có (hoặc giờ có rồi – mình không rõ vì lâu rồi không đi tàu) nhưng một số người nước ngoài muốn vào khu vực đường ray để đưa tiễn người thân thì phải mua loại vé này.*

Mãi đến khi họ lên sân ga, Trần An chuẩn bị lên tàu, nụ cười trên môi anh không còn mờ hồ nữa mà có chút chỉ khí mạnh mẽ, tràn ngập mơ ước. Dư Châu Châu sững sờ, khó lắm mới bắt được ánh mắt của anh, dùng ánh mắt ra hiệu với anh, đợi em một chút.

Trần An dừng chân, đi tới cạnh cô, “Châu Châu?”

“Tặng anh!” Dư Châu Châu vội vàng đưa bình thủy tinh cho anh.

Bên trong chứa rất nhiều con hạc giấy, đủ mọi màu sắc, tỏa ra ánh sáng dịu dàng lộng lẫy dưới ánh mặt trời.

Dư Châu Châu không giới mặt thù công cho lắm, tất cả các tiết thù công đều chỉ đủ qua điểm. Lúc rất nhiều bạn học nữ dùng các loại giấy để xếp sao và hạc thì cô lại ở cạnh nhìn họ xếp cho cô. Trước khi tốt nghiệp, Đan Khiết Khiết dạy rất lâu cô mới có thể xếp được ngàn con hạc này.

Chẳng qua ngàn con hạc của cô không đẹp như người khác xếp. Ngàn con hạc chân chính sẽ rất tinh xảo nhìn rất sống động, giống như đang bay vậy, nhưng những con hạc của Châu Châu lại có chút ngốc nghếch và cứng đơ.

Hon nữa lại rất xấu.

Cô đã làm đi làm lại rất nhiều, những cái quả xấu thì để ở trong, dùng cái đẹp để ở ngoài bình, thậm chí để không bị lộ, cô còn đóng kín cái bình lại.

Nhưng Trần An vẫn chậm rãi mở nắp bình, chỉ vào đồng hạc trong hũ nói, “Đây là...”

Dư Châu Châu ngại ngùng, cúi đầu bối rối nói, “Gió. Chặn lại, miễn cho... miễn cho chúng bay đi...”

Trần An cười lớn, “Nói đúng, miễn cho bay đi...”

Sau đó cúi đầu con mắt ngập ý cười nhìn thẳng vào cô, “Châu Châu, cảm ơn em”

Dư Châu Châu nhỏ giọng hỏi câu hỏi cô muốn hỏi nhất.

“Em có thể viết thư cho anh chứ?”

Trần An há mồm kinh ngạc, sau đó nhanh chóng nở nụ cười.

“Đương nhiên, đương nhiên, Châu Châu...” Ánh mắt của anh nhìn viên gạch chằm chằm.

Dư Châu Châu thờ dãi một tiếng.

“Nhưng anh nghĩ anh sẽ không trả lời đâu.” Anh nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Quyển 5 - Chương 52: Không như mong muốn

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Tuổi mười bảy không khóc”

Về mặt Dư Châu Châu cứng lại, “Tại sao?” hai chữ cứng lại trên môi, cô không nói ra.

Cô gần như có thể cảm nhận được ánh mắt khó hiểu của mọi người đang nhìn từ đằng sau, cô cảm thấy những ánh mắt đó đang nướng cháy mình lên.

Trần An không cười, trong mắt xuất hiện một chút không đành lòng nhưng không chịu nhả ra, im lặng nhìn Châu Châu.

Dư Châu Châu cúi đầu, lát sau mới ngẩng đầu mỉm cười với anh.

“Không sao.”

Dư Châu Châu không biết nguyên nhân tại sao Trần An không muốn viết thư đáp lại cho cô, cô thích quan sát hành vi của người lớn, cũng thích lén lút phỏng đoán hành động đó có ý nghĩa gì như một trò chơi của riêng cô. Nhưng cô chưa từng nghiên cứu thần tiên của mình, hoặc trực giác nói cho cô biết cô không thể hiểu anh, hoặc là do kính trọng hoặc có thể là sợ hãi.

Dư Châu Châu trước giờ đều rất hiểu chuyện, không muốn gây phiền phức cho người khác, cũng ít khi kiên trì cái gì. Nhưng lần này cô vẫn cố chấp đưa tờ giấy ghi số điện thoại của mình vào tay anh.

“Không cần hồi âm cho em cũng được, nhưng anh phải nói địa chỉ của anh cho em”

Về mặt của Trần An có chút dờ khóc dờ cười, giống như đối mặt với một đứa nhỏ đang làm nũng, về mặt này làm Dư Châu Châu có chút thất vọng, thậm chí còn có tí ti bất mãn, nhưng cô cố ép cảm xúc đó xuống, cố gắng nói hết suy nghĩ của mình.

“Anh... Anh... Sau này anh nhất định... Hí vọng anh có thể sống tốt, quen thêm nhiều người lạ, thử nghiệm những chuyện anh chưa từng làm trước kia, anh không phải nhớ tới em, em chỉ muốn viết thư cho anh, anh không cần hồi âm cho em, nhất định đừng hồi âm, miễn cho em đợi anh hồi âm mới viết thêm một bức, mà có khi anh hồi âm muộn thì lại khiến em lỡ thời gian viết thư.”

Lý do như vậy làm gương mặt lạnh nhạt của Trần An giãn ra, ánh mắt của anh dịu dàng, sau đó nhìn viên gạch dưới chân chằm chằm.

“Cho nên... Cho nên đừng bao giờ hồi âm cho em, em chỉ muốn viết thôi, viết xong là được rồi, anh không cần đọc cũng được.”

Câu cuối chỉ vì không hi vọng Trần An xem cô là gánh nặng, nhưng bởi vì nói hơi gấp nên mang chút cảm giác tức giận, Dư Châu Châu cảm thấy lúng túng, đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng cười dịu dàng của Trần An.

Anh đặt tờ giấy trong tay vào trong ví tiền của mình.

“Được.”

Không có bất cứ câu giải thích dư thừa nào, ngắn gọn súc tích, làm Dư Châu Châu không thể nói gì được.

Anh gật gù, nhắc hành lý dưới đất lên, chào các bạn lần cuối rồi xoay người lên tàu.

Lúc này Dư Châu Châu mới chú ý, ba mẹ Trần An vẫn đứng ở ngoài, lúc Trần An lên tàu hoàn toàn không nhìn họ một lần, càng đừng nói tới lời chào tạm biệt. Cha của anh là một người đàn ông trung niên, hơi mập, da trắng, gương mặt khá nghiêm nghị. Còn mẹ anh vẫn luôn giữ vẻ mặt lạnh nhạt như không quan tâm bất cứ thứ gì.

Cô đứng ngây ngốc ở sân ga một lúc, tàu lửa vang còi, chậm rãi khởi động. Đây là lần đầu Dư Châu Châu đến ga tàu lửa, trước kia cô chỉ thấy nó trên tivi. Cái thứ khổng lồ kia rời khỏi ga nhanh chóng, cái đuôi dài đằng đằng kia dần biến khỏi tầm mắt cô.

Dư Châu Châu không thấy đau buồn chút nào. Điều này không giống với suy nghĩ của cô.

Đây là lần đầu Dư Châu Châu biết, trời nóng, mồ hôi chảy ròng rã, một số chỉ tiết nhỏ nơi khoe mắt – ví dụ như Trần An nhũ mày, nờ nụ cười như không cười – tất cả những thứ này sẽ làm vỡ tâm trạng và những mộng mơ hảo huyền, để mọi thứ trở lại hiện thực.

Nhưng cô vẫn cảm nhận được chút mơ ước và mong muốn được thử một lần.

Sẽ có một ngày, Dư Châu Châu nghĩ, em sẽ ngồi trên chiếc tàu hỏa đó, đi tới nơi xa —

Trần An:

Dư Châu Châu ngồi trước bàn học màu vàng nhạt mới tinh, bên trên bàn là một lọ đựng bút màu đỏ, cô lấy một cây bút ra, mở nắp, viết xuống thêm một dấu hai chấm sau cái tên này, sau đó ngồi cảm bút ngắm nghĩ.

Dư Châu Châu không biết nên viết cái gì, cô đang nghĩ về những thứ nhỏ nhặt nhất.

Lúc trước, trong tivi đọc thư nhà luôn có một câu “ABC mạnh khỏe” hoặc “Thấy chữ như thấy người” gì gì đó, nhưng cô không dám chắc mình có hiểu đúng ý của câu đó không, cho nên không dám viết, bởi vậy chỉ có thể cắn răng, viết hai chữ, “*Chào anh*”.

Ngốc muốn chết. Cô sờ sờ mũi, quyết định không nghĩ những thứ vớ vẩn đó nữa, bắt đầu viết tiếp.

“Hôm nay là ngày đầu đi báo danh để nhập học. Em học ở khu trọng điểm số 8 Bắc Giang. Ban ngày bận cả ngày, trường học nói để công bằng, mỗi lớp sẽ phân chủ nhiệm theo kiểu rút thăm. Em nghe báo chủ nhiệm lớp em là một nghiên cứu sinh vừa tốt nghiệp, em đang ở trong hàng nhìn cô đi tới, phát hiện... Anh biết không, cô ấy mặc bộ đồ bảy màu làm em tưởng có ai chơi ngu cầm đèn bảy màu chiếu lên người cô nữa cơ. Thật ra, em cảm thấy lúc kiểm tra bệnh mù màu hồi tốt nghiệp tiểu học nên nhờ cô ấy tới giúp đỡ một chút.”

Cô dừng bút, lúc này mới biết mình đem những ý tưởng xấu xa trong lòng viết ra hết sạch rồi. Dư Châu Châu ngăn người một lát, vội vàng kéo tờ giấy xuống, nhưng lại nghĩ gì đó, cô lại để lại.

Cô muốn viết thư cho Trần An, ngay cả cô cũng không rõ tại sao lại vậy, giống như con chim non tìm vị trí ẩn áp theo bản năng vậy. Nhưng Dư Châu Châu chưa từng hi vọng có được lời hồi đáp bao giờ, thậm chí ngay cả câu cổ vũ của anh cô cũng không dám hi vọng tí nào.

Nói thẳng ra là cô một thứ gọi là hành vi nghiện người. Lúc cô nói câu “Em chỉ có mẹ thôi” với anh ở tiệm Pizza, Dư Châu Châu đã mở thế giới nhỏ của mình ra, cô cảm thấy được một dòng nước biển ấm áp tràn vào lòng.

Trần An chính là dòng nước biển đó. Cô không thể đóng thế giới nhỏ của mình, cũng không thể bắt dòng nước chuyển đi đường khác.

Dư Châu Châu bắt đầu viết những thứ lung tung – khó nghe cỡ nào thì cũng là lời thật lòng.

Cô cười vui vẻ.

“Trường học này tốt hơn tưởng tượng của em rất nhiều, trường hơi cũ nhưng trên tường có hình núi non, lúc trời lạnh thì hơi ửng hồng, trong ánh chiều tà thì phát sáng đẹp cực.

Em còn tưởng trường này rất tệ, thế thì em mới không thất vọng. Lúc trước mẹ bảo nó không tốt đâu, em tra từ điển Hán ngữ mãi mới hiểu từ đó, anh nói xem, nếu như trong lòng cứ nghĩ nó rất tệ, nhưng thực tế lại tốt hơn thì thế nào?”

Lạc đề rồi. Ngôn trò của Dư Châu Châu đọng vào ngòi bút, bị dính mực xanh. Cô vội vàng đứng dậy tìm khăn tay, cúi đầu thì thấy một quyển sách có tiêu đề “Tuổi mười bảy không khóc”.

Bìa sách hơi cũ, lại còn bị bẩn.

Dư Châu Châu đầu tiên chen trong dòng người tấp nập để tìm lớp, sau đó buồn bực đợi kết thúc quá trình rút thăm dài đằng đẵng, trong lúc vô tình cô thấy một cô gái đang ngồi cúi đầu đọc sách bên bồn hoa, cái lưng gù gù trông giống con tôm lớn vậy.

Cái ví dụ này hơi quá đáng nhưng lại rất đúng. Vóc dáng của cô bạn ấy không lùn nhưng lại hơi mập, còn mặc một chiếc áo thun hơi bó nên lúc còng lưng thì thấy rõ mấy ngón mỡ trên bụng, quần đùi màu đen làm lộ vết sẹo trên bắp chân, vậy của vết thương còn chưa bốc ra, trông hơi đáng sợ, giày sandal của cô bạn khá bẩn – quan trọng hơn là những ngón chân của cô bạn cũng bẩn nốt.

Nhưng mà Dư Châu Châu lại nhìn cô bạn ấy chăm chăm, cảm giác như bị thu hút vậy. Bầu trời chiều nhiều mây, đám người lủi lo xung quanh đột nhiên yên tĩnh, cô bạn nhìn quyển sách trên đùi một cách chăm chú, có thể dùng hai chữ tham lam để hình dung cảm giác của Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu nhớ đến một câu danh ngôn, *gã nhào lên quyển sách giống như kẻ đói cướp lấy miếng bánh mì duy nhất trên đời*. Cô đã từng thấy câu nói này rất ngu nhưng giờ mới phát hiện, những danh ngôn của danh nhân luôn đúng.

Không biết đúng bao lâu, chân trái hơi tê tê, cô cúi tư thế thì nghe thấy tiếng la to, “Mày ở đây làm gì? Tao tìm mày cả ngày, mày với ông già chết tiết nhà mày chỉ biết làm phiền tao, đời trước tao nợ gì hai cha con mày phải không?”

Tiếng người phụ nữ tuy cao nhưng giọng hơi khàn khàn, lại hơi nhỏ nên cũng không nhiều người chú ý, có điều Dư Châu Châu cảm thấy nó rất chói tai. Cô bạn ngồi trên bồn hoa sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy, che đầu rút cổ lại theo bản năng, ngay cả con mắt của cô ấy cũng nhắm nghiền, quyển sách rút tít trên đùi xuống, thậm chí còn bị cô bạn đập một phát.

Sau đó cô bị mẹ cô kéo đi, Dư Châu Châu há mồm nhìn một hồi mới từ từ đi tới nhặt quyển sách bẩn dưới gốc cây lên.

“Tuổi mười bảy không khóc”.

Tại sao vậy? Cô nhìn quyển sách chăm chăm, nghĩ một lát nhưng vẫn còn cảm thấy khó hiểu.

Là không thể khóc hay không được phép khóc?

Dư Châu Châu không thể tưởng tượng ra ba chữ mười bảy tuổi này. Dư Châu Châu năm mười ba tuổi còn chưa hiểu rõ ý nghĩa của ba chữ tuổi mười bảy này. Anh Dư Kiều hay Dư Linh Linh tuổi mười bảy, ngay cả Trần An tuổi mười bảy – đều khác nhau hoàn toàn.

“Châu Châu? Sao lại chạy đến đây rồi? Mau đi xếp hàng đi, lúc kết thúc rút thăm là lúc con gặp giáo viên chủ nhiệm đó.”

Mẹ đi tới, cầm bàn tay mềm mại của Dư Châu Châu. Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn mẹ mình, lại nhớ đến hình ảnh lúc nãy, đột nhiên cảm thấy thông cảm cho cô bạn kia rất nhiều, thậm chí còn cảm thấy sung sướng hạnh phúc.

Cô ấy thật thê thảm. Dư Châu Châu nghĩ.

“Đó là cái gì thế?” Lúc này mẹ mới chú ý quyển sách trong tay Dư Châu Châu, “Con kiểm đầu ra thế? Bản không?”

Cô dùng ngón trỏ và ngón cái cầm sách, lật đầu, “Của người khác. Con. Con phải trả lại cho cậu ấy.”

Dư Châu Châu cầm quyển sách bản kia trong tay, sau đó lau khô mực nước dính trên đó, rồi lại ngồi trước bàn học, viết đoạn kết bức thư đầu gửi Trần An.

“Hôm nay em cảm thấy mình khá là hạnh phúc. Thì ra từ hạnh phúc này còn phải so sánh, mà nhất định phải so sánh với người thậm hại hơn mình. Mặc dù em cảm thấy thế là sai, rất xấu xa, nhưng em phải nói cho anh biết, từ sự so sánh đó mới phát hiện được, hạnh phúc của em rất thật, rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 53: Cái gọi là cuộc sống mới

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Em cảm thấy chủ nhiệm lớp em hơi ngốc”

P/s: Comt cho tớ vui đi nào :-;; Hồng ai comt là tớ nản quá :-;;

“Trần An, anh khỏe chứ?”

Em đã kể anh chuyện em học ghép vẫn hồi nhỏ chưa nhĩ?”

Dư Châu Châu chống cằm nhìn bảng đen, bên phải cầm bút máy viết chữ vào vở. Bạn cùng bàn đã sớm nằm nhoài lên bàn vì tiết học nhàm chán, cô liếc mắt nhìn đối phương một cái rồi nhếch môi cười khê.

Hàng chữ cái trên bảng đen làm Dư Châu Châu nhớ tới lớp một, lúc đó bọn họ vừa mới học ghép vần. Có điều lần này, cô không nhìn bảng đen với ánh mắt hoảng hốt và khó hiểu, cũng không dùng cán bút chọc Lý Hiểu Trí, nhỏ giọng hỏi “Đó là cái gì?” Cô chưa từng học ghép vần trước khi học tiểu học, trước khi học cấp hai cũng chưa từng học thêm anh văn, nhưng tâm trạng của cô không giống nhau.

Dư Châu Châu quay đầu đếm lại số lần khốn đốn của mình, đây là lần đầu cô suy nghĩ nó một cách cẩn thận. Cô không nhớ rõ cảnh mình ngồi nhìn các bạn học nộp bài thi một cách tự tin kia nữa, nhưng cô biết, nếu như không có thời khắc lúng túng kia thì sẽ không có tâm mất rộng rãi và sự hồi hận không ngừng, cô cũng sẽ không bình tĩnh đối mặt với môn anh văn như bây giờ.

Cái gọi là bắt đầu mới cũng chỉ là tái diễn lại chuyện cũ một lần nữa với độ cao khó hơn, điều cô có thể làm là học được chờ đợi.

“Anh biết không, em phát hiện ra thời gian rất vĩ đại. Mặc dù trước đây em biết điều đó, nhưng không hiểu.”

Cô không biết câu này có làm Trần An cười nhạo mình không, nhưng cô cảm thấy cảm kích thật sự – mặc dù cô cũng không rõ là cảm kích ai.

Đồng hồ treo tường kêu tích tắc tích tắc, không nhanh không chậm, sẽ không vì bạn khốn đốn mà nhanh thêm một chút, cũng không vì bạn hạnh phúc mà chậm đi mấy giây.

Thời gian là ma pháp sư công bằng nhất —

Dư Châu Châu nghe được tiếng gào thét đầy kinh khủng trong tiết ngữ văn, giống như một con mãnh thú đang chạy từ trên lầu xuống, sau đó là tiếng bước chân ầm ầm. Cô sợ hết hồn, quay đầu lại thì thấy một tấm ván gỗ đang đánh lên một cái tay, tấm gỗ đó có nước sơn màu trắng, vừa nhìn là biết mới được tháo từ trên bàn học xuống.

Giọng người chửi bậy và tiếng va chạm nơi hành lang vang lên như tiếng địa ngục trần gian, các bạn học sững sờ, ba nam sinh xếp hàng sau nhảy lên trước, gần như nhào tới cửa sổ, nằm nhoài trên cửa sổ nhìn ra ngoài đầy hưng phấn.

“Ê, đó không phải là Triệu Sở à?”

“ĐM, tớ đã nói cậu ta không đặc ý lâu mà, đám người kia chặn cửa cậu ta hằng ngày, cậu ta treo tường chạy, kết quả hôm nay tìm tới lớp, nhất định chạy không thoát...”

Giáo viên ngữ văn là một cô giáo có mái tóc ngắn, người hơi thấp, cỡ khoảng ba mươi tuổi, gương mặt cô luôn lạnh lùng, cô bình tĩnh nhìn cảnh tượng ngoài cửa sổ, sau đó dùng thước đập lên bảng đen một cái, tiếng vang lớn khiến các học sinh rùng mình.

“Trò về chỗ ngồi! Có biết là đang trong giờ học không vậy?”

Ba nam sinh tức giận trở về chỗ ngồi, Dư Châu Châu sợ hãi mở sách ra, cúi đầu xem bài học hôm nay, là “Tân bộ” của Mạc Hoài Thích.

Lật hai tờ, sau đó quay đầu.

Hàng thứ hai từ dưới đếm lên cạnh cửa sổ, chỗ ngồi giống hệt chỗ Dư Châu Châu ngồi ở tiểu học, lúc này có một cô bạn mặc áo khoác màu lam đậm đang ngồi đó, cô bạn cúi đầu giống như không quan hệ với việc gây rối lúc này, mái tóc thắt bím được cột cao.

Cô bé kia chính là chủ nhân của quyển “Tuổi mười bảy không khóc”. Ngày thứ nhất sau khi khai giảng, Dư Châu Châu mới biết mình học chung lớp với cô bạn đó, cũng cảm thấy rất vui vẻ, đang định nói với cô ấy “Sách của cậu đang ở chỗ tớ” thì nghĩ lại, sau đó dừng chân.

Như vậy cũng có nghĩa là nói cho cậu ấy biết, cảnh cậu bị mẹ đánh chửi bị tớ nhìn thấy.

Dư Châu Châu nhin.

Khai giảng hơn một tháng, cô không nói với cô bạn ấy lấy một lời.

Cô giáo ngữ văn dùng giọng nói cứng nhắc, “Cho nên ở đây xuất hiện hai người mẹ, hai đứa con trai, tác giả viết vậy có ý gì? Ai nói cho tôi biết.”

Bốn chữ cuối cùng vang lên, không có ai giơ tay lên phát biểu, bởi vậy cô giáo đành tìm tên trong danh sách.

“Tân Mỹ Hương?”

“Tân Mỹ Hương?”

Dưới lớp vang lên tiếng cười. Cô bé ngồi ở bàn thứ hai đếm ngược kia giống như bị dọa sợ, đứng dậy cúi đầu, không nói gì, giống như một cọc gỗ.

“Nói đi chứ?” Cô giáo ngữ văn nhũn mảy, cho rằng đối phương không nghe thấy câu hỏi của mình, cho nên lặp lại câu hỏi “Lúc này tôi hỏi, ở đây xuất hiện hai người mẹ hai người con trai, dụng ý của tác giả là gì?”

Thời gian là ma pháp sư vĩ đại, chưa từng dừng lại vì ai cả. Nhưng mà thời gian giống như ngừng lại trên người Tân Mỹ Hương, Dư Châu Châu không biết ai đã niệm chú trên người cô bạn.

Một phút trôi qua, cô giáo ngừng nhìn chòng chọc nữ sinh đang cúi đầu kia, tiếng cười trong lớp vang lên, sau đó lại bị vẻ mặt đáng sợ của cô giáo dọa im lặng.

“Em ấy sao thế? Có ý?” Cô giáo cúi đầu hỏi Dư Châu Châu.

Sau khi chủ nhiệm lớp xem hồ sơ mới biết Dư Châu Châu là học sinh của trường tiểu học phụ thuộc đại học sư phạm, cho nên đánh giá cô rất cao, bởi vậy cho cô ngồi ở hàng đầu.

Dư Châu Châu lắc đầu, nhỏ giọng nói, “Cậu ấy... Cậu ấy không cố ý.”

Dư Châu Châu không hiểu cố ý hay không cố ý là gì. Đây là lần đầu cô giáo ngừng nhìn hỏi Tân Mỹ Hương, cảm thấy là cố ý, nhưng thật ra cảnh tượng này đã xảy ra trong lớp anh văn rất nhiều lần.

Chủ nhiệm ban đầu là giáo viên anh văn nhưng không hiểu sao lại đổi thành giáo viên dạy toán, Dư Châu Châu không cảm thấy kinh ngạc cho lắm. Cái gọi là rút thăm kia chỉ công bằng ban đầu mà thôi, sau đó, mọi thứ vẫn là ‘dễ bàn dễ thương lượng’.

Giống như giáo viên anh văn thích mặc đồ lêu lét thường dùng phương pháp ‘Nối tiếp’ để dạy. Từ bạn học đầu tiên hàng đầu, sau đó tiếp tục để trả lời những câu hỏi, đi theo hình con rắn, cuối cùng lại trở về hàng thứ nhất. Tốc độ nói của các bạn học rất nhanh.

Tân Mỹ Hương giống như chỗ hòng của đường ray vậy.

Cậu ấy luôn đứng ở đó, không nói bất cứ điều gì. Cho dù giáo viên có đối xử với cậu ấy thế nào đi chăng nữa – ban đầu là mớm từ, sau đó vui vẻ cò vũ, sau đó nhủu mảy la mắng, tới giờ vẫn như vậy, một đường ray vòng về lại cậu ấy – Tân Mỹ Hương không bao giờ có vẻ mặt nào khác, kể cả lúng túng, đỏ mặt, khóc lóc... Không có cái gì hết.

Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn cô ngừng văn, bọn họ đã từng trải qua cơn giận đáng sợ của cô ngừng văn, cho nên cô cảm thấy rất lo cho Tân Mỹ Hương.

Nhưng cô ngừng văn chỉ gật gù, nói với cậu ấy, “Em ngồi xuống đi.”

Sau đó cầm cây bút của Dư Châu Châu, đánh một dấu trên sổ điểm—

Điều làm tâm trạng Dư Châu Châu không tốt còn có thứ khác.

Khu trọng điểm Giang Bắc đúng là có chênh lệch rất lớn với các trường phụ thuộc đại học. Trong lớp không có bất kỳ sự yên tĩnh nào, trong giờ học luôn ồn ào nói chuyện riêng, lúc hết tiết thì các bạn học nam nữ đều gây lộn, Dư Châu Châu ngồi hàng một nên không bị dính vào, nhưng mấy bạn học ngồi đằng sau không thể nghe rõ tiếng giảng bài của giáo viên.

Chủ nhiệm tức giận đòi giờ sổ học thành giờ tự học, sau đó điểm danh, bắt đầu gọi những bạn học ngoan ngoãn ra ngoài lớp.

Nhưng không đi xa, giọng nói cũng khá to.

“Tình hình lớp chúng ta em cũng biết đó, bây giờ cô cần em giúp cô tìm mấy bạn hư trong lớp ra, bắt đầu từ bây giờ, em là gián điệp của cô, đừng để bạn học khác biết, em viết tên các bạn nói chuyện trong giờ giao cho cô hằng ngày...”

Dư Châu Châu ngồi trong lớp học, vui đầu vào sách anh văn.

“Trần An, có điều em cảm thấy không nên nói, bởi vì không lễ phép, nhưng em rất muốn nói cho anh biết, anh đừng mắng em đó – em cảm thấy chủ nhiệm lớp em rất ngốc.”

Cô giáo chủ nhiệm dạy toán, họ Trương, tên Mẫn.

Ngày khai giảng, cô viết tên lên bảng đen, sau đó nghiêm mặt bảo, “Tự giới thiệu một chút, tôi là chủ nhiệm lớp các em, dạy môn toán, cô tên là Trương Mẫn, Mẫn trong nhanh nhẹn ấy.”

Bên dưới cười đùa.

Trương Mẫn rất đen, vô cùng đen, còn mập và xấu nữa, không biết cách ăn mặc, ngày đầu khai giảng không có sổ điểm danh, cho nên vội vàng đổ đồ trong túi xách màu lam đậm của mình, tìm mãi không thành nên đành đứng lên bực bảo. “Thôi, khỏi cần điểm danh cũng được, chúng ta bắt đầu tiết học.”

Đó là tiết học toán đầu tiên ở cấp hai của Dư Châu Châu, bản thân cô cũng không biết ánh mắt nhìn bảng đen của mình nóng bỏng cỡ nào, cẩn thận từng chút một, lại lo sợ vô cùng. Ánh mắt đó làm Trương Mẫn ấn tượng vô cùng.

“Em làm lớp trưởng, hơn nữa còn bị kéo lên hàng đầu ngồi. Em còn tưởng cô chọn vì em học từ trường tiểu học thuộc đại học sư phạm ấy, ai ngờ sau này mới phát hiện cô không biết em là ai, sau này xem sổ mới biết cơ.”

“Cô bảo, ánh mắt của em rất nóng bỏng, nếu cô là thầy giáo, cô sẽ cho rằng em thích cô cơ.”

“Anh nói xem, có giáo viên nào nói thế không?”

“Cho nên em mới thấy cô rất ngốc.”

“Nhưng mà, em lại thích cô. Em cảm thấy cô là người tốt.”

Dư Châu Châu dừng bút, nhìn câu nói cuối cùng, đột nhiên ngẩn ngời. Cô nhớ lại đêm khuya hôm đó, Trần An nói với cô, người tốt với em là người tốt, không tốt với em là kẻ xấu.

Cô đã từng không chấp nhận điều này. Bây giờ mới phát hiện, một số phán đoán đã yên lặng chảy vào máu, cô cứ tưởng là trực giác, nhưng thật ra mọi thứ đều bắt nguồn từ sự bất công và tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 54: Đôi giày thủy tinh bị hỏng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Tớ dán một đồng dính lên ghế cậu ta”

P/s: Đọc chương này nhớ tới trước kia tớ cũng từng có một người dễ nhả tin để chia sẻ hằng ngày, nhưng sau khi ở cạnh mình khoảng 5 năm, anh ấy lại bỏ mình đi, dần dần ít liên lạc, ba năm trở lại đây thì không chút tin tức >

Dư Châu Châu rón rén đi tới chỗ của Tân Mỹ Hương, nhét quyển ‘Tuổi mười bảy không khóc’ trong tay vào trong học bàn của cô ấy.

Học bàn của Tân Mỹ Hương rất lộn xộn, nhét rất nhiều thứ ở trong đó. Dư Châu Châu đựng phải một ít tạp chí và sách bài tập, làm nó rơi xuống mặt đất. Cô sợ hết hồn, vội vàng ngồi xuống nhặt mấy quyển sách lên, nhưng lúc thấy bìa ngoài đủ mọi màu sắc kia thì cứng người.

Hình dán Sailor Moon, cả hình Hoàn Châu Cách Cách nữa.

Dư Châu Châu ngẩn người, đây là đồ chơi mà các cô bé cực kì yêu thích, nhưng mà hình như trong ‘các cô bé’ không bao gồm Tân Mỹ Hương mà?

Người làm chuyện xấu luôn có giác quan nhạy cảm. Dư Châu Châu nghe thấy tiếng động nhỏ nhỏ đằng sau, quay đầu lại thì thấy gương mặt bàng hoàng của Tân Mỹ Hương, cô ấy nhìn cô với ánh mắt to tròn, không chút thần thái, giống như một con ma vậy.

Dư Châu Châu sợ hết hồn, cô cảm thấy trái tim nhỏ như muốn bung khỏi lồng ngực.

“Tớ...” Cô nuốt một ngụm nước miếng.

Tiết tẻ đục, sau khi giải tán, cô vội vàng trở lại lớp, muốn trả lại quyển sách lúc Tân Mỹ Hương không có ở lớp.

Không hiểu tại sao, khi muốn trả sách, cô lật tờ giấy đầu tiên của quyển sách, bắt đầu đọc nó đến tối qua, cuối cùng quyết định hôm nay trả lại sách.

Sau đó bị bắt tại hiện trường.

“Tớ không trộm đồ...” Tớ tới trả sách. Nhưng nếu như nói ra thì sẽ làm đối phương lúng túng, những nỗ lực lên lút của cô sẽ đổ xuống sông xuống bể hết.

Tân Mỹ Hương giống như tượng đá, giống y như cô lúc bị gọi đứng dậy, vẻ mặt cứng đờ không chút cảm xúc nhưng lại làm người ta kinh ngạc, run sợ.

Dư Châu Châu quyết tâm, cúi đầu kéo quyển “Tuổi mười bảy không khóc” trong học bàn ra, đóng sách vỗ nơi học bàn rơi xuống đất lần nữa.

“Tớ trả sách.” Cô thậm chí còn dùng giấy lịch treo tường để bao lại quyển sách kia, “Cậu nhớ quyển sách này không?”

Lúc này vẻ mặt Tân Mỹ Hương mới thà lỏng, cô mím mím môi, đưa tay cầm quyển sách.

“Có hay không?”

“Cái gì?” Dư Châu Châu đang vắt hết óc non-ron để nói lý do tìm được quyển sách này ngăn người, “Cậu nói gì?”

“Cậu đã xem chưa? Có hay không?” [1]

[1] Thật ra, trong raw hoặc convert sẽ là ‘Đẹp mắt không?’, bởi vì trong tiếng Trung cụm từ ‘好看吗’ này nghĩa là có hay không, có đẹp không, có tốt không? Nên mình dịch theo ngữ cảnh, nhưng nếu người nghe thì không hiểu, vì cái này mang nhiều nghĩa. Cho nên khúc dưới Dư Châu Châu hiểu nhầm là Tân Mỹ Hương hỏi những cái hình dán kia ‘Đẹp không’ nhưng thật chất Tân Mỹ Hương hỏi về quyển sách.

Trên người Tân Mỹ Hương có sự chấp nhất vô cùng kì lạ, Dư Châu Châu há mồm một lúc mới khôi phục lại bình thường.

“Đẹp.” Cô cười gật đầu, “Vô cùng đẹp. Thật ra cái này còn có bản phim truyền hình, tớ có nói với mẹ á, mẹ mua cho tớ đĩa cơ! Cậu xem chưa?”

Tân Mỹ Hương lắc đầu, “Tớ chưa đọc hết quyển sách này. Giản An và Dương Vũ Lăng có tới với nhau không?”

Dư Châu Châu cắn môi, mặt đỏ bừng, cúi đầu, “Không. Không có. Bọn họ.... Bọn họ vì học tốt, cho nên...” Cô thấy gương mặt cô đơn của Tân Mỹ Hương, vội vàng nói thêm, “Nhưng sau này, có thể, tớ thấy bọn họ có thể – tớ bảo đảm”

Nói xong, cô cũng cảm thấy rất buồn cười. Cô bảo đảm thì có lợi ích gì chứ?

Hai người nhìn nhau, Dư Châu Châu nghĩ một lát, nhỏ giọng hỏi, “Cậu thích Giản Ninh à?”

Thiếu niên áo trắng cẩn thận tự tin, thông minh chăm chỉ, hành động dịu dàng.

Tân Mỹ Hương đỏ mặt, không trả lời câu hỏi của cô, xoay người chạy ra cửa sau, để Dư Châu Châu ở lại trong lớp một mình.

Dư Châu Châu cúi đầu vuốt nhẹ bìa sách, lưu luyến nhét quyển sách vào học bàn của Tân Mỹ Hương.

Nếu như lúc này Tân Mỹ Hương trả lời, “Ừ, tớ thích.” Thì cô sẽ nói tiếp câu, “Ừ, tớ cũng thế.”

Dư Châu Châu bắt đầu nghĩ đến cuộc sống cấp hai của mình, cũng bắt đầu suy tưởng đến cuộc sống cấp ba sau này. Tuổi mười bảy đẹp như vậy, nơi đó sẽ có một chàng trai mặc áo trắng đầy ưu tú, sẽ có tình bạn chân thành, có cuộc sống cởi mở thoải mái, thậm chí là tình yêu mộng lung phai bùng nổ và những buồn phiền của những cuộc thi liên tiếp, những thứ này là điều cô mong ước bấy giờ.

Hơn nữa, trường học kia mang tên Chấn Hoa.

Chấn Hoa trong sách có Giản Ninh, Chấn Hoa ngoài đời có Trần An—

Cuộc sống cấp hai của Dư Châu Châu trôi qua thuận lợi đến khó tin. Sự ưu đãi của Trương Mẫn với cô làm cho cô thoát khỏi sự sợ hãi môn toán – cô có thể thuận lợi giải được những bài toán khó, cô giáo còn khen cô, Dư Châu Châu thật thông minh.

Thiên phú ở phương diện ngôn ngữ cũng giúp cô lấy được sự yêu mến của giáo viên ngữ văn và anh văn.

Cô thậm chí còn lấy được hạng cao trong các cuộc thi.

Cô cố gắng rất nhiều, nên trong cuộc thi luôn đứng đầu lớp và đứng thứ hai khối.

Trước khi công bố hạng của khối, sẽ có không ít bạn học chạy tới phòng giáo viên tìm hiểu, Dư Châu Châu luôn là người lo lắng nhất nhưng ngoài mặt thì giả vờ không để ý, cô ép mình ngồi yên trên bàn, mắt nhìn thẳng, làm bộ như không nghe thấy tiếng tìm đập vì tò mò và lo lắng.

Bọn họ chúc mừng cô, Dư Châu Châu, cậu giỏi quá.

Dư Châu Châu nở nụ cười cứng ngắc, gương mặt đỏ bừng, hoảng loạn nói, “Nói vậy, ai bảo tớ giỏi chứ.... Tớ không giỏi đâu....”

Sau đó mọi người bắt đầu ồn ào, bằng chứng là thành tích và xếp hạng, sau đó cô lại càng từ chối một cách cứng đờ, mọi người cũng bắt đầu tăng bốc cổ....

Đây là lần đầu Dư Châu Châu không ghét cảm giác ồn ào vì được các bạn học bao quanh, giọng nói cười đùa của họ ngọt ngào vô cùng, cô đột nhiên cảm thấy bọn họ thật xinh đẹp.

“Trần An, em biết là em phải bớt tự mãn, đây chỉ là một cuộc thi mà thôi, sau này sẽ có rất nhiều cuộc thi khác, em không nên đắc ý vênh váo, con đường của em còn rất dài!”

Ngồi bút dừng lại, cô không làm vẻ mặt khiêm tốn nữa, cười ngốc, sờ mũi, sau đó viết thêm một câu.

“Nhưng mà... Bây giờ phải để em vui vẻ một chút!”

“Em thật sự rất vui vẻ.”

Trần An không gửi bất cứ bức thư nào về. Dư Châu Châu cũng chưa từng hi vọng điều đó, lúc cô gửi bức đầu tiên còn mong chờ một tuần, sau đó hơi buồn bã một lát rồi cũng mặc kệ, sau này không còn chọn giấy viết thư nữa mà tùy tiện xé một tờ giấy nháp để viết thư.

Dù biết trước có viết cũng không có thư hồi âm, nhưng Dư Châu Châu không cảm thấy buồn bã. Bây giờ, ngay cả cô giáo ngữ văn luôn nghiêm mặt cũng mỉm cười sờ đầu cô khi thấy cô viết văn, thành tích bình quân trong năm đứng ở hạng sáu trong lớp trở lên, Dư Châu Châu là kiều ngao của các thầy cô. Cô thậm chí còn có rất nhiều người bạn mới, rất nhiều người thích cô, mọi người hay khen cô xinh đẹp, khen thành tích của cô rất tốt, nói cô hiền lành. Có các bạn học hẹn cô đi nhà sách mua vở và bút bi, lúc hết giờ học thì mọi người sẽ vây quanh bàn cô để hỏi về bài tập...

Vận mệnh quý dưới chân cô, nâng đôi giày thủy tinh không chút báo trước, gương mặt cô bé lộ lem tái mét vì sợ hãi, thậm chí còn không kịp cảm ơn.

“Trần An, anh không biết bây giờ em vui đến thế nào đâu.”

Nhưng Dư Châu Châu quên mất, vận mệnh là một chàng hoàng tử khó hiểu, cho dù chàng ấy muốn ôm hôn bạn hay đánh bạn cũng sẽ không báo trước.

Lúc đến lớp tự học, chủ nhiệm Trương Mẫn vọt vào lớp với gương mặt giận dữ, phần lớn các bạn đều cười đùa giỡn nhau, thậm chí ba bạn nam ở cuối còn đang gác chân trên bàn.

Dù lễu lỉnh đến thế nào thì cũng sẽ run người chịu thua trước ba chữ ‘Gặp phụ huynh’ này.

“Từ Chí Cường, em có ý gì? Lần trước tôi bảo sao mà giờ em còn chưa sửa sai à?”

“Em thế nào chứ?” Từ Chí Cường để chân xuống, cãi lại Trương Mẫn. Gương mặt cậu ta dài như ngựa, hơn nữa còn đỏ rầu, lại hay mặc bộ đồ màu đen, còn là nam sinh duy nhất có điện thoại di động, mỗi câu nói của cậu ta luôn mang theo giọng điệu đáng ghét.

“Trong giờ tự học quấy rối bạn học xung quanh, em có thấy xấu hổ không? Em hét với tôi? Em cho em là ai?”

Hai người cãi nhau không ngừng, Từ Chí Cường dựa vào tường một cách phách lối, cãi cùn, “Cô hỏi xem có ai thấy em làm phiền các bạn học không?” Cậu ta hếch cằm về phía các bạn học, “Hỏi đi, cô hỏi thử xem, ai dám nói là thấy tôi làm phiền hả?”

Trương Mẫn giận đỏ mặt, đã làm thì làm tới chốn, cô chỉ vào Dư Châu Châu, lớn tiếng nói, “Dư Châu Châu, em nói cho cô nghe, nãy em có thấy Từ Chí Cường mắng bạn học, làm phiền bạn học không?”

Dư Châu Châu sững người, cô từ từ đứng dậy, ánh mắt của Trương Mẫn đầy tin tưởng, mà ánh mắt của Từ Chí Cường lại đầy sự cảnh cáo.

Mọi người đều nhìn cô, Dư Châu Châu hoảng hốt, cô biết mình không có đường khác để đi.

“Em...”

Từ khi bọn họ học cấp hai đến giờ, đây là lần đầu tiên ‘yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng thở của mỗi người’.

Dư Châu Châu gật đầu.

“Vâng, cậu ấy nói chuyện và làm phiền bạn học à!”

Trương Mẫn đã cho cô thân phận ‘gián điệp’ còn buộc cô phải đâm thọc ngay trước mặt. Nhưng Dư Châu Châu vẫn đứng vững ở phía cô giáo, bởi vì cô đã từng nói cô là một cô bé thông minh.

Từ Chí Cường há to miệng, không kịp phản ứng, câu “Con mọe” mới nói được một nửa đã bị Trương Mẫn kéo lỗ tai ra khỏi lớp.

Dư Châu Châu thấy được ánh mắt đầy sự uy hiếp của Từ Chí Cường, đầu óc cô trống rỗng.

Hành lang vang lên tiếng la mắng của Trương Mẫn, Từ Chí Cường cũng không cãi lại nhưng sự im lặng đó lại khiến Dư Châu Châu sợ hãi. Không biết qua bao lâu, cô nghe được tiếng điện thoại của Trương Mẫn, sau đó tiếng bước chân vội rời khỏi, chỉ để lại một câu, “Em về lớp trước đi, đợi tôi gọi cho ba em.”

Mấy giây sau, cửa sau của lớp bị đập một cái, mọi người trong lớp sợ hãi.

“Tao đánh chết mày!”

Dư Châu Châu quay đầu lại, thấy mấy đứa bạn thân của cậu ta cản lại, còn nói “Đừng gây chuyện, đánh cậu ta có chuyện thì không đền nổi đâu, chấp nhận gì với con đàn bà chứ?” Cứ như đang bàn tới một cái bình hoa bị vỡ vậy.

Cô im lặng cúi đầu.

“Trần An, anh biết không, em cảm thấy em rất vô dụng. Cậu ta chịu rất khó nghe nhưng em lại không dám cãi lại. Đúng, em sợ cậu ta đánh em. Em chưa từng biết có thể mắng người khó nghe đến như thế, nhưng em không khóc nói. Cậu ta mắng mười phút không ngừng nhưng không ai đứng lên bênh em cả. Em có nhiều ‘bạn tốt’ đến thế mà không ai bênh em hết.”

“Không một ai.”

“Nhưng khi cậu ta rời khỏi lớp, bọn họ mới nói với em, đừng quan tâm cậu ta.”

“Em không trách bọn họ, anh cũng thấy đấy, ngay cả em cũng không dám ra mặt cho bản thân.”

“Nhưng dù em buồn em cũng phải cười nói với họ, em không để ý, em không giận, ai thèm chấp nhận với lưu manh chứ. Cứ như nói thế có thể cứu vãn được chút mặt mũi vậy.”

“Nhưng em biết nụ cười của em rất giả.”

Dư Châu Châu đâm nhẹ cục gôm màu hồng nhạt, cô cúi đầu, sau đó thấy có người chọt chọt lưng cô.

“Nhưng có một việc làm em rất vui.”

Dư Châu Châu dừng bút lại, nhớ lại nụ cười quái dị của Tần Mỹ Hương.

Hôm đó, lúc học thể dục, cô ấy đột nhiên đứng cạnh cô, nhếch môi nở nụ cười hơi bị khủng bố.

“Tớ dán một đồng dính nhon trên ghế cậu ta.” Cô ấy nói.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 55: Anh hùng không xuất hiện

Edit: Pi sà Nguyệt

“Hai con gấu cười chằm chằm”

Tân Mỹ Hương nói vậy xong thì rời đi, không hiểu sao Dư Châu Châu cảm thấy bóng lưng rời đi của cô ấy rất thần nhiên. Cô chưa kịp phản ứng, đợi lúc các bạn rời khỏi sân thể dục để về lớp, tiếng kêu như vịt đực của Từ Chí Cường gào lên rất thảm thiết – Dư Châu Châu biết rõ lý do, nên khi tất cả các bạn học trừng mắt nhìn Từ Chí Cường với vẻ ngạc nhiên thì cô lại vui vẻ.

Từ Chí Cường nói chuyện với anh em cậu ta, kiêu ngạo vô cùng, không thèm nhìn trên ghế có gì không đã ngồi xuống, sau đó thì giật bắn lên như tên lửa và tiếng gào vịt đực kia vang lên.

Thật ra chỉ dân có hai cái thôi – nhưng thể là đủ rồi.

Lúc cô chủ nhiệm Trương Mẫn hỏi cả lớp chuyện gì xảy ra thì Từ Chí Cường đã bị người khác đỡ lên phòng y tế. Dư Châu Châu quay đầu lại nháy mắt với Tân Mỹ Hương một cái, sau đó dùng miệng nói không thành lời, cảm ơn cậu.

Tân Mỹ Hương cúi đầu, giống như không thấy vậy —

“Trần An, em vẫn giống như trước kia, chỉ cần bọn họ tìm em đi chơi thì em sẽ tìm cơ để từ chối. Em nói với mẹ chuyện này, bà ấy nói với em, sau này em lớn em sẽ quen thuộc với cái kiểu ‘tuyệt trước nhà ai thì người đó quét!’ này, cũng không thể trách người ta việc này. Mẹ bảo em đừng lý tưởng hóa mọi chuyện, cũng đừng nghiêm khắc quá, quan hệ người với người như vậy là tốt lắm rồi, nếu không sẽ làm mình khó chịu. Thật ra em không quá hiểu ý của mẹ, mẹ làm ăn, chỉ cần hợp đồng không cần thật lòng, nhưng em cần.

[1] Ý câu này kiểu như việc ai nấy làm, nạn ai nấy chịu á.

Trần An, anh có bạn bè chứ? Những người ở xung quanh anh có nhiều bằng em không? Nhưng, anh thật sự có bạn sao?2”

[2] Ý của Châu Châu ở đoạn này nghĩa là Trần An có nhiều người vây quanh – là bạn bè, nhưng liệu có bạn thật sự hay không. Kiểu như là bè lũ vây cánh thì nhiều, nhưng bạn thân thì có mấy ấy.

Bạn cùng trường như Bèo gặp nước, mấy năm sau tạm biệt nhau thì đều có tương lai riêng, nhưng cũng phải cảm ơn bọn họ đã ở cạnh mình trong một khoảng thời gian, như vậy thì liệu có cần nuối tiếc hay thật lòng không?

Sự nghi ngờ nơi đáy lòng Dư Châu Châu dâng lên, cô vẫn hí hup mắt cười với các bạn học, vẫn chăm chỉ học tập vì Chấn Hoa, nhưng mười phút mắng chửi vô liêm sỉ kia giống như đang giam giữ một con thú nuôi say sưa trong lòng cô, thỉnh thoảng nó kêu hai tiếng cho đỡ buồn.

Nhưng sắp tới lại có chuyện làm cô phải suy nghĩ hơn.

Từ Chí Cường nghi ba ngày trở về lớp, đầu tiên là dùng nắm đấm dạy dỗ đám nam sinh nhìn cậu ta thì cười, để các bạn trong lớp không dám nói chuyện cậu ta bị đánh đấm vào mông.

Dư Châu Châu không ra vào bằng cửa sau nữa, cô ngồi hàng thứ nhất, đám nam sinh kia ngồi hàng cuối, cho nên mắt không thấy lòng không phiền. Nhưng lúc hết giờ thể dục, cô thấy đám con trai giữ cửa trước, Từ Chí Cường thấy cô từ đằng xa thì nở nụ cười.

Một nụ cười mang ý nghĩa khó hiểu.

Dư Châu Châu cảm thấy một hơi lạnh chạy từ hông lên gáy, giống như con mèo bị sờ lông.

Cô im lặng đi cửa sau, đi hơn nửa lớp để về hàng một ngồi. Nhưng khi ngẩng đầu thì thấy đám kia không rời khỏi cửa trước mà nhìn cô, mấy tên đàn em của Từ Chí Cường còn dựa vào vai cậu ta, sau đó bĩu môi nhìn Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên xuất hiện một hình ảnh – Thượng Hải cũ, thành phố có rất nhiều người nước ngoài ở (thật ra cô cũng không biết tại sao có nhiều người nước ngoài ở nữa), cô mặc một bộ sườn xám đi trên đường, đột nhiên có mấy tên côn đồ xuất hiện, nói lời kịch cực kinh điển, “Cô em, chơi đùa với mấy anh đây nào?”

Lúc này, một người đàn ông tuấn tú mặc quân phục xuất hiện, dùng ba nắm đấm đá đánh bọn họ chạy khỏi như mấy ngôi sao lóe lên trên trời, kèm theo câu thoại “Chúng mày đợi đấy, tao sẽ không tha cho bọn mày.” – Sau đó cô giương mắt nhìn gương mặt đẹp trai của quân nhân đó, còn anh thì dịu dàng cười hỏi han, “Cô có sao không?”

Dư Châu Châu cúi đầu đỏ mặt.

“Tôi nói bao nhiêu lần rồi, ai cho các em đứng chặn cửa như vậy? Lỡ tai kiếp hết rồi à?”

Tiếng nói sắc nhọn kêu cô trở lại hiện thực, ngẩng đầu thì thấy cô chủ nhiệm Trương Mẫn đi vào lớp học, mấy tên... lưu manh kia buồn bực trở về chỗ ngồi.

... Cứu mỹ nhân rồi, mặc dù anh hùng là nữ.

Hơn nữa... hình như Trương Mẫn mặc ngược áo lông rồi.

Dư Châu Châu lắc đầu, ngoan ngoãn giở sách toán ra. Các ký hiệu đánh vỡ hình ảnh Thượng Hải cũ có nhiều người nước ngoài ở, nhưng có một gương mặt rõ ràng xuất hiện.

Một bóng người nhỏ nhỏ, cau mày khó chịu, tìm kiếm những lời văn nhả cho hai chữ “Cái mông”.

Hoặc là một bóng người đứng ở cầu thang, hô to, “Nếu như cô ấy là con hoang thì cậu là đồ dư thừa.”

Cho dù không rõ nhưng cậu ấy đúng là anh hùng của cô.

Dư Châu Châu chờ người nhìn hộp bút chằm chằm, cuối cùng chỉ có thể thở dài một tiếng —

Sau khi tan học, Dư Châu Châu từ tốn dọn sách vở vào cặp, sau đó dùng khăn ướt lau bảng đen.

“Châu Châu, lau sạch bảng đen ha, nhớ lau khô qua một lượt nữa. Sau đó lau sạch bụi nơi rãnh nhé, lần trước bị trừ điểm vì chỗ đó nhiều lắm đấy.” Tổ trưởng tổ trực nhật kêu to từ đằng xa. Dư Châu Châu ừ một tiếng, sau đó nhanh chóng lau sạch bảng đen.

“Này, Dư Châu Châu!”

Dư Châu Châu quay đầu thì thấy một tên đàn em của Từ Chí Cường đang gọi tên cô, thỉnh thoảng còn liếc nhìn cô chủ nhiệm Trương Mẫn đang đứng nói chuyện với phụ huynh trước cửa lớp.

Không cần đoán cũng biết là trong lòng có quỷ.

“Chuyện gì?” Dư Châu Châu lạnh nhạt quay đầu lau bảng đen tiếp.

“Từ Chí Cường có chuyện muốn nói với cậu! Đi tới WC nam đi!”

Lông mèo của Dư Châu Châu xù lên một lần nữa.

Cô vuốt nước bọt, tay hơi run run.

“Tớ không đi.” Cô liếc nhìn Trương Mẫn, cô chủ nhiệm vui vẻ nói chuyện với phụ huynh về việc quản lý lớp của mình.

“Cậu tránh được mừng một thì có thể tránh ngày mười lăm à?” Bạn học nam kia nói chuyện hơi cà lăm, có vẻ như vẫn chưa dùng thành thạo câu thành ngữ mới học này.

Dư Châu Châu không thèm để ý cậu ta, bắt đầu dọn dẹp cái rãnh.

“Chạy trời không khỏi nắng, tao nói cho mày biết...” Bạn học nam kia vừa nâng cao giọng thì Trương Mẫn đã quay đầu lại nói, “Trò ồn ào gì đó? Sao chưa về nhà?”

Bạn học nam sợ đến mức vội chạy khỏi lớp. Dư Châu Châu thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy Trương Mẫn khá là tốt – mặc dù cô ấy có chút ngốc nhưng vẫn còn chút tác dụng lúc quan trọng.

“Này, Dư Châu Châu!”

Dư Châu Châu quay đầu lại, lúc này đã đổi thành người khác.”

“Cậu đừng sợ, anh Từ nói rồi, chuyện lần trước coi như xong, cậu không hiểu chuyện, anh ấy cũng không trách cậu làm vậy. Anh Từ rất độ lượng, cậu đừng lo lắng.”

Hành động lúc nãy của Trương Mẫn làm Dư Châu Châu yên tâm hơn một chút, sự sợ hãi bị tức giận đốt cháy hết. Cô đứng trên bục giảng, trừng mắt nhìn tên học sinh nam đứng dưới.

“Có —— rắm —— mau —— thả ——“

Bạn học nam kia giật đầu như gà mổ thóc, “Thả, thả ngay đây.... Cậu đi WC nam một chút....”

“Có chuyện thì tới cửa sau mà nói.”

Bạn học nam chạy đi truyền lời, sau đó vui vẻ trở về, “Thế thì cửa sau, thế thì cửa sau.”

Dư Châu Châu lau bảng lần nữa, cô thậm chí nghĩ xong rồi, nếu như tên kia vẫn muốn tìm cô gây phiền phức thì cô có nên dùng khăn lau bảng đánh cậu ta không nhỉ, mặc kệ hậu quả là gì. Sự hào hùng vốn mất tiêu bắt đầu xuất hiện, cô sợ cái gì chứ? Thế giới này không có anh hùng, cho nên phải mạnh mẽ giờ khăn lau của bạn lên!!!

Nhưng nữ hiệp này ít khi luyện võ nên gây họa lớn. Lúc Dư Châu Châu lo đầu nhìn cửa sau thì bị người che miệng kéo đi chỗ khác, những vị trí di chuyển đều ở góc chết của tầm mắt Trương Mẫn.

Dư Châu Châu sợ đến không biết làm sao, khăn lau bên tay phải cũng bị cô nắm đến mức chảy nước.

Trước cửa WC nam có rất nhiều người.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 56: Gặp lại

Edit: [Pi sà Nguyệt](#)

Beta: [Pi sà Nguyệt](#) + [Too Meo](#)

“Hai con gấu không dám bắt nạt người khác”

Dư Châu Châu kinh ngạc nhìn đám người trước mắt – mười mấy tên nam sinh non nớt, lại ra vẻ làm đại ca. Có ba bốn người là học sinh cấp ba, dựa vào tường lười biếng, miệng cười cười như tới xem trò hài.

Cô nuốt nước miếng, nắm chặt vũ khí duy nhất – khăn lau.

... Bộ dạng này giống như khăn lau là vật gì quý giá lắm.

Từ Chí Cường ở đối diện vẫn là gương mặt ngựa dài, sắc mặt đen hơn so với bình thường.

Dư Châu Châu quyết định, đánh trộm phải đánh tên đầu đàn, chủ tịch Mao từng nói, phải nhắm vào mâu thuẫn mà đánh.

Cô cảm thấy vai hơi run, quyết định không mở miệng, nếu không sẽ dễ lộ sự hoảng loạn của mình.

“Được chưa, mấy giờ rồi hả? Mau bắt đầu đi!” Nam sinh cấp ba đứng cuối cùng lên tiếng, lúc này Từ Chí Cường nở nụ cười, quay đầu khom lưng với đàn anh một cái, mới bắt đầu chỉ huy các anh em ở đằng sau.

“Một, hai, ba!” Từ Chí Cường nhỏ giọng nói.

Mấy tên nhóc ở trước WC nam giống như đã được luyện tập, toàn thể cùng quỳ xuống một chân, chỉnh tề nói.

“Chị dâu!”

Dư Châu Châu không kịp ứng phó, sợ đến mức dựa lưng vào tường, hoảng hốt nhìn Từ Chí Cường và đám người mặc đồ đen trước mắt. Bọn họ ngửa mặt lên, trong mắt lộ rõ sự hưng phấn khi tham gia trò vui, lấp lánh nhìn cô.

“Bình, bình thân...”

Cô còn chưa nói xong, đám con trai kia đứng dậy, vỗ vai chúc mừng Từ Chí Cường.

Lúc này Dư Châu Châu mới tỉnh táo lại, ngón út đâm vào phần tường bị loang lổ, cảm giác một ít bị rơi xuống đất.

Phải chạy thật nhanh.

Cô nghiêng mặt nhìn hành lang bị đám nam sinh này chặn lại, tính thừa dịp họ chưa chuẩn bị sẵn sàng thì lao ra, nhưng đột nhiên tay phải bị người ta cầm.

Sự thâm tình trong mắt Từ Chí Cường làm Dư Châu Châu sợ hãi, cậu ta nhìn Dư Châu Châu giống mấy tên nam chính trong truyện Quỳnh Dao, tay trái cầm tay cô, tay phải áp tường, miệng nhai kẹo cao su, chân còn nhịp nhịp.

“Thật ra anh biết anh rất già rồi, anh cũng biết cuộc đời của anh không tốt, lại cho rằng phụ nữ chẳng là cái thứ gì, cho tới lúc anh gặp được em.”

Dư Châu Châu ngờ ngác nhìn cậu ta, hi vọng phá hủy lời tò tính của cậu ta, làm ơn đi, ngừng lại giùm, cậu đánh tui còn tốt hơn nhiều.

“Em trốn tránh là vì em không yêu anh, hay vì yêu anh nhưng không tin tưởng anh?”

Dư Châu Châu cực kì muốn trốn khỏi cái tay đen xì đang chặn mình của cậu ta, nhưng lại sợ cậu ta có nhiều người, không dám dùng sức. Cô biết mình chỉ cần hét một tiếng “Cô Trương, cứu em!” thì Trương Mẫn sẽ tới, nhưng mà —— nếu không được thì sao?

Lúc này, cô đột nhiên nhớ tới Lâm Dương. Lúc học cấp một, không có ‘băng đảng lưu manh’ như thế này, dù có thì cậu ấy nhất định ra mặt lúc Từ Chí Cường nhục mạ cô, huống gì là lúc này.

Nhưng mọi chuyện như vậy là do cô lựa chọn.

Vì bí tịch vô công cái thế mà rơi xuống núi, nếu như gặp con hổ dữ cũng không thể lùi bước.

“Những thứ kia chỉ là mây gió thoáng qua, anh muốn nói một câu, anh yêu ——”

“Từ Chí Cường!” Lúc này Dư Châu Châu mới mở miệng, giọng nói của cô không run rẩy như cô tưởng tượng.

Từ Chí Cường đang ‘đọc thơ diễn cảm’ bị ngăn giữa chừng, ánh mắt đại ra, cậu ta dừng lại, nhìn cô đang cố gắng đẩy tay mình ra.

“Tôi không thích cậu.” Dư Châu Châu lớn tiếng, đám người xung quanh bắt đầu xì xào, gương mặt như bị tình thánh nhập vào của Từ Chí Cường đen lại.

“Ai quy định cậu thích tôi thì tôi phải thích cậu? Nhưng mà, nếu cậu muốn trả thù tôi vì chuyện này, cậu... cậu... —...cậu cần bản không phải là đàn ông!”

Mấy nam sinh cấp ba đứng đằng sau cười nghiêng ngả, một nam sinh thanh tú trắng nõn bĩu môi, một nam sinh cười gấp bụng, cảm quyền sách gõ lên đầu Từ Chí Cường.

“Nếu hôm nay vừa tan học mà anh đi về thì đã bỏ qua trò hay này rồi. Anh Triệu nói mày đọc sách đến điên rồi, còn tập luyện với đàn em mấy ngày nhớ?”

Đọc sách đến điên rồi? Dư Châu Châu ngẩng đầu nhìn quyền sách trong tay nam sinh cấp ba kia.

Bìa quyền sách là một cô bé mặc bộ đồ thủy thủ của Nhật Bản, trên đó còn có mấy chữ ‘Yêu học sinh xuất sắc’.

Cô biết quyền sách này, cũng nghe các bạn nữ nói về nó, đều là sách ‘không tốt’. Lúc Dư Châu Châu chưa nghĩ kịp, các nam sinh đã cười nghiêng cười ngả, bắt đầu trêu chọc Từ Chí Cường, kêu cậu ta bị bệnh thần kinh.

Dư Châu Châu cúi đầu, dán chặt người lên tường, sau đó định chạy khỏi đây nhưng cổ tay lại bị người khác kéo lại.

“Dư Châu Châu, tao nói cho mày biết, đậu má, hôm nay tao nể mặt mày ——” Từ Chí Cường kết thúc màn ‘diễn xuất’ của cậu ta, khôi phục lại tính cách, còn là kiêu thẹn quá hóa giận...

“Dư Châu Châu?” Chàng trai vừa cầm quyền sách cười nhạo Từ Chí Cường có vẻ kinh hãi, mà Dư Châu Châu lúc này đang nghe răng trợn mắt với Từ Chí Cường nên không để ý tới vẻ mặt của cậu ta.

“Từ Chí Cường!”

Chàng trai kia hô to về hướng bọn họ, lúc này Dư Châu Châu mới nhìn cậu ta một cái. Gương mặt của cậu ta có chút quen thuộc nhưng dù sao cũng là người lạ – Đương nhiên, cô không thể quen mấy tên lưu manh được.

“Từ Chí Cường, tôi biết cô bé này, cậu nể mặt tôi, đừng chấp nhặt với cô ấy.”

Từ Chí Cường bị mất mặt lắm như không nghe câu này, cậu ta đỏ mặt, tóm chặt cổ áo Dư Châu Châu không buông.

“Nữ sinh học giỏi có rất nhiều, người này không hiểu chuyện thì đổi thành người khác là được... Cường, hái dưa xanh sẽ không ngọt đâu!” Nói xong thì giờ giờ quyền sách lên, “Á Di và Đông Thụ trong sách là thích nhau, làm gì giống cậu, giống như đi cướp vợ người ta vậy.”

Giống như một tên côn đồ mất mặt, nói thẳng ra chỉ là một thằng nhóc chưa được mười bốn tuổi, cố gắng nén giận, trừng mắt nói với Dư Châu Châu, “Cút! Người thì vừa xấu vừa mập, còn là một sách, đùa mù mới thích mày!”

Còn không biết ai mới mù nữa. Dư Châu Châu kéo cổ áo từ tay của Từ Chí Cường ra, nhỏ giọng nói, “Chúc mừng cậu lại thấy ánh sáng.”

Sau đó bỏ chạy khỏi đó, không quan tâm có bao nhiêu người đang cười cô.

Lúc về lớp học mới phát hiện Trương Mẫn đã đi chỗ khác rồi, mặc dù túi xách và bài thi còn để trên bàn giáo viên. Tổ trưởng tổ trực nhật kinh ngạc nhìn Dư Châu Châu đang thờ hồn hên, lại nhìn cô cúi đầu phủi sạch bụi nơi khe nứt trên bảng.

Thật ra, đằng sau lưng đã ướt đầm vì mồ hôi.

Cuối cùng bọn họ cũng dọn xong rồi, Dư Châu Châu rửa tay, chia tay khăn lau bảng trong sự lưu luyến.

Ngẩng đầu thì thấy nam sinh trắng nõn lúc này và một nam sinh trông giống chuột đi qua lớp mình, cô nghiêng đầu nhìn hành lang một lát.

“Đội một chút!” Dư Châu Châu cầm cặp chạy ra cửa, hai người bọn họ cũng dừng lại, cậu trai giống con chuột mỉm cười.

Dư Châu Châu nhìn nam sinh trắng nõn kia, đây là chàng trai vừa giúp cô lúc này.

“Cảm ơn cậu.”

Chàng trai nhoén miệng cười, “Cậu quên tờ rồi hả?”

Dư Châu Châu nhìn cậu ta khó hiểu, chàng trai mặt chuột ở cạnh cũng nhìn cậu ấy với ánh mắt hỏi dò.

“Ờ là...” Chàng trai trắng nõn đột nhiên ngừng lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng nở nụ cười áy náy.

“Đi nào!” Cậu ấy lôi chàng trai có mặt như chuột đi như kiểu kéo gã, Dư Châu Châu nhìn bóng lưng của bọn họ, sùng sốt một lát mới thở dài một tiếng, dựa vào tường.

Thật ra cô rất sợ.

Buổi tối về nhà, mẹ đã nấu com xong. Dư Châu Châu cầm đĩa chọt com, lòng không yên.

“Châu Châu, con sao vậy?”

Dư Châu Châu nghĩ đi nghĩ lại, mới mở miệng ‘oa’ khóc gào lên.

“Mẹ ơi, có người thích con....”

Mẹ Dư Châu Châu dờ khóc dờ cười, vội vàng rút khăn giấy lau nước mắt cho cô, “Có người thích con là chuyện tốt, khóc làm gì? Không phải chứ, người khác thích con thì con kích động vậy à?”

Dư Châu Châu vội vàng lắc đầu, có lẽ căng thẳng khủng hoảng đã tìm được chỗ tiết, cô thút tha thút thít, không giải thích rõ, khi cô thấy đám lưu manh ở trước cửa WC nam thì sợ hãi vô cùng.

Chuyện này Dư Châu Châu không viết cho Trần An biết. Cô đem những cảm xúc và việc vặt viết lại cho anh, chỉ có chuyện này là không nói chữ nào.

Bên cạnh có khung bố đáng sợ như thế, cô mới hiểu, mặt trắng ở rất xa.

Trên đời có rất nhiều thứ, nhưng mặt trắng chỉ có thể ở trên trời nhìn từ xa. Mà thứ Dư Châu Châu có chỉ là một miếng khăn lau bẩn thỉu ——

Sáng sớm hôm sau, mẹ Dư Châu Châu đưa cô tới trường. Ở rất nhiều kiểu giải thích khéo léo của Dư Châu Châu về sự vô năng của Trương Mẫn, mẹ cuối cùng cũng đành bỏ qua chuyện này, không nói với cô giáo.

Trà thù và truy cứu không phải cách tốt nhất. Có rất nhiều chuyện, bạn cố nhin để nó trôi qua.

Nhưng điều làm Dư Châu Châu dờ dợ là Từ Chí Cường chỉ trừng cô vài lần, không tiếp tục gây phiền phức với cô nữa. Không quá mấy ngày, Dư Châu Châu nghe nói Từ Chí Cường có bạn gái.

Là cô bạn lớp bên, nghe bảo là một học sinh giỏi.

Cái tin giật gân này bắt đầu truyền khắp nơi ở khối cô, khoảng chừng mấy ngày, hành động Từ Chí Cường đem một đám nam sinh tò tính, gọi chị dâu đầy lằng mạn kia được thổi phồng lên trời. Khỏe miệng Dư Châu Châu co rúm, dờ khóc dờ cười.

Mẹ đưa đón cô mấy ngày, thấy cô không bị gì mới cho phép cô đi bộ về nhà lại. Tối thứ sáu, lúc Dư Châu Châu đi ngang qua tiệm cho thuê sách, nhìn trong đó không có ai, mới vui vẻ đi vào.

Bàn linh nhớ người của ông chủ rất tốt, thấy cô đi vào cửa thì để hai chồng truyện tranh ‘Shaman King’ lên bàn.

“Cô bé, truyện cháu tìm lần trước đây!”

Dư Châu Châu giật mình, vội cầm mười đồng tiền trong cặp ra đưa cho ông chủ, ôm chồng truyện nói cảm ơn. Cô liếc mắt nhìn một lượt, tiệm thuê truyện khá lộn xộn, các quyển truyện để khắp nơi, trên giá sách, trên bàn, dưới đất...

“Cháu tìm thêm một chút.” Cô nhỏ giọng nói, nhanh chóng đi tới khu truyện tranh già vờ tìm tên truyện, đồng thời liếc mắt nhìn ông chủ – Cô rất muốn đi tới khu tiểu thuyết ngôn tình kia để tìm một quyển sách, nhưng rất ngại ngùng.

Cuối cùng ông chủ đi vào nhà, cô mới nhanh chóng đến khu vực ‘tư tưởng không tốt’ kia, ngẩng đầu tìm tên truyện.

Cuối cùng cũng tìm được quyển ‘Yêu học sinh xuất sắc’.

Dư Châu Châu rút quyển sách kia ra, cảm về khu manga mới lật bìa ra.

Lướt qua mấy phút đủ để cô hiểu rõ toàn bộ nội dung truyện.

Tên còn đồ Đông Thụ và nữ sinh gọi Á Di không đánh nhau thì không quen biết, oan gia ngõ hẹp, kết thành lương duyên.

Cô khinh. Dư Châu Châu khinh thường giờ sách, đột nhiên thấy một bức tranh minh họa, sợ đến mức suýt ném sách đi, cô vội vàng khép sách lại, cảm giác cầm quyển sách này cực nóng.

... Hai người... hôn nhau... mặc đồ rất thiếu vải...

Dư Châu Châu cắn răng sợ hãi. Tên Từ Chí Mạnh kia biến thái ghê!!!

Nhưng nghĩ tới màn tỏ tình học theo sách, thậm chí còn đọc lời thoại sứt sẹo kia, cô cảm thấy vui về khi cười lên sự đau khổ của người ta, giống như đã phát hiện ra bí mật của một tên xã hội đen vậy.

IQ kém. Dư Châu Châu nghĩ.

Nhưng quên mất cô cũng đọc một ít truyện tranh và xem một ít phim hoạt hình có nội dung IQ kém tương tự.

Cô thờ dài, để sách về giá sách, đột nhiên cảm thấy có hơi thở sau gáy mình, cứ như có người đang đứng gần.

Dư Châu Châu đột nhiên quay đầu lại, người này là chàng trai đã giúp cô hôm đó.

“A, là cậu – Sao cậu không lên tiếng? Muốn hù chết ai à?” Dư Châu Châu chấp tay sau lưng, giấu sách.

“Cậu xem gì thế?” Chàng trai nhìn cô tò mò.

“Không có gì, không có gì, tờ...” Cô chỉ tay về bộ ‘Shaman King’ trên bàn, “Tờ thuê truyện tranh.”

Chàng trai xoay người nghiêng cứu ‘Shaman King’, Dư Châu Châu vội vàng nhét quyển ‘Yêu học sinh xuất sắc’ vào góc khuất của khu truyện tranh.

“Tờ đã gửi tiền thế chấp, phải đi đây.” Dư Châu Châu cười giả lả, cầm đóng truyện tranh trên bàn, “Hẹn gặp lại!”

Chàng trai giữ tay áo của cô, cười nói, “Châu Châu, cậu quên tờ thật à?”

“Cậu là ai?”

Lần này, hẳn không lo lắng như lần trước vì không có bạn ở cạnh, cười thoải mái nói.

“Tớ là Bôn Bôn đây!”

Dư Châu Châu há mồm, nhìn cậu ta ngơ ngác.

Thật ra cô không còn nhớ rõ gương mặt của Bôn Bôn, ký ức còn lưu lại trong đầu chỉ là những đường viền mơ hồ. Nhưng điều này không quan trọng, Bôn Bôn lớn lên cũng tốt, gương mặt đẹp hơn, nhưng với cô, cậu vĩnh viễn là Bôn Bôn năm đó.

Dư Châu Châu hết ầm lên. Ông chủ vội vàng kéo rèm nhìn ra ngoài, thấy một cô bé đang vui vẻ lắc tay một chàng trai.

Ông cười một tiếng, thả rèm xuống.

Dư Châu Châu hưng phấn một hồi mới bình tĩnh lại, ngại ngùng sờ mũi hỏi, “Sao có mỗi tớ vui về thế? Sao cậu không nói câu nào...”

Bôn Bôn nghiêng đầu cười, “Tớ đã vui từ mấy ngày trước rồi!”

Lúc giúp mình đó hả? Dư Châu Châu chỉ lo cười khúc khích, hahahaha, cô cầm tay áo Bôn Bôn lắc lắc, sau đó phát hiện hành động này của mình rất ngốc, nên dừng lại.

“Hôm... Hôm đó, sao cậu không nói cậu là Bôn Bôn hả?”

Bôn Bôn nghe vậy, ngại ngùng cúi đầu, lúc này, Dư Châu Châu mới thấy người bạn nhỏ ngại ngùng hiền lành lúc bé của cô.

“Bạn tớ đang ở cạnh... Tớ phải nói kiểu gì?”

Dư Châu Châu giật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Một tên xã hội đen tên là Bôn Bôn – Dù là ai cũng khó chấp nhận.

Quyển 5 - Chương 57: Nút áo điên cuồng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Đó là lúc mẹ dịu dàng nhất, không phải một trong”

Xa cách nhiều năm, vui vẻ gặp lại, thì ra đây không phải là hình ảnh chỉ có trong phim truyền hình.

Hoặc nói là, xa cách không phải là để gặp lại mà để bọn họ nhớ lại nhau, thật lòng nhớ về đối phương. Có rất nhiều người, không phải mất cơ hội gặp lại, mà họ không còn vui vẻ khi nhớ về người kia.

Dư Châu Châu có rất nhiều điều muốn nói với Bôn Bôn, muốn hỏi cậu hồi tiểu học học ở đâu, nhà cậu ở đâu, chúng ta không còn là hàng xóm nữa rồi, sao cậu lại chơi với mấy người kia... Nhưng đột nhiên không biết nên bắt đầu từ đâu. Cho nên chỉ cười khúc khích, dù sao bạn tốt cũng ở cạnh, ngày tháng còn dài, họ có thể nói chuyện với nhau nhiều.

“Thì ra cậu học ban hai.” Dư Châu Châu cười, “Nhưng tớ chưa từng thấy cậu.”

“Tớ thì gặp cậu mấy lần, thường thì tới kiểm tra vệ sinh lớp cậu á. Nhưng tớ không nghĩ đó là cậu, cậu khác hồi nhỏ quá!” Bôn Bôn mang cặp màu đen, túi sách khá dài, lâu lâu động vào móng cậu.

“Thật à?” Dư Châu Châu cười tới hai mắt híp lại, Bôn Bôn vui vẻ nhìn cô nói, “Nhưng cười lại giống như trước kia.”

Dư Châu Châu nghe thế thì bắt đầu nhớ lại hình ảnh của Bôn Bôn, cậu ấy lớn hơn hồi trước, cao hơn Dư Châu Châu nửa cái đầu – Những lời này vô nghĩa quá rồi, cậu ấy trắng hơn trước, nhất là ánh mắt sáng ngời kia, so với hồi bé mặt mày đẹp hơn, có điều vẫn gầy yếu trắng trẻo như trước.

“Cậu bây giờ và trước kia...” Dư Châu Châu nói một nửa mới phát hiện mình không có tư cách. Cô không còn nhớ rõ bộ dạng trước kia của Bôn Bôn. Cậu bạn luôn đi theo sau lưng cô chơi với cô chỉ còn lại một dấu hiệu trong lòng cô, cũng là một lý do thương cảm và nhớ lại khi gặp chuyện buồn.

Chẳng qua, cô ít nhất cũng có thể thấy được, cậu bạn đó đã lớn rồi, cao hơn trước nhiều.

Thời gian giống như phép thuật vậy, giống như lúc nhà ảo thuật biến một con thỏ trắng từ trong cái mũ không có gì hết. Bình thường, cái mũ đó để đó không ai để ý, nhưng đột nhiên, có ngày bạn nhìn lại, thì bạn phát hiện trong đó có một đóa hoa đã chôn sâu ở đó rồi.

Dư Châu Châu cười vui vẻ, “Bôn Bôn, cậu lớn rồi.”

Bôn Bôn sờ mũi, cúi đầu nói, “Đã lâu lắm rồi mới có người gọi tớ là Bôn Bôn.”

Dư Châu Châu thất vọng, đột nhiên nhớ đến việc quan trọng, “Bôn Bôn... Cậu tên gì?”

“Mộ Dung Trầm Chương.”

“Hả?”

“Mộ Dung, Trầm trong đám chim, có chữ Mộc ở cạnh ấy, Chương trong cây trồng, Mộ Dung Trầm Chương.”

Dư Châu Châu hóa đá hai giây.

“Hahahaha...” Cô cười ngặt nghèo.

“Sao thế?” Bôn Bôn đỏ mặt, khó hiểu.

“Cậu thế là...” Dư Châu Châu thờ hồn hển, “Đây là nick name của cậu hả?”

“Nick name cái gì chứ?? Đó là tên của tớ!!!” Bôn Bôn vội vàng giải thích, “Cái tên này không hay à?”

“Hay, hay.” Dư Châu Châu gật đầu, nhưng ý cười đùa trên mặt không hề che giấu, “Nhưng tớ chưa từng nghe thấy ai trong xã hội đen đặt tên này cả, hay, rất là... hay.”

Bôn Bôn cảm thấy chán nản, cậu không biết giải thích một chàng trai chơi với ‘xã hội đen’ lại đặt cái tên nặng nề thế này, mọi người cảm thấy tên cậu rất ngầu, nhưng sao Châu Châu lại cười cậu chứ?

“Được rồi.” Cậu vung vung tay, “Cậu gọi tớ là... Bôn Bôn đi, chẳng qua, đừng, đừng gọi trước mặt người khác.”

Bôn Bôn hỏi bái xịch cái tên ở nhà này, điều này làm Dư Châu Châu kinh ngạc, nhưng cô nhanh chóng xoa tan sự buồn bực đó. Bọn họ đứng ở ngã tư, Dư Châu Châu chỉ đèn xanh đèn đỏ ở trước, “Tớ phải đi bên này, nhà tớ ở khu Hải Thành, cậu thì sao?”

Bôn Bôn nở nụ cười, “Nhà tớ ở rất xa.”

“Rất xa?” Dư Châu Châu khó hiểu, dựa theo hộ khẩu, cậu ấy hẳn phải học ở trường gần nhà chứ?

“Ừ, ở bên tòa nhà thị trường á.”

“Vậy cậu phải đi xe bus ở gần trước chứ? Đi theo tớ thế này, còn phải đi ngược lại...”

Bôn Bôn cười lắc đầu, “Tớ có chút việc phải làm gần đây, Châu Châu, cậu về đi.”

Dư Châu Châu cảm nhận được sự tránh né trên người Bôn Bôn, cô muốn hỏi gì nhưng nhìn đám người bị xe cô chắn lại ở bên kia đường, cô phát hiện có mấy nam sinh cấp ba hôm đó đang cười đùa đi về bên này.

Dư Châu Châu không do dự nữa.

“Được rồi, tớ về đây. Hẹn gặp lại.”

Dư Châu Châu vội vàng cúi đầu bước đi, sau đó quay đầu nhìn, Bôn Bôn đang đứng trong đám người kia – Cũng may đám người kia không mang theo vũ khí gì, chắc không phải đi đánh nhau.

Cô thất vọng, nói nhiều như thế nhưng lại như không nói gì, cô không biết gì thêm, cậu ấy cũng không nói gì với cô cả.

Nhưng mà vẫn còn thời gian. Bọn họ có thể dần dần quen thuộc như hồi bé. Có điều Dư Châu Châu quên mất, một trong các tác dụng phụ của trường thành là khó kết bạn hơn hồi bé.

Cô mỉm cười vẫy tay với Bôn Bôn —

“Mấy tên côn đồ trong trường còn gây chuyện với con không?” Mẹ vừa xới com vừa hỏi, Dư Châu Châu đang đấu tranh với con cua trong đĩa, không nghe rõ câu hỏi.

“Mẹ hỏi mấy tên côn đồ trong trường còn gây chuyện với con không?”

“Không!” Châu Châu vui vẻ ngẩng đầu, “Mẹ, hôm nay con gặp Bôn Bôn đó!”

“Bôn Bôn?” Mẹ sững sốt một lát mới phản ứng. “À, là cậu bé nhà bên hồi thuê nhà đó hả?”

“Dạ.”

“Sao con nhận ra cậu bé ấy? Cậu bé không khác hồi bé à?”

Dư Châu Châu há mồm, không biết nói gì.

Bôn Bôn bây giờ là một tên lưu manh —

Dư Châu Châu nhủ mảy, xoay xoay bút mấy vòng nhưng không thể viết được gì. Bàn cùng bàn của cô là Đàm Lệ Na, cô bạn đó xoay bút rất giỏi, không chỉ dùng ngón giữa ngón trỏ và ngón cái để xoay bút mà có thể dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp bút xoay tròn, vòng vòng rất thú vị, bút trong tay cô bạn ấy cứ như con chuồn chuồn bay lượn vậy. Nhưng mà Đàm Lệ Na làm giỏi thế lại vì ‘đồ đệ’ ngọc Dư Châu Châu mà đã mấy lần thế không dạy ai nữa rồi — Nhưng Dư Châu Châu lại là học sinh chăm ngoan của lớp, cô rất chăm học lúc nào cũng luyện tập, may mà giờ tự học rất ồ ồ nên không ai nghe thấy tiếng bút rơi trên bàn, cũng không ai chú ý tới cô bạn hàng đầu ngồi xoay bút làm văng mực màu xanh ra ngoài.

“Đáng chết!” Dư Châu Châu đặt bút xuống, cô quên đập nắp bút, lúc này chuyển bút sai nên đã vẩy một hàng mực lên tờ giấy lúc rơi xuống bàn.

Vờ ghi chép. Mỗi tuần cô phải nộp quyển vở ghi chép không dưới ba trăm từ và năm tờ giấy luyện chữ. Dư Châu Châu không ngại viết nhật ký, nhưng nếu để cô giáo thấy nét mực bị vẩy trên quyển vở ghi chép này đúng là hơi có vấn đề thật.

“Trần An, em cảm thấy mọi chuyện rất thú vị. Cô giáo muốn xem chúng em viết nhật ký thì em lại chẳng muốn để cô biết, mà anh không muốn đọc thư của em thì em lại luôn viết cho anh. Ày, không phải em đang than thở đâu, em không than thở đâu, thật đó.”

Thật ra Dư Châu Châu biết, cô cũng không kể hết mọi chuyện cho Trần An biết. Có rất nhiều chuyện với các bạn nữ, cô luôn cố gắng không viết vào giấy, ví dụ nhưng chấp niệm của cô với vở đẹp, còn có sự ham muốn cuồng nhiệt với các loại văn phòng phẩm

Cô đã từng thấy Trần An đứng bên cửa sổ khi được nghỉ giữa giờ lúc tập đàn, ánh mặt trời xuyên qua căn phòng luyện tập cũ kỹ, chiếu lên người anh, anh lại chỉ cúi đầu đọc sách, giữa hai trang sách là cây bút mực hoặc cây bút chì. Trong cặp Trần An có một hộp bút bình thường, trong đó có hai cây bút bi, một cây bút máy, một cây bút chì và một cục tẩy. Lúc anh làm toán hoặc vật lý thường sẽ vẽ nhưng anh không bao giờ dùng đến thước.

Dư Châu Châu biết rõ thành tích học tập của một người không liên quan đến loại bút loại giấy của người đó dùng cho lắm, nhưng không hiểu sao, cô lại rất thích những thứ văn phòng phẩm xinh đẹp đó. Nếu như cô mua được một cây bút chì có thiết kế mới lạ, vậy thì mỗi lúc làm toán cô sẽ suy nghĩ thông hơn, nếu như cô có một quyển vở xinh xắn thì có thể học từ vựng Tiếng Anh nhanh hơn rất nhiều.

Điều này đã trở thành một thói quen kì lạ. Một mình cô chìm vào trong hàng văn phòng phẩm của tiệm sách.

Sáng thứ sáu, trường yêu cầu các bạn học đến sớm nửa tiếng để luyện tập cho lễ kỷ niệm bốn mươi năm tuổi của trường. Dư Châu Châu có ý đến sớm, buồn chán chạy vào tiệm sách.

Đang lúc cầm cây bút màu vàng từ giá bút xuống thì nghe có một tiếng hét ở bên cạnh vang lên.

“Tớ điên mất thôi, đã biết sẽ muộn mà mẹ tớ cứ nhất định phải may lại nút áo sơ mi cho tớ, tớ tay cầm mút quả, mẹ bảo tớ cầm nút áo cho bà, tớ chỉ có thể ngậm vào miệng. Ba tớ thì tới cầm quần áo của tớ treo lên — đây là gây phiền cho tớ còn gì? Tớ hơi lo lắng, há mồm kêu ông ấy, cuối cùng nuốt nút áo xuống bụng rồi. Cái nút áo nhựa bị đang ở trong bụng tớ nè, cậu nói tớ phải làm sao đây?”

“Cầm dao mổ bụng lấy ra. Rạch một đường từ cổ họng tới rốn, sau đó bắt đầu tìm rồi lấy nó ra.”

Câu trả lời nói khá nhỏ. Cô gái nuốt nút áo còn đang lớn tiếng thảm thảng, mà cô gái đề nghị cầm dao rạch bụng lại dùng giọng nói nhỏ nhỏ để lâu bầu.

Tần Mỹ Hương

Cô ấy mặc bộ đồng phục học sinh hơi nhăn nhúm, tóc thắt bím nhưng có không ít sợi tóc không ở trong bím tóc, cứ như là chưa chải tóc vậy. Tần Mỹ Hương làm bầm, còn nở nụ cười khe khẽ, không để ý đến Dư Châu Châu đang hóa đá ở cạnh, cô dùng ngón trỏ sờ những cây bút khi bước qua khu để bút với bộ dạng vô cùng thích thú.

Dư Châu Châu nuốt nước miếng.

“Thật ra tớ nghe báo, cái nút áo đó... đi toilet một lần... là ra á.” Cô nhỏ giọng nói.

Tần Mỹ Hương gạt mình, nụ cười bình tĩnh kia xuất hiện sau đó biến mất, cô nhìn Dư Châu Châu chăm chăm, gương mặt không chút cảm xúc, tay cũng không chạm vào những cây bút nữa.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, Dư Châu Châu quyết định bỏ mặc cái nút áo vô tội kia, tầm mắt của cô lại chuyển lên bút, sau đó cầm một cây bút màu lam nhạt in hình mèo Garfield [1] ra, tìm một tờ giấy, sau đó vẽ mấy nút áo một cách vô thức.

[1] Mèo Garfield: Ở Việt Nam mình là dịch thành Chú Mèo Siêu Quậy. Phim hoạt hình đó.

Cô lúng túng thả bút xuống, nở nụ cười lúng túng, “Tớ còn tưởng là bút, không ngờ lại là bút mực, haha.”

“Tớ cũng thích bút mực.” Tần Mỹ Hương nhỏ giọng nói. Giọng nói của cô ấy không quá êm tai cũng ít nói chuyện nhưng Châu Châu lại nhớ rõ giọng cô ấy.

“Thật ra tớ càng thích vở hơn.” Tần Mỹ Hương tham lam nhìn mấy quyển vở được xếp thành chồng ở đằng sau, sau đó lén đầu.

“Tớ cũng thế!” Dư Châu Châu nở nụ cười hài lòng, đang định hỏi cô ấy thích bia vẽ hình phong cảnh hay hoạt hình thì lại buột miệng nói, “Cậu nghe ai bảo nuốt nút áo thì phải mổ bụng vậy?”

Nói xong thì thấy hối hận vô cùng. Cái nút áo điên cuồng này.

Tần Mỹ Hương sững sốt một lát, đang lúc Dư Châu Châu cảm thấy cô ấy sẽ không nói chuyện như khi trên lớp thì cô ấy lên tiếng.

“Mẹ tớ bảo.”

Nói xong cô bạn nở nụ cười.

Lúc Tần Mỹ Hương ba tuổi cũng từng nuốt nút áo vào bụng. Cô sợ mẹ là cô, cho nên chui vào góc tường đấu tranh tư tưởng cả ngày, sau đó mới lo lắng tìm mẹ, vừa khóc vừa nói — Mẹ ơi, con nuốt, nuốt nút áo vào bụng rồi.

Mẹ Tần Mỹ Hương hôm đó lại tốt tính vô cùng, không mắng cô, chỉ âm trầm bảo, dùng dao mổ bụng, mổ từ đây đến đây. Vừa nói vừa dùng ngón tay di chuyển một đường. Tay còn chưa lấy ra thì cô đã òa khóc vì sợ hãi.

Mẹ dịu dàng ôm cô, vỗ đầu cô bảo, đừng sợ đừng sợ, ngồi xổm trên cái bô này là được rồi, ngoan, đừng khóc đừng khóc.

Trong ký ức của Tân Mỹ Hương, đó là lúc mẹ hiền nhất, chứ không phải một trong.

Dư Châu Châu thấy cô bạn nói vậy sau đó ngăn người một hồi, xoay người rời khỏi, túi sách đựng vào chồng vở đặt trên bàn.

Chỉ còn mình cô đứng một chỗ, nghe hai cô gái nói về việc làm sao để lấy nút áo trong bụng ra.

Về quyền vở nhật ký kia, cô xoay bút cả một buổi trưa vẫn không nghĩ ra chuyện gì kể cho cô giáo nghe.

Sáng sớm thứ hai, cô giải thích với cô ngữ văn, báo sáng sớm lúc ăn bánh quẩy uống sữa đậu nành, không cần thận làm đồ sữa lên vở.

“Sau đó vở bị ướt nhoe hết cả.” Giương mặt cô vỗ cùng thành khăn.

Tuần sau thay một quyển vở mới, cô mua quyển vở có hình chuột Mickey, Dư Châu Châu nghĩ, dùng quyển vở mới chắc có linh cảm hơn.

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên quay đầu nhìn Tân Mỹ Hương đang ngồi một góc.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 58: Đầu gà đuôi phượng

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Too Meo**

“Ý nghĩa đằng sau hai chữ NHẤT ĐỊNH kia là gì?”

Dư Châu Châu có một biệt danh làm cô bất lực – Dư Nhị Nhị.

Trong các cuộc thi cuối kỳ ở năm đầu trường cấp hai, cô luôn đứng thứ hai cả khối. Tất cả các thành tích đều giống như mây khói, cô ngồi ở chỗ ngồi, chờ Trương Mẫn cầm bảng danh sách thành tích của khối đọc lên, sau đó cúi đầu – không phải vì cô ngại ngùng hay gì cả, chẳng qua Trương Mẫn không bao giờ không chế được nước miếng của mình khi nói hăng say, mà Dư Châu Châu luôn có thể đoán được món đồ ăn buổi trưa cô giáo qua lời nói của cô.

Đứng thứ hai đương nhiên là đáng kiêu ngạo, điểm bình quân luôn đứng trong top 6 của lớp, Dư Châu Châu luôn là học sinh mà các thầy cô giáo yêu thích nhất trong lớp.

“Trần An, anh biết không, em cảm thấy mình sống rất thoải mái. Đôi lúc em cảm thấy khó tin, toán học ở cấp hai không khó chút nào, lúc trước có Vu bảo các bạn nữ đều không giỏi bằng bạn nam, làm em sợ này sợ nọ cả năm trời, sợ vào cấp hai học không theo kịp các bạn học, ai ngờ hóa ra chỉ là lừa người thôi – Đương nhiên, có thể là do em chỉ mới vào học nên chưa đến bài khó.”

Cô đã tạo ra một thói quen cẩn thận trong cuộc sống, Dư Châu Châu ở tuổi mười ba đã bắt đầu nghi ngờ trong lòng, sự biến hóa thất thường trong cuộc sống có phải là để tìm ra điểm cảm ký và quy luật của cuộc đời không? Ví dụ, khi không quá đảm chắc điều gì, chẳng hạn như dù làm bài thi tốt thì lúc người khác hỏi, đều phải cúi đầu cẩn thận trả lời, “Chắc là không tệ lắm”

...

Cứ như sợ hạnh phúc sẽ trốn đi khi bạn khoe khoang nó vậy.

“Em thi không tệ lắm – nhưng cũng có thể do chất lượng dạy học của trường bình thường, anh cũng biết rồi đấy. À, em cũng có bạn học nhé. Em không dám nói là bạn thân, nhưng ít nhất...” Cô gãi gãi mũi, không biết nên nói như thế.

Cô vốn không định quan tâm đến những người bạn rụt cổ khi cô bị Từ Chí Cường nhục mạ kia, bởi vì Dư Châu Châu có yêu cầu cao với tình bạn ‘thuần túy’ cho nên cô muốn rời xa mọi người, nhưng không lâu sau, cô phát hiện mình không thể kiên trì điều đó được.

Mẹ nói đúng lắm, có nhiều thứ khó mà duy trì chuẩn tắc của mình được, cô không thể dùng yêu cầu cao để bắt buộc mọi người, bởi vậy quan hệ bạn học của cô khôi phục lại trạng thái như trước kia, nói chuyện với các bạn nữ, đi mua thiệp chúc mừng năm mới đáng yêu tặng cho nhau, hoặc là ngồi xoay bút với Đàm Lệ Na.

“Em không tìm được người bạn tốt mà em muốn tìm. Mẹ em bảo, muốn tìm được người bạn thân thật sự và người yêu rất khó. Đương nhiên, mẹ không nói trực tiếp với em điều đó, em nghe trộm được điều đó khi mẹ nói chuyện điện thoại với bà ngoại. Mẹ bảo, mẹ và nhiều người khác dùng cả đời cũng không thể tìm được người bạn thân và người yêu trong lý tưởng hồi trẻ của mình, nhưng lúc còn trẻ mẹ không tin điều đó, mẹ có rất nhiều thời gian lại cho rằng mình đặc biệt, cho nên vẫn luôn đợi, đến giờ mẹ đã chấp nhận số phận, biết bạn thân không đặc biệt chút nào cả, cũng không chờ được người kia.

Mẹ bảo rằng, phần lớn mọi người đều sẽ cố gắng tụ tập với nhau mà sống hết đời. Tụ tập thành một nhóm, người đến người đi; hôn nhân bình thường, cãi nhau rồi lại ly hôn, vứt bỏ trách nhiệm.

Cho nên, mọi người mới thích xem phim truyền hình, bởi vì cuộc đời của chúng ta không được như ý, nên mới muốn từ phim mà lý tưởng hóa một chút.”

Thật ra Dư Châu Châu không hiểu hết ý nghĩa những lời nói của mẹ, nhưng cô có thể ngửi ra được một số thứ từ câu nói đó như những con vật nhỏ, sau đó nhớ kỹ điều đó rồi từ từ chiêm nghiệm những thứ đó trong thời kì trưởng thành của mình.

“Trần An, em biết anh không phải là người bình thường. Em thấy anh giống như xem phim vậy.”

Khúc này nói về chàng trai ưu tú Trần An trong phim điện ảnh có thể thi đậu Bắc Đại, sau đó thế nào ư? Khán giả Dư Châu Châu không biết nữa.

Dư Châu Châu cảm thấy mình đang sa vào trong thời gian tốt đẹp ngày xuân, cô giống như con ếch đang ngâm mình trong dòng nước ấm áp vậy. Cô bắt đầu chấp nhận việc sống trong một nhóm người không hoàn mỹ, bắt đầu thỏa mãn với danh hiệu đứng thứ hai vạn năm, bắt đầu thỏa mãn với cuộc sống nhàn nhã như thế này, cực kì cực kì thỏa mãn vì điều đó.

Tất cả đều rất tốt. Không phải tốt nhất, nhưng cũng đã rất tốt rồi.

Loại cảm giác bình tĩnh, thỏa mãn này hoàn toàn biến mất khi Dư Châu Châu gặp Thẩm Dương.

Ngày kiểm tra Toán học, Dư Châu Châu và ủy viên học tập lớp Toán đại biểu cả lớp đi đến phòng Toán học để giúp đỡ tính điểm và chia bài thi. Hai người các cô một người thì lật từng tờ giấy thi một [1], một người đọc điểm từng phần lên, hai người khác cầm máy tính, nhanh chóng cộng lại rồi đọc điểm tổng kết, sau đó sẽ có bạn học phụ trách ghi điểm vào bài kiểm tra.

[1] Thật ra cái này mình không biết nên dùng từ nào nên để vậy, mình giải thích sơ bộ kiểu này cho các bạn dễ hiểu nè. Khi mà các bạn làm bài thi xong sẽ có người cắt phách, sau đó chồng các bài thi lại với nhau. Trong đó sẽ có người làm 1 tờ, người làm 2 tờ, thì bạn đầu tiên này sẽ xem các tờ bài của các bạn, sau đó sẽ gom lại một tập, tức mỗi người một tập í (giống như bạn làm 1 tờ thì sẽ đưa bạn thứ 2 1 tờ để bạn đó tính điểm, còn 2 tờ thì đưa 2 tờ à). Huhu, tớ chả biết giải thích sao, thấy càng nói càng loạn =))) Ai có thể dùng được từ thì nói cho tớ nhé ;-;;

Dư Châu Châu ghi nhớ điểm một cách máy móc, lúc lật tới một tờ giấy, trái tim cô đập thình thịch – đó là chữ viết của cô. Cô hít sâu một hơi, đợi hai người kia đọc tổng điểm.

Điểm trọn vẹn là 120 điểm, cô làm được 118 điểm. Dư Châu Châu nhếch môi, nở nụ cười ngại ngùng khi hai người bạn khác chúc mừng, sau đó vội vàng vung tay bảo, làm tiếp thôi, làm tiếp thôi.

Sau đó giọng đọc điểm của cô trở nên vui vẻ hơn rất nhiều.

Ngoài trừ ba người các cô ra, còn có bảy, tám bạn học cùng khối cũng làm công việc y chang vậy. Sau khi tính hết tổng điểm của các bài thi, mọi người để bài vào trong túi đựng bài thi theo lời của giáo viên, sau đó đi ở khu vực của từng lớp.

Tâm trạng của Dư Châu Châu vô cùng vui vẻ, nhẹ nhàng đặt tờ giấy tổng điểm lên bàn, mỗi khi thấy những con điểm 110 thì sẽ thầm khen trong lòng, ừ, thi tốt lắm.

Ý của tốt lắm là rất tốt, nhưng không tốt bằng cô.

Sau đó cô cúi đầu, nhìn thấy có một con số 120 điểm đó tươi.

Dư Châu Châu sững sốt một lát, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, đó là họ tên là lớp học. Thẩm Dương. Ban 2.

Cô đứng ngây một chỗ, mặt hơi đỏ. Muốn kéo bạn nữ ở cạnh hỏi chữ thứ hai đọc thế nào nhưng lại không dám lên tiếng – hoặc là nói, cô không muốn để mọi người biết cô để ý con điểm 120 này thế nào.

Lúc bước qua bàn để bài thi của bạn hai, đặt bài thi xuống, dừng lại một lát, nhìn xung quanh mấy cái rồi lặng lẽ cầm tờ giấy thi kia nhét vào giữa xấp bài thi, không muốn để nó ở trên cùng.

Dư Châu Châu không cảm thấy đồ kỳ. Cô chỉ cảm thấy xấu hổ vì sự đặc ý của mình, mặc dù lúc này không lộ rõ sự sung sướng với các bạn học, nhưng bản thân cô biết rõ mình đặc ý cỡ nào.

Đội tất cả bài thi xong, cô mới làm bộ không để ý, nghiêng đầu hỏi ủy viên lớp Toán, “Cái đó, hai chữ ‘Shan’ [2] đặt gần nhau đọc thế nào á...”

[2] *Cái này là kiểu viết chữ của người Trung. Họ có các bộ chữ, trong đó chữ Shan (Son, núi) được viết 山 mà chữ Dương (Săn) tên của bạn này là hai chữ đó ghép lại như thế này 山阳 nên ý Dư Châu Châu là tên bạn kia đọc sao do bé í không biết đọc.*

Ủy viên Toán học ngơ ngác lắc đầu, “Hỏi đó làm gì?”

Dư Châu Châu hoảng loạn lắc đầu, “Không có gì, không có gì.” Suy nghĩ một lát, cô lại giải thích một chút, “Lúc này tớ đột nhiên nhớ ba chữ Thủy hợp lại đọc là miều (*mênh mông, mênh mang*), ba chữ Tăng Đá hợp lại đọc là Lỗi (*Cao lớn, lỗi lạc, chông chênh*), sau đó...”

Vừa mới nói ngang đây, đột nhiên nghe giáo viên toán ban học lớn tiếng kêu gào.

“Thẩm Dương, em lại làm mất mặt giáo viên ra đề toán rồi, lại thi được 120 điểm rồi?”

Dư Châu Châu thấy gương mặt Trương Mẫn đen lại, bĩu môi, nhìn thầy giáo dạy toán ban hai với nụ cười như không, sau đó đi rót nước.

Shen [3] một tiếng. Thẩm Dương, cái tên này đọc hơi giống thăm thăm (*thím*) [4].

[3] *Shen – đây là cách đọc phiên âm pinyin của chữ 申 – Dương.*

[4] *Thím trong tiếng trung cũng đọc là Shen như Dương nên mới có ý như vậy. Trong tiếng Trung, viết thì khác, nhưng khi phiên âm ra đọc pinyin khá là giống nhau, nên mới thường nói trong bộ thủy bộ từ đó đó mấy bạn:”>*

Thẩm Dương bị gọi tên cũng ở trong văn phòng, Dư Châu Châu thấy cô ấy đang thu dọn bài thi của bạn hai, đặt nó lên bàn một cách chính tề, nghe thấy tiếng khoe khoang của giáo viên cũng chỉ vuốt tóc mai một cái, nở nụ cười cực kì qua loa, sau đó bắt đầu thu dọn bút viết trên bàn lại.

“À, là có ấy hả, đã nghe danh lâu rồi, cực kì ngóng cuồng, còn luôn báo không phải Chấn Hoa không học.” Ủy viên Toán học bĩu môi nhìn Thẩm Dương một cái.

Đó là một cô bạn rất bình thường, xương gò má của bạn ấy hơi cao, trên trán còn nổi không ít mụn nhỏ, thất bím tóc đuôi ngựa giống như Dư Châu Châu vậy, mang kính mắt màu bạc trắng, cô ấy đứng ở đó mờ nhạt giống như bị chìm vào trong bức tường màu xanh nhạt vậy.

Nhưng lại có một sự sắc bén, cái sự sắc bén đó chỉ có mỗi Dư Châu Châu cảm nhận được – có lẽ là do cô là người chốt dạ nhất trong đám người ở văn phòng.

“*Trần An, anh biết không, về mặt kia của cậu ấy, ấy không, thật ra có ấy không lộ về mặt gì cả. Nhưng có ấy đáng để lại tàn ra một loại mùi vị, mùi vị đó nói cho em biết, đứng thứ hai chẳng là gì, 118 điểm cũng rất buồn cười, bởi vì so với người đứng thứ nhất được 120 điểm Thẩm Dương thì nụ cười đó mang theo hàm nghĩa xem thường, cô xem thường những người dưới 120 điểm, cũng xem thường vị trí đứng đầu của bản thân.*”

Dư Châu Châu không biết có phải mình nghĩ nhiều quá hay không.

Nhưng vào lúc đó, cô đã bắt đầu suy nghĩ tới vấn đề đầu gà và đuôi phượng (*mình nghĩ nó cũng giống đầu voi đuôi chuột bên mình vậy đó*). Đứng thứ nhất của trường trung học trực thuộc đại học sư phạm có thể giỏi hơn vị trí đứng đầu của các cô sao? Điều này quá ngu xuẩn và cực đoan nhưng cô lại không nhận được mà so sánh.

Cô còn không nghĩ ra kết quả. Sự đặc ý và nhân nhĩ của đầu gà luôn có cảm giác cách nhau không nhỏ, mà đuôi phượng thấp kém lại phụ thuộc vào một nhóm người để bộc lộ thân phận của mình, có phải đáng thương hơn không? Rất nhiều người đều lựa chọn bởi hỏi trong đó cả đời, bọn họ chỉ biết cố gắng làm một cái đuôi phượng mà không cố gắng làm một cái đầu gà.

Chẳng qua đối với Dư Châu Châu ở tuổi này mà nói, kết quả của suy nghĩ này thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là suy nghĩ về hành động của bản thân. Thẩm Dương giống như cây búa đánh vỡ cuộc sống bình thản của Dư Châu Châu, làm cho cô cảm thấy e ngại vì sự thỏa mãn bình thản của mình.

Dư Châu Châu nhớ đến cô từng nói với Trần An em nhất định sẽ thi đậu Chấn Hoa.

Khi chúng ta nói đến ‘nhất định’, liệu có hiểu hàm nghĩa chân chính đằng sau hai chữ đó hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Quyển 5 - Chương 59: Đại hội thể dục thể thao mùa xuân (1)

Edit: [Pi sà Nguyệt](#)

Beta: [Pi sà Nguyệt](#) + [Too Mèo](#)

“*Có trên thì có dưới.... Cần thận nhớ lại chúng ta từng ngốc như thế nào vào đại hội thể dục thể thao mùa xuân trước kia*”

Chiều nào Thẩm Dương cũng ngồi tại chỗ học từ vựng, năng lực tiếng anh của cô ấy đã vượt quá trình độ của học sinh năm nhất của sơ trung. Cô ấy thường hay học những từ vựng tiếng anh và ngữ văn trong thời gian rảnh rỗi, ví dụ như mười phút giải lao, ví dụ như lúc đi toilet (mặc dù các bạn học đều cười bảo đây là cách dẫn đến bệnh táo bón), bởi vì hệ thống trí thức của hai môn này cũng khá vụn vặt, mỗi từ đơn đều là những thứ độc lập, thường sẽ sử dụng khá nhiều từ đơn đó trong các bài thơ. Mà thời gian khác của ‘cả khối’ như lớp tự học lại thích hợp để học toán, bởi vì có nhiều thời gian để suy nghĩ một đề bài.

Đương nhiên, Dư Châu Châu nghe những thứ lặt vặt này từ những cuộc nói chuyện của các bạn học khác. Tin tức chủ yếu là bạn cùng lớp của Thẩm Dương là Bôn Bôn, à không, Mộ Dung Trầm Dương của ban hai.

Dư Châu Châu thật sự không thể chấp nhận được tên của Bôn Bôn. Khi đọc bốn chữ này, cô luôn bật cười.

Chỉ khi ở trước mặt Bôn Bôn, cô mới có thể bộc lộ sự chú ý và tò mò của mình đối với Thẩm Dương.

Những điều các bạn học khác nói về Thẩm Dương đều sai hết. Bọn họ chỉ dùng tâm trạng phức tạp để phán xét hành vi của Thẩm Dương, ví dụ như giờ giải lao không ra chơi, ví dụ như luôn lạnh mặt cả ngày, ví dụ như xem thường mọi người, ví dụ như đọc sách như thấy mẹ ruột, ví dụ như luôn học từ vựng tiếng anh mỗi ngày....

“Biết Thẩm Dương ban hai chữ? Cô bạn ấy rất giỏi, nghe bảo làm hết sách bài tập rồi.”

“Ừ, hèn gì giỏi vậy, lúc nào cũng đứng đầu khối. Làm bài chăm thế mà! Tớ thì lười lắm ấy, mẹ tớ luôn nói tớ thế, nhưng mà cậu nói xem, có cần phải giống cô bạn Thẩm Dương kia không? Ày da, người như vậy, sống rất nhàm chán á...”

“Mỗi người đều có chí riêng mà, hà hà.”

Đây là tình trạng mà Dư Châu Châu rất sợ – Cô luôn cố gắng hòa nhập với các bạn học, luôn cười với các bạn, hi vọng mọi người có ấn tượng tốt với cô, rất ít khi nói về phương diện học tập hay thành tích của bản thân. Nhưng mặt khác, cô lại vô cùng đồng tình với Thẩm Dương.

Không phải đồng tình như những người kia – Cứ như việc cố gắng học tập là một việc rất vô vị.

Dư Châu Châu chỉ cảm thấy, cuộc sống khác biệt với các cô bạn học chanh chua như Thẩm Dương nhất định rất cô đơn.

“Nhưng mà cũng không quan tâm lắm. Thẩm Dương là Thẩm Dương, mà mình là mình. Nếu như cô ấy không quan tâm thì mình càng thương thức cô ấy hơn.”

Dư Châu Châu mang theo tâm trạng tò mò và khâm phục khi nghe chuyện của Thẩm Dương từ những lời truyền miệng kia, sau đó bắt đầu tìm nguyên nhân mà đối phương làm như thế.

Có thể kinh nghiệm học tập của cô khác với Thẩm Dương như trời với đất, nhưng Dư Châu Châu không thể nào làm y chang vậy, chỉ có thể cố gắng học tập.

“Trần An, không phải em ham muốn gì vị trí đứng đầu kia. Em chỉ cảm thấy sự chăm chỉ của cô ấy làm em thấy xấu hổ. Em đã từng thỏa mãn mọi thứ của mình, cho rằng thế đã rất tốt rồi.”

Dư Châu Châu không ý thức được, giữa đầu gà và đuôi phượng, cô đã có đáp án cho riêng mình –

Khi ủy viên văn nghệ và ủy viên thể dục cùng nhau mang cái hộp giấy màu nâu đến lớp, tất cả các bạn học đều vô cùng hưng phấn.

Sau một thời gian cãi cọ và lặc đẽ, mọi người quyết định tổ chức đại hội thể dục thể thao mùa xuân vào cuối tháng tư, bọn họ bắt buộc phải mặc áo sơ mi trắng và quần xanh cùng với giày bata trắng, mang mũ bóng chày đen và găng tay màu trắng – Dư Châu Châu cảm thấy loại trang phục này hơi bị khó hiểu, có chút giống đội ngũ đưa tang, chẳng qua Trương Mẫn lại thấy rất chỉnh tề, vô cùng có tính thần.

Đề tài thảo luận quan trọng hơn là đạo cụ của đội cổ vũ. Lúc học tiểu học, mọi người đã chịu đựng cái màn buộc hoa nhiều màu trên tay rồi cảm thấy đủ màu sắc mùa qua mùa lại rồi, cho nên lần này mọi người quyết định chọn vài thứ thú vị để thể hiện sự thông minh và tố chất của học sinh trung học.

Mấy hôm nay ủy viên văn nghệ luôn ngáy ngốc đi hỏi mọi người muốn làm đồ cổ vũ thế nào, vừa nhắc cả lớp dừng đề lộ bí mật của lớp mình, phòng lớp khác học theo, một bên oán hận các lớp khác giấu diếm.

“Ai cần ăn theo mấy lớp đó chứ! Đội diện lúc đó đứng ghen tị vì lớp mình đẹp hơn là được rồi.” Các bạn học khác cũng phụ họa.

Chúng ta luôn có hai tiêu chuẩn kép, mặc dù là một chuyện nhỏ như hạt vừng nhưng đều có thể tìm ra được hai mặt trái nhau.

Nhưng Dư Châu Châu lại biết rõ các lớp đang làm gì – đương nhiên này là do Bôn Bôn kể.

Ban một mua một đồng giấy các-tông màu trắng hình chữ nhật, sau đó dán giấy màu vàng và màu đỏ ở hai bên, các bạn học thường bí mật dán đồ lên giấy các-tông vào mỗi tiết tự học – như vậy ở góc độ từ đài chủ tịch, sẽ xuất hiện hiệu quả chỉnh tề và nổi bật. Đương nhiên, sau đó cũng có thể tạo ra một số hình ảnh thông qua việc phối hợp cả nhóm, ví dụ như... một hình tròn màu đỏ ở giữa nền vàng chẳng hạn.

Ban hai thì dùng miếng gỗ to, bên trên là hình ngón tay cái dựng thẳng.

Ban ba là làm vòng hoa. Dư Châu Châu cho rằng chỉ có lớp mình mới có tư cách làm thế – đội ngũ tang lễ giờ cao vòng hoa, tình bạn là số một, thi đấu là số hai, yêu thương mạng sống, tức giận sẽ làm hại đến thân thể.

Mà lớp Dư Châu Châu lại mua hai thùng sữa hạnh nhân Lulu. Mọi người mỗi người một bình, uống sạch trong vòng hai phút, để lại không ít bình dự phòng. Đồ những hạt đậu vào trong các bình, học ngoài lại bằng những giấy màu sắc sỡ, sau đó chừa hai đoạn dây dài, cắt thành từng cái bông. Như vậy hai tay có thể cầm được hai bình, sau đó lung lay nhẹ nhẹ, tiếng ào ào sẽ vang lên, màu sắc sắc sỡ kia dưới ánh mặt trời sẽ trở nên chói mắt – đúng là dụng cụ cổ vũ rất xinh đẹp.

“Không được nói cho ai hết đó, tớ nói lại, các bạn học làm xong thì để lại vào hộp giấy đằng trước, chúng tớ sẽ phát lại cho mọi người vào sáng đại hội thể dục thể thao, quan trọng là bảo mật, nghe rõ không, bảo mật!”

Ủy viên văn nghệ hô to vô cùng, đám Từ Chí Cường cũng vui vẻ làm thủ công, nhưng sau đó hứng thú của bọn họ từ làm thủ công chuyển sang vẩy hộp làm mất trật tự trong lớp.

“Trần An, em nghe bảo, đại hội thể dục thể thao của học sinh cấp ba sẽ không làm mấy trò này phải không?”

Hộp bút của học sinh cấp ba chỉ có mấy cây bút rất đơn giản, lúc đi đội ngũ cũng không cần phải mặc đồ giống nhau, các học sinh cấp ba có rất nhiều đề thi phải làm, các học sinh cấp ba có Dương Vũ Lăng và Gian Ninh, các học sinh cấp ba năm mười bảy tuổi, sẽ không khác.

Dư Châu Châu ngáp một cái, thật ra cô không phải không hứng thú mấy thứ này. Cô cực kỳ nhiệt tình lúc được uống Lulu vị hạnh nhân, nhưng cô lại không có chút hứng thú với đồng đồ thủ công, cuối cùng chỉ có thể nhìn thành phẩm xấu xí của mình mà thầm than, đúng là trẻ con, quá trẻ con.

Quay đầu nhìn mọi người trong lớp bắt đầu bọc bình sữa bằng giấy màu rực rỡ, cô đột nhiên thấy khóe miệng của Tân Mỹ Hương nhếch lên một chút.

Hình như đây là lần đầu cô thấy bạn ấy vui như vậy, mặc dù không xán lạn cho lắm nhưng nụ cười kia lại mang theo chút an nhàn, giống như nhớ cái gì đó, sau đó chìm trong thế giới của bản thân.

Dư Châu Châu không biết mình bị gì nữa, đứng dậy đi tới bên cạnh Tân Mỹ Hương.

Bạn cùng bàn của Tân Mỹ Hương là một cô bạn rất nghịch ngợm, ngồi chơi ném đậu với đám Từ Chí Cường cách đó không xa, Dư Châu Châu ngồi vào chỗ bên cạnh Tân Mỹ Hương, sau đó cầm lấy thành phẩm màu vàng óng trên bàn của cô nhìn một hồi.

“Đẹp quá!” Dư Châu Châu kinh ngạc nói.

Đây không phải là lời khách sáo, tay nghề của Tân Mỹ Hương rất tốt, mặc dù nhìn qua cái đám đồ này chẳng khác gì nhau, nhưng tác phẩm của Tân Mỹ Hương thật sự rất đẹp, từ mặt giao đường nói cho đến đồ rỗng hạp của bông đều rất tinh chuẩn.

Tân Mỹ Hương bị sự xuất hiện của Dư Châu Châu làm giật mình, vội vàng đứng dậy. Một hồi sau mới lắc đầu, nụ cười trên môi cũng biến mất, im lặng.

“Thật sự rất đẹp, không tin thì nhìn của tớ nè.”

Tân Mỹ Hương cầm tác phẩm của Dư Châu Châu ngắm nhìn một hồi.

Tác phẩm này rất giống con gà trống trực đuôi.

“...Xấu quá!” Tân Mỹ Hương rất ít nói chuyện, nhưng mỗi lần nói đều rất thẳng thắn.

Dư Châu Châu sờ mũi, nở nụ cười ngượng ngùng.

“Cậu cảm của tớ đi.” Tân Mỹ Hương đột nhiên nói một câu như vậy.

“Là sao?”

“Lát nữa bọn họ sẽ cầm lại cái leng keng này.” Lúc này Dư Châu Châu mới hiểu ‘cái leng keng’ là tên mà Tân Mỹ Hương đặt cho vật này, “Lúc đại hội thể dục thể thao sẽ phát lại cho mọi người, cho nên cậu không chắc sẽ nhận được cái này...” Tân Mỹ Hương dừng lại một chút, Dư Châu Châu có thể đọc ra được hàm nghĩa của nửa câu không nói ra kia, đó là, ai nhận được thì người đó xui vớ lờ.

“Nhưng cậu có thể giữ lại cái tờ làm. Lén lút nhét vào cặp, đợi đến lúc đại hội thể dục thể thao thì cầm ra dùng.”

Thật ra Dư Châu Châu cũng không quá quan tâm mình sẽ cầm đồ đẹp hay xấu, nhưng đây là ý tốt của Tân Mỹ Hương, cô chỉ có thể làm về mặt hài lòng, nói được, vậy tớ cầm đi nha, cậu đừng nói cho ai biết đó.

Đi hai bước, sau đó quay đầu nhìn vào ánh mắt của Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương đang cười, nụ cười này không nhẹ nhàng như lúc nãy nữa.

Dư Châu Châu cầm chặt ‘cái leng keng’ trong tay, gật gù với cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 60: Đại hội thể dục thể thao mùa xuân (2)

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Too Meo**

“Lúc đi toilet buổi đêm, bạn thường uống nước trước hay đi toilet trước?”

“Lớp đang điều hành là năm nhất ban sáu, bọn họ mặc áo trắng quần xanh, đang đi đến đài chủ tịch với tư thế hiên ngang. Xem! Tinh thần của họ rất tốt, trong tay cầm gậy cổ vũ, bước đi rất chỉnh tề. Nghe! Khẩu hiệu của họ to rõ, khí thế như rồng. ‘Tình bạn là số một, thi đấu là số hai, ra sức phấn đấu, đừng cảm đi tới...’”

Dư Châu Châu nghe tiếng ùy viên thể dục vang lên, “Đi, nghiêm đi, một – hai –” mặt hướng về phía đài chủ tịch, ngẩng nhìn các lãnh đạo trên bục, sau đó bước đều, tay vung bình cổ vũ, trong miệng hô khẩu hiệu không chút sáng tạo nào.

“Trần An, em cảm thấy tại em ngốc kinh khủng.”

Tất cả các lớp đứng ở giữa sân cỏ, đợi đại biểu phát hiệu, sau đó trong tay phát biểu rồi đến hiệu trưởng, hiệu phó, chủ nhiệm, tổ trưởng tổ thể dục phát biểu...

“Trần An, từ lúc còn nhỏ em đã biết mấy người lãnh đạo kia không muốn nói, mà tại em cũng không muốn nghe. Nhưng tại sao mọi người lại cứ dằn vặt nhau như vậy nhỉ?”

Nghị thức kéo cờ kết thúc, đội điều hành cũng rời khỏi sân diễn, mọi người nhanh chân chạy về lớp mình. Các bạn nữ cầm bảng cổ vũ của các ban mặc đồ rất đẹp, đều mặc váy ngắn, đương nhiên không thể quảng mũ chạy nhảy không chút kiêng dè như các bạn học khác.

Dư Châu Châu trốn rất nhanh – bởi vì cô vội đi toilet, đã sắp nhịn không nổi rồi. Sáng sớm, trước khi ra khỏi nhà, mẹ ép cô uống hết ly sữa bò, mà cô lại còn uống thêm ly nước sôi, thành ra muốn thái ra ghê gớm...

“Trần An, có một việc em vẫn chưa nghĩ ra, từ lúc bé đã nghĩ rồi nhưng đến giờ vẫn chưa giải thích được... Anh đừng cười em đó....”

Thư của Dư Châu Châu càng ngày càng trắng trợn không chút kiêng dè, cô đã cảm thấy cái xung hô Trần An này chẳng còn nghĩa lý gì ngoài việc mở đầu cho một bức thư, những việc được viết trong thư ngày càng tùy ý, giống như một loại kẻ lè vậy. Cô không còn cảm thấy có vài đề tài không nên nói vì ngại ngùng hay gì nữa.

“Thật ra em muốn hỏi anh, nửa đêm khi anh dậy đi toilet í, anh uống nước trước hay đi toilet trước? Uống nước trước thì với thể chất của em, nhất định sẽ ra ngoài ngay.

Nhưng nếu như đi WC trước thì uống xong em lại muốn đi WC lại... Rất khó lựa chọn luôn á....”

Sau khi viết xong, ngay cả cô cũng cảm thấy buồn cười.

Chẳng qua cô không bao giờ biết về mặt của Trần An khi đọc được vấn đề này – đối phương có xem thư cô hay không cũng là một vấn đề nè.

Dư Châu Châu chạy đến vị trí của lớp mình, xin Trương Mẫn cho ra khỏi hàng, sau đó chạy về phía WC, sau đó đột nhiên nghe thấy tiếng sắc nhọn của Trương Mẫn, “Em đang làm gì ở đây?”

Cô chần chờ một chút, quay đầu lại thì thấy Tân Mỹ Hương đang đỏ mặt đứng trước mặt Trương Mẫn, ngại ngùng xoay người rời đi, bước tới bậc thang, ngồi lên vị trí của mình.

Dư Châu Châu trở về từ WC, bị ủy viên văn nghệ kéo qua cùng vẫy bình cổ vũ với các bạn trong lớp.

“Tớ bảo, đợi lát nữa rồi ăn! Thả bình xuống cho tớ, chúng ta tập luyện xong thì các cậu mới được ăn, gấp cái gì chứ, đợi lát lãnh đạo đến thì không kịp mà tập đâu!”

Ủy viên văn nghệ ngăn cản nhưng mọi người vẫn vội vàng mở cặp cầm đồ ăn trong cặp ra, bắt đầu khoe khoang, trao đổi, tiếng xé bì vang lên liên miên.

“Đề các bạn ăn trước đi.” Dư Châu Châu ngáp một cái, kéo ủy viên văn nghệ đi, ủy viên văn nghệ chỉ có thể thờ dài, cuối cùng chỉ có thể chỉ vào mấy tên nam sinh nói, “Ngồi yên cho tớ, các bạn ngồi trước đều ngồi đều, các cậu lại ngồi xiêu vẹo là thế nào hả? Nhìn từ hướng đài chủ tịch thấy rất rõ đấy, chú ý một chút!”

Dư Châu Châu cười khê một tiếng, giống như thấy được hình ảnh của Đan Khiết Khiết và Từ Diễm Diễm hồi cấp một vậy. Cô không còn liên hệ với Đan Khiết Khiết nữa, thậm chí không biết cô ấy học trường trung học trực thuộc sự phạm hay là các trường khác. Thứ sáu hàng tuần, mỗi khi về thăm bà ngoại, cô cũng ít khi thấy Dư Đình Đình, chị ấy bận đi học thêm.

Bạn học trước đây đều biến mất từng người một. Chẳng qua, nghe theo sự chỉ dẫn của vận mệnh, không gặp lại thì thôi, nếu có thể gặp lại thì mang theo sự vui vẻ trong lòng là đủ.

Ví dụ như Bôn Bôn chẳng hạn.

Dư Châu Châu ngồi vào vị trí của mình, cô ngẩng đầu nhìn về phía ban hai, nhưng không thể thấy gì cả.

Thật ra, sau này cô không có nhiều cơ hội nói chuyện với Bôn Bôn. Có mấy lần nói chuyện về Thẩm Dương, nói về sự chuẩn bị của các lớp về đại hội thể dục thể thao này, nhưng hai người cô không còn dính nhau như trước kia nữa.

Mỗi lần Dư Châu Châu gặp Bôn Bôn đều thấy cậu ấy đi chung với đám Từ Chí Cường. Cô biết cậu ấy quan tâm mặt mày trước mặt mấy người anh em kia, cho nên luôn làm bộ không quen cậu ấy chứ đừng bảo gọi ‘Bôn Bôn’. Tình hình như vậy làm cô có chút bức mình, có lúc im lặng quan sát đáng về của Bôn Bôn trong đám người kia, sau đó bắt đầu so sánh cậu ấy trước kia và bây giờ.

Thật ra cũng không có gì để so sánh.

Bởi vì Bôn Bôn trong kí ức của cô chỉ còn là một bóng hình mơ hồ mà thôi.

Dư Châu Châu ngồi chờ ra, đột nhiên cô phát hiện một đạo lý. Có lúc cô không nhớ đến đối phương, cô nhớ tới chỉ là cảm nhận lúc hai người ở chung với nhau. Thoải mái, vui vẻ, thân mật là bạn bè. Mặc dù đối phương có thay đổi, nhưng dựa vào kí ức trước kia, cô vẫn có thể tìm tòi nhiệt độ của quá khứ.

Cô ung dung tự nhiên, còn có những lời nói cần nhằn không coi ai ra gì kia, thật ra đều là quá khứ của Bôn Bôn – Dư Châu Châu lừa mình dối người, giả vờ người ở bên cạnh vẫn là đứa trẻ sáu tuổi năm đó, giả vờ không biết đối phương không thích cô gọi mình là ‘Bôn Bôn’.

Cầm lấy không tha, đôi khi là trọng tình trọng nghĩa.

Nhưng có lúc chẳng qua chỉ là tự mình đa tình.

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy bức mình, khẽ mất liếc nhìn về phía Tân Mỹ Hương đang nhìn mình, gương mặt cô ấy thống khổ như đang cầu cứu mình.

“Cậu sao vậy?” Dư Châu Châu làm khẩu hình hỏi dò, Tân Mỹ Hương vội vàng quay đầu lại, làm ra vẻ lúc này không có gì.

Dư Châu Châu nhún vai bỏ qua, cầm túi sách, nhìn đồng hồ ăn vặt trong cặp, nghĩ một lát, cầm một túi rau câu, mở gói ra chia cho các bạn xung quanh, sau đó nhận lại một ít chocolate và ô mai từ các bạn.

Túi rau câu đầy ắp chỉ còn hai cái, các bạn học xung quanh ồ lên, đám Từ Chí Cường đứng đầu hàng cầm bình coca cola ướp lạnh đổ ra sàn, nước coca cola chảy lù về hàng sau như con đại hồng thủy, mọi người vội vàng cầm miếng lót ngồi đứng dậy, hàng ngồi thẳng tắp trở nên loạn cào cào. Ủy viên văn nghệ ngẩng ngốc nhìn dài chú tịch, cảm giác như lớp bọn họ đã mất tư cách cạnh tranh từ bây giờ rồi.

Mặc dù nơi bán nước cách xa cô nhưng Dư Châu Châu vẫn đứng dậy tránh né. Cô thừa dịp mọi người loạn cào cào, đi tới bên cạnh Tân Mỹ Hương, mở tay ra, chỉ vào hai cục rau câu cuối cùng hỏi, “Mùi thơm và mùi xoài, cậu thích vị nào?”

“Hả?”

“Rau câu á, chỉ còn hai cái, cậu một cái tớ một cái, chúng ta chia đôi nào.”

Về mặt Tân Mỹ Hương có chút kì lạ, không biết đang cố nín cái gì. Cô bặm môi, nhỏ giọng hỏi, “Mùi thơm là gì?”

Dư Châu Châu vỗ đầu một cái, cười bảo, “À, các cậu ấy kêu là mùi thơm nên tớ quên mất. Thật ra là mùi dưa á.”

“Tớ muốn vị xoài.” Cô bặm môi tay cầm lấy miếng rau câu màu da cam trong tay Dư Châu Châu đi, Dư Châu Châu cảm nhận được sự lạnh lẽo từ đầu ngón tay của cô bạn, cúi người nhỏ giọng hỏi, “Cậu không sao chứ? Cậu thấy lạnh không?”

Tân Mỹ Hương ngẩng đầu, kì quái nói, “Tớ muốn đi WC, tớ sắp nhịn không được rồi.”

“Cậu xin phép cô Trương đi.”

“Tớ nói rồi...”

Lúc Dư Châu Châu chạy đi WC, không tham gia kiểm duyệt diễn hành thì Tân Mỹ Hương cũng dùng hết dũng khí xin phép Trương Mẫn cho mình đi toilet. Trương Mẫn vốn không thích cô bé nên mắng cô gây chuyện, còn bảo vì đề trật tự cho nên phải từng người đi WC, người trước chưa về thì người sau chưa được đi. Tân Mỹ Hương bị mắng một trận vẫn chờ tới lượt, nhưng đám bạn khác lại lần lượt chạy đến xin cô Trương cho đi toilet nhưng cô lại sợ hãi nên mới kìm nén lại.

Tân Mỹ Hương không nói gì, chỉ nhìn Dư Châu Châu chăm chăm. Dư Châu Châu ngờ ngác một hồi, tính cách nữ hiệp đã biến mất trong người cô bùng lên, cô kéo tay Tân Mỹ Hương bảo, “Đi nào, chúng ta đi nói với cô Trương cậu đau bụng, tớ đi với cậu.”

Tân Mỹ Hương muốn tránh nhưng Dư Châu Châu lại giữ cô chặt vô cùng. Khí thế này cũng dọa Trương Mẫn nhảy dựng lên, cô giáo đang khó chịu cảm ô màu tím che nắng, ngẩng ngốc gật đầu một cái, Dư Châu Châu chạy bắn ra ngoài như tên lửa.

Cô chạy đi về phía trước không hề quay lại cho nên không thấy ánh mắt phức tạp của Tân Mỹ Hương ở đằng sau —

Cuối cùng, Tân Mỹ Hương được giải thoát mới ngại ngần đi đến bên cạnh Dư Châu Châu đang đứng đợi ở trước cửa WC, gương mặt của cô bạn trở nên thẹn thùng không giống như gương mặt lạnh lùng ngày thường.

“Mấy thứ này không thể nhịn. .. sẽ chết đó, lần sau đừng như thế.” Dư Châu Châu cầm tay áo của Tân Mỹ Hương.

“Xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Lúc nãy đi toilet, làm rơi rau câu mất tiêu rồi.”

Dư Châu Châu cười, đưa cục rau câu cuối cùng cho cô bạn, “Vậy cho cậu, mùi thơm.”

Tân Mỹ Hương cầm lấy, cô đưa mũi cả nhẹ lên mảnh nilon bọc ngoài hai cái, sau đó cười một cái.

“Lúc sáng tớ uống rất nhiều nước, mỗi lần tớ uống nước nhiều đều sẽ như vậy.” Tân Mỹ Hương từ từ nói.

Dư Châu Châu tròn tròn hai mắt, sau đó cười hí hóp, “Này, tớ hỏi cậu, lúc cậu dậy vào buổi tối ấy, uống nước trước hay đi toilet trước?”

Tân Mỹ Hương sừng sốt một chút, sau đó chậm chạp nói, “Lần nào đi tiểu đêm tớ cũng suy nghĩ vấn đề này.” —

“Cậu cũng đã đọc Trang Tử thuyết của Thái Chí Trung à? Tớ thấy tranh của ông rất đẹp.”

“Ừ, tớ thích phim hoạt hình và manga á.”

“Cậu có xem Shaman King không?”

“Có á, nhưng tớ thích Slamdunk nhất.”

“Cậu có xem tập tranh đấu toàn quốc không?”

Tân Mỹ Hương gật đầu.

Dư Châu Châu lấy tiêu chuẩn “Có xem tập tranh đấu toàn quốc” ấu trĩ này để phân chia đồng loại. Cô gần như muốn ôm lấy Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương cũng xem series “Điều bí ẩn của Đại Vũ” [1], cũng cho rằng Đại Vũ là Lưu Sướng là một đôi, nhưng cũng cảm thấy có rất nhiều manh mối ở series “Graveyard School” lúc ở nước ngoài, đặc biệt

là quyền “Risk your life arcade”; lúc nhỏ Tân Mỹ Hương cũng thích bắt sâu róm rồi ép chúng thành một khúc nhỏ, rồi bắt đầu ngồi quan sát cái thứ sền sệt màu xanh lục chảy ra; Tân Mỹ Hương cũng dùng kính lúp để xem con kiến bị ánh mặt trời nướng; Tân Mỹ Hương cũng thích quả đường mai, quả đào mật, thích Vị thần cô đơn [2], thích kem Đầu búp bê [3], hơn nữa, cô ấy còn thích ăn bột của trẻ em [4]...

[1] Điều bí ẩn của Đại Vũ là quyền tiểu thuyết trình thám thiếu nhi nổi tiếng của Zhang Ren. Bộ sách này viết về trường học, kinh dị, hài hước và là quyền sách bán chạy nhất và trở thành quyền sách trình thám huyền thoại của trẻ em Trung Quốc.

[2] Một loại snack (osi) bên Trung Quốc.

[3] Một loại kem của Trung Quốc, giống kem Merino con gấu của mình vậy á.

[4] Kiểu ăn bột không pha nước thành sữa í.

Làm bạn tốt của tớ đi.

Dư Châu Châu nhìn không được mà cầm chặt bàn tay lạnh lẽo của Tân Mỹ Hương.

“Lúc cậu còn bé có mua vở nhiều màu không? Còn có cả hình của Sailor Moon á. Hôm qua tớ vừa nhớ tới, định mua một quyển nhưng không ở đâu bán cả. Ai ôi, tớ cảm thấy tớ sắp già rồi.”

Dư Châu Châu cau mày như thật, vốn chỉ định trêu Tân Mỹ Hương cười một cái. Nhưng đối phương lại rất ít thay đổi về mặt, thỉnh thoảng chỉ cười một cái, chẳng qua trong mắt cô bạn luôn lấp lánh ánh sáng nhiệt tình làm Dư Châu Châu xác định cô bạn cũng rất thích những chủ đề tám nhảm này.

Tân Mỹ Hương nghe được lời cảm khái của Dư Châu Châu, không phản ứng chút nào, lát sau mới nhỏ giọng, “Nếu như chi thể này đã già thì tớ không cam lòng chút nào.”

Nhiều năm sau, lúc Dư Châu Châu không thể nhớ tại sao Tân Mỹ Hương lại nói cái câu quái gở này, hoặc là trí nhớ của cô đã bị thay đổi bởi Tân Mỹ Hương mới.

Nhưng cô vẫn nhớ kỹ, sự không cam lòng trong đôi mắt của Tân Mỹ Hương.

Cứ như một ngọn núi lửa sắp bạo phát, ngọn núi lửa mang tên tuổi trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 61: Đại hội thể dục thể thao mùa xuân (3)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Đại hội thể dục thể thao chết tiệt này sao vẫn chưa kết thúc?”

“Trần An, anh biết không, điều làm em vui nhất ở đại hội thể dục thể thao không phải là cổ vũ bạn học trong lớp, không phải ngồi tại chỗ ăn vặt không ngừng, cũng không phải là ngu xuẩn đứng quơ quơ cái giấy chào đón mấy đại biểu đến thăm. Những thứ đó không làm em vui vẻ.

Em thích đứng giữa bãi cỏ, nhìn họ lao nhanh đến giải băng, nhìn các khán giả đang kích động hét khẩu hiệu, nhìn các bạn nữ nắm chặt bàn tay, nhìn đám bạn nam dùng hết sức mình mà ném tạ nhưng chỉ văng được một khoảng nhỏ... Ày, em không chỉ nhìn chuyện cười của người khác đâu. Anh ngừng đầu lên thì có thể thấy bầu trời xanh lam, xung quanh không có nhà cao tầng, tất cả các bạn học ở xa đều hóa thành những điểm nhỏ mờ mờ.

Giấy phút đó em cảm thấy, em mới là trung tâm của thế giới này.”

Ban đầu Tân Mỹ Hương khá là lo lắng, Dư Châu Châu thì lại rất thoải mái, cô từng từng đi vào khu vực khán đài năm thứ ba, sau đó kéo tay áo Tân Mỹ Hương, kinh ngạc nói, “Cậu xem, mấy anh chị đều dễ vỡ trên đài làm bài. Cũng phải thôi, sắp thi rồi còn gì, nghe báo rất nhiều anh chị kiểm soát không đến tham gia đó.”

Thì chuyện cấp, Chấn Hoa, Thẩm Dương.

Nói những lời này xong, lòng Dư Châu Châu chìm xuống. Cô không cười nữa, kéo tay Tân Mỹ Hương, đi thẳng về phía ban hai, nhưng lúc gần đến lại bước khá chậm.

“Dư Châu Châu, cậu...”

Dư Châu Châu không quan tâm đến nghi vấn của Tân Mỹ Hương, cô đi vòng tới vị trí gần với ban hai, nhưng không bước tới trước, chỉ nhìn ngóng khắp nơi.

Tìm Thẩm Dương trong đám người không quen biết đúng là chuyện khó vô cùng. Cuối cùng cô cũng tìm được, Thẩm Dương đang ngồi ở áp chót hàng, cúi đầu làm gì đó không rõ.

Mặc kệ cô ấy làm gì, Dư Châu Châu đều xác định cô ấy nhất định đang làm bài tập.

Nhất định là như thế.

Lòng ngực cô xuất hiện một lý tưởng hào hùng, giống như trước mắt cô không còn bãi cỏ xanh mướt dưới ánh mặt trời và bầu trời xanh mây trắng nữa, cũng không có những anh chị năm ba đang cố gắng giữ trang sách không bị gió thổi đi. Cô như đang đứng giữa lễ đường khai giảng, trước ngực mang hoa đỏ thắm, cầm bản thảo, nó nụ cười khiêm tốn nói, cảm ơn trường học cũ, cảm ơn sự quan tâm và cổ vũ của các thầy cô để giúp em có được thành tích như thế này...

Các đàn em bắt đầu riu rả riu rít hỏi cách học tập, Trương Mẫn và các thầy cô giáo khác đứng ngoài vui vẻ nhìn cô, giọng nhỏ nhẹ, anh xem, đây là học sinh giỏi hiếm có của trường ta, cực kì chăm chỉ, từ khi con bé vừa vào trường thì tôi đã biết con bé có tiền đồ rồi...

Áo tướng kia làm Dư Châu Châu cười khúc khích, cô cười mấy tiếng xong lại bày ra vẻ mặt khiêm tốn, trong ánh mắt tràn ngập đốm lửa nhiệt tình, sau đó kiên nhẫn trả lời các câu hỏi của đàn em.

“Dư Châu Châu... Cậu có sao không?”

Dư Châu Châu sợ đến giật mình, gương mặt đỏ ửng.

Không chuyện gì. Cô kéo Tân Mỹ Hương vội rời khỏi đó. Lúc đi qua ban hai, cô còn cố ý quay đầu cười nói với Tân Mỹ Hương hai câu thông thường, trông khá là tự nhiên.

“Trần An, những mơ mộng hão huyền kia đem đến cho em niềm vui to lớn, sau đó nó biến mất trong nháy mắt, chỉ còn lại sự chán nản vô cùng.”

Chán nản ngồi trên bậc thang nhìn cặp sách của mình chăm chăm, phát hiện trong đó chẳng có quyền sách nào cả. Chênh lệch không phải một xíu xiu, cho nên chăm chỉ khác khổ cũng là cách để kéo gần khoảng cách.

“Nếu không, cậu ăn đồ ăn vặt của tớ đi.”

Tân Mỹ Hương cho rằng Dư Châu Châu thờ ơ dài vì không có đồ ăn vặt trong túi, cô bạn khá là biết ơn khi Dư Châu Châu cố ý đổi chỗ với người khác để ngồi cạnh mình, cô ngại ngần kéo cặp của mình, sau đó

đó mở miệng nói với Dư Châu Châu.

Lúc này Dư Châu Châu nghiêng đầu một cái, nhìn Tần Mỹ Hương với ánh mắt nghiêm túc. Tần Mỹ Hương có thể thấy được hình bóng của mình qua đôi mắt trong suốt của người đối diện.

“Trần An, em không dám nói em muốn đứng đầu khối. Em muốn giả vờ không để ý thứ tự, người khác lấy lòng em sẽ nói ‘Thẩm Dương kia không xinh như cậu, lại dở hơn nữa, chỉ biết vui đầu vào học thôi’, lúc đó em chỉ có thể nở nụ cười lúng túng bảo, mọi người đều có sở thích riêng.

Anh có nhớ lý do em bảo em thích Slam Dunk không? Bởi vì họ dám nói ‘Tôi muốn đánh bại cậu’, dù không thành công cũng không ai chê cười họ.

Em cảm thấy, đó mới là tuổi trẻ.”

Khi nói ra những lời này, Dư Châu Châu không cảm thấy chưa xốt là bao, nhưng cô lại cảm thấy, dám thắng dám thua, dám tự tin mở miệng tuyên chiến mới gọi là thanh xuân.

Lúc ấy, Dư Châu Châu rất muốn nhìn con mắt của Tần Mỹ Hương, nói cho cô bạn biết, cậu biết không, tớ hơi bị đổ kị với Thẩm Dương. Tớ đổ kị cậu ấy không để ý tới cái nhìn của người khác, không để ý tới nhân duyên, nhưng lại luôn cố gắng học tập. Tớ rất muốn thắng cô ấy.

Cô cố gắng muốn nói nhưng lại chẳng thốt nên lời, Dư Châu Châu cúi đầu nhìn cặp của Tần Mỹ Hương, hỏi, “Cậu đem cái gì ngon? Cho tớ xem một chút.”

Càng lớn càng có nhiều điều không thể nói. Dư Châu Châu học được cách che giấu, gia thế không còn là vùng cấm duy nhất của cô nữa, cô cất giấu hoài bão và dự vọng vào đáy lòng, cẩn thận che giấu nó không mở rộng cho ai, nếu không thì sẽ phải nhận những lời trào phúng.

Trong cặp Tần Mỹ Hương có không ít đồ ăn vặt, nhưng nhân viên khá cũ, Dư Châu Châu cầm một túi chocolate đỏ hiệu My like lên, vừa định hỏi cô bạn mua đâu ra thì thấy lòng bàn tay mình dính bụi đất.

Sao lại... bẩn như vậy....

Cô không nói gì, ngay cả lông mày cũng không nhíu một lần, cười khẽ, “Tớ đã lâu chưa ăn My like rồi, năm lớp hai có, lúc hết tiết, ủy viên sinh hoạt sẽ để các bạn học báo món đồ muốn mua sau đó xuống mua một lần, mọi người trả tiền lại cho bạn đó. Khi đó mọi người rất thích ăn My like, còn tập hợp một hội mua ăn chung. Sau đó bọn họ bắt đầu ăn Cadbury, Le conte, Dove, không ai ăn My like nữa”

Tần Mỹ Hương rất miễn cảm.

“Tớ cũng đột nhiên nhớ tới, cho nên mới tìm cả nửa ngày tại tiệm mới tìm ra, cậu xem, có chút bẩn nè.” Cô bạn nhỏ giọng nói.

Dư Châu Châu vừa ngậm một viên chocolate vừa nở nụ cười nhạt, bình tĩnh nhìn túi chocolate màu đỏ.

Không chỉ bẩn, mà còn hết hạn nữa.

Nhưng cô vẫn không nói, cũng bởi vậy mà thấy cô rất vĩ đại.

Nhưng khi đó cô không biết mình còn vĩ đại hơn.

Ủy viên văn nghệ xung phong nhận chạy 1500 mét nữ, đó là hạng mục thi chạy dài nhất của nữ sinh. Nhưng buổi sáng cô bạn đứng chỉ huy các bạn học vùng gậy chào đón lãnh đạo dưới nắng, không kịp ăn đồ ăn, nên đến trưa mặt xám xịt – một lá.

Dư Châu Châu nhìn ánh mắt tha thiết của ủy viên thể dục, nuốt một ngụm nước miếng.

Hai giờ chiều, ủy viên thể dục dùng kim băng ghim số báo danh của cô ở trước ngực, nắm chặt các cô chỉ có mười ba tuyển thủ, cô tự nhủ với bản thân, chỉ cần chạy từ từ là được rồi, không ai hi vọng cô lấy được giải gì, nhưng đến khi giáo viên thể dục bảo các cô đến chỗ của mình, Dư Châu Châu nhìn đường băng màu đỏ dưới chân, cô nghe thấy rõ tiếng tim đập thình thịch, cô chưa chạy đã thấy run chân rồi, bên tai cô là tiếng mạch máu đang lưu thông khắp nơi trên cơ thể.

“Tất cả vào chỗ, chuẩn bị —”

Tiếng súng vang lên, Dư Châu Châu ngã người. Cô nhớ đến lúc sáng tác văn hồi bé, đề bài là đại hội thể dục thể thao, giáo viên viết các từ ngữ và thành ngữ của bài thơ lên bảng đen, sinh long hoạt hổ, tên rồi cung, kiến tri không ngừng, anh dũng tiến tới trước....

Nhưng Dư Châu Châu nghĩ, từ thời hợp nhất bây giờ có lẽ là, “Phát súng vang lên, các bạn xông tới trước như những chú chó hoang được tháo xích.”

Chú chó hoang được cởi xích thứ nhất là bạn học Dư Châu Châu, đang chạy chéo khỏi đường băng ở giữa, lảng phí vị trí có lợi nhất trong truyền thuyết. Tốc độ của mọi người không quá nhanh, dù sao cũng phải chạy bốn vòng nên phải giữ sức. Lúc Dư Châu Châu chạy qua vị trí của bạn sáu, cô vẩy tay về phía bạn của mình – hành động này làm cả lớp sôi trào, mọi người đều phôi hợp làm về mặt như các fan cuồng nhiệt, thậm chí ngay cả Từ Chí Cường cũng dùng giọng điệu kỳ dị hô to “Dư Châu Châu, cố lên!”

Có thể lấy lòng mọi người làm lòng người vô cùng sung sướng. Dư Châu Châu bắt đầu há to miệng để hít thở, cô thử nhếch miệng, sau đó cố gắng chạy về phía trước. Ngực và cổ họng cô như muốn nổ tung, nóng bỏng vô cùng.

Miền cường kiên trì vòng thứ hai, tốc độ của cô cũng coi như là chậm nhưng vẫn làm ra bộ dạng muốn chạy trốn. Xung quanh có không ít bạn nữ đã từ bỏ thi đấu, Dư Châu Châu lại thầm nhủ với mình, chạy thêm 100m thì bỏ cuộc, thêm 100m – cứ thầm nhủ như thế lại chạy được ba vòng.

Nếu như từ bỏ vòng cuối có phải thiệt thòi lắm không? Câu nói này thường dùng để an ủi những con người đang cố gắng thay đổi cuộc đời của mình, nếu như có thể đạt được kết quả tốt, vậy thì quá trình có khó khăn bao nhiêu cũng chả sao cả, bởi vì người đứng xem và quan tâm chỉ nhớ đến kết quả của bạn mà thôi.

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới chị Linh Linh. Lúc Trần An vui vẻ làm sinh viên của Bắc Đại thì chị Linh Linh bắt đầu học lại.

“Trần An, nếu như kết quả thi năm đó của anh tệ thì sẽ thế nào? Cho dù anh giỏi hơn mọi người trong mười hai năm học, nhưng thi rớt... Anh có giận số mệnh của mình không?”

Vận mệnh không bao giờ để ý tới ai cả.

Cho dù chị Linh Linh có gào khóc, không cam lòng thế nào cũng chỉ có thể chuyển tâm học lại, bắt đầu chiến đấu với số học và hình học.

Khi biết tức giận cũng không thể làm được gì, bị trào phúng cũng chỉ có thể làm lơ, sau đó nở nụ cười lúng túng bảo rằng, kệ đi, tôi không ngại.

Bị ép buộc đến mức bất đắc dĩ, chỉ có thể buông tay chấp nhận.

Dư Châu Châu bắt đầu suy nghĩ cuộc đời của mình lúc chạy vòng cuối, hành vi lan man này cũng không làm giảm bớt cơn đau đớn nơi lồng ngực và sự bùn rùn nơi chân cô, tầm mắt của cô bắt đầu xuất hiện màu trắng xóa như hoa tuyết trên TV, làm ta làm tâm xâm chiếm tầm mắt của cô.

Nhưng chỉ còn một vòng cuối thôi. Chỉ còn một vòng. Không chạy nổi thì này vĩnh viễn không thể thắng được Thẩm Dương.

Sau này nhớ lại, Dư Châu Châu không thể nghĩ ra việc chạy thêm vòng cuối cho dù 1500 mét thi có liên quan quai gì tới Thẩm Dương.

Nhưng mà, tuổi đó lại có sự logic không ai hiểu được.

Lúc Dư Châu Châu máy móc đi tới, lúc cơn đau nơi ngực nhức nhối đến mức không thể thở được thì nghe thấy tiếng cười khẽ bên tai trái.

“Châu Châu, cậu còn sống chứ?”

Quyển 5 - Chương 62: Cái gọi là tiếc phúc

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Học được hạnh phúc từ trong sự đau khổ của người khác”

“Tớ không sống thì giờ là người chết à?” Cô thờ hồng học trả lời, lúc này mới nhớ tới việc quay đầu nhìn người hỏi mình.

“Không phải có thứ được gọi là... ừ, xác chết di động.”

Một chậu nước lạnh đổ xuống. Sự kinh hi (*kinh ngạc và vui vẻ*) cùng cảm động vừa xuất hiện trong lòng Dư Châu Châu bị dập tắt.

Bạn học Bôn Bôn đi từ bên trái bãi cỏ tới, nhưng vẫn giữ khoảng cách với bản thân.

“Tớ chạy... chậm lắm à?”

Bôn Bôn nghiêng đầu, cười, “Ừ.”

Dư Châu Châu miễn cưỡng lại thì nghe Bôn Bôn nói tiếp, “Bây giờ ba ngàn mét của nam sinh còn chưa bắt đầu là vì cậu chặn đường đó, mọi người đều hi vọng cậu từ bỏ...”

Dư Châu Châu thờ dài, phát hiện tới mức mình thờ dốc không còn thấy ngực và hông đau nữa, đi đứng cũng không nặng nề như trước nữa. Cô đã vượt qua cái gọi là cực hạn trong vô thức, giống như giáo viên thể dục từng bảo, chạy qua lần ranh kia, chịu đựng, sau đó sẽ không thấy mệt nữa.

“Này, sao cậu lại đến đây? Khuyến tớ từ bỏ à?” Cô cố gắng đè nén sự vui sướng trong giọng nói của mình.

“Lúc cậu chạy qua lớp tớ, tớ phát hiện cậu sắp chết rồi, tớ tới hỏi thăm cậu một chút, dù sao chúng ta cũng quen biết, tớ cũng phải là người đầu tiên nhắc xác cho cậu chứ sao.”

“Ai bảo tớ sắp chết?” Giọng của Dư Châu Châu hơi nâng cao lên, cô lại đang đứng gần đài chủ tịch, hai bên là học sinh năm ba đang làm bài tập, giọng nói vừa được giải phóng của Dư Châu Châu cũng cao hơn thường.

Saint Seiya bị đánh tới mức răng rơi khắp nơi máu học ra một đồng đứng lên đánh cho đối thủ chết như thế nào? Trước kia Dư Châu Châu luôn đóng vai Saint Seiya bị trọng thương trước mặt Bôn Bôn nhưng chưa từng cảm nhận được hoàn cảnh kia bao giờ.

“Trần An, lúc đó em phát hiện, thật ra, cho dù mọi người cười nhạo người anh hùng biết võ nhưng lại đứng chịu đòn trong phim kia, nhưng khi mình đứng trong hoàn cảnh kia, thường sẽ không còn dũng khí và năng lực để hoàn thành động tác võ thuật của mình, bởi vì chúng ta đều là người phàm.”

Học tập cũng được, chạy bộ cũng được, tất cả đều có thể xem như một hình thức rèn luyện, cũng có thể trở thành một bộ phim hoạt hình hoặc điện ảnh ngắn. Chẳng qua chúng ta chưa từng nghĩ đến, cũng không phải chỉ có phim ảnh mới có thứ gọi là trải qua nguy hiểm. Có lúc, ảo tưởng và cuộc sống không cách biệt quá lớn, thứ em muốn làm chỉ là chạy một vòng cuối cho xong mà thôi.”

Dư Châu Châu nghĩ thế, đột nhiên đưa tay vẫy vẫy với đài chủ tịch và các anh chị lớp trên.

“Cậu điên rồi à?” Bôn Bôn bị hành động của cô dọa sợ.

“Hồi quang phản chiếu.” Dư Châu Châu nở nụ cười.

Trong lúc Bôn Bôn vẫn chưa hiểu được ý nghĩa của bốn chữ ‘Hồi quang phản chiếu’ này là gì, Dư Châu Châu đột nhiên tăng nhanh tốc độ, chạy vọt tới điểm cuối cách chỗ cô đứng khoảng chừng hơn ba trăm mét.

Giống như... con chó hoang được tháo xích.

Bôn Bôn không để ý tới vẻ mặt ngạc của mình, lớn tiếng hô, “Cậu làm cái gì thế? Đợi tớ một chút.” Sau đó đuổi theo. Hai người đồng loạt hô to giống như đang tăng tốc chạy trốn, hấp dẫn ánh mắt của đài chủ tịch và các học sinh năm ba, rất nhiều người đứng dậy, tiếng vỗ tay vang lên rào rào.

Dư Châu Châu không nghe được cái gì.

Cô chỉ cảm nhận được ánh mặt trời rất chói mắt, trước mắt khá mờ hồ giống như có thứ nước gì nóng hổi đang xộc vào đôi mắt cô vậy.

Bên người vang lên tiếng hít thở của người khác. Đây không phải là Mộ Dung Trầm Chương, đó là Bôn Bôn, cô tưởng mình đã đánh mất Bôn Bôn rồi, nhưng cậu vẫn giống như khi còn bé, chưa bao giờ thay đổi cả.

Luôn chạy trốn về phía mặt trời, không có điểm dừng.

“Trần An, lúc đó em cảm thấy em đang bay tới gần mặt trời.”

Dư Châu Châu không biết Bôn Bôn đi đâu, sau khi cô chạy xong 1500m nữ, được giáo viên thể dục đứng gần vuốt đầu khen ngợi, giống như một con vật nuôi nhỏ mới sinh vậy.

Bọn họ không để Dư Châu Châu ngồi nghỉ ngơi trên cỏ, bắt cô đi vòng vòng, bảo nếu đứng yên bây giờ không tốt cho cơ thể.... Dư Châu Châu choáng váng cả đầu khó lắm mới thờ được nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện Bôn Bôn đã biến mất.

Giống như một giọt nước tạo ra cầu vồng bảy màu dưới ánh mặt trời. Chỉ cùng Dư Châu Châu chạy trốn về phía mặt trời lúc choáng váng.

Sau đó biến mất trong chớp mắt, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Quả nhiên vẫn như thế, không muốn xuất hiện cùng một chỗ với cô sao?

Dư Châu Châu nở nụ cười miễn cưỡng, di chuyển đôi chân như muốn rời khỏi cơ thể về lớp học, vung hai tay, cười tươi nghênh đón tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Cuối cùng, học sinh năng khiếu của ban ba chiếm đa số nên đạt được vị trí đứng đầu, mà ủy viên văn nghệ cực kì quan tâm đến giải tinh thần văn minh lại làm về mặt chăm học khi được giải. Giải thưởng ‘Tinh thần văn minh nhất’ bị ban hai đạt được, các ban khác đều đạt được ‘Giải tinh thần văn minh’ như nhau. Dư Châu Châu đứng trong hàng, đột nhiên cảm thấy cực bất công cho ủy viên văn nghệ.

Nhưng nhiều năm sau sẽ chẳng nhớ đến cái vinh dự tập thể này nữa, có điều, lúc đó, có một cô gái đã cố gắng đến mệt rã rồi. Dư Châu Châu không hiểu tại sao ủy viên văn nghệ lại chấp nhất như vậy, một giải thưởng có thể ban phát cho rất nhiều người thì đảm bảo chẳng ai thèm quan tâm cả.

Khác với lúc bắt đầu, khi trở về, mọi người không ai hát trên xe nữa, ai cũng quăng mũ vút cặp đi, ngồi một chỗ với vẻ mặt mệt rã rời do một ngày phơi nắng.

Dư Châu Châu ngồi cạnh Tân Mỹ Hương, cả một ngày hồ cớ lên đến khan cả họng, thật sự không muốn nói bất kì thứ gì cả, chỉ có thể nhìn cảnh tượng trôi qua vùn vụt bên ngoài cửa sổ.

Lúc giải tán, cô gọi Tân Mỹ Hương lại, “Nhà cậu ở đâu á? Chúng ta về chung nhé?”

Không biết có phải ảo giác của cô không, gương mặt Tân Mỹ Hương lại xuất hiện sự kinh hoàng trong thoáng chốc, cô bạn không trả lời ngay mà nhỏ giọng hỏi ngược lại, “Nhà cậu ở đâu á?”

“Khu Hải Thành đó.”

“Nhà chúng ta không cùng đường.”

Dư Châu Châu cảm thấy có chút mất mặt, nhưng đáng về che che giấu giấu của Tân Mỹ Hương làm cô quên đi tình cảnh lúng túng này của cô, lúc đối phương xoay người rời khỏi, cô đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ điên cuồng.

Dư Châu Châu mang cặp, giả vờ cầm đệm lót lên, len lút đi theo sau lưng Tân Mỹ Hương, tạo một khoảng cách khoảng chừng mười mét, bởi vì trên đường có không ít bạn học đi bộ về nên cô tự tin đối phương không phát hiện hành vi theo dõi của mình.

Năm phút sau, xuyên qua nhiều khúc rẽ ngoặt, Dư Châu Châu giương mắt nhìn khu nhà mới quen thuộc trước mặt, thậm chí ngay cả đồng cỏ xanh mướt và đồng đất hoang kia cũng vô cùng quen thuộc với cô.

Đây rõ ràng là khu Hải Thành nhà cô mà.

Dư Châu Châu cảm thấy vô cùng hưng phấn và căng thẳng, mặc dù cả người đã mệt là nhưng sự tò mò giống như con báo nhỏ đang kiểm ăn vậy, bước chậm chạp nhìn bóng cô gái hơi mập ở phía trước.

“*Trần An, dò xét bí mật của người khác là hành vi không tốt, em biết rõ điều đó. Nhưng không hiểu tại sao em lại thấy hưng phấn vô cùng. Tại sao vậy nhỉ?*”

Tân Mỹ Hương đi vòng qua khu nhà của Dư Châu Châu, đi ngang qua khu Hải Thành rồi dừng ở trước khu nhà cũ cách khu Hải Thành không xa.

Cô đi vào trong một cửa hàng bán lẻ một tầng màu trắng xám cũ kĩ.

Dư Châu Châu đứng từ xa chờ, cô cảm thấy có chút kì quái, vừa mới ăn một đồng hồ ăn vặt trong đại hội thể dục thể thao xong, giờ cực kì không muốn ăn cái gì luôn, sao Tân Mỹ Hương còn có sức chạy đến cửa hàng đồ ăn vặt mua đồ chứ?

Đợi đến khi chân nhỏ mỏi mệt, cảm giác cái vai đeo cặp sắp rụng rồi thì cô mới tỉnh ngộ.

Ngẩng đầu nhìn bảng hiệu vừa bản vừa cũ được treo trên cửa tiệm.

“Quầy ăn vặt Mỹ Hương”

Dư Châu Châu kinh ngạc không ngấm miệng được. Thật ra nhà mở tiệm đồ ăn vặt không phải là chuyện đáng kinh ngạc gì cho cam, nhưng không hiểu tại sao Dư Châu Châu lại thấy năm chữ kia giống như thiên thạch đập vào trái đất vậy, cực kì kì lạ.

Cô từ từ đi tới, bên quầy bán đồ ăn vặt có không ít người. Mặc dù trời đang ở cuối xuân nhưng thời tiết hôm nay lại nóng vô cùng, Dư Châu Châu ngồi ở bên bồn hoa, im lặng nhìn mấy người lớn đang ở trần chơi mát chược trước cửa quầy ăn vặt, dưới chân họ là mấy chai bia ướp lạnh đang lặn từ tung, thậm chí bên cạnh còn có bà chủ quầy đồ ăn vặt đang mắng chổng mình – bà chủ của quầy đồ ăn vặt kia là người phụ nữ đã kéo Tân Mỹ Hương hôm khai giảng, mẹ của cậu ấy.

Mà người đàn ông trông lấm lét đang bị bà chủ chửi bới vẫn chuyên tâm nhìn tình hình trận chiến trên bàn mát chược kia có lẽ là cha của Tân Mỹ Hương.

“Mấy đem cái lót ghế tao mới mua đi tham gia cái đại hội thể dục thể thao chết tiệt kia phải không? Mẹ kiếp, người nhà họ Tân mấy người đúng là cùng một tính, kiếp trước tao nợ gì nhà chúng mày phải không?”

Mẹ Tân Mỹ Hương mắng chổng xong lại chạy vào nhà mắng Tân Mỹ Hương, Dư Châu Châu nhìn cái cửa đen ngòm kia chăm chăm, không biết tình hình trong đó thế nào nhưng tiếng chửi đồng và đồ vỡ trong nhà vang lên, cô biết tình hình của Tân Mỹ Hương không tốt chút nào cả.

Dư Châu Châu cảm cặp và tấm lót lên, im lặng cúi đầu rời khỏi đó.

“*Trần An, em thật sự không hiểu.*”

Mẹ của cậu ấy rất dữ, lại hận cậu ấy và người bố không công ăn việc làm lại ở nhà ăn no chờ chết – xin lỗi, em không cố ý nói thế đâu – nhưng nếu hận đến mức không muốn sinh Tân Mỹ Hương ra thì sao tên của tiệm bán đồ lại là ‘Quán ăn vặt Mỹ Hương’ nhỉ?

Là do thời gian thay đổi ước nguyện ban đầu của bà ấy, hay là bà ấy đánh mất đồ vật quan trọng trong đời mình?”

Lúc Dư Châu Châu về tới nhà, mẹ chưa tan làm. Cô cất cặp, chạy vào phòng mẹ, cầm đồ lót của mẹ để vào trong thau xà bông, sau đó chà nhẹ, sau đó sợ giặt không sạch, cô thậm chí giặt bốn, năm lần nước mới đem lên ban công phơi. Thời gian còn lại, cô vội vàng lau chùi nhà, sau đó xếp dép ở cạnh cửa, im lặng đợi mẹ về.

Dư Châu Châu cực kì phản cảm cái bài tập lấy lòng mọi người kiểu như ‘Nấu một chậu nước rửa chân cho ba mẹ’ kia. Cô cực ngại khi nói với mẹ rằng con yêu mẹ, cũng gần như cho rằng tình thân đẹp nhất không phải là biểu lộ mà là sự hiểu ngầm và yêu thương trong cuộc sống hằng ngày.

Lúc này cô cũng không muốn biểu lộ gì với mẹ cả.

Chỉ là trong lòng có sự cảm kích không thể nói thành lời.

Cảm ơn mẹ.

Dù có khó khăn nào, mẹ cũng không thay đổi, cảm ơn mẹ nhiều.

Dư Châu Châu biết sự vui vẻ của mình thật ra cũng bao hàm sự tàn nhẫn với Tân Mỹ Hương.

Nhưng cô không thể không vỗ ngực cảm khái, đại nạn không chết.

Chúng ta luôn học được cách tìm ra sự hạnh phúc của bản thân thông qua sự đau khổ của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 63: Lẳng động

Edit: Pi sà Nguyệt

“*Trên trục thời gian của cô có điểm đứt rất to*”

Bà ngoại bị bệnh.

Trong hành lang bệnh viện, Dư Châu Châu im lặng đứng một chỗ, cố gắng làm hồ hấp mình trở nên nhẹ hơn, chỉ có vậy mới dễ thấp khả năng hít mùi thuốc sát trùng vào.

Dư Châu Châu rất ít khi bị bệnh, cho dù có thì chi cần uống thuốc cảm là hết bệnh liền. Cô ngoài ấn tượng lúc nhỏ đến bệnh viện để tiêm phòng vắc xin và kiểm tra sức khỏe tập thể trên trường ra, thì chi còn đếm ông Cốc qua đời.

“*Trần An, em rất ghét bệnh viện. Em luôn cảm thấy người già bị bệnh không cần phải vào bệnh viện, bước vào đó, người cái mùi khờ trùng đáng sợ kia chẳng khác gì đang chào hỏi với Từ Thần cả.*”

Cô chỉ dám nuốt lời bất hiểu không may mắn này vào bụng. Cô muốn ngăn cản người lớn đưa bà ngoại vào bệnh viện nhưng không thể nói được.

Dư Châu Châu không phải cô bé mê tin, cô không có hứng thú với trò cầu cơ và chòm sao nhóm máu của các bạn nữ trong lớp. Nhưng cô tin, cuộc sống có quy luật không hay ho gì, ví dụ như lúc bạn thi tốt thì dù không học cũng có thể đứng đầu một cách thuận lợi; khi mà vận xui đến thì dù có học tốt cỡ nào cũng đứng chót báng. Nhiều lúc, mọi người sẽ bước đi vào trong quỹ tích của cõi u minh một cách vô thức.

Mẹ quen biết rất nhiều, từ lúc bà ngoại vào bệnh viện đến giờ, Dư Châu Châu vẫn không thấy mẹ, có lẽ bà đang tìm bác sĩ điều trị hỏi bệnh tình rồi.

Dư Châu Châu và Dư Đình Đình đứng cạnh nhau, không hiểu sao lại không muốn ngồi lên ghế nhựa màu lam trong hành lang bệnh viện. Cách cô không xa là hai người phụ nữ đang ngồi thẳng, trông có vẻ là người từ xa đến chữa bệnh, trong mắt tràn ngập sự dè phòng.

“Chữa bệnh à?”

Dư Đình Đình đột nhiên mở miệng, Dư Châu Châu sững sốt một chút, lời nói này không mang theo ý từ xem thường người khác, nhưng cô không hiểu ý của Dư Đình Đình là gì.

“Lúc chị học lớp bốn đi khám bệnh ở bệnh viện nhi đồng, tốn rất nhiều tiền, em nhớ chứ? Nếu chi bị bệnh vặt mà tốn nhiều tiền như vậy thì em nói xem, bọn họ đến chữa bệnh à? Chạy từ trong nông thôn vào thành phố nhất định là bệnh nặng, có thể đóng nổi viện phí không nhỉ?”

Dư Châu Châu lắc đầu một cái, “Em cũng không rõ.”

“Nếu như em bị bệnh, bệnh rất nặng, phải tốn rất nhiều tiền để chữa, thậm chí là táng gia bại sản cũng không thể chữa được, chi kéo dài thêm mấy tháng mà thôi, em vẫn sẽ chữa chứ?”

Dư Châu Châu quay đầu nhìn Dư Đình Đình ti mỉ. Thật ra hai người đã lâu không gặp rồi, mặc dù quan hệ thân thích gần gũi, cũng đã từng học chung trường tiểu học, nhưng ngoài việc xem hoạt hình và Hoàn Châu Cách Cách chung ra thì không nói chuyện gì với nhau cả. Trong nửa năm Dư Châu Châu chuyển nhà, thứ sáu mỗi tuần về nhà ngoại thăm bà nhưng lại rất ít khi gặp Dư Đình Đình, chị luôn đi học thêm, mặc dù trong trường số 8 không tiếng tăm như trường phụ thuộc sư phạm nhưng cũng là trường học rất tốt.

Lần gặp gần đây nhất hẳn là hồi tết rồi? Lúc giao thừa, mọi người cùng nhau ngồi xem gala cuối năm, lúc nghe Triệu Bán Sơn nói với Phạm Vi trong vở Lừa gạt “May mà anh không gặp tôi, nếu không anh đã què từ sớm rồi.” thì cả hai nhìn nhau cười.

Người chị họ chỉ lớn hơn cô nửa năm nay cao ngang cô, nhưng trên người lại có một loại khí chất của người muốn nổi loạn, nói chung là không thể nói rõ cho lắm nhưng cô có thể cảm nhận được điều đó. Dư Châu Châu không nhớ được bộ dạng cuối cùng cô thấy Dư Đình Đình ở nhà bà ngoại thế nào – hình như là chị tết hai bím tóc, hoặc là cột đuôi ngựa, hoặc là cắt tóc ngắn? Nhưng dù thế nào, cô nhớ lúc đó luôn cảm thấy lu mờ trước Dư Đình Đình, cũng rất ghét sự khoe khoang và ớn ào của chị.

Đúng, Dư Đình Đình khi đó không giống cô gái nhỏ vào rồi những lời kia.

Dư Châu Châu hít sâu một hơi, mùi nước khử trùng trong bệnh viện xộc vào mũi, cô nhìn y tá ôm bầy, tám bịch nước truyền đi ngang qua mình, đột nhiên nở nụ cười nhạt.

Thời gian đã dừng ma pháp gì để thay đổi bọn họ? Dư Châu Châu rất muốn tìm một cái gương, sau đó hỏi nó, vậy tôi thì sao? Tôi có thay đổi gì hay không?

“Em vẫn còn nhớ.” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Lúc học lớp bốn, chị luôn nói chị khó thở, hoảng hốt, à, em còn nghe được hai thuật ngữ y học từ bệnh của chị đó, đó là ‘ngoại tâm thu’^[1] và ‘rối loạn nhịp tim’^[2].”

[1] Ngoại tâm thu là tình trạng nhịp đập của tim xảy ra sớm hơn bình thường. Tình trạng này khá phổ biến ở cả trẻ em, thanh thiếu niên và người trưởng thành. Một số người phụ nữ sẽ mắc bệnh này khi mang thai. Nếu ngoại tâm thu xuất hiện ở buồng tim phía trên thì sẽ gọi là ngoại tâm thu nhĩ, buồng tim dưới thì gọi là ngoại tâm thu thất. Khi nguồn gốc ổ phát nhịp ngoại tâm thu nằm tại bộ nối nhĩ – thất, trên điện tâm đồ không thể phân biệt được ngoại tâm thu thất hay ngoại tâm thu nhĩ thì sẽ gọi là ngoại tâm thu thất.

[2] Rối loạn nhịp tim: là rối loạn thường gặp nhất trong số các biểu hiện bệnh tim mạch. Rối loạn nhịp tim có thể gây khó chịu nhẹ cho người bệnh nhưng cũng là biểu hiện của một loại tình trạng bệnh lý nặng. Rối loạn nhịp tim có thể gặp như nhịp tim nhanh, chậm, không đều, các buồng tim không co bóp đồng bộ với nhau, hoặc vị trí phát xung động bất thường gây ra nhịp ngoại tâm thu. Rối loạn nhịp tim có thể ảnh hưởng tới chức năng bơm máu cho tim. Khi đó, có thể có các biểu hiện như mệt hoặc ngất xỉu khi nhịp tim quá chậm hoặc quá nhanh, thậm chí là nguy hiểm đến tính mạng như rung thất hoặc ngưng tim kéo dài.

Hai người đồng thời nở nụ cười, Dư Đình Đình lùi về sau một bước, dựa vào vách tường màu xám trắng.

“Đám người kia còn cho rằng là viêm cơ tim gì đó, thật ra không phải là bệnh nặng gì, nhưng chuyên gia trực đêm bệnh viện nhi đồng lại thay phiên chẩn đoán, mỗi lần chị tới đều nhận được các kết quả khác nhau, ban đầu bảo chị bị viêm dạ dày, tiêm ba mũi xong thì bảo là viêm cơ tim, sau khi xác định viêm cơ tim xong thì mỗi ngày đều bắt trị liệu theo nhiều kiểu, chị nhớ lúc ấy có cái máy chụp XX gì đó, mỗi lần cái kia treo ngược thì chị sẽ thấy cánh tay rất đau, khóc kêu không muốn tới bệnh viện nữa...”

“Á, đúng rồi, sau đó mỗi ngày chị đều phải đi đo nhịp tim, dán một đồng hồ dính lên ngực rồi sau lưng, sau khi in số liệu của điện tâm đồ ^[3], bác sĩ nói hai giờ sáng nhịp tim của chị sẽ vô cùng rối loạn, bệnh tình nghiêm trọng, sau đó chị nói với bác sĩ...”

[3] Điện tâm đồ: là đồ thị ghi những thay đổi của dòng điện trong tim. Quả tim co bóp theo nhịp được điều khiển bởi một hệ thống dẫn truyền trong cơ tim. Những dòng điện tuy rất nhỏ, khoảng một phần nghìn vôn nhưng có thể đo thấy được các cực điện đặt trên tay, chân và ngực của bệnh nhân và chuyển đến máy ghi. Máy ghi điện khuếch đại lên và ghi lại trên điện tâm đồ. Điện tâm đồ được sử dụng trong y học để phát hiện các bệnh về tim như rối loạn nhịp tim, suy tim, nhồi máu cơ tim...

Dư Châu Châu dừng lại một lát, cười rồi lên.

“Chị bảo, là vì chị gặp ác mộng, có con chó lớn đuổi theo chị...”

Khi nghe Dư Châu Châu nhắc tới điều này, Dư Đình Đình nhin không được mà bật cười, Dư Châu Châu phát hiện chị họ khi cười rất giống cô, mắt híp lại cong cong như không thể thấy được đường đi phía trước.

Trong ấn tượng của cô, Dư Đình Đình trước giờ chỉ có hai vẻ mặt, một là vênh vang đắc ý hỏi bé, hai là cái nhiu mày đầy ưu buồn và phiền muộn khi lớn lên.

Đáng đáp như này mới là chị em của cô.

“Thật ra lúc đó em cực hi vọng mình là chị, em cũng muốn bị bệnh một lần, như vậy thì em sẽ không cần đi học.” Dư Châu Châu sờ mũi, nở nụ cười ngại ngùng, sau đó mới phản ứng kịp mà nói thêm một câu, “Em không có ý nói chị già ốm đau!”

“Chẳng qua” Dư Đình Đình ngừng cười, “Có một số chuyện, không trải qua cơn đau nặng sẽ không biết.”

Dư Châu Châu há mồm, im lặng đợi Dư Đình Đình nói tiếp.

“Thời gian đó chị nghỉ học rất lâu, ban đầu sẽ có mấy người bạn thường gọi điện hỏi thăm, khi đó có mấy cô bạn thân thiết, còn có ban cán sự lớp cùng tới nhà chúng ta, đại diện các bạn trong lớp tới thăm chị. À, khi đó em đi học, không ở nhà.”

Dư Châu Châu nhớ đến lúc tan học tối đó, nhìn thấy Dư Đình Đình khoe khoang hoa quả và món đồ chơi mà bạn học đem tới với cô. Dư Đình Đình học lớp bốn vẫn sáng rực và kiêu ngạo như thế, vẫn luôn muốn khoe khoang mọi thứ của mình với thế giới.

Sao đột nhiên chị ấy trở thành thế này chứ? Dư Châu Châu lúc này mới phát hiện, trục thời gian của cô dành cho chị em trong nhà bị đứt một đoạn rất lớn, mà cô luôn không chú ý đến điều này.

“Sau đó, họ ít gọi lại, sau nữa không còn.”

Dư Đình Đình cúi đầu, mũi chân chà nhẹ lên nền gạch.

“Ban ngày chỉ có chị và bà ngoại ở nhà. Lúc chị buồn chán thì sẽ đứng trên ban công xếp máy bay, sau đó vứt xuống lầu, sau đó tổ trưởng dân phố đến nhà chúng ta bảo chị ném đồ khắp nơi.”

“Trong thời gian đó, có lúc chuyển biến tốt, chị trở lại lớp ba ngày.”

Dư Đình Đình dừng lại, nở nụ cười khổ.

Bọn họ học được vẻ mặt cười khổ đó từ khi nào nhỉ?

“Sau khi chị bước vào lớp, mọi người nhìn chị với ánh mắt như thể chị không nên xuất hiện tại nơi này. Chị còn nghe có người nói chị già ốm, tại vì lúc họ thấy chị, chị vô cùng hoạt bát, không hề có hình dạng bệnh hoạn gì. Chị không thể tham gia vào cuộc nói chuyện của họ, chị vừa lên tiếng thì họ im lặng, đi học không ai nói chuyện cùng cứ như là chị không tồn tại vậy.”

Dư Châu Châu đưa tay lên, rất muốn vuốt hai chân mày đang nhũn nhếch của Dư Đình Đình.

“Sau đó chị không muốn đi học nữa. Chị già vò bệnh, già vô khó thờ, dù sao chị biết rất rõ các tình trạng của bệnh viêm cơ tim mà. À, vậy ngược nhiệt kế là có thể tăng nhiệt độ, sau này em muốn trốn học thì cứ thử một chút, sau đó bảo em bị sốt.”

Dư Châu Châu được yêu mà sợ, “Có lần em để nó vào nước nóng, kết quả là nó cái bùm”

“Ngốc.” Dư Đình Đình nói ít nhưng hàm ý lại nhiều, “Quá ngốc.”

Hai người im lặng một lát, lúc Dư Châu Châu cho rằng đề tài dừng tại đó thì nghe thấy tiếng thờ dài của Dư Đình Đình.

“Nhưng lại làm phiền Lâm Dương.”

Dư Châu Châu nghe thấy tiếng đinh đang đinh đương từ hành động treo bình của y tá, cô cúi đầu, già vò không để ý nhưng miệng lại suýt thốt, “Sao lại liên quan đến Lâm Dương rồi?”

Nhưng đột nhiên cảm thấy vậy rất giống kiểu giấu đầu hở đuôi, cho nên chị có thể im lặng.

“Cuối tuần nào cậu ấy cũng gọi. Còn đọc các bài tập cho chị biết, nói chị chuẩn bị bài tập, làm bài hằng ngày, đợi đến khi đi học lại cũng không bị chậm hơn các bạn, nếu có gì không hiểu thì gọi lại cho cậu ấy.”

“Chị đồng ý nhưng ban đầu cũng không đọc sách, không làm bài tập, sau đó cậu ấy gọi cho chị, còn mắng chị một trận, bảo chị không thể... Cậu ấy nói sao nhỉ, à đúng rồi, tự trách mình, mặc kệ, đúng, cậu ấy nói vậy á.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên, nụ cười của Dư Đình Đình đang nhìn chằm chằm vào cái ghế màu xanh lam cách đó không xa rơi vào mắt cô.

Cậu vĩnh viễn là đại đội trưởng ưu tú nhất trong lòng tớ.

Hình ảnh quạ tảo màu tím được bọc trong bọt biển màu trắng trong ngày tuyết xám xịt năm đó xuất hiện thoáng qua.

Nhưng điều làm Dư Châu Châu nhớ nhất, là Dư Đình Đình ôm quyển Đóa hoa cuối ngày mưa, dùng bộ dạng mơ mộng và tư thế thành thực bảo, bọn chị chỉ là bạn thôi.

“Vậy là tốt rồi.” Dư Châu Châu nhỏ giọng nói.

“Cái gì?”

“Em nói,” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Cậu ấy đối xử với chị rất tốt.”

Mặt Dư Đình Đình hơi đỏ ửng, nhưng nhanh chóng biến mất.

“Chị đã sắp quên hình dáng của cậu ấy rồi, hình như, hình như cậu ấy chuyển nhà, số điện thoại cũng thay đổi rồi. Ấy đó, bạn học tiểu học đều là thế, cuối cùng vẫn là rời xa.”

Giọng nói của Dư Đình Đình sang sảng, giống như đã đi ra khỏi tâm trạng kì quái lúc này, thoải mái ngồi duỗi chân trên ghế nói, “Chưa khám xong sao? Một quá!”

Dư Châu Châu rướn cổ nhìn về cuối hành lang, “Chưa trở lại”

Lúc bà ngoại vừa ăn com xong, đang đứng lên thì ngã xuống ghế salon.

Giống như ông trời vỗ tay cái bộp, biểu diễn một màn ảo thuật thời miền vậy.

“Châu Châu, em nói xem, bà ngoại sẽ không... xảy ra chuyện gì chứ?”

Dư Châu Châu cực kì tỉnh táo trả lời, “Em nghĩ, chắc là trúng gió.”

Mấy chứng bệnh kia đều được biết sau khi đọc mấy quyển truyện tiểu thuyết trinh thám

Người đến người đi trên hành lang, ánh đèn chói mắt đánh vào vách tường trắng như tuyết, hai đứa bé giống như bị bỏ rơi ngồi chờ đợi. Dư Châu Châu trừng mắt nhìn, giống như thấy cuối hành lang xuất hiện mấy người, bác cả đẩy xe lăn, bà lão gầy yếu trắng xám ngồi trên xe lăn là bà ngoại.

Vô số lần sau này, khi Dư Châu Châu rơi vào trong khốn cảnh, cô rất ít khi mê man quay đầu hỏi, tại sao mọi chuyện lại xảy ra như thế? Sao chúng ta lại bước tới bước này?

Bởi vì thời khắc đó cô giống như thấy được điểm dừng của vận mệnh. Một chiếc xe đẩy, chậm rãi đẩy một bà lão đi tới, bà mơ mơ màng màng, hỗn loạn, gò má trắng xám và ửng hồng đầy bệnh tật, ngay cả mái tóc hoa râm bình thường luôn gọn gàng đã rồi bù xù.

Cuộc sống của bọn họ sao lại biến thành thế này? Dư Châu Châu nhớ kỹ hành lang sáng sủa nhưng dài đằng đẵng, cũng nhớ kỹ bắt đầu và kết thúc của mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 64: Nhân sinh giống lần đầu gặp gỡ [1]

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

[1] Nhân sinh giống như lần đầu gặp gỡ: Là một câu trong bài từ Mộc lan hoa lệnh – tự cổ quyết tuyệt từ của Nạp Lan Tĩnh Đức. Đây là một bài ‘nghĩ cổ’, dựa theo ý thơ cổ, tỏ nỗi lòng oán thán của khuê phụ sau khi chia tay nam tử lâu ngày không thấy gặp lại.

Bài thơ như sau: Nhân sinh nhược chích như sơ kiến, hà sự thu phong bi họa phiến.

Đẳng nhân biến khước cổ nhân tâm, khước đạo cổ nhân tâm dịch biến.

Lý Sơn ngữ bãi thanh tiêu bán, dạ vũ lâm linh chung bất oán,

Hà như bạc hạnh cảm y lang, bi dục liên chi đương nhật nguyên.

Dịch nghĩa: Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì sao có chuyện gió thu làm chiếc quạt đau lòng

Bỗng dưng cổ nhân đổi lòng, lại nói là tình người luôn dễ đổi thay.

Lý Sơn dứt lời đêm trời quá nửa, mưa đêm chuông vắng chết chẳng oán hận,

Đường Minh có bạc tình đến đâu, thì ngày đó vẫn còn thể làm chim liên cánh cây liên cành.

(Lục Bích dịch)

“Lầu cao gương sáng thương đầu bạc. Sớm tựa tờ xanh, chiều đã tuyết” [2]

[2] Đây là một câu được trích ra từ bài thơ Tương Tiến Tửu của Lý Bạch, nghe bảo bài thơ được làm lúc Lý Bạch say nhưng nó lại áp ủ những cay đắng ngọt bùi của Lý Bạch trong suốt nửa cuộc đời của ông.

Nguyên bài thơ như sau: Quân bất kiến Hoàng Hà chi thủy thiên thượng lai,

Bôn lưu đảo hải bất phục hồi!

Hậu bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát,

Triều như thanh tì mộ thành tuyết.

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng,

Thiên kim tán tận hoàn phục lai.

Phanh dương tế ngư thả vi lạc,

Hội tu nhất ẩm tam bách bôi.

Sầm phu tử,

Đan Khẩu sinh.

Tương tiến tửu,

Bôi mạc đình!

Dữ quân ca nhất khúc,

Thỉnh quân vị ngã khuy nhĩ thỉnh:

“Chung cổ soạn ngọc bất túc quý,

Đãn nguyên trường túy bất nguyên tình!

Cổ lai thánh hiền giai tịch mịch,

Duy hữu ẩm giá lưu kỳ danh.

Trần Vương tích thời yển Bình Lạc,

Đầu tửu thấp thiên tứ hoan hước”.

Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền,

Kính tu cô thù đối quân chước.

Ngũ hoa mã,

Thiên kim cừ,

Hô nhi tương xuất hoá mĩ tửu,

Dữ nhĩ đồng tiêu vạn cổ sầu.

Dịch nghĩa: Sắp mời rượu,

Thấy chẳng anh

Nước Hoàng Hà từ trời tuôn xuống

Chẳng băng ra biển, chẳng quay về.

Lại chẳng thấy,

Lầu cao gương sáng thương đầu bạc,

Sớm tựa tơ xanh, chiều đã tuyết.

Đời khi đắc ý hầy nên vui,

Chớ để chén vàng rơi trước nguyệt.

Trời sinh ta tài ắt phải chọn

Nghìn vàng tiêu hết rồi có thôi.

Mồ dề, giết trâu lại vui nữa

Đủ ba trăm chén một lần mờ.

Sắm phu tử,

Đan Khấu sinh,

Nào kéo rượu, chén chớ dừng!

Cùng người ca một khúc,

Xin người nghiêng tai hãy lắng nghe,

“Tiếc lón chuông trống dạo chẳng quý,

Không được tình đâu, phải say nhè

Thánh hiền từ xa xưa đã lạnh ngắt

Lưu danh thiên hạ kẻ ôm be

Trần Vương thuở trước yến Bình Lạc

Đầu rượu vạn tiền say một cuộc”.

Chủ nhân xin đừng nói thiếu tiền

Mai kiếm rượu về lại cùng chiuốc.

Áo cừu ngựa quý của ta đâu

Hãy sai hầu trẻ đem đổi rượu,

Cùng uống cho tan vạn cổ sầu.

(Ngô Văn Phú dịch)

“Sao lại bảo tôi né tránh không muốn chăm sóc? Tôi không bảo không đến chăm sóc, nhưng tôi cũng có việc của tôi mà? Ý anh là muốn tôi bỏ việc đi chăm phải không? Tôi đã phải chuyển ca với đồng nghiệp mấy lần rồi, bây giờ lại bảo tôi nghỉ làm, có phải muốn tôi đi làm con hầu còn mấy người thì nghỉ ngơi không hả?”

Bà ngoại nằm viện bảy ngày, mẹ lại đi nói chuyện với bác sĩ, Dư Chu Chu tự đi tới phòng viện, hành lang rất yên tĩnh, cho nên vừa tới cửa phòng đã nghe thấy tiếng mẹ ở trong phòng vang lên.

Mẹ Dư Linh Linh đã xin nghỉ việc từ hồi Dư Linh Linh học cấp ba, bà tính nghỉ ở nhà để chăm sóc con gái đang chuẩn bị thi đại học, cho nên không tìm việc làm, ngược lại ba Dư Linh Linh một mình đi làm và lo tiền ăn học cho Dư Linh Linh, tuy rằng chưa trang trí nhà mà đơn vị cho ở nhưng mẹ chồng rất khỏe, cho nên có thể ở trong nhà mẹ chồng, cũng vì vậy tạm thời không cần nghĩ tới việc trang trí nhà cửa.

Nhưng bây giờ bà ngoại không còn khỏe nữa rồi.

Hai ngày trước, Dư Chu Chu nghe được tin mẹ Dư Linh Linh tìm được việc làm, làm người trông kí túc xá nơi trường mỹ thuật.

Mẹ thờ dài bảo, chị dâu sợ phiền.

Sợ phải nhận việc chăm sóc mẹ chồng cho nên mới vội tìm đường tránh.

Tiền nằm viện và tiền chữa bệnh đều lấy từ tiền hưu được bà ngoại góp từng chút, còn có một phần là do trường đại học trước kia bà ngoại làm trả cho. Nhưng Dư Chu Chu vẫn cảm nhận được bầu không khí kì dị của các cậu mẹ và mẹ.

Tiền là một thứ rất thần kì. Những thứ tình cảm mà bạn cho rằng không thứ gì phá vỡ được như tình bạn, tình thân, tình yêu sẽ bị nó phá vỡ tất cả. Là bởi vì lợi ích cho nên mọi người không ai thừa nhận, cũng

không nói, “Tôi không quan tâm tới tiền.” Sau đó dùng hết sức mà chứng minh mình có thể “nhìn thấy rõ vấn đề phẩm chất” từ tiền bạc.

Mỗi khi đến lúc phân chia cái gì trong nhà, Dư Chu Chu cảm thấy vô cùng nghi ngờ.

Dưỡng lão. Việc già yếu là việc không ai ngăn được, mong muốn con cái có thể ở bên – đây là những gì mà cha mẹ hi vọng, nhưng cũng là chuyện không dám chắc chắn.

Dư Chu Chu dùng sức gõ cửa.

Tiếng oán giận của mẹ ngừng lại. Dư Chu Chu bình tĩnh bước vào cửa, nhìn về mặt khó xử của cậu, còn mẹ thì vội chuyển đề tài.

“Chu Chu à, hôm nay cháu không đi học à?”

“Hôm nay là thứ bảy.”

Mẹ cười như không cười, để lại một câu, “Mẹ đi mua cơm” sau đó đi ra khỏi cửa, cậu dặn một câu, “Nhìn một chút, đợi đến khi gần hết bình thì gọi y tá tới rút.”

Từ bé Dư Chu Chu đã quen với việc bà ngoại phải truyền nước, khi đó cô rất vui vẻ quan sát y tá rút kim ra. Bởi vì cô rất thích quá trình rút kim, cho nên mỗi khi bà truyền nước, cô sẽ mong ngóng nước truyền cho xong để xem quá trình rút kim.

Cậu dặn dò vài câu xong thì im bất, lời oán giận của vợ làm cậu ở tình thế khó xử, cũng không biết làm gì với em trai em gái, nhưng ông lại không dám ngăn vợ mình lại.

Ông là một người mềm yếu, Dư Chu Chu nhớ hồi bé có lần thấy cậu và mẹ dẫn Dư Linh Linh từ công viên về, trên đầu cậu mang một cái mũ lưới trai hình Vịt Donald, mũi hơi bị chập cho nên lỗ tai bị dè chặt, giống như một con chó nhỏ đã cụp tai lại.

Dư Đình Đình cười hi hi chỉ vào lỗ tai của cậu bảo, cậu hai, lỗ tai của cậu mềm ghê.

Dư Linh Linh nở nụ cười, Dư Chu Chu cũng thấy rất thú vị, nhưng lại không để ý tới gương mặt biến sắc của mẹ và nụ cười khổ của bà ngoại.

“Cậu ra ngoài hút một điếu thuốc, Chu Chu cháu nhớ xem kĩ bình truyền nhé.” Cậu nhắc lại một lần rồi cảm ao khoác đi ra ngoài.

Chu Chu ngồi lên ghế nhìn gương mặt bình tĩnh của bà ngoại đang ngủ, thờ dài một hơi.

Bà ngoại, bà đừng ốm lâu quá đó, phải mau khỏe đó.

Bởi vì không có đứa con trai có hiếu nào chăm bà lâu đâu.

Dư Chu Chu mười bốn tuổi đã học được sự ầu trĩ nhưng lại cay nghiệt —

Chuyện bà ngoại bị ốm, cô vẫn kể cho Trần Án nghe. Từ những cuộc cãi vã nhỏ đến các cuộc tranh cãi lớn, cô lựa chọn một số chuyện để kể cho anh. Có lúc cô cảm thấy ngại khi kể chuyện nhà cho ‘người ngoài’, nhưng hình ảnh gia đình vốn hòa thuận ngày tết kia lại hồng một lỗ lớn làm cho ‘người lớn’ Dư Chu Chu lo lắng vô cùng, không dám lạnh nhạt nhìn thẳng, cô chỉ có thể kể những thứ này cho Trần Án, để trút hết gánh nặng ra ngoài.

Trong thư không chỉ có mấy lời cảm thán, cô phải cố gắng kể rõ ngọn nguồn, giống như làm vậy có thể làm rõ được ai đúng ai sai.

Ví dụ như mẹ bà phân đối việc thay phiên chăm sóc, kiên trì thuê một bảo mẫu hoặc hộ lý chăm sóc, mà cậu cả lại cho rằng trong nhà có con dâu con gái nhiều như thế mà phải thuê người ngoài đến chăm sóc, truyền ra ngoài sẽ rất mất mặt.

Ví dụ như mẹ hai lo lắng vì Dư Kiều là cháu đích tôn duy nhất trong nhà nên nhà sẽ là của cậu bé.

Ví dụ mẹ rất phản cảm hành vi chạy trốn của mẹ hai, cho rằng bà người bọn họ thường xuyên ở nhà bà ngoại, bà ngoại còn nuôi Dư Linh Linh lớn, đi ra ngoài làm việc kiếm được mấy trăm đồng tiền lương còn không bằng thuê người ngoài mà mỗi người trong nhà trả tiền công cho mẹ hai mỗi tháng, nhưng cậu hai lại che chở cho vợ mình, bảo việc này không giống nhau – sau đó họ cãi nhau một trận.

Ví dụ...

“Trần Án, họ lại cãi nhau rồi, em thấy em sắp tiêu tụy theo luôn rồi.”

Ừ, là từ này, ngay cả uế oải cũng không thể hình dung được tình trạng này. Chỉ có tiêu tụy mới có thể.

Cuối cùng tình trạng của bà ngoại cũng tốt hơn, thần trí rõ ràng, chẳng qua hành động không tiện, vẫn phải nằm trên giường. Dư Chu Chu không biết tiếng cãi nhỏ của mấy người kia có truyền vào tai của bà ngoại đang ngủ mê man không, nhưng gương mặt của bà vẫn luôn bình tĩnh, bà dựa vào miếng lót ở đầu giường, sau lưng nhét một cái gối mềm, gọi con trai con gái tới trước mặt, im lặng không lên tiếng khi bọn họ cãi nhau.

“Mỗi một hộ lý đến đây đi, người ta chuyên nghiệp hơn, cũng đỡ làm mất thời gian của các con, mẹ không muốn làm phiền các con.”

“Mẹ, chuyện này mà phiền làm phiền thế nào?” Mặt cậu cả đen lại, “Mặc dù người ngoài có chuyên nghiệp cỡ nào thì cũng không tận tâm bằng con trai con gái con dâu chăm sóc. Nếu như xảy ra chuyện bất nạt bệnh nhân như trên báo...”

Dư Chu Chu thấy gương mặt muốn cãi lại của mẹ ba, trong lòng không khỏi thờ dài.

“Dù sao mẹ vẫn còn nói được, mắt cũng thấy được, không phải bà lão ngu ngốc nào, sao có thể bị bắt nạt chứ?” Bà ngoại cười với cậu cả, sau đó nói tiếp, “Còn thời gian dài trước khi chết đấy.”

Câu nói cuối cùng rất nhỏ, nhưng lại làm gương mặt của mọi người trong phòng trở nên phức tạp.

“Tiền bà con để lại và tiền của mẹ, còn có tiền hưu và tiền bảo hiểm dưỡng lão có thể chịu được một thời gian dài, không cần các con bỏ tiền ra, còn không thì vẫn còn nhà đó.”

Hôm đó bà ngoại không nói gì nhiều, nhưng sau khi lên tiếng giải quyết chuyện này thì lại vô cùng mệt mỏi. Bà lại nằm nghỉ, người lớn đi ra khỏi phòng, trên mặt đủ loại biểu cảm. Dư Chu Chu cảm thấy lời nói của bà có rất nhiều hàm nghĩa, nhưng cô nghe không hiểu.

“Trần Án, em cảm thấy em hiểu một chút.”

“Em cảm thấy, bà ngoại đang dùng di sản để kiểm chế bọn họ.”

“Em vẫn luôn sùng bái bà ngoại.”

“Nhưng giờ em thấy bà ngoại rất đáng thương. Phải dùng cách này để ép cho con trai con gái mình nuôi lớn im lặng nghe lời. Nhìn qua là uy nghiêm của người lớn, nhưng thực tế lại rất bất lực. Cha mẹ là người trả giá nhiều nhất nhưng cũng bị ai nhất. Con trai con gái họ cha mẹ mình, nhưng lại phải trả giá cho con của họ.... Cuộc đời của chúng ta giống như xoay quanh một đám nọ, cứ sinh sôi liên tục không ngừng.”

“Cho nên tại sao bà ngoại lại phải nuôi mấy đứa con này? Nếu như chúng ta có thể biết rõ kết quả của con đường này, vậy tại sao vẫn phải đi tiếp?”

Dư Chu Chu ngừng bút, cô không hiểu tại sao lại thế. Có chút tức giận, một hạt giống được gieo vào nội tâm vốn bình tĩnh của cô, nó đang gãy dựa này mầm.

Quá trình trưởng thành chính là như vậy, mà quá trình của từ chối cũng như thế.

Cô có thể nhìn thấy bản thân từ bạn bè cùng lứa, cũng có thể tìm được tương lai của bạn thân từ Trần Án và mẹ mình, hoặc là từ chối trở thành người, nhưng cuối cùng, lại bất lực nhìn ông Cốc và bà ngoại bước

chạm đến cái chết.

Mí mắt bà ngoại giật giật, tỉnh lại.

Hộ lý Lý đang gọt táo, Dư Chu Chu im lặng không làm gì, ngẩng đầu nhìn bình nước đang truyền, đem kim nhỏ xuống. Lúc bé, bà ngoại bị bệnh, cô vẫn luôn ở cạnh xem y tá rút kim, lần này đã có cơ hội làm ngoài đời.

“Chu Chu đến rồi à? Bà quên hôm nay là thứ bảy. Cháu đã thi xong chưa?”

“Xong rồi ạ, chuẩn bị cho kì thi cuối kì sắp tới á bà.” Dư Chu Chu nở nụ cười.

“Xem bà này, càng ngày càng hồ đồ.”

Dư Chu Chu lắc đầu, “Không, thời gian thi cuối kì và giữa kì gần nhau lắm á bà, không cách mấy ngày, bà nói không sai.”

Bà ngoại cười cười, đột nhiên quay đầu nhìn Dư Chu Chu với ánh mắt từ ái. Cô có thể thấy được hình bóng của mình qua đôi mắt của bà ngoại.

“Chóp mắt một cái đã lớn thế này rồi. Bà nhớ lúc cháu được y tá bế ra từ phòng sinh, bởi vì sinh non nên nhỏ như này này.” Bà ngoại cố gắng giơ hai tay lên, khoảng chừng hai mươi, ba mươi centimet.

Dư Chu Chu tính toán bản thân hồi bé, bắt đầu suy nghĩ sao hồi đó mình có thể sống được.

“Từ cái nhìn đầu tiên, bà đã biết Chu Chu nhà chúng ta là một cô bé xinh đẹp rồi.”

Quên đi, ai cũng bảo mấy đứa nhỏ vừa sinh ra rất giống con khi, cho nên mới có chuyện bị bế nhầm. Nhưng Dư Chu Chu lại không dám cười cợt.

Dư Chu Chu vĩnh viễn không biết hình ảnh bà ngoại lần đầu ôm cô như thế nào, nhưng cô vĩnh viễn nhớ được ấn tượng với từ ‘bà ngoại’ trong ngày mưa đó.

Lúc trước cũng có một vài ấn tượng mơ hồ, nhà bà ngoại, một người già, có nhiều người thân, anh chị... Những kỉ ức hồi bé không có nhiều sắc thái cho lắm, giống như một cuộn phim cảm đen trắng vậy.

Mẹ rất ít khi đưa cô về nhà bà ngoại. Thậm chí khi cô ba tuổi chỉ đến nhà bà ngoại vào ngày giao thừa thôi. Cho tới bây giờ, Dư Chu Chu mới hiểu sơ sơ lý do mẹ luôn chống cự với hai chữ ‘về nhà’ như vậy.

Mãi đến ngày thu trời mưa lúc bốn tuổi đó.

Mẹ con cô lại phải dọn nhà. Chuyển từ căn phòng đơn sơ đến một căn phòng khác. Cô ngồi xồm ở trên đồng hồ gỗ nhìn mẹ và chú lái xe ba gác cãi nhau trả giá, giọng điệu cứng rắn của mẹ làm cô sợ, bầu trời âm u, hàng xóm và người qua đường lạnh nhạt, còn có cả những cơn gió mạnh và lạnh lẽo kia.

Trời lạnh đến rất sớm, nhưng cô chỉ mặc một cái áo lót và quần short nhỏ, đã mấy ngày không tắm rửa nên trên người rất bẩn.

Kinh khủng hơn là mẹ quên cô mất tiêu.

Ngày đó mẹ rất hốc hác, tính khí không tốt, buổi sáng Dư Chu Chu làm đồ cháo, mẹ còn mắng cô khóc. Cho nên khi mẹ cãi nhau với người lái xe ba bánh, Dư Chu Chu chỉ dám im lặng sợ hãingooif trên đồng vật dụng gia đình để tới ‘nhà mới’, mẹ, thế còn con thì sao?

Cô ngồi một chỗ, không biết đợi bao lâu, chỉ nhớ lạnh đến mức cô không chịu được mà tìm chỗ khác để tránh gió, lúc đó chân đã bủn rủn tới mức không thể đứng được.

Cuối cùng mẹ mới phát hiện con mình đi đâu rồi, mẹ gọi cho cậu cả, đợi đến khi thức dậy, Dư Chu Chu ngẩng đầu thì thấy cậu cả đang đen mặt và một cậu nhóc đang ở sau lưng, Dư Kiều.

Dư Kiều đi ra ngoài chơi, cô muốn đến xem một chút, lại bị Dư Kiều đẩy ra, “Đừng làm phiền tao, ba mạng của tao sắp chết rồi.”

Dư Chu Chu rất muốn nói cho hắn biết, em chỉ có một mạng, nhưng giờ em sắp chết rồi.

Khó chịu nhất là khi cô tới nhà bà ngoại, nhìn thấy một đồng người xa lạ ở phòng khách. Bọn họ đang ăn cơm, đĩa còn cầm trên tay, cùng nhau nhìn cô, tiếng nói chuyện im bật, những ánh mắt đánh giá, thương hại hoặc khinh bỉ như những chiếc đèn pha chiếu thẳng vào người cô. Dư Chu Chu cúi đầu nắm chặt cái áo lót nhỏ nhắn nhúm của mình, cố gắng mặc kệ những ánh mắt đó – Từ đó về sau, cho dù là trời nóng vô cùng, cô cũng không bao giờ mặc áo lót và quần short mất mẻ mà các bạn nữ yêu thích.

Cô sợ bộ trang phục đó, không có lý do tại sao.

Nhưng bà ngoại đứng dậy, đi tới trước mặt cô, bế cô đi vào phòng bà, cứu cô ra khỏi đồng đèn pha kia.

“Con khi nhỏ, lạnh chết rồi há?”

“Không lạnh... Bà ngoại, cháu không lạnh.” Đây là lần đầu Dư Chu Chu kêu một tiếng ‘bà ngoại’ một cách tự nguyện. Cái từ này mang ý nghĩa ấm áp vô cùng, lúc tết đến, cô luôn phải nói mấy câu “Mợ, chúc mừng năm mới” “Chị họ, chúc mừng năm mới” một cách ép buộc...

Dư Chu Chu thoát khỏi hồi ức, cô nhẹ nhàng vuốt lọn tóc bạc bên tai bà ngoại.

“Bà ngoại.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 65: Hoa không quả

Edit: Pì sà Nguyệt

Beta: Pì sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Bạn có thể xác định, bọn họ muốn đi Roma với bạn sao?” [1]

[1] Câu chính xác là “All roads lead to Rome” có nghĩa là con đường nào cũng dẫn đến La Mã. Nguồn gốc của câu này đến từ thời đại hoàng kim của đế chế La Mã dưới sự thống trị của Alexandros Đại Đế, đây là thời kỳ La Mã hùng mạnh nhất và chiếm gần như toàn bộ thế giới, đến nỗi đi đâu người ta cũng thấy là đất – của – người – La – Mã (tương tự sau này có câu Mặt trời của nước Anh không bao giờ lặn vì thuộc địa chiếm gần cả thế giới).

Người lớn báo, trí nhớ của bà ngoại yếu đi nhiều lắm.

Nhưng Dư Châu Châu lại cảm thấy, bà ngoại không nhớ lời nói hay những chuyện xảy ra của mấy phút trước là vì bà không muốn nhớ.

Thật ra trí nhớ của bà ngoại rất tốt.

Bà ngoại nhớ Dư Châu Châu thích ăn đồ ăn vặt, còn cả chuyện cô từng nặn bột và rất nhiều rất nhiều chuyện quan trọng thật sự.

Ví dụ mỗi lúc cô đến nhà bà ngoại sẽ dùng chân trù lên đầu hoặc khoác lên vai làm công chúa nè.

Ví dụ như muốn nghe được giọng của mình trong tai người khác, nên cô đứng trong phòng nhỏ hét một tiếng “Bà ngoại —”, sau đó nhanh chóng chạy về chỗ bà ngoại trong bếp đứng đợi, nhưng lại không thể nghe được gì.

Hoặc ví dụ như, hai bà cháu sẽ chơi “câu cá” bằng bài tây, lấy hai lá bài, đủ mười bốn điểm là câu được cá. Bích là một con cá, cơ là ba phần tư con, chuồn là nửa con, rô là một phần tư con. Một con cá là một đồng tiền, sau khi chơi xong thì người thua ít hơn người thắng bao nhiêu con thì trả chừng đó đồng tiền cho người thắng. Tiền trong tay Dư Châu Châu đều bị bà ngoại cầm đi hết — mặc dù đó là tiền bà ngoại cho cô mượn, nhưng cô vẫn thừa dịp bà ngoại tưới hoa mà đưa tay nhỏ về phía hộp tiền xu của bà, lúc bị bắt quả tang, cô sẽ cười hí hì, bình tĩnh nói, “Con không có trộm tiền của bà, bà ngoại, thật, con chỉ là định... đếm tiền giùm bà thôi.”

Hoặc ví dụ như, cô giúp bà ngoại tưới hoa, tưới chết bồn hoa nhài đẹp nhất của bà.

...

Dư Châu Châu thích phơi nắng vào buổi trưa, sau đó một người tung một người hứng kể chuyện cũ lúc bé này. Mỗi khi đến thời gian này, cô luôn có thể nhìn thấy ánh sáng trong suốt nơi đáy mắt của bà ngoại, giống như bà chưa già đi, giống như bà chỉ đang mệt mỏi, một khi nghĩ đủ thì cô sẽ đứng dậy, đi lên sân thượng tưới nước cho mấy bồn lan quân tử [2].

[2] Lan quân tử: Ở phương Tây gọi nó là Clivia (hoặc Clivea), không thuộc vào các cây lan (orchid) mà thuộc giống lilies, đặc biệt gần với African Lily. Ở Việt Nam, có người đặt cho loại hoa này tên là Hoa Huệ Clivia, Kiềm Tử Lan, Huệ Cam. Còn cái tên Lan Quân Tử là có nguồn gốc từ Trung Quốc, sau đó truyền sang Nhật Bản với tên Kunshi-ran, nhưng nguyên nhân gọi thì không rõ. Người Trung Quốc rất thích loài hoa này và coi nó như biểu tượng của sự thịnh vượng và tài khí. Dưới là hình của lan quân tử.

“Nhưng dần dần em mới hiểu được, nói chuyện cũ với người già là chuyện tàn nhẫn đến mức nào.”

Dư Châu Châu dần tình cảm xuống đáy lòng, chỉ khi viết thư cho Trần An mới có thể bộc lộ tất cả.

Cô chuyên chú múa bút thành văn, không chú ý đến Đàm Lê Nam ngồi cạnh đang đọc thư của cô.

“Nhưng mà tớ thấy chưa có ai trả lời thư cho cậu thì phải? Trong hộp thư chưa từng có thư của cậu.”

Đàm Lê Na thường đi kiểm tra hộp thư. Từ năm lớp sáu ở tiểu học [3] cô bắt đầu nói chuyện với một bạn trên mạng có tên là “Thiên Sứ Áo Mộng”, sau đó hai người viết thư từ qua lại, Dư Châu Châu không hiểu tại sao hai người họ không nhắn tin qua mạng mà phải viết thư cho nhau làm gì.

[3] Phân cấp và lớp bên Trung Quốc khác Việt Nam chúng ta nhé. Cấp 1 là từ lớp 1 đến lớp 6, cấp 2 là từ lớp 7 đến lớp 9 và cấp 3 là từ lớp 10 đến lớp 12. Theo mình biết từ một số người đã dịch là vậy. Nếu ai có thông tin rõ hơn thì báo mình nhé. Mình chỉ rõ là ở Trung Quốc, cấp 1 là 6 lớp, cấp 2 là 3 lớp thôi, còn cấp 3 thì không rõ lắm.

“Cậu không hiểu đâu, cảm giác viết thư tay nó khác với cảm giác khi cậu đánh chữ nhiều.” Đàm Lê Na khinh bỉ hừ một tiếng, “Chẳng qua, nói thật, cậu viết thư cho ai đó? Ngày nào cũng viết, còn chịu khó hơn cả viết nhật kí nữa, đối phương lại chẳng thèm trả lời thư cho cậu, không lẽ cậu viết cho MC radio? Hay là idol? Ôi chào ôi, đúng rồi, cậu thích Tôn Yến Tư [4] hay là Vương Phi [5]?”

[4] Tôn Yến Tư: Tên tiếng Anh là Stefanie Sun, là ca sĩ người Singapore.

[5] Vương Phi Nữ ca — nhạc sĩ Hồng Kông, gốc Trung Quốc. Là một giọng ca đặc biệt và sắc sảo không thể nhầm lẫn trong lịch sử âm nhạc Hoa ngữ trong thời gian 1-2 thập niên gần đây. Cô có lượng fan hâm mộ khắp châu Á và gọi cô dưới tên “Thiên Hậu” (nghĩa đen là Heavenly Queen), trong khi khán giả Nhật thì gọi là “Diva of Asia”.

Dư Châu Châu ngậm đuôi bút, nghĩ một lát, “Là một người anh.”

Đàm Lê Nam lập tức đổi thành vẻ mặt, “Không ngờ con một sách như cậu còn có năng lực này.”, Dư Châu Châu vội vàng giải thích, “Không phải, không phải!”

“Không phải cái gì? Tớ có nói gì sao?” Đàm Lê Na nở nụ cười bất quái, “Là người cậu thích à?”

Dư Châu Châu bày ra vẻ mặt, “Tầm thường, cậu thật tầm thường.”, sau đó cúi đầu vuốt bức thư, không trả lời.

“Người đó không trả lời thư là vì bận hay vì thấy cậu phiền phức?”

Dư Châu Châu sùng sốt một lát, “Anh ấy không bao giờ thấy tớ phiền cả.”

Trời mới biết tại sao chắc chắn như thế.

Đàm Lê Na lại không chú ý cho lắm, “Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn tớ sáu tuổi, đang học đại học.” Dư Châu Châu nghĩ một lát, cũng biết điều, nuốt mấy chữ đang học đại học Bắc Kinh vào bụng.

“Thế thì càng không thèm để ý cậu rồi.”

“Tại sao?” Cô có chút mất kiên nhẫn.

“Cậu nghĩ đi, nếu bây giờ một cô bé học lớp một viết thư cho cậu, oán giận nghĩ thức kéo cò quá lâu, giày mới mua rất xấu, sáng quên để com hộp vào cặp, rồi lại nói đủ thứ trên trời dưới đất... Đùng nói trả lời, chỉ đọc thôi, cậu có muốn đọc không?”

Dư Châu Châu sùng sốt một lát, trong lòng xuất hiện cảm giác không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn lắc đầu.

“Nhất định là không muốn đọc.”

“Đấy.” Đàm Lê Na buông tay, “Bạn qua thư trước kia của tớ cũng thế, tớ không trả lời thư mà hần viết không ngừng, làm tớ thấy rất phiền. May không phải là người quen, nếu là người quen tớ sẽ cảm thấy mình không hơi ăm là không đúng, rất ngại, càng ngại lại càng thấy hần rất phiền...”

Đàm Lê Nam vẫn nói tiếp, nhưng Dư Châu Châu đã im lặng cất bức thư chưa viết xong của mình.

Công việc khi về nhà của Dư Châu Châu là dán tem và viết địa chỉ nhận thư lên bì thư. Cô dán cái tem xinh đẹp nhất trong bao tem của mình lên bì thư, sau đó nhét bức thư chưa viết xong và kí tên vào hòm thư màu xanh sẫm, gửi đi.

Vốn định viết một đoạn văn tạm biệt, ví dụ như, “Trần An, đây là bức thư cuối cùng em viết cho anh, sau này em sẽ không viết thư cho anh nữa, không phải tức giận anh không trả lời thư cho em — em đã bảo anh không cần trả lời thư hồi trước rồi, nhưng mà...”

Nhưng mà cái gì? Cô không nghĩ ra được, cho nên mới không viết khúc tạm biệt đó.

Thật ra cô biết, lời tạm biệt thật sự là không nói tạm biệt. Nếu thật sự muốn từ biệt thì không cần nói ra mà cứ vui vẻ đi về phía cuộc sống mới. Đồng ý vẽ dấu chấm tròn lên bức tranh, nghĩa là đang thể hiện sự lưu luyến.

Cô nhìn bức thư màu nâu đang bị hòm thư màu xanh nuốt vào, sau đó biến mất trong một vùng tối tăm.

Hạng nhì vạn năm. Cuối kì vẫn như thế, bị hạng nhất Thẩm Dương đá lui hạng nhì với cách biệt 11 điểm.

Nhưng lần này cô không thể chấp nhận, bởi vì một tháng trước khi thi cô đã cố gắng ôn tập rất nhiều.

Dư Châu Châu đột nhiên hiểu được ủy viên thể dục Ôn Miểu đứng thứ sáu trong lớp. Cô giáo luôn thích vò tóc của cậu ấy, sau đó vừa tán thưởng vừa oán trách bảo, nếu như em để ý vào việc học một chút thì có thể đuổi kịp Dư Châu Châu rồi!

Lúc này Ôn Miểu luôn nở nụ cười toe toét không để ý, vẫn nở nụ cười vui vẻ cả lạ phát phor như mọi người, có khi không làm bài xong, bị giáo viên nắn nắn mấy câu, sau đó vẫn đứng thứ sáu trong lớp.

Mặc dù Dư Châu Châu cảm thấy không vui khi bị bảo thành tích của mình chỉ cần người ta cố gắng một chút là có thể tùy ý đạt được, nhưng cô vẫn luôn mỉm cười khi thấy ủy viên thể dục, làm ra vẻ tán thưởng cậu ta như giáo viên. Dư Châu Châu cũng chỉ có thể cắn răng khi nhìn cậu ta một chút, sau đó thay đổi ánh mắt.

Nhưng sau khi cảm phiếu điểm và bài tập nghỉ đông sau khi kết thúc cuộc thi cuối kì, Dư Châu Châu và Ôn Miểu đứng ở hành lang nói chuyện.

Ôn Miểu vẫn nở nụ cười toe toét như trước, cái răng khểnh trắng tinh của cậu ta làm cậu ta trở nên rực rỡ.

“Lại đứng thứ hai à?”

Dư Châu Châu không chế về mặt của mình, “Còn cậu thi sao? Vẫn hạng sáu?”

“Ừ.” Trông Ôn Miểu có vẻ rất hài lòng.

Dư Châu Châu chỉ có thể dùng lời nói của giáo viên từng nói với cậu ta tiếp lời, “Cậu lúc nào cũng chơi chơi đùa đùa, không chịu học từ tế mà vẫn giữ được hạng sáu, nếu chịu học đáng hoàng, nhất định...” Có một câu ‘nhất định vượt qua tớ’ đổi thành “Nhất định có thể thi tốt hơn.”

“Đùa à, Châu Châu, đừng bảo với tớ là cậu tin thật đó nha.”

“Hả?”

Về mặt của Ôn Miểu không còn phát phor như trước, cậu ta nhìn trần nhà chăm chăm, sau đó liếc mắt nhìn Dư Châu Châu một cái.

“Nếu như cố gắng hết sức nhưng vẫn đứng hạng sáu, thậm chí còn không bằng bây giờ, mọe nó, đây có phải rất xấu hổ không?”

Logic chó má gì thế? Dư Châu Châu lắc đầu, “Sao có thể, cậu thông minh như vậy, chỉ cần cố gắng...” Nói được một nửa thì thấy ánh mắt khinh thường của Ôn Miểu, cô đánh ngậm miệng lại.

Học sinh tốt luôn thích khóc than cho nhau. Đám Dư Châu Châu rất hiểu điều này, cho nên thi xong sẽ luôn hỏi thăm thành tích của nhau, thi tốt thì sẽ nói, “Cũng được, vẫn bình thường thôi.”, thi bình thường thì sẽ bảo, “Thi không tốt.”, lúc thi không tốt thì bắt đầu làm bộ, sau đó thăm bảo, “Tớ ham chơi game quá nên không có ôn bài đáng hoàng.” “Lúc thi anh vẫn bị đau bụng, nửa phần đề sau gần như nằm lên bàn ôm bụng, không làm được gì” để không mất mặt.

Mà đối với người khác, cho dù thật lòng hay giả vờ, vẫn cố gắng khen đối phương lên trời – Dù sao cậu ta điểm cao hay thấp cũng chẳng liên quan đến bản thân.

Sau khi Dư Châu Châu im lặng, hai người nhìn nhau, hành lang yên ắng vô cùng.

Thôi đi, chẳng thú vị gì cả.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy vô vị, rất vô vị.

Thật ra Dư Châu Châu luôn có địch ý với hai nam sinh trong mười người đứng đầu, ví dụ như Ôn Miểu học toán rất tốt. Dư Châu Châu luôn nhớ mãi cái câu, “Bạn học nam khi lên cấp hai sẽ học tốt hơn, bỏ xa các bạn học nữ”, cũng luôn nhớ đến đám người Hứa Định đã bỏ xa mình năm lớp sáu. Cho dù Ôn Miểu chỉ là hạng sáu, nhưng các thầy cô luôn so sánh cậu ta với mình, thậm chí nói, cô không thêm đề ý tới mấy cô bạn đứng hạng ba hạng tư, nhưng luôn luôn chú ý tình hình của Ôn Miểu.

Có lúc cô hi vọng Ôn Miểu đừng bao giờ tỉnh ngộ, cũng đừng phấn đấu gì hết. Cứ như người Trung Quốc luôn kiêu ngạo khi Napoleon từng bảo, “Trung Quốc giống như con sư tử ngủ say, một khi thức tỉnh sẽ làm cả thế giới chấn phục.” Nhưng thật chất, người ta chưa nói câu sau – “Chẳng qua, cảm ơn Thượng Đế đã để nó ngủ mãi không tỉnh.”

Nhưng có lúc lại mong muốn cậu ta cố gắng một chút, sau đó để mình tùy ý đánh bại cậu ta, để những thầy cô kia biết rằng, đừng tưởng người nào nỗ lực hết mình đều có thể vượt qua cô, đừng so sánh cô với những con vẹt học theo như vậy.

Ôn Miểu thấy Dư Châu Châu đột nhiên ngừng nói chuyện, kinh ngạc nhìn viên gạch chăm chăm, sau đó không hiểu sao lại thờ dài lắc đầu, làm bộ giống như bà cô Vương ở phòng giáo vụ, sau đó đi tới bên cạnh mình.

Bởi vì hi vọng nên mới cố gắng.

Bởi vì cố gắng nên mới thất vọng.

Viết thư cho Trần An cũng vậy, liều mạng ôn tập một tháng cũng thế, là do cô hi vọng quá nhiều nên mới nỗ lực hết sức.

Cho nên mới bất mãn với kết quả.

Rất ít người thật sự thích Đồ Mĩ nỏ, bởi vì ngay cả trái cũng không có – mặc dù chúng ta có thể an ủi mình, quá trình mới quan trọng nhất.

Mà Ôn Miểu thì lại rất thông minh. Có thể cậu ta nỗ lực cũng chưa chắc thì tốt hơn, chẳng bằng cứ như thế mà sống, sau đó hưởng thụ sự tán thưởng và tiếc hận của mọi người với cái đầu thông minh của mình, như vậy tốt vô cùng.

Dư Châu Châu lựa chọn làm đuôi phượng, nhưng nó chưa chắc là chén trà ngon với người khác.

Đi con đường của bản thân, nhưng đừng chỉ đường cho người khác – bạn có thể xác định được, bọn họ muốn đi Roma giống bạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 5 - Chương 66: Ngày hè vui vẻ

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“*Bắt đầu kì nghỉ hè rồi!*”

Dù thế nào đi nữa thì kì nghỉ hè bắt đầu rồi.

Mỗi ngày dậy sớm, học từ tiếng anh mới – thật ra loại sức mạnh này đều bắt đầu từ nhật kí và quyển vở mới của cô. Ban ngày học bài, xem phim, xem các loại sách có ý nghĩa hoặc không có ý nghĩa để giải trí, buổi chiều luyện đàn – lúc trước chưa thành công dùng dao phay chém nó thành củi đốt lửa, nhưng bởi vì đã lâu không còn học đàn một cách nghiêm túc, cho nên Dư Châu Châu càng hiểu rõ một trong ba định luật của Newton: “Nhân chi sơ, tính bản thiện.” [1] Trước khi ăn cơm cô sẽ chạy dưới ánh hoàng hôn, đây là di chứng sau khi cô chạy 1500m trong đại hội thể dục thể thao – cô phát hiện cảm giác sau khi vượt qua cực hạn của mình làm người ta bị nghiện, cho dù chạy mồ hôi hay mệt mỏi cũng không làm mình bực mình. Sau khi ăn thì xong sẽ chạy đến tiệm thuê truyện để thuê truyện tranh mới, sau đó trốn trong phòng đọc, tới mười giờ thì tắm rửa đi ngủ.

[1] *Mình không rõ tại sao câu này lại bị ném thành của Newton nữa =)) Lý thì mình ngu mà lại lười đi mò lại 3 định luật lắm nên ai hiểu thì cứ báo mình nhé.*

Câu này của Châu Châu, nguyên gốc là “Nhân chi sơ, tính bản thiện” – tức là người mới sinh vốn là tính đã hiền lành thiện lương, sau này không còn bản tính tốt là do bản thân chọn và cuộc đời xô đẩy. Châu Châu đã chế thành ‘Nhân chi sơ, tính bản thiện’ – nghĩa là con người khi sinh ra vốn đã thiện rồi =))

Cứ ba ngày sẽ đến thăm bà ngoại một lần. Tối chủ nhật sẽ đi dạo phố với mẹ.

Dư Châu Châu cảm thấy sinh hoạt ngày hè của mình đã khỏe mạnh tới mức người thấy người trách rồi.

“Trần An, anh nói xem, những đại hiệp kia sau khi rơi xuống vách núi không chết, nhất được bị tịch rồi tu luyện, có phải cứ sống bình tĩnh như thế thì tốt đẹp hơn không?”

Có thể bởi vì quá bình tĩnh, nên đã quên mất việc bò lên vách núi, tái xuất giang hồ lại?

Thật ra em bây giờ cũng thế. Em đột nhiên phát hiện em không còn kim nén nữa, cũng không còn nhớ đến thầy cô và các bạn học nữa. Thậm chí.... cũng không nghĩ đến cuộc sống sau này có làm mẹ kiêu ngạo hơn không, có thể làm mình kiêu ngạo trước vợ mới và ba hay không – em đột nhiên cảm thấy nếu vậy sẽ rất vô vị.

Có lúc mẹ sẽ cùng em đi đổi truyện tranh, hoặc chạy bộ với em, nhưng thân thể của mẹ không tốt như trước nữa, chạy được vài bước sẽ bắt đầu chạy chậm lại, sau đó đi bên cạnh nhìn em chạy.

Giờ lúc hoàng hôn rất lạnh, dù là trời ngày hè vẫn chẳng nóng được chút nào. Ánh chiều đã thật sự rất đẹp, mẹ em cũng rất đẹp.

Em cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Cứ như thế thôi, thời gian đằng ngang lúc này thôi có được không?”

Có được không?

Dư Châu Châu không còn gửi thư cho Trần An nữa, nhưng cô mua một quyển nhật kí, bìa ngoài là một màu xám tro, bên trên đó viết mấy chữ đơn giản, “The spaces in between”.

Cô gọi quyển nhật kí này là Trần An.

Hội lý Lý nhà bà ngoại làm việc rất tốt, chẳng qua thích lên ăn đồ ăn. Hoa quả bà ngoại được tặng rất nhiều, ăn không hết, cho nên mọi người luôn gọi đi Lý ăn chung, có điều đi luôn từ chối, không ăn chung.

Nhưng đi sẽ lên cầm một ít để ăn lúc không có ai.

Rất nhiều lúc Dư Châu Châu ở nhà, tình cờ gặp Dư Đình Đình. Di Lý không lên lút trước mặt họ nên họ thường thấy rất nhiều lần. Mẹ và cậu ba đều mua quả đào, một túi tám quả một túi bảy quả, di Lý để chung vào một bị, sau đó sẽ không ai chú ý đến những quả đào bị trộm.

“Tại sao lại thế chứ? Tại sao biết rõ là sai, nhưng khi người ta mời không nhận mà luôn trộm vặt sau lưng chứ?”

Trên đời này, loài động vật khó hiểu nhất, tên là người lớn.

Lúc đến trường làm chút việc, cô sắp xếp số liên lạc của các bạn học sinh, trên đó có ghi rõ số điện thoại nhà của mọi người. Dư Châu Châu nhớ đến mình vẫn chưa có số của Bôn Bôn.

Ánh mặt trời gay gắt ngoài cửa sổ như lửa, con đê trong bụi cỏ ồn ào không ngừng, Dư Châu Châu thấy rất phiền phức. Cô đóng quyển sổ nhật kí lại – [—] kì nghỉ này đã trôi qua tám tuần, nhưng cô đã không viết hai tuần.

Còn một đồng bài tập, một ngày nghỉ viết một ít, Dư Châu Châu đã viết hơn ba mươi tờ, viết rất quy củ, viết từng nhóm một, sau đó viết từng hàng, rồi lại viết một nhóm một hàng, sau đó bắt đầu ngừng viết, bắt đầu viết về lời kịch hay lời bài hát, hoặc chỉ là viết tên như ‘Hoàn Châu Cách Cách’ ‘Tôn Yến Tư’ ‘Hoàng Dung’ lung tung.

Cô cảm thấy hơi nhàm chán.

Khỏe mắt cô dừng trên số điện thoại nhà Tân Mỹ Hương.

Thật ra, lúc điện thoại kêu ‘tút...turut...’, Dư Châu Châu cảm thấy hơi lo lắng.

Người nghe điện thoại có giọng hơi cao, tốc độ nói rất nhanh, giọng điệu hơi chanh chua, vừa nghe đã biết là mẹ của Tân Mỹ Hương.

“Alo, tìm ai?”

“A, chào đi, xin hỏi có Tân Mỹ Hương ở nhà không ạ?”

“Cháu là ai?” Giọng điệu của mẹ Tân Mỹ Hương không thay đổi, chẳng qua có chút bất ngờ và ngạc nhiên, giống như trước giờ chưa ai gọi cho Tân Mỹ Hương cả.

Dư Châu Châu nuốt ngụm nước miếng, “Cháu là bạn cùng lớp của Mỹ Hương...” Cô đổi giọng, “Chúng cháu là bạn cùng trường, lớp có chút việc muốn gặp cậu ấy thông báo.”

“Chuyện gì?”

“Thầy giáo muốn cháu báo các bạn đến trường tập hợp, hình như có hoạt động.”

Thật ra không cần nói dối, nhưng Dư Châu Châu cảm thấy muốn hẹn Tân Mỹ Hương ra ngoài không phải là chuyện khó khăn gì.

“Chờ chút” Đối phương thả ống nghe xuống, Dư Châu Châu mơ hồ nghe thấy tiếng, “Tôi nghe điện thoại.”

Cô thờ dài một hồi.

“Alo?” Tân Mỹ Hương chần chờ lên tiếng.

“Không sao chứ? Có thể ra ngoài chơi được không?”

Không đi xem phim, cũng không đi công viên, sau khi Dư Châu Châu và Tân Mỹ Hương gặp mặt ở trường, Tân Mỹ Hương ngại ngần từ chối các lời đề nghị của Dư Châu Châu. Hỏi một hồi, Dư Châu Châu mới lúng túng phát hiện chân tướng.

Trong túi quần Tân Mỹ Hương chỉ còn ba đồng tiền.

“Vậy phải làm sao giờ...” Dư Châu Châu thờ dài, điều này làm Tân Mỹ Hương cúi đầu, cô vội vàng vung tay, cười hi hi bảo, “Tìm chỗ nào mát mẻ nói chuyện cũng được, hôm nay trời nóng quá, đi công viên quá nhiều người, có khi sẽ bị cảm nắng, không đi cũng được.”

Tân Mỹ Hương chỉ ‘Ừ’ một tiếng.

Hai người ngồi dưới cây cỏ thụ sau trường, ngồi xếp bằng trốn trong bóng râm, sau đó nhắm mắt nhìn ánh mặt trời rực rỡ kia.

Dư Châu Châu cảm thấy có chút ngại ngùng. Gọi người ta ra ngoài, liêu lĩnh nguy hiểm bị phát hiện là nói dối chẳng lẽ chỉ để ngồi dưới cây với mình à? Thích Ca Mâu Ni có thể thành Phật không lẽ còn cần tìm bạn ở cạnh nhìn à?

“Cậu thích hát không?” Cô hỏi một câu vô thức.

Hỏi xong lại thấy vấn đề của mình hơi bị tẻ nhạt. Tân Mỹ Hương không thích nói, bình thường nói cũng khó chứ đừng bảo tới hát.

Cảm giác mờ hồ trên đầu bắt đầu chảy xuống dưới, giống như con sâu nhỏ, bò từ thái dương đi xuống dưới.

“Thích.”

“Thật ra tớ không quá thích...” Dư Châu Châu lười biếng nói, lúc này mới ý thức được đáp án của đối phương.

“Cậu, cậu thích à... Cậu, cậu thích hát nhạc của ai?”

Tân Mỹ Hương ngẩng đầu, nghĩ một lát rồi trả lời, “Không đặc biệt thích ai cả. Ai hát hay tớ đều thích.”

Dư Châu Châu cực kì quý trọng cơ hội này, cô cẩn thận hỏi, “Ví dụ?”

Con đề trong bụi cỏ cũng bị cái nắng của thao trường làm ngậm mồm

Tân Mỹ Hương im lặng rất lâu, giống như đang đấu tranh tư tưởng. Dư Châu Châu bây giờ mới hiểu cái gì gọi là ‘lòng yên tĩnh tự nhiên lạnh’ – ở chung với Tân Mỹ Hương làm cô cảm thấy mình trở nên yên tĩnh rất nhiều.

Lúc Dư Châu Châu ngây người nhìn sân trường, đột nhiên nghe thấy tiếng hát hòa với tiếng đề đang kêu bên tai, giọng hát hơi khàn khàn và có chút ngại ngùng.

“Tình yêu hai ta tựa như thủy tinh. Không có bí mật với nhau, trong sáng và thuần khiết.” [1]

[1] Đây là lời bài hát [Thủy Tinh] của Nhậm Hiền Tề và Từ Hoài Ngọc, do DNST dịch.

Link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=tKImtVy9U4o>

‘Thủy tinh’ của Nhậm Hiền Tề và Từ Hoài Ngọc là bài hát phổ biến nhất hồi Dư Châu Châu học cấp một.

Cô nhớ Tiểu Yến Tử – Chiêm Yến Phi từng nói một chút về ước mơ của cậu ấy, trong lòng mỗi người sẽ có một người, bạn sẽ muốn hát bài hát này với người đó.

Dư Châu Châu không thích Nhậm Hiền Tề, cô cảm thấy nam ca sĩ này hát rất vất vả, cứ như đang cố rặn khi đi đại tiện vậy – đương nhiên, cách nói này đã bị mấy nam nữ sinh yêu thích Nhậm Hiền Tề mắng không ít lần.

Nhưng cô phải thừa nhận, bài hát này rất êm tai, rất tinh khiết. Lúc đó, nếu có người trong lòng, có lẽ cô rất muốn hát bài này với người đó – nhưng không có cơ hội đó.

Nếu như ở độ tuổi này, có thể dùng cảm xúc cầm nắm tay hát bài [Thủy tinh], sợ phần tình cảm đó không được gọi là ngại ngùng trong sáng mất.

Tân Mỹ Hương không quá tự tin, nhịp điệu của cô ấy rất ổn, chỉ là giọng hơi run như con cừu nhỏ. Nhưng Dư Châu Châu vẫn nghiêm túc lắng nghe, giống như bây giờ đang cầm một khối thủy tinh trong tay vậy.

Tình yêu của đôi ta, tựa như thủy tinh.

Mặc dù không hiểu tình yêu, nhưng vẫn không cản trở được nụ cười.

Sau khi Tân Mỹ Hương hát xong, đó mắt nhìn Dư Châu Châu, Dư Châu Châu thì nhìn cô ấy mỉm cười, chân thành nói, cậu hát hay lắm.

Sau đó hai người cùng nhau hát, không phải là ca khúc được yêu thích hiện tại, mà là những ca khúc Hồng Kông được yêu thích không hiểu nghĩa hồi bé, từ [Một Đồi Thong Thả] [2], đến [Lựa chọn] [3], [Khi tôi lặng lẽ bật kín đôi mắt của người] [4], [Trương tư trong mưa gió] [5], [Giấc mộng một đời] [6], [Thiệt huyết đan tâm] [7]..

[2] Một đời thong thả của Diệp Thiên Văn – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=eUnGH419I4k>

[3] Lựa chọn của Lâm Tử Tường và Diệp Thiên Văn – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=QM9a00v1DAk>

[4] Khi tôi lặng lẽ bật kín con mắt của người – bài này không có sub nên không rõ ca sĩ lắm, nhưng mình vẫn tìm được link nhạc cho các bạn nếu có hứng thú muốn nghe. Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=Q3-C7Cm8IE4>

[5] Trương tư trong mưa gió của Trương Học Hữu – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=606JO9xKkHw>

[6] Giấc mộng một đời của Ôn Triệu Luân – Link nhạc: https://www.youtube.com/watch?v=ZpsRpRS1_28

[7] Thiệt huyết đan tâm (nhạc phim Anh hùng xạ điêu bản 1983) của La Văn và Chân Ni – Link nhạc: <https://www.youtube.com/watch?v=LK-GMMk2ch0>

Khi còn bé vốn không hiểu ý nghĩa của lời bài hát, nhưng vẫn có thể hát trên bàn cơm để góp vui cho người lớn.

Mãi đến bây giờ, hai người bọn họ mới hát lại những bài hát này lần nữa, cũng mới hiểu ý nghĩa của lời bài hát.

“Từ Mary đến Sunny rồi Ivory, không hề gọi tên em.” [8]

[8] Sau một hồi dò raw lẫn convert mình mới hiểu câu này:> Đây là một câu trong bài ‘Khi tôi lặng lẽ bật kín con mắt của người’.

“Vì sao tôi mất hết, nhưng mà, đó là tất cả của tôi.”

Có lúc hát được một nửa sẽ dừng lại, nội dung triển miên khiến hai người nhìn nhau mỉm cười, sau đó ngại ngùng xoay mặt sang chỗ khác.

Sau đó, Dư Châu Châu không nhớ rõ bọn họ nói chuyện lúc trời xế chiều thế nào, không nhớ rõ nội dung cuộc nói chuyện của hai người – nhưng trong kí ức đều có một màu trắng thuần khiết, xán lạn và chói mắt, lúc hai giờ chiều, trời nắng nóng rực, bên tai vang lên tiếng đề kêu không ngừng.

Từ khi bắt đầu hát, Tân Mỹ Hương trở nên hoạt bát hơn rất nhiều.

“Không phải là loại cậu nói, tớ bảo mua túi ví mẹ bị ấ, không phải túi có nhiều vị nhỏ nhỏ này.”

“Tớ thấy túi nhỏ ăn ngon hơn. Mùi cam thảo, ô mai và mùi sung ăn ngon á.”

Dư Châu Châu giận đến trợn to mắt, nhưng mà cô không thể cãi thắng được Tân Mỹ Hương về việc túi lớn hay túi nhỏ ăn ngon hơn.

“Cho nên, thật ra tớ thấy Tuxedo Mặt Nạ thích công chúa Mặt Trắng chứ không phải là Usagi.”

“Tớ thấy là thích Usagi chứ không phải công chúa Mặt Trăng.”

“Nếu kiếp trước của Usagi không phải là công chúa Mặt Trăng thì hẳn sẽ thích cô ấy à? Tính cách của Usagi và công chúa Mặt Trăng khác nhau rất nhiều!” Dư Châu Châu cảm thấy cô muốn cắn người rồi.

Nhưng Tân Mỹ Hương vẫn lắc đầu.

“Không phải.”

Bình tĩnh, Dư Châu Châu, mày phải bình tĩnh. Cô tự nhủ với mình, sau đó lại bắt đầu cãi, “Cậu nhìn đi, công chúa Mặt Trăng dịu dàng yên tĩnh như vậy nè, Usagi... Không cần nói cậu cũng biết rồi đó. Hai người bọn họ là hai người khác nhau, Tuxedo Mặt Nạ sao có thể thích hai người khác nhau cùng lúc được? Nó không hợp lý chút nào hết.”

Tân Mỹ Hương sững sốt một lát, từ từ nói, “Hai người họ là một người... chẳng qua là hai kiếp khác nhau.”

Dư Châu Châu gãi đầu, “Nếu như cậu thích một người, sau đó người đó thay đổi, cậu sẽ thích người đó như trước chứ?”

Lúc Dư Châu Châu hỏi vấn đề này, nội tâm thật sự rất trong sáng. Cô nghĩ tới Bôn Bôn.

Công chúa Mặt Trăng biến thành Usagi, giống như hai người khác nhau.

Nhưng chữ ‘thích’ lại làm Tân Mỹ Hương thay đổi sắc mặt.

Nhưng Dư Châu Châu vẫn ở cạnh lớn mật nói về suy nghĩ của mình.

“Cậu nói xem, tại sao giáo viên và người lớn không cho tội mình yêu sớm nhỉ? Có phải vì chúng ta lớn lên thì đối phương sẽ thay đổi không? Hoặc là chúng ta sẽ thay đổi gì đó? Cho nên sẽ thay lòng đổi dạ?”

Tân Mỹ Hương lại đưa ra câu trả lời không thể chính xác hơn, “Bởi vì sợ thành tích học tập giảm sút.”

Dư Châu Châu cut hững, quay đầu sang phía khác.

Tân Mỹ Hương đúng là biết cách làm người ta cut hững đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 67: Trại tập trung

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“*Cậu cũng thế, hạng sáu ạ!*”

“Lại bảo, cậu từng ăn kẹo chưa?”

“Hả?”

Dư Châu Châu nâng cằm, từ từ nói, “Nó tên là kẹo son môi [1]. Bây giờ không mua được nữa rồi.”

[1] *Kẹo son môi: Nó như cây son vậy á, hồi bé của 9X – 8X cũng có kẹo này nè. Dưới là hình ảnh của nó cho các bạn dễ hình dung.*

Thật ra, cái kẹo kia rất nhỏ, hồng hồng, chỉ một mẩu nhỏ. Nhưng đóng gói giống như son môi của người lớn vậy, xoay tròn một vòng thì kẹo sẽ lộ ra như son môi vậy, các bạn học nữ sẽ bôi lên môi như người lớn bôi son vậy, sau đó sẽ dùng đầu lưỡi liếm môi của mình, bôi vậy cái kẹo kia vốn không ngon nhưng vì đáng ngoài của nó như cây son nên rất được yêu thích. Nhưng mẹ Dư Châu Châu lại không cho phép cô mua kẹo đó giống các bạn học nữ khác. Dư Châu Châu không hiểu tại sao, có thể do vấn đề vệ sinh? Hay là sợ cô học trang điểm sớm? Cô không hiểu.

Không ngờ Tân Mỹ Hương ở cạnh hỏi, “Cậu muốn ăn hả?”

Dư Châu Châu sợ hết hồn, “Có hả?”

Tân Mỹ Hương không trả lời ngay, mà nhủ mày nhìn nền đất chăm chăm, suy nghĩ một hồi mới ngẩng đầu lên, lộ vẻ mặt như xin đi giết giặc, bảo, “Có.”

Lúc này Dư Châu Châu không hiểu sao Tân Mỹ Hương lại làm vẻ mặt thấy chết không sống vì đại nghĩa khi chỉ đi mua một cái kẹo hình son môi.

Sau đó, lúc đi theo cô bạn đến gần “Tiệm ăn vặt Mỹ Hương”, Dư Châu Châu mới hiểu được. Chẳng qua Tân Mỹ Hương không biết Dư Châu Châu ở đằng sau biết mọi thứ, cô bạn dừng lại lúc sắp tới nhà, nghiêm túc nói với Dư Châu Châu, “Cậu đứng đây đợi tớ một lát, đừng đi theo đó.”

Đôi này Dư Châu Châu luôn nhớ đến vẻ mặt mâu thuẫn của Tân Mỹ Hương.

Liều lĩnh bị người khác phát hiện bí mật của mình, chỉ để tìm một cái kẹo son môi.

Dư Châu Châu cảm thấy rất cảm động. Cô gật đầu liên tục bảo, được.

Thậm chí còn không hỏi nguyên nhân.

Sau đó Tân Mỹ Hương xoay người đi.

Kẹo son môi là món đồ ăn lâu lắm rồi, gần như không có ai bán cả, nhưng tiệm ăn vặt nhà Tân Mỹ Hương lại có, cho nên chỉ có một nguyên nhân mà thôi.

Hàng tồn kho. Bán không được.

Giống như... giống như thanh kẹo chocolate My like mà Tân Mỹ Hương cầm ra hồi ở đại hội thể dục thể thao vậy, đầy bụi bẩn và hết hạn sử dụng.

Dư Châu Châu đoán được, cái tiệm đồ ăn vặt như vậy thật sự không đọ nổi với mấy siêu thị nhỏ hàng đẹp giá rẻ, cho nên lợi nhuận giảm đi rất nhiều. Ưu thế có thể so được với siêu thị, có lẽ là nước mắm, giấm chua và bia, bởi vì hàng xóm đều quen biết, cho nên nhiều lúc tới cầm hai, ba chai bia rồi ghi nợ cũng không sao.

Trong kí ức của Dư Châu Châu, có lúc cô chen vào trong tiệm đồ ăn vặt đông đúc, khi đó cô vẫn còn là hàng xóm của Bôn Bôn. Ánh đèn của tiệm đồ ăn vặt không quá sáng sủa, trong tiệm còn có mùi mốc, cả đi bán đồ ăn vặt kia nữa, luôn mang to những lời thô tục với cô. Bánh mì chỗ đó không phải béo ngậy thì khô khốc, đóng trong túi nilon mỏng, không có quá nhiều sản phẩm, có mấy lần còn mua phải hàng mốc meo nữa. Khi đó mọi người không có ý thức của người tiêu dùng, mà thành phố cũng chưa có siêu thị, cho nên chưa từng có chủ tiệm nào đưa bánh kẹo ngon cho mấy đứa nhỏ, bọn họ sẽ mua đồ hết hạn sử dụng để bán cho trẻ em.

Nhưng Dư Châu Châu luôn cảm thấy những món đó ăn rất ngon, me chua, quả sung mai, tuyết mai, snack (*phồng tôm/osi*) vị tôm [2], bok bok sing [3], kẹo sữa kem, nước cam đá nằm đồng một bịch – tuy rằng đều là hóa chất.

[2] gói này nè:

[3] bok bok sing:

Có thể bây giờ cũng không thể ăn được nhỉ?

Những thứ chi còn trong kí ức luôn tốt nhất. Mãi mãi đều vậy.

Một lát sau, Tân Mỹ Hương chạy đến, lên lút đưa cho cô một túi nilon hồng nhạt, to chừng ngón cái.

Dư Châu Châu hưng phấn, hai người trốn ở một góc, kiểm tra khắp nơi, giống như hai tên lưu manh đã giao dịch ma túy. Dư Châu Châu mở túi nilon ra, bên trong toàn là kẹo sơn môi màu đỏ, sau đó cẩn thận trốn tới chỗ không người liêm liếm, nhấm mảy, trong lòng có chút thất vọng – ăn không ngon.

Chẳng qua đây chỉ là một tâm nguyện mà thôi.

Nhưng bộ dạng lên lút này là trốn mẹ hả? Dư Châu Châu nghĩ một lát, bật cười.

“Ăn không ngon à?” Về mặt của Tân Mỹ Hương rất hỏi hớp.

“Không, ngon lắm, tớ lấy hết nhé!” Cô cẩn thận để túi kẹo vào túi quần, “Cảm ơn cậu, Mỹ Hương.”

Tân Mỹ Hương nở nụ cười ngại ngùng, cúi đầu bảo, “Thế tớ về nhà đây.”

Dư Châu Châu vẫy tay, “Vây, hẹn gặp lại.”

Tân Mỹ Hương đi mấy bước, đột nhiên quay đầu, cười với Dư Châu Châu.

“Châu Châu?”

“Hả?”

“Cảm ơn cậu.”

Cảm ơn cậu. Trước giờ chưa có ai rủ đi chơi, trước giờ chưa ai gọi điện tới nhà tìm tớ cả.

Dư Châu Châu ngơ ngác, nhìn Tân Mỹ Hương biến mất ở khúc rẽ –

Lúc khai giảng, Dư Châu Châu tiến bộ rất lớn ở mảng nói và nghe của môn tiếng anh, đọc rất nhiều sách, chạy bền cũng tốt hơn.

Vấn đề duy nhất là vẫn chưa làm xong bài tập hè.

Có rất nhiều bài tập hè, nào là chép thơ cổ, điền từ, viết văn ngắn, làm toán vẫn chưa xong. Dư Châu Châu kiên trì mỗi ngày làm một tờ. Mấy ngày cuối của kì nghỉ hè, cô đọc truyện tranh, mắng mình lười biếng, bài tập mãi vẫn chưa làm xong.

Dư Châu Châu hít sâu.

Sau đó đưa tay ra, xé mấy tờ giấy còn trống trong tập làm văn ra, xé sạch không để lại chút gấu vết.

Cô biết giáo viên kiểm tra chỉ lật đầu lật đuôi một lần, không đối chiếu cẩn thận tất cả – trên có chính sách, dưới có đối sách, tất cả những hành vi lách luật đều được học từ bé.

Tiết một, mọi người nộp bài tập nghỉ hè, vở nhật kí, vở luyện chữ và bài tập anh văn lên, các bạn học ngồi hàng đầu sẽ kiểm tra cẩn thận, sau đó báo số lượng bài thiếu cho giáo viên.

Rất nhiều người báo quên đem theo.

Sau đó Trương Mẫn chỉ ra cửa, “Về nhà lấy. Trong một tiếng không đem tới thì xem như chưa làm.”

Lớp học ít đi khoảng chừng một phần ba, đám Từ Chí Cường rời khỏi lớp, Dư Châu Châu biết bọn họ sẽ không về lớp lại.

Nửa tiếng trôi qua, Ôn Miêu là người đầu tiên trở lại. Tiết một vừa kết thúc, Dư Châu Châu cẩn thận đi tới cạnh Tân Mỹ Hương, hỏi cô ấy có truyện Conan không, sau đó nhìn thấy Ôn Miêu đang đi khắp nơi mượn vở.

Lần trước mình bỏ đi không quan tâm người ta, Dư Châu Châu vẫn còn chút áy náy, cho nên chủ động hỏi, “Ôn Miêu, cậu đóng mấy tờ bài tập lại chưa?”

Về mặt Ôn Miêu trở nên kì quái, hân hoan toét, gật gù, quơ quơ tập giấy điền chữ lên giống như sóng biển màu trắng vậy.

Đập đập vở bài tập lên bài hai lần, lúc này hân mơn hải lòng cảm quyền tập lên.

Sau đó lập tức tới gần Dư Châu Châu, kề miệng bên tai cô, hỏi, “Cậu không thấy tập giấy này rất dày sao?”

Dư Châu Châu bị hành vi kẻ tai dọa hết hồn, vội vàng tránh né, “Đừng, nhưng sao?”

Ôn Miêu nhìn xung quanh, nhỏ giọng cười bảo, “Tớ xé mấy tờ bài tập đã làm hồi đi học, mấy tờ không bị cô chỉnh lại bằng bút đỏ á, sau đó tớ tháo ra viết vào vài chữ, cuối cùng mới đủ được số lượng bài tập cần làm ngày hè, sau đó đóng lại, cậu nói xem, gian lận cũng khó lắm chứ nhỉ?”

Trong phút chốc, Dư Châu Châu cảm thấy hành vi xé bài trắng của mình đúng là thủ đoạn của trẻ con.

Lúc này Ôn Miêu dùng ngón tay chạm nhẹ lên mấy cái mụn trên trán, nghiêm túc hỏi cô, “Bài tập nghỉ hè của cậu là tự làm xong nhỉ? Cậu là người chịu khó vậy mà...”

Dư Châu Châu đột nhiên rất muốn chửi thề, cậu mới là người chịu khó í, cả nhà cậu mới là người chịu khó đó.

Cô thậm chí còn muốn lớn tiếng tuyên bố với Ôn Miêu, mình thậm chí còn xé mấy tờ bài tập, cô rất lười biếng...

Nghĩ lại thì cảm thấy rất kì quái. Chịu khó không phải mang nghĩa xấu, nói cách khác, đây là một lời ca ngợi, nhưng từ khi nào, khích lệ việc chăm chỉ nỗ lực lại chẳng khác gì nói đùa nhóc này rất ngốc, không có tiềm lực nhỉ?

Thật ra, nói thẳng ra, trong tiềm thức cô luôn cảm thấy mình không thông minh, cho nên mới giả vờ giả vịt, mỗ phỏng theo mấy đứa trẻ thông minh nghịch ngợm và lười biếng, giống như đang chứng tỏ mình không phải là người học vẹt.

Cái tuổi đáng thương này luôn muốn chứng minh mình với người khác.

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy hứng thú với Ôn Miêu, cô trợn mắt, đi tới gần cậu ta, chớp mũi kẻ sát cầm cậu ta, lúc này người bị dọa là Ôn Miêu.

“Cậu... cậu làm gì thế?”

“Cậu ngoài mấy chữ không viết ra, những bài tập khác đều làm xong hết rồi à?”

Ôn Miếu nháy mắt, “Mấy tờ đơn bên tiếng Anh tớ có gian lận một ít... chắc là cô không biết đâu. Mấy bài tổng hợp cũng chưa làm xong, chỉ chọn mấy đề tài thú vị để làm thôi, mấy cái khác đều viết lung tung, dù sao giáo viên cũng không đọc, chỉ cần nhìn nhiều chữ là ổn rồi...”

Dư Châu Châu đột nhiên phát hiện, Ôn Miếu chưa bao giờ lãng phí thời gian trên việc học, ví dụ như chép từ đơn, hoặc là viết chữ.

Ôn Miếu đứng ngốc một chỗ, tro mắt nhìn Dư Châu Châu thất thần nhìn mặt mình chăm chăm, nở nụ cười quái dị, sau đó ánh mắt đó liếc nhìn đằng sau mình.

Học sinh tốt đều bị điên hết mọe rồi. Ôn Miếu lẩm bẩm, giống như không biết má mình hơi đỏ ửng, tiếp tục cúi đầu điền chữ.

Lúc này Tân Mỹ Hương mở mắt ra, nhìn bóng lưng của Ôn Miếu và Dư Châu Châu một lát, lại cúi đầu —

Năm thứ hai có ba thay đổi lớn nhất.

Môn học mới, vật lý.

Kì thi mỗi tháng.

Và học thêm vào ngày thứ bảy.

Hình thức học thêm rất đơn giản, hai trăm bốn mươi học sinh chia thành bốn lớp: A, B, C, D sau đó quyết định theo thứ tự, mỗi kì thi sẽ bắt đầu chia lớp theo hạng của kì thi từng tháng.

Dư Châu Châu không biết nói cái gì cho tốt, cô vừa căng thẳng nhưng cũng rất kích động.

Thậm chí ngay cả việc chào hỏi với Thẩm Dương cũng đã luyện tập mấy lần. Nên đợi câu ấy chào hỏi mình trước, hay là mỉm cười nhiệt tình báo, “Tớ là Dư Châu Châu, nghe cậu học rất giỏi, có thể làm quen không?”

Cuối cùng cũng đến thứ bảy, cô được học ở ban A, ngồi theo sơ đồ được phân trên bảng cô ngồi ở bàn rìa ngoài gần cửa.

Bầu trời tháng chín trong trẻo làm lòng người sung sướng, có cảm giác như bắt đầu được sống lại.

Cô ngồi nhìn bầu trời cười khúc khích, đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lạnh vang bên tai, “Làm phiền một chút, tớ muốn vào trong.”

Dư Châu Châu sợ hết hồn, vội vàng đứng lên, người nói kia cũng bị cô làm giật mình.

Tiếng chân và mặt đất mà sát nghe rất chói tai, Dư Châu Châu hơi lúng túng, thẳng tắp nhìn cô gái lạnh lùng đeo kính bên cạnh, tất cả những lời chào hỏi mỉm cười đã tính toán trước đã bị một câu không đầu không đuôi của cô phát hết, “Cậu tới rồi, đây, vào đi.”

Sau khi nói xong, Thẩm Dương cũng không phản ứng gì, cô thì giống như cô vợ nhỏ lần đầu tới nhà chồng vậy, ngại ngần cúi đầu đi ra nhường đường.

Đột nhiên nghe thấy tiếng cười trên sự đau khổ của người khác ở cửa.

Ôn Miếu bị phân tới ban B, không hiểu sao cậu ta lại xuất hiện ở đây, trông có vẻ như đi ngang qua thấy nên mới đứng lại xem kịch. Dư Châu Châu nuốt nước miếng, hần đi tới trước mặt Thẩm Dương, gõ gõ bàn, “Đây là người đứng hạng nhất đó hả? Chưa từng có kì thi nào xuống hạng, lợi hại, lợi hại, thật sự rất lợi hại...”

Thẩm Dương nhìn hần một cái, sau đó không chú ý nữa, cúi đầu lấy hộp bút, giấy nháp và sách bài tập từ trong cặp ra.

Dư Châu Châu thầm vui trong lòng, chắc, xem đi, người ta chẳng thêm quan tâm cậu.

Không ngờ Ôn Miếu không chịu thua, vẫn đứng cười cơ mà nụ cười của cậu ta còn khuếch đại hơn lần nói chuyện với Dư Châu Châu.

“Dư Nhị Nhị – à không, Dư Châu Châu, cậu cũng tốt mà, mỗi lần thi đều đứng hạng hai, xưa nay chưa từng lên hay xuống hạng, cũng rất ổn định, lợi hại, lợi hại, đúng là quá lợi hại...”

Nét cười của cậu ta làm Dư Châu Châu càng ngạc nhiên hơn.

Dư Châu Châu tức điên, nhưng sau đó thì lại nở nụ cười.

Cô nheo mắt, nhếch miệng lên một độ cong vô cùng nguy hiểm.

“Cậu cũng thế, ngài sáu à!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 5 - Chương 68: Tri ân báo đáp

Edit: Pì sà Nguyệt

Beta: Pì sà Nguyệt + Lâm Khiết

“*Nguy cơ của Trương Mẫn*”

P/s: Nghe loáng thoáng cuối năm nay có phim đó:”>

Một tiếng “ngài sáu” ngọt ngào làm Ôn Miếu hít một ngụm khí lạnh, cậu ta vội vàng lùi về sau một bước, gần như đụng vào ván cửa.

Chà chà, đây đâu giống ngài sáu, phải gọi là cậu bé sáu mới đúng. Dư Châu Châu khinh thường trong lòng, hừ một tiếng nhưng ngoài mặt vẫn cười hi hi.

Ôn Miếu há miệng như muốn phản bác cái gì, mặt đỏ tới mang tai, nhưng cuối cùng chỉ có thể cúi đầu bỏ chạy, cái cặp đeo chéo đánh lên mông một cái cứ như đang trừng phạt cậu.

Dư Châu Châu thấy đối phương đầu hàng dễ dàng như thế, nụ cười cứng ngắc, lúng túng đứng giữa lớp, thấy Thẩm Dương giống như không nghe gì, còn cúi đầu làm bài tập toán nữa.

Bây giờ đúng là bất việc, không cần bắt chuyện cái tên của Dư Nhị Nhị cũng đã lộ rồi.

Dư Châu Châu nhìn ra ngoài trời, thở dài, má, khí trời kiểu quái gì thế?

Cô không chịu thua, định cầm sách ra làm bài tập, nhưng vừa nghĩ đến gương mặt đáng ấn dòn của Ôn Miếu lúc này thì thấy rất thất bại. Cái tên thông minh nhưng già vờ không nỗ lực kia lại giả bộ bất chước trước mặt Thẩm Dương chăm chỉ khắc khổ...

Dư Châu Châu, hay là mày chết đi. Cô ngồi tại chỗ, thờ dài một cái.

Hoàn toàn không chú ý tới Thẩm Dương ở cạnh hơi dùng sức, ngòi bút chỉ bấm bị gãy. Cô ấy dùng tay lại, nghiêng đầu nhìn Dư Châu Châu đang đắm chìm trong thế giới riêng, trong đôi mắt xuất hiện sự nghi ngờ phức tạp, sau đó lại vui đùa làm bài tập toán tiếp.

Mọi người bắt đầu đến lớp học, sau đó đánh giá lẫn nhau, những người bạn quen nhau thì ngồi nói chuyện vui vẻ. Trong lớp có mười ba bạn học tới từ trường tiểu học Hải Thành, cho nên dù có nhiều bạn không chung lớp nhưng đã quen biết từ trước. Dư Châu Châu nghe tiếng nói chuyện lưu la lưu riu, đột nhiên nhớ tới bạn học hồi tiểu học của mình.

Đan Khiết Khiết ra sao rồi nhỉ? Cậu ấy nhất định rất giận vì mình đi mà không nói tiếng nào. Cả Chiêm Yến Phi nữa, bạn học lớp mới của cậu ấy hẳn sẽ không nhận ra cậu ấy là Tiểu Yến Từ đâu nhỉ? Nếu nhận ra thì sùng bái hay bắt nạt cậu ấy nhỉ? Minh đã đồng ý viết thư cho cậu ấy nhưng chưa viết bức nào cả.

Dù sao, còn có gì để nói à? Cả Lý Hiểu Trí nữa, có phải vẫn im lặng như thế không? Từ Diễm Diễm vẫn bướng bỉnh như trước sao? Hi vọng cô ấy có thể đổi tính một chút, nếu không sẽ làm người khác thấy phiền phức...

Thật ra mặt của mấy người này đã có chút mơ hồ rồi.

Dư Châu Châu biết mình không nhớ tới bản thân bọn họ, chẳng qua là có một loại không khí, giống như chỉ vừa ngừng đầu là có thể thấy được lớp học hồi tiểu học, khăn trải bàn trắng như tuyết, rèm cửa sổ màu đỏ sậm và cả những ánh nắng len lỏi qua ô cửa sổ để chiếu xuyên qua rèm cửa sổ, sau đó chiếu lên bàn của Hứa Dịch và Đan Khiết Khiết, chỗ ngồi của Chiêm Yến Phi thì trống bởi vì cậu ấy phải tham gia các hoạt động diễn xuất, cho nên bạn cùng bàn luôn chiếm nửa bàn của cậu ấy, ví dụ như hộp cơm, hoặc là sách vở nhiều môn...

Lúc đó chạy trốn quyết liệt như thế, còn tưởng cả đời sẽ không nhớ lại.

Những ánh nắng rạng rỡ chiếu xuyên qua rèm cửa làm cả phòng sáng rực, nhưng dù thế nào, Dư Châu Châu vẫn không thể giữ nó trong hộp sắt được.

Dù có làm thế nào cũng không thể.

Về mặt hi hi tim có lúc này của Ôn Miếu làm Dư Châu Châu lỗi một nhịp tim, giống như bị đập mạnh như Dư Đình Đình đã hình dung cho mình trước kia.

Cậu ta rất giống một người.

Người kia bây giờ nhất định là sống rất tốt nhỉ?

Dư Châu Châu cúi đầu nở nụ cười, sự dịu dàng mà cô không phát hiện này, làm cho ruột chỉ bấm của Thẩm Dương ở cạnh lại gãy lần nữa.

Cô nhìn Dư Châu Châu với vẻ mặt như thấy quái vật lần thứ hai, cái người đang ngồi ngăn người không làm gì và cười khúc khích này là người đứng thứ hai luôn bám mình chặt không tha đó hả?

Thẩm Dương cảm thấy có chút tức giận và bất mãn trong lòng, nhưng nhiều hơn là khủng hoảng.

Chỉ có thể cố gắng hơn. Cô cúi đầu, bắt đầu làm mấy bài cuối cùng.

Chỉ có thể cố gắng hơn.

Chưa bao giờ muốn hỏi, tại sao người khác có thể làm được dễ như thế nhưng mình phải trả giá nhiều như vậy?

Sau này cũng chưa bao giờ hỏi.

Dư Châu Châu lấy lại tinh thần, Thẩm Dương giống như một pho tượng Phật, lỏng như nước, chỉ có ngòi bút chỉ lướt qua trên mặt giấy.

Một cô bạn lợi hại.

Những kẻ nói mình chỉ cần thông minh và năng khiếu, không cần nỗ lực đều là kẻ ngớ ngẩn.

Bởi vì cố gắng và chăm chỉ cũng là một sự thông minh, cũng là một loại năng khiếu quý giá mang tên cố gắng không ngừng.

Thẩm Dương là một ngọn núi. Dư Châu Châu thờ dài một tiếng, cô có thể sẽ không bao giờ vượt qua được ngọn núi này.

Hai cô bé không ai biết, hai người không nói câu nào nhưng lại làm cho buổi sáng của đôi phương căng kín đầy mây đen —

Các thầy cô giáo của lớp A là những giáo viên giỏi nhất của từng môn, đến từ nhiều lớp khác nhau. Lớp đầu tiên là lớp tiếng anh, cô viết những ví dụ mẫu và những cách dùng giới từ có chút kì lạ, ba phải kiểu gì cũng được, thái độ của Dư Châu Châu với anh văn từ trước giờ luôn rất đề ý, cho nên tích cực điền giới từ vào chỗ trống.

Hai mươi đề bài, mình làm sai bảy đề, Thẩm Dương làm sai ba đề.

Dư Châu Châu lờm một cái, nghiêm túc nhớ kĩ lời giải thích của giáo viên với từng bài.

Kì lạ là, Thẩm Dương không nóng lòng hỏi những vấn đề của mình như các bạn học, cô ấy cúi đầu mãi, giống như đang lan man nhưng có thể ghi lại được những ý chính vào vở.

Phương pháp học tập trước giờ không chỉ là kiểu ‘nghe giảng và làm bài tập’ không. Ôn Miếu có thói quen của cậu ta, Thẩm Dương cũng có phương pháp của riêng cô ấy. Dư Châu Châu nằm nhoài lên bàn, kê gò má của mình lên mặt bàn lạnh lẽo, thờ dài thườn thượt.

“Trần An, có nhiều thứ phải học quá. Có thể người khác sẽ không thật lòng nói cho em biết, nên em chỉ có thể quan sát mọi lúc sau đó học theo mà thôi.”

Hôm nay là ngày ‘thu hoạch’, sách bài tập toán mà Thẩm Dương làm tên là ‘Lấy ba mươi điểm dễ dàng’.

Thu hoạch thứ hai, cô ấy luôn viết bài ở bên phải vở, rất thuận tiện cho việc viết chữ — nhưng phần lại không dùng, trông khá là lãng phí. Ở giữa là những từ thơ cô phải nhớ, sau đó lật ngược vở lại, mở ra từ bên trái, lúc này bên trái của vở sẽ trở thành bên phải, sau đó viết những từ vựng anh văn vào. Cho nên lúc mở vở ghi chép ra, hai bên trái phải có thể ghi đủ nội dung, viết rất thoải mái, có thể chia nội dung ra, không còn lộn xộn nữa.

Dư Châu Châu nắm chặt tay, biện pháp tốt, cái biện pháp này rất lợi... Cô lại tìm được cơ mua vở mới cho mình rồi.

Bốn tiết học kết thúc vào giữa trưa, mọi người thu dọn sách vở chuẩn bị về. Dư Châu Châu nói mấy câu với bạn học ngồi trước, sau đó buồn bực đi ra khỏi lớp, vừa ngừng đầu thì thấy Bôn Bôn đang đi về.

Gương mặt của cậu ấy có chút chán nản.

“Bôn...” Chữ thứ nhất vừa nói ra thì nuốt lại, cô không thể làm gì ngoài việc chen vào đám đông, sau đó vỗ lưng của đối phương.

Bôn Bôn quay đầu thấy cô thì vui vẻ, nhưng sau đó lại vội vàng quay đầu lảng tránh, nhìn cuối hành lang một hồi mới nhỏ giọng hỏi, “Là cậu à?”

Dư Châu Châu ngẩn người, “Ừ.”

Hai người một trước một sau, im lặng không nói cái gì, cực kì bình thường trong đoàn người chen chúc đi về, hai người đi cạnh nhau như hai người xa lạ, không quen biết nhau. Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy tức giận, nhưng lại không biết tại sao lại tức giận.

Cô luôn nhớ tới đối phương, nhưng người ta lại không để trong lòng.

Cuối cùng cũng rời khỏi đoàn người, Dư Châu Châu đi theo Bồn Bồn về phía trạm xe, cô không gọi cậu ta, chỉ im lặng đi theo. Bồn Bồn dừng chân, ngẩng đầu nhìn trạm xe một cái, sau đó lại nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua cô gái đằng sau, bị dọa sợ hết hồn.

“Sao cậu lại đi theo tớ?”

Dư Châu Châu nhìn Bồn Bồn chăm chăm, vẻ mặt không thay đổi, con mắt không thêm nháy một cái, nửa phút sau, quay người bỏ đi không nói lời nào —

Gần đây Trương Mẫn trải qua nguy cơ rất lớn.

Tuy nói trường số mười ba có chất lượng dạy học và trình độ quản lý cách biệt khá xa với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm, nhưng không có nghĩa tất cả các học sinh đều không giỏi, đương nhiên, còn có cả phụ huynh của học sinh.

Thành tích của toàn thể lớp 6 luôn đứng ở giữa, trong cuộc họp phụ huynh, các câu hỏi của phụ huynh ép Trương Mẫn vô cùng, sau đó lại có không ít người muốn đổi giáo viên chủ nhiệm. Dư Châu Châu không cảm thấy kinh ngạc với chuyện này — Nếu lúc trước có bản lĩnh đổi giáo viên dạy anh văn thành Trương Mẫn thì bây giờ cũng có thể thay đổi Trương Mẫn với người khác. Hội phụ huynh của lớp cô cũng có mấy người có máu mặt.

Dư Châu Châu chống cằm nhìn Trương Mẫn hơi tiêu tụy nôn nóng trên bục giảng, lặp lại cái định lý “Góc đối đỉnh thì bằng nhau” lần thứ năm nhưng cô lại không phát hiện.

Trương Mẫn đương nhiên cũng không ngồi chờ chết, sau khi thỏa hiệp với một số phụ huynh, chuyện đầu tiên mà cô làm là thay đổi chỗ ngồi — nếu như các phụ huynh cho là thành tích con trai mình không tốt là do không có các bạn học giỏi và kì lượt ngồi cạnh kèm cặp thì đổi chỗ là được.

Dư Châu Châu cũng bị đổi chỗ, cô người bảo ba Đàm Lệ Na cho rằng con gái mình học không giỏi là do bạn cùng bàn rất ích kỉ, chỉ lo cho việc học của bản thân, ngày thường đi học còn hay đọc truyện tranh, làm bộ lười nhác nói dối với con gái mình.

Không cần nói cũng biết, nhất định là Đàm Lệ Na chạy tới quán net hoặc xem truyện tranh bị cha mẹ phát hiện nên lời Dư Châu Châu ra làm bìa đỡ đạn — “Hạng nhất lớp con ngày thường còn đọc truyện tranh dưới học bàn lúc học đó!”

Dư Châu Châu rất khó chịu, nhưng không thể cãi lại. Dù sao người ta nói đúng sự thật.

Nhiều năm sau, cô đọc được một câu trong sách, đột nhiên nhớ lại trò khôi hài đối chỗ năm này.

Khi chúng ta nhìn thế giới, luôn cho mình đứng ở trung tâm vũ trụ, cho rằng quan sát ở nơi này là chính xác và toàn diện nhất, nhưng quên mất, điểm mù lớn nhất cũng ở từ chỗ đứng trung tâm của mình.

Ba Đàm Lệ Na chỉ thấy Dư Châu Châu nhưng không thấy con gái của mình.

Mà lúc đó, bạn học Dư Châu Châu cũng bị kiểu ngạo hạn chế bản thân, cô cho rằng thành tích tốt, chuyện khác cũng tốt, mình có thể nắm mọi thứ trong tay, những người khác không thể thay đổi được thứ gì. Đương nhiên, mình cũng không ảnh hưởng được ai, trừ khi đối phương muốn được ảnh hưởng.

Kẻ tám lạng người nửa cân. Loài người đều rất tự phụ.

Nhiều năm sau, Dư Châu Châu mới phát hiện, thế giới này có rất nhiều người tình nguyện bị ảnh hưởng.

Cuối cùng Trương Mẫn dùng ánh mắt làm khó dễ nhìn Dư Châu Châu, xác định các chỗ ngồi xong thì gọi Dư Châu Châu vào văn phòng giáo viên nói chuyện riêng.

Bản làm việc của Trương Mẫn rất loạn, Dư Châu Châu cố gắng đem sự chú ý của mình chuyển lên về mặt của Trương Mẫn, mà cách nói chuyện làm nước miếng bắn tung tóe của đối phương cũng làm cô muốn hôn mê.

“Nói chung, cô rất xem trọng định lực của em, cho nên tạm thời em phải chịu oan ức một chút, chẳng qua cô bảo đảm, nếu như em ấy quấy rồi đến em, cô sẽ khuyên em ấy!”

Mặt Dư Châu Châu không đổi sắc, lùi ở phạm vi không bị nước bọt bắn phải, ngẩng đầu nhìn da dê thô ráp và hai mắt như gấu trúc của Trương Mẫn, thờ dãi trong lòng.

Lúc tiểu học, vóc dáng của cô rất nhỏ bé, lại bị xếp vào hàng thứ hai từ dưới đếm lên. Bây giờ vóc dáng tốt hơn thì lại ngồi ở hàng đầu. Trước mắt, người chủ nhiệm đang rồi rắm này làm gì cũng không được, đã từng khen cô rất thông minh, cũng đã khen cô khi có thể tỉnh giãn lược được nhiều hơn so với các bạn học, cũng chưa từng gây áp lực cho cô khi cô luôn đứng ở hạng hai.

Khi còn bé có đái ngô quá bất công nên khi người khác đối xử tốt với cô một chút, cô sẽ báo đáp lại gấp mấy lần ám áp đã nhận được.

“Không sao, ngồi với ai cũng như nhau ạ. Cô Trương cứ sắp xếp đi ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Quyển 5 - Chương 69: Thời kỳ trưởng thành

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“*Cậu là đệ nhất mặt dày*”

Dư Châu Châu không bị điều đến bàn cuối như đã nghĩ, cô ngồi ở hàng thứ ba, bạn cùng bàn đối từ Đàm Lệ Na thành một bạn học nam.

Bạn học nam này tên là Mã Viễn Phi, ngụ ý của cái tên rất rõ ràng, cũng chứa đầy sự hi vọng và yêu thương của cha mẹ — có điều từ tình trạng của cậu ta, có vẻ như kì vọng cao và tình yêu kia giống như nhiệt huyết ba giây mà thôi.

Đồng gầu trên bà vai và ống tay áo đã mài bóng loáng của Mã Viễn Phi làm Dư Châu Châu cảm thấy hối hận vì hành vi báo ơn của mình với Trương Mẫn ở phòng giáo vụ. Phía trước Mã Viễn Phi là một cô bạn trông yếu ớt như mì, sau khi bị cậu ta vung mực tẩy lên áo thì khóc lóc gọi cha mẹ đến — hai phụ huynh tức giận đến mức gần như muốn lật tung văn phòng của Trương Mẫn.

Về mặt của Dư Châu Châu hừng hờ, cô vừa lạnh nhạt lật tờ manga dưới học bàn, vừa liếc mắt chú ý xung quanh. Mã Viễn Phi đi đến, tức giận vút cặp lên bàn. Cậu ta gần như là người duy nhất tỏ vẻ bất mãn khi ngồi chung với cô.

Dư Châu Châu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng mí mắt không chớp một cái nào.

Điều chỉnh chỗ ngồi xong, cô anh vẫn đi vào lớp. Dư Châu Châu thấy Mã Viễn Phi ở cạnh giống như bị bệnh tương tư, thường xuyên xoay đầu trên học cậu bạn xinh trai ở cuối hàng, còn cột nhà gọi anh em mình

trêu chọc mấy bạn nữ, thậm chí khi thấy hành vi tác oai tác quái của đám bạn bè còn sáng mặt, vui vẻ vỗ tay.

Khó trách mấy kẻ kia thích làm trò lớn như vậy, còn lấy lòng nhau từ sáng tới tối – bạn xem đi, ở hàng thứ ba còn có một vị khán giả tận chức vậy cơ mà.

Cô chưa từng nghĩ đến Mã Viễn Phi lại có lòng trung thành và đạo đức nghề nghiệp của mình như vậy – dù sao, trong lòng Dư Châu Châu, cậu ta chỉ là một tên đàn em nghe theo Từ Chí Cường, hoặc nói thẳng ra, là một tên nhóc bị ăn hiếp nhưng không biết điều đó. Mã Viễn Phi lời thôi luôn xoay quanh bên người Từ Chí Cường để trêu chọc các bạn học khác, làm tên hề giải buồn cho đám người kia, còn thường xuyên bị đám Từ Chí Cường cười nhạo vì khẩu âm, thể nhưng vẫn vui vẻ nua đồ uống, truyền giấy, chịu tội thay bọn họ.

Nói thẳng ra, bọn họ không ghét Mã Viễn Phi. Lúc bọn họ khen cậu ta ngây thơ ngếch khi thì không chút đồ mặt đưa năm đồng để cậu ta xuống lầu mua đồ ăn.

Làm trò xấu xa sẽ bị nghiền hả? Cô nghĩ không ra.

Dư Châu Châu có nhân duyên rất tốt, lúc ngồi ở hàng đầu là học sinh giỏi, nhưng cô trước giờ không có lòng trung thành gì với lớp học cả. Trong lớp xảy ra chuyện gì, cô chỉ quay đầu nhìn một cái, sau đó nở nụ cười có vũ, hoặc bĩu môi khinh thường, sau đó cúi đầu đọc manga hoặc làm bài tập.

Im lặng lễ phép và nụ cười xa cách của học sinh giỏi có thể được hiểu là cao ngạo, hoặc là ngu ngốc, họ thường bị người khác nhìn với ánh mắt sùng bái, hoặc là đồ kị, hoặc là thương hại. Dư Châu Châu không hề phát hiện, trạng thái ở chung của mình với các bạn học rất giống người kia.

Nhiều năm trước đây, cô đứng ở hành lang cùng một thiếu niên, thấy Trần An nở nụ cười nhạt nhẽo với mọi người vây xung quanh anh.

Cô đã từng ước ao rằng, hi vọng có một ngày cô sẽ trở thành Trần An xa vời như thế.

Thời gian đã thay đổi cô nhưng cô không biết điều đó.

Ở trong mắt Dư Châu Châu, hành vi của Mã Viễn Phi chỉ có thể dùng tám chữ để hình dung.

Đau đớn bất hạnh, tức giận không tranh.

Người duy nhất làm cô bận tâm là Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương ngồi hàng thứ nhất từ dưới đếm lên, bạn cùng bàn của cô ấy là Từ Chí Cường.

Lúc này Từ Chí Cường đang trưng cái mặt khó chịu vì bị đối chỗ.

Tân Mỹ Hương vẫn cúi đầu như cũ, giống như không nghe thấy lời nói trào phúng của Từ Chí Cường với bạn bè ở cạnh.

Dư Châu Châu liếc mắt nhìn về phía đó một hồi, trong lòng có chút lo lắng, sau đó đột nhiên thấy ánh mắt của Ôn Miểu đảo sau lưng mình.

Cô sợ hết hồn, mặt hai người rất gần, Dư Châu Châu thậm chí còn thấy mấy cục mụn trên trán cậu ta. Vành tai và hai gò má của Ôn Miểu đỏ rực, cậu ta cúi đầu, nhìn sách anh văn chăm chăm, nhỏ giọng hỏi, “Nhìn tớ làm gì...? Sao lại nhìn tớ với ánh mắt đó?”

Dư Châu Châu cảm thấy cậu ta rất khó hiểu, lờ mờ một cái rồi quay đầu lại.

Không ngờ Ôn Miểu ở sau lưng còn đang nghĩ lung tung.

“Tớ có gì để nhìn à?”

Dư Châu Châu quay đầu lại, nở nụ cười, “Cậu không có gì đẹp mắt hết.”

Một lời hai ý nghĩa, gương mặt của Ôn Miểu khó chịu, nhỏ giọng nói, “Ai bảo tớ xấu?”

Dư Châu Châu quay đầu lên phía trước, nở nụ cười như con hồ ly nhỏ tà ác.

...

Mùa đông đến trong im lặng.

Dư Châu Châu vội vàng chạy vào nhà sau khi kết thúc tiết thể dục, cô để tay lên máy sẩy ấm áp. Hôm nay học tiết trượt băng, cô chỉ mặc chiếc áo khoác nhung màu đen, quên mang găng tay và khăn quàng cổ, cho nên luôn co tay để vào túi áo.

Cô đột nhiên nhớ đến ông cốc. Nhớ đến sáng ngày đông hôm đó, hai ông cháu đứng song song để tay nơi máy sẩy, Dư Châu Châu phát hiện trong lòng mình không còn cảm giác chua xót như trước kia nữa, ngược lại chỉ cảm thấy sự ấm áp vô tận. Gương mặt ông cốc giống như bị sương mù che lấy, nhìn không rõ ràng như trước, chỉ thấy được một nụ cười mơ hồ.

Thời gian làm mờ đi kí ức, xóa hết nỗi đau, chỉ để lại kỉ niệm ấm áp nhẩn nhai.

Điều làm Dư Châu Châu cảm thấy may mắn là bệnh tình của bà ngoại đã tốt hơn, mặc dù phải uống nhiều thuốc nhưng không cần truyền nước nữa, cũng có thể bước được mấy bước, nhưng phải có người đi.

Đàm Lệ Na và mấy bạn học chen ở xung quanh, khoe mắt Dư Châu Châu liếc về cái áo khoác màu trắng của cô bạn, cười khẽ – đây hẳn là món quà sinh nhật mà cô bạn vui từ ba mẹ lâu nay nhỉ?

Bạn nữ tiểu học ngây ngô đã im lặng trưởng thành thành một cô thiếu nữ. Dù là mùa đông nhưng vẫn có thể nghe được tiếng náy mầm của hạt giống trong lòng đất. Như vậy, mùa xuân còn cách xa sao?

Các bạn nữ không còn giả vờ không hứng thú khi nói về các bạn nam như hồi tiểu học nữa, cũng biết son móng tay rồi, khi mặc đồ mới luôn mang theo về mặt phức tạp – nửa mong chờ người khác phát hiện, nửa lo lắng mọi người mắng. Mà các bạn nam ngồi hàng sau cũng bắt đầu vuốt tóc xịt keo, sau đó lo lắng mấy cục mụn trên trán. Có những lúc giáo viên gọi tên, căng thẳng một hồi rồi giả vờ bình tĩnh, mím môi rồi tìm đáp án...

Có lúc Dư Châu Châu nói về các cuộc cãi nhau của bạn học và giáo viên, hay hai bạn một nam một nữ cầm tay nhau, hay là việc bạn học trốn học... với mẹ.

Dư Châu Châu gấp một miếng bí đỏ, “Mẹ, mọi người thay đổi hết rồi, là gan lớn hơn nhiều lắm luôn.”

Mẹ chỉ cười bảo, “Đang thời kì trưởng thành mà.”

Tiết học giới tính, giáo viên ngồi ở bục giảng đọc báo, bên dưới là tiếng cười và xì xào của các bạn học. Nội dung của tiết học này là sự phát dục của thời kì trưởng thành. Tính chất khác nhau của nam nữ, cấu tạo sinh lý, thời kì kinh nguyệt...

“Tiết này... tự đọc sách.” Giáo viên bộ môn giới tính đi vào lớp nói một câu như thế.

Đương nhiên, Dư Châu Châu cùng các bạn khác không đọc sách giới tính như lời giáo viên căn dặn. Có đó mặt giả vờ không hứng thú, mở sách anh văn bắt đầu làm đề.

Mấy bạn nam nữ ở hàng sau lâu lâu lại cười hihi, Từ Chí Cường mở sách giáo khoa môn này đọc cái gì đó, bạn nữ ở cạnh đó mặt cười vỗ vai cậu ta, ngay cả Mã Viễn Phi cũng cười khúc khích. ‘Bầu không khí tự học’ ngại ngùng và sung sướng kia chỉ có Tân Mỹ Hương không ngẩng đầu, giả vờ như không nghe thấy.

Lông mày Dư Châu Châu cau lại, quan sát một hồi. Nửa năm nay, Tân Mỹ Hương im lặng hơn nhiều, thành tích vẫn tệ như trước. Hai người luôn bị Trương Mẫn tìm mắng mỗi khi có kết quả kiểm tra hàng tháng là Tân Mỹ Hương và Mã Viễn Phi.

Tuy rằng người bị thành tích kém không chỉ có hai người họ.

Dư Châu Châu thờ dài, ánh mắt liếc về phía Ôn Miếu đang đọc sách giới tính say sưa. Bên trên là hình ảnh cấu tạo sinh lý nam giới – đương nhiên, Dư Châu Châu không bao giờ thừa nhận cô đã đọc hết quyển sách giới tính này từ hồi khai giảng, nếu không sao cô biết Ôn Miếu đang đọc cái gì?

“Cậu...” Dư Châu Châu gõ gõ bàn.

Ôn Miếu kinh hoàng ngẩng đầu, hai gò má đỏ bừng.

“Giáo viên bảo... giáo viên bảo tự học...”

Dư Châu Châu gật đầu, “Cái môn học không có cuộc thi này cậu học chăm chỉ như vậy. Ôn Miếu, cậu đúng là thiếu niên tốt, không học lệch.”

Mặt Ôn Miếu xanh mét.

“Tớ đương nhiên phải cố gắng rồi, có tấm gương ở trước mặt, tớ phải lấy làm chuẩn chứ – Thật ra, bây giờ bắt đầu cũng chậm hơn mọi người rồi.” Cậu ta cười híp mắt dùng cây thước gõ lên trang sách viết mấy chữ ‘Những việc cần chú ý trong thời kì kinh nguyệt’, ‘Tấm gương Dư Nhị Nhị của chúng ta luôn chuẩn bị bài trước mà!’

Dư Châu Châu vốn chợt dạ lập tức cảm hòng, trừng mắt nhìn Ôn Miếu một hồi, chớp mắt, ập a ập ứng nói, “Tớ, tớ không thấy!”

Ôn Miếu không nói gì, chỉ nhướn mày cười kiêu ngạo. Nửa năm nay, cậu và Dư Châu Châu luôn cãi nhau, Dư Châu Châu có vẻ ngoài hiền lành yên tĩnh thật ra rất độc mồm, cậu và đối phương từng cãi nhau rất nhiều, chủ đề cũng nhiều, từ cách giải toán rút gọn cho đến bài hát ‘Thiên Hắc Hắc’ và ‘Điều’ bài nào hay hơn, thậm chí còn dùng mấy thủ đoạn thấp hèn như lên cột dây dây vào chân bài, lần này cậu ý vào bộ mặt dày của nam sinh để chọc cô bạn.

Lúc cậu đang đắc chí thì thấy ánh mắt của Dư Châu Châu đang dán lên sách mình. Cậu dùng thước đo gõ lên hai chữ ‘mộng tỉnh’ in đậm to to.

Dư Châu Châu cúi đầu nhìn sách, sau đó ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó cúi đầu đọc mấy chữ rồi lại ngẩng đầu nhìn cậu.

So với những bài giảng về kinh nguyệt của học sinh nữ, hai chữ này đúng là có lực sát thương rất lớn. Cô Ôn Miếu cứng lại, quần bách không nói nên lời, chỉ có thể nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt xin tha.

Cái đồ đệ nhất mặt dày. Một điều, Dư Châu Châu nở nụ cười, sau đó quay đầu lên, lúc này mới thờ phào nằm nhoài lên bàn, cảm giác tai và gò má của cô như đang bị lửa đốt, nóng vô cùng.

Đúng là hai bên đều tổn hại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 70: Chúng ta không giống nhau

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Kí ức xuất hiện mãnh liệt, nhưng lại trắng tay mà về”

Giáo viên vật lý là một cô giáo trẻ tuổi rất nhiệt tình, có người bảo ở tổ vật lý, cô giáo rất nổi tiếng về sự mạnh mẽ. Môn vật lý là môn học duy nhất mà lớp cô và lớp Thẩm Dương học cùng một giáo viên.

Dư Châu Châu chống cằm lắng nghe cô vật lý nói về cuộc thi giáo viên dạy giỏi toàn tỉnh. Cuộc thi này là chuyện lớn mà trường rất xem trọng, mỗi lớp sẽ có một giáo viên dự thi. Lúc mọi người đang phân cô vật lý sẽ chọn ban hai học giỏi hay ban sáu sôi nổi thì cô vật lý lên bục tuyên bố, lần này sẽ do hai lớp cùng nhau thi giáo viên dạy giỏi với cô.

“Quá gian xảo đối trá rồi!” Ôn Miếu ở sau lưng thì thầm.

Dư Châu Châu quay đầu nhỏ giọng tung hứng, “Trước kia cậu không tham gia mấy cái này à? Nó vẫn luôn vậy mà?”

Giáo án đã chuẩn bị sẵn, quy trình đã có sẵn, các dụng cụ dạy học cũng được chuẩn bị đầy đủ, mọi người đã được sắp xếp cho từng câu hỏi, đã được luyện tập mấy ngày trước rồi nên lúc đó chỉ cần diễn lại như trước thôi. Cô giáo hiền lành thân thiết, hướng dẫn từng bước, các học sinh tích cực phát biểu, tư duy nhanh nhạy, dù câu hỏi nào cũng giơ tay cả lớp – đương nhiên, ai là người giơ cao nhất – thì đó mới là người biết đáp án.

Lúc cô giáo nói đến mảng hạt nhân, cô lấy mắt kính xuống, để vào trong hộp kính, sau đó vung tay lên bàn Dư Châu Châu một cái rồi bước về phía bảng đen vẽ với cái gì đó, Mã Viễn Phi lập tức đưa tay cầm hộp kính, hí hoáy cái hộp kính một lát thì đề nó đứng chống ngược trên bàn nhưng không rớt.

Dư Châu Châu kinh ngạc nhích mày, “Ày, sao lại làm được thế?”

Cô đưa tay tới thử, thử bao nhiêu lần thì rớt chừng đó, tiếng đập xuống bàn vang lên không nhỏ.

“Ngốc!” Đằng sau và bên phải đồng thanh một tiếng.

Từng có lúc, Dư Châu Châu quyết định nên đối xử với Mã Viễn Phi như người qua đường, nhưng sau một thời gian, Mã Viễn Phi giống như một đũa nhò nghịch ngợm, lúc học sẽ dùng giọng nói mang đậm giọng địa phương cắn nhả bên tai, quấy rầy xung quanh, sau đó gấp giấy vứt bừa bãi xung quanh, làm phiền đến Dư Châu Châu, hoặc thậm chí cậu bạn còn giẫm lên đôi giày mới của cô.

Ôn Miếu thì thường xuyên chấp hai tay sau gáy, nhìn Dư Châu Châu đang tức đến nổi phôi mà cười hi hi, thỉnh thoảng còn nói mát hai câu – đúng kiểu cười trên nỗi đau của người khác luôn.

Nhưng hai tên nam sinh này đã quên mất Dư Châu Châu trước giờ không phải là kẻ tầm thường. Sau khi thể chất pháo sáng của cô, Mã Viễn Phi mới ý thức được độ nghiêm trọng của việc này.

Lúc cậu ta giẫm Dư Châu Châu chỉ mang theo chút ý tức trêu đùa, nhưng Dư Châu Châu lại đá một phát mạnh đến mức làm cậu ta cảm giác như chân mình sắp què rồi, đá mạnh và nhiều đến mức Mã Viễn Phi phải gào khóc thảm thiết, “Cô ơi, Dư Châu Châu đánh người!” Đến lúc Ôn Miếu nhích môi xem chuyện hài thì Dư Châu Châu bắt đầu gom đồng giấy vụn lại, sau đó ném sạch vào cặp của Ôn Miếu – đợi đến lúc Ôn Miếu học thể dục về, mở cặp ra thì thấy bên trong chỉ một màu trắng như tuyết, che hết đồng sách giáo khoa – ngẩng đầu lên thì thấy Dư Châu Châu đang chấp tay sau lưng, cười híp mắt vui vẻ nói.

“Cậu xem đi, một miếng cũng không thiếu.” Cô cười híp mắt.

Lúc này, Dư Châu Châu đang cầm hộp kính của cô vật lý nghiêng đầu nhìn Mã Viễn Phi một cái, đối phương ngoan ngoan cúi đầu xuống.

“Cậu có phải là đàn ông không thế?” Chỉ còn Ôn Miếu ở đằng sau rít gào bắt đắc dĩ.

“Hôm nay tôi đã đưa danh sách các bạn học thực nghiệm cho hiệu trưởng, xem nên cho ai tham gia, bây giờ vẫn chưa có quyết định chính thức, nhưng lớp chúng ta sẽ có một nửa, một nửa còn lại là của ban hai, công bằng cho hai lớp.”

Thí nghiệm? Dư Châu Châu đôi sự chú ý từ hộp mắt kính lên người cô vật lý.

Tiết học lần này thú vị hơn trước kia rất nhiều. Cô vật lý hẳn đã bỏ ra rất nhiều công phu, chuẩn bị vài thí nghiệm thú vị, hoàn toàn không dùng sách giáo khoa, nói với cái tên mỹ miều là phổ cập khoa học.

Sau đó cô vật lý nhìn Dư Châu Châu và Ôn Miếu với ánh mắt nhiệt tình.

Thậm chí Dư Châu Châu còn nghe thấy tiếng nuốt nước miếng của Ôn Miếu đằng sau mình —

Ủy viên văn nghệ thờ dài nói nhỏ với Dư Châu Châu, lần thực nghiệm này rất thú vị, mà điều này sẽ khiến cho mấy thầy cô dự giờ xem trọng, thể hiện được tính chất của tiết học tự chủ — Dư Châu Châu và Ôn Miếu bình tĩnh nhìn nhau thờ dài.

Chẳng qua hình thức mới mẻ hơn chút, độ khó cũng tăng thêm một chút. Thực nghiệm không phải bọn họ thiết kế, kết quả cũng đã tính ra rồi, thậm chí ngay cả quá trình và kết quả cũng được soạn thảo ra hết.

Tiết dự giờ lần này làm Dư Châu Châu nửa vui nửa buồn. Vui là vì chương trình học rất nhàm chán, giống như mấy tiết sinh lý, tiết kỹ thuật gì đó — cô có thể trốn một cách đường hoàng. Phòng thí nghiệm vật lý đã trở thành chỗ tránh nạn chính thức của Dư Châu Châu, cô cực kì nhiệt tình với thí nghiệm nhỏ mà mình phụ trách.

Thí nghiệm này do cô và Ôn Miếu cùng nhau làm, chẳng qua người này sẽ không giúp đỡ cô vào tiết kỹ thuật, bởi cậu ta rất thích tiết kỹ thuật, cũng thích những bài tập thù công kia. Dư Châu Châu không hiểu tại sao một nam sinh lại thích môn kỹ thuật dành cho các cô gái khéo tay như vậy, mà bài thí nghiệm của hai người bắt buộc họ phải thống nhất thời gian hành động cùng nhau, nên lúc Ôn Miếu đòi đi học tiết kỹ thuật làm Dư Châu Châu phát khùng.

“Cậu có phải đàn ông không đó? Tiết học kia có gì mà cậu thích? Chúng ta cần luyện tập đó, luyện tập!”

Ôn Miếu ngáp một cái, “Luyện tập cái đầu cậu đó! Thí nghiệm của tui mình gần như không cần kỹ thuật khó gì cả, còn không phải cậu tính đọc manga trong phòng thí nghiệm chứ luyện tập cái quần! Thật ra tó cảm thấy vừa đọc truyện trong lớp vừa để phòng giáo viên phát hiện còn kích thích hơn nhiều, cậu nói đúng không?”

Dư Châu Châu đuối lý, thí nghiệm của hai người đúng là rất đơn giản: Mô phỏng mặt trời mọc.

Nguyên lý cơ bản là tác dụng của ánh sáng khúc xạ, dụng cụ cần thiết là một hộp vuông, một đèn pin cầm tay, với thêm một cái bình thủy tinh, nói chính xác là xé nhãn của bình truyền dịch. Đèn pin đại biểu bằng mặt trời, hộp vuông đại biểu cho độ cao của đường chân trời, cũng vừa vặn che được ánh sáng của đèn pin, các bạn học ngồi dưới bục giảng sẽ không thấy gì cả. Nhưng khi hai người thả bình truyền dịch đầy nước lên thì các bạn học có thể thấy được ánh sáng từ đèn pin cầm tay. Bình truyền dịch lúc này là tầng khí quyển, để ánh mặt trời có thể khúc xạ, thể hiện cho cậu, “Rạng sáng là trước khi mặt trời mọc thật sự.”

Theo lời của Ôn Miếu mà nói thì cái thí nghiệm này rất nhàm chán, một đứa nhỏ sáu tuổi cũng có thể làm được. Cô giáo vật lý luôn yêu cầu — “Tự mình nhớ lời kịch, đừng đến lúc đó nói cả lăm lăm mắt mặt cô là được!”

Nhưng điều làm Ôn Miếu không hiểu là, lần đầu bọn họ vào chuẩn bị dụng cụ thí nghiệm, lúc cậu đang cầm đèn pin để lắp pin vào thì nghe tiếng cười khúc khích của Dư Châu Châu đang hứng nước cho bình truyền dịch.

Cậu nhẹ nhàng đi tới, thấy cô đang ngồi rót nước một cách chăm chú, khóe miệng nhếch lên, không biết đang nhớ chuyện gì.

Cô giờ cái bình lên, nhỏ giọng lầu bầu, “Ha, mang nước thánh đi thôi!”

“Nước thánh gì đó?”

Dư Châu Châu bị cắt đứt dòng suy nghĩ hết lên một tiếng, bình nước trong tay tuột xuống, rơi xuống đất.

Thẩm Dương đang lau chùi vại cá và giả định ở cạnh nhìn bọn họ như hai tên hề, ánh mắt rất lạnh nhạt.

Dư Châu Châu và Thẩm Dương vào ngày thứ bảy học thêm bên ban A không hề nói gì với nhau, trừ câu ‘Làm phiền một chút tớ cần đi WC’ cả. Chỗ ngồi của ban A thay đổi theo thành tích thi từng tháng, nhưng bạn học của Dư Châu Châu và Thẩm Dương không bao giờ thay đổi, giống như hai cục đá lớn nằm dính trên đất.

Dư Châu Châu mơ hồ cảm thấy, mình đã quen với việc đứng thứ hai của trường rồi, đây không phải là chuyện xấu, cuộc sống vẫn như trước, học hành, cuộc sống vẫn vậy, có đọc thêm một chút truyện tranh, đánh cầu lông, chạy bộ, mẹ cũng đồng ý mua máy vi tính cho cô sau Tết.

Thẩm Dương lại căng như dây cung, cô không phải là Dư Châu Châu.

Thậm chí cô không tự chủ được mà học theo cách sống của Ôn Miếu, giống như họ của đôi phương vậy, ôn hòa.

Trần An là nhân vật chính của trò chơi, còn cả chuyện cũ ở trường tiểu học, đan dệt thành hình ảnh không chân thật ngoài bình thủy tinh.

Ngoại trừ lần gặp đầu tiên cô vật lý dẫn cô đến phòng thí nghiệm gặp được Thẩm Dương ra thì không còn gặp nhau nữa, đối với việc Dư Châu Châu trốn học để chơi này, Ôn Miếu luôn dùng ánh mắt ‘Cậu xem người đứng hạng nhất khối kia, vì có thêm thời gian học, ngay cả tiết của cô vật lý cũng không thêm quan tâm, đáng đời cậu đứng thứ hai’ để kích thích Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu vừa ủ rũ vừa hỏi Ôn Miếu, “Cậu để ý ghê ta, thế cậu thi sao? Thái độ học tập của cậu còn không bằng tớ đó!”

Ôn Miếu không hề nghĩ ngợi, lười biếng trả lời, “Nhưng mà, Châu Châu này, chúng ta không giống nhau.”

Dư Châu Châu đột nhiên ngăn người.

Hình như đã từng thấy đầu rồi.

Kí ức đến rất mãnh liệt, nhưng lại trở về trắng tay —

Lúc về lớp thì phát hiện mọi người đang phát bài kiểm tra anh toán lý văn hỏi chủ nhật, từ hàng thứ nhất truyền về sau, trong lớp náo nhiệt vô cùng. Đại biểu từng môn đứng ở bục giảng kêu to, “Có ai thiếu bài kiểm tra văn không? Có ai thiếu không?”

“Tớ thiếu, tớ thiếu!” Ủy viên văn nghệ vừa giơ tay hô to thì nghe thấy tiếng cười của mọi người xung quanh.

Dư Châu Châu đi từ cửa sau lên chỗ, lúc đi ngang qua thì thấy Tần Mỹ Hương đang thu dọn bài thi cho các bạn ngồi xung quanh, xếp chỉnh tề theo từng môn học, mặc dù người ta chẳng quan tâm.

Một cái đỉnh đã tạo ra huyết án. Tần Mỹ Hương bắt bình cho cô, nhưng Dư Châu Châu không làm gì cho cô ấy cả. Bây giờ người bị bắt nạt là Tần Mỹ Hương, cô lại không có đủ dũng khí để nhét lại bài thi vào tay đám Từ Chí Cường.

Đi tới chỗ ngồi của mình, cô phát hiện Mã Viễn Phi đã nhận bài thi cho mình.

Dư Châu Châu cảm thấy cảm động, lại nhìn bài thi bị ném lộn xộn của Ôn Miếu, đột nhiên nở nụ cười ấm áp, cười nói với Mã Viễn Phi, “Cảm ơn cậu.”

Mã Viễn Phi luôn hiếu động, giống như đứa trẻ bị bệnh tăng động vậy. Nhưng Dư Châu Châu đã phát hiện từ lâu, cho dù về mặt của người khác thế nào, con mắt của cậu ta luôn có khoảng trống, con người rất ít khi đi chuyển, trông mặt trắng rất nhiều. Nếu như đem nửa mặt của cậu ta che đi, chỉ nhìn đôi mắt thì không bao giờ đoán được về mặt của cậu ta cả.

Nhưng nghe được lời cảm ơn, cậu ta không hề nhìn cô, chỉ hơi đỏ mặt, nhin không được nói, “Cất bài kiểm tra cẩn thận đi, sau đó đừng có đụng vào bài thi trong học bàn của tớ!”

Dư Châu Châu ngại ngùng sờ mũi. Cô luôn quên mang theo bài thi, mỗi lúc đi học, đến khi cô giáo giảng đáp án của bài thi, cô luôn cướp bài thi trong học bàn của Mã Viễn Phi, nhưng học bàn của cậu bạn rất loạn, phải mò mãi mới tìm được bài thi.

“Đừng rồi, lúc này có vật lý mới đến, bảo sắp công bố danh sách các bạn học tham gia thi đấu, lúc nữa đến phòng thí nghiệm với ban hai để nói vài chuyện.”

Được rồi, kiểm tra lời kịch phải hông? Dư Châu Châu chán nản nhét quyển Inuyasha vào cặp.

“Còn nữa.” Mã Viễn Phi nói thêm, “Hình như lần này thi với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm đó.”

“À.” Cô gật gù một cái, sau đó đột nhiên ngừng đầu, “Cậu nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 71: Đều là họa từ màn đẩy tường

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Too Meo**

“Cô rất nhớ Chiêm Yến Phi”

“Châu... Dư Châu Châu, sao thế? Cậu căng thẳng à?”

Ôn Miểu thấy Dư Châu Châu không hào phóng thân nhiên như hồi sáng, lúc này đi chỉ nhìn chăm chăm xuống đất, thái độ rất khác thường, đột nhiên có chút lo lắng. Lúc gọi tiếng ‘Châu Châu’ thân mật, cậu suýt nữa đã cắn phải lưỡi, vội vàng đổi giọng, kêu thêm họ vào.

Dư Châu Châu ngừng đầu, gật đầu rồi lắc đầu.

Cô không biết nên nói rõ với Ôn Miểu kiểu gì? Cô không căng thẳng vì tiết học dự giờ này.

Sáng ngày 24 tháng 12, bầu trời xám tro. Đám người Dư Châu Châu đợi cô vật lý và chủ nhiệm dắt đi, nhảy xuống xe buýt, đi vào trong trường trung học cơ sở trực thuộc đại học trong cơn gió lạnh đầu hiu. Có vẻ như sân trường đã được quét sạch tuyết nên trông rất sạch sẽ. Bởi vì lúc này đang là giờ học nên sân trường không có học sinh nào lảng vảng cả.

Dư Châu Châu không biết mình nghĩ gì. Cô hơi sợ hãi với ngôi trường trung học thuộc đại học này, sợ đến mức ngồi trên xe rất yên tĩnh, nào cô gần như muốn ngừng hoạt động. Nhưng lúc đi vào trường học, phát hiện ngôi trường trống vắng, cô lại cảm thấy có chút mất mát.

“Ây dô, sợ cái gì chứ, có tờ đây rồi! Nếu cậu quên từ thì tớ sẽ tiếp lời cậu ngay!” Ôn Miểu cố ý nói lớn tiếng, sau đó còn dùng cùi chỏ chọc cô một cái, cứ như đang khuyến khích cho oan gia của mình vậy.

Dư Châu Châu hơi cười, “A, yên tâm đi, tớ không sao. Còn có... sau này cậu cứ gọi tớ là Châu Châu cũng được.”

Ôn Miểu được đền bù như mong muốn lập tức quay đầu, “Ít thấy người sang bắt quàng làm họ đi cô nương.”

—

Dư Châu Châu chuẩn bị tinh thần, Ôn Miểu thì lo lắng.

Đây là lần thứ tư cậu chạy đi WC rồi.

Ngay cả Thẩm Dương luôn lạnh mặt cũng bắt đầu cúi đầu lo lắng, giống như đang ôn lại những lời cần nói của cô bạn vậy. Ôn kịch bản dưới sự lo lắng sẽ càng làm nào trở nên trống rỗng, Thẩm Dương đã tập đến lần thứ sáu nhưng vẫn bị kẹt ở chỗ cũ, sau đó không thể nhớ nổi những thứ đằng sau.

Lúc này, người tỉnh táo nhất lại là Dư Châu Châu. Cô nghiêng đầu nhìn về trước, ngay cả nụ cười của cô Vật lý và chủ nhiệm cũng trở nên cứng ngắc. Nhìn các bạn học trường khác biểu diễn, các bạn học của trường trung học số 13 trở nên im lặng. Tình huống này làm tâm trạng của Dư Châu Châu trở nên nặng nề.

Cô rất lo lắng đó.

Cái vinh dự tập thể vốn đã chết hẳn sau khi tốt nghiệp tiểu học này lại bùng cháy lần nữa. Ý chí chiến đấu của Dư Châu Châu giống như nhân dân Trung Quốc hồi năm mươi năm trước vậy, chỉ có thể thức tỉnh vào lúc bị dồn tới đường cùng.

Cái kiểu bố trí lễ đường đáng sợ này khiến cho người khác cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Trên sân khấu có bàn, bệ đèn, bục giảng, hình chiếu, sau khi rút thăm, các đội sẽ lên sân khấu theo thứ tự. Mà tất cả các nhà phê bình và giáo viên học sinh trường khác sẽ ngồi dưới sân khấu quan sát, một đám người đông nghìn nghịt tròng mắt nhìn người dự thi trên sân khấu, có thể tưởng tượng được, cái kiểu ‘lớp học’ kinh khủng này cực kì giống mấy màn hội cung ba đôi vậy đó.

Ở trong cái kiểu sân khấu đáng sợ như vậy, sao có thể không lo lắng cơ chứ?

Ôn Miểu vừa từ WC trở về đã ngồi cạnh Dư Châu Châu ngơ ngẩn, cậu ngừng đầu nhìn bức tranh chữ ở trên sân khấu, nhếch môi.

Chăm chọc nhất là sáu chữ lớn trên bức tranh chữ kia viết “Vui sướng khỏi nguồn tất cả.”

“Vui sướng cái quần què!” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi mắng, Dư Châu Châu ở cạnh cười ra tiếng.

“Đừng lo lắng, cậu nghe tớ nói nè.” Bởi vì không gặp người quen cũ nào nên Dư Châu Châu trở nên tinh táo hơn rất nhiều, nụ cười còn giữ trên môi, cô thỉnh thoảng còn nhìn xung quanh, bộ dạng linh hoạt này của cô gần như trở thành người sống duy nhất trong trường cơ.

Ôn Miểu nhìn sang với ánh mắt nghi ngờ, Dư Châu Châu nghiêm mặt, chân thành nói, “Ôn Miểu, tới lúc đó cậu chỉ cần nhìn các bạn học trong lớp mình là được, còn khán giả dưới sân khấu cứ xem là heo á.”

Ôn Miểu kinh ngạc, chỉ vào mũi mình bảo, “Vậy đối với mấy người đang trên sân khấu hiện giờ, có phải tụi mình cũng là heo không á?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Ừ, đối với họ mà nói, chúng ta là heo hết đó.”

Ôn Miểu dở khóc dở cười, “Cái phương pháp khuyến bảo này của cậu là kiểu quần què gì thế? Tự chửi mình là heo á?”

“Cậu hãy nhớ kỹ câu này.” Dư Châu Châu không cười, “Một khi lên sân khấu, lúc hai người chúng ta đang bày dụng cụ thì nghiêm túc nói câu này ba lần, nhất định phải nói!”

Ôn Miểu bị gương mặt nghiêm túc của Dư Châu Châu làm rung động, không hỏi tại sao, chỉ gật đầu lia lịa.

Dư Châu Châu vỗ nhẹ vai cậu, quay đầu nhìn cô giáo Ngữ văn đang nở nụ cười cứng ngắc với giọng điệu rất buồn nôn của trường khác trên sân khấu.

Cô muốn nói cho Ôn Miểu rằng, câu này không phải mắng ai hết. Cô gái nói cho cô biết câu này không biết có còn đứng trên sân khấu nữa hay không.

Cô rất nhớ Chiêm Yến Phi.

Năm đó Dư Châu Châu đi thi kể chuyện, một lần đã nổi tiếng, lần đầu cô tham gia làm MC cho cuộc tranh tài toàn tỉnh cùng Chiêm Yến Phi, cô rất lo lắng và căng thẳng. Những câu thoại kịch bản giống như đang bận đi dạ hội vậy, Dư Châu Châu cũng không thể tùy ý phát huy như khi kể chuyện, chỉ sợ đọc sai một câu thì hỏng hết cả chương trình, cho nên ngồi một mình trong góc, đọc đi đọc lại kịch bản, cực kì giống với Ôn Miểu và Thẩm Dương lúc này.

Khi đó, Chiêm Yến Phi cầm tay của cô, bảo rằng “Không có gì đâu, cậu nhớ kỹ nè, dưới sân khấu đều là heo hết.”

Tiểu Yến Tử lúc một đã có sự thành thực và cẩn thận khác với các bạn học cùng lớp, gương mặt đáng yêu của cô bạn nọ một nụ cười với lúm đồng tiền, lòng bàn tay mềm mại, thể mà nói với cô, dưới sân khấu đều là heo hết. Lúc nói chữ cuối, cô bạn mỉm cười nhưng lại mang theo phong độ hiên ngang lắm liệt.

Đây là cách giảm bớt căng thẳng mà Chiêm Yến Phi nghĩ ra, Dư Châu Châu cũng nửa tin nửa ngờ, cố gắng học cho thuộc kịch bản.

Sau đó lúc chuẩn bị lên sân khấu, Chiêm Yến Phi lại cầm tay cô lần nữa, nhỏ giọng nói, nào, chúng ta cùng nói một lần.

Nói cái gì hả?

Dưới sân khấu đều là heo.

Dư Châu Châu cả lăm nhìn xung quanh, bây giờ á?

Nói nhanh!

Hai cô bé thả microphone xuống, cùng nhau đồng thanh với âm lượng chỉ có đối phương mới nghe được.

Dưới sân khấu đều là heo!

Hành vi kích thích nhưng hoang đường này làm Dư Châu Châu cười thành tiếng, sau đó mới phát hiện, cảm giác căng thẳng cũng tung bay theo tiếng cười rồi.

“Tôi tuyên bố, đội chủ nhà trường trung học trực thuộc đại học sư phạm bắt đầu!”

Dư Châu Châu rời khỏi kí ức của mình, ngửa đầu cười cười nhìn đèn treo bằng thủy tinh trên trần nhà. Cô học được tư thái tự nhiên từ Chiêm Yến Phi, khi hai người đứng trên sân khấu chưa bao giờ nhìn xuống sân khấu cả, lời kịch mượt mà, ánh đèn hoa mỹ, thậm chí cả tiếng vỗ tay nhiệt liệt đều không quan trọng chút nào. Quan trọng là hai người các cô đứng trên sân khấu, không nhìn tất cả.

Dưới sân khấu đều là heo.

Dư Châu Châu không biết Ôn Miểu luôn ở cạnh nhìn cô chăm chú, cô đã hoàn toàn chìm đắm trong thế giới của mình, hai mắt khép hờ, nụ cười tươi tắn.

Ôn Miểu thở dài một tiếng.

Lúc này, tiếng vỗ tay vang lên, cô giáo Ngử vẫn dẫn các học sinh xuống sân khấu, lớp dự thi tiếp theo bắt đầu đi ra sân khấu từ cánh phải.

“Người tham dự tiếp theo là giáo viên Mai Quý Văn của bộ môn Anh văn thuộc trường trung học trực thuộc sư phạm, lớp dự thi là 61 học sinh của ban một năm hai.”

Dư Châu Châu giương mắt nhìn sân khấu, sau đó cả người cứng đờ.

Chỗ ngồi của lớp Dư Châu Châu cách sân khấu không xa, thị lực của cô lại rất tốt, gần như có thể thấy được áo sơ mi của nam sinh đang giúp giáo viên chỉ huy các bạn học vào chỗ ngồi có bao nhiêu nút áo.

“Châu Châu, không sao chứ?” Đây là lần đầu Ôn Miểu quang minh chính đại gọi thẳng tên Dư Châu Châu, đột nhiên cảm thấy ngại ngùng.

“Tớ, tớ, tớ thế nào?” Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu, nụ cười cứng ngắc, giống như giáo viên Ngử vẫn vừa xuống sân khấu.

Ôn Miểu đang định nói cái gì thì bị tiếng âm nhạc vui vẻ vang lên thu hút, lực chú ý của bọn họ cũng dời đến sân khấu. Trên sân khấu có một nhóm học sinh của trường trung học trực thuộc đại học đứng lên, vỗ tay theo nhịp, sau đó đồng thanh hát bài tiếng anh dễ nghe, hội trường âm u đây từ khi cũng bị thay đổi, các giáo viên bạn học ở dưới cũng vỗ tay theo.

“Đây là bài gì thế?” Ôn Miểu nhỏ giọng hỏi Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu nhún vai, “Tớ không biết tên, nhưng tớ biết nhạc đệm là [Sound of Music] [1], ày dô, hình như bài hát là 1234567, doremi-fa-sol-lasi [2].”

[1] Soud of Music (Tựa Việt là Giai điệu hạnh phúc hoặc Tiếng tơ đồng) là một bộ phim ca nhạc năm 1965 của đạo diễn Robert Wise cùng các diễn viên là Julie Andrews, Christopher Plummer. Bộ phim dựa trên vở nhạc kịch cùng tên của Broadway trong đó bài hát được viết bởi Richard Rodgers, Oscar Hammerstein II và dựa trên cuốn sách nhạc kịch của Howard Lindsay và Russel Crouse. Ernest Lehman viết kịch bản cho phim.

Btw, mình nghĩ cái Châu Châu nhắc đến chắc là bản nhạc kịch.

Link nhạc kịch: <https://www.youtube.com/watch?v=8WrC7seqfOk>

[2] Mình không rõ có phải Bát Nguyệt nhớ nhầm tên không, tên bài hát là Đồ Rê Mi (ba nốt nhạc đầu của phim nhạc), là một bản trình diễn từ nhạc kịch Sound of Music của Rodgers và Hammerstein.

Đây là link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=jp0opnxQ4rY>

Bên trong có một câu mà Dư Châu Châu nhớ rất kỹ, far, a long long way to run. [3]

[3] Câu này mình chỉnh lại nhé, vì lời là Far, a long long way to run, còn Bát Nguyệt viết là far, is long long way to run =]] Chắc chị già lại viết sai:v

Trình độ của trường trung học trực thuộc đại học sư phạm tốt hơn mấy lớp trước rất nhiều, hội trường âm u cũng bởi vì không khí vui vẻ trên sân khấu mà trở nên sáng sủa không ít. Bọn họ thật sự được thả lỏng, từ giáo viên đến học sinh, không có ai mang lại cảm giác diễn trò cứng ngắc, mà rất bình tĩnh – đây không chỉ bởi vì là sân nhà.

Lúc mọi người vẫn hay dùng máy chiếu thì giáo án bằng Powerpoint của họ đã làm rất đẹp. Cách hoạt động rất giống khách quý của Australia vậy, còn giới thiệu các học sinh xuất sắc như giới thiệu các nước dự thi World Cup 2002 vậy.

Dư Châu Châu không nhìn sân khấu nữa, ngẩng đầu nhìn các học sinh ban sáu đang trưng mặt há mồm nhìn sân khấu, nhất là Thẩm Dương – cô bạn luôn cúi đầu lại sáng rực nhìn sân khấu, thậm chí chút ánh sáng phản quang trên kính của cô bạn cũng làm Dư Châu Châu cảm thấy hơi bị khùng bỏ.

Đó là một kiểu không phục, một kiểu không chịu thua. Một kiểu trông ngóng, cũng là một kiểu xem thường.

Dư Châu Châu biết, Thẩm Dương là một cô bạn có chí hướng, nhất định thường so sánh bản thân với các học sinh của trường trọng điểm, mà lần này, cô bạn đã có cơ hội để thấy thực lực của họ, đương nhiên sẽ chú ý kĩ càng.

Nhưng mà cô lại cảm thấy được có chút gì đó khác lạ từ vẻ mặt của Thẩm Dương, thậm chí có chút thù hận, nhưng không quá mãnh liệt. Cơ mà sao lại có thù hận ở đây?

Có lẽ nghĩ nhiều rồi. Dư Châu Châu lắc đầu.

Nhưng sao lại nghĩ nhiều chứ? Ban sáu lúc này thật sự còn sốt sắng hơn trước gấp mười lần, mang bộ dạng này lên sân khấu nhất định sẽ làm hỏng việc hết.

Dư Châu Châu vẫn đang lo nước thương dân bị Ôn Miếu chọt một cái bằng cùi chó kéo về hiện thực, cô ngẩng đầu lên thì thấy ánh đèn trên sân khấu tối lại, chỉ có hai người đi vào khoảng sáng giữa sân khấu.

Quả nhiên là lợi thế của sân nhà.

Cô bạn mặc bộ lễ phục màu lam nhạt đứng giữa sân khấu, mái tóc hơi xoắn, nụ cười long lanh, Dư Châu Châu bùng tỉnh.

Mà cậu bạn đưa lưng về phía Dư Châu Châu thì mặc áo khoác màu trắng mang mũ dạ, cô nhìn hai người đang nhìn nhau dưới âm nhạc dịu dàng, nghiêng đầu hỏi Ôn Miếu, “Cosplay?”

“Hả?”

“Tớ nói là... Cái người đó đang đóng Siêu trộm Kid [4] à?”

[4] Siêu trộm Kid: Là một nhân vật hư cấu trong bộ truyện *Thám tử lừng danh Conan* của tác giả *Gosho Aoyama*. Kid còn là nhân vật chính của series truyện *Magic Kaito*.

Ôn Miếu liếc cô một cái, “Dờ hời! Người ta đang diễn Romeo và Juliet [5] đó mà!”

[5] Romeo và Juliet: *Cái này thì hầu hết mọi người đã biết rồi? Nhưng chú thích cho các bạn nhỏ chưa nghe đến cái này. Romeo và Juliet là vở bi kịch được viết bởi nhà văn đại tài của nước Anh, William Shakespeare. Vở kịch này và vở Hamlet là 2 vở nổi tiếng nhất và được diễn lại rất thường xuyên.*

Dư Châu Châu thờ dài, tên si hán ngữ ngêch Romeo sao lại mặc giống như hiệp sĩ rừng xanh Robin Hood vậy chứ?

Nhưng lúc cậu nam sinh kia mở miệng nói chuyện, Dư Châu Châu không có cách nào mắng sau lưng nữa cả. Cách phát âm Tiếng anh và giọng nói đó rất quen thuộc. Dư Châu Châu rất quen với cái giọng nói đang hoảng hốt trong của người này, trong ấn tượng của cô, giọng nói này luôn làm cô tức tới mức nổi phẫn, cũng có lúc đặc ý, có khi khó chịu nhưng cũng chân thành, thân thiết, và rất tốt đẹp.

Xưa nay cô chưa từng phủ nhận, người này có năng lực đứng chỉ huy mọi người ở trên sân khấu. Từ lần đầu cô và cậu ấy cùng đứng chung đọc bài thơ trên sân khấu, cô đã biết rõ điều này.

Chỉ cần cậu ấy nghiêm túc.

Lời kịch của Romeo và Juliet không có nhiều người hiểu rõ, lúc Ôn Miếu đang chìm đắm trong nội dung vở kịch, Dư Châu Châu ở cạnh thì thầm một câu, Shakespeare [4] làm chuyện thật.

[4] William Shakespeare: Sinh năm 1564 và mất năm 1616, là một nhà văn và nhà viết kịch người Anh, được coi là nhà văn vĩ đại nhất của Anh và là nhà viết kịch đi trước thời đại. Ông cũng được vinh danh là nhà thơ tiêu biểu của nước Anh và là ‘Nhà thơ của Avon’. Những tác phẩm của ông bao gồm cả những tác phẩm hợp tác bao gồm 38 vở kịch, 154 bản sonnet, hai bản thơ tường thuật dài và vài bài thơ ngắn. Những vở kịch của ông được dịch thành nhiều ngôn ngữ và trình diễn nhiều hơn bất kỳ nhà viết kịch nào.

Hầu hết các tác phẩm nổi tiếng của ông được sáng tác vào giai đoạn từ 1589 đến 1613, những vở kịch đầu tiên của ông chủ yếu là hài kịch và kịch lịch sử, những thể loại này được ông tăng lên sự tinh tế và nghệ thuật vào cuối thế kỷ XVI. Sau đó ông sáng tác các bi kịch đến năm 1608, bao gồm các tác phẩm tiêu biểu: Hamlet, Vua Lear, Othello và Macbeth, gồm một vài tác phẩm nổi tiếng nhất của ông bằng tiếng Anh. Trong giai đoạn cuối cùng của sự nghiệp sáng tác, ông sáng tác những vở kịch buồn, hay còn gọi là lãng mạn và hợp tác với các nhà viết kịch khác.

Ánh sáng lần nữa sáng lên, cả hội trường vỗ tay. Siêu trộm Kid cầm tay Juliet, lấy mũ dạ đẹp đẽ trên đầu xuống, khom lưng cảm ơn với các khán giả, Ôn Miếu than thở một lát rồi mỉm cười, ánh mắt cũng liếc về Dư Châu Châu đang nghiêm nghị.

Cậu chưa từng thấy đôi mắt của Dư Châu Châu như vậy lần nào trước đây.

Lúc màn diễn của trường trung học trực thuộc đại học kết thúc, cánh gà lại chào đón các bạn học vừa rời khỏi sân khấu để gửi lên sân khấu một nhóm mờ nhạt hơn.

Còn hai lớp, trong đó có lớp của Dư Châu Châu. Mọi người đã đợi hai tiếng đồng hồ, vội vã lo lắng, sĩ khí cũng hạ thấp. Ôn Miếu trở nên căng thẳng. Cậu không muốn nói với Dư Châu Châu rằng cậu rất ghen tị với Romeo lúc này. Đây là lần đầu tiên cậu tự ti đến vậy, mặc dù cậu chưa lên sân khấu.

Mình không để ý. Ôn Miếu tự nói với bản thân. Cậu tự nhủ, mọi thứ chỉ cần gần tốt là ổn rồi.

Thật sự là được rồi à? Chỉ như vậy mà thôi hả?

Thẩm Dương lạnh lùng nhìn sân nhà, miệng lẩm bầm lời thoi của mình không ngừng, sau đó lại bị kẹt ở chỗ cũ, mồ hôi trên trán cô chảy xuống.

Dư Châu Châu vừa thoát khỏi thế giới của mình đột nhiên đứng lên.

Thẩm Dương và Ôn Miếu giật mình, Dư Châu Châu nhìn hai người, cau mày, cảm giác như hai kẻ này sắp đi tới pháp trường vậy.

“Châu Châu...”

“Đi, đi toilet với tớ.”

“Cậu nói cái gì?” Đây là lần đầu Thẩm Dương nói câu khác ngoài ‘Làm phiền’ với Dư Châu Châu.

“Tớ nói,” Dư Châu Châu dùng uy nghiêm không cho phản bác, nói lại lần nữa, “Hai cậu, cùng tớ đi toilet!”

Ôn Miếu đứng dựa ở nhà WC nữ. Đây là lần đầu cậu bị nữ sinh kéo đi WC chung, còn may chưa bị kéo vào chung WC đó.

Dư Châu Châu đứng là đưa dờ hơi. Cậu nằng thẳm trong lòng.

Dư Châu Châu đi ra khỏi WC, kéo tay áo hai người lại, nói, “Hiện tại khoan về lại đã.”

“Cậu muốn làm gì?” Về mặt của Thẩm Dương trở nên mất kiên nhẫn, Ôn Miếu vốn nên ở cạnh ôn ào kêu ‘Á á á, hạng nhất và hạng nhì oán nhau’ thì lại không có sức quan tâm hai người.

“Có phải hai người các cậu lo lắng lắm phải không?”

“Tôi không lo lắng.” Thẩm Dương nghiêng đầu, “Có gì mà lo lắng chứ?”

Ôn Miếu lại ngoan ngoãn gật đầu, “Tớ lo lắng. Tớ sợ lát nữa lỡ tay làm rơi bình thủy tinh.”

Dư Châu Châu cầm chặt tay áo hai người không buông, “Cho nên, tới đây, ba chúng ta đẩy tường đi.”

“Cậu làm gì thế? Rảnh lắm hả? Tớ thấy cậu không phải lo lắng mà muốn quậy thì có!” Ôn Miếu hất tay cô ra, tức giận muốn trở về hội trường.

“Tớ nói thật,” Dư Châu Châu không giận, cô giải thích, “Trước đây tớ thấy trong sách báo, đứng thẳng người, hai tay dùng sức đẩy vào tường, có thể làm căng bắp thịt ở bụng dưới, đây là cách giảm lo lắng vô cùng có hiệu quả, thật đấy!”

Cô nhìn Ôn Miếu với ánh mắt tha thiết, sau đó nhìn Thẩm Dương với ánh mắt ra hiệu. Ôn Miếu biết, Thẩm Dương phụ trách thí nghiệm ‘nghiên cứu ánh sáng ở các chất lỏng khác nhau’ – đây là thí nghiệm đầu tiên trong lần dự thi lần này, nếu mở đầu không tốt thì sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của người khác.

Ôn Miếu đã hỏi hiểu hành động điên cuồng của Dư Châu Châu rồi. Xưa nay Thẩm Dương không quan tâm cô, lần này đương nhiên không để ý, không biết có phải bị biểu hiện của các bạn học thuộc trung học thực thuộc đại học sự phạm kích thích không nữa.

“Được...” Ôn Miếu gật đầu, cười với Thẩm Dương, “Chúng ta cho cậu ấy chút mặt mũi đi, có lẽ cậu ấy căng thẳng, ngại đẩy tường một mình nên kéo chúng ta.... Dù sao cũng không có ai ở chỗ này, vậy... vậy đẩy một chút cũng được...”

Đúng là ngu mọe nó rồi. Ôn Miếu nói xong lời này, cũng tự ý bỏ qua ánh mắt cảm ơn của Dư Châu Châu.

Sau đó ba người nhìn xung quanh, xác nhận hành lang không có ai, hai người đứng xung quanh Dư Châu Châu đang ở giữa, đưa hai tay dè lên vách tường ở trước.

“Nhất định phải dùng hết sức, xem như bức tường này có thể đẩy được, nhớ kĩ đó, nhất định phải dùng sức!”

Sau khi nói xong, cô xông lên đẩy. Ôn Miếu há to miệng, cậu có thể thấy được mấy chữ trong đôi mắt ngạc nhiên của Thẩm Dương.

Kẻ ngốc.

Nhưng Dư Châu Châu lại chẳng quan tâm ai hết, gương mặt đỏ bừng chuyển chủ của cô lại lay sang bên họ. Ôn Miếu cười chạy tới cạnh cô, cũng bắt đầu dùng sức đẩy tường, lơ đãng nhìn thấy Thẩm Dương im lặng đứng chung bên cạnh, gương mặt trầm tĩnh không dữ tợn như Dư Châu Châu, nhưng ở hai bên trái lại xuất hiện gân xanh, nói rõ cô bạn cũng dùng sức lắm đó.

“Không nổi nữa, không nổi nữa, không nổi nữa.” Dư Châu Châu là người đầu tiên bỏ cuộc, lau mồ hôi ở hai bên trán.

Sau đó mím cười nhìn hai người đang kiên trì đẩy tường ở trước mặt, giống như muốn đem hết lo lắng và tự ti ném vào trong tường.

Cuối cùng, sau khi kết thúc, Thẩm Dương thở hổn hển rồi mím cười với Dư Châu Châu, mặc dù trong nháy mắt nhưng rất dịu dàng.

Ôn Miếu thì lại cảm thấy ung dung như mới giành lại cuộc sống, cảm xúc đè nén nơi ngực bị quét sạch, cậu nhếch môi cười ha ha.

“Này Châu Châu,” Ôn Miếu gọi tên cô rất thuận miệng, “Cách này có tác dụng ghê, cậu kiểm đầu ra mấy trò này thế...”

Cậu dừng lại, chợt phát hiện sau lưng ba người có một thiếu niên đẹp trai đang cảm mũi dạ, trên người đang mặc áo sơ mi màu trắng và cả... gương mặt lạnh như băng.

Là Romeo lúc này.

“Các cậu đang làm gì?”

Thẩm Dương lập tức cúi đầu, không biết là vì xấu hổ hay vì cái gì. Ôn Miếu thì thấy Dư Châu Châu há to mồm, vẻ mặt như thể đang trộm đồ bị người ta bắt quả tang vậy, thậm chí còn có sự sợ hãi khó hiểu.

“Chúng tớ...”

Ôn Miếu giật giật miệng, muốn giải thích một chút, dù sao mình cũng đang ở trong trường người ta làm bậy, cho nên cũng là bên dưới lý.

Nhưng thiếu niên chỉ nhìn Dư Châu Châu chằm chằm, giống như cậu và Thẩm Dương không tồn tại vậy.

Hơn nữa, ánh mắt rất âm trầm ác độc.

Mẹ nó, không phải chỉ đẩy tường trường các cậu thôi à, hung ác cái mọe gì, làm trò quần què gì đó!! Ôn Miếu đi tới trước mặt Dư Châu Châu, che cô lại, đang định mở miệng nói gì thì chàng trai lại cúi đầu, giọng nói hơi khàn khàn.

“Dư Châu Châu, tớ hỏi cậu, cậu đẩy tường làm gì?”

Hành lang im lặng giống như đường hầm thời gian dài vô tận, chỉ có một cánh cửa sổ ở cuối đường, ánh sáng mờ nhạt xám trắng xuyên qua đó. Chàng trai đứng ngược sáng, không ai thấy rõ vẻ mặt của cậu.

Thì ra bọn họ quen nhau. Ôn Miếu đột nhiên cảm thấy, mình đã mờ nhạt giống như vách tường màu trắng xám kia rồi. Cái không khí im lặng lạnh lẽo này như muốn bao trùm lấy bốn người.

Bầu không khí không thể phá hủy này lại xuất hiện từ Dư Châu Châu đang ở sau lưng Ôn Miếu.

Cô dùng vẻ mặt nịnh nọt, vươn tay trái vuốt nhẹ vách tường, giống như đang vuốt lông cho con chó vậy.

“Chúng tớ chỉ làm chút chuyện tốt...”

Gương mặt của chàng trai lộ vẻ chăm chọc, giống như muốn nói, cậu cứ tiếp tục nói dối đi, tôi nghe cậu bịa chuyện.

“Ồ, có chuyện tốt gì cần ba người phải đẩy tường thế?” Cậu nhướn mày cười.

Dư Châu Châu lại bình tĩnh nở nụ cười, chợt chợt mặt tường.

“Bởi vì bọn tớ phát hiện, tường trường các cậu bị lệch một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 72: Dưới sân khấu không phải chỉ toàn heo

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Too Meo**

“Đổi chợ gay gắt”

“Dư Châu Châu, cậu đi chết đi...” Tiếng của Ôn Miếu bé như muỗi, không biết có phải do cần răng không.

“Sao tớ không nhìn ra tường trường tớ bị lệch nhỉ?” Cuối cùng Lâm Dương cũng từ bỏ gương mặt ưu thương của Romeo, giọng nói không còn tao nhả tự tin như trước – Dư Châu Châu đột nhiên cảm nhận được sự ung dung xuất phát từ trong lòng.

Đây mới là Lâm Dương mà cô biết.

“Bởi vì...” Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn tường trắng thẳng tắp, “Bởi vì vừa nãy tại tớ đã đẩy nó hết lệch rồi...”

Trong nháy mắt, Dư Châu Châu cảm thấy Lâm Dương muốn nhào lên cắn chết cô.

Mỗi khi cô thấy cậu ấy, trong lòng luôn mang theo chút hoảng loạn máu thuẫn, lời nói, việc làm đều thoát khỏi quỹ đạo bình thường. Hoặc nói là cô cố ý, cố ý đưa đề tài đi xa, giống như chỉ có làm vậy mới có thể tránh được trăm mối khúc mắc của hai người.

Giống như các lần trước vậy, com hộp, băng vệ sinh, lời chúc phúc thiếu một câu, tất cả cách làm kì quái chỉ để dính lại như trước kia.

Dư Châu Châu không nhìn ánh mắt khinh bỉ của Ôn Miểu, cũng không quan tâm về mặt kinh ngạc của Thẩm Dương. Cô vẫn nở nụ cười bình thản, ánh mắt nhìn Lâm Dương mang theo chút lo lắng.

Lâm Dương không cười. Hành lang yên tĩnh vô tận, cậu giống như con thú nhỏ, lúc che giấu vết thương chỉ có thể dùng bộ lông và móng vuốt sắc nhọn của mình, chỉ hép mắt, im lặng đứng đối diện Dư Châu Châu, trên người mang theo mùi vị lạnh lẽo.

Lâm Dương mà Dư Châu Châu biết chỉ xuất hiện mấy giây sau đó biến mất ở trong bức tường bị lệch.

“Cậu cảm thấy như thế rất thú vị hả?” Lâm Dương cười nhưng nụ cười này không có chút sáng sủa ấm áp nào.

Lông mày của Dư Châu Châu nhíu lên, cảm thấy rất khó chịu ở ngực nhưng không nói gì.

“Cậu lớn thế này rồi còn dùng cơ này sao? Cậu tưởng cậu là học sinh tiểu học đó à?”

“Biến mất không nói lời nào, bây giờ lại nhớ ra từ đâu thế? Sau đó bắt đầu dùng chút trò khôn vặt đó để lừa người, bắt nạt người khác sao?”

Lâm Dương ôm ngực dựa vào tường, mỗi câu nói đều dùng giọng điệu bình thản, thậm chí còn nở nụ cười khinh thường, chẳng qua âm cuối mang chút run rẩy làm lộ tâm trạng của cậu.

Ôn Miểu ngẩn người, cậu nhìn Dư Châu Châu giống như nữ vương nắm giữ mọi thứ, ba phút trước cúi đầu, gương mặt đỏ bừng, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ còn bím tóc đuôi ngựa đang vung vẩy, giống như Hi Thước không chịu thua.

Lúc biết Romeo và Dư Châu Châu quen nhau, cậu ngoan ngoãn im miệng nhưng lúc này không thể kiềm chế được rồi.

“Bọn tôi không làm hỏng tường trường cậu, cậu quản chúng tôi đẩy tường làm gì? Con mọc nó chứ, cậu nói cái chó gì thế? Mang mũ dạ xong thì không biết mình mang họ gì hả? Con mọc nó, hôm nay tôi rất chướng mắt cậu đấy...”

“Ôn Miểu!”

Dư Châu Châu kéo Ôn Miểu lại, ngón tay dính đầy mồ hôi và lạnh lẽo chạm lên phần tay không bị tay áo che khuất của Ôn Miểu, khiến cả người cậu bị lạnh run, con giận cũng xẹp bớt.

“Đừng nói nữa, đi thôi.” Dư Châu Châu lắc đầu với Ôn Miểu, cúi đầu vòng qua Lâm Dương để đi về hội trường, lúc lướt qua cậu thì tay bị giữ chặt lại.

“Tớ chưa nói xong, cậu đi đâu?” Gò má của Lâm Dương hơi đỏ, đôi mắt sáng ngời đến đáng sợ.

Ôn Miểu ở cạnh muốn xông lên thì Lâm Dương vung tay, “Bạn học kia, cậu bình tĩnh chút đi, đây là chuyện của chúng tôi, không liên quan tới cậu.”

Bước chân của Ôn Miểu cứng lại giữa không trung, ngưng lại, trên mặt nửa tức giận nửa bối rối.

Vóc dáng của Lâm Dương đã cao hơn Dư Châu Châu nửa cái đầu, Dư Châu Châu không gãy dựa, chỉ ngẩng đầu nhìn chàng trai vừa trưởng thành với ánh mắt bình tĩnh, cậu ấy đã thay đổi rất nhiều, thứ xa lạ với cô không chỉ chiều cao không thôi.

Nhưng thời gian trôi qua, Lâm Dương không nói gì, cũng chẳng hỏi gì.

Tại sao cậu không học trường trung học trực thuộc đại học sư phạm? Tại sao cậu không liên lạc với tớ? Cậu đang ở đâu?

Cậu có gọi cho Dư Đình Đình, dù sao hai người cũng là chị em họ, nhất định có thể tìm được cô – nhưng cậu không làm. Cậu không biết tại sao.

Cô biến mất giống như một giấc mộng, hoặc nói là, sự tồn tại của cô luôn là một giấc mộng.

Nhưng không có dấu hiệu nào, không có sự chuẩn bị nào cả. Lăng Tường Xuyên luôn than phiền về việc tháo trang sức thay quần áo, cậu lười quan tâm, chỉ một mình đi tới phòng mỹ thuật trả trang phục, sau đó thấy một màn làm người ta giận sôi – đẩy tường làm mọc gì? Người bệnh tâm thần tính vượt ngục à?

Một giây sau, cô bé ở giữa lùi ra, động tác lau mồ hôi trên trán dương khá khếch đại, cười hi hi bảo, không nổi không nổi, tớ mệt chết rồi, hai người tiếp tục có lên!

Âm thanh quen thuộc nhưng lại mang theo sự lạnh lạnh xa lạ. Nụ cười cũng rất quen thuộc, mặt mày như lần đầu gặp gỡ, nhưng Lâm Dương chưa từng thấy Dư Châu Châu cười như thế trước kia.

Nụ cười vui vẻ tự nhiên như thế.

Lâm Dương chưa tới mười lăm tuổi, lần đầu nếm trải nhiều cảm xúc lẫn lộn như vậy, thời gian gấp gáp, cậu không kịp để mở ra từ từ, chỉ có thể chọn lấy một sợi dây trong mớ dây hỗn độn đủ màu sắc xinh đẹp kia.

Màu đỏ tươi, tức giận.

“Cậu cho rằng tớ có thể vui vẻ nghe cậu nói bậy? Còn ngoan ngoãn để cậu bắt nạt?” Giọng nói của Lâm Dương rất bình tĩnh, nhưng bàn tay lại không khống chế được sức mạnh, Dư Châu Châu bị nắm đau tới mức nhàu nhũ nhưng không hừ một tiếng.

Một lát sau, cô ngẩng đầu lên.

“Tớ biết cậu nhường tớ.”

Lâm Dương kinh ngạc, há mồm, tay buông lỏng.

“Cậu yên tâm, tớ sẽ không bắt nạt cậu nữa.”

Dư Châu Châu tránh ra khỏi tay cậu, về mặt kinh hoàng xuất hiện trên mặt Lâm Dương một lát rồi biến mất, cô vội bước về hội trường, không quay đầu lại —

“Tớ nói này, cậu không có gì thật à?”

Dư Châu Châu gật gù, “Không sao.”

Cô rất cảm kích Ôn Miểu không hỏi gì hết, kể cả Romeo là ai.

Dư Châu Châu trở về vị trí ngồi, sau đó khoảng năm phút thì Ôn Miểu và Thẩm Dương cũng trở về. Gương mặt Thẩm Dương ư ảm, Ôn Miểu thì làm bộ như đang suy nghĩ cái gì.

Cô hơi ảo não, nở nụ cười ngai ngùng. “Xin lỗi, lúc này tớ quá tùy hứng, làm các cậu lung tung, bây giờ nhìn lại thì chẳng thấy có hiệu quả gì tốt mà còn xấu ngược nữa.”

Ôn Miểu vung tay không quan tâm, “Tớ không lo lắng nữa rồi, thật đó.” Đột nhiên giọng nhỏ lại, “Còn Thẩm Dương, bộ dạng này của cậu ấy không liên quan đến cậu, lúc này cậu ấy mới cãi nhau với người khác.”

“Thẩm Dương? Cãi nhau?” Hai cái này hình như không thích hợp lắm thì phải.

“Ừ.” Ôn Miếu gật đầu “Cũng cãi nhau với một nam sinh. Cậu vừa đi thi có một nam và nữ sinh tới tìm Romeo kia, kết quả. . . . Lời nói của bọn họ rất đáng ghét, tớ có giúp Thẩm Dương rồi nhưng lại. . .” Ôn Miếu dừng lại, nhún vai.

Hắn không muốn đem nội dung cãi nhau kể lại cho Dư Châu Châu như bà tám, dù sao nếu hắn có trình độ tự tôn mạnh mẽ như đưa biến thái kiểu Thẩm Dương cũng không hi vọng những lời hạ nhục thấp hèn kia bị người khác biết.

“Cuối cùng Romeo mà cậu quen gần gũi tới lại. Thật ra. . . . Thật ra cậu ta là người biết đạo lý, thật đó. Lúc này, sau khi cậu đi, cậu ta cũng giống như mất hồn vậy.” Ôn Miếu nói xong, đôi mắt nhìn về mặt Dư Châu Châu cẩn thận nhưng không phát hiện ra cái gì.

Dư Châu Châu nhanh chóng đổi đề tài, “Cảm xúc của Thẩm Dương có sao không?”

Ôn Miếu nhún vai, bữu môi nhìn Thẩm Dương.

Lúc này Thẩm Dương đang mím chặt môi, không còn học thuộc như lúc này nữa. Dư Châu Châu không biết nên an ủi cô bạn thế nào, không mở miệng mà chỉ vươn tay trái đặt lên tay phải của Thẩm Dương. Tuy ngón tay rất lạnh nhưng ít ra lòng bàn tay vẫn còn ấm nóng, hơi ấm từ bàn tay truyền sang mu bàn tay lạnh lẽo của Thẩm Dương, thành công gọi đối phương khỏi thế giới của mình..

Thẩm Dương nhìn cô một cái, giống như đợi Dư Châu Châu nói gì đó nhưng cô vẫn giữ im lặng.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Dương đột nhiên mở miệng, nhưng lời nói không liên quan đến hiện tại chút nào.

“Cậu có muốn thi vào Chấn Hoa không?”

Dư Châu Châu sùng sốt một chút, sau đó gật đầu vô cùng kiên định.

Không chút do dự nào cả.

Không phải chưa từng bị hỏi vấn đề này, lúc được trả bằng điểm, lời khen của các bạn học luôn kèm theo đề tài ‘thi vào Chấn Hoa’, nhưng khi đó cô luôn nở nụ cười khiêm tốn, sau đó giả vờ vô tình bảo, tớ cũng chưa chắc thi vào Chấn Hoa, chưa từng nghĩ tới, có thể thi vào cao trung trực thuộc vào trường đại học sư phạm là tốt rồi. . .

Dù sao, khóa trước chỉ có một vài người ở trường số 13 thi đậu vào Chấn Hoa.

Chỉ khi đối mặt với Thẩm Dương, Dư Châu Châu mới tin tưởng bọn họ chung một đẳng cấp, có thể sống vai cùng nhau đạt mục tiêu, cũng sẽ không cười nhạo đối phương đặt ra mục tiêu quá xa vời.

Tớ muốn thi vào Chấn Hoa, giống như cậu.

Thẩm Dương nắm chặt tay của cô, trịnh trọng gật đầu, ánh mắt lại liếc nhìn về một nơi nào đó.

“Tớ cũng nhất định phải thi đậu vào Chấn Hoa.” Cô bạn nói thế.

Dư Châu Châu thay đổi sắc mặt. Người cãi nhau với cô bạn này rốt cuộc đã nói gì mà cô ấy phải dùng từ ‘nhất định’ nghiêm trọng đến thế?

Không kịp nghĩ gì thì cô giáo Vật lý ở cạnh đã bắt đầu chỉ huy mọi người xếp thành hàng chuẩn bị lên sân khấu.

Dư Châu Châu cầm chặt tay Thẩm Dương, sau đó im lặng đứng dậy ——

Sát khí.

Dư Châu Châu và Ôn Miếu đang ngồi chung bàn liếc mắt nhìn nhau, họ có thể thấy được lo lắng trong mắt đối phương. Thẩm Dương trên sân khấu tàn ra hơi lạnh sát khí gấp mười lần lúc trước, những người khác mặc dù thấy lạ, nhưng chỉ cho rằng Thẩm Dương đang lo lắng, chỉ có hai người bọn họ mới đoán được tâm trạng thật của cô bạn.

Bởi vì trong giọng nói mang chút run rẩy, và cả tốc độ nói rất nhanh kia nữa.

Thí nghiệm kết thúc, Dư Châu Châu đóng vai diễn viên quần chúng nhắc tay hỏi, “Xin hỏi, tại sao nguồn sáng này lại dùng laser mà không phải đèn pin cầm tay thế?”

“Bởi vì. . .” Nam sinh mập mập hớp tặc với Thẩm Dương còn chưa nói hết câu thì đã bị Thẩm Dương cắt đứt.

“Tia sáng của laser khá tập trung, khi chiếu lên pha lê chỉ có một điểm đỏ, rất dễ cho việc viết số liệu, đồng thời, so sánh giữa laser và đèn pin cầm tay thì lực xuyên thấu của ánh sáng laser mạnh hơn, lúc chúng ta sử dụng những chất lỏng có độ trong suốt thấp để thí nghiệm thì có thể thấy rõ hơn nếu dùng laser.”

Lời nói nhanh chóng lưu loát vô cùng.

“Cảm. . . Cảm ơn. Tớ hiểu rồi.” Dư Châu Châu cười khan hai tiếng rồi ngồi xuống, Thẩm Dương cũng gọi một bạn học đang giờ tay khác lên.

“Cậu ấy ăn phải thuốc nổ à?” Ôn Miếu nhỏ giọng hỏi.

Dư Châu Châu nghĩ một lát, nở nụ cười khổ, “Sợ bây giờ trong phòng này có ngòi dẫn thuốc nổ ấy chứ.”

Ôn Miếu khó hiểu, cười nhạt, “Cậu nói xem, hai cậu như thế có một không?”

Chúng tớ? Dư Châu Châu kinh ngạc. Cô và Thẩm Dương giống nhau lắm à?

Thí nghiệm thứ hai là do Dư Châu Châu và Ôn Miếu làm. Lúc hai người lên sân khấu thì Thẩm Dương đang dọn dẹp đồ đạc của thí nghiệm trước, Dư Châu Châu nghe được tiếng cổ lên nhỏ của cô bạn bên tai.

Ôn Miếu không cười nổi, lúc đứng trên sân khấu nhìn về khán đài then thủ đẩy người khác với việc ngồi quay lưng với khán đài rất nhiều.

“Bắt đầu thôi.” Cậu bạn hít một hơi, chưa từng trải qua chuyện này, từ bề đến giờ hắn chưa từng có cơ hội đứng ở trên sân khấu, cho nên lúc này hơi run run.

“Gấp gì thế?” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Chúng ta còn chưa nói một câu quan trọng đó.”

“Nói gì á? Mọi người đang đợi tại mình đó.” Ôn Miếu sợ đến thay đổi sắc mặt.

“Heo.” Dư Châu Châu bình tĩnh vô cùng, “Lời nói đầu là của cậu, nếu cậu không nói thì tớ cũng không nói.”

Ôn Miếu tức điên, ngẩng đầu nhìn biển người dưới sân khấu, nhỏ giọng nói, “Dưới sân khấu. . . đều là heo.”

“Dưới sân khấu đều là heo.”

“Dưới sân khấu đều là heo.”

Sau đó bật cười không báo trước, gương mặt không còn cứng nhắc như trước nữa. Điểm chính không phải là coi rẻ khán giả bên dưới khán đài, mà làm cái chuyện này trước mặt rất nhiều người, vừa sợ vừa kích thích, nói cách khác, cái này còn đáng sợ hơn cả sợ hãi, cho nên việc làm thí nghiệm sắp tới cũng dễ dàng vô cùng.

Nghiêng mặt nhìn người hợp tác đang cười, trong mắt Dư Châu Châu tràn đầy sự cổ vũ và tán thưởng.

Ôn Miếu cảm thấy trái tim hẳn ấm áp, nhưng đồng thời cũng thấy có chút lạc lõng.

Ví dụ như người bên cạnh cậu có thể dễ dàng làm bầu không khí trở nên sôi động, đứng nói chuyện trên sân khấu bình thường vô cùng thân thiết hào phóng, thậm chí thỉnh thoảng còn nói chuyện hài hước làm khán giả bên dưới phải bật cười. Ôn Miếu đột nhiên cảm thấy Dư Châu Châu lúc này rất chói mắt, giống như không phải chung một xuất xứ với các bạn trong lớp này.

Giống như, cô bạn sẽ bay đi sớm thôi.

“Địa cầu không phải hình tròn sao? Sao các cậu lại dùng hộp vuông để làm đường chân trời?”

Dư Châu Châu sững sốt, vấn đề này căn bản không ở trong phạm vi kế hoạch, cô không rõ lắm. Cô chọt Ôn Miếu bằng cùi chỏ, đối phương không phản ứng, cô nờ nụ cười lúng túng bảo, “Vấn đề này cũng thú vị ghê, nhưng mà cái này cũng không phải khó gì, để trợ thủ của tớ giải thích vấn đề này cho cậu ha.”

Ôn Miếu lúc này mới tỉnh lại, ngu xuẩn hỏi, “Cái gì thế? Tớ thành trợ thủ của cậu hồi nào hả?”

Khán giả bên dưới cười ha hả, trò hài này hầu như không có trong kế hoạch, các bạn học trong lớp và cô Vật lý chỉ có thể ngồi lo lắng, mà bạn học đưa ra đề khó cũng ngại ngồi xuống, chuẩn bị nghe lời mắng của cô giáo.

Mặt Ôn Miếu đỏ bừng, hẳn và Dư Châu Châu nhìn nhau bất lực trong tiếng cười của mọi người.

Dư Châu Châu cười hi hi.

Cô gõ bàn, lớn tiếng nói, “Đừng cười nào, im lặng!”

Tiếng cười dần nhỏ lại, tất cả mọi người mở to hai mắt muốn nhìn xem cô bạn muốn làm gì.

“Theo những gì mình biết về người nghiên cứu khoa học thì có hai điều phải nhớ kĩ.”

Ôn Miếu khóc thét trong lòng. Dư Châu Châu bắt đầu nói bậy rồi.

“Thứ nhất, trong lòng chúng tớ không thể có lòng lấy lợi riêng, ai là người chính ai là trợ thủ, đây không phải là điểm cần quan tâm, tinh thần khoa học là quan trọng nhất, phải nhớ kĩ, chân tướng chỉ có một! Cho dù là người chính hay trợ thủ, tất cả đều phải có trách nhiệm với vấn đề.”

Nói xong, cô còn nờ nụ cười dần mặt với Ôn Miếu.

Mẹ nó. Ôn Miếu mắng chửi Dư Nhị ở trong lòng, thậm chí còn tưởng tượng cảnh hấn đá cô bạn mấy phát.

“Thứ hai, không phải tất cả các thí nghiệm đều hoàn mỹ ngay từ bước đầu, lúc gặp vấn đề và không đủ thời gian, phải dừng lại đúng lúc, cũng phải khiêm tốn nghe ý kiến, phòng ngừa nói một đằng làm một nẻo. Bởi thế, tính bao dung cũng rất quan trọng. Cho nên, đối với vấn đề của bạn học này, hai chúng tớ không rõ lắm, sau khi kết thúc thí nghiệm nhất định sẽ tìm tòi đáp án cho bạn. Đương nhiên, nếu như trong khán đài có bạn học biết rõ, bây giờ có thể giải thích vấn đề này cho mọi người nghe...”

“Tớ biết, điều này rất đơn giản.”

Lời vừa nói xong, dưới sân khấu đã vang lên tiếng trả lời, thời gian chênh lệch rất tuyệt, giống như đã luyện tập từ lâu. Ôn Miếu nhìn về phía khán đài, phát hiện bạn học nam đang đứng ở cạnh hàng thứ nhất, người đó là Romeo.

“Mặc dù địa cầu có hình gần giống như hình cầu, nhưng chúng ta không phải đứng ở trên vệ tinh mà quan sát. Bởi vì bề mặt diện tích của địa cầu rất lớn, người đứng trên địa cầu so với địa cầu thì rất bé, hơn nữa phạm vi tầm mắt chỉ có ở trước mắt, cho nên chỉ có thể thấy một góc diện tích nhỏ của địa cầu, điều này cũng có nghĩa là con người không thể nào thấy rõ toàn bộ địa cầu, cho nên sao có thể cảm nhận được độ cong của địa cầu chứ? Từ giả thiết này, chúng ta lấy tầm mắt của con người để chọn hình thù làm thí nghiệm, thì đường chân trời hẳn là một đường thẳng không có độ cong, cho nên các cậu dùng hộp giấy hình vuông thay cho đường chân trời không có vấn đề gì cả.”

Cậu bạn nam kia nói xong thì nờ nụ cười nghiêm túc, nhìn Dư Châu Châu chăm chăm.

Dư Châu Châu chỉ nhẹ nhàng nói một câu, “Câu trả lời rất đặc sắc, cảm ơn cậu.”

Romeo vẫn bướng bỉnh nhìn Dư Châu Châu chăm chăm, cuối cùng nhỏ giọng nói một câu, “Xin lỗi.”

Không ai chú ý tới câu nói râu ông nọ chấp cằm bà kia này, nhưng Ôn Miếu lại cảm nhận được Dư Châu Châu ở cạnh đang run lên một cái.

Dư Châu Châu nờ nụ cười kéo chuyện về thí nghiệm, đối mặt với gương mặt tinh ngộ của mọi người, cô bắt đầu tổng kết lại. Đối với sự phối hợp xuất sắc để xử lý nguy cơ của cô và Romeo dưới sân khấu, các khán giả dưới sân khấu vỗ tay liên tục để khen thưởng.

Lúc Ôn Miếu xuống sân khấu, cảm thấy trong lòng trở nên lạc lõng và buồn bã hơn nhiều. Lúc Dư Châu Châu vỗ ngực, vui vẻ nói lại, “Cuối cùng cũng gạt được người ta rồi.” Thì hẳn im lặng vô cùng.

Cậu không ù rù vì biểu hiện của mình mà cậu cảm thấy ù rù vì đề ý tới biểu hiện của mình.

Cái cảm giác sung sướng mãnh liệt kia bị màn đối chọi gay gắt giữa hai người họ làm hồng mắt.

Nhiều năm sau, khi nhớ lại hôm nay, cậu chỉ có thể nhớ lại hai hình ảnh mà thôi.

Một hình ảnh là Dư Châu Châu bình thân đứng trên sân khấu, mỉm cười bảo, dưới sân khấu đều là heo, heo, heo!

Mà một hình ảnh khác là chàng trai mặc áo sơ mi trắng, đứng cảm động ra lúc máu chốt, chậm chạp nói, cuối cùng đứng trước mặt các khán giả, không xem ai ra gì, nhìn Dư Châu Châu chăm chú nói một tiếng xin lỗi.

Ôn Miếu buồn bã nghĩ, thật ra, cho dù Dư Châu Châu có vui vẻ thân thiết với mình cỡ nào, cậu cũng không có tư cách để nói câu, “Dưới sân khấu đều là heo.”

Bởi vì trên sân khấu của hai người kia, cậu cũng là một con heo dưới sân khấu.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 73: Hạnh phúc không thể nói

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Too Meo**

“Mẹ, mẹ phải hạnh phúc”

“Cô mời đi ăn?”

“Ừ, bây giờ đã hơn hai giờ chiều rồi. Tất cả mọi người đều đói lắm rồi. Các bạn học khác đi về trường trước, cô Vật lý bảo tám người làm thí nghiệm tại mình tới quán KFC gần đây ăn.”

Dư Châu Châu nghĩ một lát, “Ôn Miểu, cậu nói với cô một tiếng, bảo tớ có chút việc, phải về nhà, nhất định... phải về nhà bây giờ.”

“Về nhà?”

Ôn Miểu còn chưa nói xong thì Dư Châu Châu đã quay người chạy ra ngoài.

Trường trung học trực thuộc đại học sư phạm rất gần với trường đại học sư phạm, lúc chạy về trạm xe, cô có đi quang qua trường đại học sư phạm. Dư Châu Châu dừng chân, chợt nhớ vào một sáng đầy mây, phụ huynh và học sinh tập nập đứng nơi này, trong mắt tràn ngập sự chờ mong.

Những bạn học tham gia Olympic tự nhiên, bây giờ thế nào rồi? Lúc trước tràn đầy chí khí và ước mơ, có phải bây giờ vẫn như thế?

Dư Châu Châu đang ngăn người thì nghe thấy tiếng nhĩ hồ vang lên.

Cảm xúc xúc động dưới đáy lòng xuất hiện, Dư Châu Châu quẹo đi, không hề tốn sức mà có thể tìm lại ông lão ăn xin mang kính mắt, mặc bộ đồ như năm ấy đứng dưới đáy vòm cầu.

“... Sao ông vẫn ở đây?”

Còn kéo đàn dờ tẹ như vậy. Dư Châu Châu nuốt nửa câu sau vào bụng.

Ông lão ăn xin cúi đầu như trước, nhìn cô qua khe hở kính mắt, trên trán xuất hiện mấy nếp nhăn do chau mày.

Quan sát một hồi, đột nhiên ông lão cười rộ lên, để lộ những chiếc răng vàng khè.

“Bé con, ông vẫn còn nhớ cháu đấy.”

Dư Châu Châu cười. Đã qua thêm một mùa đông rồi. Cô bé năm đó bởi vì Olympic và nguyện vọng cấp hai mà khóc đã lạc bước trong dòng thời gian. Mặc dù bây giờ nhìn lại, những lo lắng năm đó đúng là rất ngốc, bởi vì thật ra cô vẫn còn đủ sức để vào học trường trung học trực thuộc đại học – Nhưng mà Dư Châu Châu biết rõ, những lời phê bình kia không có tác dụng với mình bây giờ nữa.

Cô đột nhiên muốn mượn cỡ mấy thời gian của Đơ-rê-môn, không biết có thể gặp mình lúc trước – lẽ nào Dư Châu Châu năm đó vẫn còn khóc trong sự tuyệt vọng kia?

“Có muốn nghe bản nhạc do ông tự sáng tác không?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Con không mang theo tiền.”

Ông lão bĩu môi, “Đừng nói dối nữa, không nỡ dùng tiền thì nói đi. Bản nhạc này của ông là dành cho những người cam lòng bỏ tiền nghe nhạc. Nhóc con, cháu không biết xem hàng chút nào.”

Dư Châu Châu nở nụ cười, “Ngoài việc trước kia con giả vờ ngớ ngẩn, ông cho rằng có người sẽ bỏ ra năm đồng tiền để nghe bản nhạc dờ hơi của ông à?”

Ông lão nở nụ cười thần bí, “Có phải nhóc không hiểu không? Mùa đông năm ngoái, có một tên nhóc bỏ 50 đồng tiền, đứng đây nghe ông đàn 20 phút, nhưng không phải bản mà cháu nghe đâu.”

“Thật á?” Dư Châu Châu ngạc nhiên.

“Ông không biết cậu ta muốn nghe bản nào, ông chỉ có thể đàn hết mấy bản ông biết, ông rất giỏi đấy, giỏi hơn cháu nhiều. Cậu bé đứng chỗ ông hơn nửa ngày,” Ông lão học theo giọng điệu của nam sinh kia nói, “Đàn bài cô bé đưa tiền cho ông đàn, cái cô bé cao ngang này, cột tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác màu đen, mang khăn quàng đỏ”....

Nói xong, nở nụ cười đùa bỡn, hàm răng vàng khè làm chói đôi mắt Dư Châu Châu. Cô đột nhiên cảm thấy sống mũi hơi cay cay, những oan ức trong lòng vì sự cay nghiệt và lạnh lùng của Lâm Dương cũng biến mất.

“Ông nói này, cháu không thích nghe nhưng lại có người biết hàng đấy...”

Ông lão vẫn tiếp tục khoe khoang, ngẩng đầu lên thì phát hiện trước mắt không còn ai nữa —

Dư Châu Châu vội vàng về nhà, vì buổi tối hôm nay rất quan trọng, cô cần xin nghỉ sớm về nhà “chuẩn bị một chút”, bởi vì mẹ nói, tối giáng sinh này mẹ muốn cho cô gặp một người.

Bên cạnh mẹ có rất nhiều chú theo đuổi, chưa từng người nào được dẫn tới cho Dư Châu Châu gặp, mà bọn họ vừa nghe có cô thì cũng biến mất luôn.

Hỏi bé cô còn hỏi, tại sao chú XX không gọi nữa à?

Mẹ luôn sờ đầu cô bảo, không thấy đâu nữa rồi, cứ xem như chưa từng xuất hiện đi.

Cho nên chú hôm nay nhất định sẽ không biến mất tùy tiện nữa.

Người mẹ xem trọng, Dư Châu Châu càng xem trọng gấp bội. Từ khi cô lớn lên, giữa hai mẹ con cũng thỉnh thoảng nói về vấn đề này, trong đó cũng có một số chuyện cũ cảm kị trước kia.

Vì lẽ đó Dư Châu Châu cực kì hi vọng mẹ có thể hạnh phúc. Bởi trên thế giới này, có một niềm hạnh phúc mà Dư Châu Châu có hiểu chuyện, ngoan ngoãn cỡ nào cũng không thể đem tới cho mẹ.

Khi cô mặc đồ chỉnh tề kéo tay mẹ xuất hiện ở cửa phòng ăn, đột nhiên có chút lo lắng. Tay mẹ vẫn mềm mại ấm áp như thế, không ngừng truyền sức mạnh cho cô.

“Chào chú Tề.” Cô ngửa mặt nhìn người đàn ông trung niên cao to trước mắt, cười ngọt ngào.

“Chào Châu Châu.” Chú Tề dùng bàn tay to xoa đầu cô như cô là một con vật nhỏ vậy.

Chú Tề cau mày ngồi trước bàn ăn, nhìn thực đơn một hồi, đột nhiên cười ha hả, ngại ngừng gãi đầu nói với Dư Châu Châu, “Châu Châu, con và mẹ con gọi đi, chú ăn gì cũng được cả.”

Dư Châu Châu kinh ngạc, chồm người về phía trước hỏi, “Thế có món gì chú thích không ạ?”

“Có á.” Chú Tề cười phóng khoáng như đại hiệp Quách Tĩnh, “Chú thích ăn món mẹ cháu nấu.”

“Không đúng đấy.” Mẹ Dư Châu Châu lờm một cái.

Dư Châu Châu sững sốt, sau đó gật đầu như gà mổ thóc, “Cháu cũng thích đó. Chú đúng là biết chọn món ăn ngon.”

Chú Tề và mấy chú trước kia không giống nhau.

Chú ấy không làm giá, không nói chuyện người lớn, cười trông có vẻ ngốc nhưng lại rất ấm áp.

Cảm giác rất ấm áp, giống như người cha thật sự vậy.

Hon nữa chú cũng thích xem hoạt hình, thích xem truyện võ hiệp và truyện trinh thám, quan trọng hơn, chú là kỹ sư nên học toán rất giỏi...

Khi về tới nhà, mẹ đang đổ nước tắm, Dư Châu Châu chạy tới phòng tắm, cười hi hi, “Chú Tề đáng yêu lắm ý!”

Một người đàn ông 43 tuổi được gọi là đáng yêu, không biết đây là lời khen hay lời chê nữa.

“Chiều nay con trốn học hả? Lúc mẹ tan làm đã thấy con ở nhà.”

“Hi hi.” Dư Châu Châu kiên quyết áp dụng chiến thuật nói lảng sang chuyện khác, “Đề chú Tề đi mua máy tính với con được không ạ?”

Mẹ thờ dãi, tắt vòi sen, tiếng nước im bật.

“Châu Châu, con thích chú ấy thật hả?”

Dư Châu Châu mờ to mắt, nhìn gương mặt không có dấu vết năm tháng của mẹ, vẫn tròn nắn hoàn mỹ như thế, dù không đeo bất kì trang sức nào. Chỉ có Châu Châu biết rằng, dưới gương mặt phấn son kia đã có nếp nhăn rồi. Lúc mẹ mang đôi giày cao gót cao 10cm đi từ nhà tới công ty như siêu nhân, điều Dư Châu Châu có thể làm là không trở thành gánh nặng – cho nên cô luôn hi vọng có một người có thể giảm gánh nặng cho mẹ.

Ai cũng được, chỉ cần người đó có sống lưng thẳng tắp, lồng ngực mạnh mẽ và nụ cười ấm áp.

Cô biết mẹ không hi vọng cô vì nguyên nhân nào mà làm bộ chào đón và chấp nhận, giống như không quan tâm tới chuyện mẹ tái hôn vậy – nhưng cô thật sự không để ý, thậm chí còn rất rất chờ mong.

“Con thích chú ấy, chỉ cần là người mẹ thích thì con đều thích cả.” Dư Châu Châu trình trọng nói.

Mẹ giặt mình, đưa tay đẩy Dư Châu Châu, trên ngón tay mẹ còn có mấy giọt nước, nước lăn từ mí mắt Dư Châu Châu xuống làm mờ tầm mắt của cô.

“Châu Châu, con không cần...”

“Con có điều kiện,” Dư Châu Châu cười hi hi đánh gãy cảm xúc của mẹ, “Sau này con tìm bạn trai, mẹ cũng phải dùng tâm trạng này để quan sát.”

Một giây sau, bàn tay đang vuốt ve gò má của Dư Châu Châu một cách dịu dàng trở nên tàn nhẫn, nhéo cô một phát rất đau, Dư Châu Châu la to một tiếng rồi lùi về sau, mẹ cười mắng cô, con nhóc kia, có phải có ai rồi không? Đang phòng hờ cho mẹ đó hả?

Dư Châu Châu cười khan, lắc đầu, Phật viết, không thể nói, không thể nói.

Có câu đúng là không nên nói ra. Hạnh phúc tới không dễ, không nói ra là sợ bị thần tiên ghen tị mà cướp đi lần nữa.

Mẹ, mẹ phải hạnh phúc.

Dư Châu Châu cười hi hi, nhưng trong lòng lại rơi một giọt nước mắt ấm áp —

Đứng thứ ba.

Lúc cô Vật lý mang tin này đến thì cả lớp đều trở nên náo nhiệt. Dư Châu Châu là người đầu tiên nghĩ, có phải khi Thẩm Dương nghe tin này có thể sẽ vui vẻ một chút không?

Sau khi tham gia cuộc thi giáo viên dạy giỏi hôm đó, thứ bảy này là ngày đầu tiên phải đi học bù, Dư Châu Châu và Thẩm Dương giống như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, gần như không nói với nhau một câu, cũng chỉ nói ‘Lâm phiền, tớ muốn ra ngoài’ và ‘Cảm ơn’. Nhưng với Dư Châu Châu mà nói, Thẩm Dương không còn thân bí như trước nữa, cũng không còn lạnh lùng như thế. Đây lòng cô bạn này có giác mơ nóng bỏng như Dư Châu Châu thế, cũng là điều khó có thể nói với bất kì ai trong trường học số 13 này cả.

Mặc dù giải thưởng của lần này là giải thưởng tập thể, nhưng Dư Châu Châu hi vọng thành tích này có thể làm Thẩm Dương vui vẻ hơn một chút – ở trình độ nào mà nói, trường số 13 không phải kém cỏi, bọn họ không có chênh lệch quá lớn với trường trung học trực thuộc đại học sư phạm.

Đương nhiên, chỉ là một trình độ nào đó thôi. Kể cả Ôn Miểu, tất cả mọi người đều cảm nhận được sự chênh lệch về môn Anh văn của mình với trường học phụ thuộc đại học kia, cái đó không phải chỉ chênh lệch ở thành tích học không đâu. Cái tư thế tự tin kia, không phải chỉ có thành tích mang tới.

Sau lần đó, Ôn Miểu cũng trở nên yên lặng hơn.

Ánh mắt của cậu nhìn Dư Châu Châu rất lạ. Dư Châu Châu vẫn quay đầu đầu vồ mồm với cậu như thường lệ, nhưng đáp trả chỉ là sự buồn bực nhàm chán, lâu dần, cô cũng không còn làm hành vi cợt nhả đó nữa.

Sân khấu sáng rực rỡ sinh hôm đó mang đến một vài thứ khó mà vượt qua được.

Điều không đổi duy nhất là Tân Mỹ Hương và Mã Viễn Phi.

Mỗi khi Mã Viễn Phi bắt đầu làm mấy thứ tạp âm kì quái, Dư Châu Châu sẽ tàn nhẫn nhéo cậu ta, sau đó nhận được tiếng khóc cười man rợ. Điều làm Dư Châu Châu sợ hãi trong lòng là cái đầu trọc lốc của Mã Viễn Phi, luôn lóe sáng dưới ánh nắng, nhưng cô không thể soi mói điều này, bởi vì nếu nói ra sẽ làm tổn thương người khác. Có lúc tâm trạng tốt, Dư Châu Châu cũng sẽ hát tiếng Quảng Đông, mỗi lần như vậy, Mã Viễn Phi luôn cười sặc sỡ như muốn chết luôn. Đương nhiên, mỗi lần trả bài thi, cậu ta luôn giấu bài vào học bàn, Dư Châu Châu luôn quên mang bài kiểm tra đi vẫn sẽ thường đưa bàn tay xấu xa vào học bàn của cậu ta, lấy bài thi ra để chỉnh sửa. Lúc lớp học làm kiểm tra nhỏ, cậu sẽ nằm nhoài xuống bàn, thay cô kiểm tra những phép tính đơn giản. Cô yên tâm làm các đầu mục đáng sau, cậu cứ tính số theo các bước làm của cô. Nếu lúc làm bài Ngữ văn, hẳn sẽ mở sách, sau đó chỉ vào chỗ Dư Châu Châu điền báo, “Chỗ này viết sai rồi.”

Tình cờ, Dư Châu Châu cũng nhỏ giọng hỏi hần không thể mạnh mẽ từ chối đám Từ Chí Cường khi bọn họ sai hẳn chạy xuống mua đồ hay sao?

Lúc này Mã Viễn Phi lại dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn Dư Châu Châu.

“Bọn họ là anh em của tớ.” Mã Viễn Phi trình trọng trả lời.

Bọn họ chỉ trêu đùa cậu mà thôi. Nhưng Dư Châu Châu lại chôn lời này vào trong lòng. Có một số việc, nói thẳng ra sẽ làm người khác đau lòng.

Lúc Mã Viễn Phi vui vẻ chạy xuống lầu mua đồ ăn vặt hoặc thuốc, sự vui vẻ lộ rõ ngoài mặt, cô không có quyền cướp đi sự vui vẻ đó, cho dù đó chỉ là áo giáp của riêng cậu.

Mã Viễn Phi cũng thường hỏi Dư Châu Châu, tại sao Trương Mẫn luôn mắng cậu và Tân Mỹ Hương nhưng chưa từng quan tâm đến điểm số của đám Từ Chí Cường? Không phải bọn họ cũng kéo điểm của lớp xuống sao?

Dư Châu Châu nhún vai, “Bởi vì cậu vẫn còn thuốc cứu chữa đó.”

Có tin tưởng, dù Trương Mẫn có ngốc nghếch u mê cỡ nào thì cũng có thể thấy rõ, Mã Viễn Phi là một thiếu niên giản dị và lương thiện.

Vết bầm trên mặt của Tân Mỹ Hương làm Dư Châu Châu lo lắng rất nhiều. Bây giờ tất cả chương trình đều cần nói tiếp từ hàng đầu, các bạn học và giáo viên luôn ngẩng bỏ qua cô bạn. Có một lần, cô bạn vừa đứng dậy thì một cô bạn hàng đầu đã từ đứng dậy nói tiếp. Tân Mỹ Hương im lặng đứng tại chỗ một phút, sau đó im lặng ngồi xuống.

Sau đó cô bạn không đứng lên nữa.

Còn vết bầm kia, không cần hỏi cũng biết là do mẹ cô bạn làm ra.

“Trần An, có lúc em nghĩ, thật ra, với Tân Mỹ Hương mà nói, có phải không được sinh ra là hạnh phúc hay không?”

Lúc Dư Châu Châu đang nằm bò trên bàn viết nhặt kì thi nghe thấy tiếng rít gào và chửi bới vang lên.

“Con mẹ nó, tao bảo mày đưa cặp ra đây, lỗi tai mày bị điếc hả?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 74: Các cậu cần gì phải thế?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Cuối cùng vẫn khác nhau”

Trong nháy mắt, Dư Châu Châu có thể thấy Từ Chí Cường hùng hổ đá một phát lên tay của một bạn nữ đang bị dồn trong góc tường, mà cô bạn bị đá không ngã đầu lên, chỉ bướng bỉnh ôm cặp vào ngực, đó là Tân Mỹ Hương.

Một đám nam sinh xông lên kéo Từ Chí Cường ra, trong miệng không ngừng khuyên ngăn, “Bình tĩnh chút nào, mẹ kiếp, cậu bệnh à? Cần gì tranh chấp với kẻ đàn độn như cậu ta chứ, đánh cậu ta bị thương còn phải bồi thường...”

Dư Châu Châu sợ hãi thay đổi sắc mặt, vội vàng đuổi theo, vòng qua Từ Chí Cường đang giả vờ hùng hổ tránh khỏi sự ngăn cản của mọi người, ngồi xổm bên cạnh Tân Mỹ Hương hỏi, “Có đau không? Chỗ bị đá có sao không? Cậu nói chuyện đi!”

Tay Dư Châu Châu đặt trên bả vai Tân Mỹ Hương, cảm nhận được sự run rẩy của cô bạn. Tân Mỹ Hương cuộn mình lại như con nhộng, ôm chặt chiếc cặp màu lam bản thiêu, gương mặt trốn vào trong đùi.

“Tại sao cậu lại đánh người khác?” Dư Châu Châu gần đến mức đỏ cả mặt, gần như quên đi sự sợ hãi, xoay người mạnh mẽ lớn tiếng hỏi Từ Chí Cường.

“Ông đây thích! Mẹ nó, con tiện nhân [1] này dám trộm đồ của bạn gái tao, ông đây X mẹ mày [2]...”

[1] tiện nhân: từ này là từ chửi, vì nghĩa từ này không thích hợp nên mình sẽ để nguyên hán việt. Nhưng nếu các bạn thích, thì mình giải thích thêm, từ này nếu dịch sang thời điểm hiện tại, thì là con bitch, con đĩm cái... những từ ngữ này mình không thích và quá nặng nề với thể loại truyện thanh xuân vườn trường, nên sau này mình sẽ không giải thích và vẫn giữ nguyên là tiện nhân nhé.

[2] Cái câu này đồng nghĩa với ĐMM ở Việt Nam.

Lời nói của Từ Chí Cường thô tục tới mức người khác chỉ muốn bịt tai lại, lửa giận của Dư Châu Châu xông lên ngực, cô đứng dậy, đang định mở miệng nói gì thì bị Ôn Miểu che miệng lại.

“Bình tĩnh đi nào, bọn họ ngăn Từ Chí Cường lại rồi, cậu mau đưa Tân Mỹ Hương đi khỏi đây, xem có bị thương gì nặng không!”

Dư Châu Châu cố gắng kiềm chế lại, lúc này mới bình tĩnh lại, sau đó ngồi xổm xuống vỗ vỗ đầu Tân Mỹ Hương, “Mỹ Hương, Mỹ Hương, đi tới phòng y tế với tớ, cậu có đứng được không đó?”

Tân Mỹ Hương giống như bị giam cầm trong lời nguyên rủa, chỉ run rẩy, không ngừng đầu hay nói gì. Dư Châu Châu thậm chí còn tưởng cô bạn đã bị điếc thật rồi.

“Mỹ Hương, Mỹ Hương?” Ôn Miểu cũng ngồi chồm hồm xuống, dịu dàng gọi tên cô bạn, “Cậu có thể đứng dậy được không đó?”

Lúc này Tân Mỹ Hương mới ngẩng đầu lên, mắt sưng húp húp thành một đường vì khóc nhiều. Môi cô bạn mấp máy không ngừng nhưng Dư Châu Châu lại không nghe được cô bạn đang nói gì.

Cô chỉ có thể quý xuống, kẻ sát người vào cô bạn, cố gắng lắng nghe giọng của cô bạn trong bầu không khí ồn ào này.

Dư Châu Châu cố gắng một hồi mới nghe được một câu nói lặp lại không ngừng.

Tao muốn giết chết mày —

“Cậu nói xem, có phải chúng ta đang trốn học không?” Ôn Miểu ngáp một cái, đã lâu rồi cậu chưa từng ở chung với mình Dư Châu Châu, lúc này cũng có thể xem là hai người đang ở riêng với nhau – Tân Mỹ Hương ở cạnh chỉ có thể tỉnh là bối cảnh làm nền xung quanh mà thôi.

Dư Châu Châu không trả lời. Cô và Tân Mỹ Hương đều im lặng.

Cô phải cố gắng hết sức mới kéo Tân Mỹ Hương đứng dậy, kéo cô bạn lên sân thượng trường học – ổ khóa của cửa ra sân thượng bị hỏng nhưng không ai sửa lại cả, bởi vậy đây đã trở thành trụ sở bí mật của mình Dư Châu Châu.

Mười phút sau, Ôn Miểu cũng đi tới, hỏi thăm được đầu đuôi sự việc.

Lúc tan học, bọn họ đuổi Tân Mỹ Hương ra ngoài, để bạn gái Từ Chí Cường ngồi ở chỗ Tân Mỹ Hương nói chuyện với cậu ta. Sau khi cô bạn kia rời khỏi thì đột nhiên quay lại báo mình quên quyển ‘Tập chí ca sĩ’ ở chỗ ngồi, nhưng Tân Chí Cường lục tìm trên bàn Tân Mỹ Hương một hồi lâu vẫn không tìm thấy quyển tập chí màu sắc rực rỡ dễ thấy này.

Hắn ta cho rằng Tân Mỹ Hương trộm quyển tập chí rồi để vào cặp, cho nên đòi lục cặp của Tân Mỹ Hương. Tân Mỹ Hương luôn im lặng để mặc bọn họ ăn hiếp mình lại thay đổi, cứng rắn và bướng bỉnh bảo vệ cặp không để hắn ta lục soát, trong lúc tranh chấp, cô bạn cố gắng ôm cặp chạy trốn ra khỏi lớp, sau đó bị Từ Chí Cường mạnh bạo kéo lại, ngã ngồi xuống đất, gáy đập lên góc bàn.

Lúc Dư Châu Châu nghe được tiếng kêu hò là lúc cô bạn bị ngã xuống đất.

Một giây sau, Tân Mỹ Hương cố gắng núp vào góc tường, để mặc cho Từ Chí Cường đá mình, tay không buông cặp của mình ra.

“Mỹ Hương, chúng ta đi tới phòng y tế kiểm tra chút nhé? Trên người cậu có đau chỗ nào không? Chúng ta đi kiểm tra xem trên người có vết thương nặng nào không, được không?”

Lời nói của Dư Châu Châu dịu dàng nhỏ nhẹ, ánh mắt của Tân Mỹ Hương đờ đẫn, cô bạn vẫn đắm chìm trong sự thù hận của mình.

“Này, cậu có thể đừng như vậy được không? Nếu cậu muốn giết tên kia thì đi cầm dao đâm tên kia một phát đi, cần gì ở đây làm trò như vậy?” Sự kiên nhẫn của Ôn Miểu gần như không còn, Dư Châu Châu trừng mắt với hắn ta nhưng hắn ta mặc kệ, không để ý.

Tân Mỹ Hương giống như không nghe thấy lời này, chỉ cúi đầu nờ nọ cười đắc ý.

Ôn Miểu kinh ngạc nhìn Dư Châu Châu, “Đừng nói cậu ta... điên rồi ha?”

Dư Châu Châu cũng sững sốt, nghĩ một hồi đột nhiên nở nụ cười.

“Nè, cậu cũng điên rồi à...” Ôn Miếu lùi về sau mấy bước “Đừng bảo với tớ đây là bệnh truyền nhiễm nhé!”

Dư Châu Châu lắc đầu một cái, nụ cười càng thêm dịu dàng nhưng trong đó lại mang theo sự bi thương.

“Ôn Miếu, nếu như cậu rất muốn làm một việc gì đó nhưng năng lực quá yếu, không thể làm được... cậu sẽ làm gì?”

Ôn Miếu gãi đầu một cái, im lặng nhìn mũi chân, không hề nói gì nữa.

Cậu không muốn nói cho Dư Châu Châu biết, sau khi kết thúc buổi thi giáo viên dạy giỏi kia, trước khi ngủ, cậu vừa nằm trong chăn vừa nhớ lại hình ảnh hôm đó một lần, chẳng qua lần này bạn học đóng vai Romeo trở thành cậu, ngay cả những lời giải thích về đường chân trời cũng được cậu lặp lại một lần trong đầu, thậm chí bản thân cậu cũng không phát hiện được biểu cảm gương mặt mình lúc ảo tưởng đó rất sinh động.

Khi chúng ta không thể làm được cái gì, chúng ta chỉ có thể nằm mơ giữa ban ngày.

Chẳng qua, có một số người không chịu tỉnh khỏi giấc mơ giữa ban ngày đó.

Dư Châu Châu thở dài, “Tớ nghĩ, Tân Mỹ Hương đang nghĩ tới hình ảnh mình đắm đuối Từ Chí Cường dưới chân.”

Ôn Miếu im lặng, không đáp lời.

Dư Châu Châu ngồi cạnh Tân Mỹ Hương, dịu dàng ôm lấy vai cô bạn.

Con gió lạnh lẽo thổi qua, Dư Châu Châu cảm thấy gò má của mình bị gió thổi tới mức mất cảm giác.

Ba ngày sau là cuộc thi cuối kì, lại một học kì kết thúc nữa rồi.

Cô cũng đã từng ảo tưởng đến hình ảnh diễn võ đường oai sau khi đậu Chấn Hoa, rồi trở lại trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm ‘thăm’ cô Vu, sau đó đối phương sẽ phản ứng – nở nụ cười đối trả và nói rằng, “Tôi sớm biết em giỏi vậy mà.” Hoặc là lúng túng thừa nhận ánh mắt của cô trước kia thiện cận, hoặc làm hành vi biết trước chẳng làm thế... Cho dù là dạng phản ứng nào cô cũng đã nghĩ ra cách đáp trả, gần như không nghĩ đến việc thi vào Chấn Hoa khó đến thế nào, ở trong giấc mộng ban ngày kia, cô là nữ hoàng, vui vẻ phát tiết là được rồi, sau đó nở nụ cười thỏa mãn chìm vào giấc mộng đẹp.

Khi tỉnh lại, ngoài cửa sổ là ánh nắng lười biếng cùng sự thật tàn khốc. Nữ hoàng cao quý không thể không bắt đầu học bài.

Ba người bọn họ đứng vậy rất lâu. Đến khi Ôn Miếu trở thành tượng băng, Tân Mỹ Hương đột nhiên mở miệng, nhỏ giọng hỏi.

“Các cậu, từ bé đã là học sinh giỏi à?” —

“Trần An, anh biết không, lúc Tân Mỹ Hương đang được cô y tá kiểm tra vết thương, em và Ôn Miếu trộm lục cặp cậu ấy.”

“Quyển tạp chí kia ở trong cặp cậu ấy thật.”

“Ôn Miếu rất kinh ngạc, nhưng em luôn biết, Tân Mỹ Hương có thói quen trộm sách. Chỉ trộm sách mà thôi. Quyển ‘Tuổi 17 không khóc’ trước kia cũng bị cậu ấy lấy trộm từ tiệm thuê truyện ra. Cậu ấy không có tiền để thuê sách, nói thẳng ra, không có tiền để thế chấp. Những quyển manga và tiểu thuyết của cậu ấy đều trộm mà có hết – nhưng sau khi đọc xong cậu ấy sẽ trả lại, khuy, điều kiện đầu tiên là quyển đó dở...”

“Không hiểu tại sao, có thể do cậu ấy quá đáng thương nên em có thể thông cảm hành vi này của cậu ấy. Dù sao, những thứ đáng phải có, cậu ấy không thể có được.”

“Em biết nguyên nhân tại sao cậu ấy hỏi tụi em câu đó. Em cũng nghĩ tới không ít lần, nếu như thành tích của em không tốt, Trương Mẫn có lẽ sẽ không thích em, mẹ cũng không để em đọc truyện tự do như thế, các bạn học cũng không che chở yêu thích em như vậy...”

“Thật ra em biết đáp án, biết rất rõ nữa là đằng khác. Lúc học lớp sáu hồi tiểu học, các kì thi Olympic đã nói cho em biết, nếu thành tích tệ thì em chẳng là cái quái gì cả.”

“Tân Mỹ Hương cảm thấy, chỉ cần thành tích tốt, cậu ấy có thể có được mọi thứ mà tụi em có. Mặc dù em cảm thấy yêu vốn không nên có điều kiện gì đi kèm, nhưng trên thực tế, nó không phải. Em không biết nếu thành tích thay đổi thì cậu ấy có vui vẻ hạnh phúc không, nhưng em biết, đây có thể là đường tắt duy nhất mà cậu ấy có thể thử được.”

Cơ hội duy nhất.

Lúc đưa Tân Mỹ Hương về nhà, Dư Châu Châu nhỏ giọng nói về ‘Trò chơi nhân vật chính’ kia.

Trước kia Trần An đã dùng quy tắc trò chơi này để làm cô thay đổi, bây giờ cô dùng nó để cứu vớt một cô gái khác.

Hai người một người từng mất đi sự yêu thương, một người chưa bao giờ có được sự yêu thương đó.

Ngon lửa trong mắt Tân Mỹ Hương làm Ôn Miếu sợ hãi.

“Tớ sẽ giúp cậu.” Lúc Dư Châu Châu trở lại chỗ ngồi, nhỏ giọng hứa hẹn.

“Cậu cần gì phải thế.” Ôn Miếu ở đằng sau lắc đầu.

“Cậu không hiểu.”

“Sao tớ không hiểu?” Cậu nghiêm túc nhìn Dư Châu Châu, “Hồi trước cậu học tiểu học trực thuộc đại học sư phạm chứ gì? Trốn chạy tới ngôi trường nát bét ở xa này để học là vì trò chơi chó má kia chứ gì? Cố gắng kìm nén mọi thứ chỉ vì muốn cho mọi người thấy, cậu có năng lực, cậu có thể thi đậu Chấn Hoa chứ gì?”

“Cái này có gì sai à?” Dư Châu Châu kích động.

“Không có gì sai,” Ôn Miếu lắc đầu, “Không có gì hết.”

Vì vậy cậu mới nói với Dư Châu Châu rằng, chúng ta không giống nhau.

Một khác đó, sự tự ti cùng mê hoặc mù mịt do buổi thi giáo viên dạy giỏi đang bao phủ lấy Ôn Miếu dần tan ra. Ôn Miếu ngồi ở vị trí của mình, mỉm cười nhìn Dư Châu Châu ở phía trước đang học tập chăm chỉ.

Bởi vì bọn họ không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 75: Cuối cùng tuổi thanh xuân của ai bắt diệt?

Edit: Pì sà Nguyệt

“How time filies”

Dur Châu Châu không phải chưa từng thấy một người bạn đột nhiên phấn đấu hết sức, kiên trì được mấy ngày rồi lười biếng, sau đó khôi phục lại trạng thái lười biếng như trước kia.

Thậm chí ngay cả Mã Viễn Phi cũng đã từng bởi một lời cổ vũ nhỏ mà kiên trì.

Giáo viên Địa lý hiền lành nhưng hơi thần kinh kia bị các bạn học gọi là ‘Bà lão thần kì’. Ngày nào cũng gọi Mã Viễn Phi đứng dậy, hỏi hấn, hai đường kẻ trên bảng đen, đường nào là Trường Giang [1] đường nào là Hoàng Hà [2]?

[1] Trường Giang hay sông Dương Tử, là con sông dài nhất châu Á và đứng thứ ba trên thế giới sau sông Nile ở Châu Phi, sông Amazon ở Nam Mỹ. Trường Giang dài khoảng 6.485km, bắt nguồn từ phía Tây Trung Quốc (Thanh Hải) chảy về phía đông đổ ra biển Hoa Đông Trung Quốc. Thông thường sông này xem như điểm phân chia giữa hai miền Hoa Bắc và Hoa Nam Trung Quốc, mặc dù sông Hoài cũng đôi khi được xem như vậy.

[2] Hoàng Hà: là con sông dài thứ 3 châu Á, xếp sau Trường Giang và sông Yenisei với chiều dài 5/464km sông Hoàng Hà xếp thứ 6 trên thế giới về chiều dài. Sông Hoàng Hà chảy qua 9 tỉnh của Trung Quốc, bắt nguồn từ núi Bayan Har thuộc dãy núi Côn Lôn trên cao nguyên Thanh Tạng phía tây tỉnh Thanh Hải, đổ ra Bột Hải ở vị trí gần thành phố Đông Đình thuộc tỉnh Sơn Đông.

Mã Viễn Phi trả lời rất tùy ý.

Các bạn học trong lớp vỗ tay nhiệt liệt, dù sao đây đúng là kỳ tích với Mã Viễn Phi. gương mặt cậu đỏ bừng ngồi xuống, vui vẻ vô cùng, Dur Châu Châu cũng mỉm cười bảo, cậu giỏi quá.

Có lúc Dur Châu Châu không biết chi tiết nhỏ nào sẽ đột nhiên khiến trái tim rung động. Mã Viễn Phi bắt đầu chăm chỉ học môn Địa lý, trên giấy viết rất nhiều chữ kì quái, sau đó đỏ mặt nói nhỏ, ày, đã lâu không viết chữ, hi hi, đã quên viết kiểu gì rồi.

Sau đó ở một bài giảng, cô giáo Ngừ vẫn đi vào lớp nói, Mã Viễn Phi, mặt em đây đến mức nào thế? Cả lớp chỉ có mỗi em và Tân Mỹ Hương không đạt tiêu chuẩn, em có biết em kéo điểm trung bình lớp xuống bao nhiêu điểm không hả?

Mã Viễn Phi đang cầm bút luyện tập đột nhiên đứng dậy, hai mắt đỏ bừng.

Sau đó cậu ngồi xuống.

Sự phấn đấu gần ngủi chết trè như thế, Mã Viễn Phi khôi phục lại gương mặt cột nhà như trước kia. Mặc dù Dur Châu Châu biết dù cô Ngừ vẫn không xuất hiện, không nói những lời làm tổn thương người khác thì Mã Viễn Phi cũng không kiên trì được lâu, nhưng mà, dù sao, hi vọng đã từng xuất hiện, bởi vì có hi vọng nên câu nói của cô Ngừ vẫn mới có thể làm cậu có phản ứng mãnh liệt như thế.

Càng nhiều người, bởi vì sự lười biếng của mình nên mới từ bỏ kế hoạch học tập của bản thân.

Nhưng Dur Châu Châu không hề nghĩ tới, Tân Mỹ Hương lại có thể vượt qua.

Cô bạn giống như mang hết sự thù hận đặt lên việc học, chỉ cần cầm bút thì có thể học rất lâu.

Cuộc thi cuối kì vừa xong, trường học tổ chức học bù tập trung trước tết, mỗi lần Dur Châu Châu đi qua bên người Tân Mỹ Hương đều có thể thấy cô bạn cúi đầu làm bài tập.

Trước kia, Dur Châu Châu đã biết rằng sức mạnh của hận thù mạnh hơn sức mạnh của tình yêu rất nhiều. Yêu làm con người trở nên lười biếng, vui vẻ thỏa mãn, chỉ có hận mới làm chúng ta cố gắng trong mọi tình cảnh khó khăn.

Đó là một kiểu kiên trì, nghiêng rằng không từ bỏ.

Dur Châu Châu biết những thứ này rất rõ, sự hận thù đó không phải xuất phát từ mỗi sự bất nạt của đám Từ Chí Cường. Quá trình trưởng thành của Tân Mỹ Hương là một câu đố, những thứ bị cô bạn che giấu dưới sự trầm mặc kia cũng là một câu đố.

Là cô bạn thật sự bị thăm, hay là cô bạn nấn cảm này luôn nhớ mãi sự tổn thương đó?

Dur Châu Châu vừa nghi ngờ vừa nhiệt tình đưa tay giúp đỡ. Cô chia sẻ hết mọi thứ từ phương pháp học tập cho tới kỹ xảo làm bài tập cho Tân Mỹ Hương, những bí quyết cô không muốn nói cho ai đến những quyển sách ôn tập đủ mọi đề tài mà Dur Châu Châu luôn che giấu đều nói hết cho cô bạn.

Tân Mỹ Hương giống như một cái hồ đen, cô bạn không nói cảm ơn cũng chẳng khách khí, lúc Dur Châu Châu giảng giải những hệ thống tri thức mà cô bạn không có, cô bạn chỉ im lặng lắng nghe, không gật đầu đón hùa, chẳng qua, sự thật chứng minh, cô bạn đang cố gắng liều mạng đuổi theo. Cảnh giới làm việc và nghỉ ngơi của cô bạn đã trở nên kì quái vô cùng – mỗi ngày sau khi về nhà sẽ ngủ ngay, giống như phòng ngừa ba mẹ và tiệm ồn ào làm ảnh hưởng tới việc học của mình; ngủ đủ sáu tiếng thì dậy vào lúc mười một giờ đêm, sau đó học bài cả đêm, lúc rạng sáng sẽ ra ngoài chạy bộ giảm béo, sau đó đi tới trường tham gia lớp tự học từ sớm.

Sức mạnh này của Tân Mỹ Hương làm Dur Châu Châu sinh lòng tôn kính.

Mỗi lúc Dur Châu Châu giảng bài cho Tân Mỹ Hương. Ôn Miêu sẽ luôn chống cằm nhìn hai người từ đằng sau, nhìn từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc.

“Cậu đối xử với cậu ấy rất tốt.” Trong giọng Ôn Miêu mang theo chút tâm trạng khó hiểu.

Những lúc rảnh rỗi, Dur Châu Châu sẽ nói chuyện của Tân Mỹ Hương với Ôn Miêu – đương nhiên, cũng nói một ngắn gọn về tiệm ăn vặt ám u với người mẹ điên điên khùng khùng của cô bạn. Cô nói với Ôn Miêu, cô bạn này rất thích đọc sách, có nội hàm vô cùng, lúc cô bị Từ Chí Cường bất nạt sẽ đứng cảm đứng ra, còn có một trái tim như thủy tinh – cho dù cô bạn không xinh đẹp, nhưng lại có thể hát bài “Thủy tinh” rất truyền cảm.

Ôn Miêu im lặng nghe, thỉnh thoảng gật gù nhưng không có biểu hiện gì.

Dur Châu Châu cho rằng Ôn Miêu không thích thái độ của Tân Mỹ Hương, bởi vì cô bạn luôn lộ vẻ không biết báo ơn của người khác.

“Năm nay, cô bạn có gọi cho tôi lúc Tết, chúc tớ năm mới vui vẻ, tính cách của cậu ấy hơi hướng nội, không biết nói lời ngon ngọt, ít ra vậy cũng tốt, tớ muốn giúp cậu ấy, không quan tâm cậu ấy có...”

Ôn Miêu lắc đầu, “Tớ không nói tới cái này.”

“...Lẽ nào cậu lo thành tích của cậu ấy vượt qua tớ?” Dur Châu Châu hỏi.

Ôn Miêu đỡ khóc đỡ cười, “Cậu nghĩ đi đâu thế? Nếu cậu lo lắng cái này thì hãy nghĩ tới tớ có vượt qua cậu không đi.”

Dur Châu Châu hừ một tiếng, “Chi bằng cậu á?”

Ôn Miêu để hai tay ra sau gáy, cười.

“Châu Châu, khi cậu bỏ sự phòng bị xuống, thật lòng đối xử với người khác thì cậu đã trở thành người mù.”

—

Lại một học kì mới bắt đầu.

Dư Châu Châu bắt đầu hẹn Tân Mỹ Hương đi tới thư viện tự học gần khu Bắc Giang vào chủ nhật mỗi tuần. Trong phòng đọc sách cũ nát, trừ một ông lão đang đeo kính đọc báo thì chỉ có hai người bọn họ. Sự im lặng của Tân Mỹ Hương làm cho Dư Châu Châu cảm thấy rất buồn chán, cho nên cô kéo Ôn Miếu đi theo.

Cứ tưởng Ôn Miếu luôn dùng chủ nhật để đi chơi sẽ từ chối, ai ngờ cậu bạn đồng ý rất nhanh.

“Cậu gọi cho mẹ tớ đi, tớ cũng đang buồn phiền nên tìm cơ gì để trốn khỏi việc bị giam trong nhà đây. Mẹ tớ là nội trợ nên chắc chắn khi nghe cậu là học sinh giỏi, chỉ hận không thể bắt tớ quý xuống lạy cậu ba cái nhận làm thầy ấy chứ. Coi như cậu thương xót cho tớ tham gia hội chăm học của hai người đi, vừa vận cho tớ có cơ đi ra ngoài. ...”

Dư Châu Châu lờm một cái, bất đắc dĩ gọi cho mẹ Ôn Miếu.

Vào ngày thứ hai đi tự học, cô quay đầu dùng ngòi bút gõ lên bàn Ôn Miếu, “Tớ cuối cùng cũng biết tại sao cậu có thể trưởng thành với vẻ đạo đức như vậy rồi.”

Mẹ Ôn Miếu giản dị và nhiệt tình vô cùng, gần như là người mẹ truyền thống trong lòng Dư Châu Châu. Trước đây cô từng gặp ba của Ôn Miếu trong buổi họp phụ huynh rồi, đó là người đàn ông dịu dàng và phóng khoáng, cực kì khoan dung và không can thiệp quá nhiều chuyện của Ôn Miếu.

Gia đình như vậy mới có thể nuôi được một kẻ như Ôn Miếu.

“Tớ cảm thấy cái bộ dạng cà lờ phát phờ này của cậu cũng không tệ.” Cô cố gắng dùng giọng điệu người lớn nói, “Cậu sống rất hạnh phúc.”

Ôn Miếu không phủ nhận nhưng lại hỏi ngược lại, “Lẽ nào cậu không hạnh phúc à?”

Dư Châu Châu ngẩn người, tí mỉ nhại lại cuộc sống gần đây của mình, bình thân tè nhạt, chỉ thiếu chút buồn phiền.

Giống như sự sợ hãi trước kia của cô đã bị thời gian cướp mất.

“Rất hạnh phúc.” Cô suy tư, sau đó nói thêm, “Từ góc nhìn nào đó, tớ khá giống Tân Mỹ Hương. ...”

“Hai cậu không giống nhau,” Ôn Miếu đột nhiên chặn lời cô, “Một sợi lông cũng không giống.”

Cho dù không thích Tân Mỹ Hương nhưng Ôn Miếu vẫn gia nhập hội đi thư viện học vào chủ nhật, thành viên đã mở rộng thành bốn người – nếu tính cả ông lão kia.

“How time flies!” Ôn Miếu lớn tiếng đọc bức thư mà Jim viết cho Lý Lôi [3] trong sách Anh văn.

[3] Là hai nhân vật chính trong nhóm nhân vật chính của sách anh văn Trung Quốc, giống như bên mình học Let’s go là Sophie Tom...

“Suýt!” Dư Châu Châu lờm cậu một cái, “Trong thư viện không được làm ồn.”

Ôn Miếu liếc mắt nhìn ông lão đang đọc báo, nở nụ cười.

“Trong phòng chỉ có bốn người, một người bị lãng tai nặng, một người bị điếc nhẹ, còn lại chỉ có cậu và tớ, mà tớ trước giờ không bao giờ để ý tới ý kiến của cậu, cho nên. ...” Cậu ta lại cảm sách lần nữa, đọc to bài đọc, “How time flies!”

Bàn gỗ cũ trong phòng sách rất hẹp, Dư Châu Châu dùng chân đá cậu một phát thật mạnh.

Ôn Miếu tựa như không có cảm giác, vẫn tiếp tục hỏi, “Này, Châu Châu, cậu nói xem, có phải Hàn Mai Mai thích Lý Lôi không?”

Dư Châu Châu suýt nữa cắn trúng đầu lưỡi, liếc nhìn Tân Mỹ Hương, đối phương vẫn đang chiến đấu với bài tập, giống như không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.

Cô rướn cổ tới cạnh Ôn Miếu, nhỏ giọng nói, “Nhưng tớ thấy Lí Lôi thích cặp song sinh Lily và Lucy.”

“Không có đâu, tớ cảm thấy Jim thích Hàn Mai Mai, cậu có nhớ bài hái táo không? Jim luôn bảo Hàn Mai Mai ở dưới cẩn thận nhưng Hàn Mai Mai lại không để ý cậu ta, chỉ nói chuyện với Lý Lôi và Carlos, vừa nhìn đã biết... là tình tay ba rồi!”

Mặt Dư Châu Châu úp lên bàn.

“Nghịch duyên mà,” Ôn Miếu làm bộ lắc đầu đau đớn, “Từ bài học đầu, Lý Lôi đứng giữa nói ‘Jim, this is Hanmeimei. Hanmeimei, this is Jim’ [4] đã bắt đầu chuyện tình tay ba này rồi. ...”

[4] Hanmeimei là phiên âm pinyin của Hàn Mai Mai.

Dư Châu Châu cúi đầu mặc kệ cậu. Một lát sau mới thấy Ôn Miếu không nói gì, ngẩng đầu lên thì thấy cậu đang vẽ bậy lên sách Anh văn.

Trong sách chỉ có hình Hàn Mai Mai và Lý Lôi bị Ôn Miếu vẽ thêm phần thân bên dưới – hơn nữa còn cầm tay nhau.

Dư Châu Châu đỏ mặt, giống như nhớ tới cái gì đó, đi tới cạnh Ôn Miếu hỏi, “Này Ôn Miếu, có phải cậu tương tư [5] ai rồi không?”

[5] Cv và raw là từ xuân, từ này hai nghĩa, một là tương tư, một là dạng ‘động dục’ =]] Minh nghĩ Châu Châu hỏi là ý sau cơ =]]]] nhưng mình vẫn để từ ngữ văn hóa trong sáng là ‘tương tư’ nhé~

Ôn Miếu ném sách vờ sang một bên, tức giận hét, “Dư Châu Châu! Cái từ tương tư kia là để cậu dùng bậy há?!”

Bọn họ không để ý tới gương mặt đỏ bừng của Tân Mỹ Hương, ngòi bút của cô bạn dừng ở đề số 17 rất lâu rồi.

Ông lão đọc báo nhẹ nhàng lật tờ báo, phòng tự học yên tĩnh chỉ có tiếng lật giấy. Cảnh ‘xuân’ [6] cũng vừa vận đi tới, gió thổi làm cành liễu bên ngoài phát phơ.

[6] Tiếng Trung 1 từ có khá nhiều nghĩa, từ ‘xuân’ này vừa có nghĩa là mùa xuân, vừa có nghĩa là tình yêu.

Nhiều năm sau này, Dư Châu Châu đã không còn nhớ bọn họ nói gì. Chỉ có một câu ‘How time flies’ này làm mọi người nhớ mãi trong lòng.

Thời gian trôi rất nhanh. Chỉ có Lí Lôi và Hàn Mai Mai vẫn mỉm cười chào hỏi nhau ‘How are you’ từ năm này sang năm khác, chỉ có tuổi trẻ của bọn họ mãi bắt diệt...

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 76: Cao nhân táo bạo Mayday [1]

[1] Mayday: hoặc gọi là Ngũ Nguyệt Thiên, là một ban nhạc alternative rock Đài Loan thành lập năm 1997 với năm thành viên là Ashin (A Tìn), Monster (Quái Thú), Stone (Thạch Đầu), Masa (Mã Sa) và Ming (Quân Hận). Trong giới âm nhạc Hoa Ngữ, nhóm được mệnh danh là “Vua concert” và được CNBC gọi là “The Beatles của châu Á”. Đến nay, Mayday được coi là ban nhạc nổi tiếng và có ảnh hưởng trong thập niên 2000 tại Đài Loan nói riêng và giới âm nhạc Hoa Ngữ nói chung. **Edit: Pì sà Nguyệt**

“Nhưng cậu không thấy như vậy rất đáng thương sao?”

Tháng năm, một cơn gió cuối xuân đầu hạ thổi qua mặt, ầm ập dịu dàng làm người ta muốn cuộn mình lại thành một cuộn, sau đó nằm ngửa nường tắm nắng với chú mèo đang nằm trên mái nhà. Lớp học bù thứ ba học kì sau của sơ trung, Tân Mỹ Hương bây giờ đã là học sinh ngồi hàng thứ ba của ban B.

Rất nhiều người không biết, cho rằng sự thay đổi lớn này là do sự bạo phát không chút báo trước vào ngày xế chiều nào đó. Lúc nói tiếp ở tiết Ngữ văn, lúc bạn nữ ở trước Tân Mỹ Hương ngồi xuống thì bạn nữ khác đứng dậy, bỏ qua Tân Mỹ Hương như thường lệ.

“Tại sao lại bỏ qua tớ?”

Giọng của Tân Mỹ Hương không lớn nhưng lại lạnh lùng đầy kiên định.

Trong lúc cô giáo Ngữ văn và bạn nữ đang đứng kia ngầy người, Tân Mỹ Hương đã mở miệng đọc bài khóa. Dư Châu Châu có thể nghe được cảm xúc phức tạp trong giọng nói của cô bạn, thậm chí còn mang theo chút run rẩy, căng thẳng và vui vẻ trong đó.

Cô quay đầu nháy mắt với Ôn Miểu đầy đắc ý, giống như Tân Mỹ Hương là tác phẩm hoàn mỹ nhất của cô trên đời này vậy.

Ôn Miểu vẫn lười biếng như cũ, giống như chẳng có chút hứng thú nào với Tân Mỹ Hương cả.

Không ai biết chuyện gì xảy ra trong bốn tháng ngắn ngủi kia, Tân Mỹ Hương giống như con bướm vừa phá kén, đập cánh bay giữa ngày hè. Cô bạn gầy hơn, da của cô bạn tuy hơi đen nhưng lại khỏe khoắn do chạy bộ nhiều, ngũ quan cũng trở nên rõ ràng sắc cạnh hơn, trên người cô bạn cũng không còn mặc những bộ đồ giá rẻ không rõ tuổi kia nữa.

Mọi người đột nhiên phát hiện, thì ra cô bạn là một cô gái có dung mạo khá ổn, vai và cằm thon gầy trông mạnh mẽ hơn trước nhiều.

Bản thân Dư Châu Châu biết rất rõ sự nỗ lực và cái giá mà Tân Mỹ Hương phải trả là thế nào. Muốn từ bỏ mình trước kia giống như việc bạn phải rút hết gân cốt làm lại cơ thể vậy. Mặc dù cô đã trải qua rất nhiều hoàn cảnh khốn khó nhưng dù sao những thứ kia đều là áp lực bên ngoài và những thứ không vừa ý mà thôi, cô cố gắng chờ đợi cơ hội quay đầu lại là được rồi, không cần thay đổi bản thân quá nhiều, cho dù có cũng chỉ im lặng thay đổi dần dần. Chứ không phải như Tân Mỹ Hương, thay đổi một cách triệt để và tàn nhẫn.

Làm vậy chỉ để tốt hơn ư?

Tân Mỹ Hương tự tin hơn sẽ không giữ im lặng lúc Dư Châu Châu giảng bài nữa.

Thình thoảng cô bạn sẽ chặn lời, nói thẳng, phương pháp này quá dài dòng, rõ ràng có cách làm ngắn hơn.

Những lúc thế này, Ôn Miểu sẽ ở cạnh nở nụ cười lạnh.

Dư Châu Châu bị cắt ngang giải đầu, cười bảo, hử? Cậu nói tớ nghe xem nào.

Tân Mỹ Hương được đổi lên hàng thứ tư, ngồi ở một vị với Ôn Miểu và Dư Châu Châu, chỉ cách một lối đi nhỏ. Lúc đầu có khá nhiều bạn học nói chuyện với cô bạn, giống như mọi người nhanh chóng chấp nhận sự thay đổi sau kinh ngạc lớn, đồng thời cũng không nhớ được trước kia mình đã cười nhạo cô bạn này thế nào.

Dư Châu Châu nhỏ giọng nói với Ôn Miểu, “Cậu xem đi, thành tích thật sự mang đến sự yêu thương.”

Ôn Miểu vẫn nằm trên mặt bàn, vùi vào trong cánh tay, chỉ lộ ra nửa cái đầu, con mắt cậu chuyển vòng.

“Nhưng cậu không thấy như vậy rất đáng thương sao?”

Dư Châu Châu không muốn thừa nhận, nhưng trên người Tân Mỹ Hương có nhiều thứ mà cô chưa phát hiện trước kia.

Ví dụ như nụ cười lạnh nơi khóe môi đó —

Sáng sớm tháng sáu nào đó, Dư Châu Châu và Ôn Miểu cùng cả lớp ôm sách bài tập Vật lý đi qua hành lang khu hành chính để về lớp học, đi ngang qua Thẩm Dương cũng ôm sách bài tập. Dư Châu Châu nhếch môi tỉnh mở miệng chào hỏi, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông vang lên, hình như là tiếng chuông vào học của trường bên cạnh.

Tiếng chuông reo rất lâu, Dư Châu Châu trước giờ chưa nghe thấy tiếng chuông lớn như vậy ở trường cô.

“Bây giờ là chín giờ, sao tiếng chuông lại kêu dài và to vậy nhỉ? Có phải ông lão ở phòng điều chỉnh uống say rồi không?” Ôn Miểu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới cái gì, “Hình như là tới kì thi cao trung thì phải? Hôm nay hình như thi môn đầu nhỉ?”

Ba người bọn họ im lặng, ngoài cửa sổ không có gì để nhìn, dưới màn trời xanh mây trắng, các lớp học trở nên yên tĩnh.

Sang năm đến lượt bọn họ đi thi.

Dư Châu Châu chợt nhớ đến tin tức về cuộc thi mà cô nghe vào hai ngày trước: “Tớ nghe bảo, trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm sẽ tìm 100 người để kí thỏa thuận trước kì thi toàn thành phố này, nếu như kí thỏa thuận rồi thì chỉ có thể học ở trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm, nhưng lại có ưu đãi giảm giá học phí. Có không ít người sợ thì rút Chấn Hoa đã kí thỏa thuận này rồi.”

Ôn Miểu gật đầu, “Tớ cũng nghe thấy thế.”

Dư Châu Châu nghĩ một lát, nhỏ giọng hỏi, “Vậy nếu là các cậu thì các cậu có kí không?”

Dù sao học sinh trường số 13 mà muốn thi Chấn Hoa thì khó mà đậu được. Mà trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm đúng là một trường khá tốt.

Ôn Miểu và Thẩm Dương đồng thanh trả lời.

“Đương nhiên kí rồi!” “Tuyệt đối không kí.”

Ba người nhìn nhau bật cười.

“Châu Châu, còn cậu thì sao?”

Dư Châu Châu nhún vai, “Tớ không biết.”

Cô đột nhiên không quá chấp nhất với Chấn Hoa như đã nghĩ.

Là vì quá hạnh phúc ư? —

Ngày hè năm đó, có một bài hát tên là ‘Dừng khỉ’ [2] được các bạn nam nữ trong lớp hát mãi. Các cặp đôi lên lút cầm tay hát “Tình yêu thật sự cần có dừng khỉ, để đối mặt với những lời nói ác ý...” [3] lúc tan học.

[2] Bài hát Dừng khỉ của Lương Tịnh Như hát, nhưng mình thích bản của Luân Tang cover lại hơn nên mình đưa link bản cover. Các bạn có thể tìm của Lương Tịnh Như nếu thích nha.

Link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=Y6JScr4x-0g>

[3] Lời bài hát được mình copy từ bài sub của Mễ Mụi ở link trên.

Mùa hè năm đó, các bạn học bắt đầu điên cuồng mua đĩa DVD của bộ phim “Vườn sao băng” [4] hoặc tạp chí in những bức ảnh của diễn viên, chỉ vì bọn họ thấy hình ảnh hoặc tin tức của một diễn viên đóng phim đấy. Các bạn nữ không còn hỏi “Cậu thích bạn nam nào trong lớp mình?” nữa mà chia phe phái bằng các câu hỏi “Này, cậu thích Đạo Minh Tự [5] hay Hoa Trạch Loại [6]?”

[4] Vườn sao băng: Ủ, không sai =)) Chính là bộ Boy Over Flower của bản Hàn đó. Nói chung theo baidu thì đây là bộ phim Vườn sao băng (tên tiếng Hoa là ‘Lưu tình hoa viên’) bản 2001, được chiếu ở Đài Loan và mở màn cho dòng phim ‘thần tượng’ khắp châu Á/ Trong những năm đầu thế kỷ 21, sức ảnh hưởng của ‘Vườn sao băng’ cũng dần diễn viên chính đã lan tỏa mạnh mẽ đến mức nếu không biết F4, không biết Đạo Minh Tự hay Hoa Trạch Loại thì đó là người quê mùa.

[5] Đạo Minh Tự: Bản Hàn là Goo Jun Pyo đó, do Ngôn Thừa Húc diễn, là hình tượng một cậu thiếu gia nông cuồng.

[6] Hoa Trạch Loại: Bản Hàn là Yoon Ji Ho, do Châu Du Dân đóng, một người yêu thầm Sam Thái (Geum Jan Di).

Ngay cả Ôn Miểu cũng từng hỏi Dư Châu Châu câu đó.

Dư Châu Châu đỏ mặt báo, “Tớ chưa xem ‘Vườn sao băng’”

Ôn Miểu ngạc nhiên nhướn mày, “Tại sao?”

Dư Châu Châu lắc đầu, không trả lời.

Cô phải nói cho Ôn Miểu nghe kiểu gì đây? Lúc cô đang ngồi xem tivi ở phòng khách, mẹ ngồi ở cạnh gọt hoa quả, chú Tề thì ngồi dựa vào sofa xem báo, đột nhiên trong tivi vang lên tiếng rít gào của Sam Thái [7]. Hai vị người lớn này đồng thời nhìn về phía tivi thì thấy cảnh Đạo Minh Tự đẩy Sam Thái vào tường, xé quần áo cường hôn.

[7] Sam Thái: Bản Hàn là Geum Jan Di, cô gái nghèo được học bổng vào trường của các cô cậu nhà giàu, là nhân vật nữ chính, kết đôi với Đạo Minh Tự.

Phản áo nơi bà vai của Sam Thái bị xé rách, trái tim nhỏ của Dư Châu Châu cũng bị dọa sợ.

Cô đỏ mặt tắt tivi, chú Tề ngồi ở cạnh cười, mẹ trước giờ không can thiệp tới cuộc sống sinh hoạt sau giờ học của Dư Châu Châu thả táo xuống đĩa, gõ nhẹ lên đầu cô, “Con xem cái thứ gì thế? Sau này không được xem nữa!”

Dư Châu Châu khóc không ra nước mắt. Đạo Minh Tự đáng chết này!

Cho nên khi mọi người bàn về nội dung phim và hướng vào tình cảm của nhân vật, Dư Châu Châu chỉ có thể cúi đầu về vòng tròn lên giấy.

Trong trường cũng đủ nhóm F4, đương nhiên, bọn họ sẽ không đi theo con đường bình thường, đặt tên nhóm nào là ‘Tứ đại tài tử’ ‘Tứ thiếu trong trường số 13’, nói chung là không rời khỏi con số bốn này.

Dư Châu Châu nghe được từ miệng Đàm Lệ Na, trong lớp bọn họ cũng có một thành viên của F4 – ‘Đạo Minh Tự’ Từ Chí Cường.

Nhớ đến gương mặt ngựa của Từ Chí Cường, Dư Châu Châu cố gắng không tròn mắt, vỗ ngực hỏi, “Tại sao?”

“Có lẽ là do cậu ta bá đạo nhất...”

“Vậy ai là Hoa Trạch Loại?”

Đàm Lệ Na đột nhiên nhăn nhó, sau đó nhỏ giọng nói, “Tớ không rõ lắm, nghe báo là Mộ Dung Trầm Dương của ban hai... chắc, cậu nói cậu ta đẹp trai chỗ nào chứ?”

Dư Châu Châu cười lạnh trong lòng, đẹp ở đâu cậu biết rõ còn gì.

Cô không muốn nghĩ về Bồn Bồn, Bồn Bồn gấp mà như không gấp, hoặc nói là, cậu ấy không còn là Bồn Bồn nữa, đó chỉ là một chàng trai bất lương có họ họ lệ nhưng tên rất kì lạ mà thôi.

Dư Châu Châu đột nhiên muốn hét to một câu trong căn phòng mật mờ ám muối này, mấy người các cậu đều tư xuân hết rồi đó à?

Chẳng qua tâm lý thời kì trưởng thành của thanh thiếu niên vẫn chưa tới phiên cô suy nghĩ. Cô chỉ cần nghĩ đến mình là đủ.

Từ Chí Cường chia tay bạn gái, bắt đầu quay đầu theo đuổi Dư Châu Châu.

Sự thay đổi của Tân Mỹ Hương làm Từ Chí Cường nhớ đến cuộc cãi và của cậu ta và Dư Châu Châu. Gãy gỗ với nhau, từ chối lời tỏ tình của cậu ta, sau đó còn chặn trước mặt cậu ta rồi hét to ‘Cậu dựa vào cái gì mà đánh người?’... Là ‘Đạo Minh Tự’ của trường số 13, cậu bạn có trách nhiệm và nghĩa vụ theo đuổi Sam Thái của mình, sau đó ánh mắt cậu ta dán chặt lên người Dư Châu Châu không rời.

Tặng hoa, mua cơm trưa, đưa đồ ăn vặt, để mấy đứa đàn em đi phát tán tin đồn hai người yêu nhau, các bạn lớp khác cũng đứng ở cửa sổ vào giờ giải lao để xem mặt mũi của ‘Sam Thái’ như thế nào.

Thậm chí khi tan học cô cũng bị chặn đường lại. Từ Chí Cường và hai tên đàn em đi theo sau lưng cô, làm cô thấy phiền vô cùng.

Ôn Miểu lo lắng nói, đi nào, tớ đưa cậu về nhà.

Dư Châu Châu nở nụ cười cảm kích, hoàn toàn không nghĩ đến hành động này làm Ôn Miểu rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm. Sau đó không lâu, Từ Chí Cường tuyên bố rằng, nếu cậu ta không đánh Ôn Miểu rồi rằng đây đây thì sẽ viết ngược tên cậu ta.

Ôn Miểu vẫn đến trường bình thường, Dư Châu Châu nghe thấy lời tuyên bố của Từ Chí Cường cũng chỉ cười nhạt.

Thật ra Dư Châu Châu có thể thấy cậu bạn cố gắng nở nụ cười dửng dưng để che giấu sự sợ hãi.

Cô đột nhiên thấy đau lòng.

Giờ thể dục được hoạt động tự do, Dư Châu Châu thấy Ôn Miểu bị đám nam sinh không quen biết vây lấy, mà những bạn học nam khác lại đứng xa nhìn không xen vào, mỗi người đều giả bộ không biết. Dư Châu Châu bị chọc giận đến mức máu xông lên não, cố gắng chui vào đám người, kéo Ôn Miểu ra sau lưng bảo vệ.

Từ Chí Cường đứng đầu ôm tay, híp mắt, nghiêng đầu, học theo bộ dạng giang hồ, ngậm một cây tăm trên môi.

“Chuyện không liên quan đến cậu, tránh ra, hôm nay ông đây phải đánh cậu ta một trận, để cậu ta biết cái giá của việc làm ông đây chướng mắt!”

Mỗi khi cần phải bảo vệ người khác, Dư Châu Châu luôn có dũng khí vô hạn. Trong nháy mắt đó, cô thậm chí còn muốn tìm đến giới hạn bộc phát của mình, nhớ đến hình ảnh Saint Seiya bị đánh gãy tay chân mới bộc phát vũ trụ nhỏ của mình. Sức mạnh của nhân vật chính luôn xuất hiện mỗi khi bảo vệ người khác, đúng không?

Cô nở nụ cười hưng phấn, Dư Châu Châu, mày xem đi, mày có mạng của nhân vật chính đó.

“Từ Chí Cường, tôi nói cho cậu biết, nếu cậu lại cứ tiếp tục gây chuyện như vậy, tôi sẽ không tha cho cậu!”

“Ày dờ, cậu muốn làm gì tôi nào?” Từ Chí Cường nở nụ cười hèn mọn, đám người ở xung quanh cũng nở nụ cười chân chó, bầu không khí trở nên hài hòa vô cùng.

“Ôn Miếu là bạn tốt của tôi, cậu dám đụng vào một sợi lông của cậu ấy, tôi sẽ, tôi sẽ...” Dư Châu Châu nghĩ một hồi vẫn không tìm được cách gì, đành dùng hết sức hét, “Tôi sẽ mách cô.”

Mọi người trở nên im lặng.

Sau đó đám người đi theo cười ha ha. Dư Châu Châu quay đầu, nhìn thấy gương mặt ‘đừng nói hai đứa mình quen nhau’ đầy bất lực của Ôn Miếu.

Từ Chí Cường lại dùng vẻ mặt thương thức nhìn cô, nở nụ cười quái dị. Dư Châu Châu nhớ đến hình ảnh cậu ta nắm tay mình tỏ tình vào một năm rưỡi trước.

“Đồng ý làm Sam Thái của tôi không?” Ánh mắt Từ Chí Cường sáng rực.

Mọi người đều nhìn cô.

Dư Châu Châu gằn từng chữ, “Sam – con – mẹ – cậu – ấy!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 5 - Chương 77: Bôn Bôn

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Huống gì, người tớ muốn bảo vệ lại rất ít”

Hai là nhiều bạn hỏi sao chưa học Chấn Hoa vân vân và mây mây, tớ trả lời luôn, cuộc sống ở Chấn Hoa của Chu Chu sẽ bắt đầu từ chương 81 nhé. Còn 3 chương nữa là kết thúc cuộc sống ở trường số 13 của Chu Chu và chuyển sang trường Chấn Hoa, nên mọi người cứ từ từ.

Có ý kiến gì các bạn cứ comment dưới chương nhé ^^ Mình vẫn đọc comment của các bạn, rảnh sẽ reply:”>

Lúc Từ Chí Cường chuẩn bị trở mặt, có một bóng người phá vòng vây từ bên ngoài chắn giữa Dư Châu Châu và Từ Chí Cường.

Ngân cân treo sợi tóc, anh hùng cứu mỹ nhân, rất nhiều người cả đời không thể gặp được, nhưng Dư Châu Châu lại may mắn có thể gặp được điều đó.

Bôn Bôn dùng tay trái đẩy vai Từ Chí Cường, tay phải cầm cổ tay của Dư Châu Châu, bình tĩnh nói, “Xem như nể mặt tớ, bình tĩnh chút đi, đừng kích động!”

Hoa Trạch Loại vọt tới trước mặt Đạo Minh Tự để bảo vệ Sam Thái. Từ Chí Cường nghĩ đến tình huống này thì cảm thấy hưng phấn vô cùng, cơ hội ngàn năm có một đấy, cậu ta không giận cũng phải giận!

Không nói cái gì, lập tức đâm một quyền về trước. Bôn Bôn không kịp phòng bị, trực tiếp bị đánh ngã lên một tên đàn em.

Chuyện tiếp theo không liên quan đến Dư Châu Châu. Cô đỡ Ôn Miếu trốn khỏi đám người đó, đám người vây quanh đó không phải toàn là đàn em của Từ Chí Cường, có không ít người có quan hệ tốt với Bôn Bôn, cho nên bọn họ nhìn nhau không biết có nên ra tay giúp đỡ không. Hai người đó bắt đầu sang màn bá cổ nhau lẫn lộn dưới đất.

Giống phim võ lữ.

Dư Châu Châu lúc này mới phát hiện ra, cậu bé dịu dàng luôn bị bắt nạt trong tiểu khu cần cô bảo vệ đã trưởng thành, trở thành chàng trai biết oánh nhau rồi. Dù có gầy gò yếu đuối, nhưng mỗi khi vùng tay đều không chút do dự, tàn nhẫn ác liệt mang theo một con gió mạnh mẽ.

Lúc Bôn Bôn đánh lên người Từ Chí Cường mấy phát liên tiếp, đám người vây quanh cũng chạy tới kéo cậu ra. Mặt Từ Chí Cường sưng lên, khoe miệng đầy máu nhưng không chịu thua, Bôn Bôn thì im lặng không nói câu nào.

“Cậu được đấy, cậu lại đối xử với anh em mình như vậy, con mẹ nó, cậu khí phách lắm...”

Bôn Bôn cười lạnh, “Ai là anh em với cậu?”

Dư Châu Châu há mồm tròn mắt, cô không thể không thừa nhận, đáng vẻ xoay người bỏ đi của Bôn Bôn cool ngầu võ lữ.

Cô nhỏ giọng nói với Ôn Miếu, “Mau về lớp thôi.”

Cô được đuổi được mới là hảo hán, Ôn Miếu không cố chấp, gạt gù quay người bỏ đi, đột nhiên quay đầu hỏi, “Châu Châu, cậu thì sao? Không về lớp à?”

Dư Châu Châu nở nụ cười, “Tớ phải đi xem xem Bôn Bôn có bị thương không.”

“Bôn Bôn?”

Cô quay đầu, nở nụ cười sáng lạn, “Ừ, Bôn Bôn.” —

“Này!”

Sân trường của trường 13 và sân trường trường bên có một hàng rào bảo vệ nhưng rào bị phá một lỗ lớn, mọi người thường chui tới chui lui ở cái lỗ, hai sân trường tán loạn. Sân trường trường bên có một khán đài rất lớn, Bôn Bôn ngồi trong góc bậc cao nhất, không biết đang nhìn cái gì, nghe thấy tiếng gọi của Dư Châu Châu thì quay đầu lại nhìn.

Sau đó nhe răng.

Có lẽ bị thương rồi.

“Không tới phòng y tế kiểm tra à?” Dư Châu Châu ngồi cạnh cậu.

“Hai ngày nữa là tốt rồi, không cần thiết.”

“Cảm ơn cậu.”

Bôn Bôn cười, “Khách sáo gì chứ, việc cần làm.”

Dư Châu Châu lắc đầu, vẫn hỏi dù biết rõ, “Sao lại làm thế?”

Bôn Bôn sững sốt, sau đó mới từ từ hỏi, “Châu Châu, có phải cậu giận vì tớ không quan tâm cậu không?”

Cho dù Bôn Bôn trước mắt rất xa lạ nhưng cảm giác thân thiết kia làm Dư Châu Châu duy trì bộ dạng không kiêng dè trước mặt cậu, vẫn bộ dạng không che giấu sự vui sướng hay buồn rầu đó.

Nếu như bạn có thể thắng thần trước mặt một người, vậy nhất định phải trân trọng người đó, bởi vì trước mặt người đó, bạn là bạn.

“Không giận, chẳng qua thấy khó chịu mà thôi. Tôi cảm thấy cậu thay đổi, gần như quên hết chuyện cũ.”

Bôn Bôn nghiêng đầu, “Tôi đã quên hết chuyện cũ.”

“Sao có thể?” Dư Châu Châu túm tay áo của cậu, “Cậu có nhớ có một tên vừa to vừa đen ở tiểu khu tên Tiểu Hải hay bất cậu không? Còn có Nguyệt Nguyệt, Đan Đan, còn có.... Chúng ta đã từng giả làm đại hiệp cụt tay trộm đá ở công trường...”

Bôn Bôn nhún vai, “Tôi không có ấn tượng gì cả. Trong ấn tượng của tôi, mọi người ở tiểu khu đều giống nhau.”

Giọng điệu lười biếng không quan tâm của Bôn Bôn làm Dư Châu Châu vừa có hi vọng tức giận.

Dư Châu Châu ngừng đầu, nhìn đường viền màu vàng xinh đẹp dưới ánh nắng chiều tà được tạo ra theo mái tóc xù ngắn của Bôn Bôn, khoe miệng của cậu còn đọng vết máu, mang theo mùi vị tuổi trẻ nhưng lại xa lạ. Cô mơ hồ, cô luôn nhớ tới người trước mặt nhưng lại không nhận ra cậu. Mà cậu có thể nhận ra cô nhưng lại quên đi quá khứ.

Nhưng Bôn Bôn đột nhiên nói thêm một câu, “Tôi chỉ nhớ rõ cậu.”

“Hả?”

“Cậu không khác gì hồi bé cả. Cũng giống như tôi nghĩ, trở thành một cô gái cực kì tốt.” Nói xong, nghĩ một lát rồi nói thêm, “Là cô gái tốt nhất mà tôi biết.”

Bôn Bôn và Dư Châu Châu hiểu đối phương, lúc họ muốn khen ai đó, luôn không có nhiều từ ngữ để diễn tả, chỉ có thể lặp lại một chữ, “Thật.”

Cậu đã trở thành một cô gái rất tốt.

“Vậy tại sao cậu không để ý tôi nữa?”

Tại sao cậu không để ý tôi. Đây chỉ là câu hỏi của một đứa trẻ, không để ý tới tự tôn và tư thái cao thấp. Từ khi bọn họ lớn dần, tất cả mọi người đã học được cách bảo vệ bản thân, sẽ xoay lưng bỏ đi trước khi người khác xa lánh mình, sẽ hững hờ không quan tâm lúc người ta lạnh nhạt với mình, lúc không thể có được thì lớn tiếng báo, tôi cũng không cần nó.

Bôn Bôn đưa tay kéo đuôi tóc của Dư Châu Châu, giống như lúc còn bé vậy.

“Bởi vì tôi sẽ đem phiền phức đến cho cậu. Tôi không phải học sinh ngoan, cậu cách xa tôi thì tốt hơn.”

“Cậu tiếp tục cố gắng như thế, cố gắng trở nên xuất sắc như hiện tại hoặc xuất sắc hơn. Tôi chỉ muốn đứng ở xa nhìn cậu như vậy thôi, thế là đủ rồi. Cậu không biết tôi vui vì khi cậu xuất sắc thế nào đâu, tôi nói thật đấy.”

Dư Châu Châu phát hiện mình có chút kích động lẫn ghen ghét. Cô lắc đầu một cái, sau đó hỏi vấn đề mà cô thấy quan trọng.

“Tại sao... Tại sao không làm học sinh ngoan chứ?”

Bôn Bôn tùy ý trả lời, “Bởi vì làm học sinh hư dễ hơn nhiều. Tại sao tôi phải làm học sinh tốt chứ?”

Dư Châu Châu không biết tại sao cô lại làm học sinh tốt. Đây không phải là vấn đề mà cô cho rằng cần phải suy nghĩ trước đây, đây là sự chuẩn mực đã chảy xuôi trong máu rồi. Cô chưa bao giờ tự hỏi tại sao mình phải đi ngược dòng nước, đúng không?

Giữa trưa đầu hè, ngay cả sự im lặng cũng trở nên ấm áp, thời gian giống như đang quay ngược lại vậy.

Thời gian trôi qua khá lâu, lúc này Bôn Bôn mới từ từ nói, “Có lẽ là... Có lẽ là tôi ghét người nhà tôi.”

Dư Châu Châu lúc này mới nhớ mình nên hỏi dò các câu như: Ba cậu dạo này còn đánh cậu không? Nhà cậu ở đâu? Cậu sống tốt không? trước mới phải.

Người cha nuôi say rượu thành tính của Bôn Bôn đã mất năm cậu học lớp năm tiểu học.

Lúc đưa tang, ngay cả Bôn Bôn cũng không nghĩ rằng cậu sẽ khóc.

Càng không nghĩ tới, cha mẹ ruột thần bí sẽ xuất hiện. Cứ như một giấc mơ vậy, lúc cậu mơ mơ màng màng, cậu lại có cái tên và gia đình mới. Những người hàng xóm cũ ở sau lưng bảo rằng, đứa nhỏ này may mắn thật đấy, chắc chắn trên trời phải phù hộ lắm – tất cả mọi người đã quên mất, thật ra những thứ này vốn thuộc về cậu, cậu chỉ trở lại nơi mà cậu thuộc về mà thôi.

Vật đáng tiền trong nhà chỉ có một hộp đựng tiền ở học tù. Lúc Bôn Bôn đeo cặp ôm hộp đi tới trước mặt ba mẹ ruột, vết thương bị cha nuôi đánh ở trên mặt vẫn chưa lành.

Bôn Bôn ở trong trường tiểu học hỗn loạn này đã học được cách dùng nắm đấm để bảo vệ mình, lúc lần kêu một tiếng ‘mẹ’ đã làm người anh ruột lớn hơn hẳn hai tuổi giết mình, lúc ăn cơm gây ra tiếng động cũng bị cười, lúc Bôn Bôn giờ nắm đấm chuẩn bị đánh anh ruột mình thì bọn họ có cuộc hội nghị gia đình đầu tiên.

Bôn Bôn kiên trì không đổi họ khẩu. Ba mẹ đưa cậu từ Tân Hải đến thành phố, muốn đưa cậu vào trường trung học trực thuộc đại học sư phạm cũng bị cậu kháng cự kịch liệt. Anh trai chỉ cười lạnh bảo cậu là loại sói mất trắng [1].

[1] Con sói mất trắng (Bạch nhân lang): là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

“Châu Châu, tại sao cậu lại đến trường số 13 để học vậy?”

“Tôi nghĩ nguyên nhân của hai chúng ta khác nhau.”

Trường số 13 là trạm dừng chân tạm thời của Dư Châu Châu, nhưng lại là nơi tồn tại thuộc về Bôn Bôn.

“Đầu tiên là bắt tôi trả lại khoản nợ tình cảm, sau đó mang tôi về cái tạo thành đứa trẻ tốt, giống như tôi đã rất bản rất ác liệt vậy, tại sao tôi phải nghe lời bọn họ chứ? Tại sao tôi phải ngoan ngoãn trở thành tên anh trai kia chứ?”

Lúc Bôn Bôn nói những câu này chẳng kích động chút nào. Chàng trai nhìn có chút yếu đuối này lại có tính thần kiên định mạnh mẽ như thế, mà cũng chính điều đó đã khiến cậu sống sót trong sự đánh chửi của cha nuôi, cũng để cậu từ chối sự cái tạo của ba mẹ ruột.

“Bôn Bôn, cậu không thể như vậy mãi được.”

“Vậy tôi nên làm thế nào?” Bôn Bôn mỉm cười, “Châu Châu, cậu muốn trở thành người thế nào?”

“Người mạnh mẽ, một người mạnh mẽ giỏi giang, có thể để mẹ tôi sống tốt.” Nghĩ một lát lại nói tiếp, “Để tạo ra những ngày tháng xinh đẹp cho người tôi yêu thương sống thật tốt.”

Đặc biệt là cậu.

Bôn Bôn gật đầu, “Thế thì tốt. Cậu nên có lý tưởng như vậy.”

“Còn cậu?” Dư Châu Châu hỏi gặng.

“Ờ?” Bồn Bồn nở nụ cười, “Ờ cũng giống cậu đó!”

Châu Châu không ngừng cố gặng, “Vậy, tại sao cậu lại không cố gặng? Chúng ta...”

“Châu Châu...” Bồn Bồn chặn lời của cô, “Không phải chỉ thi vào trường đại học tốt mới có thể bảo vệ người mình yêu thương, cậu xem, tớ lúc này cũng có thể bảo vệ cậu, mà cậu bạn suốt bị đánh kia lại không thể. Huống gì...”

“Huống gì cái gì?”

Trong mắt Dư Châu Châu, Bồn Bồn đã trở thành hình cắt màu vàng mơ hồ, mặc dù ở cự ly rất gần nhưng lại không thể níu giữ được.

“Huống gì, người tớ muốn bảo vệ lại rất ít.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 78: Lời cảm ơn hoàn mỹ

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Mãi Viễn Phi đi rồi”

P/s: Tớ có một số điều muốn nói ở đây:

Một là tên của nhân vật sẽ thay đổi: Dư Chu Chu -> Dư Châu Châu, Trần Ân -> Trần An

Hai là nhạc cụ mà Châu Châu dùng là Cello chứ không phải Violin, mình sẽ chỉnh sửa lại.

Ba là tuần này và tuần sau mình sẽ chú trọng beta lại truyện từ chương 1 tới giờ hơn là edit chương mới Ừ _ Ừ Vì mình phát hiện mình đã edit bị một số lỗi nghiêm trọng. Các chương mình đã beta, ở dưới tên người edit sẽ là người beta =>) Hiện tại chỉ có mỗi mình mình và bé Gian phi:< Ai có nhu cầu xin hãy ib fanpage để giúp tụi mình với nghen-

Bốn là mặc dù beta lại nhưng truyện mình sẽ cố ra đều 3c/tuần (hoặc ít nhất là 2c/tuần) cho các bạn.

Lúc Dư Châu Châu bước vào lớp, cô ngửi thấy mùi ôxi già [1] gay mũi vô cùng. Cô nín thở, vọt vào trong lớp lấy sách bài tập và hộp bút, sau đó cố gắng chạy ra ngoài hành lang, đứng thờ đốc trước cửa lớp.

[1] Ôxi già – Peroxide (Hydro peroxide hoặc gọi là hydro peroxid) có công thức hóa học là H2O2, là một chất oxy hóa dạng lỏng trong suốt, nhớt hơn một chút so với nước, có các thuộc tính oxy hóa mạnh và vì thế là chất tẩy trắng mạnh được sử dụng như là chất tẩy uế, cũng như làm chất oxy hóa và đặc biệt ở nồng độ cao như HTP làm tác nhân đẩy trong của tên lửa.

Mùa đông năm ba của trung học, có một câu chuyện mà được truyền đi như bệnh SARS [2] làm mọi người trở nên đa nghi hơn. Dư Châu Châu không sợ hãi chút nào, thậm chí còn âm thầm biết ơn lời đồn như ôn dịch này.

[2] Bệnh SARS: Hội chứng hô hấp cấp tính nặng (tên tiếng anh là Severe acute respiratory syndrome – SARS) là một chứng bệnh hô hấp ở con người gây ra bởi một loại virus SARS. Vào giữa tháng 11 năm 2002 và tháng 7 năm 2003, dịch SARS bùng phát ở Hong Kong và lan tỏa gần như trở thành đại dịch, với 8422 trường hợp và 916 trường hợp tử vong trên thế giới.

Bọn họ vì tin đồn đó mà không đi học thêm giờ nữa, các lớp học thêm giờ ABCD cũng ngừng lại cho nên tan học vào năm giờ chiều như bình thường, mọi người rất vui vẻ vì có thể kiếm lại được hai ngày nghỉ cuối tuần của mình.

Rất nhiều phụ huynh lo lắng việc nghỉ những buổi học thêm giờ sẽ làm ảnh hưởng đến kết quả kì thi trung học của con mình, nhưng Dư Châu Châu lại thấy rất tốt – Trời sập thì mọi người chết, huống chi, đối với đám học sinh chuyên tự học như cô hay Ôn Miểu, Tân Mỹ Hương, Thẩm Dương mà nói, thời gian tự do của bản thân nhiều hơn là một chuyện tốt.

Hội học ở thư viện vào mỗi chiều cuối tuần vẫn tiếp tục. Quan hệ của Ôn Miểu và Tân Mỹ Hương không còn lạnh nhạt như trước nữa, thành tích và bề ngoài của Tân Mỹ Hương thay đổi làm cô bạn trở nên tự tin hơn trước, bắt đầu nói nhiều hơn.

Dư Châu Châu rất vui vì điều đó, mặc dù trong lòng có chút tiếc nuối, cô bạn đã không còn là cô gái im lặng đọc quyển sách ‘Tuổi 17 không khóc’ đó nữa rồi.

Dư Châu Châu tự nhủ, đây là sự tiếc nuối xấu xa. Cô chỉ tiếc nuối Tân Mỹ Hương nhát gan kì dị cần đến mình kia mà thôi. Đối với bản thân Tân Mỹ Hương mà nói, cuộc sống hiện tại mới là một cuộc sống tốt đẹp – Cô bạn không có nghĩa vụ từ bỏ cuộc sống mới mẻ xinh đẹp này vì Dư Châu Châu.

Thình thoảng cô cũng gặp Bồn Bồn ở hành lang, hai người mỉm cười nhìn nhau, sau đó làm bộ không quen biết đối phương. Chỉ cần Dư Châu Châu biết cô và Bồn Bồn không thay đổi là đủ rồi.

Có điều Thẩm Dương lại nổi mụn do dậy thì. Mụn dậy thì của Ôn Miểu thì dần biến mất không còn tung tích, Dư Châu Châu lên lút hỏi Ôn Miểu có dùng thuốc trị mụn nào không, cô muốn viết thư nặc danh gửi cho Thẩm Dương. Dư Châu Châu không quá quan tâm đến quần áo, nhưng cô biết về ngoài của các cô gái luôn rất quan trọng.

Ôn Miểu nhún vai, “Ờ không đi trị mụn, nó tự lặn vậy thôi. Ờ nghĩ là do thời kì dậy thì đã kết thúc đấy.”

“Ờ?” Dư Châu Châu kinh ngạc, “Cậu đã dậy thì xong rồi à?”

Ôn Miểu đỏ mặt đá một phát, Dư Châu Châu vừa tránh vừa cười hà hà.

Áp lực của Thẩm Dương quá lớn. Dư Châu Châu lo lắng, cô bạn sẽ bị stress mất.

Kết quả của việc lo lắng bao đồng là bản thân gặp chuyện xui xẻo. Vừa vào tháng mười hai, cô đã bị sốt, sau khi nghỉ ngơi một đêm thì phát hiện bên tai nổi một cái bọc nhỏ trong suốt, ngứa ngáy vô cùng.

Về mặt mẹ thay đổi, “Châu Châu, con bị thủy đậu rồi.”

Xin nghỉ nửa tháng. Mỗi tối Ôn Miểu sẽ gọi cho cô, cứ hai ba ngày lại mang vở đến cho Dư Châu Châu, thậm chí còn tặng kèm đáp án mà mình làm rồi. Dư Châu Châu biết Ôn Miểu rất lười, có thể làm được đến mức này đã rất tốt rồi.

“Cảm ơn cậu.” Cô nói qua điện thoại.

“Không cần cảm ơn, không phải chỉ có mình tớ làm, bài thi của cậu là do bạn cùng bàn lấy về, trong đó có nửa đáp án là của tớ, một nửa là lấy của Tân Mỹ Hương.”

Mũi Dư Châu Châu hơi ngứa ngứa. Cô đưa tay gãi đầu, cả tuần không được gội đầu, mùi tóc thối đến mức làm cô muốn nôn mửa, huống chi trong da đầu còn một đồng thùy đậu nổi liti nha liti nhiti, còn chưa kết vảy, ngứa muốn chết người.

“Cảm ơn các cậu.” Cô nhỏ giọng nói.

“Thôi đi, bớt làm mấy trò này đi, mau hết bệnh rồi về trường học! Bắt đầu lại như trước kia!”

“Cậu tiến bộ như vậy khi nào thế?”

“Khi nào kệ tớ, nhưng nếu cậu cứ ở nhà thì chết chắc rồi.”

Dư Châu Châu chán nản nói, “Được, tớ sẽ khỏe nhanh thôi.”

“Tớ vẫn luôn muốn nói với cậu, cậu rất tuyệt đó, tận năm ba sơ trung mới bị thủy đậu, thời kì đây thì của cậu lùi lại đó à?”

“Đây không phải là bệnh thủy đậu!” Dư Châu Châu bị chọc điên, nói trong vô thức, nói xong cũng biết mình nói bậy rồi, không phải bệnh thủy đậu thì là cái gì?

Ôn Miếu ở đầu điện thoại bên kia cười ha ha.

“Đúng đúng đúng, không phải bệnh thủy đậu, không phải bệnh thủy đậu – cậu mọc một đống mụn đây thì khắp người!” ——

Lúc thi lại, Dư Châu Châu được đưa tới một phòng riêng, ba mặt đều là tường kính, bài thi của cô được giáo viên coi thi đưa đến, sau khi điền trắc nghiệm xong thi thu lại. Lúc kiểm tra nghe Tiếng Anh cũng phải vất vả gắng nghe bài từ loa phát thanh để điền đáp án, phiếu điền đáp án bởi bôi xóa xóa một đám.

Điều làm cô vui nhất là lúc tan học, ngồi trong phòng bằng pha lê nhìn các bạn học xếp hàng cười khúc khích nhìn nhau qua cửa sổ. Bởi vì trên mặt có rất nhiều nốt thủy đậu, cô đành dùng khăn quàng cổ che lại, chỉ lộ hai con mắt, Ôn Miếu nhường mây tre đan đùa cô, vui vẻ nhìn đôi mắt hình lưỡi trắng của cô, trong lòng cậu bạn vô cùng vui vẻ khi có thể nuôi ‘gấu mèo’ trong ‘vườn thú’ như vậy.

Mã Viễn Phi với nhiều vết mặt, Tân Mỹ Hương với nụ cười trên môi, thậm chí còn có thể thấy Thẩm Dương bạn rợn xuất hiện.

Dư Châu Châu cười cười, nước mắt đọng đầy khóe mắt.

Rất muốn ở cạnh nhau cả đời, vĩnh viễn dừng ở ngày đồng tuổi 15 này, mặc kệ áp lực của cuộc thi trung học sắp tới, như thể thời gian sẽ không bao giờ trôi qua.

Như vậy rất tốt ——

Lúc Dư Châu Châu lành bệnh, trở về lớp thì có một vấn đề xuất hiện.

Cô vẫn đứng thứ hai trong lớp.

Người đứng đầu là Tân Mỹ Hương.

Những lời khen mang hàm ý hi vọng các bạn học khác có thể xem Tân Mỹ Hương làm gương của Trương Mẫn làm Dư Châu Châu trở nên lúng túng, bởi vì những lời khen đó dùng từ hơi quá.

Khi bạn đã từng làm người đứng đầu rất nhiều lần, nó không còn sự vui sướng hay vinh quang nữa mà trở thành một kiểu xiềng xích, một khi bạn không còn là người đứng đầu thì bạn chẳng là cái thứ gì, dù cho đây chỉ là một bất ngờ, nhưng người khác sẽ dùng ánh mắt không thể cứu vãn được nhìn bạn...

Ôn Miếu đâm nhẹ lưng cô, Dư Châu Châu quay đầu lại, nụ cười trên môi cô rất già tạo.

“Chuyện gì sao?”

“Cậu không sao chứ?”

“Không sao.”

Tôi có thể có sao à? Tôi không phải là người hẹp hòi như vậy, tôi thật lòng vui vẻ vì Tân Mỹ Hương, cô bạn có được thành tích như vậy là nhờ tôi giúp đỡ, sao tôi có thể không vui chứ?

Tân Mỹ Hương vẫn bình tĩnh ngồi ở vị trí của mình, Dư Châu Châu sợ cô bạn đến an ủi mình, như vậy sẽ làm cô lúng túng vô cùng. Nhưng khi đối phương vẫn bình thản không quan tâm cô như cô hi vọng, cô lại cảm thấy thất vọng.

Dư Châu Châu quay đầu lại, nằm nhoài lên bàn, đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi. Sau khi hết bệnh thủy đậu, cơ thể cô yếu đi nhiều, cô chỉ cần làm gì đó một chút thôi cũng sẽ thấy mệt mỏi, đương nhiên, lần này cả trái tim cũng mệt.

Ôn Miếu vẫn không ngừng đâm lưng cô, “Tớ chưa nói xong mà!”

“Còn gì nữa?”

“Lần sau cậu có thể đứng thứ năm không?”

“Hả?”

“Thứ năm. Cậu không phải cảm thấy việc tớ luôn đứng thứ sáu rất thần kì sao? Cái này còn khó hơn cả việc đứng thứ nhất, vì muốn đứng đầu thì cậu chỉ cần cố gắng hết sức để thi được điểm cao là được, nhưng để giữ vững một vị trí nào đó thì lại cần có cả kỹ xảo nữa, nếu tốt hơn một chút thì sẽ đứng thứ tư, nhưng nếu thiếu một điểm thì sẽ đứng ở vị trí thứ sáu, đây mới là thực lực thật sự!”

Dư Châu Châu cười khẽ, “Thực lực cái quần, cái cậu nói là mệnh!”

Ôn Miếu nhủ thầm, “Hừ, tớ đối xử tốt với cậu như thế còn gì, tặng cậu vị trí thứ năm đó, còn để cậu đứng trước tớ đấy....”

Giúp cô tìm lại mặt mũi thì có, Dư Châu Châu nghĩ thầm, sợ cô áp lực nặng cho kì thi sắp tới nên mới lấy có đứng vị trí thứ năm, như vậy nếu như lần sau cô có thi kém đi nữa thì cũng có thể nói là cô tìm cách để đứng thứ năm, nhưng kết quả là người tính không bằng trời tính...

Dư Châu Châu nở nụ cười dịu dàng, nghiêm túc nói, “Ôn Miếu, cảm ơn cậu, cậu rất tốt”

Ôn Miếu đỏ mặt, vuốt vuốt tóc, không nói gì.

Còn một chuyện liên quan đến Mã Viễn Phi. Mã Viễn Phi chuẩn học quá nhiều, Trương Mẫn bảo Dư Châu Châu viết lại số lượng tiết học mà Mã Viễn Phi chuẩn học, nếu vượt quá quy định thì sẽ đuổi học.

Mã Viễn Phi đi theo đám Từ Chí Cường đến quán net chơi Star Craft [1] và Counter Strike [2] đã hơn một năm. Không biết có phải do việc chơi đùa ở trường không còn nhiều hay không, từ đầu năm đã bắt đầu tăng tiết học Toán Văn Anh Hóa Lý, cho dù là đám học sinh thích chơi đùa trước kia cũng bắt đầu gặm bài sách vở làm bài thi, Mã Viễn Phi đã không còn khán giả khi làm những trò não động. Thậm chí có lúc Dư Châu Châu thấy vẻ kinh hoàng trên mặt Mã Viễn Phi không ai chú ý đến ‘màn trình diễn’ của cậu.

[1] StarCraft: là một trò chơi điện tử chiến lược thời gian thực loại khoa học quân sự viễn tưởng do Blizzard Entertainment phát triển. Trò chơi đầu tiên của thương hiệu Starcraft được phát hành cho Microsoft Windows vào ngày 21 tháng 3 năm 1998. Với hơn 11 triệu bản bán ra trên toàn thế giới vào tháng 2 năm 2009, nó là một trong những trò chơi bán chạy trên máy tính cá nhân. Một phiên bản cho Mac OS cũng được phát hành vào tháng 3 năm 1999 và một bản cho Nintendo 64 mà Blizzard cộng tác với Mass Media Interactive Entertainment được phát hành vào ngày 13 tháng 6 năm 2000.

[2] Counter Strike (hay được gọi là CS) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao đượ nhieueuf người trên thế giới biết đến ra đời dưới phiên bản mod của Half-Life do Lê Minh (Minh Gooseman) và Jess Cliffe thực hiện.

Dur Châu Châu quen với việc cậu không ở trường, nhiều lúc cũng nhớ tên khi gây chuyện này.

“Thật ra em ấy không học tiếp thì tốt hơn.”

Dur Châu Châu búng tỉnh khỏi suy nghĩ của mình, ngẩng đầu nhìn Trương Mẫn, “Dạ?”

Trương Mẫn thờ dài, “Đứa bé này không phải là đứa bé hư, chẳng qua tình huống trong nhà... Ông bà nội mở tiệm tạp hóa kiếm tiền cho em ấy đi học, ba mẹ ly hôn, sau đó mẹ em ấy đi đâu không rõ, bây giờ ba em ấy bị bệnh ung thư cổ họng thời kì cuối, nghe báo thời gian không còn nhiều. Bỏ học đi ra ngoài kiếm tiền còn có thể giúp gia đình còn tốt hơn. Em ấy ở trường không thêm học, ngày nào cũng cùng đám học sinh hư kia đi quán net chơi game, không bằng dừng đi học để khỏi trả tiền sách vở học hành học thêm giờ đi, chút tiền đó có thể tiết kiệm được thì cũng tốt hơn cho em ấy.”

Dur Châu Châu gật gù, rồi lắc đầu, cô cũng không biết mình đang nghĩ cái gì,

Cuối cùng cô đi về lớp tự học, Mã Viễn Phi đã trở về lớp. Mùa đông rất lạnh nhưng cậu bạn chỉ mặc một chiếc áo khoác cũ, lạnh không chịu nổi, vừa vào đã chạy đến chỗ máy sưởi, trong tay còn cầm một túi đồ ăn vặt to bự chẳng

“Mã Viễn Phi?”

“Cái gì?” Cậu bạn dùng giọng nói kì lạ trả lời lại, đi về chỗ ngồi, Dur Châu Châu có thể cảm nhận được khí lạnh trên người cậu bạn.

“Bên ngoài lạnh lắm à?” Cô không biết nên mở miệng nói gì, chỉ đành nói chuyện vòng vèo.

“Lạnh, hôm nay lạnh lắm!” Mã Viễn Phi cẩn thận nhét túi đồ vào trong học bàn, xoa xoa tay cho ấm

“Lại đi quán net à? Mua đồ ăn vặt sao không cho ai ăn cùng với thế?” Dur Châu Châu nhui mày nhìn hành động của hắn.

“Cái gì?” Mã Viễn Phi nâng giọng cao hơn, giống như một đứa nhỏ đang giận dỗi, “Đây là mẹ đưa cho tớ! Mẹ khó lắm mới về được một lần, sáng tối nhưng khuya lại đi nữa rồi!”

Dur Châu Châu kinh ngạc, “Mẹ cậu đến thăm cậu à?”

Hắn gật đầu, âm u trả lời, “Cậu nói mẹ ra ngoài làm việc, tớ chưa từng thấy mẹ.” Nhìn thấy vẻ mặt đồng tình của Dur Châu Châu, hắn nói thêm, “Nhưng những thứ này đều là mẹ đem từ xa đem về cho tớ!”

Dur Châu Châu không ý thức mình nhìn những món đồ trong túi nylon với ánh mắt nghiêm túc: bánh snack, hoa quả sấy, nước ngọt....

Đi xa chỉ mang thứ này về cho con trai mình?

Mã Viễn Phi không chú ý đến các bạn học đều mang khăn quàng cổ mà mẹ tự tay đan, còn cậu bạn thì mặc đồ mỏng, thậm chí còn có chỗ sứt chỉ, Dur Châu Châu không muốn nhìn nữa, nghiêng mặt sang một bên, một giọt nước mắt rơi trên sách Ngữ văn, làm ướt mấy dòng thơ trong sách.

Dur Châu Châu không thể hoàn thành nhiệm vụ Trương Mẫn giao cho mình, nhưng Trương Mẫn vẫn thường xuyên tìm Mã Viễn Phi nói chuyện. Trường học sẽ trao bằng tốt nghiệp cho cậu, cho nên cậu đừng đến trường học nữa.

Mã Viễn Phi dọn dẹp mọi thứ trên bàn, những tờ bài thi cậu giữ lại cũng đưa hết cho Dur Châu Châu.

“Cho cậu làm giấy nháp đó!”

Dur Châu Châu cười khở, “Giấy nháp này quá đắt, những tờ giấy này đều là do cậu nộp tiền mới có.”

Mã Viễn Phi nở nụ cười, “Nộp tiền mới có thể làm bạn cùng bàn với cậu đó!”

Đột nhiên sổng mũi có cay cay, Dur Châu Châu nghẹn ngào, nước mắt đóng đầy, cô cúi đầu hỏi, “Phải đi à?”

Mã Viễn Phi vốn đã đeo cặp lên lưng đột nhiên ngồi xuống.

“Tớ muốn học một tiết.” Cậu cười nói.

Lớp Ngữ văn, mọi người cùng đọc bài ‘Xuất sư biểu’ [3], Dur Châu Châu nhớ đến năm World Cup kia, cuộc tranh đấu giải bóng đá của lớp cô và lớp bên cũng được gọi là ‘Cuộc chiến của Anh và Brazil’, còn việc bọn họ là đất nước Brazil đây thực lực hay đất nước toàn trai đẹp nước Anh vẫn làm các thành viên đội bóng, ngay cả Ôn Miêu cũng đau đầu không thôi – Theo lời bọn họ lúc đó, vừa có ngoại hình vừa có thực lực đúng là bì kịch.

[3] *Xuất sư biểu*: Là tên gọi của hai bài biểu, *Tiền xuất sư biểu* và *Hậu xuất sư biểu* do Gia Cát Lượng viết ra để dâng lên Thục Hán Hậu chủ Lưu Thiện trước khi ông thân chinh dẫn quân đi Bắc phạt lần thứ nhất và lần thứ hai vào các năm 225 và 226 thời Tam Quốc. Hai bài biểu này ngoài việc trình bày nguyện nhân xuất chinh, Gia Cát Lượng còn dùng để bày tỏ sự trung thành của mình với hoàng đế Thục Hán và những lo lắng của ông cho sự an nguy của đất nước. Với giọng văn thống thiết, *Tiền xuất sư biểu* và *Hậu xuất sư biểu* đã trở nên nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc như là đại diện xuất sắc của thể loại biểu và tượng trưng cho lòng trung thành trong thời phong kiến.

Lúc Ôn Miêu nghiêm túc sắp xếp đội hình, đặc ý cầm tờ giấy trong tay, “Hoàn mỹ, cái gì gọi là hoàn mỹ? Đây gọi là hoàn mỹ! Từ chiến lược cho đến chiến thuật, đến... đến hình vẽ đều không thể xoi mói!”

Dur Châu Châu nở nụ cười, “Còn thiếu tên nữa!”

Mã Viễn Phi luôn có danh hiệu vào học lúc vừa tỉnh dậy, buồn ngủ nói chêm vào, “Thế thì gọi là ‘Xuất sư biểu’ đi.”

Sau đó chiến thuật đầy tên là [Xuất sư biểu].

Cho nên bọn họ thua sạch giống như Gia Cát Lượng vậy. [4]

[4] *Nếu mình không nhầm thì sau này Lưu Thiện thua quân, Thục Hán mất nước.*

Đào mất đã một năm. Một năm cuối cùng.

Trong tiếng đọc bài thơ, Mã Viễn Phi hít thở giống như con mèo không có sống lưng co rúc ở chỗ ngồi, ngáp một cái thỏa mãn.

Dur Châu Châu nhớ Mã Viễn Phi từng nói, cậu thích học. Ở ngoài đánh CS được một nửa thì sẽ thấy lo hoảng sợ, muốn trở về lớp học.

Giống như nơi này là Neverland của Peter Pan, không cần phải lớn lên. [5]

[5] *Peter Pan là một nhân vật hư cấu của nhà văn J. M Barrie, xuất hiện trong nhiều tác phẩm của hãng hoạt hình Walt Disney. Peter Pan mang trong mình hình hài của một thiếu niên 15-16 tuổi biết bay, luôn muốn vui chơi và hưởng thụ cuộc sống, vì thế cậu luôn cố tìm cách để chối bỏ ‘sự trưởng thành’ và mãi mãi không chịu lớn. Cậu sống ở vùng đất Neverland thân thiện với các ‘Lost boys’ – những cậu bé đi lạc và cô tiên Tinkerbell.*

Vì Peter Pan không bao giờ lớn khi ở vùng đất Neverland, nên ý của Mã Viễn Phi ở đây là: Trường học như vùng đất Neverland vậy, không có nhiều thứ cần suy nghĩ, cũng không bắt cậu phải lớn thật nhanh.

Sau khi đám Dur Châu Châu tốt nghiệp sơ trung thì sẽ học tiếp lên cao trung, nhưng Mã Viễn Phi thì phải lớn lên.

Cô Ngừ vẫn không kim được mà nhủu mây mắng Mã Viễn Phi khi đến lượt cậu bạn đọc.

“Từ sáng đến tối đều không chịu học, sau này với dáng vẻ như vậy thì em làm được gì? Em lúc đó chẳng là gì cả, sau này sao có thể làm được việc chứ?”

Mã Viễn Phi không tức giận, chỉ nở nụ cười.

“Không phải là gì sao? Thế thì tốt rồi, em cũng có thể làm giáo viên rồi!”

Các bạn trong lớp cười to, mặt cô Ngừ vẫn lúc đó lúc trắng, cô không có cách gì để xử lý học sinh sắp bỏ học này cả.

Câu này trở thành chuyện cười của cả lớp nhưng lại làm Dư Châu Châu phải nở nụ cười đau lòng.

Mã Viễn Phi cố gắng lấy lòng các bạn học đã có được màn diễn hoa lệ nhất lúc rời khỏi sân khấu rồi.

Lúc tan học, cậu mang cặp, mỉm cười vẫy tay với Dư Châu Châu.

“Thì tốt vào, cố gắng đậu Chấn Hoa!” Cậu lớn tiếng hô to mục tiêu mà Dư Châu Châu chưa từng nói này, “Tớ cảm thấy trong trường chỉ có mỗi cậu có năng lực đạt được điều đó.”

Dư Châu Châu đỏ mặt, “Trước khi đi cũng phải làm tớ không vui mới chịu.”

Mã Viễn Phi nghiêm túc nói, “Tớ nói thật lòng.”

Tớ biết. Dư Châu Châu mỉm cười.

“Còn có, cậu phải nhớ tớ đấy!”

“Ừ.”

“Cậu sẽ trở thành một người tuyệt vời, cậu phải nhớ tớ, như thế tớ mới không sống uổng phí trên đời này.”

Cái tư duy quý quái này làm Dư Châu Châu buồn cười, nhưng nước mắt cũng rung rung trên khóe mắt cô rồi.

Mã Viễn Phi gật gù, nhìn sang chỗ Từ Chí Cường đang ngồi – cậu ta không ở đây, không biết đang ở quán net nào rồi.

Ôn Miếu nhẹ nhàng vỗ vai cậu bảo, “Cố giữ gìn sức khỏe.”

Cậu nhếch môi nở nụ cười với Ôn Miếu và Dư Châu Châu, sau đó xoay người biến mất ở cửa lớp.

Dư Châu Châu lấy tay lau nước mắt, ngẩng đầu thì thấy vành mắt của Ôn Miếu cũng đỏ bừng.

“Quan hệ của cậu và Mã Viễn Phi tốt thế cơ à?”

Ôn Miếu lắc đầu một cái, “Tớ chỉ nghĩ là, sau năm tháng nữa cũng tới phiên tớ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Quyển 5 - Chương 79: Binh hoang mã loạn

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Cứ như chắc chắn niềm vui và hạnh phúc sẽ đến vậy”

Trương Mẫn lén lút đưa cho Dư Châu Châu hai tờ bài thi nhẵn nhụi.

“Đừng nói cho người khác biết, đây là tập đề nội bộ được cô giữ lại, đề thi có thể sẽ tương tự như vậy, em đi photo giữ lại một bản nhưng đừng để lộ ra ngoài, biết chưa?”

Đề nội bộ, lại là đề nội bộ. Từ hồi chưa tới tháng năm, tất cả các đề thi nội bộ của các môn học đều được các thầy cô giáo giữ lại làm [Quỹ hoa bảo điển], tất cả mọi người ôm trong mình suy nghĩ, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, tuyệt đối không bỏ qua bất cứ đề thi nội bộ nào.

Trương Mẫn giống như biết Dư Châu Châu nghĩ gì, “Cái này không giống trước kia, em nghe tôi không sai đâu.”

Dư Châu Châu gật đầu, cười dịu dàng.

“Vậy em đi photo bây giờ, cảm ơn cô nhiều!”

Sau đó trở lại lớp, Dư Châu Châu gỡ nhẹ bản Ôn Miếu, “Đi thôi, lại thêm một tập đề nội bộ nữa, nghe bảo lần này đáng tin nè.”

Trương Mẫn dạn dỏ không thể để người khác biết, Dư Châu Châu biết Trương Mẫn luôn ‘cưng chiều’ cô, nhưng cô cũng có người để cưng chiều, ừ, Ôn Miếu là một ví dụ.

Cho dù Ôn Miếu rất lười làm bài thi nhưng lần nào Dư Châu Châu cũng kéo cậu đi photo mấy bộ [Quỹ hoa bảo điển], hẳn đều ngoan ngoãn đi theo sau cô.

Không hiểu sao cô lại tránh Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương vẫn như thế, luôn ngồi vững vị trí số hai. Dư Châu Châu đoạt lại vị trí số một của mình nhưng cô không thấy vui vẻ chút nào. Cái ánh mắt nhìn chằm chằm đằng sau lưng làm cô cảm thấy khó chịu. Cô chưa từng mơ ước vị trí của Thẩm Dương lần nào cả, nhưng bây giờ lại có người luôn nhìn chằm chằm vị trí của cô làm lòng cô lạnh lẽo lắm luôn.

Có một lần, Dư Châu Châu có đi ngang qua bàn Tân Mỹ Hương khi cô đi lấy nước, chỉ nhìn thoáng qua thôi nhưng cô thấy Tân Mỹ Hương lại dùng cùi chó che lấy bài làm của mình.

Cái hành vi giữ bí mật này là một hành vi bình thường của mỗi học sinh giỏi.

Dư Châu Châu cũng hiểu điều đó, nhưng ban đầu khi giúp đỡ, cô không hề giữ lại cái gì mà dạy hết cho Tân Mỹ Hương.

Dư Châu Châu đi nhanh khỏi đó, giả vờ không thấy hành động mờ ám kia của Tân Mỹ Hương, nhưng lòng cô lại thấy đau đóm.

Không ngờ lại thành như vậy.

Từ sau chuyện đó, mỗi lần Dư Châu Châu có được những tài liệu mật hoặc là tư liệu ôn thi tốt, cô không còn chủ động đưa cho Tân Mỹ Hương nữa.

Sau khi tổn thương mới quay đầu nhìn lại mọi thứ, Tân Mỹ Hương chưa bao giờ trao đổi kinh nghiệm học tập gì với cô và Ôn Miểu cả, không chia sẻ bất kì tài liệu nào cho hai người, cô bạn chỉ im lặng lắng nghe, dù bọn họ đúng hay sai đều không đánh giá, không chỉnh sửa.

Ôn Miểu luôn làm về mặt ‘Tớ đã nói với cậu rồi mà không nghe.’, Dư Châu Châu không nhận được mà kêu to, ‘Cậu đã nói gì với tớ hả? Lúc tớ rơi vào sương mù thì làm quái gì thấy được chứ?’

Cô đột nhiên nhớ đến buổi tối đầu tháng năm ấy, đây là lần hội họp cuối cùng của ba người bọn họ. Lúc đó họp đồng của trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm được chuyển tới tay ba người – ở trong hai kì thi thứ này, Ôn Miểu như biết được tiêu chuẩn lựa chọn của trường cao trung phụ thuộc đại học sư phạm vậy, thi đứng thứ ba lớp, thành công lọt vào top 100 người đứng đầu thành phố, chiếm được tư cách kì họp đồng.

Dư Châu Châu gõ bàn một hồi, hít một hơi rồi nhỏ giọng nói, ‘Tớ không ký.’

Tân Mỹ Hương vẫn giữ im lặng, không nói gì.

Mà Ôn Miểu luôn nói mình sẽ ký lấy thay đổi, dứt khoát bảo, ‘Tớ cũng không ký.’

Dư Châu Châu trừng mắt, ‘Cậu nói gì thế?’

‘Tớ thì Chấn Hoa với cậu.’

Dư Châu Châu cười híp mắt như trăng rằm, mặt mày lẫn khúc miệng đều lộ rõ sự vui vẻ, cô hoàn toàn không để ý tới Tân Mỹ Hương vẫn giữ im lặng không nói gì.

Chính tối hôm đó, ba người đi với nhau dưới gió đêm ngày cuối xuân, vắng trăng lưỡi liềm hôm nay giống như hình chiếc thuyền vẫy, hoặc có lẽ do nụ cười ngọt ngào của Dư Châu Châu, khúc miệng nhếch lên trên.

‘Tân Mỹ Hương, cậu có ước mơ nào không?’

Dư Châu Châu nhớ đây là lần đầu Ôn Miểu chủ động nói chuyện với Tân Mỹ Hương.

Tân Mỹ Hương chưa kịp nói gì thì Ôn Miểu đã nói tiếp, ‘Thi đậu Chấn Hoa không được tính là ước mơ đâu đây.’

‘Thi đậu đại học tốt cũng không tính là ước mơ.’

‘Kiếm được nhiều tiền không tính là ước mơ.’

‘Ý của tớ là điều mà cậu muốn làm nhất ấy, điều mà cả đời cậu có thể không làm được nhưng cậu lại rất thích, sẽ vĩnh viễn nhớ điều đấy.’

Tân Mỹ Hương trước giờ luôn cố ý tránh việc nói về suy nghĩ của mình lại thay đổi thái độ, cúi đầu dờ mắt nghĩ một hồi, sau đó chậm chạp nói, ‘Tớ hi vọng có thể đến Tokyo, học vẽ manga, sau đó về nước làm phim hoạt hình. Làm nhiều phim hoạt hình hay ho, viết nhiều câu chuyện thú vị... dù chỉ có mỗi tớ xem.’

Dư Châu Châu thay đổi về mặt một chút. Trước giờ cô không biết Tân Mỹ Hương thích trộm sách và đọc sách lại chôn giấu một giấc mơ như cỏ tích vẫy dưới đáy lòng.

Ôn Miểu im lặng rất lâu không nói gì, sau đó mới nói một câu nói đầy hàm ý nhưng lại không có nghĩa lý gì cả.

‘Tokyo rất xa.’

Hắn nói rất nhỏ, sau đó im lặng rất lâu.

Tân Mỹ Hương, Tokyo của cậu, rất xa đây.

Dư Châu Châu và Ôn Miểu vội vàng đi ra khỏi phòng photo nóng nực, vừa ra thì gặp phải Tân Mỹ Hương và Thẩm Dương. Hai người bọn họ chạy đến từ hai phía khác nhau, trên tay mỗi người là một tập đề thi.

Không thể buông tha, bốn người nhìn nhau.

Dư Châu Châu nở nụ cười, đột nhiên cảm thấy chuyện này chẳng thú vị gì cả.

Thẩm Dương không giả vờ, chạy đến hỏi, ‘Tập đề môn gì đấy?’

Dư Châu Châu mở ra cho cô bạn xem, Thẩm Dương lại đưa tập đề của mình ra, hai người trao đổi, sau khi nhìn tập đề của đối phương thì đồng thời nói, ‘Cho tớ mượn.’

‘Vây quay lại chỗ photo thôi.’ Ôn Miểu đứng ở cạnh ngáp một cái.

Bọn họ cùng nhau chạy vào phòng photo, Tân Mỹ Hương bị bỏ quên ở cạnh nắm chặt tập đề của mình, mím môi lại —

Sáng thứ tư, Dư Châu Châu dậy từ sớm.

Cô bước xuống giường, mở cửa sổ ra, cơn gió thổi qua mang theo mùi đinh hương dưới lầu. Bàn học trống rỗng, chỉ có một tập kẹp giấy trong suốt, bên trong để hộp bút nhỏ, giấy dự thi, chứng minh thư và thẻ học sinh. Trong đó còn có một tấm bưu thiếp rất lớn, Dư Châu Châu không biết mình đã cẩn thận đọc tờ bưu thiếp này bao lần. Bên trái là hình trời xanh trong veo và những ngọn núi tuyết lớn tạo nên hình ảnh xinh đẹp nhưng không chân thật, bên cạnh là những dòng chữ xa lạ, trông còn khó tin hơn cả hình ảnh kia.

‘Châu Châu, anh đang ở thôn của ông già Noel tại Phần Lan. Anh đến Phần Lan tham gia hội nghị, phần lớn thời gian thì dành cho việc tham quan. Không biết bức thư này có thể đến tay em vào trước lễ giáng sinh không, anh nhớ không lắm thì hè năm sau em sẽ tham gia kì thi cấp ba nhĩ? Hi vọng bức thư cổ vũ này không đến trễ.’

Anh đã đọc hết thư của em nhưng anh không muốn trả lời. Anh nghĩ, chỉ cần anh không trả lời thì em mới tự do mà viết tiếp được. Anh thích đọc thư của em nhưng hình như một năm rồi em không viết nữa. Anh hi vọng nguyên nhân là em không cần viết thư nữa, hãy làm một đứa trẻ vui vẻ đi thôi, điều này quan trọng hơn việc em thi đậu vào Chấn Hoa nhiều lắm, mà em đang ngày gần đến ngưỡng cửa đó rồi.

Chúc em bình an vui vẻ.

Trần An.”

Buổi chiều trước kì thi ba ngày, bên phụ trách thanh lý hòm thư phát hiện bức thư này đã bị để lại lâu rồi, bởi vì nhìn có chút hư hỏng.

Dư Châu Châu không cảm thấy quá vui sướng. Có thể bởi vì cô chưa từng hi vọng có bức thư hồi âm nào, cũng có thể là do cô ‘không cần’ viết thư cho thần tiên của mình nữa. Nhưng cô lại vui vẻ vì Trần An.

Hi vọng anh sau này có thể gửi những bức thư từ các nơi trên thế giới về, hi vọng anh có thể bay về phương xa như hôm ở công viên anh đã nói.

Sáng ngày thi đầu tiên, Dư Châu Châu nằm trên bàn, trong lòng ấm áp yên ổn vô cùng, cứ như niềm vui và hạnh phúc đã đến.

‘Châu Châu, chú Tề đã ở dưới lầu, con uống xong sữa đậu nành thì chúng ta xuống lầu, bây giờ con kiểm tra xem đã có đủ giấy tờ và bút chưa?’

‘Đủ rồi ạ, mình đi thôi.’

Quyển 5 - Chương 80: Hình như cô đã quá hạnh phúc rồi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Thế giới mới đầy xinh đẹp kết thúc ở đây”

Rất khó tức nếu nếu như không cố gắng hết sức trong kỳ thi. Sau khi kết thúc ngày thi thứ hai, Dư Châu Châu vẫn lo lắng vô cùng. Cô hoàn toàn không nhớ được mình đã khoanh đúng các câu trong đề Lý không – hoặc là viết sai mã đề? Hay quên tô đậm vào đáp án nào rồi? Không thể, giáo viên coi thi sẽ kiểm tra hết, sẽ không xảy ra vấn đề như vậy, nhưng lỡ như... thế thì chết mất?

Cái suy nghĩ này thỉnh thoảng sẽ dẫn vật Dư Châu Châu một hồi sau kì thi.

Thời gian này là lúc dành cho các bạn học và du lịch. Dư Châu Châu và Ôn Miểu đi chơi khắp công viên trong thành phố, cuối cùng cũng đợi đến ngày có điểm.

Lúc Dư Châu Châu cầm điện thoại để tra điểm, cô thậm chí còn nghe thấy tiếng tim đập của mình, trái tim bé nhỏ của cô gần như muốn văng ra khỏi lồng ngực rồi.

“Mẹ giúp con nhé?” Mẹ ở cạnh vỗ nhẹ lưng cô.

“Không,” Dư Châu Châu lắc đầu, “Không cần, không sao đâu ạ.”

Cúi đầu, ấn xuống mấy nút, trịnh trọng.

Điểm tuyệt đối là 560 điểm, cô đạt 542 điểm, cao hơn điểm chuẩn của Chấn Hoa tận mười điểm. Cô bình tĩnh thả điện thoại xuống, ngẩng đầu, run giọng nói, “Mẹ, thi rớt rồi.”

Sau đó nhào vào lòng mẹ, gào khóc nức nở, sau đó nờ nự cười giảo hoạt khi mẹ lo lắng hỏi dò —

Chiều hôm đó, cô mặc chiếc áo somi màu xám tay ngắn và quần đùi mình thích, mang cặp chạy tới trường nhận giấy báo điểm. Lúc mới vào cửa phòng học thi cô tay bị Ôn Miểu kéo lại.

“Cậu làm gì thế...?”

Dư Châu Châu vừa mới nhận được điểm đã định gọi cho Ôn Miểu, nhưng sợ lỡ đối phương thi rớt thì lúc cô hỏi có phải càng khó chịu không? Thôi thì chờ vậy, cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Ôn Miểu.

Hắn làm tốt hơn trước nhiều, đạt 524 điểm, cũng xem như có thể đậu Chấn Hoa rồi, nhưng không được giảm học phí.

Những học sinh không được giảm học phí ở các trường cao trung trọng điểm này đều phải nộp ít nhất 7000 tệ. Dư Châu Châu im lặng một hồi, sau đó nghe Ôn Miểu bảo, “Ngốc, tớ biết cậu nghĩ cái gì. Thật ra tớ đã kí với trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm rồi.”

“Cái gì?”

“Tớ bảo thi Chấn Hoa chỉ là vì muốn thi với cậu thôi. Cậu xem, bây giờ cậu thi đậu, thành tích lại rất tốt, tốt lắm, cả hai chúng ta đều có kết quả tốt.”

Dư Châu Châu cười khẽ. Ôn Miểu là loại người sẽ chọn trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm, hẳn không thích tranh đoạt, cũng không quá chấp nhất điều gì. Nhưng hắn lại cố gắng ôn thi với cô trong những ngày kề cận kia.

“Ôn Miểu...” Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới, Tần Mỹ Hương và cô đều nói đến ước mơ của mình, nhưng chỉ có Ôn Miểu thì chưa bao giờ.

“Ôn Miểu, ước mơ của cậu là gì?”

“Cậu đỡ hơi hả? Sao đột nhiên hỏi cái này?”

“Nói đi!”

“Ước mơ của tớ là người khác có thể làm tớ sống vui vẻ mỗi ngày!”

Dư Châu Châu gãi tím mặt, “Cậu nghiêm túc cho tớ!”

Ôn Miểu im lặng một hồi, cứ như muốn nói gì đó nhưng không nói, cuối cùng đành dùng giọng nói đùa đùa trả lời.

“Tớ không biết, nên đừng hỏi.”

Dư Châu Châu nhắm mắt, thờ dãi.

“Châu Châu, chúng ta là bạn tốt nhất phải không? Sau này dù không gặp nhau thì vẫn là bạn tốt phải không?”

“Ừ.”

Cứ như đây là lời tạm biệt qua điện thoại vậy. Dư Châu Châu và Ôn Miểu không hề thấy mặt của nhau.

Ôn Miểu, cảm ơn cậu.

Nhưng không ngờ rằng, lần cuối hai người gặp nhau lại bị đối phương kẹ cổ mình.

“Cậu bị đỡ hơi ả!” Dư Châu Châu khó lắm mới tránh được.

“Tớ đang mừng cho cậu còn gì!” Ôn Miểu cười, “Cậu biết không, điểm thi của cậu đứng đầu toàn trường đấy!”

Dư Châu Châu không cảm thấy vui vẻ chút nào, cô nhỏ giọng hỏi, “Thẩm Dương thi sao?”

Ôn Miểu ngẩn người, “Đúng rồi, tớ không hỏi, nhưng cô Trương bảo cậu đứng đầu trường, đứng thứ bảy thành phố, lợi hại lắm!”

Dư Châu Châu không nói gì, chạy tới ban hai, nhưng lúc đi qua hành lang thì thấy bóng lưng thon gầy của Thẩm Dương.

“Thẩm Dương?”

Dư Châu Châu hồ rồi mới nghĩ lại, sự tồn tại của mình lúc này đã kích Thẩm Dương tới mức nào chứ? Nhưng mà đứng thứ mấy không quan trọng như vậy, điểm vừa đủ là tốt rồi, đúng không?

Thẩm Dương quay đầu, hơi cười, sự thoải mái của cô bạn làm Dư Châu Châu bớt lo lắng hơn nhiều.

“Chúc mừng cậu.”

“... Cảm ơn.”

“Có phải cậu muốn biết tớ thi được nhiều điểm không?”

Dư Châu Châu lắc đầu rồi lại gật đầu.

“520, không ngờ phải không?”

Thẩm Dương vẫn mỉm cười, sự bình tĩnh của cô bạn làm Dư Châu Châu cảm thấy đau lòng.

“Thật ra cậu luôn làm người khác phải ghen tị. Nhưng tớ không ghen tị với cậu. Chỉ cần tớ cố gắng thi sẽ có được, tớ sẽ không bao giờ ghen tị ai cả, cho dù người khác có thể dễ dàng được thứ mà tớ phải cố gắng gấp mười lần mới có thể đạt được. Tớ muốn tiết kiệm tiền cho gia đình, nhưng kết quả là tớ phải nộp hơn hai vạn đồng mới có thể học Chấn Hoa hoặc trường cao trung trực thuộc đại học sư phạm.”

“Nhà tớ không trả nổi. Có thể bà cô chết tiệt của tớ trả tiền. Nhưng mỗi lần nghĩ đến cô ấy và con của bà đang ở trường cao trung phụ thuộc đại học sư phạm, tớ đều muốn bóp chết bọn họ – tớ muốn bóp chết họ thật. Bọn họ khinh thường ba tớ, cảm thấy ông ấy làm mất mặt ông bà nội tớ, còn xem thường việc nhà tớ nghèo. Lúc đó bà ta bảo có thể giúp tớ vào trường trung học trực thuộc đại học để học, nhưng tớ không đồng ý, tớ học trường 13 theo đúng hộ khẩu, tớ không tin học ở đây thì không đậu Chấn Hoa, tớ muốn để bà ta và đứa con trai ngớ ngẩn của bà lác mắt nhìn!”

Tốc độ nói hai câu cuối của Thẩm Dương rất nhanh, Dư Châu Châu nhớ đến cảnh tượng đợt thi giáo viên dạy giỏi kia.

“Nhưng cuối cùng tớ lại để bà mẹ mất mặt với họ. Thật ra, con trai bà ta thì không tốt, nhưng tớ phải thi thật tốt mới có thể hành diện được, nhưng tớ không thể.”

“Cho dù tớ đứng đầu bao nhiêu cuộc thi ở trường cũng thế, tại lúc quan trọng nhất, cậu mới là người đứng đầu.”

“Tớ không ghen tị với cậu đâu, cậu yên tâm đi.”

“Trường cao trung trọng điểm mà tớ chọn là Chấn Hoa, nhưng lại không trả nổi học phí, tớ quyết định đi học trường cao trung bình thường.”

Dư Châu Châu ngẩng đầu ngạc nhiên. Trường sơ trung trọng điểm và sơ trung phổ thông không cách biệt quá lớn, nhưng cao trung thì khác. Cô không biết quyết định của Thẩm Dương có bao nhiêu phần nông nổi trong đó, nhưng đây là quyết định rất nguy hiểm.

“Hoặc là cậu dùng tiền của họ, học Chấn Hoa cũng được mà? Mặt mũi và tương lai, cậu thấy cái nào quan trọng hơn?” Dư Châu Châu kích động ngăn cản cô bạn.

“Đây không phải là vấn đề mặt mũi.” Thẩm Dương quay mặt nhìn cô, “Đây là vấn đề tôn nghiêm. Tương lai không thể so với tôn nghiêm được.”

Dư Châu Châu ngậm họng. Cô biết, nếu cô ở hoàn cảnh của Thẩm Dương, có lẽ cô cũng sẽ chọn giống như cô bạn.

“Thất bại ba năm này, thì tớ vẫn còn ba năm tiếp. Tớ không tin.”

Khi nghe thấy giọng nói có chút nghẹn ngào kia, Dư Châu Châu ngẩng đầu, Thẩm Dương đã xoay đầu rời khỏi đây.

Đây là lần cuối cùng Dư Châu Châu thấy một bên mặt của Thẩm Dương, mụn trên mặt cô bạn vẫn chưa lặn hết, mặt kính của kính mắt cô bạn đeo phản ánh sáng làm không ai thấy rõ vẻ mặt của cô bạn, bóng dáng gầy gò nghiêm túc ấy vẫn giống như lần đầu gặp gỡ vậy —

Dư Châu Châu vội vàng cắt giấy báo trúng tuyển vào trong cặp, chạy ra khỏi nhà.

Lúc thay đồ, cô chọn tới chọn lui rất lâu, sau đó mới phát hiện còn 15 phút nữa là đến giờ hẹn.

Bởi vậy cô đánh lao nhanh ra khỏi nhà, lúc chạy đến bờ sông, cô đã thấy bóng lưng cao ráo đứng dưới ánh mặt trời mặc chiếc áo thun màu trắng và đeo chiếc cặp chéo qua bà vai.

Tới qua, lúc nhận được điện thoại, cô nghe thấy một giọng nói xa lạ nhưng quen thuộc kia, giọng nói làm cô ngăn người một hồi.

“Xin chào, xin hỏi đây có phải là nhà của Dư Châu Châu không?”

Cô nhếch môi cười, sau đó hít một hơi, chạy về phía anh.

Lúc đứng trước mặt anh, cô không nói gì, cúi đầu cầm tờ giấy báo trúng tuyển nhẩn nhẩm.

“Nề, em thi đậu rồi.”

Trần An đen hơn trước một chút, gương mặt trông nghiêm nghị hơn trước nhiều, anh cười rất vui vẻ, không còn vẻ mờ mịt như trước nữa.

“Ừ, chúc mừng nữ hiệp trở về giang hồ.”

Lúc này, Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến Thẩm Dương. Thẩm Dương cũng là một nữ hiệp ngã xuống vách núi như cô, nhưng cô bạn không có bí tịch, cũng không có vận may. Cô bạn như mình chứng những lời cô Vu nói đều có đạo lý.

Dư Châu Châu không muốn nói về Thẩm Dương. Cô là một người may mắn, dù thế nào cũng không có quyền dùng ánh mắt thương hại để nhìn người khác. Hơn nữa, ánh mắt kia là một sự sỉ nhục với Thẩm Dương.

Dư Châu Châu không cười nữa. Cô cắt giấy báo trúng tuyển vào cặp, ngẩng mặt lên, nhìn Trần An cẩn thận.

“Anh không đẹp trai như trước nữa.”

Trần An dựa vào lan can, cười, “Em trắng hơn trước rồi.”

Dư Châu Châu gật đầu, “Nhưng bộ dạng này càng giống người sống hơn.”

“Thế trước giờ anh không giống người sống à?” Trần An cúi đầu cười hỏi.

“Không phải.” Dư Châu Châu lúc này mới phát hiện mình đang đối mặt với Trần An, không hiểu sao cô lại trở nên tự tin vô cùng, không còn bộ dạng nhát gan như trước nữa.

“Ý em là,” Dư Châu Châu nghiêng đầu, “Thần tiên đã chịu hạ phàm rồi.”

Trần An cười rất kì lạ, anh sờ đầu Dư Châu Châu, nói, “Em nghĩ như vậy rất hay.”

Dư Châu Châu đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, kéo tay áo Trần An, thần bí nói, “Đ dẫn anh đến nơi này nè! Đáng ra chiều nay em có việc, nhưng giờ lại muốn mang anh đến đây với em!”

“Chuyện gì?”

“Anh đi rồi biết.”—

“Có phải mẹ em rất đẹp không?”

Dư Châu Châu nhìn mẹ đang mặc áo cưới dưới lầu với ánh mắt tham lam, sau đó hỏi ý kiến của Trần An. Trần An nở nụ cười dịu dàng, “Ừ, là người mẹ xinh đẹp nhất mà anh từng thấy.”

“Nói hay quá.” Dư Châu Châu liếc mắt nhìn anh, “Đẹp hơn mẹ anh à?”

Trần An sững sốt một lát, không biết nghĩ đến cái gì, gật gù bảo, “Chắc vậy.”

Bọn họ đứng ở bên cửa sổ tầng hai, dưới lầu thì thay đổi cảnh tượng liên tục, khi thì ôm nhau, khi thì nói chuyện. Mẹ và chú Tề làm nhiều động tác theo lời của nhiếp ảnh gia, làn váy màu champagne trải dài trên mặt cỏ.

Dư Châu Châu nằm nhoài lên bệ cửa sổ, đột nhiên cảm thấy người phụ nữ đang cẩn thận vén váy kia không phải là mẹ của mình, người đó giống như cô bé hai mươi mấy tuổi, đang bước vào giai đoạn mới đầy mơ ước của mọi người.

Mọi thứ trong cuộc sống đều rất tốt, bản thân cô, mẹ của cô, bạn của cô.

Ngước đầu nhìn ánh mặt trời ba giờ chiều rực rỡ, Dư Châu Châu đột nhiên khóc.

“Sao vậy?”

Dư Châu Châu cầm tay áo Trần An một hồi mới mở miệng đáp.

“Em hình như hạnh phúc quá mức rồi.”

Được yêu chiều như vậy, cô chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 81: Chữa hết bệnh: Happily never after - Thời kì ngủ đông dài đằng đẳng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Dư Châu Châu bình tĩnh bước ra khỏi giấc mơ”

Lúc mở mắt ra, khung cảnh xám xịt như lúc bộ phim kết thúc vậy.

Đột nhiên tỉnh ngủ như vậy khá kì lạ, dù sao cô vừa mới kết thúc một cơn ác mộng. Cuối cơn ác mộng đó không có tiếng rít gào nào cả, cho dù không có nhưng cô vẫn bật dậy với một người đầy mồ hôi, cô vỗ ngực mình thở hổn hển, không im lặng như giấc mơ kia chút nào.

Cô đưa mu bàn tay sờ lên trán, thờ dài một tiếng rồi cầm điện thoại đi động dưới gối ra. Cô đã thấy hình ảnh khởi động của điện thoại nokia cả trăm lần, hình ảnh một bàn tay lớn cầm lấy bàn tay nhỏ – nhưng hình ảnh này hôm nay lại làm cô đau lòng.

Thời gian trên màn hình là “7:00”. Tối qua, cô tưởng mình đã chuẩn bị xong hết rồi, nhưng kết quả lại quên đặt báo thức, bởi thế cô sẽ đến muộn buổi khai giảng năm 11 này. Dư Châu Châu thét lên một tiếng, sau đó lập tức nhảy xuống giường, thay bộ đồ đồng phục trên ghế, sau đó vọt vào phòng vệ sinh rửa mặt, sau đó ngồi vào bàn ăn, cầm túi bánh mỳ cá chuẩn bị tối qua, trét phô-mai lên rồi cắn hai miếng, sau đó mở cửa tủ lạnh rút một tách sữa bỏ lạnh. Lúc dòng sữa bỏ trôi xuống họng cô, cô bị sặc, cô cố gắng nuốt phần còn lại xuống, sau đó cô ho nhỏ lại vì sợ làm hỏng một buổi sáng yên tĩnh.

Cô cầm cặp và cầm áo khoác màu trắng, sau đó nhẹ nhàng mở cửa, không hề làm ồn khiến cả nhà bác cả tỉnh giấc.

Có lẽ do ăn gấp quá, không có thời gian thưởng thức sữa bò, lúc xuống lầu cô cảm thấy dạ dày hơi đau đờn, Dư Châu Châu cuộn áo khoác lại đè lên bụng, hơi cong lưng lại, thế này mới cảm thấy cả người tốt hơn một chút. Trong miệng cô vẫn còn chút sữa bò và bánh mì, những miếng bánh mì vụn bị sữa bò thấm ướt. Sữa bỏ lạnh giống như nước, không có mùi vị thơm tho mà chỉ còn cảm giác dính dính khó chịu.

Mẹ cả vốn định làm đồ ăn sáng cho cô. Lúc Dư Kiều học đại học thì bác cả tái hôn, mẹ cả là một người phụ nữ truyền thống hiền lành, nhưng công việc thường xuyên trực đêm trước kia khiến mẹ quen ngủ dậy muộn, lúc Dư Kiều ở nhà, mẹ cũng hay để anh Kiều ăn lại đồ ăn thừa tối qua, hoặc xuống lầu mua bánh quẩy sữa đậu nành ở quán nhỏ dưới nhà.

Châu Châu vẫn nhớ đến ánh mắt phức tạp của mẹ cả lúc cô đứng ở cửa nhà bác cả, gọi bà một tiếng mẹ cả.

Đương nhiên, không có ruộng bỏ chút nào.

Người phụ nữ tái hôn luôn hi vọng gia đình đối phương không có gánh nặng nào, nhưng bác cả vừa thoát một gánh nặng thì lại nhận một gánh nặng mới là cô.

Mẹ cả là một người phụ nữ tốt. Ví dụ như bà luôn kiên trì làm đồ ăn sáng cho Dư Châu Châu. Bà có thể dùng bánh quẩy để ‘lừa gạt’ Dư Kiều, nhưng không làm thế với Châu Châu. Có lúc ‘đối xử bình đẳng’ không có nghĩa là tốt. Dư Châu Châu biết rõ, bác cả vì trọng nghĩa và nhiệt tình nên mới nhận nuôi cô, nhưng khi nhiệt tình không còn nữa, sự tồn tại của cô chỉ là sự dằn vặt mãi mãi (kéo dài) trong cuộc sống sinh hoạt bình thường mà thôi. Ví dụ như phải dậy sớm vào mỗi sáng.

Đau khổ hơn là đồ ăn của mẹ cả nấu rất dở.

Mà Dư Châu Châu lại không muốn ăn cơm thừa.

“Con có thể ăn mì sandwich và uống sữa tươi mỗi sáng không ạ?”

“Sao vậy được chứ? Món kia lâu lâu ăn còn được, không ăn cơm ngon thì sao có tinh thần mà học chứ?” Giọng mẹ cả rất lớn, trùng mắt lên rất đáng sợ.

“Nhưng bánh mì có dinh dưỡng hơn bánh bao nhiều, sữa bò có canxi cao...” Dư Châu Châu nghĩ một lát, “Có lợi cho việc phát triển cơ thể.”

“Nhưng mà, như vậy,” Mẹ cả chần chờ một lát, “Không tốt lắm.”

Có lúc, sự kì cục còn quan trọng hơn cả dinh dưỡng, nhưng cô có thể hiểu hành động của mẹ cả. Dư Châu Châu im lặng ngồi trên ghế nhìn đầu ngón chân của mình, cố gắng để cách nói chuyện của mình vừa có sức thuyết phục lại không mang theo sự ngang bướng.

“Trước đây con vẫn hay ăn như thế, con thích ăn bánh mì, mẹ vẫn hay để con ăn sáng như thế, con quen rồi.”

Mẹ sững sốt một lát.

“Cái đấy.... Nhưng mẹ phải làm trứng chiên và sữa bò nóng cho con.”

“Con thích sữa bò lạnh, con ghét trứng chiên.” Dư Châu Châu cúi đầu, giọng nói có chút lạnh.

“Không được! Làm theo lời mẹ đi.”

Im lặng một lát, “Được rồi, mẹ cả, làm phiền mẹ mỗi sáng rồi.”

Cô có thể nhìn thấy ánh sáng hơi lờ lờ trong ánh mắt của mẹ cả khi nghe cô nói câu này, cũng phức tạp giống như lúc đón cô vào nhà, cái sự nhiệt tình và đau lòng, chen giữa một chút lo lắng bất an.

Cô lẽ bởi vì đứa nhỏ có gương mặt lạnh nhạt trước mắt này chưa từng làm cho bà cảm thấy gần gũi đáng yêu. Dư Châu Châu có lúc cũng nghe thấy mẹ cả nhỏ giọng hỏi bác cả, có phải là làm sai cái gì không.

“Tùy con bé thôi.” Bác cả luôn uống một hớp trà, nhìn TV chăm chăm, hời hợt trả lời như vậy.

Dư Châu Châu luôn là một đứa nhỏ ngoan ngoãn, những lúc ý kiến trái ngược nhau, cô sẽ cố gắng không tạo ra tranh chấp, yêu cầu của cô không nhiều. Có điều mùi thơm của sữa bò nóng làm cô muốn nôn sạch, ngay cả trứng chiên cũng chỉ ăn lòng trắng trứng.

“Ăn không ngon à?”

“Không ạ, trước giờ con không ăn lòng đỏ trứng.” Vẫn một câu nói bình thản.

Dư Châu Châu nhớ đến gương mặt tổn thương của mẹ cả, đột nhiên cảm thấy đau lòng, nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt.

Cô không nhớ được mẹ kiên trì nấu trứng chiên và sữa bò nóng mấy ngày, chỉ có một sáng, cô thấy một túi mì sandwich và một hũ pho mát trong phòng bếp yên tĩnh. Châu Châu ngồi xuống, ăn từ tốn cứ như cảnh này đã kéo dài rất nhiều năm.

Thật ra cô biết mình nên làm những hành động khiến người khác yêu thương – cô đã từng như thế, ngây ngô tình khiết.

“Trần An, trước giờ em luôn tin rằng, sự thân mật thật sự không phải là cái ôm dịu dàng và nhìn nhau mỉm cười, không phải là việc làm nũng và được cưng chiều, mà là không ngại ngừng, không ngại đưa ra yêu cầu, mà lớn tiếng nói ‘Mẹ mua cho con cái máy tính kia đi.’ ‘Cái váy kia xấu lắm, con không thích.’, là bị đuổi xuống nhà mua bánh quẩy hoặc ăn com thừa tối qua, thậm chí là những cuộc cãi vã và tiếng mắng, không lo lắng quan hệ tan vỡ và không để ý tới sự hài hòa bên ngoài... Vì vậy em biết, một khi già vờ xây dựng bầu không khí thân thiết, em và cậu mẹ sẽ không còn tự do nữa.

Anh biết đấy, tất cả mọi người vì cố gắng tránh lúng túng và lạnh lùng mà cố gắng hâm nóng tình cảm, uốn cong thành thẳng. Nhưng, một ngày nào đó, nó cũng sẽ tan vỡ vì một chuyện nào đó mà thôi.”

Dư Châu Châu bắt đầu viết thư lại cho Trần An, nhưng cô có con đường tắt nhanh hơn. Tin nhắn có thể gửi tới bất cứ lúc nào, Trần An cũng có thể nhận liền ngay lúc xảy ra mọi chuyện mà không phải chậm hơn một tuần hay một tháng như trước nữa, nhưng mà Dư Châu Châu không bao giờ tìm được cảm giác an toàn khi nghe thấy tiếng soạn soạn lúc viết trên giấy như trước nữa.

Thật ra, Dư Châu Châu đã nói dối với mẹ cả. Lúc bé cô không có may mắn được ăn bánh mì sandwich và pho mát, nhưng đợi lớn lên, cuộc sống ổn định, mẹ cũng không có nhiều thời gian làm đồ ăn sáng cho cô, bởi thế cô thường xuyên ăn bánh quẩy và sữa đậu nành. Những thứ như thói quen hàng ngày hay dinh dưỡng gì đó chỉ là lời nói dối để thuyết phục mẹ mà thôi.

Thậm chí đó còn là một ước mong bé nhỏ. Dư Châu Châu nhớ từ hồi cô bốn, năm tuổi, mẹ làm người xoa bóp, thời gian làm việc và nghỉ ngơi không ổn định, có khi sẽ đưa cô một, hai đồng tiền ra tạp hóa mua vài thứ về ăn vì đã quá giờ cơm.

Châu Châu, đi mua bánh mì ăn đi.

Nhưng không được mua kẹo sơn môi.

Đám Bôn Bôn cũng rất hâm mộ Châu Châu, cô là khách quen của mấy tiệm tạp hóa. Nhưng Dư Châu Châu lại hâm mộ mấy người Hong Kong và nước ngoài trên tivi, ngồi ở trên bàn ăn dài, uống sữa tươi, ăn bánh mì nướng. Thậm chí, lúc mọi người chơi trò chơi gia đình, mọi người đang lấy cát để làm bánh bao sùi cào, còn cô ngồi xôm ở cạnh nghiên cứu cách làm bánh mì sandwich.

Chẳng qua, sau này khi cuộc sống tốt hơn, cô lại quên yêu cầu mẹ chuyện này. Có lẽ bởi vì cô đã thỏa mãn mọi yêu cầu từ vật chất đến tinh thần rồi.

Bây giờ nghĩ lại thì mới nhớ.

Mọi thứ đều liên quan với mẹ.

Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy khó thở. Cô dùng chân, sau đó ngẩng đầu hít sâu một cái, bước nhanh về trạm xe bus.

Lúc Dư Châu Châu đứng ở trạm xe bus, cô vẫn cảm thấy mệt mỏi, giống như đêm qua không ngủ được vậy. Chiếc xe bus số 8 chạy đến chậm chạp như bà lão chống gậy đi chậm chạp vậy. Cô nhìn đồng hồ trên tay, 7:06.

Hôm nay phải ngồi chiếc xe này rồi. Dư Châu Châu thở dài bất đắc dĩ.

Xe số 8 có hai loại. Loại một đồng là xe bus bình thường, hai đồng là xe bus máy lạnh. Xe bus máy lạnh không nhiều, nhưng rộng rãi, mỗi ngày cô đều phải đợi tới sáu giờ năm mươi mới có xe bus máy lạnh. Nhưng hôm nay cô chỉ có thể đi xe bus bình thường để đi học đúng giờ mà thôi.

Dư Châu Châu gần như có thể thấy được đại chiến chen xe đẩy khốc liệt vào mỗi sáng. Xe vừa xuất hiện ở chỗ ngoặt, trạm dừng bắt đầu náo nhiệt hẳn lên, khi xe dừng ở trạm dừng xe, mọi người nhanh chóng điều chỉnh vị trí của mình rồi bước nhanh, chọn vị trí để có thể lên xe trước. Cô đã từng thấy lúc xe số 8 gần đến trạm dừng, có một người phụ nữ trung niên không cẩn thận bị đám người đang sau đẩy lui sau chỉ để họ có thể lên xe bus sớm.

Xe dừng lại, mọi người bắt đầu tranh giành. Cửa xe nhỏ giống như cửa động bị một đám người chặn lại, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy đau lòng cho chiếc xe – ngày nào cũng thế, nó phải nuốt đám người ‘tộc đi làm’ này vào trong, bên trong đông tới mức nghẹt thở, cửa trước và cửa sau đều đóng nghin ngật như nhau. Mấy người chưa lên xe bus thì nắm chặt cửa trước, mím miệng mặc kệ tiếng chửi bậy của người quân xe. Rất nhiều người vừa lên xe thì lập tức mắng bọn họ (*người chưa lên xe*) làm lỡ thời gian, bắt họ phải đợi chiếc xe khác.

Dư Châu Châu im lặng nhìn cảnh tượng này hàng ngày, không có bất kì đánh giá nào cả.

Chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy khu chung cư mới xây ở đường đối diện, kiến trúc châu Âu xinh đẹp, cửa lớn bằng sắt mờ ra đóng lại để đưa tiễn và đón chào những chiếc xe xa hoa, sau đó nhanh chóng chạy lướt qua trạm dừng xe bus đông đúc này.

Thế giới này có hai kiểu thân kinh khác nhau.

Mọi người đều có nỗi khổ trong lòng, cũng có người thì lại hạp tác với nhau. Mẹ cô từng nói vậy.

Dư Châu Châu không còn nhớ rõ đây có phải giọng của mẹ hay không. Nhưng bàn tay ấm nóng xoa đầu cô vẫn còn đấy. Dư Châu Châu không rõ mẹ muốn nói gì, hoặc có lẽ mẹ chỉ đang say mà thôi. Nhưng một năm này, kỉ ức trước kia như thủy triều nhấn chìm cô, cô chỉ im lặng mờ mắt để thủy triều nhấn chìm bản thân.

Mỗi khi sáu giờ năm mươi, xe bus điều hòa trống rỗng sẽ đến như một linh hồn, Dư Châu Châu bước lên xe, lướt qua đám người đang tranh giành với nhau. Cô nhớ đến hai người khách quen khác trên xe bus điều hòa, cũng là bạn học nữ ở trường Chấn Hoa, mỗi khi bọn họ thấy hình ảnh này thì sẽ lớn tiếng cười, nhún vai nói, đề tiết kiệm một đồng mà phải lều lạng như thế, có đáng không?

Dư Châu Châu không biết có đáng không, nhưng cô biết mình không gọi việc chen xe. Cô ngây ngô đứng ngoài, căn bản không có cách nào để tới gần xe. Lúc bị đạp chân mấy lần, cô đành vẩy tay gọi một chiếc taxi.

“Chú ơi, cho cháu đến trường trung học Chấn Hoa.”

Con đấy, thân thể tiểu thư nhưng lại mang mệnh người hầu. Cô cứ như nghe thấy tiếng cười nói của mẹ.

Lúc bước lên xe taxi, Châu Châu không quay người nhìn trận chiến tranh giành để lên xe bus số 8 bên lề đường nữa. Bầu trời màu xám như một cái lưới lớn, cô cảm thấy hơi lạnh, mặc áo đồng phục, người lấy mùi nước xả trên áo quần. Mỗi khi cô ngửi thấy mùi nước xả vải, cô đều cảm thấy an toàn, an toàn đến mức muốn ngủ một giấc, mà vừa ngủ thì sẽ thấy cái chữ ‘hý’ treo cao giữa bầu trời như giấc mơ tối qua.

Giấc mơ ấy.

Nửa trước là sự vui vẻ đầy hoa lệ, nửa sau như lời nguyên rủa lạnh lùng tàn nhẫn, nhịp điệu cuộc sống nhanh chóng vô cùng, chỉ còn một chút là đã im bất, giống như một nhạc sĩ đang cồng nhắc biểu hiện tác phẩm lên xuống chập chờn một cách thoải mái, nhưng mà đầu đĩa baton [1] lên xuống quá thê thảm

[1] *Đĩa baton: Là cây đĩa mà các nhạc sĩ/trưởng đoàn nhạc thường dùng để chỉ dẫn cho dàn nhạc dần theo nhịp điệu.*

Dư Châu Châu mờ mắt ra, quay đầu nhìn những dãy nhà ngoài cửa sổ.

“Cháu bé, cháu học Chấn Hoa à??”

Lúc xe sắp tới cửa trường, tài xế mới mở lời hỏi.

“Dạ, học lớp 11 ạ.” Cảm thấy chỉ ‘dạ’ một tiếng thì không lễ phép nên Châu Châu tự giác nói lớp ở đằng sau.

“Đậu Chấn Hoa luôn, ha, lợi hại lắm.”

“Không đâu ạ, hi hi.”

Lời nói không chút dinh dưỡng chút nào. Cô đột nhiên muốn cười.

“Năm nay con gái của chú cũng thi vào cấp ba. Không thi đậu trường nào hết. Muốn cho con bé vào trường tốt nhưng chú lại chẳng quen ông lớn nào, mà tiền cũng không có nhiều để ‘chui’ vào, đành chọn đại một trường học bình thường cho nó học. Chẳng qua, xã hội này cần mấy người như các cháu, cũng cần con nhóc nhà chú, đúng không? Nói ví dụ gần nhất thôi, dù sao cũng phải có người lái taxi, chứ đâu chỉ có nhân viên văn phòng không được, đúng không?”

Có thể lúc học đại học sẽ bị ép buộc mờ mắt nhìn hiện thực, không ai biết mình tốn nhiều năm đi một vòng lớn vậy có vẻ lại vị trí cũ hay không. Đây là nguyên văn lời của Trần An nói với cô.

“Vâng, chú, con gái của chú sẽ có tương lai tốt thôi ạ, cha của cô bé hiểu rộng như vậy mà.”

Chủ lái taxi nở nụ cười, “Vậy thì cảm ơn lời nói tốt lành của cháu.”

Lúc Dư Châu Châu xuống xe, đột nhiên cảm thấy chủ lái taxi lúc này thật kì lạ, có phải hơi sáng chủ ấy mới mắng con gái mình một trận, sau đó thấy đau lòng nên mới kể về Dư Châu Châu như vậy không?

“Còn không chịu học, thi trung khảo là lần ranh giới cuộc đời của các em, có biết không? Nếu như không đậu trường tốt, các em sẽ giống như mấy tên ngu ngốc không có công việc đảng hoàng kia vậy, đợi đến lúc các em đi quét rác, tôi xem các em còn cười nói hay không.”

Trong đầu đột nhiên xuất hiện lời dạy dỗ của Trương Mẫn, đạo lý bình thường đầy cực đoan, nhưng lại chân thực tới mức tàn nhẫn.

Dư Châu Châu quay đầu nhìn chủ tài xế một lần nữa, nhún vai, đột nhiên thấy đau lòng.

Bốn chữ vàng ở cửa “Trung học Chấn Hoa” trầm ổn, Dư Châu Châu mang cặp bước theo dòng người vào trường.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 82: Ngọa hổ tàng long

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Sân đấu”

Trường học có bốn tầng, chia thành bốn khu, mỗi khối một khu, còn một khu là khu hành chính quản lý. Lúc Châu Châu bước lên lầu hai của khu B, đột nhiên muốn đưa sách bài tập lịch sử cho Tân Duệ, cho nên cô quay đầu đi đến lớp Tân Duệ.

Một bạn học nữ đang định ra ngoài giúp Dư Châu Châu gọi Tân Duệ trong lớp, sau đó nói với điện thoại, “Không phải con báo mẹ để đồng phục vào trong cặp sao? Chủ nhiệm lớp con như tên biến thái vậy, ngày đầu khai giảng ông ta nhất định sẽ kiểm tra kĩ cho coi, tối qua mẹ có nghe con nói không đó, khoảng nửa tiếng nữa là kéo cờ rồi...”

“Châu Châu.”

Lúc Dư Châu Châu hồi phục tinh thần thì Tân Duệ đã đứng ở cửa nhìn cô, gương mặt lạnh nhạt, góc cạnh rõ ràng, cực kì có mùi vị khi mặc áo sơ mi trắng.

“Cậu cắt tóc rồi.” Dư Châu Châu cúi đầu lấy sách bài tập trong cặp ra.

“Ừ.” Tân Duệ dùng ngón tay quần lấy một lọn tóc, bước tới cửa sau, “Chán cột tóc rồi, muốn thay đổi.”

“Của cậu.” Dư Châu Châu đưa sách bài tập cho cô bạn.

“Cảm ơn.”

Lúc này Dư Châu Châu mới phát hiện Tân Duệ không tập trung, sự chú ý của cô bạn hoàn toàn tập trung vào sau cửa sổ. Cô cảm thấy kì lạ, cho nên quay đầu nhìn theo ánh mắt của cô bạn.

“Cô ấy là ai?” Dư Châu Châu nhỏ giọng hỏi.

“Ai?” Tân Duệ giả vờ không hiểu.

Dư Châu Châu nhún vai, im lặng nở nụ cười.

Tân Duệ cúi đầu, lưng túng trả lời, “Lăng Tường Xuyên.”

Cả lớp chỉ có mười mấy người, mà ánh mắt của Tân Duệ lại nhìn chăm chăm vào hàng thứ nhất nơi cửa sổ, ở đấy có một cô gái lê loi đang ngồi, Dư Châu Châu cũng nhìn cô gái đó, hiểu rõ trong lòng, Tân Duệ giả vờ hồ đồ cũng không ổn.

Dư Châu Châu không nói gì, đi vào trong lớp.

“Này, cậu...” Tân Duệ muốn ngăn lại, Dư Châu Châu đã đứng im ở cửa nhìn, Tân Duệ thì dựa vào tường, nhìn Dư Châu Châu chăm chăm.

Lăng Tường Xuyên không để sách trên bàn mà để dưới chân, cúi đầu nên Dư Châu Châu không thấy rõ gương mặt của cô bạn. Lúc lớp mười, Dư Châu Châu và Tân Duệ đều là bạn học ở ban một, còn cô bạn thì học ở ban hai. Ngồi ở lớp sát cạnh nhau nghiêm chỉnh, Dư Châu Châu lúc này mới nghĩ đến, hình như hai người chưa từng nói chuyện với nhau ở Chấn Hoa thi phái.

Lăng Tường Xuyên mặc bộ đồ màu hồng nhạt, bên ngoài mặc áo trắng hãng Nike, tóc dài dưới ánh nắng dịu dàng lộng lẫy vô cùng. Có lẽ cô bạn cảm nhận được ánh mắt chăm chăm của cô nên ngừng đầu, nhìn vào mắt Dư Châu Châu.

Bốn năm không gặp, Lăng Tường Xuyên thay đổi rất nhiều. Vẫn xinh đẹp như hồi trước nhưng sự vênh vào đắc ý hồi bé không còn nữa. Lăng Tường Xuyên không tránh ánh mắt của Dư Châu Châu, mà thoải mái nở nụ cười, Dư Châu Châu cũng nở nụ cười đáp lại.

“Rất xinh.” Dư Châu Châu nói, “Đã đưa sách cho cậu rồi, tớ đi đây.”

“Cô ấy học ban xã hội, nhất định sẽ làm trường nào động lăm.” Tân Duệ bình thản nói, “Cô ấy nhất định sẽ đứng đầu ban xã hội năm nay.”

“Tôi nay về chung không?” Dư Châu Châu không tiếp lời, cũng không quay đầu lại.

Lúc đến cầu thang, cô nhìn không được nhìn về ban ba, thấy Tân Duệ đang dựa tường đờ người.

“Cô ấy nhất định sẽ đứng đầu ban xã hội năm nay.” Lời nói này không có chút kính phục hay chúc phúc nào cả.

Dư Châu Châu nghĩ rất nhiều lần, Ôn Miểu đứng rồi —

Lúc lên lầu, Dư Châu Châu đột nhiên thấy hoảng hốt, ba chân bốn cẳng chạy lên, trượt chân, suýt nữa ngã đập mặt, cô cố gắng nắm lan can để mình không hôn đất mẹ. Một bạn học nam đứng cạnh thấy vậy thì cười to. Dư Châu Châu sững sốt, nhìn cậu bạn đang cười to kia, cậu ta cao ráo, mặc đồng phục mộc mạc, gương mặt trắng xám không đẹp trai chút nào, tiếng cười non nớt như học sinh trung học.

“Xin lỗi.” Cậu bạn này lúng túng cúi đầu với Dư Châu Châu.

“Không sao.... Ừ, chào buổi sáng.” Dư Châu Châu nở nụ cười, tâm trạng tệ hại từ sáng sớm đã vì tiếng cười của cậu bạn mà tốt hơn nhiều. Lúc cô sắp ngã sấp xuống đất, tim cô đập rất nhanh, giống như sự vui vẻ sau nạn lớn mà không chết vậy.

“Chào buổi sáng.” Cậu bạn gạt đầu, sau đó nói tiếp, “Tớ biết cậu, cậu là Dư Châu Châu.”

“Ừm, là tớ. Còn cậu?”

“Tớ là bạn cùng bàn của cậu, tớ tên Trịnh Ngạn Nhất, lúc phân chỗ ngồi cậu không có mặt, chúng ta ngồi chung một bàn.”

“Trịnh Ngạn Nhất? Ngạn Nhất?” Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy buồn cười, nhớ đến Aida Hikoichi trong Slam Dunk [1], cậu chàng luôn muốn thu thập được tin tình báo kia. Đột nhiên cảm thấy đau lòng, vì Aida Hikoichi không bao giờ là nhân vật có thể lên sân đấu được.

[1] Aida Hikoichi trong tiếng Trung được viết là 相田彦一 còn Trịnh Ngạn Nhất được viết là 郑彦一. Nên khi nói đến Ngạn Nhất (do trùng hai chữ 彦一) thì Châu Châu nghĩ đến Aida Hikoichi.

“Ừ, gọi tớ là Ngạn Nhất là được rồi.”

Trong lớp chỉ có mười bạn học nữ, Dư Châu Châu ngồi hàng ba cạnh cửa sổ. Hướng của cửa sổ là nhìn ra ngoài đường, Châu Châu lại muốn ngồi ở chỗ cửa sổ có thể thấy sân trường ở đây đối diện. Vị trí của cô lại ở đối diện một trung tâm thương mại treo biển quảng cáo nước hoa Lancome to đùng.

“Đây là thời khóa biểu của chúng ta, hôm đó chia chỗ xong thì viết thời khóa biểu trên bảng. Lịch sử thì chúng ta phải học tiếp lịch sử cận đại Trung Quốc năm lớp mười, địa lý thì học về bản đồ Trái Đất và địa lý thế giới, chính trị cũng học tiếp phần năm lớp mười. Còn môn toán văn anh thì vẫn như bình thường. Đây là việc được nói hôm đấy, đúng rồi, sao cậu không đến? Mọi người quan tâm đến việc phân chỗ lắm đấy.” Ngạn Nhất trợn to hai mắt.

Dư Châu Châu cảm thấy mình là một người bạn cùng bạn nhiệt huyết, cũng chăm chỉ học tập, cô nhìn đồng bút highlight đủ màu trên tay cậu bạn, rồi nhìn cậu bạn tỏ lên những điểm trọng trong sách lịch sử, cô cười hỏi, “Hìgle màu tự chế à?”

Ngạn Nhất gãi đầu bảo, “Không phải, tớ thích ‘trang điểm’ cho sách kiểu này, đây là phong cách của tớ.”

Dư Châu Châu mở sách của mình ra, sạch sành sanh không một dấu vết nào, cứ như mới mua từ nhà sách về vậy.

“Lúc học lớp mười chưa từng học mấy tiết lịch sử địa lý chính trị lần nào, lúc vào trường cũng chưa tính học ban ba bao giờ.” Dư Châu Châu nhún vai, “May mà môn văn có thể học lại được.”

“Sao cậu lại chọn ban xã hội thế? Thành tích ở ban tự nhiên tốt vậy mà...”

“A ôi, đúng rồi, hôm nay chúng ta có kéo cò không?” Châu Châu đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên rồi. Bây giờ bốn mươi á, còn khoảng mười phút nữa. Tớ định xem sách sử một lát, còn cậu thì sao?”

“Ồ.” Dư Châu Châu mở quyển sách lịch sử trắng tinh của mình, nhưng mắt cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngạn Nhất đột nhiên phát hiện đối phương chưa hề trả lời bất cứ câu hỏi nào của mình cả. Hắn mở miệng định hỏi nhưng thấy Dư Châu Châu đang ngẩn người, đành ngậm miệng lại, cúi đầu xem sách lịch sử.

Dưới cửa sổ là cổng trường Chấn Hoa, mà ngoài đường đã đông nghịt không thể chen lấn.

Xe san sát nhau như thủy triều.

Mấy biển cấm còi xe đều bị mọi người lờ đi không quan tâm, tiếng còi xe vào mỗi sáng đều rất ồn ào. Audi chạy băng băng trên đường đã quá bình thường rồi, nhưng chiếc Cadillac màu trắng dài dài kia vẫn làm Dư Châu Châu giật mình.

“Ngạn Nhất, xem chiếc xe kia kìa.”

“Đó là.... Trời ạ, không phải ở trước cổng trường à? Đi học thôi mà? Có cần phải phô trương thế không chứ?” Ngạn Nhất lăm bằm một lát rồi trở lại chỗ ngồi đọc sách tiếp “Cậu thấy sao? Số tốt vô lý.”

“Ày, tớ chỉ cảm thấy xe rất đẹp thôi, không có cảm giác đặc biệt nào hết.”

Trường Chấn Hoa vốn không lớn như thế, cũng không cần phải lớn. Là ngôi trường cao trung kiểu mẫu đứng đầu tỉnh, chỉ tiêu học sinh của Chấn Hoa hằng năm khoảng chừng năm trăm học sinh, tỉ lệ lên lớp vẫn luôn duy trì ở mức độ làm người khác ghen tị. Ba năm trước, Chấn Hoa bắt đầu xây dựng phân hiệu [2] giống như các trường trọng điểm khác, hứa hẹn phân hiệu cùng trường chính đều cùng một đội ngũ giáo viên, các thầy cô bên trường chính cũng sẽ thường xuyên qua phân hiệu dạy học, số lượng học sinh ở phân hiệu cũng gấp ba lần trường chính, sau đó trường thu được một số tiền học phí khá lớn, tân trang lại ngôi trường này. Trong lúc mọi người trong tỉnh tranh luận không ngừng, đặc biệt là các phụ huynh học sinh ở trường chính đèn phản ánh nhiều lần, nhưng phân hiệu vẫn cứ xây dựng và mở ra dạy học như thường. Trong trường học đột nhiên trở nên mâu thuẫn như nước và lửa vậy.

[2] phân hiệu: nếu tớ đoán không nhầm thì kiểu như chi nhánh của trường á.

Chiếc xe Cadillac màu trắng bắt đầu chạy vào trường Chấn Hoa.

Đột nhiên một cậu bé xuất hiện ngược dòng người, giống như gặp được bạn bè đã quen từ lâu, bốn người đột nhiên mỉm cười với nhau.

Dư Châu Châu im lặng nhìn bóng lưng xa lạ nhưng quen thuộc kia, thời gian trôi qua quá lâu rồi, đột nhiên cô cảm thấy say xe. Cô thu lại tầm mắt, nhìn Ngan Nhất đang viết gì vào trong vở rất chăm chú. Dư Châu Châu không hỏi cậu đang viết gì, cũng không khen cậu viết hay. Lúc học ban một, cô đã học được rất nhiều, cho dù Ngan Nhất không phải là loại người tính toán chi li nhưng cô cũng không muốn mạo hiểm chút nào.

Nhớ đến học kỳ hai năm lớp mười, lúc đó cô bị ốm mất mấy tiết học, Dư Châu Châu đành phải mượn vở của bạn học nữ bàn sau, đối phương khó chịu cầm vở mở mấy trang cuối đưa cho cô. Những gì cô bạn ấy viết rất nhiều, cô hỏi có thể mượn về nhà không – bạn bàn sau nói có thể, rồi bảo cô xé mấy tờ đó ra đi. Dư Châu Châu sững sốt một lát, biết điều trả lại vở cho đối phương. Lúc cô xoay người lên, bạn cùng bàn cười nhỏ nói, phía trước vở của cậu ta có viết lại mấy điểm trọng tâm mấy buổi dạy thêm của Trịnh Đại Dũng, năm mười đồng một tiết học, báo bối như vậy sao có thể cho cậu mượn về chứ? Đừng ngốc nữa.

Từ đấy về sau, người khác học cái gì, làm sách bài tập nào, Dư Châu Châu đều làm bộ như không biết. Huống chi, cao trung và sơ trung khác nhau, bây giờ cô không cần phải lo lắng vì thành tích như trước nữa.

Mở sách lịch sử ra, trong sách cô chỉ gạch vài điểm trọng tâm trong phần chiến tranh thuộc phiên này mà thôi, ở sau thì không có gạch bất cứ cái gì hết. Trước kia Dư Châu Châu chưa từng nghĩ mình sẽ học ban xã hội. Chẳng qua Trần An đã nói với cô “Anh cảm thấy em học ban xã hội thì tốt hơn.”, nên lúc đó cô mới đăng ký sang học ban xã hội, ngay cả Trần An cũng sợ hết hồn, nhấn lại một tin nhắn đẩy icon về mặt kính ngạc.

“Học ban xã hội cũng không có gì sai lầm cả, ban xã hội thì ban xã hội thôi.”

Trần An không trả lời gì nữa.

Cô cầm bút lên, bắt đầu đọc kĩ nội dung trong sách, đột nhiên nghe thấy tiếng nói từ bụi giảng vang lên, “Sắp bảy giờ hai mươi rồi, mọi người mau xếp hàng xuống lầu đi.”

Chủ nhiệm nói xong thì ra ngoài, chỉ để lại một bóng lưng mơ hồ.

“Cấp gì chứ, xếp hàng cũng giành đứng trước, còn tưởng mình là học sinh tiểu học à?” Mấy bạn học nữ ở sau lẩm bẩm.

Ngan Nhất để bút xuống, “Đi chung nhé?”

Nói xong mới phát hiện, bạn cùng bàn của cậu đang ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 83: Thời gian đã để lại dấu ấn gì trên người bạn?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Tân Duệ, Tân Duệ”

Lúc Dư Châu Châu xoay người đi khỏi lớp, ánh mắt của Tân Duệ lại dừng lại ở bóng lưng của cô cho đến khi cô biến mất ở cuối hành lang.

Thật ra câu nói kia vốn không dành cho Lăng Tường Xuyên. Điều Tân Duệ muốn nói là, Châu Châu, cậu nhất định sẽ trở thành hạng nhất của ban xã hội nhỉ?

Tân Duệ không nói được, trước giờ Dư Châu Châu là người dịu dàng nhiệt tình, cô không muốn khiêu chiến thẳng mặt. Bây giờ Dư Châu Châu giống như hơi nước mơ hồ, lúc đưa ra chiến thư cô cứ cảm thấy giống như đang đánh lên một túi bông gòn vậy, không đau không ngứa nhưng lại làm Tân Duệ cảm thấy mình đang làm một hành động ngu xuẩn vô cùng.

Cho dù thắng hay thua thì cũng chỉ mỗi mình cô chiến đấu một mình mà thôi. Tân Duệ chỉ có thể bị coi thương như Đôn Ki-hô-tê [1] mà thôi.

[1] Đôn Ki-hô-tê là tiểu thuyết của nhà văn Tây Ban Nha Miguel de Cervantes Saavedra. Tác phẩm có tên đầy đủ là *El Ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha* (nghĩa là Đôn Ki-hô-tê, nhà hiệp sĩ quý tộc tài ba xứ Mancha).

Huống chi đây là người bạn duy nhất của cô.

Cái gọi người bạn duy nhất kia có nghĩa là người duy nhất biết bí mật của cô.

Mỗi người đều nắm trong tay quá khứ của người khác, có thể bọn họ là bạn thân như hình với bóng, cũng có thể chỉ là cuộc gặp gỡ thoáng qua. Tân Duệ không phải là một người rơi từ trên trời xuống, cô cũng từng im lặng trưởng thành một cách bình thường ở góc trường tiểu học hay sơ trung nào đó, cũng từng viết lại sơ yếu lý lịch của thân tượng vào trong sổ nhật kí, cũng từng bị người khác xem thường, cũng từng sợ hãi không dám đi đến nơi có các bạn học nam...

Đương nhiên, những vết tích đó đều không hay ho gì cho cam. Cô muốn những vết tích kia biến mất khỏi thế gian này, cũng gần như thành công làm nó bay biến hết. Người biết quá khứ của cô đều rải rác các nơi khác, cô ở trong Chấn Hoa nắm lấy một khởi đầu mới mẻ đầy kiêu ngạo.

Chỉ có mỗi Dư Châu Châu biết cô từng như thế nào. Nhưng cô không thể làm Dư Châu Châu biến mất khỏi Chấn Hoa được.

Ít nhất Dư Châu Châu là bạn của cô. Khi người khác chế cười mình quái gở, lạnh lùng, các mối quan hệ chỉ là con số không tròn trĩnh thì chỉ có một người không xem thường cô, người đó là Dư Châu Châu.

“Tân Duệ!”

Tân Duệ quay đầu lại thì thấy một bạn học nữ rất xinh đẹp, Tân Duệ nhú mày nhìn đối phương, nhíu mày lên một độ cong đầy nhạo báng.

Là bạn học Hà Dao Dao, lúc gọi tên của cô luôn dừng lại một chút – Cái tên Tân Duệ này cô mới sửa đây thôi.

Hạng nhất Dao Dao là cách gọi đầy cung chiêu của các giáo viên tiểu học từng gọi Hà Dao Dao, các bạn học khác cũng từng sùng bái cậu ta mà gọi cậu ta bằng danh hiệu này, Tân Duệ vẫn còn nhớ về mặt đặc ý rồi giả bộ khiêm tốn của Hà Dao Dao năm đó. Nữ lớp trưởng có thành tích tốt, sơ trung thì được tuyển vào trường số 8 làm mọi người ghen tị vô cùng. Dù sao cô bạn từng là công chúa trong ngôi trường mà chim không thềm là kia của mình.

“Sao thế?” Tân Duệ nở một nụ cười hiền hòa, hỏi dò.

“À, là thế này,” Hà Dao Dao vén lọn tóc lên tai nói, “Hè năm nay vì một số lý do mà các bạn học không đến họp lớp, cho nên mọi người báo mới khai giảng năm học mới, không có bận gì nên muốn hẹn thứ sáu tuần này đi chơi, tớ muốn hỏi cậu có tham gia không?”

Họp lớp tiểu học. Tân Duệ sững người. Cô gần như chưa từng... không, phải nói là tham gia một lần rồi. Lúc mới tốt nghiệp, Tân Duệ ngồi ở trong góc gọi đồ uống, nghe mọi người báo mình vào trường sơ trung nào, trong trường đó có bao nhiêu người đậu Chấn Hoa, nghe bọn họ nói về những bài hát nổi thời đó và các nhân hiệu thời trang nổi tiếng, hoặc là mỉm cười sáng lạn chờ người khác khen mình thế này thế nọ... Không ai khen bộ váy mới mà Tân Duệ có ý mặc, nhưng có người hát nước cam lên vẩy cô mà không thèm xin lỗi mặt cậu. Cuối cùng còn chia đều tiền ăn uống – Tân Duệ ăn rất ít, nhưng bởi vì số tiền đó và cái váy bị dính nước cam mà bị mẹ tát một cái.

Sau khi kết thúc buổi họp lớp, Tân Duệ đi về nhà, lúc bước vào nhà, cô ngửi thấy mùi mốc quen thuộc, đột nhiên oán hận bản thân vô cùng.

Tân Duệ năm mươi hai tuổi (lúc đó vẫn còn mang tên Tân Mỹ Hương) không biết hận người nào, không biết hận cái gì ngồi trong góc gào khóc. Có thể là do nước cam dính trên váy, cũng có thể không vì điều đó. Ông Trời không có ý ân hiệp cô, những người gặp phải tình cảnh giống cô cũng rất nhiều, mấy diễn viên quần chúng cũng bị lãng quên như thế, cũng thấp kém như vậy, nhưng bọn họ vẫn tham gia không biết mệt, chỉ có mỗi Tân Duệ lại bị nỗi oán hận không tên này dày vò. Tân Duệ không còn những toan tính mưu mô hay sự ki dị nữa mà chỉ còn mỗi một màn sương mù mờ mịt.

Đây là tuổi trẻ của bọn họ, có rất nhiều người nhớ lại sẽ thấy đó là tuổi trẻ có tình bạn tuyệt đẹp nhất, một tuổi trẻ không chút hối hận nào, nhưng đó không phải tuổi trẻ của Tân Duệ.

Từ đó về sau, cô luôn tìm cơ để trốn tránh. Dù sao cô cũng không phải là người quan trọng hay gái đẹp, không ai nài ni cô đến cả, mọi người cũng gần như quên mất cô. Nhưng không ai biết rằng, Tân Duệ cũng muốn tham gia các buổi họp lớp đó, chẳng qua là chưa tới lúc mà thôi.

Chưa tới lúc, cái ‘lúc’ mà cô đợi đấy là mùa hè năm mười bảy tuổi của thiếu nữ Tân Duệ, là lúc cô thi đậu Chấn Hoa. Mặt trời tháng bảy nóng nực hòa tan thời gian âm u kia, Tân Duệ giống như chiến sĩ đội tiếng còi lệnh, nhưng không ai gọi cho cô hết. Lúc này cô mới nhớ mình đã đổi số điện thoại, chuyển nhà, đổi tên – mà chẳng ai biết điều này.

Ngày hè thống khổ ấy, thời tiết lười biếng kia làm hao mòn lòng dạ trẻ con của Tân Duệ. Cô nỗ lực để tạo ra một khởi đầu mới cho mình. Cái thứ gọi là báo thù kia chỉ là sự chấp nhất với quá khứ mà thôi.

Kệ nó đi, tên cũ và quá khứ trăm ngàn lỗ thủng.

“À, tớ không đi, hôm đấy tớ có việc.” Tân Duệ đã từng chờ mong đến buổi họp lớp lại mỉm cười quyết định buông tay, thậm chí còn cảm thấy vui vẻ kiêu ngạo vì sự rộng rãi này của mình.

Nhưng lúc cô đã quyết định không quan tâm nữa thì ông trời lại không muốn cho cô để lại một bóng lưng phóng khoáng. Chúng ta vĩnh viễn chết trong cõi trần thế.

“Bạn chuyện gì thế?” Về mặt nhếch môi của Hà Dao Dao chọc Tân Duệ khó chịu, “Cậu không chịu tham gia mấy buổi họp lớp này, cô Vương luôn thấy lạ vì điều đó. Đúng rồi, lần này cô cũng đến. Cậu đúng là bạn thật, dành thời gian cho việc học nhiều quá, học mãi vậy không thấy mệt à? Không trách được cậu đậu vào trường Chấn Hoa đấy. Chẳng qua, nếu học bạn xã hội thì phải rảnh rỗi chứ nhỉ? Chúng tớ cảm thấy rất kì lạ, tại sao cậu lại học bạn xã hội chứ? Không học nổi bạn tự nhiên sao?” Nụ cười vui vẻ đầy vô tội, giọng nói ngây ngô kia làm làm Tân Duệ nghe thấy tiếng trống trận mơ hồ.

Lúc thấy mấy bạn học ở phân hiệu nộp học phí, Tân Duệ cảm nhận được sự vui sướng chân chính xuất hiện. Bộ dạng của Hà Dao Dao vẫn giống khi còn bé, Tân Duệ cảm thấy kinh hãi, hỏi thăm cô bạn một chút, mặc dù Hà Dao Dao không còn nhớ Tân Duệ nhưng khi biết được cô là học sinh mũi nhọn ở bạn một, nụ cười giả tạo trên miệng vẫn không thể che giấu được sự khó chịu và buồn bực trong mắt của cô bạn – nhưng nó chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi.

Lúc đó Tân Duệ không tính khoe khoang gì với cô bạn cả, nhưng lúc cô rời khỏi phòng giáo viên để lên lầu, đột nhiên cảm thấy ngọt ngào vui vẻ vô cùng.

Phân hiệu, Hà Dao Dao. Hà Dao Dao, phân hiệu.

Niềm vui sướng đến muộn, mặc dù khá âm u nhưng lại chân thực.

Tân Duệ cảm thấy sự thoải mái của mình bị Hà Dao Dao hủy hết. Con mọt sách, không học nổi ở bạn tự nhiên, lời khiêu khích rõ ràng này mà Hà Dao Dao lại làm về mặt như không hiểu gì. Tân Duệ quyết định cứng đối cứng.

Nụ cười trên mặt càng xán lạn hơn, hơi nghiêng người về trước, nói nhỏ với Hà Dao Dao, “Nói chăm học thì phải nói là học theo cậu đấy, lúc học tiểu học tớ rất sùng bái cậu đấy, cái gì cũng lấy cậu làm gương để học, sau này mới biết đó là sự mù quáng, ngại quá, tớ cũng dùng hết sức rồi thì làm sao giờ?” Có cố ý nhấn mạnh chữ ‘cũng’, “Cho nên đành được nào thì thế đấy, bạn xã hội hay bạn tự nhiên cũng như thế thôi, dù sao vẫn không tệ. Không lẽ cậu chưa bao giờ xem danh sách xếp hạng trong năm học à? Nay cũng phải, cậu xem danh sách ở phân hiệu của mình là được rồi, cần gì phải xem của trường chính chứ?”

Sắc mặt Hà Dao Dao trắng bệch, môi mím chặt.

“Đừng bắt tôi phải nói mấy lời như vậy nữa, nếu muốn khiêu khích thì phải có trình độ một chút, cái trò này của cậu chỉ dùng hồi năm tiểu học mà thôi, bây giờ nói rõ như vậy, tôi không có hứng đánh vòng với cậu, nếu tới lần nữa tôi sẽ nói thẳng hơn đấy.” Tân Duệ hững hờ nhìn Hà Dao Dao.

Cô dùng vẻ mặt mình học từ Dư Châu Châu để nhìn cô bạn.

Theo phim drama thần tượng thì nên xoay người bỏ chạy, sau đó lau nước mắt chứ nhỉ? Bộ dạng của Hà Dao Dao lúc này làm Tân Duệ cảm thấy bất đắc dĩ.

Ghê tởm thật, mọi thứ đều ghê tởm như thế. Cái màn diễn này, ngay cả cô cũng thật ghê tởm.

Tân Duệ đi về phía ánh mặt trời dọc hành lang, từ từ mở sách bài tập Dư Châu Châu đưa cô. Tân Duệ từng hỏi Dư Châu Châu, abc.

Không có cảm giác gì cả. Dư Châu Châu nhìn thẳng về trước.

Thật à? Tân Duệ cúi đầu cười. Tớ cảm thấy muốn đánh bại bọn họ. Ý chí chiến đấu rất mạnh, mạnh đến mức chẳng còn cảm giác gì. Cứ như đánh bại bọn họ xong thì sẽ có được món quà nào đó. Tân Duệ nói khá lộn xộn nhưng cô biết Dư Châu Châu sẽ hiểu.

Lời này cô chỉ có thể nói với Dư Châu Châu. Nếu như nói với người khác, lời nói này sẽ bị lan truyền, dùng thái độ nhìn qua thì có vẻ sùng bái nhưng thật chất lại rất khinh bỉ, cho dù trình độ của hai bên khi cố gắng học tập mà so với mình thì chỉ có hơn chứ không có kém.

“Biết chưa, Tân Duệ kia đã làm hết sách bài tập rồi đấy.”

“Hả? Thật à? Có bệnh à?”

Giống như hồi sơ trung cô và các bạn khác đã từng cười nhạo Thẩm Dương vậy.

Tân Duệ đột nhiên cảm thấy buổi sáng hôm ấy rất khó khăn. Cô cố gắng che giấu tâm trạng loạn cào cào của mình. Quay đầu nhìn lại, thật ra cô chẳng có gì hết, của cái mà cô tích lũy mấy năm qua chỉ có lòng tự ái mới tỉnh lại lúc này mà thôi, nó đang hạ mồm đòi ăn, mà mình thì lại cố gắng hết sức để cướp lấy ánh sáng và lời khen thưởng để cho nó ăn no.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng hoan hô – Trời mưa, có lẽ buổi kéo cò được hủy rồi.

Con mưa được chờ đợi trong ngày nắng oi bức bấy lâu này cuối cùng cũng xuất hiện trên thành phố này rồi.

“Tân Duệ, sao cậu lại đứng đây một mình thế?”

Hình như sáng hôm nay không hợp để ra ngoài thì phải, tránh vô đưa thì gặp vô đưa, nghỉ thôi cũng thấy mệt tim rồi. Tân Duệ bực bội nghĩ, nhưng cô vẫn cố gắng nở nụ cười với người kia.

Có thể xem Du Đan là một chủ nhiệm học lè, khoảng bốn mươi tuổi, đang trong độ tuổi trung niên bùng cháy, có kinh nghiệm và sức lực, có danh tiếng trong trường, quản lý học sinh cũng rất tốt – đương nhiên, bạn một không cần phải quản lý. Nếu nói về bản lĩnh thì chắc ở phương diện phối hợp và động viên.

Khác với cái lớp rỗng cá lặn lộn hồi sơ trung của Tân Duệ, các bạn học sinh ở bạn một đều là những đứa nhỏ hiểu chuyện, đã có không ít bạn học có dự định cho tương lai, nhơ nhà lễ độ, đa tài đa nghệ, nhưng cũng có một ít người sống trong sự mơ hồ và ép buộc.

“Cô Du.” Tân Duệ cười chào một tiếng.

“Sao lại đứng đây một mình thế?” Du Đan ôm một chồng sách đi tới gần hỏi.

Có lẽ do đây muộn nên mới trang điểm qua loa nhỉ? Phấn đánh không đều, trên mắt còn có quần thâm. Tân Duệ nghĩ.

“Hơi buồn ngủ ạ, ở trong hành lang ồn quá nên đến đây đứng một chút.”

“Bạn học mới ở lớp có tốt không?”

Tân Duệ khá lo lắng về xu thế phát triển của cuộc đối thoại. Từ câu hỏi này, cô đã đoán được điều mà Du Đan muốn nói với cô.

Cuối năm lớp mười, hầu hết các bạn học có thành tích không tốt đều đi hỏi thăm Du Đan xem có nên chuyển sang ban xã hội không, nhưng người chuyển sang ban xã hội có thành tích tốt ở ban tự nhiên như cô và Dư Châu Châu lại chưa từng hỏi thăm Du Đan về vấn đề này lần nào.

“Cũng có mấy người ạ. Các bạn ấy đều khá tốt, em rất thích bọn họ.” Tân Duệ nói dối.

“Tiếc là em và Dư Châu Châu không học chung lớp với nhau, nhưng vậy cũng tốt, làm quen được với nhiều bạn tốt. Tôi phát hiện hồi em học lớp mười chưa từng làm quen với người khác, mặc dù quan hệ với cả lớp không tệ nhưng chỉ nói chuyện nhiều với Dư Châu Châu, có thể là do hai đứa đều cùng lớp hồi học sơ trung nhỉ?”

Chủ đề trọng tâm của cuộc nói chuyện này là gì thế? Tân Duệ im lặng tìm cách chuyển đề tài.

“Nghe bảo ban hai chỉ có một nữ sinh chuyển sang ban xã hội ạ?” Tân Duệ hỏi.

“À, tên là Lăng Tường Xuyên, là một học sinh giỏi.”

Sau đó Tân Duệ không nói gì nữa, Du Đan nở nụ cười dịu dàng.

“Tân Duệ, cô luôn cảm thấy em có tâm sự, có muốn nói hết với cô không?”

Con mọt nọ, sao lại nói vòng trở về rồi? Tân Duệ biết Du Đan cảm nhận được vấn đề tâm lý của mình, còn từng ‘nhẹ nhàng’ viết một câu ‘cô luôn cảm thấy em ép buộc mình quá mức, cũng tự tạo áp lực lớn cho bản thân mình, nếu muốn thì có thể nói chuyện với cô’ trên giấy ghi chú rồi dán vào vở cô, nhưng Tân Duệ chưa từng đáp trả lại cho Du Đan. Ngược lại, Du Đan cũng không cố gắng tìm hiểu, cô hiểu rõ chuyện cô quá thành tẻ quá cổ. Cứ như việc ủy viên lao động luôn tức giận đến mức gào khóc khi các bạn ngồi yên không chịu động đậy vào lúc tổng vệ sinh, Du Đan cũng luôn dịu dàng nói với mọi người, các em đã quét dọn sạch rồi, sau khi về nhà nghỉ ngơi cho tốt vào.

Chỉ như thế mà thôi.

Nhưng không ngờ, vấn đề ‘tâm sự riêng’ của Tân Duệ lại không thể thoát được.

Tân Duệ nở nụ cười xán lạn, cô biết nếu như cứ liều mạng nói không có thì sẽ làm Du Đan thấy mất mặt.

“Cô, em luôn rất lo lắng, trước kia luôn học toán lý hóa, giờ lại chuyển sang văn địa sử, em sợ mình chọn sai, vốn nên hỏi cô thử xem một chút, dù sao trước kia em cũng chưa từng nghĩ tới việc sẽ học ban xã hội, chẳng qua lần trước thi không tốt, cho nên...”

“Hỏi hận rồi à?” Du Đan vẫn cười như cũ, “Nếu hỏi hận thì...”

“Không.” Tân Duệ lắc đầu.

Du Đan bắt đầu dùng giọng nói dịu dàng nói, em phải nhìn xa trông rộng một chút, dù sao trong cuộc sống, em luôn phải đối mặt với đủ loại thách thức, thay đổi không phải lúc nào cũng là chuyện tốt, phải quan sát từ những điểm nhỏ nhất nhất, tiềm lực của em rất tốt, lại chăm chỉ, chỉ cần cố gắng...

Tân Duệ giả vờ lắng nghe chăm chú, thỉnh thoảng còn hỏi một số vấn đề không quan trọng, thỉnh thoảng gật gù đồng ý.

Lúc Du Đan đi thi quay đầu lại bảo, “Đúng rồi, Tân Duệ, các bạn học rất nhớ em và Châu Châu đấy, các bạn muốn làm một bữa tiệc tiễn hai đứa đấy.”

Thật à? Tân Duệ cảm thấy độ cong trên môi của mình hơi lạnh lẽo, nên tăng thêm một chút xán lạn.

“Em cũng nhớ các bạn, sáng nay còn đi sai tầng, suýt nữa về ban một rồi. Haha, cảm ơn mọi người, còn việc mở tiệc tạm biệt, để em hỏi ý Châu Châu đã, có điều em sợ tốn thời gian học tập của các bạn cho tiệc chia tay thôi.”

Du Đan cũng cười, “Không sao, em và Châu Châu nói chuyện với nhau xem sao, các bạn đều hy vọng có thể mở tiệc chia tay các em. Sở Thiên Khoát còn bảo hai em đi vội như vậy, dọa cả lớp giật mình, nhất định không thể bỏ qua cho hai đứa dễ dàng như vậy. Ngay cả tên nhóc đó cũng nói vậy, em có thấy hành động của hai đứa kì quái lắm không?”

Sở Thiên Khoát nói? Tân Duệ ngây người, trong lòng đột nhiên cảm thấy cay đắng, xen lẫn chút ngọt ngào khó hiểu.

Cô nở nụ cười nhạt, “Có thể do hành động của tụi em làm mọi người kinh hãi á.”

“Chứ sao nữa? Thế đi, hai đứa bàn với nhau một chút, sau đó liên hệ với Sở Thiên Khoát nhé!”

“Vâng, em biết rồi ạ, cảm ơn cô Du, em về lớp đây ạ, tạm biệt cô.”

Tân Duệ thở dài một cái, quay đầu nhìn bóng lưng mặc đồ xám, bắt đầu thả lỏng nụ cười cho đến khi bình thường lại.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 84: Tokyo rất xa

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Rất xa có nghĩa là rất xa, có nghĩa đấy là nơi mà cậu không bao giờ đến được”

Tân Duệ quay đầu trở về lớp, lúc kéo cửa ra thì va phải một bạn học nữ, cô lướt người đi, đối phương nhào thẳng tới tường đối diện, nhìn bóng lưng thì đấy là Lăng Tường Xuyên.

“Ngại quá, cậu không sao chứ?” Lăng Tường Xuyên một tay ôm đầu, một tay khác vội vàng vuốt phần tóc xù lại.

“Không, cậu có sao không?”

“Ừm, tớ đi đây.”

Theo lý thuyết thì cô bạn không phải là một người lỗ mãng như thế mà nhỉ? Tân Duệ liếc mắt nhìn bộ dạng bỏ chạy của Lăng Tường Xuyên, ra vẻ giống như Hà Dao Dao vậy, cô đột nhiên cảm thấy ghét cô bạn kia.

Công chúa điện hạ.

Tân Duệ trở về chỗ ngồi của mình, mở quyển sách bài tập mà Dư Châu Châu đưa cho.

Trước mỗi tờ dù sẽ có hướng dẫn cách đọc thuộc lòng, người biên tập để trống một số chỗ quan trọng cho học sinh điền. Lúc đầu năm trường đã báo sẽ học từ chủ nghĩa Mác Lê-nin, kinh tế thì học tiếp ngang khúc lóp mười đã dừng. Tân Duệ mở cặp tìm quyển sách chính trị mới nhận, tay phải cầm ba cây bút highlight để đánh vào những chỗ trọng tâm. Vừa nhìn vừa gạch bài, đột nhiên một tiếng chói tai vang lên.

“Mỗi các bạn học đến tập hợp ở quảng trường, buổi kéo cờ vẫn được cử hành như thường lệ.”

Thì ra con mưa kì lạ này đã biến mất trong nháy mắt rồi, Tân Duệ hơi ưỡ oai, mới buổi sáng thôi mà đã gặp đủ thứ không ra sao rồi, còn cả con mưa thần kinh này nữa.

“Đi chung đi!” Đột nhiên một cô bạn hơi thấp đi tới cười nói với Tân Duệ, trên gương mặt mập mạp kia xuất hiện lúm đồng tiền, ánh mắt híp chặt lại nhưng thể không mở ra vậy. Cô bạn kéo tay Tân Duệ một cách tự nhiên, Tân Duệ cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Tớ tên là Trần Đình, còn cậu tên gì?” Mân lăm quen đơn giản và quen thuộc, giọng nói của Trần Đình bình thường nhưng tốc độ nói lại rất nhanh, có điều giọng điệu của cô bạn làm Tân Duệ thấy khó chịu.

“Tân Duệ, Duệ trong sắc sảo [1].”

[1] Tân Duệ: 辛锐 – sắc sảo: 锐利.

“Chưa nghe thấy lần nào hết!” Trần Đình không hề che dấu sự kinh ngạc của mình, Tân Duệ chưa kịp giải thích thì cô bạn đã hỏi tiếp, “Hồi lóp mười cậu học ban nào đó?”

“Ban một.”

Các bạn học ở ban một và ban hai đều là những người thi Olympic có giải hoặc có điểm thi cao trung rất cao, Tân Duệ đã biết cách nói ra hai chữ này một cách tùy ý nhưng không để người khác cảm thấy cô cố ý khoe khoang. Giọng điệu nói ra bình thản như Dư Châu Châu đang nói chào buổi sáng vậy.

Mặc dù đã chán với phản ứng thái quá của mọi người khi nghe tới hai chữ này, nhưng thái độ của Trần Đình làm cho Tân Duệ cảm thấy lúng túng – cứ như idol không ai nhận ra dù không mang kính râm hay che mặt che mũi vậy.

“Ban một? Cũng chuyển ban à? Thấy bạn nữ lúc này không? Là cái người mới cầm áo khoác hồi này á,” Trần Đình chỉ về phía Lăng Tường Xuyên cách đây không xa, mà có vẻ Lăng Tường Xuyên cũng nghe thấy, Tân Duệ thấy cô bạn hơi liếc mắt nhìn về phía này nhưng lại cúi đầu giả vờ như không nghe thấy.

“Đó là Lăng Tường Xuyên, ban hai. Ban hai cũng là lóp chọn tốt á, học tự nhiên rất tốt, nhưng có ấy lại chuyển về ban xã hội, nhất định sẽ đứng đầu ban xã hội cho coi. Trong nhà có tiền, bản thân lại xinh đẹp, nghe đồn đã được chọn làm hoa khôi của trường đó.”

Cậu chào hỏi tôi là để giới thiệu hoa khôi của trường cho tôi biết à? Tân Duệ nhủ mảy, đang định nói do Lăng Tường Xuyên học mấy môn tự nhiên tệ quá mới chuyển về ban xã hội, nhưng thấy vẻ mặt nhiều chuyện và khiêu khích của đối phương thì hiểu cô nàng cố ý nói để Lăng Tường Xuyên nghe mà thôi.

“À, tôi biết cậu ấy, rất đa tài, hoàn mỹ, là nữ thần mà đám người bình thường như chúng ta phải thờ dài ngày nhìn.”

Tân Duệ cũng lớn giọng a dua theo. Dù sao cô đã từng nói với Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên là hạng nhất ban xã hội rồi, nhưng mà, đây không phải là câu thật lòng.

Tân Duệ không hi vọng được mọi người để ý như Lăng Tường Xuyên, những lời ca ngợi quá mức của mọi người sẽ là xiềng xích đóng khung người được ca ngợi lại, nhưng chưa ai biết người trong cuộc phải chịu áp lực đến dường nào.

Ca ngợi nghĩa là bạn không cần phải chịu trách nhiệm

Nhưng không có ai hi vọng, cũng không muốn mất mặt, câu trước là trước mặt mọi người, câu sau là đối với bản thân mình.

Tân Duệ đã học được cách lừa dối bản thân. Cô biết mình ghét tất cả những con người vô tình hoặc cố ý đưa gương rọi sáng mặt thấp kém của mình, cô đánh nát tấm gương của Hà Dao Dao, nhưng tấm gương của Lăng Tường Xuyên thì không thể dùng cách thô bạo để phá hủy được.

Một vết nứt, sau đó sẽ bể nát hoàn toàn, đó mới là điều mà hoàn mỹ phải chịu.

“Còn cậu?” Tân Duệ đổi chủ đề.

“Tớ học ban 16.” Cùng đến từ phân hiệu nhưng Trần Đình lại không có sự tự ti và cẩn thận như Hà Dao Dao, dù là Tân Duệ đang nói ‘ban một’ cũng không thể bắt chước được giọng điệu đấy, “Lóp tớ có người cậu biết, Mộ Dung Trầm Chương, là cái người bị xử phạt đó, biết đánh nhau á, phân nửa bạn học nữ lóp tớ đều thích cậu ấy. Còn có Liễn Liễn, chắc cậu biết cậu ấy, là bạn học nữ ngồi Cadillac màu trắng hồi sáng á, cha cậu ấy là ông chủ khách sạn Kim Môn nổi tiếng đó.

Tân Duệ không nói gì. Hai người đi ra ngoài hành lang, mọi người nói chuyện ầm ĩ, Tân Duệ không còn sức để chen vào, vừa vận kéo cự ly của hai người ra.

Đột nhiên nghe thấy mấy bạn nữ ở cạnh lủ ra lủ rủ nói chuyện lý thú sau khi dậy của mình.

“Tớ sắp điên rồi, đã sắp muộn rồi mà mẹ tớ cứ đòi đem nút vào áo sơ mi, tớ đang trét mứt hoa quả thì mẹ tớ bắt tớ cầm nút cho bà, tớ chỉ có thể ngậm nút vào miệng. Bà tớ thì hay rồi, treo áo đồng phục tớ chuẩn bị lên giá – này không phải gây thêm chuyện cho tớ sao? Tớ lo lắng, tính nói với ông đừng vậy, kết quả nuốt mất nút vào bụng. Cậu nói xem, tớ phải làm sao bây giờ?”

Tân Duệ đột nhiên cảm thấy mình bị sét đánh rồi. Hình ảnh này hình như đã xảy ra rồi, ở trong một tiệm bán đồ văn phòng phẩm, cô vô tình nói suy nghĩ của mình ra, còn bị Dư Châu Châu nghe thấy, còn gắng hỏi hướng đi của cái nút áo đó.

Khi đó Dư Châu Châu cười dịu dàng ầm áp vô cùng, nhỏ giọng hỏi cô, “Cậu cũng thích mấy thứ văn phòng phẩm này à?”

Dư Châu Châu bây giờ chỉ có một hộp bút ở vòng xám nhật trong cặp, trong hộp bút chỉ có một cây bút máy bút chì bút bi, còn có hộp ruột chì nhỏ, gián dị vô cùng.

Tân Duệ đang chìm đắm trong kí ức của mình bị Trần Đình đánh tỉnh bằng cách kéo tay cô — “Thấy không, đó là Dư Châu Châu.”

Dư Châu Châu đang nói gì đấy với một cậu bạn nam gầy yếu, trông cô vẻ đang trong quá trình làm quen, nói mấy chuyện như bạn học trong lóp rồi giáo viên này nọ mà thôi. Lúc thấy Tân Duệ, Dư Châu Châu nở một nụ cười.

“Không ngờ tạnh mưa rồi!” Tân Duệ nói.

“Dư Châu Châu, cậu học ban một nhì? Tớ là Trần Đình, hồi học tiểu học lóp học lóp năm, tớ vẫn còn nhớ cậu đó! Nghe báo cậu thi đậu Chấn Hoa, tớ vẫn luôn muốn tìm cậu nhưng cả năm lóp mười lại chưa gặp cậu lần nào, tớ còn tưởng cậu ham học quá mức, chẳng tìm được mặt mũi đâu hết. Mà sao cậu lại chuyển sang ban xã hội rồi? Sao không học tiếp ở ban một? Có phải... có phải học tự nhiên khó lắm không?”

Tân Duệ cau mày lại, đây là lần thứ hai cô nghe được câu nói này rồi, mấy lời hiểu nhầm và si nục quen thuộc của các bạn học ban xã hội làm Tân Duệ bực bội muốn điên rồi.

“Đã lâu không gặp, cậu học ban xã hội à?”

Dư Châu Châu nở nụ cười nhật, Tân Duệ hừ một tiếng – Lại khách sáo rồi. Dư Châu Châu không trả lời cái gì, chỉ thuận miệng hỏi đối phương vấn đề bình thường, đúng kiểu càn khôn đại na di nhưng lại khiến người ta cảm thấy thân thiết.

“Đúng thế, mẹ tớ không thích tớ học ban xã hội nhưng tớ lại thích học. Mộ Dung Trầm Chương cũng học lóp tớ đấy. Tớ thi toán lý hóa được có bốn mươi, năm mươi điểm, điểm vậy không thể đậu đại học Trung Sơn được, nên phải học ban xã hội, chịu thôi, nếu không ai thêm học ban xã hội chứ?”

Haha, với trình độ của cậu mà đòi đấu Trung Sơn à? Tân Duệ chửi thầm trong lòng.

“Tớ thấy bạn xã hội tốt mà.” Ngạn Nhất ở cạnh nói một câu. Tân Duệ nhìn hần, cảm thấy cậu bạn học gầy gò này vừa mắt hơn nhiều, “Cậu học cùng lớp với Châu Châu à?” Cô hỏi.

“Ừ, chúng tớ là bạn cùng bàn.”

“Tớ tên Tân Duệ, Duệ trong sắc sảo.”

“Tớ biết cậu, rất lợi hại, hồi lớp mười cậu học cùng lớp với Dư Châu Châu nhỉ? Tớ tên Trịnh Ngạn Nhất, học ban 15.”

“A, ban 15 à? Tớ biết, tớ biết, Lục Bồi Bồi học ở ban các cậu, nghe bảo cậu ta nhảy mấy điệu dân tộc rất đẹp, có hai bạn nam lớp tớ theo đuôi cậu ấy đấy. Nghe bảo mẹ cậu ấy là chủ tịch ngân hàng thành phố, lúc vào trường hiệu trưởng còn tự mình gấp riêng mẹ cậu ấy, trường chúng ta còn hi vọng có quan hệ tốt với mẹ cậu ấy đó. Nhưng nghe bảo cậu ấy cũng học ban xã hội, còn học ban ba tui tớ nữa! Cả Vu Lương nữa, hôm đó tớ thấy bạn gái trong truyền thuyết của cậu ta, lớn hơn cậu ta tận chín tuổi, học nghề bác sĩ đấy, trong nhà rất giàu nhé!” Trần Đình tiếp tục nói.

“Chín tuổi?” Ngạn Nhất kinh ngạc hỏi, “Lớn hơn chín tuổi? Dư Châu Châu, cậu tin không?”

“Ha, lớn tuổi không không quan trọng. NỮ hơn ba, ôm gạch vàng/2/.” Dư Châu Châu ngáp một cái.

[2] Câu này có nghĩa nữ lớn tuổi hơn nam càng biết chiều chuộng, chăm sóc chồng. Mà nữ lớn hơn ba thì như có một cục vàng @_@ Tớ chỉ biết sơ sơ vậy, ai rõ hơn thì báo tớ nhé.

“Nhưng mà chín tuổi đấy, là chín tuổi đấy!”

Dư Châu Châu sùng sốt một lát, từ từ nói, “Vây thì ba gạch vàng.”

Tân Duệ bật cười, sự khó chịu do Trần Đình thổi phồng Lăng Tường Xuyên đột nhiên giảm bớt, Trần Đình là kiểu người thích hóng chuyện và nói quá chuyện của mấy người hơi nổi tiếng trong trường, cho nên cô cũng thấy bình thường rồi.

Đối phương vẫn nói không ngừng.

“Sáng nay tớ nghe Cố Tâm Vũ nói, à, Cố Tâm Vũ cũng học ban hai, lớp giỏi đấy, thành tích của cô bạn này rất tốt, hồi học sơ trung cũng rất giỏi, quan hệ của hai chúng tớ rất tốt. Sáng nay Cố Tâm Vũ nói buổi kéo cò hôm nay có đọc thơ diễn cảm đấy, là do Hứa Lệ Dương và Lâm Dương ban hai lên đọc, một cô bạn xinh xắn và một cậu bạn đẹp trai! Sở Thiên Khoát thì đọc diễn văn, cậu ta được chọn làm hot boy trường mình đấy, cậu biết mà ha. Là tiểu đội trưởng ban một, ban một cũng là lớp giỏi đấy!”

Không phải lúc này còn hỏi người ta có phải học ban một không à? Tân Duệ thờ dài.

Dư Châu Châu không nói tiếp. Tân Duệ thì làm vẻ mặt bất đắc dĩ khi Trần Đình nói liên mồm, Dư Châu Châu ngáp một cái đáp trả.

“Cô nàng này đánh giá Lăng Tường Xuyên cao lắm đấy.” Không biết tại sao Tân Duệ lại nói câu này. Vừa nói xong lại thấy hối hận, dù sao cô không muốn Dư Châu Châu phát hiện tâm tư xấu xa của mình.

“Trong miệng cậu ấy không có đánh giá, chỉ có nghe đồn.”

“Nghe đồn không phải là lời đánh giá của mọi người à?”

“Nghe đồn là lời đánh giá của người có uy tín và lời nói ‘tam sao thất bản’ của một đám hóng chuyện,” Có vẻ tới qua Dư Châu Châu ngủ không ngon, vừa nói vừa ngáp không ngừng, ngay cả nước mắt cũng chảy quanh khóe mắt, “Đi toilet đấy, các cậu đi trước đi.”

“Nhưng mà chuyện Lăng Tường Xuyên không phải là lời đồn.” Tân Duệ cảm thấy cô điên rồi, cô rõ ràng không muốn nói đến nhưng miệng lại không ngừng gây chuyện.

Ngạn Nhất lúc này đang nghe ‘chuyện kì bí’ từ miệng Trần Đình, cả hai đi xuống lầu với nhau, còn Tân Duệ và Dư Châu Châu lại im lặng nhìn đối phương, không ai nhúc nhích hết.

“Cậu ấy thành động lực mới của cậu à?” Dư Châu Châu hỏi.

“Tớ không hiểu.”

“Cậu hiểu.”

“Vây cậu nói suy nghĩ của cậu đi.”

“Tớ lại cảm thấy vui nếu cậu tìm cậu ấy đấy.”

“Tớ tìm cậu ấy làm gì? Gây chuyện à?” Tân Duệ cảm thấy Dư Châu Châu đang động vào vùng cấm trong lòng mình.

“Cậu biết tớ nói cái khác.”

“Cái nào?”

“Tân Duệ, cậu không thể sống một mình được.” Dư Châu Châu thờ dài.

“Nhưng cậu có cách.”

Lúc Tân Duệ nói câu này, cô cũng tự thấy kinh hãi, câu nói này còn sắc nhọn và nồng nặc hơn khi nói với Hà Dao Dao, nó đâm thẳng vào vết thương sâu nhất trong lòng Dư Châu Châu. Cô hốt hoảng muốn nói gì cứu vãn, nhưng cảm thấy làm thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, cho nên chỉ có thể im lặng.

Dư Châu Châu nhìn cô, nở nụ cười nhạt nhòa.

“Đúng thế, tớ có cách, cho nên tớ không hận.”

Hai người ở góc khuất không gây sự chú ý của các bạn học đi ngang qua, Dư Châu Châu im lặng nhìn Tân Duệ chăm chú, trong mắt là hơi nước mờ lung.

Tân Duệ đột nhiên nhớ lại vẻ mặt này trước đây, đây là vẻ mặt của Ôn Miểu nhìn cô hôm ở sân trường sơ trung.

Đầu hè, chuẩn chuẩn bay lướt qua lưng, Tân Duệ đỏ mặt hỏi gặng, “Tokyo ở xa nghĩa là gì?”

“Rất xa nghĩa là rất xa.” Ôn Miểu không muốn nói nhiều.

Tokyo ở rất xa sao? Nếu như có tiền, chỉ cần ngồi máy bay mấy tiếng đồng hồ, ở trên độ cao 3 vạn feet.

Nhưng có lúc cô cảm thấy mình hiểu hần đang nói cái gì.

Tình cảnh này làm cô nhớ tới một người đã nói thẳng với mình.

Tokyo ở rất xa.

Quyển 6 - Chương 85: Thần tiên yêu người phàm

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Mỗi một cô gái đều đã từng làm chúa một lần trước đây”

Lăng Tường Xuyên đứng ngây người ở sân kéo cò.

Sau một kỳ nghỉ lười biếng, việc dậy sớm làm cô không chịu nổi. Sáng nào ba cũng đi làm từ sớm, vì vậy Lăng Tường Xuyên luôn phải đi tới trường sớm hơn một tiếng đồng hồ chung với ông.

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng bàn tán xa xào bên cạnh, “Đó, đó là Lăng Tường Xuyên đấy.”

Lăng Tường Xuyên giả vờ không nghe được, ánh mắt không thèm nhìn sang người nói một lần, nhưng lại xoay người nở nụ cười xán lạn với Lý Tĩnh.

“Đẹp ghê.”

“Đừng á, giờ gọi, từ ban hai chuyển sang ban xã hội, nhất định sẽ đứng nhất ban xã hội năm nay cho xem.”

Khoẻ miệng Lăng Tường Xuyên lại cong lên, mặc dù có chút mê man, nhưng vẫn diễn tròn vai trò ở trung tâm sân kéo cò của mình. Cuộc sống giống như một màn kịch vậy, ngăn nắp xinh đẹp, lừa người dối mình. Từ khi cô bắt đầu cuộc sống học sinh, có một sức mạnh từ nơi xa xăm nào đó không ngừng đẩy cô tới, từ năm học mẫu giáo cho tới giờ, cô vẫn luôn ngẩng đầu đi trên con đường này, con đường này nhuộm đầy ước mơ và yêu thương khiến người ta mong ước vô tận. Sau khi học đến khuya mới nhận được thành tích tốt nhất, sau đó ngồi trên ghế sofa nghe các chú di có con cái học không tốt khen mình ‘hoàn mỹ’, nở nụ cười khiêm tốn dịu dàng, sau đó bảo mình không có gì ngoài lời khen đó – Lăng Tường Xuyên không hiểu tại sao mỗi khi hình ảnh đó xuất hiện, trong lòng đột nhiên hạnh phúc vô cùng.

Lăng Tường Xuyên xinh đẹp lấy tay che trán để nhìn mặt trời, trong lúc hoảng hốt, cô đã dâng lên cuộc sống vô tận của mình.

Có lẽ bởi vì như vậy mới có thể trở thành vị thần không ti vết. Sáng sớm chỉ có thể cúi đầu đọc sách trên đùi vì sợ người khác thấy quyển sách lịch sử nhăn nhúm vì dùng nhiều. Trong nhà Lăng Tường Xuyên có rất nhiều vở ghi chép, trong vô được trình bày đẹp để rõ ràng nhưng chỉ viết mấy tờ trước – phần lớn bởi vì có mấy chữ viết xấu, hoặc hơi lệch, hoặc bị dính nước như quyển sách này cho nên phải đổi vở. Từ lúc học tiểu học đã thích những thứ văn phòng phẩm xinh đẹp, có lúc làm tróc một chút ở bìa sổ, cô nhất định phải mua lại quyển khác – nhưng sau này mới biết, thật ra mấy quyển sổ bị hỏng kia lại xài sướng nhất. Trời mới biết tại sao.

Tâm trạng sáng nay không được tốt, bởi vì cô rất muốn mua một quyển sách lịch sử mới.

Chỉ vì chuyện nhỏ thế thôi.

Có chột nhớ tới Tường Xuyên, cậu bạn đã từng nói với cô một câu rất triết lý, chủ nghĩa hoàn mỹ sẽ không chết từ từ đâu.

Mọi người đi ra khỏi lớp chậm chạp, đứng đùa giỡn ở sân chào cờ, thầy chủ nhiệm dùng giọng cao quảng tám giục các lớp, giọng nói sắc nhọn đến mức có thể cắt được kim cương.

Cô bạn mặc quần yếm và khoác áo khoác ở ngoài đứng ở trước hình như là Dư Châu Châu, là Dư Châu Châu đã mỉm cười với cô hồi sáng.

Lúc gặp mặt lại, Lăng Tường Xuyên đã không nhớ nổi Dư Châu Châu là bạn học nữ thế nào, mặc dù cô nhớ mang máng, hồi bé cô bạn đã cho cô ăn quả đáng một lần rồi.

Nhưng mà đó đều là quá khứ rồi. Cô không còn nhớ quá khứ đó nữa rồi.

Dư Châu Châu thi đậu Chấn Hoa, thậm chí điểm thi trung học còn cao hơn cô hai điểm.

Mà hình như Dư Châu Châu cũng học ban xã hội thi phải?

Lăng Tường Xuyên nghĩ đến đó, đột nhiên thấy lo lắng. Người nhận lời khen phải có năng lực để nhận nó, mà Lăng Tường Xuyên cô có thể trở thành người đứng đầu ban xã hội thật sao?

Tâm trạng tốt của Lăng Tường Xuyên đột nhiên xấu hẳn đi.

Còn một người nữa. Tân Duệ – cô bạn học vừa đen lại lạnh lùng kia, cũng là học sinh chuyển ban từ ban một như Dư Châu Châu.

Nhưng nếu như hai người họ học tốt hơn cô, cuối cùng Lăng Tường Xuyên cô không đạt được hạng nhất thì mọi người sẽ nhìn cô với ánh mắt gì đây?

Tâm trạng lộn xộn vô cùng, cuối cùng mất tập trung.

“Tôi tuyên bố, giờ chào cờ của trường trung học Chấn Hoa, bắt đầu!”

Tiếng thầy chủ nhiệm và Trần Cảnh Táp như hai chị em.

Đây là những lời Tường Xuyên nói khi Trần Cảnh Táp được chọn làm người chủ trì việc chào cờ của trường hồi năm lớp mười. Lúc đó Lăng Tường Xuyên chỉ cúi đầu cười, không nói theo, nhưng cũng thầm khen cậu ta nói đúng. Lúc ngẩng đầu thì thấy Trần Cảnh Táp đang cười gằn, có đó mắt. Tường Xuyên thì giống mẹ mình, bề ngoài không đẹp nhưng bên trong lại có ngạo khí (*tinh khí ngạo mạn*) không xem ai ra gì và nóng nảy trời sinh, nói chuyện thường kiểu ‘một câu đâm trúng tim gan’. Trần Cảnh Táp biết điều không gây chuyện với hắn, nhưng lại luôn làm khó Lăng Tường Xuyên mà Tường Xuyên bảo vệ mọi lúc mọi nơi.

Tức giận thì phải làm bộ dạng như bức tượng cho những người kia hài lòng. Lăng Tường Xuyên như bức tượng vậy. Cô muốn được mọi người yêu thích và chấp nhận, Trần Cảnh Táp giống tảng đá lớn trong lòng cô, mỗi sáng đầu tuần sẽ dùng giọng nói giống cuộn dây trong băng ghi âm bị hỏng để nhắc nhở cô, cô người ghét cô, rất rất ghét cô.

Lúc hát quốc ca vẫn có người nói chuyện, mỗi khi đến lúc này, loa phát thanh lúc tốt lúc xấu, giống như đang lấy lòng Trần Cảnh Táp vậy. Có không ít bạn học không thèm lấy mũ xuống, hát quốc ca thì hát như kiểu hát bè.

“Tiếp theo mời mọi người lắng nghe bài phát biểu trước quốc kì, [Mua thu vàng tháng chín, con người Chấn Hoa giương buồm đi xa] của Sở Thiên Khoát lớp 11/2.”

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Trong kí ức của cô, có rất ít tình huống xảy ra như vậy, mọi người bình thường sẽ ngây người hoặc nói chuyện, nhất là những người đứng sau. Nhưng lần này, bọn họ đều cổ vũ một cách nhiệt tình đến lạ. Thậm chí cả loa phát thanh cũng phớt hợp. Tiếng nói trầm ổn vang lên khắp sân trường yên tĩnh.

Lăng Tường Xuyên cúi đầu cười nhạt, tất cả mọi người đều rướn cổ nhìn lên điểm đen nhỏ trên sân cỏ, ánh mắt của cô thì lại nhìn vào một khoảng không, làm bộ dạng dừng dừng thờ ơ, nhưng lỗ tai lại không ngừng đóng lên để nghe tiếng nói trầm ấm để nghe của đối phương. Giọng nói trầm ổn kia giống như bản thân của cậu vậy.

Lúc sáng sớm cô có gặp cậu, kéo dài thời gian đã hẹn trước một chút, hi vọng nhận được tin nhắn hỏi dò của cậu, nhưng mà không có bất cứ tin nhắn nào. Cho nên cô chỉ có thể lao vội ra khỏi lớp học để chạy tới ban một tìm cậu trước giờ kéo cờ. Bạn học ở ban một đi ra đi vào ở cửa, nhìn cô với vẻ mặt hóng chuyện. Lăng Tường Xuyên hi vọng bọn họ để ý mình, hi vọng bọn họ đồn thổi tin đồn của cô và Sở Thiên Khoát cho mọi người, nhưng lại không hy vọng đồn thành mình theo đuôi cậu – cho nên cô hi vọng Sở Thiên Khoát đến lớp mình, bảo với các bạn học, làm ơn gọi Lăng Tường Xuyên ra giúp tớ với – sau đó cô sẽ lạnh mặt nhưng gõ mà ủng đó đi ra ngoài trong tiếng ồn ào và nụ cười đầy ý hiểm của các bạn học, hỏi cậu bạn đẹp trai đang đứng ngoài cửa, tìm tớ có chuyện gì sao?

Cho nên cô mượn sách của hắn, đồng thời hi vọng Sở Thiên Khoát có thể tìm tới lớp đòi sách, nhưng lần nào Lăng Tường Xuyên nhấn tin báo Sở Thiên Khoát đến lấy sách thì cậu đều rất bận, Lăng Tường Xuyên chỉ có thể cầm sách đến ban một trà lại cho cậu, nói vài câu rồi bỏ chạy đi về lớp.

Từ bé cô đã được rất nhiều người theo đuổi, luôn có thể thấy được tình yêu say đắm khó giấu trong ánh mắt của đám bạn học nam. Có người sẽ lấy lòng cô nhiệt tình, có người già vờ ác độc bắt nạt cô, thật ra cách biểu đạt tình yêu các cậu bạn nam lúc trẻ đều rất ngốc, nhưng tin tức họ muốn truyền đi đều như nhau, đó là: Lăng Tường Xuyên, tớ thích cậu.

Nhưng mà cậu bạn đứng ở giữa sân kéo cờ này, cậu rất đẹp, nụ cười của cậu rất tươi, sự quan tâm của cậu vừa chừng mực lại lễ độ, làm cho Lăng Tường Xuyên vừa mê muội cũng vừa khó chịu.

Trái tim của người này giống như về số vậy, cho dù vượt về sò soạn thế nào vẫn không có đáp án đúng.

Hoặc cậu chỉ thương thức cô mà thôi.

Hoặc có khi một chút thương thức cũng không có, tất cả mọi thứ chỉ là lễ phép.

Lăng Tường Xuyên ngẩng đầu nhìn trời trong veo tháng chín. Cô nhớ lại hồi bé, cô làm tường mình thích Lâm Dương, người lớn luôn trêu đùa, lâu dần cô cũng cho rằng Lâm Dương là của cô, sau đó còn muốn gả cho cậu, quán cậu cả đời – sau này, mỗi khi hai người nói đến ‘thông gia từ bé’ đều bật cười không ngấm mồm được.

Khi đó Lâm Dương chỉ cần đối xử lạnh nhạt với cô, cô sẽ khóc, sẽ gào thét cho hả giận, sẽ đuổi đánh đám nữ sinh ở cạnh cậu. Hồi đó cô cứ tưởng là thích, bây giờ nghĩ lại chỉ là nhớ nhưng mà thôi. Bởi vì, khi lớn lên, cô phát hiện đó là sai lầm.

Bởi vì cô gặp được Sở Thiên Khoát.

Thì ra thích một người sẽ làm mình trở thành kẻ câm, sẽ khiến mình học được cách diễn, cô không chạy tới hỏi thẳng tại sao Sở Thiên Khoát không thêm bắt chuyện với cô, tại sao Sở Thiên Khoát lại nói chuyện với bạn học nữ đó, bọn họ phiền lắm á...

Đưa nhỏ mười mấy tuổi lại có nhiều suy nghĩ đến như vậy. Cái kiểu trong veo không có mây vạn dặm như bầu trời lúc này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

“Những anh chị đi trước đã tốt nghiệp Chấn Hoa, sau khi kết thúc đợt thi đại học đã mang vòng nguyệt quế về cho trường, mà những con người chuẩn bị bước lên con đường ấy như chúng ta cũng không thể làm nhục sứ mệnh của mình, phải soạn ra một bản nhạc mới đầy sáng rọi cho Chấn Hoa...”

Trường học cần ti lệ lên lớp, học sinh thì cần tương lai sáng lạn, thật ra không có cái gọi là sứ mệnh, đó chỉ là mối quan hệ hợp tác mà thôi. Phụ huynh là khách hàng, học sinh là sản phẩm, chỉ đơn giản như thế thôi. Lăng Tường Xuyên cúi đầu dùng mũi chân chà chà lên nền đất, im lặng nghĩ đến cuộc nói chuyện hồi sáng với Sở Thiên Khoát.

“Sang lớp mới thấy thế nào?”

“Khá tốt, thầy chủ nhiệm dạy lịch sử, trông khá nghiêm khắc, tớ nghĩ chắc thầy cũng có kinh nghiệm dạy lâu năm rồi. Thầy Vũ Văn Lục á, cậu biết không?”

“À, biết, hồi lớp mười thầy mượn lớp tại tổ để thi giáo viên dạy giỏi. Là một thầy giáo tốt.”

“Ừm... Nếu thế thì tốt rồi.”

Lăng Tường Xuyên nhanh nhồm nhanh miệng đột nhiên không biết nói gì.

Phản lớn thời gian với Sở Thiên Khoát đều là im lặng, đối phương luôn có bản lĩnh kết thúc đề tài trước khi cả hai bị lúng túng vì không có chuyện nói.

“Sắp tới giờ kéo cờ rồi, mau về lớp đi.” Có thể cảm thấy lời tạm biệt như vậy hơi thất lễ, nên bổ sung một câu, “Tóc vàng rất đẹp nhưng tiếc là trường cấm.”

Nụ cười xinh đẹp, giọng điệu tùy ý, giọng nói ám muội nhưng lời nói không có hàm ý sâu xa gì, Sở Thiên Khoát xoay người đi vào lớp, Lăng Tường Xuyên dùng ngón tay cuộn lộn tóc lại, đột nhiên có một cảm xúc tệ hại chưa bao giờ xuất hiện nảy sinh.

Trong một quyển sách cô không nhớ tên từng viết, yêu một người là một chuyện rất tệ hại, nhất là khi đối phương không thích bạn.

Lăng Tường Xuyên nhìn người đang nghiêm túc diễn thuyết kia, sau đó nhắm mắt lại.

Quá xa vời.

Tiếng vỗ tay lại vang lên.

“Mẹ nó, nhất định lại đọc thơ cho coi, cái trường rách này sẽ không cho mấy màn nhảy nhót hay múa võ lên đó đâu.”

Giọng nữ khàn khàn chửi bới nhỏ đằng sau làm Lăng Tường Xuyên cau mày. Nhưng đúng là chẳng có gì mới mẻ thật. Đọc thơ là phải có, chẳng qua chỉ muốn biết bạn nam nào đọc thơ với Hứa Lệ Dương thôi.

“Tiếp theo mời mọi người nghe bài thơ [Cái tên giấu trong lòng] của Hứa Lệ Dương ban sáu và Lâm Dương ban hai.”

Lăng Tường Xuyên há mồm đứng ngây người – Lâm Dương lên đọc thơ á?

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang khắp sân trường, nhân duyên của Lâm Dương ở trong đám nam sinh luôn rất tốt, mặc dù cậu cũng đẹp trai nhưng khí chất của cậu và Sở Thiên Khoát khác nhau hoàn toàn.

Nhưng Lăng Tường Xuyên lại tin tưởng Lâm Dương có thể hoàn thành nhiệm vụ tốt, trong phim ảnh hay các tác phẩm văn học thì chỉ cần là nam sinh cả lo phát phờ nhưng thông minh thường trở thành nhân vật lợi hại lúc quan trọng, mà Lâm Dương lại thường xuyên diễn cái tình huống máu chó kia rồi, cho nên trình độ hôm nay của cậu ta nhất định sẽ ở cấp độ đại sư, lông mày của Lăng Tường Xuyên giãn ra. Có điều cô không ngờ Lâm Dương lại nhận cái trò đọc thơ này – bởi vì Lâm Dương không phải là kiểu người thích học thuộc mấy câu thơ sến súa kia.

Giọng nói ngọt ngào của Hứa Lệ Dương không còn mới mẻ nào nữa, giọng nói ngọt ngào đáng yêu đã từng nổi tiếng rất lâu hồi mới vào trường, thường xuyên xuất hiện ở nghi thức kéo cờ hoặc mấy buổi văn nghệ cho nên mọi người quá quen thuộc rồi.

Nhưng hôm nay có thêm Lâm Dương.

“Chấn Hoa, bao người khắp chân trời góc bể nhắc đến tên trường.”

“Chấn Hoa, bao người khắp chân trời góc bể luôn nghĩ về trường.”

Giọng nói của Lâm Dương rất hay, dù không trầm ấm và thô bạo như Sở Thiên Khoát nhưng lại mang cảm giác nhẹ nhàng gần gũi.

Thẳng khi này đọc diễn cảm đấy, mặc dù không tập trung chút nào.

Có lúc Lăng Tường Xuyên thấy chuyện này đúng là kì tích. Tường Xuyên, Lăng Tường Xuyên, Lâm Dương là bạn học cùng lớp từ tiểu học đến giờ. Dù đã hiểu rõ bản thân không yêu Lâm Dương, nhưng Lăng Tường Xuyên vẫn luôn muốn đọc chiếm Lâm Dương.

Thậm chí có lúc, sự hiểu nhau và ám muội giữa cô và Lâm Dương làm cô có thêm tự tin và dũng khí.

Buổi chào cờ dài dòng cuối cùng cũng kết thúc, Lăng Tường Xuyên đi về lớp học cùng mọi người, lúc đi ngang qua sân chào cờ, cô nhìn Sở Thiên Khoát đang dọn dẹp đồ đạc, bộ dạng chăm chỉ mà dịu dàng của cậu bạn làm Lăng Tường Xuyên căng thẳng.

Cô mong mình là đồng đồ kia.

Cái suy nghĩ này làm Lăng Tường Xuyên tự khinh bỉ mình.

Lúc này Lâm Dương cùng một đám bạn học nam cười đùa đi ngang qua cô, Lăng Tường Xuyên nhạy bén phát hiện cậu đang tìm người nào, trong lòng cười trộm một tiếng, cố ý xuất hiện gần cậu.

“A, Lăng Tường Xuyên.”

Quả nhiên.

Lăng Tường Xuyên nghiêng người cười, “Cậu làm tốt lắm, biểu hiện hôm nay tuyệt lắm đó.”

“Ừ, thật hả?”

Lâm Dương hôm nay khá cẩn thận, mặc dù cậu đang cười nhưng lại không chú tâm. Lăng Tường Xuyên cau mày, “Cậu sao thế? Không sao chứ?”

Các bạn học nam ở cạnh cười xấu xa, dồn dập đi trước, Lăng Tường Xuyên cảm thấy khá bình thường với mấy suy nghĩ lệch lạc này, nhất là khi đối phương là Lâm Dương.

“Tớ không sao.”

Giọng nói cô đơn làm Lăng Tường Xuyên sùng sốt một lát.

“Tên đầu heo cạo giả vờ làm trai đẹp u buồn làm gì!” Lăng Tường Xuyên hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại khá bồn chồn, cô chưa từng thấy Lâm Dương như vậy bao giờ.

“Tớ không có chuyện gì thật, u buồn chỗ nào chứ?” Lâm Dương cười cười nhìn Lăng Tường Xuyên, “Tớ đang thấy hối hận vì đồng ý đọc thơ đây.”

“Sao vậy? Cậu đọc tốt mà?” Lăng Tường Xuyên nói xong thì thấy mình vô vị quá.

“Cảm ơn cậu.” Lâm Dương bình thản đáp trả.

“Cậu chủ Lâm Dương à, cậu không phải là người sẽ buồn bực vì chuyện như vậy, cậu quan tâm hình tượng của mình từ khi nào vậy?”

“Haha.”

Bộ dạng không tập trung của Lâm Dương làm Lăng Tường Xuyên tức giận, cả hai người im lặng rất lâu.

“Được rồi, không cãi nhau với cậu nữa, tớ đi toilet, cậu lên lớp đi.” Lăng Tường Xuyên lườm cậu một cái, cắt đứt cuộc đối thoại này, đen mặt nhìn Lâm Dương im lặng đi lên lầu, cô muốn nghe đối phương hỏi cô, “Cậu giận rồi à?”

Nhưng không có.

Lúc trở lại ban ba, Lăng Tường Xuyên đã khôi phục nụ cười trên môi.

Chủ nhiệm lớp ra hiệu cho mọi người im lặng, mặt thầy hơi đen, đứng trên bục giảng, đôi mắt sắc bén như chim ưng.

“Mọi các trò về chỗ ngồi, tôi dùng mấy phút trước khi vào tiết nói mấy câu, lần khai giảng trước chỉ phân chỗ ngồi, nhận thời khóa biểu thi kết thúc, tôi chưa kịp giới thiệu mình, nhưng các trò đều biết tôi rồi, tôi họ Vũ, dạy lịch sử, sở điện thoại di động và điện thoại nhà thì tôi sẽ viết trên bảng sau lớp lúc tan học, văn phòng nằm ở tầng năm, bộ môn lịch sử.”

“Đã đến ban xã hội – dù lý do các em lựa chọn là bất đắc dĩ hay không – chuyện này đều không quan trọng, quan trọng là chúng ta sẽ bắt đầu một cơ hội mới, hi vọng các em có thể vượt qua hai năm cao trung thật sự, hi vọng các em đoàn kết và cố gắng với nhau.”

Lăng Tường Xuyên cười khế. Cô rất muốn biết, đây là lựa chọn của cô hay là bất đắc dĩ, hay là cả hai?

“Trường học chúng ta có năm lớp thuộc ban xã hội, hai lớp ở trường chính, đó là ban bảy và ban ba chúng ta, ba cái ở phân hiệu, ban 10, ban 37 và ban 20. Nhắc đến cái này là hi vọng các trò có thể hiểu rõ tình hình, có thể có thể sánh được ban chúng ta chỉ có ban bảy mà thôi, hai lớp thuộc ban xã hội ở Chấn Hoa trước giờ đều như thế, đương nhiên tôi không nói để các em bị áp lực, chúng ta đều là một thành viên trong tập thể này, khi mọi người có thể mang thành tích về cho lớp thì cả lớp đều tốt. Người học ban xã hội ở trường chính chúng ta không nhiều, cho nên sẽ có học sinh trao đổi học ở lớp chúng ta và ban bảy. Đương nhiên tôi luôn đối xử bình đẳng với các bạn học ở trường chính, phân hiệu và học sinh trao đổi, tôi sẽ nghiêm khắc với tất cả...” Vũ Văn Lục nói chưa xong đã bị gọi ra ngoài.

Trong lớp hơi ồn ào.

“Mẹ nó, cái tên Bao Công mặt đen này có ý gì thế? Bà đây đau đầu quá, cứ vòng tới vòng lui mãi...”

Rất đơn giản, chỉ có hai ý chính mà thôi, thứ nhất thành tích không được thua ban bảy thứ hai lúc không có học sinh trao đổi, chỉ cần không quá nghịch thì tôi sẽ không quan tâm. Lăng Tường Xuyên nghĩ thầm, nhếch môi cúi đầu đọc sách lịch sử trên tủ.

“Cả lớp im lặng.” Vũ Văn Lục không nói tiếp chủ đề lúc này, “Lớp chúng ta mới thành lập, có thể mọi người không biết trình độ của nhau, nhưng cán sự lớp mới vẫn phải có, ý của tôi là tôi sẽ căn cứ theo thành tích của các em trong năm trước để chọn ban cán sự, sau này các em quen nhau thì sẽ tuyển cử dân chủ lại, các em thấy thế được không?”

Cả lớp im lặng, không ai nói gì.

“Được rồi, bây giờ tôi đọc danh sách.”

Lăng Tường Xuyên ngẩng đầu, đột nhiên thấy không ổn.

“Đầu tiên là lớp trưởng, tôi chọn Lăng Tường Xuyên.” Biết ngay mà.

Ánh mắt Vũ Văn Lục nhìn về cô, Lăng Tường Xuyên chỉ có thể đứng dậy, lễ phép nói, chào mọi người, tớ là Lăng Tường Xuyên, chuyển từ ban hai đến, sau này mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn.

Các bạn học cũng đáp trả một tràng pháo tay, kèm theo một ít lời xì xào.

“Vậy, ủy viên học tập do, ừ, bạn học Tân Duệ làm.”

Lăng Tường Xuyên nghiêng người sang, cô gái ngồi nghiêng ở sau lưng cô đứng dậy, mặt lạnh lùng, làn da hơi đen, gương mặt hơi sắc nét, vóc người thon gầy và cả giọng nói lạnh nhạt làm người ta khó chịu.

“Chào mọi người, tớ là Tân Duệ, chuyển từ ban một đến, tuy nhiên điều đó không có nghĩa là thành tích của tớ nhất định tốt.” Nói đến đây, cô bạn nở một nụ cười xán lạn, khí chất trên người cũng thay đổi, Lăng Tường Xuyên cảm thấy bầu không khí ngột ngạt trong lớp tốt hơn nhiều, nhưng nụ cười kia làm cô thấy khó chịu.

“Hi vọng tớ có thể làm mọi người quen thuộc với lớp mới trong cương vị ủy viên học tập, đồng thời sẽ tìm một số cách học trong các môn học của chúng ta, tớ sẽ cố gắng làm tốt nhất có thể.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt hơn so với lúc Lăng Tường Xuyên phát biểu, làm gương mặt cô đỏ bừng.

Lúc Tân Duệ ngồi xuống, cô bạn nhìn cô cười. Lăng Tường Xuyên vẫn cảm nhận được ánh mắt đấy, mặc dù cô không quay đầu nhìn đối phương.

Căn tin vào buổi trưa rất đông đúc, Lăng Tường Xuyên và Lý Tĩnh bê mâm đứng cạnh tìm chỗ ngồi.

“Sao giờ? Phiền quá, học sinh lớp 10 năm nay còn nhiều hơn khóa chúng ta 400, thêm bảy ban phân hiệu nữa.”

Bản thân cậu là học sinh trao đổi, còn không bằng học sinh thi đậu vào phân hiệu đấy. Lăng Tường Xuyên nghĩ trong lòng, nhún vai làm vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Này, Lăng Tường Xuyên!”

Lăng Tường Xuyên quay đầu lại thì thấy Tường Xuyên, Lâm Dương và đám bạn của cậu ta.

Người gọi cô là Tường Xuyên, Lâm Dương vẫn giữ bộ mặt mát mẻ như hồi sáng.

“Chúng tớ ăn sắp xong rồi, hai cậu ngồi đây đi.”

“Cảm ơn các cậu.” Lăng Tường Xuyên tức giận nhìn Lâm Dương không chút phản ứng nào kia, lạnh nhạt gật đầu với Tường Xuyên.

“Hai người cãi nhau à?”

Lý Tĩnh đang ăn cơm thì mở miệng hỏi.

“Chúng tớ? Ai?”

Lăng Tường Xuyên có chút lo lắng.

“Cậu và Lâm Dương đấy, hồi sơ trung mọi người đều bảo hai người là một cặp, đúng kiểu thanh mai trúc mã.”

“Không phải, không phải là thanh mai trúc mã, cũng không cãi nhau.” Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy miệng hơi chua chua.

“Tớ cũng thấy thế,” Lý Tĩnh vừa ăn vừa nói, “Tớ thấy cậu và Sở Thiên Khoát hợp hơn.”

Trái tim Lăng Tường Xuyên nhảy bùng bùng.

“Ồ?”

“Đậu hũ hôm nay sao mặn thế nhỉ? Để muối quá lớ à?”

“Đúng vậy.”

Lý Tĩnh không nói nữa, chỉ liên mồm nói mấy chuyện nhảm nhí.

Sao lại không nói tại sao, tại sao tớ và Sở Thiên Khoát hợp hơn? Trái tim đang treo giữa không trung của Lăng Tường Xuyên không hề thả xuống, nhưng vẫn mỉm cười nghe Lý Tĩnh nói mấy chuyện lật vặt.

Tại sao tớ lại hợp đôi với Sở Thiên Khoát? Chỉ mình cậu nghĩ thế hay nhiều người nghĩ vậy? Bọn họ nói thế nào? Sở Thiên Khoát đã nghe lời đồn này chưa? Cậu ấy nghĩ thế nào?

Cậu biết cảm nhận trong lòng tớ không? Cậu có biết tớ thật sự rất thích Sở Thiên Khoát không?

Lăng Tường Xuyên nhìn cái miệng vừa ăn vừa nói của Lý Tĩnh, mũi chua chua.

Quên đi.

Chỉ có mỗi Lăng Tường Xuyên tự biết, cô có nhiều bạn bè nhưng không có ai để nói hết tâm sự trong lòng cả.

Tại sao trên đời này không có người đáng để tin tưởng?

Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 86: Như vậy rất tốt

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Châu Châu của mẹ thông minh quá”

Dư Châu Châu im lặng đợi Tân Duệ ở cửa ban ba, qua cửa pha lê cô có thể thấy được giáo viên chính trị ban ba và ban mình đều cùng một người dạy, cô giáo khá đúng tuổi thích nói nhảm lố giờ, bới soi môi hơi đậm, lúc đi học nếu nhìn môi của cô sẽ cảm thấy như bị thôi miên.

Học sinh tan học ở hành lang túm năm tụm ba đi lướt qua cô, Dư Châu Châu đứng yên trong dòng người như tượng đất.

Lúc nghiêng đầu thì thấy Lâm Dương và mấy cậu bạn đang đi từ cầu thang đến.

Dư Châu Châu nhớ tới buổi chào cô lúc sáng. Sau cuộc nói chuyện không vui về kia, cô đến toilet nữ, lúc đi ra thì không thấy Tân Duệ đâu nữa. Cô đi đến sân trường một mình, lúc đi ngang qua sân chào cô, ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt Lâm Dương.

Cậu bạn vừa mới nhiều chuyện với đám bạn thân của mình, lúc nhìn thấy Dư Châu Châu thì nụ cười trên mặt biến đâu mất tiêu, trong lòng chỉ tràn ngập sự lo lắng.

Dư Châu Châu đứng trong dòng người, im lặng nhìn cậu một lát, đợi đến lúc các bạn học phát hiện sự kì lạ của Lâm Dương, dồn dập nhìn theo mắt cậu ta về phía Dư Châu Châu, cô mới cúi đầu đi theo dòng người tới sân trường.

Có lẽ giấc mơ buổi sớm hôm nay đã tàn nhẫn đánh thức cô, Dư Châu Châu đắm chìm trong thế giới của riêng mình một năm dài đằng đằng kia đã chịu nhìn thẳng vào những tổn thương mà mình đã gây ra cho đối phương bằng những lời nói vô tâm.

Lâm Dương giống như Dương Bạch Lao [1] đáng thương kia, luôn nhìn cô với đôi mắt biết nói, tôi biết tôi nợ cậu, tôi biết, nhưng cậu muốn tôi phải trả nợ cho cậu kiểu gì?

[1] Dương Bạch Lao và con gái Hỷ Nhi là những nông dân nghèo làm thuê cho địa chủ Hoàng Thế Nhân, nhưng làm quanh năm vẫn chẳng đủ ăn, chẳng đủ tiền nộp tô, dẫn đến mắc nợ không gì trả nổi cho hắn. Đứng đủ mọi âm mưu, ngay trước Tết nguyên đán, Hoàng Thế Nhân bắt Hỷ Nhi về để trả nợ, mặc dù cô đã có người yêu là Đại Xuân. Không thể cứu được Hỷ Nhi, đau xót quá,

Dương Bạch Lao đã tự tử, còn Đại Xuân thì bỏ quê hương đi tìm Cách mạng. Hy Nhi rơi vào tay Hoàng Thế Nhân, bị lăng nhục, bị hãm hiếp,... cô đã bỏ trốn được khỏi nhà hắn, lên án náu, sống như một con thú hoang trong hang động, rừng núi. Tại đó, tóc của cô gái trẻ đã từ xanh thành bạc trắng.

Mà cô trước giờ không phải là Hoàng Thế Nhân.

Nhìn Lâm Dương nói tạm biệt với đám bạn của mình, đi về phía cửa ban ba, Dư Châu Châu dập tắt suy nghĩ cúi đầu né tránh cậu, cô đứng nhìn cậu chằm chằm

Thật ra Dư Châu Châu không biết nên làm gì, cứ đứng ngây người như tượng đá cũng không ổn, cứ như một cô học sinh nữ đang trốn trong bóng tối để liếm láp vết thương của mình, làm Lâm Dương nhìn càng thấy phiền hơn. Cũng nhiên cô cũng không muốn uốn cong thành thẳng, vì trấn an đối phương mà giả vờ làm bộ mình không để ý và rộng lượng, nhiệt tình quá mức với đối phương như thể hai người là anh em thất lạc nhiều năm được.

Trong lúc Dư Châu Châu còn do dự thì Lâm Dương đã đứng ở cạnh cô.

“Cậu đang chờ ai à?” Dư Châu Châu lựa chọn hỏi một câu không thân không xa.

Đây là câu nói đầu tiên từ khi bọn họ học cao trung tới giờ. Cậu đang chờ ai à?

Gương mặt Lâm Dương lộ rõ vẻ hoảng hốt, sau đó cậu nở nụ cười rồi nghiêm túc nói, “À, chúng tớ, chúng tớ đội Lăng Tường Xuyên.”

Dư Châu Châu phát hiện gương mặt Lâm Dương đỏ ửng khi nói xong câu đó, cô mỉm cười.

“Hùm, nghe bảo các cậu vẫn thân nhau như trước vậy.”

“Ừm, cậu nghe nói... cậu nghe ai nói?”

Dư Châu Châu ngăn người, Lâm Dương vội vàng nói thêm, “Không phải không phải, tớ không đội Lăng Tường Xuyên, tớ cũng không muốn hỏi cậu nghe ai nói, tớ, tớ đi trước, bye bye.”

Ngay lúc Lâm Dương muốn bỏ chạy, Dư Châu Châu quyết đoán đưa tay ngăn cậu lại.

Vẫn nên nói chuyện rõ ràng thôi, Dư Châu Châu nghĩ trong lòng, suy nghĩ này vẫn luôn xuất hiện không ngừng trong lòng cô.

“Lâm Dương, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, chuyện trước kia chỉ là trùng hợp mà thôi, tôi cũng biết điều đó nên không trách cậu. Tâm trạng của tôi lúc đó không ổn, nói mà không suy nghĩ, xin lỗi cậu.”

Như vậy là được rồi nhỉ?

Lâm Dương im lặng rất lâu, Dư Châu Châu nhìn thấy có một tia sáng lóe lên trong mắt cậu. Cậu đang định mở miệng nói gì thì một cậu bạn hơi thấp đuổi tay kéo cổ Lâm Dương, “Lại đội Lăng Tường Xuyên à?” Nói xong, nheo mắt nhìn Dư Châu Châu một lát rồi nói, “Không đúng, đây không phải là đại mỹ nhân nhà chúng ta mà.”

Ánh mắt xoắn xuýt của cậu bạn nhìn chằm chằm vào cái tay đang kéo áo Lâm Dương của Dư Châu Châu làm cô cảm thấy lúng túng, cô buông tay ra, không nói gì, chỉ cười nhạt rồi xoay người rời khỏi đó.

Sau đó hình như cô nghe thấy cậu bạn học nam kia ngước hỏi, tớ... có phải tớ đã quấy rầy việc tổ tình của cậu ấy không?

Dư Châu Châu gửi tin cho Tân Duệ, bảo, tớ đợi cậu ở bên cửa sổ nơi sảnh lớn.

Cô ngồi ở bên bên cửa sổ, lắng nghe cậu bạn ngồi ở trong gầm nga với giọng trầm thấp, “Năm 1995, chúng ta ở trạm dừng sân bay...”

Điện thoại rung lên, tin nhắn mới, người gửi là một số lạ.

“Tớ là Lâm Dương, Đường Vũ Ninh là anh em tốt của tớ, cậu ấy luôn như vậy, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Cậu ấy có số điện thoại của cô. Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn tin nhắn kia một lát, không biết nghĩ cái gì, cô nhắm mắt không thêm để ý tin nhắn mà rơi vào thế giới riêng của mình.

Pha lê lạnh lẽo sau lưng làm cô nhớ về năm cô bốn tuổi, lúc đó cô đang ở nhà thuê với mẹ ở ngoại ô, ở trước cửa nhà luôn có rất nhiều nước, không biết ai ném miếng gỗ lớn vào, sáng nào cô thấy chân thì sẽ dùng sức kéo lê cái chổi lớn quét sân tới rãnh nước, nhảy lên tấm gỗ, tưởng tượng mình là, ừ, bạn gái của Huckleberry Finn trong phim hoạt hình cùng tên, lúc này cô tuyệt vọng ngồi trên chiếc thuyền gập phai con sóng lớn mạnh mẽ, cô vung cây chổi sắt to lên. Cô mệt mỏi, ngồi trên tấm ván gỗ, học tư thế hai tay ôm đùi như trên tivi, cô chôn đầu vào giữa hai đầu gối, lẩm bầm nói, Huck, đừng sợ, tớ tới cứu cậu đây.

[2] Những cuộc phiêu lưu của Huckleberry Finn là tiểu thuyết được xuất bản năm 1884 của nhà văn Mỹ Mark Twain. Nó được viết trong ngôi thứ nhất, là một trong những tiểu thuyết Mỹ đầu tiên dùng phương ngữ để viết. Được đánh giá là một trong những tác phẩm vĩ đại nhất trong nền văn học Hoa Kỳ.

Câu chuyện kể về những cuộc phiêu lưu của Huckleberry Finn trên sông Mississippi với người bạn là Jim, một nô lệ đang chạy thoát. Quyển sách miêu tả những cảnh vật trên dòng sông và châm biếm những quan điểm ở Nam Hoa Kỳ thời tiền chiến, đặc biệt là quan điểm kỳ thị chủng tộc. Hình ảnh Huck và Jim trên chiếc bè chạy theo dòng sông, đi đến tự do, là một trong những hình ảnh bất hủ nhất trong văn học Mỹ.

Gió đập mạnh làm khóa cửa gạt xuống, cửa khóa rồi, cô bị nhốt ở ngoài, đành ngồi trên thuyền đợi mẹ về. Chạng vạng ngày cuối thu rất lạnh, cái lạnh trên chiếc thuyền cô đơn làm cô run nhẹ một chút.

May mắn là có Huck ở đây, Huck rất cảm kích với việc phấn đấu quên mình của cô.

Đã lâu rồi Dư Châu Châu không thể gọi công tước từ tước Thỏ, Huck, Tuxedo mặt nạ xuất hiện chơi với cô được nữa rồi.

Lại nhớ đến cảnh tượng nói tạm biệt với Ngạn Nhất lúc nãy. Ngạn Nhất thường khom lưng nằm trên bàn, lấy túi bút lớn có rất nhiều bút đủ màu ra vẽ vào sách cái gì đó. Nhưng Dư Châu Châu chưa từng cảm thấy cậu bạn là nhân vật lợi hại có thành tích tốt – ánh mắt của cậu bạn không có ý chỉ chiến đấu nào cả, cũng không có nhiệt tình, cũng không có sự đề phòng vì mục tiêu cao cả nào cả.

Chỉ có đôi mắt tràn ngập sự uể oải và tơ máu.

Mặc dù rất thích cậu bạn ngồi cùng bàn chân chất và nhiệt tình này, nhưng Dư Châu Châu vẫn ít nói chuyện với cậu ấy. So sánh với hai người, hai cô bạn ngồi chung ở bàn trước đã bắt đầu nói chuyện cuộc đời, nói đủ thứ trên trời dưới đất, thậm chí còn cảm tay nhau đi toilet chung với nhau – tình bạn của các cô gái thường bắt đầu như vậy.

Chia sẻ bí mật cho nhau nghe, sau đó dùng bí mật ‘thề không nói cho ai khác’ này để có được bí mật của người khác, thứ tình bạn yếu ớt nhất trên đời này.

Lúc đang nghĩ lung tung thì Tân Duệ chạy tới cạnh cô, nhò giọng hỏi, có đợi lâu không, cô bạn không hề mắng cô giáo vì đã chiếm giờ.

Điện thoại lại rung lên, vẫn số đó. Cũng tin nhắn như thế.

Trái tim Dư Châu Châu run lên. Sự chấp nhặt của Lâm Dương vẫn như hồi bé, chưa từng thay đổi.

“Tân Duệ, Châu Châu.”

Sở Thiên Khoát chạy đến từ đằng xa, cậu ôm một xấp tài liệu. Châu Châu thích những thứ xinh đẹp, luôn thích nhìn đối phương chằm chằm. Nhiều năm qua, chỉ có hai người trấn định với ánh mắt này của cô, một là Sở Thiên Khoát, một là Lăng Tường Xuyên hồi sáng sớm hôm nay. Ngay cả Lâm Dương cũng chưa bao giờ làm được điều này, cậu ấy luôn đỏ mặt khi cô nhìn cậu ấy chằm chằm như thế.

“Trùng hợp ghê, đang định tìm các cậu thì thấy hai người đứng trước mắt rồi.” Sở Thiên Khoát dùng chân trước mặt bọn họ, cười lộ lên, “Tân Duệ, cô Du đã nói cho cậu rồi nhỉ? Chắc là Châu Châu chưa biết, bọn mình, ừ, kíp bọn mình muốn tổ chức một buổi liên hoan chia tay hai người bù, hai người đứng kiểu không làm thì thôi, làm thì phải khiến người ta trọn mắt há mồm, không để cho ai chuẩn bị tâm lý hết. Mọi người đều không nỡ...”

Tân Duệ nở nụ cười, một nụ cười rất chậm chạp.

Sở Thiên Khoát dừng lại một lát, liếc mắt nhìn Tân Duệ, nghiêm túc nói, “Ít nhất cũng có người không nữ.”

Tân Duệ ngẩn người, im lặng cúi đầu.

“Mặc dù có khả năng.” Hắn quay đầu nhìn Dư Châu Châu, dùng giọng điệu dễ dãi nói, “Không hợp với hình thức mà Châu Châu thích.”

Dư Châu Châu cười cười nhún vai, lời nói như vậy không làm người ta ghét nổi.

“Nhưng mà, có lúc hình thức chỉ là để thúc đẩy nội dung thôi, đúng không? Có thể sau buổi chia tay này, mọi người sẽ nhớ các cậu thật.” Sở Thiên Khoát nở nụ cười xán lạn, Tân Duệ ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó cúi đầu lại.

“Yên tâm, các cậu không thích nói chuyện, lúc tổ mở tiệc cũng sẽ có cách để không khí sôi động, tin tưởng tổ đi.”

Không vượt qua phép tắc, nhưng lại rất hiểu chuyện, không mang về đưa đẩy nào cả.

Dư Châu Châu gật gù, “Các cậu mở tiệc hôm nào thì báo cho tổ một tiếng, bọn tổ sẽ tới. Làm phiền lớp trưởng rồi.”

Sở Thiên Khoát cười nói, hẹn gặp lại.

Dư Châu Châu thấy rõ sự im lặng của Tân Duệ, nhưng cô không nói gì.

Trạm xe buýt vẫn đông đúc như trước, Dư Châu Châu và Tân Duệ đứng cách xa đoàn người chen lấn kia, hai người đi dạo mấy tiệm sách và quán ăn vặt ở quanh trường học một vòng, sau đó mới từ từ đi đến trạm xe buýt, nhìn những cô cậu học sinh mặc dù loại đồng phục trên đầu nói chuyện phiếm trên trạm xe buýt.

Lúc học lớp mười, Tân Duệ cũng từng cố gắng lôi kéo Châu Châu luôn im lặng lên chuyện xe đông đúc như vậy. Nhưng lần nào Tân Duệ cũng chỉ có thể đứng ở trên xe nhìn Dư Châu Châu đang ở ngoài xe nhìn mình, sau đó thoắt dải nhảy xuống đội chuyển tiếp cùng cô. Dư Châu Châu chỉ đi chuyển xe nào ít người. Lần nào xuống xe, Tân Duệ đều dùng đầu gối đá móng Dư Châu Châu mấy phát rất đau.

Châu Châu thích Tân Duệ lúc đó vô cùng, một Tân Duệ dù mặt lạnh nhưng trong mắt luôn có sự bao dung và nụ cười.

Tại nạn kia làm cô nhìn rõ nhiều người hơn. Nhưng cô cũng không còn thuần túy như trước nữa, nên có bao dung hơn rất nhiều. Dư Châu Châu từng nghĩ mình và Tân Mỹ Hương sẽ trở thành người dung vì khoảng thời gian thay đổi kia, nhưng tại nạn kia xuất hiện, im lặng thay đổi cô, những thứ như ‘đứng đầu’ ‘xuất sắc nhất’ ‘tình bạn chân thật và thuần túy nhất’ mà cô xem trọng kia đã bị đẩy xuống vị trí thứ hai. Lúc học lớp mười, Tân Duệ vẫn gần gũi với cô như hồi sơ trung chưa xảy ra cái gì cả, cứ như hai người vẫn là bạn bè tốt, cứ như cô bạn chưa từng là Tân Mỹ Hương đáng thương năm đó – Dư Châu Châu cũng chấp nhận.

Dù sao cũng chẳng có gì cả.

Hai người đứng ở trạm xe buýt cả nửa tiếng đồng hồ mới lên xe về nhà, này đã thành thói quen rồi.

Trước kia Dư Châu Châu luôn để Tân Duệ đi trước, nhưng cô bạn không chịu, để nghị hai người ở lớp học học bài đến khi chuyển xe ít người đến rồi lên, Tân Duệ cũng không đồng ý. Châu Châu chưa từng hỏi tại sao Tân Duệ thích đứng đợi ở trạm xe buýt, mặc dù cô rất tò mò – ở lại lớp học bài mới là phong cách của Tân Duệ.

Vấn đề này cô đã nhịn gần một năm trời, sau đó đã có đáp án. Một tối ngày đầu hạ, hai người đứng đợi xe buýt ở trạm, không có cái gì để nói. Châu Châu thấy người chìm vào thế giới riêng của mình, đột nhiên nghe thấy giọng nói thỏa mãn giống như con mèo đang vuốt người của Tân Duệ.

“Như vậy rất tốt.” Tân Duệ nói.

Sau đó Châu Châu mỉm cười nhìn cô bạn, nói, “Đúng vậy, rất tốt.”

Chỉ đơn giản thế thôi.

Sáng hôm sau hai người đều không nhắc đến cuộc đối thoại kì lạ này. Tân Duệ nói với Châu Châu về chuyện đã xảy ra ban ngày, Châu Châu vẫn im lặng lắng nghe.

So với quá khứ, nhân vật đã thay đổi rồi.

Lúc lên xe ngồi, cô và Tân Duệ ngồi xa nhau. Dư Châu Châu tựa đầu lên ô cửa sổ bên thiu của chiếc xe buýt, cô mệt mỏi không mở mắt được, ánh chiều tà le lói, dưới màn trời xanh đậm bên ngoài, cảnh sắc đã thay đổi đến mức mơ hồ không rõ, cô rất mệt, rất buồn ngủ nhưng vẫn cố chấp không chịu ngủ.

Dư Châu Châu thường sẽ mệt rã rời khi gặp xóc nảy, lúc bé cô thường được mẹ bế vào ngực rồi đi khắp nơi, mẹ dùng một miếng bao bố ôm cho cô ôm, lúc cô khóc không chịu ngủ, mẹ sẽ không ngừng dỗ cô, mẹ nói, bảo bối ngoan, bảo bối ngoan.

Lúc ở trên xe, dù có buồn ngủ cỡ nào, cô cũng trợn mắt ngắm nhìn phong cảnh, dù cho cô đã nhìn con đường này mấy trăm lần rồi.

“Dù sao về nhà cũng ngủ được, bây giờ xem thêm một chút, nhiều hơn, nhiều hơn một chút.”

Dư Châu Châu còn nhớ Châu Châu bé nhỏ năm đó dùng vẻ mặt được lời để nói một đợt lý không giải thích được, còn mẹ ở cạnh thì bật cười khi nghe cô nói, “Đúng vậy, Châu Châu của mẹ thông minh quá.”

Châu Châu của mẹ thông minh quá.

Dư Châu Châu chớp một cái, một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Quyển 6 - Chương 87: Dù sao cũng phải có một người để trách móc

Edit: Pi và Nguyệt

Beta: Pi và Nguyệt + Hà Vũ

“Nếu như nói cái đó là gánh nặng, nếu như bảo cái kia là hạnh phúc”

Quanh đi quẩn lại một hồi mới đến được nơi cần đến, Dư Châu Châu tạm biệt Tân Duệ rồi đi xuống xe.

Dưới lầu nhà bà ngoại đã trở thành chợ bán đồ ăn từ năm cô học lớp ba, rất nhiều giáo viên dạy xong sẽ mua đồ ăn ở đây về nấu cơm, sáng sớm và chiều tối chợ sẽ rất ồn ào.

Chính phủ đã từng cố gắng chuyển những quán hàng rong vào tầng một siêu thị, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, bên thành phố và những người bán hàng rong giằng co một năm trời, thị trường cuối cùng vẫn trở về

như cũ. Lúc còn bé, Dư Châu Châu thích ăn khoai lang nướng ở cửa hàng đồ nướng của một bà lão dưới nhà, cho nên mỗi lần nhìn thấy xe dân phố, cô luôn chạy tới báo cho bà.

Bà lão đã qua đời vào mùa đông năm trước. Con trai của bà vẫn bán đồ nướng nhưng Dư Châu Châu chưa ăn lần nào.

Thứ bảy, lúc cô đang ở nhà học bài, cô có thể nghe được tiếng rao hàng từ đằng xa tới gần, xong từ gần tới xa.

Lúc đó, cô sẽ ngẩng đầu nhìn trời, trên nhà cũ đối diện là một mảng trời xanh lam.

Dư Đình Đình và Dư Linh Linh đã đi rồi, bác cả chuyển về nhà bà ngoại lại. Cũng xem như đáp trả cho câu nói ‘Không phải ông ta bảo con trai con gái nên chăm sóc người già à? Vậy ông ta chuyển về chăm đi!’ của mẹ Dư Linh Linh.

Dư Châu Châu về ở nhà bà ngoại lần nữa. Cả nhà mẹ đẻ lại ở khu Hải Thành vẫn chưa bị bán đi, để trống không ai ở, Dư Châu Châu đã một năm không về đó rồi.

Mẹ đã nấu com xong, hồng xào trứng gà, đậu dài, gà ninh đậu nành. Châu Châu rửa tay, ngồi vào bàn ăn.

“Ném thử món gà ninh đậu nành của mẹ nè. Lần đầu mẹ làm đấy.”

“Vâng ạ.”

“Đừng hi vọng quá nhé!” Bác cả vừa nói xong đã bị mẹ trừng một cái.

“Con biết mà.” Mẹ cũng trừng cô một cái khi nghe vậy.

Lúc ăn com không nói nhiều, bác cả sẽ nói một chút về công việc, mẹ cũng sẽ nói chút thị phi trong văn phòng, Dư Châu Châu thỉnh thoảng cũng sẽ nói mấy câu, nhưng phần lớn thời gian là vui đầu ăn com rồi ngán người.

Mẹ không để Dư Châu Châu rửa bát, cho nên cô chưa bao giờ chủ động đòi rửa bát cả. Sau khi ăn com xong, bác cả sẽ thường xem thời sự, Dư Châu Châu thì về phòng làm bài tập.

Truyền thống của Chấn Hoa là không có bài tập về nhà, nhưng lại cho học sinh rất nhiều sách bài tập, mọi người cũng hay ra ngoài mua sách bài tập mình thích, mặc dù không có thời gian làm hết. Mọi người cũng không còn giấu sách bài tập như Tân Mỹ Hương hồi sơ trung nữa – ngay cả Tân Duệ bảy giờ cũng không làm thế. Những ai thi đậu Chấn Hoa đều là học sinh giỏi, ai cũng hiểu rõ những thủ đoạn ấu trĩ này, huống chi dù giấu một quyển bài tập thì cũng như vậy thôi, dù sao ai cũng là kỳ tài luyện võ như nhau.

Sách chính trị dưới đèn bàn làm cô đột nhiên thấy hơi buồn nôn. Lúc Dư Châu Châu học chính trị, cô luôn ngủ gật, cô dựa đầu vào bệ cửa sổ, tay trái chống cằm, hơi cúi đầu, cứ như đang đọc sách nghiêm túc vậy.

Lúc hết tiết, Ngan Nhất sẽ đẩy cô một cái, nhỏ giọng nói cho cô biết, đã học xong phần mở đầu và chương một rồi. Nguyên lý thứ nhất là ‘Thiên nhiên là tồn tại khách quan’, lúc làm bài tập, phải viết theo thứ tự: nguyên lý triết học, phương pháp luận và ‘khuyếch hướng phản đối sai lầm’, nội dung cụ thể cậu đã viết vào trong vở.

Nói xong, đẩy quyển vở viết đầy đầu vào tay Dư Châu Châu.

Cô bắt đầu xem từ phần mở đầu, viết lại những thứ nhỏ vụn nhưng cảm thấy quan trọng lại, bởi vì lúc cô mất ý thức, cô nghe thấy cô chính trị báo sẽ chọn những câu hỏi này để ra đề thi.

Dư Châu Châu xem vở của Ngan Nhất một lượt, hiểu được đại khái, nhưng lúc bắt đầu làm bài thi suy nghĩ của cô lại không thông.

Không hề triết học của sách chính trị. Dư Châu Châu tự thấy mình xem qua không ít sách sử triết học và lý luận triết học, nhưng làm bốn mươi câu mất tận nửa tiếng, thậm chí làm cô nghĩ mình đã bỏ lỡ thiên cơ gì lúc ngủ rồi.

Mẹ đẩy cửa đi vào, một ly sữa bò lạnh, hơi oán giận, “Của con này, nhưng uống ít thôi, uống lạnh nhiều sẽ hỏng dạ dày đấy.”

Dư Châu Châu cười nói, “Cảm ơn mẹ.”

Khoảng mười rưỡi, bác cả và mẹ bắt đầu đi ngủ. Dư Châu Châu vẫn kiên trì làm bài tới mười một giờ, đi tắm lại, sấy tóc, sau đó chui vào chăn, đặt đồng hồ báo thức.

Cô mở tin nhắn, tìm dãy số của Trần An, gửi một tin, “Ngủ ngon.”

Cô không còn kể những chuyện lớn nhỏ trong cuộc sống với Trần An như trước nữa, thỉnh thoảng nhắn một vài tin cảm khái không đầu không đuôi, nhưng cô biết Trần An sẽ hiểu cô nói gì. Chúc ngủ ngon đã trở thành một thói quen, thậm chí Trần An còn hay gọi lại cho cô. Từ khi Dư Châu Châu biết Trần An sẽ nhắn tin chúc ngủ ngon đáp trả, sẽ luôn tắt máy đi ngủ lúc anh chưa nhắn tin trả lời, sáng hôm sau mở điện thoại ra, cô luôn nhận được tin chào buổi sáng.

Sau đó cả ngày sẽ có chút nhớ về anh.

Cứ như đây là nguồn nhiệt duy nhất trong cuộc sống.

Nhưng tối nay lại nhận được tin nhắn của Lâm Dương.

“Cậu lưu số di động của tớ chứ?”

Cô thậm chí còn có thể tưởng tượng được dáng vẻ bướng bỉnh vô lại của cậu như hồi bé.

Dư Châu Châu cảm thấy hơi khác thường, “Có lưu, ngủ ngon.”

Sau đó mới lưu số của đối phương lại.

Đột nhiên nhận lại một tin nhắn.

“Buổi đọc thơ sáng nay, có phải... có phải rất ngu không?”

Dư Châu Châu kinh ngạc.

Lâm Dương, đọc thơ?

Ngoại trừ khi kéo cò, toàn bộ buổi chào cờ, Dư Châu Châu đều đeo tai nghe. Đây là những bài hát mà Trần An thích, cô để những bài hát này phát theo thứ tự, nghe trong một ngày là hết.

Cô dùng những bài hát của anh thích, để tự tắt nút ghi nhớ [3] mọi chuyện trong ngày.

[3] Trước khi chữ viết xuất hiện, người xưa dùng sự dầy thắt út để ghi nhớ sự việc, tương truyền việc lớn thì thắt nút lớn, việc nhỏ thì thắt nút nhỏ. Hiện nay một số dân tộc không có chữ viết cũng dùng cách này để ghi nhớ sự việc.

“Rất tốt.” Dư Châu Châu chỉ có thể nói dối.

Rất lâu không có tin trả lời. Lúc cô chuẩn bị tắt máy thì màn hình lại sáng lên.

“Trưa mai cậu có bận gì không?”

“Không có, chuyện gì à?”

“Lúc hết tiết, tớ sang lớp cậu tìm cậu rồi đi ăn trưa chung.”

Lâu nay, Dư Châu Châu luôn thấy sao cũng được, không có từ chối cái gì. Nhưng lần này, cô vẫn muốn từ chối.

“Được.” Cô nhấn tin lại, xong tắt máy đi ngủ.

Nếu sáng hôm nay đã báo cô không trách cậu, cho nên nhất định phải bồi thường một chút, để cậu có thể bước ra khỏi hồ thẹn, sau đó không ai nợ ai nữa.

Xem như đây là sự bồi thường của cô trong một năm nay. Chứng minh cho cậu thấy, cô không trách cậu thật.

Không trách thật ư?

Có lúc cũng phải cần tìm một người để trách mắng chứ? Không phải cậu, thì là bản thân cô.

Nửa đêm, Dư Châu Châu giật mình tỉnh giấc, không có tiếng rít gào như cũ. Cô chỉ mở choàng mắt ra, kinh ngạc nhìn trần nhà một lúc, sau đó mới chấp nhận việc mình đã tỉnh lại.

Lúc xuống giường, cô phát hiện chưa đóng rèm cửa sổ. Ánh mặt trăng in dưới đất rất dịu dàng, những nơi tay cô chạm đến đều là cánh gà. Dư Châu Châu tới cạnh cửa sổ, nhìn con đường vắng lặng.

Ngã tư đường trống không. Tối nay là mười lăm tháng bảy theo lịch âm, dân gian gọi là lễ cô hồn, tất cả mọi người sẽ đốt vàng mã cho người thân mất trong hôm đấy. Ngày hôm qua, tối trước ngày khai giảng, Dư Châu Châu đi theo bác cả và mẹ đến ngã tư đường đốt vàng mã cho mẹ và chú Tề.

Trời chuyển lạnh, gió đêm lạnh buốt, mẹ cả là người phụ nữ mê tín, luôn nói nhỏ, gió này là do ma tạo ra.

Dư Châu Châu dùng gậy vẽ một vòng tròn theo lời bác cả, để lại một cái cửa, sau đó đổ rượu trắng rì tiền quanh vòng tròn, rồi đổ vào trong đồng tiền đang cháy kia.

Cô không khóc được, chỉ hờ hững nhìn ngọn lửa màu cam kia, giống như hơi ấm của mẹ như lúc bà sờ mặt cô vậy. Dư Châu Châu cố chấp đứng ở ‘cửa’ giả đó, đợi những cơn gió không thể nắm bắt được.

Mẹ vẫn theo quy tắc cũ, lúc đốt vàng mã sẽ thì thầm, cô nhỏ, đến lấy tiền, tương lai của Châu Châu, đừng lo, đừng nghĩ, ở bên kia sống vui là được....

Bà có thể im mồm đi được không, bà có thể ngậm miệng lại được không.

Dư Châu Châu không giận, cô chỉ sợ cái cảm giác đang nói chuyện với mẹ như vậy, cho nên từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc đều không nói một lời.

Cũng chỉ có lúc này, cô mới có cảm giác đang sống. Nguyên một năm này, Dư Châu Châu chưa từng có cảm giác rung động như vậy bao giờ, cứ như đang ngủ đông vậy, nhưng sự ám áp lúc đốt vàng mã đã bắt cô tỉnh lại, cái thân thể mang đầy cảm giác hận thù đã làm cô sống lại.

Hận thù sẽ cho người ta sức mạnh. Hận thù làm người ta cảm thấy mình còn sống.

Dư Châu Châu muốn tìm một người để mình hận, một người để mình trả thù. Nhưng đối tượng để cô hận lại rất mong manh, ngay cả việc nó có tồn tại không, cô vẫn phải nghiên cứu để tìm hiểu.

Nó cho Dư Châu Châu sự hạnh phúc hoàn mỹ nhất, sau đó vẽ một dấu chấm tròn cho sự hạnh phúc đó trước mặt cô.

“Bọn họ dừng lại ở thời khắc hạnh phúc nhất.”

Là anh Trần An nói hả? Dư Châu Châu khá hỗn loạn trong ký ức ở khoảng thời gian đó, lúc quay đầu nhìn lại, chỉ có những lời nói mát mà thôi, thậm chí cô không thể nhớ được thứ tự và chủ nhân của những lời nói đó.

Hình như là cố ý quên mất.

Lúc cô đang kích động cô đã nói gì nhỉ? Đã nói những lời cực đoan quyết tuyệt cỡ nào? Nguyên rủa vận mệnh, nguyên rủa tất cả, bảo mình không sống được, sống nữa cũng chẳng có nghĩa lý gì, hay nói là lỗi của cô, là do cô hại mẹ và chú Tề, hay là đẩy hết mọi sai lầm lên người Lâm Dương?

Mỗi lúc cô nhớ lại, chỉ nghe thấy sự huyền ảo.

“Nếu như lúc trước không phải cậu, nếu như lúc trước không phải cậu...”

Có phải cô đã nói với Lâm Dương như vậy?

Cô không nhớ rõ mình đã nói gì, nhưng chỉ nhớ đến sự im lặng ở bên kia điện thoại.

Dư Châu Châu đứng chân trần trên sàn nhà lạnh lẽo, ngẩng đầu tắm ánh trăng an tĩnh kia.

Lâm Dương không sai, từ đầu tới cuối chưa từng làm sai cái gì. Tour du lịch có hai chuyến, một là ngày 17 một là ngày 23, nhưng bởi vì cuộc điện thoại nản nỉ kì quái của Lâm Dương, cô nói mẹ với chú Tề, chúng ta đi ngày 23 đi ạ.

Chúng ta đi ngày 23 đi ạ.

Khi đó Dư Châu Châu rất phấn khởi, lại thêm một câu giấu đầu hở đuôi, “Thật ra không muốn đi lắm, nhưng bạn ấy cứ muốn đi...” Chú Tề, cô biết mình nên gọi chú ấy là ‘ba’, nhìn cô nhin cười, sờ đầu cô nói, đúng thế, bạn học kia đáng ghét thật ha.

Giọng nói chế nhạo làm Dư Châu Châu đỏ mặt. Lúc ấy, cô ngẩng đầu, trong ánh mắt cô ngập tràn sự hạnh phúc.

Trần An nói, hai đứa không ai sai cả, chỉ là trùng hợp mà thôi.

Dư Châu Châu không chấp nhận điều ấy, nhiều năm rồi mẹ con cô mới có hạnh phúc. Bây giờ Trần An lại nói cho cô biết, đây chỉ là trùng hợp mà thôi.

Cô nằm trong ngực Trần An, mặt tái nhợt, không khóc được.

Những bất hạnh trước kia của Dư Châu Châu cũng chỉ là trùng hợp thôi.

Bây giờ cô mới hiểu được, trùng hợp thật sự mới là hạnh phúc. Trùng hợp hiếm thấy nhất trên đời này.

Dư Châu Châu vẫn đi học, tan học, học bài, đi thi như trước. Cuộc sống giống như lập trình sẵn vậy, bởi vì cô biết, cô có nỗ lực hay không, có giỏi hay không, có vui vẻ hay không đều chẳng quan trọng nữa rồi.

Cô bò lên giường, cuộn người và ngón chân lạnh lẽo vào chăn, rồi từ từ ngủ.

=====

Sáng sớm, cô thấy Bôn Bôn ở cổng trường học.

“Chào buổi sáng.” Dư Châu Châu nở nụ cười.

Bôn Bôn cao hơn, trắng trẻo dịu dàng, càng ngày càng giỏi về việc giả bộ đẹp trai, đã không còn làm mấy trò cấp thấp như kiểu anh hùng cứu mỹ nhân nữa. Tiếng tăm của cậu ở phân hiệu rất lớn, nhưng Dư Châu Châu rất ít khi hỏi chuyện của cậu. Cô không quan tâm Mộ Dung Trầm Chương là dạng người gì trong lòng mọi người, dù sao Bôn Bôn chưa từng làm mấy trò kia trước mặt cô.

“Lớp mới thế nào.” Các câu hỏi của Bôn Bôn luôn mang theo giọng điệu trần thuật.

“Không có cảm giác gì, chủ nhiệm lớp rất thú vị, ừ cảm thấy như Trương Mẫn hồi sơ trung vậy. A, trong lớp có rất nhiều gái xinh đó.”

“Gái xinh? Tuổi của chúng ta còn chưa xuất hiện gái xinh thật đâu, cậu thấy đều là mấy cô nàng thích trát phấn, nhuộm tóc, bôi son thôi, coi như cũng xinh hơn loại mi ăn liền không chút phấn son như cậu.”

Bản lĩnh giám thường (*giám định + thưởng thức*) của Bôn Bôn ở phương diện gái đẹp ngày càng cao cường hơn. Dư Châu Châu chỉ biết điều này qua miệng của cô bạn cùng lớp của Tân Duệ hôm đó, bạn gái mới của Bôn Bôn là Liễu Liên, là cô nàng xinh đẹp đi Cadillac màu trắng hôm đó.

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ cái gì, “Đúng rồi, tớ có gặp được một cô gái rất đẹp nhé, đẹp thật đó, không phải bởi vì kiểu tóc hay quần áo gì đâu. Cậu ấy không học lớp tớ, nhưng tại tớ từng là bạn học đó, tên là Lăng Tường Xuyên.”

Bôn Bôn làm vẻ mặt hiểu chuyện, “Biết rồi, là hoa khôi của trường đấy. Lúc tớ học lớp mười từng theo đuổi cậu ấy.”

Trên mặt còn mang theo chút háo hức trẻ con.

“Ồ.” Dư Châu Châu nói, “Nhìn cậu thì thất bại rồi ha.”

“Cũng không khó chịu, dù sao tớ theo đuổi rất nhiều người cùng một lúc.”

“Cũng phải, dù sao không thể thả một đám trứng gà vào chung một rổ hết được.”

“Thông minh,” Bôn Bôn nở nụ cười, “Châu Châu hiểu tớ nhất.”

Bôn Bôn không phản kháng hành vi dùng tiền để vào phân hiệu Chấn Hoa của bố mẹ cậu. Nếu Dư Châu Châu đã đậu, thì cậu đến cũng tốt, mặc dù hai người tiếp xúc rất ít.

Lúc Dư Châu Châu xoay người đi về phía khác, đột nhiên Bôn Bôn gọi cô lại.

“Châu Châu!”

“Hà?”

Bôn Bôn im lặng một lát, cuối cùng nở nụ cười, “Không có gì. Châu Châu, nhớ phải cười nhiều hơn nhé!”

Dư Châu Châu ngăn người một lát, gật gù.

Lúc đi, cô không hề quay đầu lại.

Lúc bước vào cửa thì nghe thấy tiếng vang lớn, một cô bạn có gương mặt kiểu căng khó dạy vứt đồ xuống đất, chỉ vào chủ nhiệm Lý mắng, “Con mẹ nó, bà quản nhiều quá rồi đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 88: Sóng ngầm mãnh liệt

Edit: Pi và Nguyệt

Beta: Pi và Nguyệt + Hà Vũ

“Đúng là tuổi trẻ nhiệt huyết, tuổi trẻ tốt ghê”

Lăng Tường Xuyên phát hiện, không gây chuyện với người khác là một chuyện rất khó khăn. Cô không biết đã quay đầu nhìn Lục Bồi Bồi mấy lần rồi.

Lục Bồi Bồi dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Lăng Tường Xuyên thở dài một tiếng, lúc tan học cô phải giải thích một chút mới được.

Lăng Tường Xuyên mới được phân làm lớp trưởng, có rất nhiều việc phải làm, ví dụ như photo hộ khẩu của các bạn học, sắp xếp hồ sơ, tìm và viết lại số lượng bạn học là dân tộc thiểu số....

Cho nên trong giờ tự học, lúc cô hỏi ‘Lớp mình có ai là dân tộc thiểu số không?’, Lục Bồi Bồi giơ tay lên, cô không nghĩ gì mà nói một câu, “Phân hiệu và trao đổi không tính.”

Cả lớp im lặng, sĩ số lớp là 57, có 28 là phân hiệu, không ít học sinh trao đổi.

Lăng Tường Xuyên cảm giác được mồ hôi lạnh đang chảy, cô hoảng hốt nói thêm, “Ý của tớ, phân hiệu sẽ thống kê riêng...”

Sao kiểu gì cũng sai hết. Lăng Tường Xuyên trầm nghĩ, rõ ràng chỉ là phân hiệu, không đủ bản lĩnh thì đầu trường chính thì đừng trách người khác nói đến chứ. Nói tới phân hiệu không phải kì thị gì, nhưng phản ứng lớn như vậy, nói thẳng ra là ngay cả bọn họ cũng xem thường phân hiệu bọn họ mà thôi.

Nhưng dù thế nào, Lăng Tường Xuyên biết mình phải giảng hòa. Cô không hi vọng vừa mới năm mới đã gây thù, nhất là một lần gây thù với 28 con người.

Tiếng chuông tan học vang lên, Lăng Tường Xuyên đứng dậy, đi tới gần Lục Bồi Bồi, cười hỏi, “Bồi Bồi, cậu là dân tộc nào?”

Lục Bồi Bồi ngồi về móng tay, không thèm ngẩng đầu nói, “Không nhớ nữa.”

Xung quanh có một số bạn học cười gần, Lăng Tường Xuyên đỏ mặt, nói, “Lúc này tớ không có ý, xin lỗi.”

Lúc học sơ trung, cô đã từng bị người khác chửi bới sau lưng, làm cho Lâm Dương và Tường Xuyên phải thường xuyên che chở xử lý giúp. Lăng Tường Xuyên cũng đã học được cách che giấu ngạo khí và thẳng thắn của mình, so với việc kiên quyết không nói xin lỗi để giữ tôn nghiêm thì bớt tìm chuyện cho mình mới là chân lý.

Huôn chí, cô thật sự rất muốn mọi người thích mình.

Mỗi khi nghe đánh giá không tốt về bản thân, cô sẽ buồn bực nghĩ cả một sáng, suy nghĩ là lỗi của mình hay là do chút ý nghĩ xấu của đối phương, nếu là ý nghĩ xấu của đối phương thì có cách nào giải quyết không...

Lăng Tường Xuyên gần như quên nghĩ, rốt cuộc điều gì đã để một cô công chúa như cô phải hạ mình như thế.

“Lúc này cậu làm cái gì? Có ý hay không có ý cái gì?” Giọng điệu của Lục Bồi Bồi trở nên chua ngoa hơn, sự kiêu ngạo chưa bao giờ tắt trong người Lăng Tường Xuyên ép cô phải đứng dậy.

“Tôi nói xin lỗi cậu là vì tôi không cố ý, là do sự dạy bảo từ bé của tôi. Nhưng không có nghĩa là để cậu làm tôi.”

Lục Bồi Bồi trừng mắt nửa ngày, không nói gì.

Sau khi Lăng Tường Xuyên xoay người trở về chỗ ngồi, cô chán nản ôm đầu.

Cúi đầu nhấn một tin nhắn, “Tường Xuyên, con mẹ cậu!”

Tường Xuyên nhanh chóng trả lời một icon: “J”

“Ai chọc cậu giận rồi à?”

Những lúc Lăng Tường Xuyên giận, thường sẽ kể những phiền não của mình cho Lâm Dương, nhưng sẽ nhấn tin ‘Tường Xuyên, con mẹ cậu’ cho Tường Xuyên để trút giận.

Tường Xuyên là nơi trút giận của cô, Tường Xuyên nói chuyện càng lúc càng chua ngoa, khi cô không thể phát tiết được con giận của mình, nhưng lại không thể đánh mất tu dưỡng của mình để chửi người khác, Tường Xuyên sẽ chửi thay cô.

Tường Xuyên giống như cái ‘bóng đen’ của cô vậy.

Lăng Tường Xuyên không hề chú ý, sau lưng vẫn có người đang quan sát cô từ lúc xoắn xuýt đến khi đi xin lỗi, rồi lại lúc tức giận đứng dậy, sau đó xoắn xuýt khi về chỗ ngồi.

Ánh mắt lợi hại như tên vậy —

Chuông tiết học cuối buổi sáng vang lên, cô bạn bàn sau của Dư Châu Châu, Mễ Kiều chưa trở về lớp.

Hồi sáng sớm, chủ nhiệm Lý tới kiểm tra lớp, phát hiện trên bàn Mễ Kiều dán đầy hình Allen Iverson (*cầu thủ bóng rổ nổi tiếng*).

Chủ nhiệm Lý nổi tiếng với ‘sự cai trị hà khắc’ không chút do dự mà xé bức ảnh đó ra khỏi bàn.

Chủ nhiệm Lý là một giáo viên có suy nghĩ cổ hủ, đã dạy ở Chấn Hoa 20 năm, bây giờ còn kiêm luôn chức giáo viên dạy địa lý ở ban bấy, lúc đi học thường hay nói, nhớ Chấn Hoa năm đó chỉ có sáu lớp cho mỗi ban, các bạn học đều mặc đồ rất chỉnh tề, lúc vào tiết thi phát biểu sôi nổi, lúc tan học còn ngồi ở chỗ mà làm bài tập, căn bản không cần giáo viên đến kiểm tra, yên tĩnh đến mức kim rơi xuống đất cũng nghe thấy...

Chấn Hoa tình anh như vậy, ngay cả cao trung trực thuộc trường đại học sư phạm cũng không đuổi kịp cái đuôi Chấn Hoa năm đó.

Trung Quốc có Bắc Đại Thanh Hoa nổi danh bốn phương, nhưng ở thành phố này chỉ có Chấn Hoa, chỉ có mỗi Chấn Hoa thôi.

Cho nên không cần trường học mới gì. Chủ nhiệm Lý vừa nghĩ đến mấy học sinh trao đổi và phản hiệu bước vào cửa lớn Chấn Hoa, sẽ cảm thấy đau lòng.

Về mặt đau đớn của chủ nhiệm Lý khi thấy tình trạng sa đọa của Chấn Hoa bây giờ và các học sinh trao đổi, giống như về mặt Mễ Kiều thấy bức ảnh của Allen Iverson bị xé vậy, sau đó hai người có một trận chiến rất lớn.

Dư Châu Châu thậm chí còn nghĩ đến việc chủ nhiệm Lý ngắt ngay tại chỗ khi thấy bờ môi trắng bệch của cô.

Dạy học hai mươi năm, cho dù đã trải qua nhiều thử thách gian truân nhưng vẫn không thể chịu được điều này, chủ nhiệm lớp cô là giáo viên anh văn nhận được tin tức, lập tức kéo Mễ Kiều ra khỏi lớp.

“Em thích hấn, dán ảnh hấn lên bàn làm em phấn đấu học tốt để không làm mất mặt hấn, cô quản được sao? Cô quản được à?”

Mễ Kiều không chịu thua kém mà hét lớn, tiếng hét vang trong hành lang rất lâu.

Dư Châu Châu đã từng thích không ít nhân vật chính hoặc nhân vật phụ trong phim hoạt hình hoặc võ hiệp hoặc tiểu thuyết trinh thám, nhưng cô lần đầu gặp cảnh tượng gào lớn ‘bà dám xé hình đàn ông của tôi, tôi liều mạng với bà’ dù bị bắt đi như Mễ Kiều đấy.

Cô không nhịn được mà bật cười.

Đã lâu không có cảm giác vui về một cách thuần túy như vậy.

Đúng là tuổi trẻ nhiệt huyết đó, tuổi trẻ tốt ghê.

Mũi hơi chua. Nhưng chỉ một chút thôi.

Đang nhớ lại hình ảnh của Mễ Kiều ban sáng, lúc ngẩng đầu thì thấy Lâm Dương chạy từ xa đến.

“Xin lỗi, xin lỗi,” Cô áo đồng phục của cậu có chút bị lệch, “Chủ nhiệm lớp chúng tôi cứ nhắc tới nhắc lui việc kiểm tra sức khỏe đầu năm mãi nên giờ mới đến được.”

Dư Châu Châu gật gù, không hiểu tại sao cô đưa tay sửa áo giúp Lâm Dương. Lâm Dương khá cao, giống một cái cây đại thụ che trời vậy, Dư Châu Châu chỉ cao khoảng 165 nên khá là ghen tị với chiều cao của cậu.

Có một số việc, khi bạn tỉnh lại, bạn sẽ không hiểu nguyên nhân tại sao mình làm ra việc đó.

Lâm Dương giật mình, đứng ngốc một chỗ không dám động, đến khi Dư Châu Châu thu tay về, “Hừm, vậy thì vừa mắt hơn nhiều.”

Sau đó đi về cầu thang một cách tự nhiên, cứ như không phát hiện ra sự ngại ngùng của Lâm Dương.

Trong giây phút đó, Lâm Dương cảm thấy vui về và rung động vô cùng.

Cậu không thích động tác sửa cổ áo không e dè, không chút rung động nào của Dư Châu Châu. Cậu đã chuẩn bị nhiều lời như thế, muốn bước qua cái tường ngăn cách kia. Những điều chôn giấu nhiều năm, cuối cùng cũng nhận được một câu ‘Tớ không trách cậu’, cuối cùng cô cũng chịu nhìn thẳng cậu – nhưng đột nhiên phát hiện, đối phương chỉ xem mình là một đứa trẻ, ngay cả hành vi chính cô áo đầy ám muội này cũng thờ ơ không động lòng.

Lâm Dương xoa hai bên trán, bước chân đuổi theo cô.

Lúc Tân Duệ thấy Dư Châu Châu ở gần tin, Dư Châu Châu đang đứng ngăn người nhìn hàng người đông đúc.

Dư Châu Châu không thích những nơi cần phải chen chúc. Tân Duệ nghĩ thầm, nhìn bộ dạng đợi tới phiên cậu ấy nhận cơm, chắc trong căn tin chỉ còn mấy giọt canh.

Lúc muốn đến chào hỏi cần giúp không, đột nhiên thấy một cậu bạn chui ra khỏi đám đông, bụng một mâm cơm bự, đứng ở trước mặt Dư Châu Châu, nở nụ cười rất ngu.

Lâm Dương? Tân Duệ hơi nghi ngờ một chút.

Lâm Dương là lớp trưởng ban hai, thành tích tốt, đẹp trai, tính cách hiền hòa, còn đứng đầu giải thi vật lý và toán học toàn tỉnh. Nhưng mà Sở Thiên Khoát luôn là người đứng đầu bảng của ban tự nhiên, về ngoài của Sở Thiên Khoát đẹp hơn cậu, thành tích tốt hơn cậu, thậm chí nữ sinh thích Sở Thiên Khoát cũng nhiều hơn cậu ta nhiều – Tân Duệ cười gằn trong lòng.

Tại sao trời sinh Du lại còn sinh Lượng? [1]

[1] Đây là một câu nổi tiếng trong thời Tam Quốc, ở thời Tam Quốc chia thành 3 nước: Ngô, Thục, Hán. Du ở đây là Chu Du của nước Ngô, nổi tiếng về tài cầm binh, là thiên tài quân sự của nước Ngô. Lượng ở đây là Gia Cát Lượng, khỏi giới thiệu nhỉ =]] Ở mặt cầm binh, có thể nói Chu Du không kém ai, nhưng lại thua trên tay Gia Cát Lượng. Nên mới có câu này. Cái này thì do mình biết sơ bộ nên giải thích thế, nếu ai cần hiểu rõ và đúng hơn thì search gg nhé:> Minh thì thích Chu Du và Tào Tháo, ahihi =]]]

Lâm Dương này hẳn sống rất khổ nhĩ? Tân Duệ cong môi lên, đang định xoay người rồi đi thì nghe thấy tiếng thét kinh hãi, “Tân Duệ, cậu ăn com một mình à? Sao lại ăn một mình vậy? Không ai ăn chung à?”

Mẹ nó. Tân Duệ cười nói với Trần Đình, “Cô bạn hay ăn trua với tôi hôm nay bạn, hôm nay tôi ăn một mình.”

Thật ra trước giờ cô luôn ăn một mình. Cô và Dư Châu Châu rất ít khi ăn chung với nhau, Dư Châu Châu thích đồ người ra lúc ăn com, nhai kỹ nuốt chậm, mà cô lại quen với việc ăn nhanh rồi về lớp tự học, cho nên hai người luôn tách ra ăn riêng.

Nhưng cô không hi vọng bị cô bạn lấm mồm Trần Đình biết chuyện này. Cứ như cô là kẻ đáng thương không ai chơi chung vậy.

“Ồ, đó không phải là Dư Châu Châu à? Lâm Dương học chung cấp một với tụi tớ, hai người bọn họ ngồi chung à? Đi, đi xem xem!”

Tân Duệ chưa kịp phản ứng thì đã bị Trần Đình kéo tới trước mặt Dư Châu Châu và Lâm Dương rồi.

“A, Lâm Dương, lâu lắm mới gặp được cậu ở trường đây. Sao cậu lại ăn chung với Dư Châu Châu thế?”

Tân Duệ muốn cười lớn. Trong bọn họ, chỉ có mỗi Trần Đình luôn thẳng thắn với sự hiểu kỳ của mình như một đứa trẻ vậy.

Có vẻ Lâm Dương không nhớ được Trần Đình là ai, cậu nhún vai, bình thản nói một câu, “Chào cậu”, ngay cả mắt cũng không thèm liếc nhìn Tân Duệ và Trần Đình một cái. Mà Dư Châu Châu thì bắt đầu chuyển ánh mắt lên com và đồ ăn trong mâm.

Tân Duệ đột nhiên cảm thấy bị bài xích, tư thế của hai người kia khi ở cùng nhau cứ như là.... cặp vợ chồng già.

Nhưng trước đây, khi học ban một, cô chưa từng thấy Dư Châu Châu và Lâm Dương ở ban hai có tiếp xúc gì. Cái không khí kì dị này làm Tân Duệ tò mò rất nhiều, cô không muốn ở lại đây nên đứng dậy bảo, “Trần Đình, tớ muốn lên lầu ngồi ăn, lâu một không có đồ nướng.”

Trần Đình chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị Tân Duệ kéo đi.

Cái cảm giác vắng lặng khó chịu đã lâu không xuất hiện lướt qua người Tân Duệ lần thứ hai.

Dư Châu Châu xấu thật, không nói gì cho cô về việc cô bạn có mối quan hệ tốt với nhân vật nổi tiếng trong trường.

Tớ không phải loại người không thể chấp nhận người khác tốt hơn mình, tớ không đồ kị chút nào cả. Tân Duệ lắc đầu, muốn xua tan sự khó chịu trong lòng, cô bước lên lầu từng bước một, bước đi về hướng cao hơn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 6 - Chương 89: Tớ vừa nhìn đã thấy rõ rồi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Hà Vũ

“Down to the ground”

Lúc hai người kia đi khỏi, Dư Châu Châu nghe thấy tiếng thờ dài của Lâm Dương.

“Cô nàng kia là ai thế...” Cậu cau mày lăm bầm

Dư Châu Châu lắc đầu một cái, ngồi vào bàn, cúi đầu bắt đầu ăn đồ ăn. Lâm Dương chọn đồ ăn khá thanh đạm, cải trắng, nầm xào trứng, cove xào, yến mạch và cháo hoa cúc.

“Cậu không thích ăn thịt à?” Dư Châu Châu thấy kì lạ, trong ấn tượng của cô, tất cả các bạn học nam đều là động vật ăn thịt, không ăn thịt là không sống nổi.

“Cậu thích ăn à? Tớ sợ cậu không thích ăn đồ ăn dầu mỡ nên... Cậu đợi, tớ đi...”

“Không cần, tớ rất thích!” Dư Châu Châu gọi cậu lại, ra hiệu cậu ngồi xuống ăn com chung.

Hai người im lặng ăn cháo, cứ như đây không phải là căn tin mà là phòng tự học, hai người họ đang làm bài thi toán.

Lâm Dương ăn không quen miệng. Đây là lần đầu cậu ăn com đối mặt với Dư Châu Châu như vậy, tụi qua cậu nửa lo lắng nửa vui vẻ, sau khi mời xong, Dư Châu Châu trả lời rất lâu, cậu cũng không dám bấm nút ‘đọc tin’.

Thậm chí không biết nên hi vọng đối phương chấp nhận hay từ chối mình.

Nửa đêm mất ngủ, hơi ức chấy về trong đêm rất nhiều. Hôm nay cậu suýt đi học muộn, cậu thích mặc áo ba lỗ lỏng dề mà cậu thích nhất ở trong cùng, bên ngoài là chiếc áo sơ mi trắng và khoác bộ đồng phục học sinh ở ngoài. Không biết sao sáng nay lại tìm ra được cái áo ba lỗ này, sau khi mặc vào thì thấy hơi ra vẻ, cảm thấy không tiện, cho nên trưa nay mới mặc thêm cái áo khoác rồi tới ban bảy tìm cô, nhưng bởi vậy nên áo lót bị che lại, việc cố ý mặc nó cũng như không.

Đột nhiên cậu thấy hành động của mình giống như cô gái nhỏ vậy.

Lâm Dương xoắn xuýt lăm lăm, càng ăn càng thấy nóng, cho nên cậu kéo khóa áo xuống, để lộ áo ba lỗ lỏng dề.

Nhưng lại nghe thấy tiếng cười của Dư Châu Châu. Cậu ngẩng đầu, cô gái ngồi đối diện cậu nở nụ cười dịu dàng, thậm chí mang thêm mấy phần yên ổn.

“Áo đẹp quá!” Cô nói.

Lâm Dương xấu hổ đến mức muốn tìm cái hang để chui vào.

Cậu hít sâu một cái, để đôi đũa lên bàn, nhìn Dư Châu Châu nghiêm túc, “Châu Châu, tớ có chuyện cần nói với cậu.”

Sau lưng có người gọi, “Lâm Dương!”

Con mẹ nó, đứa mèo nào thế? Lâm Dương khó chịu quay đầu nhìn người gọi mình, là Sứ Thiên Khoát.

“Tôi định lát chiều tìm cậu, không ngờ gặp cậu ở đây. Hai lớp chúng ta quên định thời gian cho trận bóng rổ rồi, thời gian cho kì thi công khóa cũng đã có rồi, trưa thứ tư và chiều thứ sáu có hai buổi tự học, tính thêm thời gian nghỉ trưa nữa, vừa đủ thời gian. Nếu không quyết định thời gian, Đường Vũ Ninh sẽ cười lớp tôi không dám ứng chiến mất.”

Lâm Dương ngáy người nửa ngày mới gật gù, “Ồ.”

“Ồ cái gì chứ? Cậu đang nghĩ gì thế?” Lần này Sở Thiên Khoát mới thấy Dư Châu Châu đang ngồi đối diện Lâm Dương, hơi bị kinh ngạc.

“Dư Châu Châu? Sao cậu... à,” Hần nhanh chóng đổi đề tài, “Thời gian đã quyết định rồi, tiết ba chiều thứ năm, đây là tiết sinh hoạt của ban một, tuy nói là buổi liên hoan tiền hai cậu nhưng chỉ là ý ngầm, không phải chủ đề của buổi sinh hoạt để hai cậu không bị lúng túng, coi như trò về ban một chơi một bữa thôi.”

“Cảm ơn vì suy nghĩ chu đáo của cậu, tớ biết rồi.” Dư Châu Châu ngẩng đầu cười.

“Nói với Tần Duệ giúp tớ nhé.”

“Cậu đi nói cho cậu ấy đi.”

Sở Thiên Khoát nhếch mày khó hiểu, “Sao thế? Hai cậu cãi nhau à?”

“Cậu nghĩ nhiều rồi,” Dư Châu Châu cười cười, “Nói chung cậu nói với cậu ấy thì tốt hơn.”

Sở Thiên Khoát không hỏi tại sao, gật gù rời khỏi đó, lúc đi thì nháy mắt với Lâm Dương mấy cái, nhỏ giọng nói, “Lâu vậy mà tôi không biết mấy hành động bí mật này của cậu đấy.”

Lâm Dương không nói gì, đáp trả cho Sở Thiên Khoát một cái cùi chỏ.

Sau khi Sở Thiên Khoát đi khỏi đó, Lâm Dương hắng giọng, phát hiện dừng khi để nói chuyện lúc này đã bị Sở Thiên Khoát phá hủy, cậu gãi đầu nghĩ một hồi, đột nhiên mở lời mời không đầu không đuôi.

“Tôi xem tớ chơi bóng rổ đi.”

Dư Châu Châu vẫn không ngẩng đầu, “Tại sao?”

Lâm Dương ngán người, sờ sờ gáy, chậm chạp nói, “Bởi vì... tớ chơi bóng rổ không tệ.”

Nói xong, cậu vuốt nửa cán đầu lưỡi của mình. Đây là lý do méo gì thế?

Dư Châu Châu đột nhiên nhớ đến [Slamdunk], đó là một câu chuyện xa xưa lâu lắc như kiểu ở kiếp trước rồi. Lúc học tiểu học, cô và Lâm Dương chơi với nhau rất thân, khi đó cô luôn nói với cậu mình thích Hanamichi đến mức nào...

Nhưng nghĩ lại, cô chưa từng xem cậu chơi bóng rổ lần nào cả.

Nhớ đến Allen Iverson, chàng trai của Mề Kiêu, bức tranh bị xé đôi của cô bạn đang nằm trên bàn.

Khỏe mỗi nhếch lên một chút, “À, vậy tớ đến xem một chút, khi nào?”

Lâm Dương đang cảm thấy ngại ngùng vì tự biến tự tiện đột nhiên thấy vui vô cùng, Dư Châu Châu có ảo giác như cô đang nuôi một con chó nhỏ vậy.

“Đến lúc đó tớ sẽ nhắc cho cậu, phải đến đấy!”

Dư Châu Châu nhìn cậu, gật đầu.

Hai người ăn đến khi thấy no, Dư Châu Châu quyết định không lảng tránh nữa, hỏi cậu: “Lâm Dương, cậu tìm tớ có chuyện gì?”

Lâm Dương nhìn thẳng vào mắt Dư Châu Châu, giống như muốn mở cánh cửa sổ để bước vào tâm hồn của cô.

“Không có gì cả.”

“Cái gì?”

“Không có chuyện gì thật đấy.” Lâm Dương lắc đầu kiên định, “Ít nhất là bây giờ chưa có chuyện gì hết.”

Cậu bung mồm đồ ăn lên, “Cổ áo đồng phục của tớ hơi lệch, tay đang bung đồ, cậu có thể chỉnh cổ áo giúp tớ không?”

Dư Châu Châu để bọc khăn giấy vào túi áo, ngẩng đầu nhìn cậu đầy kinh ngạc.

Lâm Dương nhìn cô chăm chăm, làm ra vẻ gay sự kiểu ‘cậu không chỉnh cổ áo cho tớ thì tớ không đi đâu’. Căn tin càng lúc càng đông người, lòng Dư Châu Châu có chút rung động.

Cô cúi đầu, giả vờ làm bộ bình thân chỉnh cổ áo của cậu, có điều ngón tay của cô hơi run rẩy.

“Xong rồi.”

“Đi về lớp thôi!” Lâm Dương cười sáng lạn.

Tiếng thu dọn chén bát trên bàn, tiếng người huyền não đi tới đi lui, mùi thơm của thức ăn tỏa khắp căn tin. Lâm Dương đột nhiên cảm thấy có cái gì đó đang trở về để tạo thành một bức tranh hoàn chỉnh.

“Châu Châu!”

Lúc đến cửa lớp của Dư Châu Châu, Lâm Dương gọi cô.

“Hả?”

“...Không có gì.” Lâm Dương nắm chặt bàn tay, có mấy lời để sau này nói cũng được.

Để sau này nói cũng được.

“Trưa thứ tư hoặc thứ sáu tại tổ có trận đấu bóng rổ với ban một, cậu nhất định phải đến xem đó!”

Không để Dư Châu Châu kịp phản ứng, Lâm Dương xoay người bỏ chạy, áo đồng phục màu trắng tung bay phấp phới theo gió làm người khác cảm giác cậu như con chim, đang mở cánh chuẩn bị bay.

Một năm nay, hoặc nói là mười năm nay, cậu luôn đi ghép lại bức tranh này theo bản năng, bây giờ bức tranh đó đã được ghép đầy đủ bày ra trước mặt cậu.

Lần này cậu không muốn nói. Giải thích hoặc thanh minh, bọc bạch hoặc xin thề.

Sẽ không nói vĩnh viễn nữa.

Nhưng cũng không tiếp tục mơ hồ, cũng không còn khó chịu nữa—

“Ha, tớ nghe được rồi.”

Dư Châu Châu quay đầu vào lớp khi bóng lưng Lâm Dương biến mất ở khúc rẽ, người nói là Mễ Kiều vừa mới biến mất giữa trưa.

“Cậu về rồi à?” Dư Châu Châu hỏi thăm một chút.

“Nói giống như cô dâu nhỏ vậy, chà chà, nàng đang đợi gia về à?”

Mễ Kiều cọt nhả dùng ngón tay nâng cằm Dư Châu Châu lên, “Nào, cười cho gia xem một cái!”

Dư Châu Châu nở nụ cười xán lạn.

Cô thấy Mễ Kiều rất thú vị đó.

Mễ Kiều sợ tới mức lùi một bước, “Mẹ nó, xưa nay chưa thấy cậu nghe lời như thế, cậu cậu cậu, cậu... cậu là ai đó?” Nói xong cô cũng bật cười, gãi đầu.

“Tớ tên là Dư Châu Châu.”

Mễ Kiều nghe câu này thì cau mày lại, cứ như nhớ tới cái gì, sau đó cười rộ lên.

“À, tớ tên là Mễ Kiều.”

Cô gãi đầu, “Chào cậu, Mễ Kiều.”

Mễ Kiều gãi đầu, “Khách sáo, khách sáo rồi, chào cậu, cậu... cậu có thể giúp tớ một việc không? Kéo tờ poster trên bàn xuống với tớ?”

Dư Châu Châu nhìn tờ poster Allen Iverson đầy thâm thương kia hỏi, “Thỏa hiệp à?”

Mễ Kiều lắc đầu, “Không, tớ muốn đổi tấm khác.”

Dư Châu Châu bật cười, “Được, tớ giúp cậu.”

Hai người cùng nhau ngồi xỏm rước bàn, dùng dao cắt giấy ra cạo lớp keo, nhưng vì Mễ Kiều dán quá nhiều băng dính nên kéo dính rất đậm, xử lý rất khó, hai người mệt tới mức cháy mồ hôi, sắp tới tiết một rồi mà trên bàn vẫn rất thể thảm.

“Chịu khó một chút, mai dán tờ poster mới lên là đẹp.”

“Ừ, tớ biết,” Mễ Kiều vỗ tay, xoa mồ hôi trên trán, “Cảm ơn cậu, Châu Châu. Để báo ơn, tớ sẽ giữ bí mật những lời tớ vừa nghe lúc này.”

“Cậu nghe được cái gì rồi?”

“Người đó không phải là bạn trai của cậu hả?”

Dư Châu Châu dở khóc dở cười, “Không phải.”

“Vậy cậu ta là ai?”

Dư Châu Châu nghĩ một lát, phát hiện mình không thể định vị cho Lâm Dương được. Cậu ấy không phải là bạn, không phải là người bạn học bình thường, thế cậu ấy là ai?

Cô lắc đầu một cái, “Cậu ấy...”

“Tớ biết rồi, là người theo đuổi cậu.” Mễ Kiều vuốt mái tóc ngắn của mình, làn da màu vàng bôi vì làm việc hơi mệt nên có chút ửng hồng, cười lẩm chuyên nhưng độ cong trên môi lộ rõ sự thiện ý.

“Không phải...”

“Ấy dô, các cậu đã làm chuyện yêu thích một người trở thành một chuyện phức tạp, suy nghĩ quá nhiều, nhớ kĩ, phản phác quy chân [1], câu này nói tiếng Anh kiểu gì, back back gì gì đó...”

[1] *Phản phác quy chân*: Nghĩa là điểm cao nhất cũng chính là điểm xuất phát, được ứng dụng trong rất nhiều lĩnh vực. Ở trong võ học, nó có nghĩa là đạt tới cảnh giới ‘tối thượng’ trong truyền thuyết, quên đi tất cả võ học trong thiên hạ, bản thân đã không còn chiêu thức cụ thể mà dựa vào ý cảnh để xử lý. Tiếng Anh có một câu tương tự: *Back to basic*, bỏ qua những thứ phức tạp, quay lại những cái cơ bản để hiểu tận gốc vấn đề.

“? Cái này không giống ý của câu phản phác quy chân...”

“Bà đây nói đúng là đúng! Bắt đầu từ giờ nó mang nghĩa phản phác quy chân!” Bạn học đã bắt đầu trở về lớp ngồi, rất nhiều người nhìn Mễ Kiều với ánh mắt nhìn quái vật, nhưng cô bạn không quan tâm, vẫn lớn tiếng nói quan điểm của mình, “Nói chung, cậu phải nhìn thẳng vào cảm giác của mình, cậu ta thích cậu, đang theo đuổi cậu, tớ vừa nhìn đã biết rồi.”

Dư Châu Châu đỏ mặt, hận không thể che mồm Mễ Kiều được.

Cô phát hiện, trước mặt Mễ Kiều và Lâm Dương, trí nhớ và tâm tình của cô được thức tỉnh một chút.

Tâm tình khác ngoài hận.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 90: Tuổi trẻ không có nhiệt huyết sẽ rất uổng phí

Edit: Pi và Nguyệt

Beta: Pi và Nguyệt + Hà Vũ

“JQ” [1]

[1] *JQ*: *Jian qing* = *Gian tình* = tình cảm mờ ám.

Dư Châu Châu không thể không thừa nhận, xem thi đấu bóng rổ phải xem trực tiếp.

Trong phim hoạt hình, hình ảnh quả bóng bị đánh ra sẽ bị ngắt quãng một chút, mỗi hình ảnh ngắt quãng sẽ mang người ta trở về với một chút hồi ức, làm mất cảm giác căng thẳng ở hiện trường trận đấu. Không giống như bây giờ, tiếng ma sát sắc nhọn của giày chơi bóng và sàn nhà vang lên, tiếng thờ đốc, tiếng kêu đoạt bóng, cả tiếng đập tay vào bóng rầm rầm.

Mỗi khi đám con trai kia gào thét chạy qua trước mắt Dư Châu Châu, cô sẽ cảm nhận được nguồn sinh mệnh dồi dào, mạnh mẽ đang cháy qua người mình.

Cổ động viên hai đội hò hét làm cô cũng muốn hét theo mấy tiếng, nhưng khi há mồm ra thì phát hiện cảm xúc mãnh liệt không quá nhiều.

Lúc đám Ôn Miêu thi đá bóng với ban năm, trên nền xi măng không chút kịch liệt, trình độ cũng thường thường nhưng lại khiến cô có thể hòa giọng hét với các bạn học xung quanh, thậm chí còn nhỏ nhen đến mức không ưa nổi những hành động mờ ám của đội bạn, hai bên bắt đầu nói móc chỉ trích lẫn nhau, sau đó trở thành cuộc thi biện luận của hai lớp, chiến trường chuyển từ sân đá banh sang khán đài, cuối cùng giáo viên chủ nhiệm hai lớp phải xuất hiện mới xử lý được ‘trận chiến’ đó.

Bởi vì chấp nhận những con người ở trên sân kia, bởi vì một kiểu trung thành, và vì một lòng muốn bảo vệ theo bản năng.

Nhưng Dư Châu Châu bây giờ lại không thể gào thét được.

Điều làm cô kinh ngạc là cô thấy được Tần Duệ trong đám người cổ động. Tất cả các bạn học ban một cho rằng Dư Châu Châu và Tần Duệ xuất hiện là để cổ vũ cho ban một, cho nên hai người được xếp vào doanh trại của ban một.

Sau khi kinh ngạc một lúc, Dư Châu Châu đưa mắt nhìn về sân đấu, đột nhiên biết được nguyên nhân tại sao cô nàng Tần Duệ luôn không thích bóng rổ lại xuất hiện ở sân đấu lần này.

Sở Thiên Khoát đưa tay lên, ra hiệu tạm dừng với trọng tài. Mồ hôi chảy trên gò má đỏ chót của cậu càng thể hiện rõ một chàng trai bình thường có nhiệt huyết với môn thể thao mình yêu thích.

Dư Châu Châu đột nhiên muốn biết bộ dạng mà Trần An chơi bóng.

Đứng ở đối diện là trận doanh của ban hai, xếp hàng ngang, bọn họ cầm hai bình nước lớn rồng đập vào nhau tạo tiếng vang rất lớn, khí thế vô cùng, chẳng qua trông có chút bất nhã thôi.

Trong đám người, có một cô gái lớn giọng hô ‘Ban hai tất thắng’, đó là Lăng Tường Xuyên.

Lúc Dư Châu Châu chú ý lại sân đấu thì không biết trận đấu đã diễn ra lúc nào, cô hỏi bạn học xung quanh điểm số bây giờ là bao nhiêu, các bạn học đưa ra những đáp án khác nhau.

Cô lắc đầu, điểm số không quan trọng, dù sao kết quả của mỗi trận đấu chỉ có hai đáp án, một là thắng, một là thua.

Bây giờ ban hai đang dẫn trước, còn dẫn trước bao nhiêu thì Dư Châu Châu không quan tâm lắm.

Lâm Dương trên sân đấu rất chói mắt, Dư Châu Châu cảm thấy trình độ của cậu tốt hơn những gì cậu nói với mình một chút. Lúc cô đến, không thể phân biệt được đồng phục của hai đội, nên hình ảnh đầu đập vào mắt cô là một cậu bạn mặc đồng phục đội màu lam đang đưa lưng về phía cô để nhảy đá, bóng lưng đẹp đẽ kia dừng lại ở điểm cao nhất rồi rơi xuống, quả bóng trong tay cũng chuyển động. ‘bá’ một tiếng, bóng vào rổ, hành động làm liên mạch nhưng lại khiến người ta có ảo giác đang làm những màn quay chậm.

Sau khi cậu bạn ném bóng vào rổ, xoay người nở nụ cười với tiếng hoan hô ầm ĩ.

Lúc này Dư Châu Châu mới biết, Lâm Dương luôn tỏa sáng ở sân bóng, hoặc phải nói cậu bạn luôn là người phát sáng, chẳng qua bình thường cậu che giấu ánh sáng của mình để tạo chỗ trống cho bản thân và người khác.

Một cậu bé tốt.

Lúc này Dư Châu Châu buộc phải thừa nhận, dù cô từng có một chút cảm hận cậu – mặc dù cô biết rõ đó là buộc tội cậu để giảm trách nhiệm của mình, nhưng dưới cái nắng buổi trưa ngày hôm nay, chút cảm hận đó đã bốc hơi gần như không còn nữa rồi.

Lâm Dương phải nở nụ cười trong sáng như thế, không nên cắn chặt răng rồi cúi đầu để mẹ cậu đánh sau gáy như trước kia, cũng không nên cúi đầu đỏ mặt khi cô chỉ trích lúc mặt bình tĩnh. Tầm mắt của Dư Châu Châu chuyển từ trên sân đấu ra xa, bầu trời màu xanh thẳm chín cao xa kia đã trở thành một sân khấu lớn, nó đang biểu diễn một vở kịch cảm. Tiếng reo hò bên dưới đã không còn vang vọng trong tai cô nữa, cô nhớ đến những ký ức về cậu bạn tên Lâm Dương này, đột nhiên phát hiện, trong cuộc sống của Lâm Dương, chỉ cần có sự tham gia của cô thì sẽ xảy ra những biến cố, không phải cô gặp chuyện thì cậu gặp chuyện. Ngược lại cũng vậy.

Dư Châu Châu bình tĩnh nhìn lên sân đấu.

Tớ đã đến xem trận đấu của cậu, cậu sẽ không thua chứ? —

Sở Thiên Khoát trên sân bóng cố gắng hết sức, nhưng ban một là một lớp học trầm tĩnh, các bạn học nam không có thiên phú vận động cho lắm, ở mặt thành tích và thể dục, ban một và ban hai chính là ví dụ rõ ràng cho sự công bằng của ông trời.

Ban hai đang dẫn trước. Trước khi trận đấu kết thúc, hai bên khá náo nóng, ban hai mù quáng cho rằng ban một sẽ thua, ban một cho rằng ban hai thắng không fair-play. Bọn họ bắt đầu động tay động chân gây tranh chấp, lúc trọng tài huýt còi cho thành viên ban hai ném phạt thì các bạn nữ ban một bên dưới tức giận mắng ‘Không thắng được họ rồi’ sau đó rời khỏi sân đấu để về lớp.

“Không thua nổi thì đừng đấu!”

“Chúng tôi không thua nổi đấy, có giỏi thì mấy người đừng chơi thủ đoạn bị ôi như thế! Lúc chơi bóng làm nhiều trò mờ ám, trọng tài mù nhưng chúng tôi không mù nhé! Các cậu xem lớp trưởng chúng tôi trở thành cái dạng gì rồi?”

Nữ sinh ban một chỉ vào vết sẹo vừa xử lý tốt bên trái của Sở Thiên Khoát, kích động mắng.

Lâm Dương hơi lúng túng, vết thương của Sở Thiên Khoát là do cậu gây ra lúc rơi không trọng lực sau khi ném bóng.

“Mọi người bình tĩnh nào, trên sân có trọng tài dõi, thi đấu fair-play mà, các cậu kích động làm gì!” Sở Thiên Khoát cố gắng khống chế tình huống, nhưng cổ họng cậu bị khan, khán giả hai bên lại cãi nhau không ngừng, nam sinh thì kéo tay áo lên, nữ sinh thì chống nạnh, cảnh tượng rất sinh động.

Cứ như một đám học sinh tiểu học. Dư Châu Châu tránh ra một bên để tránh bị ngộ thương. Cô biết nguyên nhân không ở trận đấu bóng rổ này. Quan hệ của ban một và ban hai giống như ban ba và ban bảy ở ban xã hội vậy, đối với mấy đứa nhỏ chưa trưởng thành như bọn họ, bất kỳ sự cạnh tranh nào đều có thể dẫn đến cuộc cãi vã.

Không biết ai là người ra tay đánh người đầu tiên.

Nhưng nó không còn quan trọng nữa. Mọi người chuẩn bị mọi lúc, chỉ chờ tiếng súng đầu vang lên để bắt đầu cuộc chiến tay chân.

Dư Châu Châu há to mồm nhìn trận hỗn chiến trên sân bóng. Đám bạn học ban một ‘đứng đắn’ trong tưởng tượng của cô đã bắt đầu tập trung vào việc đánh nhau, hoàn toàn không để ý đến cái giá thường ngày.

Chuyện như vậy không bình thường chút nào, huống chi đây còn là ban một và ban hai nữa chứ.

Nhưng dù có trưởng thành sớm và hiểu chuyện cỡ nào, thành tích có tốt đến mức nào, dù sao bọn họ vẫn còn là một đám thiếu niên, thời kì trưởng thành lại bị giam ở lớp học học từ sáng đến tối, hormone chỉ có thể buồn bực dâng mụn thanh xuân trên mặt để gào thét cho bớt giận. Bây giờ lại có cơ hội phát tiết, đánh nhau một trận đã đời, không quan tâm đến có chính nghĩa không, cũng chẳng quan tâm đến hậu quả.

Tuổi trẻ có tư cách không màng hậu quả nhé.

Dư Châu Châu chỉ hơi sững sốt một chút, sau đó vội chen vào trong đám người. Cô luôn ghét cảnh tượng chen chúc vào đám đông, ghét việc tiếp xúc thân thể với người khác, ghét bị người khác đụng vào, ghét bị giẫm chân bị xô đẩy.... Nhưng lúc này cô không nghĩ gì mà vọt vào.

Nhất định phải kéo Lâm Dương ra ngoài.

Mặc dù bàn hai không thua, nhưng chuyển lại biến thành cái dạng này. Nếu như Lâm Dương bị đánh, Dư Châu Châu sẽ suy nghĩ đến việc có nên chuyển trường hay không.

Không biết ai dùng sức kéo đuôi tóc cô, Dư Châu Châu nhỏ giọng kêu đau, bất mãn quay đầu trừng mắt một phát, một cô bạn xa lạ trừng mắt mắng, “Mắc gì mà xô tôi?”

Dư Châu Châu sùng sốt một chút, “A, xin lỗi.”

Cô bạn đã định cãi một trận hoặc đánh một trận, nhưng khi nghe thấy lời đáp trả của Dư Châu Châu thì xi hơi, tròn mắt nhìn cô như thấy quái vật rồi lại chen vào đám người.

Cô nhận ra đồng phục đội của Lâm Dương, số 7, cô thấy số 7 thì sẽ kéo người đó đi ra ngoài, lúc ngừng đầu mới phát hiện đó là Sở Thiên Khoát.

“Hic,” Sở Thiên Khoát gượng cười, “Châu Châu, cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn,” Dư Châu Châu vung tay, “Tớ kéo nhầm người thôi.”

Nói xong bắt đầu tìm kiếm sự những nơi Lâm Dương sẽ xuất hiện.

Không tìm được, dù tìm kiểu gì cũng không ra. Dư Châu Châu đưa tay sờ sờ đuôi ngựa đã bị lệch của mình, kéo cột tóc xuống, cột lại một cái đuôi ngựa mới mà thấp hơn lúc này, phòng trừ có người kéo tóc cô lần nữa.

Khi cô đang cột vòng thứ hai, Dư Châu Châu cảm nhận được một bàn tay đang động vào tay cô, giữ lấy cột tóc, sau đó cột chặt vòng cuối, dịu dàng vuốt tóc cô.

“Lúc này cậu tìm tớ hả?”

Dư Châu Châu xoay người thì thấy Lâm Dương xuất hiện trước mặt mình như mới bay từ trên trời xuống – chẳng qua mặt mũi bầm dập vờ lờ.

Khỏe mặt bầm đen, xương má sưng đỏ, nhưng lại nở nụ cười còn xán lạn hơn lúc bóng vào rổ —

Lăng Tường Xuyên chỉ nhìn thấy Sở Thiên Khoát bị đám bạn học nam kéo vào trận hỗn chiến, những người kia vung tay giơ nắm đấm làm người khác sợ hãi, cô thậm chí còn có thể tưởng tượng được hậu quả sau khi nắm đấm đó đâm vào mặt mình.

Nhưng vẫn không chịu từ bỏ, cô rướn cổ ở ngoài nhìn vào trong, tìm kiếm tung tích của người đó. Lúc đến gần vòng hỗn chiến thì bị người khác kéo tay ra.

“Cậu tránh xa một chút, bị đánh trúng thì phải làm sao?” Là Tường Xuyên.

Lăng Tường Xuyên bực bội, hất tay Tường Xuyên ra, tiếp tục đi ngoài vòng hỗn chiến, quan sát trận chiến. Lúc lơ đãng thấy Tần Duệ đang đứng cách mọi người rất xa, hai tay đặt trên giá đựng bóng, khoe miệng nhếch môi cười.

Trông bộ dạng thì có vẻ rất vui.

Biến thái. Lăng Tường Xuyên mắng một câu trong lòng, mặc dù bản thân cô cũng phải thừa nhận lúc xem trận đấu, tâm trạng cô rất phức tạp, lớn tiếng cổ vũ ban hai, cố gắng hấp dẫn ánh mắt của Sở Thiên Khoát, cứ như hi vọng đối phương có thể chú ý tới mình, thậm chí muốn làm cho ‘đối thủ’ đó tức giận – dù bản thân cô biết đó là suy nghĩ ấu trĩ và ngây thơ vô cùng.

Thậm chí còn hi vọng hẳn thất bại. Vô cùng hi vọng.

Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy số 7 màu trắng mà mình tìm kiếm bị một nữ sinh kéo ra ngoài vòng chiến đấu. Là Dư Châu Châu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, kinh hãi vô cùng, Dư Châu Châu nói câu gì đó xong vội vàng tìm kiếm trong đám người. Lăng Tường Xuyên đột nhiên cảm thấy Dư Châu Châu đang tự trách, lại giống như một cô vợ nhỏ đang tìm chồng mất tích trong biển lớn, vừa yếu đuối nhưng lại rất kiên định – mặc dù tìm sai người.

Cô không quan tâm tình hình trận chiến nữa, ánh mắt khóa chặt lên người Sở Thiên Khoát đang ngăn cản các bạn học, khuyên các bạn trong lớp. Lăng Tường Xuyên đã tự nhắc mình vô số lần, cô chỉ gặp phải một người chơi mất hơn cậu bạn lớn lên từ bé là Lâm Dương mà thôi, cho nên cô đang nhắm tưởng mình thích cậu. Nhưng trong trận đấu lúc này, Sở Thiên Khoát giống như người anh hùng trong câu chuyện bi tráng, không ngừng dẫn dắt những đội viên tệ hại truy đuổi, mặc dù biết rõ điều đó là phí công phí sức, nhưng vẫn không chịu buông tha, bộ dạng đó đã lay động cô.

Cô thậm chí còn thấy đau lòng, vừa hi vọng thất bại làm hỏng đi sự hoàn mỹ của hắn, nhưng lại không muốn thấy sự kiêu ngạo của hắn bị hỏng mất. Sợ Sở Thiên Khoát thất bại, dù chỉ là một trận đấu bóng rổ nhỏ, nhưng cô lại chú ý nhiều hơn bản thân đối phương quan tâm nhiều.

Cuối cùng có một lý hết dừng khí, thừa dịp không ai thấy, nhỏ giọng hỏi hắn, “Không sao chứ?... Vết thương trên trán thế nào rồi? Có bị đụng phải không?”

Sở Thiên Khoát có vẻ không rảnh để nói chuyện cùng cô, vội vàng cười bảo, “Tớ không sao, cậu yên tâm, mau về lớp đi, nơi này nguy hiểm lắm.”

Sau đó lại vui đùa vào sự nghiệp can ngăn bạn học.

Lăng Tường Xuyên đứng ngây người một lát, trong lòng khó chịu, cô chạy về lớp học.

Trong nháy mắt đó, cô đột nhiên hi vọng có người đánh Sở Thiên Khoát một phát tàn nhẫn vào.

Lúc về lớp, Lăng Tường Xuyên nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, chần chờ một lúc, cô quay đầu gọi, “Tần Duệ!”

Sau đó cô ý bước chậm lại, cười nói, “Cùng về đi.”

Lấy lòng, lại kéo thêm một đồng minh, pháp không trách chúng [2].

[2] Pháp không trách chúng: nghĩa là pháp luật không thể thực thi khi tất cả mọi người cùng là tội phạm. Cụ thể hơn là chỉ một hành động xác định nào đó có tính chất quản thể hoặc phổ biến rộng rãi, cho dù hành động đó có chứa nhân tố không hợp lý hợp pháp, thì pháp luật đối với hành động đó cũng khó trừng trị. ‘Pháp không trách chúng’ là một nguyên tắc trong định chế pháp luật, nguyên tắc này thật ra không tồn tại trên các tình huống về mặt pháp lý, nhưng trong đời sống thực tế, loại quan niệm này lại có sức ảnh hưởng với người dân.

“Trạng thái lớp cậu hôm nay có vẻ không tốt.” Lăng Tường Xuyên tìm cái cớ thất bại cho bạn một.

“Hừm, thật ra là do trình độ của bọn họ quá tệ. Sở Thiên Khoát lãnh đạo một đám một sách, thua là chuyện thường mà.”

Lăng Tường Xuyên ngăn người, “Đừng nói thế.”

“Sở Thiên Khoát chơi bóng rổ không tốt lắm, tùy tiện kéo một tên ở ban hai các cậu đều mạnh hơn cậu ta.”

Lúc Tần Duệ nói câu này, vẻ mặt rất bình tĩnh, Lăng Tường Xuyên không biết cô bạn đang đánh giá một cách khách quan hay là có cái nhìn không tốt với Sở Thiên Khoát.

Cho nên không biết nói làm sao.

Lúc gõ cửa vào lớp, ánh mắt cả lớp đều tập trung trên người hai bạn họ, Võ Văn Lục đen mặt hỏi, “Đi đâu đấy?”

Thật ra tiết lịch sử của chủ nhiệm đã bắt đầu được nửa tiếng, hành vi trốn tiết này một cách công khai này là ý vào sự khoan dung của các giáo viên với các học sinh ‘mũi nhọn’ cho nên Lăng Tường Xuyên mới dám làm

“Chúng em. . . . Lớp cũ của chúng em có việc tìm hai đứa em bạn. . . .” Ánh mắt ép hỏi của Võ Văn Lục làm Lăng Tường Xuyên sợ hãi, cố ý nói hàm hồ để kéo dài thời gian suy nghĩ cái cớ cho mình.

“Đi xem trận bóng rổ thôi ạ,” Tân Duệ đột nhiên khai thật, “Vốn phải kết thúc từ sớm, nhưng lại có trận đánh nhau, can ngăn tới giờ mới xong. Xin lỗi thầy.”

“Đánh nhau?” Võ Văn Lục nhủ mày, gật gù với Tân Duệ, “Các em về chỗ đi, lần sau phải xin nghỉ. Cũng là lớp cũ, ban đầu cũng. . . xem như có chuyện bàn giao.”

Nói xong, nhìn Lăng Tường Xuyên một lát.

Lăng Tường Xuyên luống cuống nhìn Tân Duệ im lặng phá hủy lời nói dối của mình, đột nhiên không biết nên nói sao.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 91: Mặt trời mọc đằng Đông, mưa rơi nơi phương Tây

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Một bên trời quang, một bên mây nhiều”

Chạng vạng trước ngày thi, Dư Châu Châu cảm nhận được tâm tình chấp chôn của Ngạn Nhất. Lúc hấn lật sách tạo ra tiếng rất lớn, tốc độ lật sách rất nhanh, cái đầu đóng đưa hơi mạnh làm người ta tưởng tốc độ đọc sách của cậu bạn đã tới cảnh giới khiến người thần phục, nhưng lại thường xuyên lật lại những tờ trước, rõ ràng không nhớ được cái gì.

“Tớ nói nè, người anh em” Mễ Kiều ở sau vỗ nhẹ Ngạn Nhất, “Cậu đừng như thế nữa, bình tĩnh chút được không?”

Ngạn Nhất quay đầu cười ngai ngùng, “Ngại quá, haha, nhưng tớ không lo lắng chút nào.”

“Tôi có hỏi cậu có lo lắng không ả?”

Ngạn Nhất đỏ mặt, quay đầu cố gắng khắc chế tốc độ và âm thanh lật sách, nhưng mà cái đầu vẫn đóng đưa không ngừng.

Dư Châu Châu nghiêng đầu hỏi hấn, “Này, tớ hỏi cậu nè, cậu căng thẳng sao?”

Ngạn Nhất lắc đầu một cái, sau đó lại gật gù.

“Một cuộc thi thôi mà, không phải thi đại học, không có gì ghê hết, sang năm cậu cũng không nhớ cuộc thi này đâu.” Dư Châu Châu thử cổ vũ cậu bạn.

Trong mắt Ngạn Nhất lại xuất hiện tơ máu đỏ hồng. Cậu bạn cười qua loa, cúi đầu lật sách tiếp.

“Này người anh em,” Mễ Kiều lại vỗ vai Ngạn Nhất, “Tốc độ này của cậu là đang lật sách cho hả giận hả?”

Ngạn Nhất luôn là một cậu bạn ăn nói nhỏ nhẹ, hấn quay đầu lại, nhìn Mễ Kiều với ánh mắt nghiêm túc, trong đôi mắt có sự cố chấp và uy hiếp làm Dư Châu Châu ở cạnh thấy sợ hãi.

“Ngày mai sẽ thi, cậu đừng làm phiền tôi.”

Mễ Kiều há mồm tròn mắt, Dư Châu Châu biết điều không an ủi hấn nữa, Ngạn Nhất lại tự do lật sách lần nữa.

Dư Châu Châu nhớ đến bộ dạng bệu bệu ghi chép rồi quệt màu ở những điểm trọng tâm lúc Ngạn Nhất học, thậm chí cả bộ dạng thần kinh lúc viết lại những lời giảng của giáo viên của cậu nữa.

Dư Châu Châu giống như bị nguyên rủa, mỗi lần tới tiết chính trị sẽ buồn ngủ, Ngạn Nhất luôn cho cô mượn vở ghi chép, nhưng quyển vở này càng viết càng nhiều, Dư Châu Châu nhìn đến ghen hợm, muốn tìm trọng điểm ở trong vở cũng không tìm ra.

Nhưng mà làm bài kiểm tra nhỏ bình thường cũng vậy, làm sách bài tập cũng thế, Dư Châu Châu có thể thấy được thành tích của Ngạn Nhất không quá tốt.

Cô muốn nói cho Ngạn Nhất biết, có lúc căng thẳng quá mức, áp lực quá lớn sẽ vỡ tan đấy, dù sao cậu cố gắng chừng nào thì sẽ nhất được kết quả chừng đấy có đôi lúc không chính xác.

Nhưng cô không nói gì hết. Cô biết Ngạn Nhất lúc này sẽ không nghe lọt tai điều gì.

Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên điện thoại rung lên, hai tin nhắn đồng thời được gửi đến.

“Ôn bài thế nào rồi?”

Lâm Dương, Tân Duệ.

Dư Châu Châu nhắn tin trả lời Lâm Dương: Tốt lắm, đứng thứ ba là chuyện bình thường.

Nhắn trả lời Tân Duệ: Cũng thế, chẳng có cảm giác gì.

Cô có thể nói thật cho Lâm Dương biết, còn về Tân Duệ, cô chỉ trả lại câu mà cô bạn thường nhắn lại cho cô. Dư Châu Châu không thích những trò chơi ‘cung đấu’ nho nhỏ này của những bạn học đứng đầu top, nhưng từ những tin nhắn cô đã tìm ra được một quy luật, nếu có báo ôn thi tốt, đối phương sẽ nhắn lại: “Đáng ghét thật, tớ còn đang rối tinh rối mù, đợi cậu đứng nhất”, còn nếu như nhắn báo cô ôn không tốt, đối phương sẽ nhắn lại: “Thôi đi, đừng già vờ nữa”.

Càng quen biết, giọng điệu trong tin nhắn sẽ càng tùy ý, nhưng nội dung không thay đổi. Từ lần cãi nhau không chút nghĩa lý gì về vấn đề thi cử với Tân Duệ hồi lớp chín, cô đã bắt đầu thích mấy chữ: Cũng được, chẳng có cảm giác gì.

Tân Duệ không nhắn tin lại giống như cô nghĩ, nhưng Lâm Dương thì nhắn lại rất nhanh.

“Đứng ba?”

“Ừ, đứng thứ ba có nghĩa là ở trước có đứng đầu và đứng thứ hai.”

Có thể tưởng tượng được bộ dạng tức giận của Lâm Dương rồi.

“Cậu nói xem, lần này tớ có thể đứng trước Sở Thiên Khoát không?”

Dư Châu Châu ngăn người. Cô rất thích sự thẳng thắn của Lâm Dương. Lâm Dương chưa bao giờ bị người khác đề đầu chặc là muốn vượt qua Sở Thiên Khoát lắm nhỉ?

Cô cười cợt, nhún trả, “Đứng thứ hai cũng không tệ, tớ thích đứng thứ hai.”

Dư Châu Châu thật sự thấy đứng thứ hai là một vị trí rất tốt, cho dù có mưa gió gì thì cũng có hạng nhất gánh, hơn nữa còn có không gian tiến bộ nữa.

Quan trọng hơn, những năm tháng thi đứng thứ hai của Dư Châu Châu là quãng thời gian tươi đẹp nhưng ngắn ngủi nhất trong cuộc đời cô.

Rất lâu sau Lâm Dương mới nhận tin trả lời Dư Châu Châu, lúc này cô đã đọc xong các nguyên lý chính trị rồi, điện thoại trong túi quần rung lên một chút.

“Vậy tớ thi đứng thứ hai. Cậu nói thì phải nhớ cho kỹ đấy.”

Tớ nói cái gì chứ? Cô cảm thấy có chút khó hiểu ——

Lăng Tường Xuyên lần đầu cảm thấy căng thẳng trước cuộc thi.

Lần cuối cô đọc qua sách địa lý, Lý Tĩnh ngồi sau cô nói mấy cái kinh độ và vĩ độ, sau đó thử định vị trong đầu.

“Vĩ độ Bắc 40°, kinh độ Đông 115°?”

“Chắc là ở gần Bắc Kinh nhỉ? Hoa Bắc Trung Quốc.”

“Ừ, đúng rồi.”

Thở dài một tiếng, cứ như đây không phải là tự kiểm tra, mà là sự lựa chọn giữa việc cắt dây xanh hay dây hồng của một quả bom vậy.

Lúc học tự học buổi chiều luôn có cảm giác lo lắng bất an, thậm chí lúc xem sách sử, mỗi khi thấy có chút kiến thức không thuộc, cô luôn có cảm giác buồn bực xấu hổ lại vui mừng không ngớt.

Trong tiềm thức của Lăng Tường Xuyên, tất cả mọi người đều chú ý đến cuộc thi lần này, mọi người đang suy đoán ai là người đứng đầu ban xã hội năm nay.

Lăng Tường Xuyên nghĩ tới Sở Thiên Khoát, hẳn có hiểu kỳ tới việc ai là người đứng đầu ban xã hội không?

Không thể mất mặt, tuyệt đối không thể.

Huống chi bây giờ Lăng Tường Xuyên cảm thấy nếu không thi được hạng nhất thì mình chẳng khác gì phế vật, tình huống hiện tại là Võ Văn Lục có chút ý kiến với cô, trong lớp có không ít bạn học trao đổi không ngừng đá kích cô trong tối ngoài sáng, cô cần cuộc thi lần này, cô phải lấy hạng nhất trong kì thi này để làm thuốc thần san bằng mọi thứ.

Thu dọn những đề thi môn văn, bên trên có không ít đề đã làm xong hết. Lăng Tường Xuyên xoắn xuýt, không biết nên làm tiếp một đề hay đi ngủ để đường sức cho kì thi ngày mai.

Lúc ngăn người thi tiếng chuông kết thúc buổi tự học vang lên ——

Tân Duệ cảm thấy chưa đọc sách xong, cô quyết định không đi căn tin ăn tối, gặm miếng bánh mì để tiết kiệm thời gian. Mang chai nước ra ngoài lấy một ít nước nóng, đang đợi nước sôi thì thấy Sở Thiên Khoát và Lâm Dương đang xé túi đồ gia vị bên bệ cửa sổ.

Động tác của hai người rất nhanh, sau đó Lâm Dương cười ha ha nói, “Lần này cậu lại thua rồi!”, sau đó ôm hộp mì đến chuẩn bị lấy nước nóng.

Sở Thiên Khoát ngạc nhiên hỏi, “Sao lần nào cậu cũng đồ nhanh thế?”

Lâm Dương lắc ngón trỏ, “Thế cậu nói cho tớ biết sao lần nào cũng thi đứng nhất đi?”

Sở Thiên Khoát nở nụ cười, “Tớ nói cho cậu biết, hạng nhất cũng nhường cậu luôn, lần sau cậu đề tớ úp mì thắng là được, đồng ý không?”

Lâm Dương lắc đầu, “Ai thêm làm hạng nhất chứ, tớ thích hạng hai.”

Sở Thiên Khoát tới cạnh cậu, mở khóa vòi nước để lấy nước nóng, “Tại sao thế?”

Lâm Dương im lặng không trả lời, lúc Tân Duệ tưởng hai người họ kết thúc đề tài thì nghe Lâm Dương bảo, “Bởi vì có người thích tớ thi đứng hai.”

Giọng nói có chút được sùng mà kinh, còn có chút khoe khoang.

Sở Thiên Khoát hiểu ký, “Ài? Lăng Tường Xuyên à?”

Tân Duệ đóng kín chai nước của mình.

“Sao lại là cậu ấy được chứ? Trong mắt con nhóc đó mà có tớ à? Cậu biết rõ trong lòng.”

Giọng Lâm Dương không mang một chút bất mãn nào, nhưng lại có chút chế nhạo. Tân Duệ thấy được nụ cười bình thản của Sở Thiên Khoát, làm bộ suy nghĩ.

“Tớ biết rồi, là Dư Châu Châu.”

Sự chế nhạo của Lâm Dương bị bắn ngược trở về. Sở Thiên Khoát dựa vào tường, cười xấu xa, làm bộ ‘nhóc con như cậu mà dám đấu với tớ à’. Lâm Dương nhìn hấn ngây người, nước nóng trong ly mì tràn ra ngoài, cậu ta gào một tiếng rồi ném cả ly mì đi.

Sở Thiên Khoát cười trên sự đau khổ của người khác, nhưng giọng cười vẫn dịu dàng như thế, đây cứ như là kiểu từ tính đặc thù của hắn vậy.

Vì nghe lén cuộc nói chuyện của bọn họ, nên Tân Duệ giả vờ rót thêm mấy ly nước gần đó, cô đột nhiên cảm thấy vô vị, ly nước nóng trong lòng cô thấy ngứa, cúi đầu bước vội, không muốn nghe thêm cái gì nữa.

Thì ra Lâm Dương không lúng túng vì đứng thứ hai như cô nghĩ. Thì ra Dư Châu Châu bình thường lạnh mặt bình thản, nhưng cũng biết nói lời ngon tiếng ngọt. Thì ra bọn họ biết Lăng Tường Xuyên, thì ra mình là người trong suốt dù đứng cạnh họ lâu như vậy.

Thì ra trước giờ có mỗi cô khổ sở.

Tân Duệ đột nhiên cảm thấy cuộc thi ngày mai giống như một màn diễn múa không có khán giả của mình cô ——

Trường thi ban xã hội được xếp rất đơn giản, ban ba và ban bảy ngồi xen kẽ với nhau, vị trí là xếp hạng đầu vào hội thi trung khảo. Cho nên Dư Châu Châu ngồi bàn một, sau đó là Lăng Tường Xuyên, rồi tới lượt Tân Duệ.

Bàn thứ tư là ai ngồi thi không ai quan tâm cả.

Tân Duệ nhìn chăm chăm bóng lưng của Lăng Tường Xuyên, cô cởi áo khoác đồng phục, lộ chiếc áo sơ mi màu vàng xinh đẹp bên trong, sau lưng có hình thêu con bướm, Tân Duệ nhìn rất đau mắt.

Có thể mặc áo đồng phục của cậu vào được không? Cậu không thấy lạnh à?

Giám thị môn văn đã bước vào phòng thi, Tân Duệ nằm trên bàn, sự lạnh lẽo của bàn áp lên mặt cô.

Trong phòng vang tiếng bút viết lên giấy xoèn xoẹt.

Tân Duệ vẫn cúi đầu, cái cổ hơi đau, cô không muốn ngẩng đầu nhìn con bướm kia.

Thi môn văn xong, Lăng Tường Xuyên lo lắng nhìn Dư Châu Châu ngồi bàn đầu, cô không nói được tại sao, cứ như chỉ cần đối phương quay đầu cười một cái, hai người có thể chào hỏi một cách bình thản.

Lăng Tường Xuyên lo lắng, hình như cô ngày càng quan tâm sự phản ứng của người khác rồi.

Sự yêu thích và căm ghét nơi khóe mắt, dù là một người không chút tiếng tăm gì cũng làm cô trần trọc không thôi.

Cuộc sống như vậy bắt đầu từ khi nào? Lúc cô đang cau mày thì Dư Châu Châu quay đầu hỏi.

“Chiều nay thi mấy giờ vậy?”

“Một rưỡi.”

“Cảm ơn.”

“Châu Châu!” Lúc Dư Châu Châu quay đầu lại thì nghe thấy Lăng Tường Xuyên gọi một tiếng.

“Thi tốt không?” Lăng Tường Xuyên biết hỏi cũng như không, dù đối phương trả lời thật hay giả cũng chẳng có ý nghĩa gì với cô.

Dư Châu Châu nghĩ một lát, “Cũng giống mọi người vậy, bởi vì dù không biết cũng có thể viết vào chỗ trống được, tớ không quan tâm đúng sai, tớ chỉ thấy tớ thi khá ổn.”

Lăng Tường Xuyên ngẩn người, đột nhiên thấy thả lỏng không ít, “Thật à? Môn toán chiều nay cố lên nhé!”

“Ừm,” Dư Châu Châu gật gù, “Cậu cũng thế.”

Dư Châu Châu nói xong thì đứng dậy đi căn tin ăn cơm, Lăng Tường Xuyên phát hiện Tân Duệ ở sau không động tĩnh, nhưng không hiểu sao cô lại chẳng muốn quay đầu nói chuyện với cô bạn.

Cô vẫn nhớ cô bạn này phá hủy lời nói dối của cô trước mặt Võ Văn Lục và các bạn trong lớp, nhưng lại làm về mặt vô tội. Rõ ràng là một cô bạn lạnh lùng kiêu ki, nhưng lại có thể ở chung với bà tám Trần Đình của lớp, đúng là khiến người khác khó hiểu.

Nếu như đứng đầu không phải cô, vậy cô thà để Dư Châu Châu ngồi vị trí đó còn hơn Tân Duệ.

Dù sao nhất định không phải là Tân Duệ.

Dư Châu Châu vừa ra khỏi phòng thi, chưa đi được mấy bước đã thấy Bôn Bôn. Người xung quanh rất nhiều nên cô không đến chào hỏi hân.

Cô bạn tên Liễu Liên kéo tay áo Bôn Bôn làm nũng, Bôn Bôn lại nghiêng mặt nháy mắt với Dư Châu Châu mấy cái.

Dư Châu Châu trừng mắt lại.

Lúc đi trên đường, cô nghe thấy câu hỏi làm cô mỉm cười.

“Câu thứ ba môn văn cậu chọn đáp án nào?”

“Câu ba ấy hả?”

“Là cái câu cách dùng từ ‘nhiên’ ấy.”

“À, cái đề đó hả, tớ chọn... hình như là C á, còn cậu thi sao?”

“Chết rồi, vậy tớ sai rồi, tớ chọn B, sao giờ?”

“Nói gì đấy, nhất định là do tớ làm sai.. Nghĩ lại, không phải bảo chọn đáp án sai sao? Thi xong rồi, kiểm tra đáp án làm gì chứ?... Đúng rồi, cái câu sai ngữ pháp kia cậu chọn đáp án nào?”

Cô đang cười khúc khích thì đuôi tóc bị người khác lôi nhẹ một cái.

“Đang cười gì thế?”

Là Lâm Dương. Dư Châu Châu phát hiện cậu xuất hiện quá thường xuyên trong cuộc sống của mình, bọn họ gần như ngày nào cũng gặp nhau, hơn nữa thường gặp ở căn tin nên không tránh được việc ăn cơm chung.

Cứ như đã hẹn trước vậy.

Lâm Dương cứ như đang oán hận scandal còn chưa truyền đi khắp mọi góc ngách.

“Lâm Dương...” Dư Châu Châu muốn mở miệng hỏi cậu có thể cho tớ ăn một bữa cơm được không, đột nhiên nhớ tới buổi chiều sẽ thi toán, cô không muốn làm cậu buồn, nếu tâm trạng không tốt, thi tệ thì là lỗi của cô rồi?

“Chuyện gì?” Lâm Dương lập tức nhìn cô với vẻ mặt một đứa nhỏ tò mò.

“Tớ...” Dư Châu Châu nghẹn lời, “... Cậu... Cậu... Cậu ba đề văn cậu chọn đáp án gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 92: Bụi trần nơi trái tim ai?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Nước quýt làm chua mắt ai?”

“Cậu đã nghe bài mới của Châu Kiệt Luân chưa? Rất hay đó!” Trần Đình nói với Tân Duệ đang ngồi cạnh mình, lúc lọt vò quýt, nước văng vào mắt Tân Duệ, cô không phát hiện nước mắt bên mắt trái Tân Duệ chảy xuống, tự nói với mình.

“Bây giờ điểm của Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu rất sát nhau, Lăng Tường Xuyên thi toán được 145 điểm, cao hơn Dư Châu Châu 5 điểm, nhưng anh văn và ngữ văn của Dư Châu Châu cộng lại cao hơn Lăng Tường Xuyên 12 điểm, lịch sử địa lý lại bằng điểm, nhưng điểm môn chính trị của Dư Châu Châu lại rất tệ – cực kì tệ luôn, tệ đến mức khó tin, Lăng Tường Xuyên thi được 93 điểm mà cậu ta chỉ có 77 điểm, lần này không có thuốc chữa rồi. Cậu nói có kì không, cô không phải luôn nói môn chính trị dễ học nhất sao?”

Tần Duệ sờ mũi, không nói gì.

Mấy hôm nay, Tần Duệ dùng phép cộng trừ tính nhầm với vận tốc ánh sáng, mỗi lần thi xong cô sẽ dùng môn toán để kiểm tra điểm số một lần, trái một lần phải một lần, cộng một lần trừ một lần...

Dù tính thế nào thì điểm cô vẫn thấp hơn Lăng Tường Xuyên. Cho dù tính thế nào, đáp án cuối cùng vẫn giống nhau. Toán thi không tốt, ngữ văn thi bình thường, anh văn cũng bình thường, thành tích tổng hợp không tệ, nhưng không tốt đến mức có thể san bằng chênh lệch.

Nhưng điều duy nhất là cô chưa hi vọng mình có thể đứng đầu lần này, cho nên không đứng nhất cũng là đương nhiên, không mất mặt.

Tần Duệ ngẩng đầu nhìn gương mặt tươi cười của Lăng Tường Xuyên, muốn nhấn cho Dư Châu Châu một tin, lúc cầm điện thoại ra, màn hình đen của điện thoại phản chiếu về mặt của cô, gương mặt ngấm đen lạnh lùng, khoe miệng hơi rừ xuống.

Lần này cô thấy nước quýt lại văng vào mắt mình rồi —

Mấy hôm nay Lâm Dương thấy rất hài lòng.

Hạng hai ban xã hội, Dư Châu Châu. Hạng hai ban tự nhiên, Lâm Dương.

Cậu hận không thể kéo mấy đứa bạn đi qua hỏi, “Có phải tổ hợp này rất xứng không?”

Tâm tình của mọi người rất tốt, con đường của Lâm Dương rộng mở, Lăng Tường Xuyên thờ phào nhẹ nhõm, Sở Thiên Khoát vẫn như ngày thường, Dư Châu Châu chẳng có chút rung động nào.

Lâm Dương thậm chí còn nhớ tới bài hát cậu chưa từng nghe, [Cuộc sống của chúng ta tràn ngập ánh mặt trời].

Cứ đến trưa hàng ngày, cậu vui vẻ chạy tới gần ban bảy, đội Dư Châu Châu đi ra thì đi theo đằng sau, lúc gần tới căn tin thì kéo đuôi tóc của cô, làm về mặt “trùng hợp ghê”.

Hành động hôm nay thuận lợi như mọi hôm. Lâm Dương hài lòng nhìn nụ cười mệt mỏi của Dư Châu Châu, cứ như đã bắt đắc dĩ không muốn nói thêm về sự trùng hợp này nữa rồi. Trước đây Lâm Dương luôn thấy nụ cười này sẽ làm cậu tức giận, đau lòng nhưng giờ cậu đã thấy rõ bức tranh trong lòng, cậu xem Dư Châu Châu giống như mấy viên đá cần sử dụng những lực mạnh kia để đánh vỡ. Dù sao, khi cô quen với việc có cậu ở cạnh, thì nhất định sẽ coi cậu là đối tượng kết hôn, hoặc là một người thân thiết nào đó.

Dù sao tình thân xưa nay không phải thần bí gì, từ việc không biết gì, không ngừng ở cùng nhau, không ngừng cung cấp sự ấm áp và tình yêu, cuối cùng, cô sẽ không rời khỏi cậu.

Bù đắp tinh thần bị thiếu hụt do cậu làm mất kia. Lâm Dương kiên định cho rằng, Dư Châu Châu lười biếng lãnh đạm đó cần được cứu vớt.

Chỉ là tình thân mà thôi. Còn tình cảm của cậu, cho dù mỗi lần Lâm Dương nghĩ đến sẽ đỏ mặt, nhưng cậu quyết định để đó đã.

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy sau lưng có bàn tay kéo lại.

Đường Vũ Ninh nháy ra từ sau lưng Lâm Dương, cười cợt nhà với Dư Châu Châu, “Em gái, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được em rồi, hơn tháng nay, cứ mỗi lần hết tiết thì chân Lâm Dương như bôi dầu vậy, anh em không cần, thì ra chạy tới tìm cô em...”

Gương mặt Dư Châu Châu vẫn bình thản như nước, không có chút phản ứng nào khi nghe câu nói đùa đó, cứ như Đường Vũ Ninh đang nhảy nhót tung búng kia chỉ là một con chó, con mèo nào đó thôi.

“Tôi thay mặt nấy anh em chúng tôi, chúc mừng cậu trở thành dì ba sau Lăng Tường Xuyên và Tường Xuyên! Tôi nói cho cậu biết, đừng giận nhé, thật ra cậu mới là người may mắn nhất đấy, dì ba thường là người được yêu thương và sủng ái nhất trong mấy bộ phim với tiểu thuyết đó!!”

Lâm Dương giật mình, đá Đường Vũ Ninh một phát, cậu bạn cười hi hi với Dư Châu Châu, bảo, “Cậu xem này, cậu nhỏ nhà chúng ta có chút thể dục thể thao, tính khí nóng này, quá nóng này, nhưng mấy cậu nhỏ thường thể, cậu chịu khó chút nhé!”

Dư Châu Châu im lặng dựa vào cạnh bàn nhìn hai người họ đùa giỡn, cô cười nhạt. Lâm Dương đột nhiên ý thức được, hàm ý của nụ cười kia nghĩa là không kiên nhẫn.

“Đường Vũ Ninh.” Lâm Dương không cười nữa, dùng động tác giữ cậu bạn lại, nghiêm túc gọi tên hắn.

Đường Vũ Ninh sững sờ một chút, là lười rồi xoay người bỏ chạy.

Dư Châu Châu đứng đối diện Lâm Dương, không nói gì, cậu cảm thấy lưng từng vô cùng, đang định cười nói sang chuyện khác, Dư Châu Châu mở miệng nói, “Lâm Dương, cả tháng này tớ chỉ mới bỏ 20 đồng cho tiền ăn thôi.”

Lâm Dương không ngờ Dư Châu Châu nói đến chuyện này, cậu gái đầu nói, “Tớ không quen để bạn học nữ trả tiền, nếu như cậu thấy vậy không ổn... lần này cậu trả?”

“Tớ không nói cái này,” Dư Châu Châu dờ khóc dờ cười, “Ý của tớ là, chúng ta nên tách ra ăn thôi.”

“Không có ý mà,” Lâm Dương mở mắt nói xạo, “Chỉ là do trùng hợp thôi, tớ ăn một mình, cậu cũng ăn một mình, ngồi cùng một bàn thì có gì đâu?”

“Trùng hợp thật sao?” Dư Châu Châu ngắt lời cậu.

Lâm Dương im lặng, lưng từng nhìn cô.

“Lâm Dương, ý của tớ...”

“Tớ biết,” Lâm Dương gấp gáp, “Tớ biết cậu muốn nói cậu không trách tớ. Dù cậu trách tớ hay không, tớ chỉ muốn nói cho cậu biết, sau một năm bị cảm giác mang tội hành hạ, tớ không muốn áy náy tiếp nữa. Việc đó chỉ là trùng hợp, tớ không biết bởi vì cuộc gặp mặt của tự mình mà làm lỡ thời gian đi du lịch của nhà cậu, tớ cũng không biết họ xảy ra chuyện trong thời gian đó. Tớ không biết trước được tương lai, nên không thể ngăn cản được điều đó. Nhưng tớ vẫn muốn bồi thường, tớ không thể mang lại những thứ mà cậu mất đi, nhưng tớ có thể thay thế bọn họ... chăm sóc cậu.”

Lời nói của cậu càng ngày càng nhỏ, tới mấy chữ cuối thì nẹt đó bùm.

“Lâm Dương, tớ... cậu không cần phải bồi thường tớ.” Lời nói của Dư Châu Châu như đang dội một thau nước lạnh cho Lâm Dương vậy, “Một chút cũng không cần.”

“Những lời nói khi đó là do tớ bị đá kích quá lớn, không biết lựa lời để nói. Tớ đã nói rồi, đó không phải lỗi của cậu... cũng không phải, cũng không phải lỗi của tớ, tớ đã nghĩ thông rồi, tớ không muốn chìm đắm trong nỗi đau quá khứ nữa, nó giống như mấy đứa nhỏ bị tự kỉ vậy...” Dư Châu Châu cười cười, cô chỉ định đùa chút nhưng lại phát hiện người đối diện không cười.

“Tớ rất tốt. Có thể khác với trước đây, cậu cũng phải thông cảm cho tớ, bởi vì bây giờ tớ không còn không lo không buồn như trước được nữa, nhưng tớ không phải là người bị bệnh tâm lý. Cho tớ thời gian, tớ sẽ khôi phục từ từ. Tớ sống rất tốt, không tự trách mình, không từ bỏ việc học, cậu không cần tự trách làm gì, cũng không cần bồi thường tớ cái gì cả.”

Lâm Dương cúi đầu, không nói gì. Sau khi Dư Châu Châu nói những lời này xong, lòng cô cũng không tốt như cô nghĩ.

“Nhưng tớ không đền bù cho cậu,” Lâm Dương ngẩng đầu lên, “Tớ đang đền bù cho bản thân mình.”

“Lâm Dương...”

“Tớ không nói thẳng cậu. Nhưng cậu không giống trước kia. Trong mắt cậu không có nhiệt tình, cậu không thích cười, không còn sức sống, cũng không có... không có giấc mơ... Tớ muốn tìm cậu về.”

Dư Châu Châu nở nụ cười.

Cô phải nói với Lâm Dương thế nào đây? Giấc mơ của cô đã chết rồi. Từ bé đến lớn, chấp niệm của Dư Châu Châu chỉ có một, đó là trở nên tốt hơn, cho dù thi kể chuyện, thi Olympic hay Chấn Hoa, chỉ là một phần của ‘trở nên tốt hơn’ mà thôi. Trước kia cô chưa từng nghĩ tới việc tại sao phải cố gắng sống tích cực, tại sao phải chăm học làm đũa trê tốt, tại sao không thể sống giống như tên xấu xa Bôn Bôn. Cô chỉ có thể tự nói với bản thân rằng, vậy là đúng.

Chỉ khi giấc mơ càng rõ dần, cô mới biết rằng, cô chỉ muốn mẹ sống tốt mà thôi. Cả nửa đời mẹ luôn xoay chuyển quanh cô, thậm chí dấu ấn cô nhí quả phụ và con riêng đã ăn sâu lên người bà bằng một phương pháp không thể gạt rửa được, nhưng cô có thể thay đổi nửa đời sau của mẹ.

Cô vì cơ hội hạnh phúc đó nên mới từ chối lời mời trở thành nữ hoàng vinh hoa phú quý của công tước thò, ngoan ngoãn đi theo mẹ trên con đường đầy gió lạnh dài đằng đằng và nhảm chán kia.

Vận mệnh đã cho mẹ con cô cơ hội. Dư Châu Châu cũng thấy mình chưa từng lãng phí cơ hội vậy, cô đã cố gắng để có được hạnh phúc đấy. Nhưng mà sau khi mẹ mất, cô không cần phải quá cố gắng nữa rồi.

Lúc Dư Châu Châu đốt tiền vàng mã, cô chưa bao giờ lầm bầm nấy câu ‘mẹ cầm tiền đi’ gì đó, cô không tin chuyện linh hồn của người chết, bởi vậy cũng không tin chuyện ‘mẹ ở trên trời nhìn cô’.

Buổi tối, cô nằm im trên giường, tự hỏi mình, nếu bây giờ cô sa đọa thành một con bé lưu manh, hoặc bỏ học đi ăn xin thì thế nào nhỉ? Nếu như lúc này Chu Thẩm Nhiên và mẹ hán xuất hiện lần nữa thì sẽ thế nào?

Bọn họ sẽ sảm hối hay là cười nhạo và nhục mạ, cô điều mẹ sẽ không nghe thấy.

Mẹ không nghe thấy nên cô cũng không để ý.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy mình đã tự do, tự do đến mức cô có thể vác vali đi bất kì đâu ngay lập tức. Cô co lại trên giường, nỗi sợ hãi và cô đơn bủa vây lấy cô.

Một năm này, cuộc sống của cô chỉ một màu trắng xám. Cô giống như đóng hết tất cả cảm quan lại, nếu không phải ngày nào Trần An cũng gọi điện, nhắn tin nói chuyện với cô, yêu cầu cô kể chuyện hằng ngày của mình cho anh nghe – vậy có khi cô sẽ thành Ayanami Rei / 1/ thứ hai trong cuộc sống đây nhỉ?

[1] *Ayanami Rei: là một nhân vật hư cấu trong anime Shin Seiki Evangelion.*

Sao có thể tìm cô trở về được chứ? Cô nhìn Lâm Dương chăm chăm, nhìn chăm chú đến mức tầm mắt mờ hồ, duỗi tay sờ mặt mình thì phát hiện đây là nước mắt.

Cô không thấy rõ phản ứng của người đối diện, chỉ xoay người rời khỏi đó —

Lúc Lăng Tường Xuyên ôm [Khi chòm sao loài người lỏng lẻo] đứng im ngoài cửa ban một, cô nở nụ cười dịu dàng làm các bạn học đi ngang qua phải quay đầu nhìn cô mấy cái.

Sở Thiên Khoát đi ra, trông có vẻ còn buồn ngủ.

“Mới ngủ dậy à?”

“Ừ.” Hần vỗ vỗ má cho tỉnh táo lại, “Cậu đọc xong rồi hả?”

“Đọc xong rồi, cảm ơn cậu.” Cô trả lại sách cho hắn.

“Đứng rồi, chúc mừng cậu, nghe bảo cậu thi đứng hạng nhất. Mặc dù không khác gì đáp án tờ giấy, nhưng vẫn phải chúc mừng cậu.”

Lăng Tường Xuyên có thể thấy được một đóa hoa đang nở trong lòng cô.

“Nếu nói vậy, thì phải chúc mừng cậu mấy lần đây? Chúc mừng nhiều quá cũng nhảm chán lắm đó, lúc nào cậu thử rút hạng một lần để trở thành trò cười cho đám người phạm tội tở đi chứ, tới lúc đó tớ sẽ tới cười nhạo cậu một chút.”

“Rút hạng? Được, trước khi tốt nghiệp cấp ba, tớ sẽ để cậu cười nhạo tớ một lần.”

Mặt Lăng Tường Xuyên biến sắc.

Hắn giận rồi à?

“Không phải, tớ không có ý đó.”

“Hả?” Sở Thiên Khoát bị lời phủ định của cô làm ngẩn người, sau khi Lăng Tường Xuyên bình tĩnh lại thì tự mắng mình ngốc.

“Tớ... tớ về lớp đây.” Lăng Tường Xuyên cúi đầu nhìn mũi chân của mình.

“Được, có sách gì hay thì tới tìm tớ.”

Cô nở nụ cười cay đắng, nhìn bóng lưng biến mất ở cửa ban một của Sở Thiên Khoát.

Cô phải nhiều năm sau, hẳn sẽ không nhớ nổi mặt của cô, trong đầu chỉ nhớ mấy tên quyền sách không?

Lăng Tường Xuyên nghiêng đầu rời khỏi đó.

Được, hẹn gặp lại, cậu bạn thư viện.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 93: Sự kiêu ngạo không thể cứu chữa của tôi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Giả tạo”

Tối giáng sinh, Dư Châu Châu đứng ở trạm xe buýt một mình.

Sau cuộc thi Tân Duệ không muốn lãng phí nửa tiếng đứng chờ người ở trạm xe buýt nữa, cho nên luôn ở trường tự học cả tiếng rồi mới đi về.

Dư Châu Châu thay đổi chân luân phiên để giảm bớt cái mỏi cho chân.

Cô tặng cho các bạn trong lớp mấy tấm thiệp chúc mừng lễ giáng sinh, Mễ Kiều và Ngạn Nhất vui vẻ nhận lấy, sau đó một người báo chữ mình xấu, một người thì nói xin lỗi mười lần vì không mua quà đáp lễ giáng sinh cho Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu cười cười, từ bé cô luôn gặp được bạn cùng bàn và bàn sau đáng yêu ảm áp.

Ngạn Nhất thả quyển vở xuống bàn, nằm ì lên bàn, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy cậu bạn đã mệt đến mức không thể gượng nổi nữa.

Thành tích của Ngạn Nhất trong cuộc thi lần này không tốt. Mỗi khi phát bài kiểm tra, mặt cậu bạn trắng đi một chút.

Có lần Dư Châu Châu tới ngày đầu tây vào buổi thể dục, cô ở trong lớp học thì thấy Ngạn Nhất không ra ngoài học.

Lúc này cô mới phát hiện, từ trước giờ Ngạn Nhất chưa bao giờ học thể dục cả. Nam sinh của ban xã hội rất ít, cho nên các thầy cô cũng mặc kệ, Ngạn Nhất luôn xem tiết thể dục là buổi tự học của mình.

Dư Châu Châu đau đóm nằm nhoài lên bàn, đột nhiên mở miệng hỏi, “Ngạn Nhất, sao cậu phải cố gắng đến thế?”

Ngạn Nhất nhìn Dư Châu Châu đề phòng, “Tớ không giống cậu, không cần cố gắng cũng có thể...”

“Vậy sao cậu phải đạt được thành tích tốt?”

“Bởi vì... Tớ muốn đậu trường đại học tốt.”

“Vậy tại sao lại thế?”

“Thì vào đại học tốt, sau đó thì nghiên cứu sinh, sau đó tìm công việc tốt.” Đối mặt với thái độ nhàm chán của Dư Châu Châu, Ngạn Nhất cũng thả lỏng hơn.

“Kiếm tiền, cưới vợ tốt?”

“...Ừ.” Nói thoải mái vậy... Ngạn Nhất đỏ mặt nhìn Dư Châu Châu nói với giọng điệu bình thường.

“Vợ con ngồi ở cạnh lò sưởi,” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Vậy thi đại học tốt ra, trở thành người thành đạt thì cũng có vợ đẹp hơn, con có gen tốt hơn một chút, sau đó ở gần lò sưởi hơn một chút?”

“...” Ngạn Nhất không muốn nói gì nữa.

“Nhưng mà,” Dư Châu Châu giống như tự nói với bản thân, “Con trai của cậu có thể không thông minh, cho nên sẽ lấy việc chăm chỉ đọc sách học tập để bù cho điều đó, sau đó thi vào trường cấp ba, đợi đến khi cậu bé thi vào cấp ba...”

Cô dừng lại, quay đầu nhìn Ngạn Nhất chăm chăm rồi bảo, “Sẽ giống cậu như bây giờ.”

Ngạn Nhất đột nhiên thấy vô lực, hần cố gắng ném những lời Dư Châu Châu vừa nói ra khỏi đầu, cúi đầu cứ như đang tự thôi miên bản thân, “Tớ không hiểu đạo lý của cậu, tớ chỉ biết không thể lãng phí tiền của ba mẹ mình. Nhà tớ không giàu, để tớ được vào Chấn Hoa học, họ đã bỏ năm, sáu vạn để nhờ người ta, tớ không có thời gian nghĩ mấy đạo lý đó.”

“Tớ chưa từng nói đạo lý gì với cậu cả,” Dư Châu Châu nở nụ cười, “Ngạn Nhất, cậu có giấc mơ nào không?”

Ngạn Nhất đưa mắt nhìn bài thi toán, không muốn để ý cô, nhưng miệng lại bật thốt, “Vợ con ngồi đầu lò sưởi.”

Dư Châu Châu cười ha ha, Ngạn Nhất sờ mũi.

“Thật ra...” Ngạn Nhất đột nhiên nói, “Lúc bé tớ được học vẽ, học rất lâu, khoảng hơn năm năm. Thầy của chúng tớ bảo tớ vẽ kí họa rất tốt, tuy màu sắc thì hơi tệ, nhưng bố cục là rất tốt. Nhưng ba mẹ tớ bảo cái này không thể kiếm tiền nữa nên lên lớp hai không cho tớ học nữa.”

“Cho nên?”

“Cho nên... tớ rất muốn trở thành một họa sĩ vẽ manga. Tớ muốn đi Tokyo, đi theo một tác giả truyện tranh, làm trợ lý cho người đó, sau khi học xong thì trở về...” Hắn nói với vẻ mặt kích động, sau đó ngán người rồi nằm nhoài lên bàn học, nghiên cứu hình học, không nói chuyện với Dư Châu Châu nữa.

Dư Châu Châu nâng cằm nhìn bầu trời xa xăm.

Giấc mơ rất giống Tần Duệ.

Khó trách Ôn Miểu từng nói, “Tokyo ở rất xa.” —

Giáo viên dạy anh văn ban ba là một ông lão người Úc, gầy gò đến mức khiến người ta cảm giác chỉ một cơn gió cũng thổi ngã ông. Lăng Tường Xuyên rất hâm mộ những đứa trẻ ngoại quốc, cuộc sống của bọn họ không có áp lực gì cả, thích đi đâu thì đi đấy.

Châu Âu, Bắc Mỹ, Brazil, Ấn Độ, Trung Quốc, Nhật Bản, Mông Cổ... Ông lão này đã đi khắp nơi trên thế giới rồi.

Ông ấy cực kì bất đắc dĩ với việc làm bài tập của học sinh Trung Quốc, nhưng cũng không có cách nào thay đổi cả. Dù sao lúc thi đại học, việc phát âm chỉ là một vấn đề nhỏ, thời gian cấp bách nên không ai có hứng thú nói chuyện với ông cả.

Cái thời đại nhìn thấy một người ngoại quốc rồi hỏi vấn đề nhàm chán như kiểu, “What do you like about China? Do you like Chinese food?” đã qua rồi.

[Tạm dịch: Bạn thích cái gì ở Trung Quốc? Bạn có thích ăn đồ ăn Trung Quốc không?]

Điều làm Lăng Tường Xuyên giật mình là Tần Duệ luôn âm u ít nói kia lại là một trong số ít người tích cực với môn học này. Ấn tượng của cô với cô bạn Tần Duệ u ám này là ‘nếu không thi đại học thì không học’, cho nên sự hăng say của cô bạn trong tiết học này làm Lăng Tường Xuyên thấy kì lạ.

Phát âm của Tần Duệ không quá xuất sắc, cô bạn mang theo khẩu âm Trung Quốc khi nói tiếng Anh, nguyên nhân hẳn là do ít giao tiếp với người nước ngoài. Mặc dù nói khá lưu loát, nói chuyện không có vấn đề gì nhưng không xuất sắc chút nào.

Lăng Tường Xuyên chán nản ngồi nghe giảng, đột nhiên nghe thầy giáo kêu hỏi đã từng gặp kẻ trộm ở trên xe buýt chưa.

Cô không thích giờ tay. Trước kia thầy từng nói, ông hi vọng các bạn học có thể trực tiếp đứng dậy nói những điều mình thích, thậm chí còn cô vũ mọi người, “Chỉ cần đứng lên một lần thì lần sau sẽ thấy dễ dàng hơn nhiều, các trò cũng sẽ thích cảm giác đứng cam nói chuyện bằng tiếng Anh như vậy hơn.”

Lăng Tường Xuyên không nghĩ gì mà đứng phát dậy, bắt đầu dùng giọng tiếng Anh mà cô từng học theo kênh Disney hồi bé, rồi học theo chương trình tiếng Anh của Cambridge để nói kinh nghiệm gặp kẻ trộm trên xe buýt của mình, nói xong thì thấy vẻ mặt của thầy giáo hơi kì lạ, các bạn xung quanh cũng dừng bút mà nhìn cô rồi nhìn ra sau lưng cô.

Lăng Tường Xuyên dừng nói, xoay người thì thấy Tần Duệ cũng đứng.

Lúc cô không ngừng đầu, Tần Duệ cũng giơ tay lên, thầy giáo chỉ tay vào cô học sinh đã giơ tay lần thứ năm trong tiết học, không ngờ Tần Duệ chưa nói gì thì cô đã đứng dậy trả lời lưu loát bằng tiếng Anh, Tần Duệ từ ngạc nhiên đến bực bội, thử mở miệng nói mấy câu nhưng khi thấy đối phương nói năng lưu loát không chỗ hở, cô cảm thấy lúng túng, không thể mở miệng, đứng không xong mà ngồi cũng không được.

Cô bạn mím môi thành một đường thẳng.

Lăng Tường Xuyên che miệng lại.

Giả tạo.

Lăng Tường Xuyên le lưỡi.

Giả tạo.

“Sorry.” Lăng Tường Xuyên nói.

Giả tạo.

Trong lòng Tần Duệ chỉ còn một từ này mà thôi. Lăng Tường Xuyên ngồi xuống vùi về mặt mình chỉ vô tình làm những hành động đó thôi.

Để lại Tần Duệ đứng đờ ở đó, thầy giáo ra hiệu Tần Duệ nói tiếp, nhưng cô bạn phát hiện, sau khi nghe giọng tiếng Anh của Lăng Tường Xuyên, cô không thể nào nói được nữa.

Không mở miệng được, sự sợ hãi đã biến mất năm đó đột nhiên xuất hiện. Cô thấy được vẻ mặt lạnh lùng của cô giáo ngữ văn hồi sơ trung, đầu cô ong ong, không nghe được gì cũng chẳng thể mở miệng được, lúc ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt cô vũ của Dư Châu Châu, sau đó mơ hồ dần.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 94: Trăm sông đổ về một biển

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Tháng ngày trước kia không dễ chịu chút nào”

Điện thoại nhà vang lên, mớ đang nấu nước nóng, bác cả đang ở nhà vệ sinh, Dư Châu Châu thả bút xuống, chạy ra phòng khách nghe điện thoại.

“Xin chào.”

“Xin chào... Xin hỏi, đây có phải nhà của Dư Châu Châu không?”

“Là tôi, xin hỏi ai vậy ạ?”

“... Là ba đây.”

Dư Châu Châu im lặng mấy giây, sau đó bình tĩnh nói.

“À, chào ông”

...

Mùa đông năm nay, Trần An không về nhà. Bây giờ anh làm việc ở Thượng Hải, xa xôi đến mức làm Dư Châu Châu nghi ngờ có phải anh đã đến một thế giới khác rồi không, giống như con chim đi trú nơi phương Nam, rời xa phương Bắc lạnh lẽo.

Cô cẩn thận bấm số điện thoại của anh, lúc tiếng chuông vang lên một lát, Trần An cúp điện thoại. Dư Châu Châu thả điện thoại xuống, không quá nửa phút sau, điện thoại vang lên, không cần xem cũng biết là Trần An gọi lại.

Trần An luôn trì ki như thế, anh biết Dư Châu Châu ở nhà bác cả, nếu có thể tiết kiệm khoản tiền nào thì sẽ tiết kiệm, cho nên anh luôn là người gọi cho cô.

Dư Châu Châu bình tĩnh lại.

“Alo.”

“Châu Châu, năm mới vui về.”

“... Năm mới vui về.” Dư Châu Châu cười cười hai tiếng.

“Gần đây học hành có tốt không? Tình huống của bà ngoại có tốt hơn không?”

“Tốt hết ạ.”

“Em gọi anh có chuyện phải không?”

“Vâng.” Dư Châu Châu nhìn song cửa sổ chăm chăm, “Lúc này.... ba em... gọi cho em, nói muốn gặp em——“

Sau tết nguyên đán thì sẽ học một tuần, rồi đến kì thi cuối kỳ.

Lâm Dương bị đám Đường Vũ Ninh và Tường Xuyên đá khỏi hội ăn com chung.

“Cậu làm cái mặt này làm gì? Tới từ đâu thì về chỗ đó mà ăn!”

Lúc cậu bung mâm đồ ăn đi dạo một vòng quanh căn tin, không biết đang tìm cái gì. Lâm Dương liếc mắt nhìn mấy chỗ ngồi quen thuộc kia, nhưng không thể tìm được vị trí làm cậu hài lòng.

Hai cô bé học lớp mười đi lướt qua cậu, sợ ý đồ chen cạnh cà chua trứng lên người Lâm Dương.

Ký ức quen thuộc ào về, Lâm Dương kinh ngạc nhìn cà chua trứng trên nền đất, cô bé ở cạnh xin lỗi mấy lần nhưng cậu vẫn lạnh mặt không chút phản ứng, lúc đối phương chuẩn bị khóc thì cậu đột nhiên đứng dậy, chạy ra khỏi căn tin.

Những lời nói thẳng thắn của Dư Châu Châu đã dập tắt ngọn lửa nhiệt tình của cậu, Lâm Dương tự nhủ, Dư Châu Châu thật sự không cần cậu.

Cô có thể giới nểng của mình. Cô sống bình thản như vậy, chỉ cần cho cô thời gian thì cô có thể quên hết những nỗi đau kia. Cứ như hồi học xong tiểu học vậy, cậu biết tình huống gia đình Dư Châu Châu qua lời

nói của Lăng Tường Xuyên và Tường Xuyên, thương xót cho cô vô cùng, sau đó xem cô là cô bé bán diêm cần được yêu thương và bảo vệ như truyện cổ tích. Nhưng không ngờ lúc gặp cô ở sơ trung, cô có thể nở nụ cười rực rỡ và tự do với những người bạn khác như vậy.

Cô không cần đèn búp.

Lúc này Lâm Dương mới hiểu được: Có thể cô không cần cậu, nhưng cậu lại cần cô.

Cậu lao nhanh tới cửa lớp ban bấy, cái lạnh giá của ngày đông cộng thêm tốc độ chạy nhanh của cậu, lúc cậu dừng lại phải đỡ tường, ngực đau đến mức muốn nôn sạch ra.

“Hôm nay Dư Châu Châu không đi học, cậu tới cũng như không.” Cô bạn học tóc ngắn, mắt đen láy đứng dựa vào cửa lớp, cả người cô bạn gầy gò như người nghiện ma túy vậy. Cô bạn mặc ngược chiếc áo khoác lại, hai tay xò vào tay áo, để phần lưng áo lún trước ngực.

“...Sao cậu biết tôi sẽ đến?”

“Không phải cậu đang theo đuổi cậu ấy à? Tớ đã lâu không thấy cậu, cho là cậu từ bỏ rồi, đang tiếc hận nghị lực của cậu thì cậu xuất hiện, không tệ, không tệ.”

Lâm Dương nuốt nửa sặc nước miếng của mình. Cậu vừa quyết định hai phút trước mà cô bạn này lại làm cái bộ mặt như biết trước rồi là sao? Còn nói thẳng như vậy nữa...

“Sao cậu biết tôi...” Nghĩ một lát, hai mắt sáng rực, “Là Dư Châu Châu nói với cậu à?”

Cô bạn nở nụ cười mang hàm ý sâu xa, Lâm Dương đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

“Đừng nói nhiều thế, cần tôi giúp đỡ không?”

Lâm Dương lắc đầu, cậu biết thủ đoạn ôn ào của mấy cô bạn nữ này, hồi học sơ trung cậu từng được một cô bạn lớp khác theo đuổi, vì ngại người ta là con gái nên cậu không tính toán cái gì, nhưng cô bạn kia và đám chị em của cô được nước lấn tới, suýt nữa làm cậu phải nhảy lầu để chứng minh thanh danh trong sạch của mình.

“Người quân sư như tôi không ngu xuẩn như đám nữ sinh kia đâu.” Cô bạn cười đầy thần bí, “Nhìn bộ dạng cậu thì biết cậu có quyết tâm nhưng không có kế hoạch, chỉ làm theo bản năng mà đòi tỏ tình à? Chắc chắc, lo cho tình yêu của cậu vỡ lở. Chỉ chút sách lược của cậu mà đòi theo đuổi cô bạn ngọc kia của tôi à? Thế là sẽ chậm bỏ mọe luôn cho coi, có khi tôi xuống mồ rồi hai người còn chưa cầm tay nhau nữa ấy chứ, hoặc khi tôi đã chuyển kiếp thứ hai rồi, hai tên đàn các cậu còn chưa cưới nhau nữa ấy chứ chả đùa. Còn lúc hai người có con, hừ, trực tiếp đốt tờ giấy ghi tên con hai người xuống cho tôi coi nhé!”

Đoạn văn lảm lộn của cô bạn làm Lâm Dương suýt học ba thước máu rồi.

“Sao nào? Cần nghị không?”

Bản năng của Lâm Dương bảo nên tin cô bạn này.

“Cái này, làm ơn, cảm ơn...” Cậu nghiêm mặt nói.

“Tôi không thích nghe mấy lời nói bình thường đó đâu,” Cô bạn nở nụ cười, sau đó quay vào lớp, lúc đi ra cầm ba tờ bài thi lịch sử, “Tối nhớ làm cho xong, mai chúng tớ phải nộp rồi.”

Mặt Lâm Dương đen lại, “Tớ cũng phải làm bài lịch sử của tớ.”

“Không không không, ông thầy lịch sử Võ Văn Lục của tụi này có vấn đề về thần kinh, mấy bài này làm nhiều lần rồi, chỉ có tráo câu thôi,” Cô bạn đưa cho cậu thêm ba tờ bài khác, trên ba tờ đầy chữ, “Cậu chép theo đây là được.”

“Sao cậu lại lừa tôi? Có đáp án rồi còn gì?”

“Đương nhiên là lừa chép rồi, nếu không tôi cần gì giúp cậu chứ? Làm bạn bạn sau của Dư Châu Châu, tôi mà không giúp được chắc méo ai giúp nổi, cậu còn ý kiến ý cò gì? Bây giờ cậu cũng có thể đòi ý, tôi không ngăn đâu, nhưng tin tôi đi, có tôi ở đây, cậu đừng hòng theo đuổi cậu ấy.”

Đầu óc Lâm Dương lộn tung phèo, cậu không nhớ nổi hình ảnh của một con người tự do đã trở thành nô lệ từ khi nào.

“Cho nên, vì đề tên Bao Công mặt đen không gây chuyện với tôi hàng ngày, cậu ngoan ngoãn chép bài thi cho tôi đi – cậu biết ba tờ giấy thi trên tay cậu là của ai không?”

Lúc này Lâm Dương mới cầm tờ bài thi lên xem tên chủ nhân của nó.

Mấy chữ Dư Châu Châu được viết ngay ngắn, sạch sẽ ở bên góc.

“Tớ trộm từ học bản của cậu ấy đấy.”

Mặc dù giọng nói của cô bạn hơi chột dạ nhưng khá lớn, chuyện như vậy còn hô to cho cả thế giới biết, Lâm Dương lăm lét nhìn xung quanh xem có ai quen cậu đứng đấy không.

“Nhớ kĩ, trước khi tan học, tốt nhất là đưa bài trước buổi tự học tối cho tôi, đừng tới muộn đấy!”

Lâm Dương gật đầu như gà mổ.

“Đừng rồi, tôi tên là Mễ Kiều, là bạn tốt của Dư Châu Châu, à, bây giờ chưa phải, qua mấy ngày nữa là phải rồi, cậu nhớ kĩ, theo tớ thì sẽ có thịt ăn.”

Sau khi nói xong, Mễ Kiều ho mấy cái, nhỏ giọng mắng, “Hành lang lạnh bỏ mọe.”, sau đó ung dung đi vào lớp.

Lâm Dương cầm mấy tờ bài thi về lớp như bị mộng du.

Đột nhiên cậu cong môi lên, cứ như đã tìm thấy được mục tiêu ngọt ngào nào đó.

Sau đó mới nhớ tới, Mễ Kiều chưa hỏi tên cậu, thế thì giúp cậu kiểu gì?

Có phải... bị troll rồi hông?

Điện thoại Dư Châu Châu rung lên, vừa cầm lên thì thấy tin nhắn của Lâm Dương.

“Cậu bị ốm à?”

“Chắc là bị cảm, bị sốt, không sao đâu.”

“Uống thuốc đúng giờ nhé, uống nước ấm nhiều vào, mặc ấm vào, đừng đọc sách, ngủ nhiều vào sẽ nhanh hết bệnh. Nghe lời!”

Dư Châu Châu có cảm giác bị sét đánh, cô không nhận được mà nhận lại một tin, “Cậu có biết tại sao Quan Thế Âm lại muốn bóp chết Đường Tăng không?”

Cô tin Lâm Dương đã xem [Đại Thoại Tây Du] rồi.

Lâm Dương trả lời rất nhanh, “Nhưng cuối cùng vẫn không ra tay được.”

Dư Châu Châu liếc một cái, sau đó nằm lên giường.

Không hiểu sao, sau khi nhận cuộc điện thoại của ba hôm qua, cô bị sốt cả tối, sáng nay mới khỏe một chút.

Trên người có mùi dầu. Chắc là tối qua mẹ đã bôi dầu cho cô, trên người, trán, tai, cổ, lòng bàn tay bàn chân... Mẹ sử dụng hết các cách giảm sốt trên mạng lên người cô. Dư Châu Châu cảm giác được mẹ trở lại trong lúc mê mang, hồi năm lớp chín cô bị sốt cao sau khi khỏi thủy đậu, cũng trong cái đêm tối tăm như vậy, bóng người bên giường khá mơ hồ nhưng lại có một bàn tay dịu dàng luôn cầm tay cô.

Cô đột nhiên khóc cả đêm.

Trong điện thoại, ba bảo hi vọng Dư Châu Châu có thể ăn tết với gia đình ông, lúc đó cô chưa gọi cho Trần An, nhưng đã tự động từ chối. Bên kia im lặng một lát, bảo, năm sau ba phải đi công tác, chỉ rảnh lúc tết thôi.

Dư Châu Châu đột nhiên muốn cười, “Thật à? Nhưng tôi không rảnh.”

Bên kia im lặng một lát, “Được rồi, sau tết ba sẽ liên lạc với con. Học tốt, nhớ giữ sức khỏe.”

“Cảm ơn, tạm biệt.”

Nửa đêm nằm mơ, Dư Châu Châu thừa nhận, cô có chút vui vẻ.

Cô không nói cho Trần An biết, lúc ấy cảm giác hưng phấn vì có thể trả thù làm cô giết này mình, thậm chí dưới cơn sốt cao kia, cô vẫn muốn thử bỏ dây – mặc dù không biết tại sao phải bỏ dây.

Thì ra cô vẫn còn chút chấp niệm, vẫn còn muốn làm cái gì đó, dù chỉ là một cái tát, hoặc một câu nói tàn nhẫn nào đó, hoặc là dùng cách nhục mạ và khoe khoang cực hèn hạ kia.

Cô muốn gặp ông ta và gia đình của ông ta. Bây giờ cô không thể lui được nữa, phá phách trăm châu [1], ngoài cô ra, cô chẳng không còn người nào để cô lo lắng và để ý nữa.

[1] Phá phách trăm châu: hoặc là đập nổi chìm thuyền, đây là một tích kể về Hạng Vũ mang quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng giết.

Dư Châu Châu biết rõ, lúc đó, cô cam tâm trở thành một người lính ôm bom.

Cô đợi thời khắc bom được nhen lửa —

Tân Duệ đứng ở trạm xe buýt, lạnh cóng người, cô chỉ có thể đứng đợi đi tới đi lui để làm ấm người.

Ánh đèn đường ngoài cửa sổ chiếu lên cửa sổ xe buýt, chiếu thành một ánh hào quang. Hôm nay có tiết ngoại khóa, cô phải làm các bài toán giải tích, làm nhiều đến mức chỉ cần thấy trục tọa độ thì muốn nôn sạch ra.

Trong tiết nghệ thuật, lúc cô giáo đang chiếu một video trên màn hình, cô ngồi cúi người học thuộc các từ vựng tiếng Anh, cô lúc này cứ như bị Thẩm Dương nhập vào vậy. Càng đừng nói mấy tiết thể dục nữa, cô trốn ở trong lớp không ra sân thể dục luôn. Chỉ có tiết tiếng anh là cô tích cực một chút, vì cô cảm thấy phát âm tiếng anh cũng là một kỹ năng và bề ngoài quan trọng.

Bề ngoài. Để cô có được bề ngoài ‘đẳng cấp cao’ như Dư Châu Châu và Lăng Tường Xuyên vậy.

Chỉ có Tân Duệ biết rằng, cô đã phải cố gắng cỡ nào để thành một con người khác. Lúc trước, Dư Châu Châu giúp đỡ cô chỉ nghĩ rằng cô cần thành tích học tập tốt và sức khỏe tốt mà thôi.

Nhưng những thứ mà Tân Duệ muốn còn nhiều hơn thế nữa.

Mỗi khi cô đứng im như tảng đá rồi ngồi xuống năm ấy, cô luôn nhắm mắt lại, dùng trí tưởng tượng để xóa bỏ đoạn kí ức đấy. Trong thế giới ảo tưởng hắc ám kia, cô nói rất lưu loát, tiếng vỗ tay bốn phía vang lên, thậm chí cô còn trả lời giúp Dư Châu Châu nữa cơ.

Những lúc đấy, cô luôn có thể thấy được ánh mắt trốn tránh của Ôn Miêu.

Tân Duệ có rất nhiều kiểu tưởng tượng. Tưởng tượng cô xuất hiện như nữ hoàng vào các tiết âm nhạc, hoặc là có tay nghề tuyệt vời như Van Gogh trong những tiết học hội họa, thậm chí mỗi khi thấy cái chân mấp của mình ở tiết thể dục, cô cũng có thể tưởng tượng rằng chân cô dài ra một chút, thon đi một ít...

Dư Châu Châu sao có thể biết rằng, ngoài thành tích học ra, cô còn cố gắng chạy vòng vòng hằng ngày để giảm béo, thậm chí còn tìm hiểu về lịch sử và thưởng thức nghệ thuật, nghe nhiều các bài hát và bài nói tiếng anh, tìm hiểu thưởng thức bên ngoài để biến tưởng tượng của cô thành sự thật, để biến cô thành nhân vật trung tâm trong các cuộc nói chuyện của mọi người chứ không phải trở thành một kẻ chỉ biết lắng nghe, không hiểu chuyện gì như trước nữa.

Tân Duệ luôn cho rằng, bi kịch lớn nhất của đời cô là việc cô là Tân Mỹ Hương mà không phải người nào khác.

Không phải là người nào khác, chỉ là Tân Mỹ Hương mà thôi.

Tân Duệ bị khẩu âm ‘xinh đẹp’ của Lăng Tường Xuyên ‘trách móc’ một trận, cô đứng sững tại chỗ, não trống rỗng, đột nhiên cảm thấy sợ hãi như bị kính chiếu yêu chiếu vào vậy.

Từ lần đầu gặp nhau, trực giác đã báo với cô rằng, sẽ có ngày như vậy xuất hiện. Cô đánh nát tấm gương của Hà Dao Dao, nhưng tấm gương của Lăng Tường Xuyên thì phải đánh thế nào mới nát đấy?

Tân Duệ bước vào căn nhà mới nhỏ hẹp, lúc móc chìa khóa trong túi áo ra thì nghe thấy tiếng ném đồ trong nhà vang ra.

“Tôi con mọ nó ốm thế này, ông còn ra ngoài uống rượu à? Sao ông không uống chết mọe luôn đi?”

Nghèo khổ, uất ức, cãi vã.

Nếu vậy sao hai người không ly hôn đi? Sao hai người không chết đi?

Tân Duệ dựa đầu vào cửa nhà, cái suy nghĩ hư đồn này lại khiến cô thấy sáng khoái trong sự xấu hổ.

Dư Châu Châu không biết rằng, cho dù cô bạn mất mẹ, nhưng cô lại luôn ao ước mình có sự tự do như cô bạn.

Tiếng nằng chừ nhau của hai người trong nhà không ngừng vọng ra ngoài, đây là người thân yêu nhất của cô, cũng là chỗ dựa nhất trong đời cô —

“Hôm nay ba bận à?”

“Ba ở trong phòng sách tiếp khách rồi, mẹ thấy không kết thúc sớm được đâu, cho nên mới gọi con tự gọi xe về. Tối đây nào, coi áo khoác ra, rửa tay rồi ra bếp ăn cơm.”

Lăng Tường Xuyên để hai tay dưới dòng nước ấm áp, mu bàn tay trắng nõn, móng tay béo mập mạnh khỏe, cô nhìn đi nhìn lại, đến khi mẹ kêu cô mới lau tay rồi ra ngoài.

“Sắp tới kì thi cuối kì rồi nhì?” Mẹ gấp cho cô một miếng sườn, “Ôn tập thế nào rồi?”

“Dạ, vẫn như thế ạ.”

“Cái gì gọi là vẫn như thế?”

Lăng Tường Xuyên ngừng đầu, nhìn gương mặt kích động của mẹ, thịt ở gò má trái rung rung, sau đó lan dần từ mí mắt tới miệng.

Chưa tới ba câu đã vậy, một giây trước còn hiền lành.

“Rất tốt, ý con là rất tốt.” Lăng Tường Xuyên thăm than trong lòng.

Đi Bắc Kinh để phẫu thuật, nghỉ ngơi nửa tháng, đợi sau khi cảm thấy khỏi hẳn thì lại phát bệnh lần nữa, càng lúc càng nặng hơn.

Bác sĩ bảo không được để mẹ kích động.

Lăng Tường Xuyên rất muốn hỏi bác sĩ, mỗi một người phụ nữ trung niên có gương mặt co giật sẽ thường được tặng kèm thần kinh không ổn sao? Vậy có cách gì để bọn họ không kích động với thần kinh mỏng manh yếu đuối như thủy tinh kia không?

Cuộc sống của cô vừa kích thích lại vừa dần vật. Hướng chỉ mẹ cô luôn dễ nổi giận chỉ vì một con ruồi con muỗi đậu ở rèm cửa sổ, cũng sẽ vì một câu ‘vẫn như thế’ mà bực bội, gương mặt trái của mẹ luôn ‘chấn động’ như vậy – cô phải làm gì thì mẹ cô mới không kích động đây?

Lăng Tường Xuyên cúi đầu ăn cơm, đột nhiên cảm thấy một môi vô cùng, cô nhắm mắt lại.

Lúc người đối mặt với bóng tối thì thường dễ thất thần hơn, cũng càng thành thật hơn nhiều.

Cô nhỏ giọng hỏi, “Mẹ, nếu lần này con không đứng đầu thì sao?”

Người ngồi đối diện im lặng, Lăng Tường Xuyên mở mắt, người phụ nữ đối diện nhìn cô với ánh mắt phức tạp, “Tuần trước mẹ đã gọi cho giáo viên lớp con, thầy chủ nhiệm báo lần trước thi đứng đầu nên con hơi kiêu ngạo, thường hay trốn tiết, không chú tâm học hành. Xuyên Xuyên, ba mẹ trước giờ không ép con thi đứng đầu đứng hai gì, nhưng con phải cố gắng hết sức, đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh lẩn vẩn, nếu con không có vấn đề gì thì sao lại hỏi mẹ câu này?”

Lăng Tường Xuyên nhắm mắt, cúi đầu im lặng.

Lại như vậy nữa rồi.

Nói gì cũng uống phí hết.

Cô nhắm mắt, im lặng hất hất cơm trong bát.

Tâm trạng luôn kích động, gò má luôn rung rung, ra ngoài luôn phải mang kính râm, cùng ba từ một thư kí nhỏ tại một thôn nhỏ trở thành phó chủ tịch một thành phố, thích nói câu ‘Ba mẹ đã tốn nửa đời vì con’, thậm chí còn đứng cười thất cạ vật cho chồng mình sau khi đi đánh tình nhân nhỏ của ông chảy máu đầu bên ngoài, những thứ đó đều dễ diễn tả mẹ cô.

Cô đột nhiên nhớ tới một câu nói của Trương Ái Linh, không nhớ rõ nguyên văn, nhưng ý chính là, cuộc sống như chiếc áo choàng xinh đẹp bên ngoài, nhưng ở trong lại có đầy rận đang bò.

Cô ăn cơm thật nhanh, sau đó trở về phòng, đóng cửa lại nhưng không dám khóa cửa, bởi vì nếu mẹ không mở cửa được sẽ hết âm ở ngoài.

Lăng Tường Xuyên lấy điện thoại ra, do dự một lát rồi nhấn cho Sở Thiên Khoát một tin.

“Cậu biết không, tớ luôn thấy cuộc sống của mình rất mệt mỏi.”

Ngón cái đặt ở trên chữ gửi, nhưng mãi vẫn không bấm vào. Mấy giây sau, ánh đèn đường chiếu vào mắt thức tỉnh cô, Lăng Tường Xuyên vội vàng xóa những chữ trên dòng tin nhắn đi, đang định tắt điện thoại thì không cam lòng, từ từ đánh lại, “Chuẩn bị cho kì thi thế nào rồi?”

Cô đặt điện thoại lên bàn, lướt nhìn sách lịch sử và chờ đợi, hơi hai mươi phút sau mới có tin nhắn trả lời, điện thoại rung rung trên bàn.

“Cũng được, có lên nhé!”

Cái tin nhắn trả lời này còn không thêm hỏi lại câu ‘Cậu thế nào rồi?’, trực tiếp chặt đứt cuộc nói chuyện, không để cô nhắn tin lần nữa.

Lăng Tường Xuyên vừa nở nụ cười khổ, vừa thấy vui vẻ, cũng may không gửi tin lúc này, nếu không sẽ bị đối phương cười là đùa thần kinh rồi.

Lăng Tường Xuyên nằm nhoài lên bàn, mùa đông luôn làm người khác cảm thấy buồn ngủ, càng nghĩ càng thấy bực cô, cô cầm điện thoại, gọi cho Lâm Dương.

“Àlo?”

Giọng Lâm Dương dịu dàng, mang theo một chút vui vẻ.

“Cậu đang vui cái gì à?” Giọng điệu Lăng Tường Xuyên không tốt.

“Tớ vui cậu cũng quan à? Sao thế? Có gì khó chịu à?”

“Không vui chút nào.”

“Chuyện gì làm cậu bực bội? Nói cho tớ vui với.”

“Lâm Dương!” Lăng Tường Xuyên không dám nói to, chỉ có thể nhỏ giọng mắng.

“Tớ nói này, cậu đang dần vật cái quái gì thế? Cậu đứng đầu năm nay rồi còn gì, bề ngoài lại xinh đẹp, đa tài đa nghệ, gia đình nể mẫn, tình yêu... mặc dù chưa có, nhưng người theo đuổi cậu có thể xếp thành một hàng dài rồi, có chỗ nào không có làm cậu bực mình chứ?”

Lăng Tường Xuyên im lặng không trả lời.

Lâm Dương, tại sao cậu cũng nói thế chứ?

Cứ như không ai chú quan sát những chi tiết nhỏ trong đời sống của người khác hết vậy. Lăng Tường Xuyên là bạn từ bé với Tường Xuyên và Lâm Dương, nhưng cô luôn che giấu tình huống thật của gia đình mình, cô hi vọng bọn họ có thể đoán được những đau khổ bị đè nén trong lòng cô qua những chi tiết nhỏ nhặt bên ngoài.

Cô cúp điện thoại, ném điện thoại sang một bên, cúi đầu lật sách liên tục.

Lâm Dương không gọi lại. Điều này làm Lăng Tường Xuyên thấy cô đang gây sự vậy, nước mắt ứa lại nơi vành mắt, đột nhiên điện thoại rung lên.

Cô cầm lấy thì thấy Tường Xuyên gọi tới.

“Tớ nghe Lâm Dương bảo cậu không vui à? Sao thế? Có phải áp lực lắm không? Không thi được hạng nhất thì thôi, xem như nhường cho người khác một lần, tích đức cho sau này.”

Lăng Tường Xuyên nở nụ cười mỉa mếu, nước mắt rơi xuống.

Tri kỉ như thế làm cô thấy cảm động.

Mặc dù cảm động nhưng cô hơi thất vọng, vì người mang sự cảm động này đến là Tường Xuyên mà không phải người cô mong chờ.

Tường Xuyên ở đầu kia điện thoại không ngừng hít hít cái mũi, Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy cô đang gây chuyện, nhỏ giọng hỏi, Tường Xuyên, cậu có thể đừng hít mũi như đứa nhỏ chưa vắt sạch nước mũi được không?

Cô không hiểu sao những lời tàn nhẫn kia lại khiến cô sung sướng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 95: Cuộc đời ai hoàn mỹ chứ?

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Chút tàn nhẫn cuối cùng”

Ngan Nhất đẩy cùi chò của Dư Châu Châu, “Dư Châu Châu, cậu sao thế?”

“Tớ sao là sao?”

Ngan Nhất lắc đầu, không biết nói thế nào.

Dư Châu Châu trước giờ luôn rất lười biếng, lúc đi học thường cúi đầu làm bài môn khác hoặc đọc manga hay tiểu thuyết, không thì ngán người rồi ngủ. Trước kia Ngan Nhất từng nghe người ta nói rằng, mấy học sinh giỏi luôn ra vẻ lười biếng, lúc về nhà lại cố gắng học hành cả đêm. Nhưng trại thái của Dư Châu Châu lại không giống người học sinh tốt có hoài bão cao cả gì.

Nhưng hiện tại thì khác. Sau hôm xin nghỉ ốm, cô giống như bị cái gì nhập vào vậy, cả ngày ngồi học nguyên lý triết học, sắp xếp lại các bài thi lần trước để xem những lỗi sai, ánh mắt nhìn các bài thi như muốn bóc lừa.

“Này, sao cảm xúc của cậu lại biến ra bốn phía mãnh liệt thế? Thích giáo viên triết học rồi à?”

Mễ Kiều vẫn bặm đầu nói nãy như trước. Dư Châu Châu quay đầu trả lời, “Ừ, lâu ngày sinh tính.”

Cô muốn đứng đầu. Chỉ cần lần này thôi, trước khi cô đi gặp người đó.

Cô biết Chu Thẩm Nhiên học ở phân hiệu, cũng từng nghe bảo là học rất tốt, cho nên cô phải thi đứng đầu ban xã hội.

Nhất định phải làm được. Dư Châu Châu đột nhiên nhớ tới Thẩm Dương, cô gái từng nhìn cô và nói rằng, “Tớ phải thi đậu Chấn Hoa.”

Lúc này Dư Châu Châu mới biết mình may mắn cỡ nào. Mẹ chưa từng nói với cô mấy câu như là ‘Con phải cố gắng cho mẹ’ ‘Mẹ chỉ còn mỗi con’ ‘Hi vọng duy nhất của mẹ là con’, cho dù chịu bất công cũng không nói những lời nói mang gánh nặng áp lực như thế. Mẹ luôn độc lập, cũng chưa từng dạy Dư Châu Châu oán hận cái gì, cho nên trước giờ Dư Châu Châu chưa từng sống như Thẩm Dương lần nào hết.

Không ai muốn cô báo thù, mà chính cô cũng chẳng hận ai. Không ai muốn cô cố gắng, nên cô chưa từng tự ti.

Không có chấp niệm nên cô chưa từng nói, ‘Nhất định phải làm được cái gì đó.’.

Dư Châu Châu đột nhiên dao động, cô lúc này là con người mà mẹ muốn thấy ư?

Ánh mắt của cô dán trên dòng chữ ‘Quy luật khách quan và tính năng chủ động’ đậm trên giấy, không ngờ lại bị Mễ Kiều dùng bút chọt mạnh một phát.

“Chuyện gì?”

“Cuộc thi cuối kì kết thúc, tớ tham gia làm diễn viên tạm thời ở câu lạc bộ anime, cậu tham gia không?”

Dư Châu Châu có chút hứng thú, cô thả sách xuống, quay đầu nhìn Mễ Kiều nằm nhoài trên bàn, “Nhưng đây là lần đầu...”

Về mặt Mễ Kiều cứng lại, sau đó đột nhiên cười ha ha, cô bặm bặm bàn rầm rầm, mỗi cái đập đều đánh lên bàn người đàn ông Allen Iverson của mình.

“Không được nói bậy... Mặc dù tớ biết cậu nói thật...”

Dư Châu Châu sững sờ một chút, lúc này mới hiểu Mễ Kiều nói gì, cô đỏ mặt, trừng mắt, đưa tay đẩy chồng sách trên bàn cô bặm xuống ——

Lăng Tường Xuyên rất ghét mùa đông.

Cô không biết có phải do mùa đông nên người ta lười biếng hay không, rõ ràng trong lòng lo lắng vô cùng, sách cũng chưa đọc hết nhưng lại không thể chú tâm được.

Trong bình nước của cô đầy nước, nhưng cô vẫn ôm bình đi ra vòi nước, nhìn Tân Duệ ngồi im học bài, cô đột nhiên cảm thấy tội lỗi và sợ hãi.

‘Tin tưởng’ của ba mẹ, lời khen của các cô chú, tiếng tăm của mình ở trường học và nụ cười thương thức đầy lễ phép của Sở Thiên Khoát, những thứ này như tháp cao đang chao đảo, mặc dù cao vút trên mây nhưng nền móng bên dưới lại yếu ớt vô cùng.

Khi còn bé, người lớn từng hỏi, sau này họ muốn làm cái gì. Lâm Dương và Tường Xuyên đều có lý tưởng, mặc dù giờ nghĩ lại thì thấy rất buồn cười. Nhưng với Lăng Tường Xuyên mà nói, cô chưa từng nói lý tưởng khi bé của mình với ai, nhưng chưa từng thay đổi lần nào.

Mọi người luôn bảo cô rất giỏi, ghen tị với cô, yêu thích cô.

Sau này cô làm gì cũng không quan trọng. Cô chỉ cần có được sự yêu thương và chói mắt này là được.

Lăng Tường Xuyên dựa mình vào cửa sổ, hơi nhắm mắt. Trước giờ cô luôn biết rằng, sự yêu thương này như làn gió bên ngoài vậy, cô phải cố gắng để leo thật cao mới có được, nhưng để đạt được điều đó thì phải trả nhiều mồ hôi và nước mắt gấp mấy lần người khác, nhưng thực chất, những thứ đó giống như làn gió bên ngoài, đưa tay ra tưởng chừng bắt được nhưng thực ra lại chẳng là gì.

Giống như ba cô vậy, từ một thằng nhóc nghèo ở thôn nhỏ, cố gắng rất nhiều, cưới được bà vợ có thể lực, cẩn thận cả đời, hành hạ nhau cả đời.

Cô thờ dài, đột nhiên nghe thấy tiếng cười sau lưng, “Sao thế? Muốn nhảy lầu à?”

Giọng nói kia làm Lăng Tường Xuyên hoang mang vô cùng. Cô gượng cười, gạt gù với Sở Thiên Khoát đang lấy nước.

“Sắp tới kì thi rồi, cậu chuẩn bị sao rồi?”

Lăng Tường Xuyên bình tĩnh lại, quyết định không đóng vai con người hiểu chuyện dẫu đáng như trước nữa.

“Không ổn, không tốt.”

Sở Thiên Khoát cảm thấy hẳn nghe được sự oán hận trong lời nói đó, nhưng hẳn vẫn tùy ý như trước, “Không sao, dù sao lúc thi cậu cũng làm tốt thôi.”

Từ bé đến lớn, bọn họ đã sống trong những lời nói tệ nhạt như vậy. Cứ như hồi bé Tường Xuyên và Lâm Dương học piano, cô không thích học đàn, cho nên kiếm cớ làm bài tập, bởi vậy lần nào mẹ đón cô về đều hỏi, “Hôm nay có nhiều bài tập về nhà không?”

Nếu như trả lời ‘Không nhiều’ thì mẹ sẽ bảo, ‘Vậy có thêm thời gian luyện đàn rồi.’

Nếu như bảo ‘Rất nhiều’ thì mẹ sẽ trừng hai mắt, ‘Nhiều cũng phải luyện đàn, về nhà làm bài tập nhanh lên!’

Thế thì mẹ hỏi làm gì?

Lăng Tường Xuyên rất muốn nói với mẹ câu này, cũng muốn nói với mấy người bạn luôn mồm hỏi ‘Cậu thi tốt không?’ hay ‘Cậu ôn bài thế nào rồi?’ câu đấy, nếu đã biết đối phương nói dối vậy cần gì phải tốn công hỏi nữa chứ?

“Tớ không phải là cậu,” Lăng Tường Xuyên thản nhiên nói, “Cậu không cần nói mấy câu đó với tớ đâu.”

Cô không lấy nước, ôm bình nước đi về lớp.

Sở Thiên Khoát gọi tên cô đằng sau, Lăng Tường Xuyên cố không khóc, cố gắng không quay đầu lại —

Buổi sáng hôm thi cuối kì, tuyết rơi rất nhiều.

Dư Châu Châu ăn hết hotmat trong hộp, sau đó uống một tách sữa bò, nghiền một hồi, đang định chuẩn ra ngoài thì nghe thấy tiếng gọi của bà ngoại, “Châu Châu, Châu Châu!”

Dư Châu Châu nhìn căn phòng yên tĩnh của bác cả, nghĩ là họ vẫn còn ngủ say, cô đẩy nhẹ cửa phòng bà ngoại ra.

Không biết sao bà ngoại lại có thể tự mình ngồi dậy, tóc bà bạc trắng không còn sợi tóc đen nào. Dư Châu Châu đi tới hỏi, “Sao bà dậy sớm thế ạ? Con điu bà đi toilet nhé?”

“Không cần.”

Tinh thần của bà ngoại rất tỉnh táo, Dư Châu Châu đột nhiên có cảm giác bất an.

“Hôm nay con thi hả?”

“Dạ,” Rất tỉnh táo, cứ như là hỏi quang phản chiếu [1], trái tim của cô đột nhiên cảm thấy nặng nề.

[1] Hồi quang phản chiếu: Hiện tượng này có thể hiểu như sau: Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc cười nói sáng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khi muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bình tỉnh trước khi chết, hoặc gọi là hồi quang phản chiếu hoặc giả thần.

“Cô thi tốt nhé!”

“Con sẽ cố gắng hết sức. Hôm nay tuyết lớn, hai ngày này không thể dùng lò sưởi, bà nằm lại đi ạ, đừng dậy sớm như vậy.”

Bà ngoại cười nhạt, “Được, Châu Châu lớn rồi, hai hôm nay mẹ con bận gì à?”

Trái tim Dư Châu Châu nhảy lên một cái, sau đó thờ phào nhẹ nhõm, cô cười bảo, “Hôm nay công ty mẹ đang dọn dẹp đồ tồn kho ạ.”

“Ồ, thôi, bận thì thôi vậy.” Bà ngoại nói xong, không mở mắt nữa, Dư Châu Châu đỡ bà nằm xuống giường, sau đó chỉnh lại vị trí gối cho bà nằm thoải mái hơn.

“Vậy con đi thi nhé! Có gì bà nhớ lớn tiếng gọi bác cả nha!”

“Đi đi, đi đi.” Bà ngoại nhắm mắt lại, “Thi cho tốt, thi đại học nơi khác, đi khỏi nơi này, sống cho tốt vào. Sống cho tốt vào....”

Không biết bà ngoại đang làm bầm cái gì, mũi Dư Châu Châu chua chua, cúi đầu cầm cặp đi ra ngoài —

Vị trí ngồi thi vẫn như cũ, Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên, Tân Duệ.

Tân Duệ làm bài rất nhanh, lúc làm bài luận thì thời gian thi vẫn còn tận tám mươi phút mới kết thúc. Đề bài là ‘Cuộc sống bình thường và vĩ đại’, cô bạn bỏ thêm rất nhiều sự tích của các nhân vật bình thường trong mục ‘Cảm động Trung Quốc’, vừa viết vừa thấy buồn cười.

Cống hiến vĩ đại nhất của Tư Mã Thiên [2] không phải là [Sử ký], cống hiến lớn nhất của Edison không phải là đèn điện, tư tưởng lớn nhất của Cảm động Trung Quốc không phải là cảm động.

[2] Tư Mã Thiên: tên tự là Tử Trường, tác giả của [Sử ký], với bộ sử đồ, ông được tôn là Sử thánh, một trong Mười vị thánh trong lịch sử Trung Quốc.

Đổi với Tân Duệ mà nói, ý nghĩa lớn nhất của bọn họ là ví dụ để phân tích cho bài luận văn. Lần thi trước bảo sẽ chọn trong 20 bài văn mẫu, mọi người đoán 100% là sẽ ra về Tư Mã Thiên. Những dòng chữ của ngân vạn học sinh cấp ba đã làm mấy nhân vật này sống không được mà chết cũng không yên.

Cô ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Lăng Tường Xuyên. Mái tóc Lăng Tường Xuyên dưới nắng hơi lóe sáng. Tân Duệ đột nhiên muốn viết về mình. Cuộc sống của mỗi người luôn có khoảng thời gian cố gắng, sự vĩ đại của cô là cô cố gắng biến thành người khác.

Dùng khí này không thể nói cho người khác biết, cũng không được khen ngợi.

Tân Duệ thờ dài, cúi đầu làm bài tiếp —

Lăng Tường Xuyên ngồi trong văn phòng, cúi đầu.

Cô biết tại sao Võ Văn Lục tìm mình.

Nếu như trên đời này có một người không thèm quan tâm đến thành tích, tài hoa và vẻ ngoài của Lăng Tường Xuyên, thì người đó chính là Võ Văn Lục.

Thậm chí cô còn thấy được đánh giá của Võ Văn Lục với mình trong ánh mắt của thầy.

Nói năng tùy tiện, kiêu ngạo, không thể thành công.

Người thầy giáo này luôn thích ra những bài tập nhảm chán, cho nên ông thích những học sinh hoàn thành kiểu bài tập chép sách nhảm chán kia, điển hình là Tân Duệ.

“Học sinh như em thuộc dạng hiếm có khó tìm đấy. Mẹ em ngày nào cũng gọi cho tôi, bảo tôi để ý em một chút, dù sao ở tuổi em sẽ có những suy nghĩ táo bạo, không hiểu chuyện...”

Lăng Tường Xuyên không thể giữ được vị trí đầu của mình. Võ Văn Lục cũng có cơ hội nói câu, “Thầy biết ngay nếu em cứ thế thì sẽ không thành công được.”

Không ra bài lịch sử, tiết chính trị thì làm bài tập toán, tiết ngữ văn thì làm bài anh văn, trốn tiết thể dục, không tới lớp tự học, ôm sách giáo khoa ngồi ở cầu thang đọc... Còn có, thường xuyên đi chơi với Lâm Dương và Tường Xuyên ở ban hai.

Lăng Tường Xuyên cảm thấy giáo viên ở trong lớp nói nhiều, làm lãng phí thời gian của mình nên cô dùng nó để làm cái khác, tại sao làm vậy là không được? Cô không thích thấy Tân Duệ nên mỗi khi đến giờ tự học, cô ôm sách ra ngoài học, sao lại không được?

Tôi ban hai nhiều... Thật ra cô chỉ lợi dụng đám người Lâm Dương che mắt mà thôi. Từ cửa chính ban hai có thể thấy được cửa sau của ban một, cô có thể thấy được bóng lưng của Sở Thiên Khoát từ sau.

“Tôi biết trò không nghe lọt tai. Nước đổ lá khoai, trắng tròn thì sẽ khuyết, nước đầy thì tràn, em như thế này thì sẽ không nghĩ tới cố gắng, chỉ nghĩ mấy trò khôn vặt...”

“Thầy, lần sau em sẽ đứng đầu.”

Lăng Tường Xuyên phải chịu gương mặt trái rung rung của mẹ, phải chịu đựng sự chê cười của đám người Lục Bồi Bồi, sự phẫn diện của Võ Văn Lục, còn cả sự trống vắng mờ mịt của bản thân đủ lắm rồi.

Võ Văn Lục bị cướp lời đen mặt, mà Lăng Tường Xuyên lại dựa lưng vào ghế ngồi, hơi lạnh từ thanh thép truyền sang người làm cô cảm nhận được hơi lạnh tuyệt vọng.

Cô đã bắt đầu chiều theo niềm vui của người khác, rồi đánh mất niềm vui của mình từ khi nào nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 96: Yêu nghệ thuật

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Chuẩn bị có JQ”

Thông báo học bù kì nghỉ đông được dán lên bảng.

Dư Châu Châu biết rõ, sự đổ kị trong mắt Ngan Nhất không có ác ý.

Lúc Ngan Nhất thấy hẳn cố gắng lâu như vậy nhưng thành tích không tốt hơn, mà Dư Châu Châu chỉ cố gắng một chút vào ba ngày trước kì thi lại có thể đứng đầu học kì, thế giới này trước giờ chưa bao giờ có hai chữ công bằng.

“Cho dù tớ cố gắng thế nào cũng như vậy, nhưng vẫn phải cố gắng.”

Như một đứa nhỏ tuyệt vọng nhưng bất khuất.

Dư Châu Châu đặt bút xuống, sững người một lát, đột nhiên nghĩ cái gì đó, cười bảo, “Ngan Nhất, vẽ cho tớ một bức tranh đi.”

Ngan Nhất nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt nhìn quái vật một lát, cuối cùng đặt bút vẽ lên giấy. Khoảng mười phút sau, cậu bạn đặt một bức tranh kí họa trước mặt Dư Châu Châu.

Trong hình ảnh là một cô bạn nữ có mái tóc đuôi ngựa cột cao, đầu hơi cúi thấp, đang cắn móng tay đọc truyện tranh trên đùi, gương mặt cô bạn hơi lãnh đạm và mơ hồ.

“Cậu.” Ngan Nhất nở nụ cười.

“Tớ?”

Mề Kiều ở sau lưng chen thêm một câu, “Ý tứ là, đây là phẩm hạnh của cậu trong ngày thường đấy.”

Một bức tranh kí họa nhanh nhưng sinh động. Trước kia Mề Kiều luôn thuyết phục Ngan Nhất tham gia câu lạc bộ anime của cô bạn, trang web cần thành viên có tay nghề vẽ tốt, Ngan Nhất không nói gì nhưng vẫn luôn cho rằng bọn họ là một nhóm người không làm việc đáng hoàng.

Dư Châu Châu cẩn thận kẹp tờ giấy vào trong sách anh văn.

“Cậu vẽ rất đẹp.”

“Cho dù vẽ đẹp thì cũng chẳng có tác dụng gì.”

Ngan Nhất rất quan tâm đến thành tích học tập.

Từ khi Dư Châu Châu xảy sự thay đổi của Tân Mỹ Hương, cô đã bắt đầu ít chủ động khuyên nhủ người khác, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô thấy mình nên nói một chút.

“Tớ tin rằng, mỗi người trên đời luôn có thiên phú của bản thân, nhưng rất nhiều người không phát hiện nó lúc còn sống mà thôi.”

Gương mặt tái nhợt của Ngan Nhất lộ nụ cười trào phúng, hẳn nhìn Dư Châu Châu đang lật sách giáo khoa nói, “Cậu nói cũng đúng, nhưng không phải thiên phú nào cũng có tác dụng trong xã hội này, tớ thà dùng thời gian vẽ tranh để làm thêm một bài toán còn tốt hơn.”

“Có lẽ thiên phú đã có lúc được sắp xếp bình đẳng với nhau, nhưng thần tiên không ngờ rằng loài người lại chọn xem trọng thiên phú này, bỏ mặc thiên phú khác, cho nên có những thiên phú quý giá lại trở thành những thứ tài hoa không đáng một đồng. Ví dụ như có một người giỏi về tư duy khoa học tự nhiên lại là thần tài máy tính, nhưng lại sống trong thế kỉ đen tối, cho nên sống rất khổ sở. Nhưng mà, ít nhất bây giờ, chúng ta vẫn là người may mắn.”

“Có những thứ không phải do chúng ta định đoạt. Cậu bảo nó không có tác dụng là vì cậu không đủ can đảm để nó phát huy tác dụng mà thôi.”

Dư Châu Châu nói xong thì nằm nhoài lên bàn, ngủ thiếp đi.

Mề Kiều ở đằng sau cũng gập một cái, không ai chú ý, Ngan Nhất mãi vẫn không lật sang trang khác —

Lâm Dương cảm thấy không tốt chút nào.

Dư Châu Châu đứng thứ hai ban xã hội đã từ bỏ cậu, lúc cậu xem bảng xếp hạng, cậu sững người khi thấy vị trí của cô.

Cậu chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém Sở Thiên Khoát, cậu không hiểu sao Sở Thiên Khoát có thể viết ra mấy lời sến súa lúc làm văn, bởi vì lần nào điểm văn của cậu bạn cũng cao hơn cậu một chút.

Đang cau mày khó chịu thì điện thoại rung lên.

“Có nghe tin vụ đi viện khoa học kỹ thuật không? Tổ đã giúp cậu rồi, không có ai tạo team với cậu ấy, chuyện còn lại là việc của cậu rồi! Khỏi cần cảm ơn tớ, lần trước tớ bảo cậu chép bài anh văn đấy, cậu chép xong chưa? Mang tới cho tớ đi.”

Tin nhắn của Mễ Kiều làm Lâm Dương ngẩn người, cậu đã giúp Mễ Kiều chép ba bài chính trị, hai bài lịch sử nhưng đối phương lại chẳng giúp cậu được cái gì cả, nên bài anh văn cậu mãi không thêm chép.

Trong lúc cậu còn kinh ngạc, chủ nhiệm lớp đi vào lớp, gõ bàn ra hiệu mọi người dừng bút.

“Có thông báo mới, lúc này tôi đi họp mới biết, đoàn thanh niên cộng sản lần này tổ chức hoạt động nhóm lớn cho các học sinh cấp ba miễn phí, bắt buộc các trường học phải lựa chọn một địa điểm. Lần này trường chúng ta chọn viện khoa học kỹ thuật, tham quan miễn phí, một nhóm từ hai đến ba người, sau khi tham quan xong thì viết cảm nhận gì gì đấy rồi gửi lên đoàn. Cho nên sáng thứ năm tuần này vẫn đi học như cũ, nhưng chiều xe sẽ mang các trò đến viện khoa học kỹ thuật mới xây ở bên khu Bắc Giang mới xây kia, các em được phép tự tạo nhóm tự do, hoạt động xong thì về nhà, thứ hai giao bài báo cáo lên, hạn định ít nhất 1500 chữ. Còn về vụ phân nhóm, sau khi tan học các em tạo nhóm rồi đưa danh sách cho Lâm Dương.”

Lâm Dương ngẩn người, bây giờ cậu đã hiểu ý của tin nhắn kia rồi, lòng Lâm Dương bây giờ vui mừng khôn xiết.

“Có thể lập nhóm với bạn học lớp khác không ạ?” Lâm Dương hỏi.

Chủ nhiệm lớp khó hiểu, nhưng các bạn học khác lại nhìn cậu với ánh mắt mờ ám.

Đường Vũ Ninh cười nham hiểm, “Sao thế? Lớp khác là sao? Dù gì cũng là người một nhà mà.”

Lâm Dương nằm mơ giữa ban ngày, cười khen ngợi Đường Vũ Ninh, “Cậu nói đúng.”

Sau đó cầm bài anh văn của Mễ Kiều, vừa cười vừa lăm.

“Dư Châu Châu, cậu cùng nhóm với ai đó?”

Ngan Nhất vừa nói xong thì Mễ Kiều ở bàn sau chen vào, “Cậu không có nhóm à? Không sao, tớ thấy Ngô Cương không có nhóm, cậu tạo nhóm với cậu ấy đi.” Không để Ngan Nhất từ chối, cô bạn quay người hô to, “Ngô Cương, Ngan Nhất muốn tạo nhóm với cậu!”

Mặt của Ngan Nhất biến thành màu đỏ của tương cà.

Lúc tan học, Mễ Kiều nhận được tin nhắn của ai đó, vui vẻ chạy ra ngoài, hai phút sau, cầm bài tập vào lớp, sau đó gõ bàn Dư Châu Châu, “Có người tìm cậu kia.”

Dư Châu Châu đặt bút xuống, đi ra ngoài thì thấy cậu bạn Lâm Dương đang cười khúc khích ngoài cửa lớp.

“Lâm Dương?”

Dư Châu Châu ngẩng đầu lên, đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân Quan Thế Âm không bóp chết Đường Tăng, có lẽ do Đường Tăng quá cao nên Quan Thế Âm không vươn tay tới được.

“Tớ... Cậu khỏe chưa? Không còn sốt chứ? Đúng rồi, vụ thành lập đoàn thanh niên!” Lâm Dương cười khan.

Dư Châu Châu cau mày nhìn cậu bạn đang nuốt nước miếng trước mặt, khó tin.

“Cậu đến tìm tớ để chúc mừng vụ thành lập đoàn thanh niên à?”

“Đúng thế,” Lâm Dương gật đầu, “Chúng ta cùng chúc mừng đoàn thanh niên thành lập đi!”

Sau đó thấy Mễ Kiều đang trợn mắt ở đằng xa.

Lâm Dương không hiểu tại sao, trước kia khi ở chung với Dư Châu Châu, cậu vừa cảm thấy hưng phấn vừa cảm thấy khó chịu, nhưng từ khi biết tình cảm của mình, lúc thấy mặt cô cậu sẽ căng thẳng vô cùng, trái tim giống như bị treo giữa đường, mỗi bước đi của cậu đều khiến trái tim lúng lờ như muốn rớt xuống đất.

Dư Châu Châu vung tay, “Tớ không đi, sinh nhật phải tặng quà, cậu tự đi đi.”

Lâm Dương ghen hờn, Mễ Kiều thấy không vừa mắt, cầm giấy đi tới nói, “Dư Châu Châu, còn mỗi cậu chưa có nhóm thôi, mọi người đều có nhóm rồi.”

Dư Châu Châu cau mày khó hiểu, “Sao tạo nhóm nhanh thế?”

Mễ Kiều bình thản nói đối, “Đúng thế, tình chàng ý thiếp, ăn nhịp với nhau, cấu kết làm việc xấu đó.”

Trước giờ miệng Mễ Kiều chưa bao giờ phun ra được lời châu ngọc, Dư Châu Châu chỉ có thể thờ dài, không chú ý tới cái nháy mắt điên cuồng của Mễ Kiều với Lâm Dương.

“...Lớp tớ cũng sốt mỗi tớ, nếu không hai đứa mình tạo nhóm đi.” Lâm Dương nói ra mục đích lần này đến của mình.

Dư Châu Châu ngẩn người, sau đó hiểu chuyện rồi, cô nhìn Mễ Kiều một cái rồi lại nhìn Lâm Dương, còn nở nụ cười đầy hàm ý trên mặt.

Có mấy lời, một khi đã nói ra thì sẽ dễ nói lại lần nữa, sau đó sẽ quen mồm như đã nói nhiều năm, ví dụ như ba chữ tớ yêu cậu chẳng hạn.

Đương nhiên, Lâm Dương bây giờ chỉ nghĩ đến một câu thôi, cậu hít một hơi, nói câu đó, “Tớ muốn đi tới viện khoa học kỹ thuật với cậu.”

“Được.”

Giọng nói bình thản như thế.

Lâm Dương trừng hai mắt, nhìn Dư Châu Châu đang nở nụ cười giống như hiểu rõ trò vặt của mình và Mễ Kiều, mà thái độ bình thản tự nhiên kia như đang ám chỉ với cậu, dù có dẫn vật thể nào, dù có chơi trò gì thì cũng không có tác dụng gì với cô cả.

Lúc này, khi làm bài tập anh văn, cậu từng nghĩ, nếu như đối phương do dự, cậu sẽ im lặng đợi cô quyết định, hoặc là năn nỉ cô. Nếu như năn nỉ thì phải năn nỉ kiểu gì? Nếu như cô hỏi tại sao muốn đi với cô thì cậu nên trả lời thế nào?

Cậu cứ như một đứa ngốc trước mặt Dư Châu Châu vậy, các kẻ vật đều bị cô nhìn thấu, sau đó cô sẽ mỉm cười nói một câu như dỗ đứa nhỏ bướng bỉnh, “Được.”

Đột nhiên cậu thấy oan ức.

“Dư Châu Châu, nếu như cậu không thích... thì cứ nói thẳng, tớ không ép buộc cậu.”

Lở tai Lâm Dương vẫn còn đỏ bừng, nhưng đã trấn định rồi. Mễ Kiều ôm tay nhìn cậu với ánh mắt thích thú, cậu nhìn Dư Châu Châu với ánh mắt kiên định, cậu đã biến thân hoàn thành – một Lâm Dương khác.

Dư Châu Châu trợn to hai mắt, đầu hơi nghiêng một chút, giống như đứa học sinh tiểu học đang ngạc nhiên vậy.

Lâm Dương đứng thẳng người, nghiêm túc nói, “Tớ luôn cố gắng như vậy, nhưng cậu... cậu vẫn luôn như thế. Trước giờ không thay đổi chút nào.”

Có phải từ trước giờ, những niềm vui sướng và nhớ nhung kia đều là ảo giác của mình cậu? Trong mắt người đối diện này, cậu chỉ là một người có cũng được không thì chẳng sao? Hoặc cậu luôn tự thấy hài lòng

về bản thân quá rồi?

Lâm Dương không phát hiện, có một cảm giác đang im lặng thay đổi. Cô bé nằm bên cạnh cậu dưới ngày tuyết kia, đã từng kiên định nói, “Ừ.”

Khi đó Lâm Dương có thể thừa nhận sự yêu thích của mình, thậm chí không cần Dư Châu Châu phải báo đáp lại, cậu vẫn cảm thấy vui vẻ. Bởi vì đó chỉ là yêu thích thôi, không mang theo hàm nghĩa nào khác nữa.

Mà lúc này, bốn chữ ‘Tôi thích cậu’ [1] còn mang theo ý nghĩa khác nữa, cậu phải suy đoán tâm ý của đối phương và suy nghĩ về phân lượng của mình. Cậu bắt đầu muốn giữ lấy.

[1] *Cái bên Trung là ‘Ngô hoan hỷ nị’ nên mới thành 4 chữ đó, bên mình thì 3 chữ, nhưng tớ vẫn giữ nguyên theo raw nhé.*

Lâm Dương tự trách mình không đàn ông chút nào, hơi mất mặt, nhưng tiếng chuông vào học cứu giúp cậu, cậu hoảng hốt xoay người chạy về phía hành lang.

Cô ấy sẽ thế nào? Sẽ ghét mình? Cười mình trẻ con? Hay không thêm quan tâm, dựa vào cửa thất thần như trước kia?

Luôn là kết quả đó. Cho dù cậu căng thẳng chờ mong cỡ nào thì kết quả luôn là vậy. Sự chuẩn bị cẩn thận và mâu thuẫn trong suy nghĩ của cậu đều chỉ là vai kịch của riêng cậu, trong rạp hát của cậu, chỉ có mỗi cậu diễn và khán giả duy nhất của cậu lại cuộn mình nằm ngủ say sưa.

Dư Châu Châu còn chưa kịp phản ứng thì Lâm Dương đã chạy xa, áo sơ mi xanh lam trùm ngoài chiếc áo lót màu xám lông dê cô từng khen, bên ngoài không mặc áo đồng phục, cổ áo sơ mi không được chỉnh cẩn thận nên trông giống như một con chim cúi đầu vì bị gãy cánh.

Cô không phải vừa báo, “Được” rồi à?

“Không muốn đi thì nói thẳng, không cần tự ép mình.”

Dư Châu Châu thật sự không có suy nghĩ gì hết, cùng nhóm với ai cũng như nhau, nếu như có thể, cô muốn chuẩn không đi viện khoa học kỹ thuật mà trốn về nhà ngủ trưa, đó mới là sự lựa chọn hoàn mỹ nhất của cô. Nhưng cậu bạn trước mặt cô lo lắng đỏ mặt nói, “Tớ muốn đi viện khoa học kỹ thuật với cậu” — cô sao có thể do dự chứ? Gần như không thêm nghĩ gì mà đồng ý luôn, chỉ sợ làm hỏng sự hưng phấn của cậu.

Cô rất ít khi tự mang oan ức vào người, trước kia cô đã hiểu được, cố gắng lấy lòng người khác chẳng khác gì bù đắp cái khác nhưng không đủ vốn liếng, người thật sự yêu thương cô thì sẽ không ép buộc cô làm chuyện gì, lúc nói ‘không’ phải dứt khoát, không cần phải lo bất cứ phản ứng nào của đối phương.

Trong thế giới của cô đã không còn Olympic Toán học nữa rồi.

Cô sẽ không làm thiệt thời ai, cũng không lấy lòng ai.

Nhưng với Lâm Dương, thái độ của cô luôn khác với người khác, một người chói mắt như vậy lại luôn úy khuất trước mặt cô như một đứa trẻ bị ăn hiếp, hơn nữa thường rất xui xẻo. Sự lãnh đạm của cô giống như là hung khí làm cậu bị thương, đối mặt với lòng hồ thẹn và muốn đền bù của cậu, cô không đành lòng từ chối — thật ra, chính cô cũng không biết, hai người, ai đang đền bù cho ai? Nói chung, nếu như chấp nhận ‘chuyện tội’ thì phải tạo ra một cuộc sống tràn ngập ánh sáng mặt trời, có phải giả vờ như vậy sẽ khiến cậu dễ chịu hơn không? Đợi đến khi cô ‘khởi hân’ trong mắt cậu, bọn họ có thể đất về đất, gió theo gió, mỗi người bước đi trên con đường riêng của mình chứ?

Cô đã làm gì sai ư?

Mẽ Kiều ở cạnh ho ho mấy cái, vừa đi vừa lắc đầu.

Bùn nhão không trát được tường, mà đây còn hai cục bùn.

Lâm Dương đỡ người trong tiết Vật lý, không nghĩ cái gì cả, trong đầu cậu rất lộn xộn, tinh thần không tốt, tay trái cậu căng thẳng ô cùng — cậu nắm chặt điện thoại di động, cậu cảm thấy nó rung lên nhưng khi mở ra thì chẳng có cái gì cả.

Có nên nhắn một tin xin lỗi với cậu ấy không?

Không nên. Tuyệt đối không thể.

Nếu không thì nhắn một tin trách móc đối phương?

Không được, làm thế thì không giống thẳng đàn ông chút nào.

Mẹ nó chứ! Lâm Dương chửi thầm một tiếng, cậu nhìn thấy sân trường qua cửa sổ, bên dưới là hai cô bé vừa cười vừa rượt đuổi nhau, cậu hốt hoảng nhìn bầu trời.

Trong cái tuổi đẹp nhất này, bọn họ học toán văn, hóa lý, nhưng không ai được dạy một bài học ‘Yêu nghệ thuật’ cả.

Dư Châu Châu lại ngủ trong tiết chính trị. Mặc dù trong tiết có bị gọi dậy, cùi chò của Ngan Nhất rất lợi hại, Châu Châu nhìn đề số 32 mà cùi chò Ngan Nhất chỉ, người hàng trước vừa ngồi xuống cô đã đứng dậy, đáp án đề 32 là D, ví dụ chủ yếu là thể hiện tính chủ động, cho nên lựa chọn quy luật tuần hoàn để phát huy nguyên lý đó.

Sau đó ngồi xuống, tay trái chống đầu, cúi đầu như đang xem sách, tiếp tục ngủ.

Lúc tan học, Ngan Nhất chọt Châu Châu lần nữa, cô ngẩng đầu thì thấy cô chính trị đang nói chuyện với Mẽ Kiều, mặt lạnh nhạt.

Sau đó quay đầu nói với Dư Châu Châu, “Dậy rồi à?”

Châu Châu cười, xem ra đã bị phát hiện rồi, “Vâng, bị gọi dậy.”

“Ồ, Dư Châu Châu cũng biết sợ à?” Cô chính trị khó chịu nói, “Hết tiết là giờ sinh hoạt của lớp nhì? Tới phòng làm việc của cô, có việc phải nói với hai em.”

Mẽ Kiều nháy mắt với Dư Châu Châu, “Vinh hạnh thật, tớ được gọi giáo viên gọi nói chuyện chung với hạng nhất năm nay cơ.”

Hai người bọn họ bị gọi vào lần lượt, nhưng mà khi cửa đóng lại, người bên trong nói gì, người ở ngoài không nghe được.

Cô chính trị chỉ nói sự vất vả của phụ huynh khi đưa Mẽ Kiều vào Chấn Hoa, đùng phụ lòng người nhà.

Với Dư Châu Châu thì dài dòng hơn — nói vài câu xong thì mở hộp trà, lấy gói trà bỏ vào tách, sau đó đi lấy nước nóng... Dư Châu Châu đứng đợi, đột nhiên ngáp một cái.

Cô biết cô đã trở nên lão xược rồi. Biết cái ngáp này sẽ mang tới phiền phức cho mình nhưng cô không tránh né phiền phức như trước nữa.

“Tình huống nhà em tôi đã biết.”

Tình huống của cô. Dư Châu Châu đã quen lời nói này rồi, cô bình thản nghe tiếp.

“Những đứa nhỏ như em thường có tương lai sáng lạn hơn người khác, cũng có nhiều suy nghĩ hơn nhiều.”

“Cho nên sẽ khó dạy hơn.”

“Tôi không biết em có ý kiến gì với tiết học của tôi, hay là tiết này không đáng để em học? Thành tích môn chính trị của em thấp nhất trong các môn học, tôi biết các học sinh thường dùng cách này để thể hiện bất

mãn, tôi hi vọng chúng ta có thể thắng thắn với nhau.”

Dư Châu Châu cười, “Cố nghĩ nhiều rồi. Em không tìm được cách học đúng mà thôi, em sẽ cố gắng.”

Cô chính trị vẫn chìm trong suy nghĩ của mình, “Cố thể em thấy thi hạng nhất ở Chấn Hoa thì có thể đậu Thanh Hoa Bắc Đại, đương nhiên đây chỉ là một kì thi, tôi không chắc em có thể duy trì được trình độ này hay không, dù sao tôi đã thấy những học sinh có tiếng trong chốn lạt như em nhiều rồi.”

Túi trà chìm chìm nổi nổi, ngón tay của cô chính trị quẩn lấy dây túi trà.

“Nhưng em có biết em thua Tân Duệ và Lăng Tường Xuyên ở ban ba chỗ nào không?”

Châu Châu nhìn bầu trời màu xám bên ngoài, đột nhiên thấy có cái gì nơi đáy lòng đang rục rạc rục rịch.

Cô mỉm cười nói, “Em không có hứng thú với điều đó, thưa cô.”

Giương mặt cô chính trị thay đổi, không chơi đùa với túi trà kia nữa, ánh mắt chuyển sang người Dư Châu Châu.

“Cô nói rất đúng, hạng nhất của em có thể do may mắn nhất thời, cũng có thể do em chịu học trong thời gian đó. Em không giống Tân Duệ và Lăng Tường Xuyên, có thể bọn họ thông minh hơn em, có thể bọn họ có động cơ mãnh liệt hơn em, nhưng mà, em không có hứng thú biết điều này – huống chi, cô xác định cô biết rõ sự khác nhau của tụi em ạ?”

Cô chính trị sững người, Dư Châu Châu có thể nghe thấy tiếng cười hung hăng của Mễ Kiều bên ngoài truyền vào.

“Em về lớp đi, tôi hiểu hành động của tôi là dư thừa rồi.”

Giọng nói ôn hòa nhưng mang theo sự lạnh lẽo – Châu Châu biết, cô chính trị đã có thành kiến với tính cách và nhân phẩm của cô. Nếu như Mễ Kiều cãi nhau với cô chính trị, chỉ cần nói xin lỗi thì sẽ được tha thứ, bởi vì tính cách của Mễ Kiều rất nóng, thành tích không tốt. Nhưng nếu chuyện đó là do Dư Châu Châu làm ra thì sẽ nghiêm trọng hơn rất nhiều, tất cả khuyết điểm đều quy thành vấn đề nhân phẩm của Dư Châu Châu – có tài nhưng không có đức, hơn nữa, sẽ không bao giờ được tha thứ hay quên đi.

Dư Châu Châu không nên như thế. Cô nên cười nhạt, gạt đầu hoặc thờ dài hùa theo, sau đó nói mấy câu như em sẽ chú ý rồi ra ngoài tiếp tục cuộc sống của mình.

Cô đã hứa với Trần An là sẽ sống tốt, không gây phiền phức.

Cô không biết mình sao nữa.

Dư Châu Châu hơi cúi người nói, “Em về lớp ạ.” Cô chính trị lạnh nhạt nói, “Em gọi Mễ Kiều vào đây.”

Dư Châu Châu không biết nên đợi Mễ Kiều ra hay về lớp trước, sững người một hồi thì thấy Lâm Dương đang ôm xấp bài thi đi tới.

Tay trái của Lâm Dương vẫn cầm đi động. Cậu định để đi động ở lớp, nhưng nghĩ gì đó rồi cầm theo.

Không ngờ lại gặp Dư Châu Châu ở đây, cậu đứng đờ người không biết làm sao, Dư Châu Châu nở nụ cười.

Cô biết cậu bất an, nên mới dùng nụ cười này để nói cho cậu biết, cô không ngại.

Ít nhất Lâm Dương hiểu được ý của nụ cười này là thế.

“Xin lỗi, lúc này tớ không có ý, tớ không biết sao nữa, bụng dạ hẹp hòi, cậu đừng để ý nhé!” Lâm Dương tay phải cầm xấp bài, tay trái cầm điện thoại, không có tay trống để vò đầu.

“Nộp bài à?” Dư Châu Châu cứ như không nghe lời xin lỗi của cậu.

“Ừ.”

Không thể nói được gì nữa rồi. Đã xin lỗi rồi, việc đi viện khoa học kỹ thuật cũng không cần nhắc nữa. Lâm Dương cười khổ.

Đến đây là đủ rồi.

Cậu gạt gù, đi về cầu thang.

“Lâm Dương.”

“Hả?” Cậu ngẩng đầu lên.

Căng thẳng, hồi hộp.

“Đi viện khoa học kỹ thuật với tớ.”

“Hả?”

“Đừng giả ngu nữa, không thích đi thì nói thẳng, tớ không ép.” Dư Châu Châu đáp trả nguyên câu.

Lâm Dương há mồm kinh ngạc, Dư Châu Châu nở nụ cười giảo hoạt với cậu.

Nụ cười phẫn chấn.

Lâm Dương học giọng điệu của cô, “Được.”

Nhiều năm sau, khi Lâm Dương nhớ lại khoảnh khắc này, ánh mặt trời còn sót lại chiếu qua tầng mây, xuyên qua cửa sổ để chiếu lên người bọn họ, giống như hình ảnh máu chó trong phim vậy. Nhưng hình ảnh này lại mang theo màu sắc âm áp, ánh nắng chiếu rất đúng lúc, cứ như đời này không bao giờ có lần thứ hai như vậy nữa.

Mỗi người sẽ có một khoảnh khắc cảm thấy toàn bộ thế giới là vai phụ của mình.

Dư Châu Châu nghĩ rất lâu, không hiểu mình sao nữa. Đầu tiên là ôn tập điên cuồng, sau đó là không giữ mồm giữ miệng, còn cười với Lâm Dương nữa.

Mễ Kiều chú ý đến sự im lặng của cô, khoát cánh tay trái lên cổ cô nói, cậu nên biết, giả vờ cun-ngầu với giáo viên là phải trả giá lớn đấy.

“Không phải chơi trò cun-ngầu. Tớ luôn cun-ngầu mà.” Dư Châu Châu chăm chú nói.

Mễ Kiều cười lớn, giống như lúc ngoài cửa hồi nãy vậy.

“Nói thật, tớ không hiểu tại sao tớ lại bắt đầu đi gây phiền vào người. Tớ cho rằng... Tớ sẽ giống như năm lớp mười, không có bất kì... Nói chung...” Dư Châu Châu không nói đùa nữa, nhưng không biết nên hình dung thế nào với người bạn không biết chuyện như Mễ Kiều.

Lời nói rất mơ hồ, nhưng Mễ Kiều lại không quan tâm quá nhiều.

“Phiền phức cũng tốt.” Mẹ Kiều cười.

“Gây phiền phức là đặc quyền của tuổi trẻ. Dư Châu Châu, cậu là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.”

Mẽ Kiều lại cười to lần nữa, Châu Châu ngơ ngác nhìn trời, sau đó thở dài một tiếng.

“Lúc còn trẻ, không nghĩ tới hậu quả, tìm một người để yêu, sống một cuộc sống vui vẻ là đủ rồi.”

Dư Châu Châu không hiểu tại sao Mẽ Kiều lại nói thế, tại sao trong giọng nói lại mang theo chút tuyệt vọng. Cô chỉ thấy ánh mặt trời chiếu lên người Mẽ Kiều, long lánh và long lẫy vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 97: Khi Lí Lôi yêu Hàn Mai Mai

Edit: Pi và Nguyệt

Beta: Pi và Nguyệt + Too Meo

“IQ tới rồi đây”

“Đây là cầu tĩnh điện à? Là bảo vật của viện khoa học kỹ thuật đó, nghe báo các viện khoa học kỹ thuật đều có cái này, là tác phẩm kinh điển đấy, cậu không chơi nó à?”

Lâm Dương cầm tay Dư Châu Châu không chút ngại ngùng nào, sau đó thả bàn tay của cô lên quả cầu đang chiếu sáng kia.

“Không được!” Dư Châu Châu gần như co lại thành một cục, cô cố gắng giật tay ra khỏi bàn tay của Lâm Dương, nhưng dù cô có cố sức đến mức nào cũng không thoát được.

Lâm Dương rất hài lòng, vừa cười gian vừa giả vờ khuyên lơn, “Đừng sợ, không đau đâu, chỉ làm tóc cậu dựng đứng thôi, nó không đau chút nào đâu, lượng điện trong đó rất nhỏ, chẳng lẽ lúc cậu rụng lông còn đau hơn đụng vào tĩnh điện này à....”

Nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, ai bảo để tớ biết được nhược điểm của cậu chứ?

Kêu nữa đi, kêu nữa đi, có kêu rách họng cũng không ai tới cứu cậu đâu!!

Cậu bị chính suy nghĩ của mình dọa sợ, mặt đỏ bừng, lắc đầu để ném suy nghĩ quỷ dị và ‘đen tối’ này ra khỏi não.

Cậu vừa ngẩn người thì Dư Châu Châu đã mạnh mẽ rút tay khỏi bàn tay của cậu, trong lúc hỗn loạn, tay của cậu đụng vào quả cầu tĩnh điện.

Đầu ngón tay cảm thấy hơi đau, bên tai vang lên tiếng keng keng như ảo giác, Lâm Dương cảm thấy chân tóc hơi tê dại, cúi đầu thì thấy Dư Châu Châu đang trợn mắt nhìn đầu tóc của cậu chăm chăm.

Sau đó cẩn thận đưa tay ra, nhón chân lên, dịu dàng dùng ngón tay sờ nhẹ gốc tóc của cậu.

Dư Châu Châu giống như con báo nhỏ đi thị sát lãnh địa của mình, Lâm Dương có thể thấy được bộ dạng ngu xuẩn của mình qua đôi mắt đen trong veo của cô.

Cảm giác tê dại từ gốc tóc truyền lên người của cậu, Lâm Dương không biết cảm giác thoải mái kì dị kia là do tĩnh điện, hay do cô gái trước mắt mình tạo ra.

Cậu chỉ có thể lúng túng đứng yên một chỗ, không dám động, chỉ có thể duy trì động tác để tay trên cầu tĩnh điện, để cho cô thăm dò tùy ý, cảm quan của cậu bị ánh mắt dập dờn của cô tụt huyệt một chỗ.

Lâm Dương nhìn quả cầu tĩnh điện chăm chăm, đột nhiên muốn hát thánh ca cho Faraday [1] nghe.

[1] Michael Faraday là một nhà hóa học và vật lý học người Anh đã có công đóng góp cho lĩnh vực điện từ học và điện hóa học. Faraday nghiên cứu về trường điện từ xung quanh một dây dẫn có dòng điện một chiều chạy qua.

Khoa học kỹ thuật xuất hiện là bởi vì con người.

Lâm Dương nghiêng đầu sang một bên, ho nhẹ hai tiếng.

Dư Châu Châu, cậu, cậu đứng gần tớ quá rồi đấy.

Nhưng không lên tiếng nhắc nhở cô —

Lăng Tường Xuyên bước vào một căn phòng toàn là kính. Cô buồn bực mất tập trung, lạc mất Lý Tinh, già bộ cách xa cô bạn, thật ra thì cô cố gắng trốn tránh cô bạn.

Lúc này cô thấy ban một đi tham quan ở tầng hai, tìm một vòng nhưng không thấy các bạn học ban một, đột nhiên cảm thấy mình lúc này rất buồn cười. Trước đây cô hay nhấn tin cho Sở Thiên Khoát, mặc dù lần nào đối phương cũng trả lời rất lạnh nhạt, mà cô lại ngại ngùng không dám nhắn nhiều. Rõ ràng đã quyết định buông tay nhưng lại lo được lo mất, thậm chí trong nháy mắt, cô muốn đi tìm Sở Thiên Khoát để nói xin lỗi, hoặc tỏ tình luôn.

Lăng Tường Xuyên ôm vớ, ngẩng đầu nhìn mặt kính trước mắt, lúc này mới phát hiện, bởi vì phản chiếu vô hạn của mấy cái gương, cô bây giờ đã đứng giữa rất nhiều Lăng Tường Xuyên.

Lăng Tường Xuyên ở bên trái, bên phải, chính diện, đủ các góc độ đang nhốt cô. Lăng Tường Xuyên đột nhiên cảm thấy sợ hãi và cảm động. Cô đưa ngón trỏ chạm vào ngón tay của cô gái trong gương, rất muốn hỏi cô gái ấy, Lăng Tường Xuyên thật sự bị giấu ở tấm gương nào thế?

Lăng Tường Xuyên dựa trán lên mặt kính, một môi nhắm mắt.

Lần này không thi đứng đầu, mỗi khi có người nhìn cô nói chuyện thì cô luôn cảm thấy họ đang nói xấu mình, cô đột nhiên thấy mình sợ bóng sợ gió quá mức rồi.

Lúc này cô thấy Lâm Dương và Dư Châu Châu đứng nhất ban xã hội chơi đùa ở trong khoang không trọng lực, Lăng Tường Xuyên thở dài trong lòng.

Vùng tăm tối trước mắt làm cô không muốn mở mắt.

Cái bài hát trước kia Lâm Dương thích hát sao nhỉ?

“The innocent can never last. Wake me up when September ends.” [2]

[Tạm dịch: Sự ngây ngô ngày nào chẳng thể mãi vậy được. Đánh thức tôi khi tháng chín qua đi.]

[2] Đây là hai câu trong bài Wake me up when september ends của Green Day. Link bài hát: <https://www.youtube.com/watch?v=NU9JoFKIaZ0>

Ai cũng được, có thể đến gọi tôi đây được không?

Đột nhiên cảm thấy có người vỗ nhẹ bả vai của mình, Lăng Tường Xuyên quay người lại thì thấy ánh mắt của Sở Thiên Khoát.

Trong gương, có hàng trăm hàng ngàn Sở Thiên Khoát đang bao trùm lấy cô.

Nước mắt của Lăng Tường Xuyên tuôn ra trong nháy mắt.

Sở Thiên Khoát cười khổ, “Gần đây cậu rất khó chịu phải không?”

Tường Xuyên cũng từng hỏi câu này, cùng một câu nói nhưng khi Lăng Tường Xuyên nghe Sở Thiên Khoát hỏi, thế giới của cô có thể cảm nhận được sự ám áp từ câu nói này.

“Hạng nhất không quan trọng như vậy đâu, lần sau tớ sẽ thử đứng thứ hai.”

Lăng Tường Xuyên không còn nghĩ đến câu nói này kiểu ngao cổ nào, cũng không quan tâm đến việc Sở Thiên Khoát ‘đim’ năng lực của Lâm Dương, cô chỉ nghe thấy, cậu bạn trước mắt đồng ý lấy mình thử nghiệm hạng nhì vì an ủi cô.

Cô lắc đầu, “Vi xếp hạng, cũng không phải vì xếp hạng. Tớ không biết nói sao.”

“Không biết nói sao?”

Lăng Tường Xuyên cẩn thận nắm lấy cơ hội cậu bạn không chuyển chủ đề để kết thúc cuộc nói chuyện, cẩn thận trả lời từng chữ, “Có nhiều vấn đề khác gây áp lực cho tớ, tớ cảm thấy mình bị nhốt lại, tớ không tìm được bản thân mình, chỉ thấy mỗi hư vinh mà thôi.”

Sở Thiên Khoát cảm vỡ, dựa vào gương, ôm ngực cười, “Lẽ nào trước giờ tớ không biết cậu chân chính?”

Lăng Tường Xuyên cúi đầu, nghĩ một hồi mới quyết định, “Không phải.”

Cô thấy rất nhiều Sở Thiên Khoát cùng nờ nự cười.

“Nhưng cậu già cũng rất đẹp.”

Trái tim của Lăng Tường Xuyên đập nhanh như ngồi trên chiếc xe lao thẳng xuống dốc núi vậy. Cô cố gắng tự nhủ, bình tĩnh, đây không phải là tà thính, cậu ấy không tà thính vậy. Cô nên nắm chặt lấy thái độ chân thật mới đúng.

Ngẩng đầu lên, đầu cô trống rỗng, cô không biết mình đã trả lời cái gì.

“Sở Thiên Khoát, tớ thích cậu, cậu có biết không?”

Một giây đồng hồ nhưng lại thấy nó dài như hàng nghìn năm, Sở Thiên Khoát không cười nữa, ánh mắt không nhìn cô nữa, im lặng một hồi mới trả lời cô.

“Cho nên tớ mới trốn tránh cậu.” Hắn đáp vậy.

Lăng Tường Xuyên nghe thấy tiếng hoa nở.

“Tớ không thể để mình thích cậu được. Lăng... Xuyên Xuyên,” Hắn cẩn thận gọi tên thân mật của cô, “Cậu biết không, chúng ta không thể quen nhau lúc này được.”

Lăng Tường Xuyên không biết nên vui hay buồn, cô không thể chịu được sự thẳng thắn của Sở Thiên Khoát, cô đứng im một chỗ, bị vô số bóng người của hắn mê hoặc tới mức không biết nên làm cái gì.

Bây giờ không thể, vậy sau này thì sao?

Nhưng cô biết, nếu hỏi tiếp thì sẽ phá hủy bầu không khí hiếm có này. Với tính cách của Sở Thiên Khoát, có thể nói đến mức này đã là cực hạn rồi.

Vì vậy nên linh chi tạ ơn sao?

Cô chỉ có thể nói lời mặc mạc chán thành nhất lúc này, “Chúng ta, tớ và cậu, cùng cố gắng thi vào chung một trường đại học được không?”

Tuổi thanh xuân là để tùy ý làm bậy, một đứa nhỏ hiểu chuyện cũng sẽ vì chút rung động ngốc nghếch này mà cố gắng học tập thật tốt.

Lăng Tường Xuyên lau nước mắt, cúi đầu, dỏ mắt chạy lướt qua hắn.

Việc cô muốn làm bây giờ là tìm Lý Tĩnh để tiếp tục đi tham quan viện khoa học kỹ thuật như chưa từng xảy ra chuyện lúc nãy vậy.

Lâm Dương và Dư Châu Châu đứng ở tấm gương đối diện, không dám thờ ơ.

Sau khi xác nhận nam nữ chính của câu chuyện rời khỏi, Lâm Dương mới thờ dài nói, “Thì ra cái tên Sở Thiên Khoát này thích con nhóc kia thật.”

Dư Châu Châu cười, “Thật sao?”

Lâm Dương gãi đầu, “Thật ra tớ cũng không rõ, nhưng tớ biết Lăng Tường Xuyên thích Sở Thiên Khoát, một cô gái có thích một chàng trai thì có thể nhìn qua ánh mắt của cô gái á, ánh mắt không giấu được tình cảm đâu.”

Nói xong, cậu nhìn ánh mắt Dư Châu Châu buồn bã.

“Nhưng mà Tường Xuyên... Ồi, tớ thấy Lăng Tường Xuyên sẽ bị thiệt thòi, mẹ tớ từng nói rồi, đàn ông mà đáng tin thì heo mẹ cũng biết leo cây.”

Dư Châu Châu nờ nự cười, đôi mắt của cậu bắt được bóng lưng thon gầy ở nơi khác, sau đó biến mất ở góc gương.

Bọn họ lại chơi đùa với nhau rất nhiều, đợi đến khi các bạn học xung quanh rời khỏi, Lâm Dương mới tạm biệt Dư Châu Châu.

Trạm xe buýt đông đúc vô cùng, địa điểm của viện khoa học kỹ thuật khá heo lánh, xe taxi không đỗ ở đây đợi khách, Dư Châu Châu đang buồn lòng thì nghe Lâm Dương đề nghị, “Chúng ta đi thôi, đi khoảng nửa tiếng là tới khu đông người, ở đó nhiều xe hơn.”

Dư Châu Châu đang do dự thì cậu nói thêm, “Đi dọc đường chú ý một chút, có khi bắt được xe á.”

Cô gật gù, “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Năm giờ rưỡi, trời đã chuyển tối, hôm nay trời rất lạnh, Dư Châu Châu quên mang mũ len và găng tay, lỗ tai lạnh tới mức đỏ bừng, Lâm Dương lập tức tháo bịt tai của mình mang cho cô, sau đó cời găng tay đưa cổ mang – thật ra còn có cách làm ấm tay khác, nhưng Lâm Dương không có đủ can đảm để làm điều đó.

“Lạnh lắm rồi phải không?” Lúc cậu nói chuyện còn thở ra khói trắng, “Thế tớ gọi cho ba tớ xem có thể lái xe tới đây không....”

Dư Châu Châu muốn từ chối theo bản năng, lát sau mới cười bản thân, cô giờ còn sợ cái gì chứ? Lâm Dương đã lớn vậy rồi, sẽ không bị mẹ đánh vì chuyện của cô nữa.

Nhưng mà qua hôm nay, sẽ không thể gần gũi với nhau nữa.

Lâm Dương lấy điện thoại ra, bấm bấm một câu, “Chết tiệt, sắp hết pin rồi.” Sau đó vội tìm số của ba để gọi.

Trên đường lớn vắng tanh, Dư Châu Châu cúi đầu nhin cười, Lâm Dương nghe giọng nữ dịu dàng không ngừng lặp lại trong điện thoại, “Xin lỗi, tài khoản của quý khách không đủ tiền để thực hiện cuộc gọi.”

Sau đó điện thoại tối thui. Hết pin cmnr.

“Lấy điện thoại của tớ gọi cho ba cậu đi.” Dư Châu Châu đưa điện thoại cho cậu thì thấy gương mặt Lâm Dương rất xấu.

“Sao thế?”

“Ba mẹ tôi mới thay số mới, tớ còn chưa thuộc số, giờ lại không thể lấy số trong điện thoại.... Tôi nay ba mẹ tớ không có nhà, có gọi về nhà cũng vô dụng...”

Dư Châu Châu dùng ánh mắt để truyền đạt suy nghĩ ‘Tớ khinh bi cậu’.

“Thôi vậy, đi tản bộ như vậy cũng hay.” Lâm Dương làm lơ ánh mắt khinh thường của Dư Châu Châu.

Nhưng mà đoạn đường này rất vắng lặng. Cả thế giới chỉ còn tiếng đập tuyết của hai người họ, giống như hai con chuột nhỏ đang kêu vậy.

Lâm Dương vắt hết cả óc vẫn không biết nên nói gì, lát sau mới ngốc nghếch đề nghị, “Chúng ta chơi trò gì đi, để đỡ thấy mệt. Hát nối tiếp? Đoán số? Kể chuyện nối tiếp? Hay chơi trò kể chuyện nối tiếp đi, hồi nhỏ cậu là vua kể chuyện mà. Cậu có nhớ không, hôm đó ba mẹ tớ còn chụp ảnh cho cậu nữa đó!”

Lâm Dương nói xong thì thấy chột dạ, sau khi tránh ánh xong, cậu giấu mấy bức ảnh mà không đưa cho Dư Châu Châu bức nào hết.

Dư Châu Châu lại không để ý chuyện này, “Được, chơi trò kể chuyện nối tiếp đi.”

“Được, à, nam nữ chủ tên gì?”

“Có nam nữ chủ nữa à?” Dư Châu Châu sừng sốt, “Thế lấy tên là Lí Lôi và Hàn Mai Mai đi.”

Lâm Dương lờm một cái, “Ừ, được, thế ai trước? Cậu trước đi.”

Dư Châu Châu không từ chối, há mồm nói, “Sáng chủ nhật, Lí Lôi đang ngủ nướng trong nhà thì điện thoại reo lên.”

“Hết rồi à?”

“Hết rồi, tới lượt cậu.”

Lâm Dương cau mày, nghĩ một hồi mới tiếp lời, “Cậu ta nghe điện thoại, người gọi là Hàn Mai Mai... Hàn Mai Mai là bạn gái của cậu ta.”

Dư Châu Châu nuốt câu ‘Thật ra tớ cảm thấy Lí Lôi thích Lily’ vào bụng, tiếp tục kể, “Hàn Mai Mai kêu, Lí Lôi Lí Lôi, cậu mau xem ti vi, có tin tức về cậu!”

Câu chuyện bị Dư Châu Châu tăng độ khó, Lâm Dương quyết định cứu vãn một chút, “Cậu ta cảm thấy Hàn Mai Mai bị dở hơi rồi, nên cúp điện thoại ngủ tiếp.”

Không ngờ đối phương không bỏ qua.

“Nhưng Lí Lôi ngủ không được.” Dư Châu Châu nhìn cậu với ánh mắt sáng rực.

Lâm Dương đành phải để Lí Lôi thức dậy, “Cho nên cậu ta quyết định mở ti vi xem tin tức....”

Lúc này Dư Châu Châu mới chịu nở nụ cười, “Tin tức buổi sáng đang nói về chuyện một cậu bạn đi qua đường vội nên bị xe cán, ti vi chiếu cận cảnh, Lí Lôi phát hiện, người nằm trong vũng máu kia là mình.”

Lâm Dương rất sợ chuyện ma, cậu nhớ hồi còn bé Dư Châu Châu hay kể mấy câu chuyện ‘Mèo ma’ hay ‘Ma nữ áo trắng nơi cầu thang’ mỗi lúc hai người đi về nhà, bây giờ nhớ lại câu chuyện ma kia đều khá là vụng về, nhưng lúc đó lại dọa cậu sợ tới mức không dám đi lên lầu một mình.

Cậu đành nuốt nước bọt, nối tiếp dòng suy nghĩ của cô bạn, “Lí Lôi sợ trắng mặt, lập tức cầm điện thoại gọi cho Hàn Mai Mai, nhưng đầu máy bên kia lại vang lên giọng nữ xa lạ, cô ta nói....”

Cậu nhìn Dư Châu Châu ra hiệu, cậu chỉ có thể nghĩ được ngang đó.

Dư Châu Châu đột nhiên nở nụ cười tà ác, Lâm Dương đột nhiên nhớ tới con hồ ly nhỏ xấu xa hồi tiểu học kia – đã bao lâu rồi cậu không thấy nụ cười này của Dư Châu Châu nhỉ??

“Cô gái kia nói....” Dư Châu Châu nhìn túi áo của Lâm Dương với ánh mắt xấu xa, “Xin lỗi, tài khoản của quý khách không đủ để thực hiện cuộc gọi.”

“.... Dư! Châu! Châu!”

Lâm Dương hét xong thì cảm tay vào tóc Dư Châu Châu, đối phương cúi đầu làm cậu vô huyệt, chân dưới cũng trượt theo, thân thể mất cân bằng, trực tiếp đè lên lưng cô.

Sau một hồi bay nhảy mới đỡ cô đứng vững được, kết quả tư thế lại thành cậu đang ôm Dư Châu Châu vào lòng.

Lâm Dương có thể nghe thấy tiếng máu đang chảy qua não, nhưng cậu không buông tay.

Ngược lại còn đem môi kề lên đầu cô, cánh tay ôm cô chặt hơn.

Đường phố chạng vạng ngày đông yên tĩnh không có tiếng động nào.

Bin Laden [3], cầu xin ông ném bom hủy thành phố này đi, thời gian có thể dừng ngay lúc này là được rồi.

[3] Osama Bin Laden: Vị danh nhân này chắc ai cũng biết rồi, là một người theo đạo Hồi chính thống và là người sáng lập ra tổ chức vũ trang al-Qaeda, là một trong số 10 đối tượng bị FBI truy nã toàn cầu. Chính quyền Mỹ treo giải thưởng 25.000.000 USD để lấy mạng, sau cái chết của Zarquawi. Thông tin chi tiết phiên search gg lên wikipedia để đọc.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 98: Lời nói dối thật lòng

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Bìn Laden không hề nghe thấy lời cầu nguyện của Lâm Dương rồi”

Đầu của Dư Châu Châu trống rỗng.

Lúc cậu ôm cô chặt vào ngực, đèn đường cũng sáng như đã hẹn giờ vậy, ánh đèn màu cam giống như tạo ra một sân khấu nhỏ, hai người đứng giữa sân khấu, chìm trong màn diễn của mình.

“Lâm Dương...” Cuối cùng cô cũng nhỏ giọng gọi tên của cậu.

“Đừng động đây,” Giọng nói của Lâm Dương dịu dàng, mang theo chút cầu xin, “Châu Châu, đừng động đây, để tớ ôm một lát, một lát thôi, được không?”

Bởi vì mùa đông nên hai người mặc đồ rất dày, mặt Dư Châu Châu áp sát lên ngực Lâm Dương, khóa áo lông của cậu rất lạnh, cô cảm thấy không thoải mái nhưng không nhúc nhích, không né tránh. Thật kì lạ, lát sau, các bộ phận mà hai người dán vào áo khoác của nhau trở nên ấm áp hơn.

Cái ôm là một sức mạnh thần kì, nó có thể khiến bạn thấy đầy đủ và an toàn, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy cái hang động lớn trong lòng mình được lấp đầy – dù chỉ trong mấy phút ngắn ngủi.

Cô như chìm trong giấc mơ vậy, ấm áp, chân thật, không muốn tỉnh dậy chút nào.

Cô thử đưa tay lên, ôm lấy hông của cậu.

Lâm Dương hơi run một chút, sau đó càng ôm cô chặt hơn, ôm chặt cô vào lồng ngực của cậu.

Bọn họ đáng ra phải ôm chặt nhau như vậy sớm hơn.

Không biết qua bao lâu, Dư Châu Châu mới ngai ngừng báo, “Lâm Dương, chân tớ mỏi quá.”

Cậu vẫn anh dũng nhưng ngoắc ngoếch luôn tay phải vào trong găng tay trái của cô, sau đó cầm chặt tay cô.

Cậu cảm thấy nên thả lỏng với cô, nhưng lại không muốn mở miệng phá vỡ bầu không khí im lặng nhưng ngọt ngào này, cậu cúi đầu, bước từng bước một, mắt nhìn thẳng nhưng ánh mắt lại hay liếc nhìn về gương mặt bé nhỏ của người bên cạnh, trong lòng cậu vui muốn chết.

Hạnh phúc đến quá nhanh làm Lâm Dương sợ hãi, sợ đây chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Dư Châu Châu lại mở miệng nói.

“Lâm Dương, ngực của cậu làm tớ nhớ tới mẹ.”

Lâm Dương dờ khóc dờ cười, vui buồn xen lẫn.

Dư Châu Châu lại không chú ý tôn nghiêm đàn ông của Lâm Dương bị câu nói của cô đâm nát. Cô chăm chú nói cho cậu biết, “Rất, rất giống mẹ tớ... Rất ấm áp.”

Bàn tay của cô nắm chặt bàn tay lớn kia.

Sự vui sướng như muốn nổ tung trong lồng ngực đã yên lại. Dư Châu Châu không hiểu được dòng suy nghĩ của mình, cô thật sự không biết mình đang nghĩ cái gì nữa. Lúc này nào cô trống rỗng, cô lưu luyến chút kiên định và ấm áp kia theo bản năng, cô không muốn buông ra dù hậu quả sắp tới có lớn đến thế nào đi chăng nữa.

Chỉ ấm áp đó đến quá đột ngột, Dư Châu Châu không cần tỉnh giấc cũng biết, đó chỉ là một giấc mơ.

Điện thoại trong túi áo rung lên, cô cầm ra, là số của Lăng Tường Xuyên. Cô gần như đã quên việc mình có trao đổi số điện thoại với Lăng Tường Xuyên.

“Alo?”

“Alo, Dư Châu Châu phải không? Lâm Dương có đi với cậu không?”

Dư Châu Châu có chút hoang mang, cô im lặng một lát rồi nói, “Có.”

“Ba mẹ cậu ấy không tìm được cậu ấy, gọi điện thoại thì tắt máy, tớ đoán là hết pin rồi. Tớ đoán hai người đi chung nên gọi cho cậu, cậu có chuyển máy cho cậu ấy không?”

“Được.”

Dư Châu Châu đưa điện thoại cho Lâm Dương, sau đó một tay tháo bịt tai xuống, tay khác muốn thoát khỏi tay của cậu, nhưng đối phương lại cầm quá chặt.

Lâm Dương tắt điện thoại, nhìn cô kinh ngạc, “Sao cậu tháo xuống thế? Không lạnh à?”

Dư Châu Châu không trả lời, “Ba mẹ cậu đang tìm cậu à?”

“Ừm, Lăng Tường Xuyên nói ba mẹ tớ không tìm được tớ, cậu ấy nói với họ là thấy hai chúng ta đi về phía Nam, đi về chỗ khu tình ấy, cho nên họ đã lái xe tới đó đợi tớ. Chúng ta đi về hướng đó đi, sau đó tớ báo ba mẹ cậu về nhà.”

Dư Châu Châu giống như đã đoán được, cô tháo bịt tai nhét lại vào tay Lâm Dương, sau đó mạnh mẽ giật tay ra khỏi tay cậu, cời găng tay trả lại cho cậu.

“Dù sao chúng ta cũng đi không xa, tớ đến trạm xe buýt rồi lên xe về cũng được, nếu như thấy taxi thì bắt xe về, cậu đi tìm ba mẹ cậu đi.” Cô nói.

Vai Lâm Dương buông thõng xuống.

Dư Châu Châu khôi phục lại gương mặt bình thản của mình, cô lấy tay nhét vào trong túi quần, gạt đầu như lời tạm biệt, sau đó xoay người rời đi.

“Châu Châu, cậu đừng đi.”

Khỏi trắng mà Lâm Dương thờ ra tạo ra khoảng cách giữa hai người.

“Tớ biết, nếu chúng ta quen nhau sẽ có rất nhiều lực cản. Tớ không thể nói trước được, cho nên... Có thể không phải bây giờ, nhưng tớ sẽ cố gắng, sẽ có ngày tớ mạnh mẽ tới mức mặc kệ những lực cản đó, tớ sẽ...” Giọng nói của Lâm Dương trở nên gấp gáp.

“Lâm Dương!” Dư Châu Châu chặn ngang lời của cậu, “Trước giờ tớ chưa từng nghĩ sẽ quen cậu.”

“Lúc này tớ chỉ... hồ đồ một lúc mà thôi.”

“Sau này cậu đừng tìm tớ nữa, đừng bao giờ tìm tớ nữa. Cậu hãy sống cuộc sống của cậu, tớ cũng sống cuộc sống của tớ.”

Cô nói xong thì vội bước đi, không dám quay đầu lại, nhưng người sau lưng lại đuổi theo cô.

“Cậu không hiểu lời tớ nói à?” Gương mặt Dư Châu Châu trở nên lạnh hơn.

Lâm Dương không hoang mang chút nào, trái lại còn bật cười.

“Đã nhiều năm vậy rồi, nhiều chuyện xảy ra như thế, nếu tớ vẫn tin lời của cậu,” Cậu lắc đầu, “Thì tớ đúng là thằng ngu.”

“Lâm Dương...”

“Cậu không muốn ngồi xe nhà tớ cũng được. Tớ muốn đi tới trạm xe buýt với cậu, cậu lên xe thì tớ về.”

“Ba mẹ cậu đang đợi cậu ở ngã tư, chúng ta làm thế sẽ phải đợi nửa tiếng.”

“Bọn họ ngồi trong xe ấm mà, không sao.”

Cậu đeo bít tai cho Dư Châu Châu, sau đó cầm tay cô lần nữa – động tác cầm tay lần này thông thạo và tự tin hơn nhiều, sự bá đạo kia làm Dư Châu Châu không thể né tránh được.

Nhưng mà, Lâm Dương, Dư Châu Châu nói thầm trong lòng, tớ có người thích rồi.

Từ bé đến lớn đều như thế. Dư Châu Châu rất muốn biết, tại sao lần nào cô cũng biết sự thật vậy? Cô lựa chọn nói cho cậu biết, hoặc không nói cho cậu nghe, nhưng dù là cách nào cũng sẽ gây tổn thương cho cậu.

Cô mỉm cười, nhìn cậu bên cạnh đã trưởng thành thành một người đàn ông, nụ cười của cậu nhân nhậ, cả người chìm trong ánh đèn màu cam, giống như đang bước tới con đường mà cậu nghĩ là con đường hạnh phúc.

Cô không nói được. Cô tự cho là mình không biết cái gì hết.

Hồi ấy không ngừng phả vào tay cô, khiến cô muốn rơi lệ —

Kì nghỉ đông của Lâm Dương rất phong phú.

Cậu rất muốn gặp Dư Châu Châu, nhưng lại không dám gặp cô với kiểu ‘yêu sớm’, cho nên bắt đầu kì nghỉ đông này, cậu luôn dậy sớm để chạy bộ buổi sáng – cậu không thấy lạnh, bởi vì tim cậu đang bốc lửa. Cậu chạy tới nhà tới dưới nhà bà ngoại Dư Châu Châu, đứng im dưới lầu một hồi, dùng vật nào đó bên đường được cậu nhặt về theo chữ ‘Chính’ trên cửa gỗ màu đen, sau đó chạy về.

Hoặc gọi điện thoại, dù thế nào cũng cố gắng ép mình không nói tới chủ đề khác, chỉ nói về chủ đề học hành.

Cho dù già vỡ giả vệt, cậu cũng thấy vui vẻ.

Bắt đầu học kì mới, đám người Đường Vũ Ninh phát hiện Lâm Dương có gì đó sai sai. Cậu chủ động yêu cầu tham gia hội ăn trưa cố định, lúc bọn họ tung cậu theo đuổi thất bại thì cậu lại luôn cười khúc khích với vẻ mặt hạnh phúc một mình.

“Không phải... điên rồi chứ?” Đường Vũ Ninh đau lòng, tự nhắc nhở mình không được đụng vào cái thứ tình yêu tình báo kia.

Đối với Lâm Dương mà nói, tình yêu là thứ gì đó rất kì diệu. Cậu hiểu được lòng mình, cũng nắm chắc được cảm giác của Dư Châu Châu – mặc dù đối phương chưa từng nói thích cậu, nhưng ít nhất không hắt tay của cậu ra, ngoan ngoãn đi với cậu một đoạn đường rất xa – đương nhiên có thể do cô không quan tâm điều này, nhưng Lâm Dương quyết định bỏ lơ ý nghĩ đó.

Nói tóm lại, quyết tâm của cậu trở nên mạnh mẽ hơn, ngay cả bài thi ngữ văn cũng viết rất ngọt ngào, mặc dù không đến mức làm văn như thần nhưng lại trôi chảy hơn trước nhiều.

Thậm chí mấy nhân vật anh hùng lịch sử qua ngòi bút của cậu cũng trở nên ngọt ngào sến súa hơn.

Kì thi học kì hai lớp 11 bắt đầu đến gần, Lâm Dương thi đứng hạng một, mà Sở Thiên Khoát thi rớt xuống hạng sáu.

Đây đúng là một chuyện lớn, sức mạnh của nó làm Lăng Tường Xuyên không nhận được tin nhắn của Sở Thiên Khoát trong hai ngày liền.

Lăng Tường Xuyên không biết mối quan hệ của cô và Sở Thiên Khoát là gì. Hẳn sẽ nhắc mấy tin kiểu ‘Ngủ ngon’ ‘Ngủ sớm đi, ngoan’ cho cô, nhưng ban ngày lại im lặng vô cùng, dù cô có nhắn tin thế nào cũng không trả lời. Lúc không có ai, hẳn cô sẽ ôm lấy cô, hôn trán cô, nhưng khi có người khác, thái độ của hẳn lại lạnh lẽo hơn trước kia.

Sự lạnh lẽo như thật kia khiến Lăng Tường Xuyên nghi ngờ, sự ấm áp và nhịp tim nhảy loạn kia là ảo giác.

“Không phải cậu từng nói với tớ, hạng một không quan trọng à? Kiểu người động kinh đột xuất như Lâm Dương còn lâu mới ổn định bằng cậu.”

Cô nhắn tin nhắn, nhưng nó lại như hòn đá chìm trong biển lớn vậy.

Lần này Lăng Tường Xuyên thi hạng hai, có điều hạng nhất đổi thành người mà cô không hi vọng đứng đầu nhất, Tần Duệ. Nhưng cô lại không quan tâm tới thế cục này, lúc này cô chỉ quan tâm Sở Thiên Khoát mà thôi.

Cô ôm bình nước đi lấy nước nóng, lúc tới cửa thì nghe thấy hai giọng nói quen thuộc vang ra.

“Lần này sao thế? Tự dưng hiểu được môn văn à?”

“Không phải... Có lẽ... Haha.” Lâm Dương thể hiện niềm hạnh phúc của mình rất rõ ràng.

“Chúc mừng, chúc mừng.”

Giọng nói của Sở Thiên Khoát không còn tùy ý như trước nữa, sự bình tĩnh tự nhiên nhưng có chút thái quá của hẳn làm lòng Lăng Tường Xuyên nát tan. Nhưng Lăng Tường Xuyên vẫn tìm có cho hẳn, tự nói với mình, cô nghĩ nhiều rồi, so với cái giọng điệu mặt mờ này, cậu ấy vẫn có thể chúc mừng Lâm Dương, cậu ấy vẫn hiểu chuyện.

Vì hẳn vẫn là Sở Thiên Khoát trong lòng cô.

Cô mỉm cười đi vào, xen vào cuộc nói chuyện kia.

“A, hai cậu đều ở đây à?”

Lâm Dương nâng tay, cười hỏi thăm, Lăng Tường Xuyên đã lâu không gặp cậu, vội hỏi chuyện, “Lần này bội thu nhỉ?”

Lăng Tường Xuyên muốn cười khi thấy gương mặt đỏ bừng của cậu bạn, nhưng thấy Sở Thiên Khoát đã xoay lưng lấy nước, lúc này mới phát hiện mình nói gì.

Đang định nói chêm vào thì đối phương đã xoay người lại, trên mặt nở nụ cười không hề vào đâu được.

“Đừng thế, tớ nghe Đường Vũ Ninh nói rồi, mau lên, tự cậu khai đi.”

Các cô gái luôn mẫn cảm với những chàng trai mình thích, Lăng Tường Xuyên có thể cảm nhận được tâm tình mà Sở Thiên Khoát đang cố giấu. Hẳn là một người kiêu ngạo, cô biết điều đó, nhưng giờ mới hiểu rõ sự kiêu ngạo đó lớn cỡ nào.

Lâm Dương cảm ly nước, cứ như có ý không muốn làm kì đà cản mũi, nháy mắt với Lăng Tường Xuyên rồi xoay người đi khỏi khu vực này.

“Tớ có chút chuyện, đi trước ha...”

Lúc này chỉ còn mỗi hai người họ. Lăng Tường Xuyên nhìn vòi nước còn chảy nước chậm chậm, sau đó mới lấy hết dũng khí nói, “Cậu vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn. Sao cậu phải an ủi tớ? Cứ như tớ để ý chuyện này vô cùng? Lăng Tường Xuyên, cậu làm tớ thấy khó chịu.”

Không còn gọi cô là “Xuyên Xuyên” dịu dàng như trước nữa.

Lăng Tường Xuyên cắn môi, “Cho nên cậu mới không nhắn tin lại cho tớ?”

“Gần đây tớ phải tập huấn, tớ không muốn phân tâm.”

“Lâm Dương cũng tập huấn, đừng tưởng tớ không biết, thời gian tập huấn còn rất xa đó.”

Sở Thiên Khoát nở nụ cười châm biếm, “Thế phải nói thế nào? Tớ nghĩ về cậu sẽ mất tập trung, không thể học bài được, thì không tốt nên không thể trả lời tin nhắn cho cậu?”

Lăng Tường Xuyên nhìn hần ngắn người, nhìn rất lâu, gần như không thể tin cái người nói cay nghiệt này là Sở Thiên Khoát.

Cô sờ ngực mình, sự kiêu ngạo của cô khiến cô nhìn thẳng vào mắt Sở Thiên Khoát nói, “Cậu là kẻ nhát gan.”

Sau đó ôm bình nước rời khỏi đó.

Đi được mấy bước thì quay lại, thiếu niên kia vẫn đứng đó nhìn cô. Đường nét đẹp như vậy, ánh nắng ngày xuân xuyên qua lá cây, chiếu lên lưng của hắn, hắn giống như cây nở hoa trên nền xi măng vậy, xem ra vẫn mười phần vẹn mười như trước.

Lòng Lăng Tường Xuyên đau như đao cắt.

Chỉ một cuộc thi mà thôi, nhớ tới cũng có thể cười mà thôi.

Sao hắn lại là người như thế.

Sao hắn lại là loại người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 99: Cậu phải vui vẻ hơn trước

Edit: Pi và Nguyệt

Beta: Pi và Nguyệt + Too Meo

“Anh hạ phạm vì cô”

Tân Duệ nên cảm thấy hài lòng mới phải.

Ngay cả con người thường xuyên hóng chuyện của mấy người nổi tiếng như Trần Đình cũng chạy tới chúc mừng, nịnh hót cô.

Nhưng hai người cô muốn thấy phản ứng nhất lại chẳng có gì.

Giương mặt Dư Châu Châu có chút đau lòng, xoắn xuýt, không biết rõ nguyên nhân.

Giương mặt Lăng Tường Xuyên cũng không tốt và đau lòng, cũng không biết nguyên nhân tại sao luôn.

Hai khán giả VIP thất thần không thèm quan tâm đến sân khấu mà cô chuẩn bị kỹ càng, Tân Duệ cảm thấy tức giận vì bị sỉ nhục.

Lăng Tường Xuyên ôm xấp bài kiểm tra môn chính trị, phát cho các bạn học, lúc đi qua bàn Tân Duệ, mắt nhìn thẳng, mặt không cười nhưng không có vẻ mặt mà Tân Duệ muốn thấy, cái vẻ mặt khó chịu và chột dạ khi cô phá nát tâm gương của Hà Dao Dao ấy.

Đây là khinh bỉ, là sự khinh bỉ với hạng nhất Tân Duệ. Cô thà rằng mình nghĩ nhiều, nhưng cái cảm giác này nó không chịu vui đi.

Cậu già bỏ cái gì chứ. Tân Duệ tức giận đứng dậy, đi ra khỏi lớp.

Không giống như cô tưởng tượng. Mỗi lần hết cuộc thi, cô sẽ cần thận hỏi thăm điểm số của Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu, sau đó bắt đầu cộng trừ, tính kết quả thành tích sẽ thế nào... Lần này kết quả giống như ý của cô nhưng lại không làm người khác khó sở.

Tân Duệ đi dạo không mục đích trên hành lang, các bạn học lớp mười một đi tới đi lui trên hành lang quen thuộc, Tân Duệ nhìn mặt của các bạn học đi ngang qua, cô muốn biết những người này có biết cô hay không, cuộc sống của họ có vui vẻ như những gì họ thể hiện trên mặt hay không. Hay là đang kéo bè kéo cánh? Hai người vừa đi vừa cười nói kia có phải là bạn tốt thật không?

Thật ra từ trước giờ, chẳng ai quan tâm cô hết, đúng không?

Cô là người đứng đầu kì này, nhưng không ai biết Tân Duệ là ai cả. Cô cố gắng hết sức để đổi tên, Tân Duệ, Tân Duệ, sắc bén không thể đỡ được, nhưng cái tên này cũng giống cái tên Tân Mỹ Hương vậy, chẳng ai nhớ đến cô cả.

Lúc dừng chân lại ở cửa lớp nào đó, cô thấy Hà Dao Dao đang đùa giỡn với một cô bạn ở cửa lớp, trông có vẻ rất vui. Tân Duệ đứng từ xa quan sát, trong lòng có chút buồn bã. Bạn xem, người ta học phân hiệu, còn từng bị cô trào phúng nữa nhưng lại sống rất vui vẻ.

Cuộc sống vui vẻ là cuộc sống của người khác.

Tân Duệ cố gắng không ngừng nghỉ, nhưng lại không thể biến thành người khác được.

Có lẽ nên đặt xuống thôi. Chỉ cần buông xuống thì sẽ tự tại. Tân Duệ xoay người định về lớp. Lúc này cô cảm thấy giải thoát, cứ như lúc cô không còn hi vọng người khác tán thành cô thì cô mới là cô thật sự.

“Ồ, Mỹ Hương?” Hà Dao Dao lớn tiếng gọi.

Tân Duệ dừng chân.

Cái tên không muốn bị người khác biết đến. Hà Dao Dao vẫn còn ghim cô sao?

Tân Duệ rất muốn cười, mỗi lần cô gặp Hà Dao Dao, mỗi lần cô muốn buông thả để sống thật bình thân thì bị đối phương chọc giận, sau đó bước vào con đường đau khổ tuần hoàn kia.

Cô quay đầu lại, cười, “Là cậu hả?”, đi tới gần cô bạn, “Cuộc thi này thì tốt không?”

Hà Dao Dao kích động hô tên cũ của cô trong nhất thời ngậm miệng lại, cô bạn không có ý định nói chuyện nhiều với Tân Duệ, nhất là vấn đề thành tích.

“Không tệ lắm,” Cô bạn nhún vai, “Dù sao tớ cũng không quan tâm”

Tân Duệ cười nhạt, “Tớ biết, tớ chỉ hỏi thế thôi, phép lịch sự tối thiểu ấy mà.”

Hà Dao Dao không ngờ cô phải đến vậy, lời nói lộ rõ mùi dao kiếm, vành mắt đỏ bừng, mạnh miệng trả lời, “Đề bạn xã hội các cậu dễ mà.”

Tân Duệ gật đầu, “Ừ, với tớ thì đề bạn xã hội dễ thật. Thật ra, với tớ mà nói, đề thi từ cao trung tới giờ đều rất đơn giản.”

Không biết có phải Hà Dao Dao nhớ đến thành tích thi lên cấp ba của mình hay không, cô bạn cắn môi nói, “Được, tớ không nói lại cậu, cậu ngoài thành tích tốt ra thì chẳng có cái thá gì cả, cậu cho rằng cậu có thể sống với thành tích cả đời à? Cậu tự xem Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu bạn xã hội cậu đi, có ai không xinh đẹp hoặc thành tích tệ hơn cậu không? Không có bản lĩnh so do với bọn họ nên tới bất nạt tớ chứ gì? Cậu bị bệnh à? Nghiện khoe khoang à? Chưa chữa hết bóng ma hồi tiểu học hả?”

Cô bạn chỉ mắng cho sướng khoái bản thân, lúc nói xong mới phát hiện gương mặt trắng xám của Tân Duệ không chút cảm xúc nào đang nhìn mình chăm chăm

Hà Dao Dao sợ hãi, bước lùi về sau một bước, hô to theo bản năng, “Cậu muốn làm gì?”

Hành lang của nhóm phân hiệu rất loạn, không ai chú ý đến cuộc tranh chấp của hai người. Tân Duệ đột nhiên nở nụ cười u ám, “Lăng Tường Xuyên? Dư Châu Châu? Về ngoài xinh đẹp, thành tích tốt? Tội bất nạt cậu? Khoe khoang? Bóng ma trong lòng?”

Hà Dao Dao lúc này mới phát hiện lời nói của mình hơi quá, cô bạn cúi đầu, “Tớ hơi kích động, cậu đừng...”

Không, cậu nói rất đúng, mỗi lời đều là chân tướng.

Tân Duệ nheo mắt lại, đột nhiên nghe thấy một cậu bạn cười khê, hùng hổ nói một câu, “Dư Châu Châu? Đứa con hoang không có cha, người mẹ của nó cũng chết không từ tế.”

Hà Dao Dao và Tân Duệ kinh hãi, Tân Duệ kéo cậu bạn mất nhỏ kia, ngay cả cô cũng không hiểu tại sao.

“Tội là bạn tốt của Dư Châu Châu, sao cậu nói vậy thế hả?”

Ngay cả Tân Duệ cũng không rõ, lời nói này có mấy phần oán hận, mấy phần hưng phấn ——

Mẽ Kiều lại trốn tiết.

Dư Châu Châu hỏi cô bạn tại sao hay trốn tiết, câu trả lời của Mẽ Kiều luôn là, “Câu lạc bộ anime rất bận rộn.”

Cô nhớ cô từng mong muốn giống như Mẽ Kiều. Rất nhiều người rất thích Mẽ Kiều, hào hiệp chính nghĩa, có thể làm mọi chuyện mình thích trong cái tuổi trẻ nhiệt huyết này, lớn tiếng nói điều mình muốn nói, dù những lời nói đó có chút hỗn láo.

Nhưng mặt khác, nhắc nhở bản thân mình không nên như thế, tự nói với mình nếu hôm nay làm càn thì ngày mai phải trả giá lớn.

Cuộc đời còn rất dài, thứ tốt ngày tốt phải giữ lại cho sau này.

Đối với đám Dư Châu Châu mà nói, sau này có nghĩa là thi đậu đại học tốt, còn những cái khác thì không biết.

Ngan Nhất gục xuống bàn không nhúc nhích. Dư Châu Châu dò hỏi, “Cậu bị ốm à?”

Gương mặt Ngan Nhất trắng bệch, giọng nói của hắn mang theo mùi vị cầu cứu, “Châu Châu, tớ học không nổi nữa, làm sao đây?”

Chữ cuối còn chưa nói xong thì nước mắt đã rơi xuống bàn. Ngan Nhất sợ hãi, Dư Châu Châu chỉ cần đưa tay là chạm tới được.

“Ngan Nhất?”

“Tớ học kiểu gì cũng có kết quả như vậy, bây giờ mỗi khi tớ thấy chữ Hán và con số thì đều muốn nôn sạch, không muốn đụng vào sách vở, lúc ngồi ở bàn tới một hai giờ đêm, đọc sách lịch sử cả đêm nhưng không thể hiểu nổi một từ. Châu Châu, tớ phải làm sao, tớ phải làm sao đây? Bây giờ chỉ cần nhìn thấy cửa lớn của trường là tớ sợ tới mức run hết cả người, tớ không muốn tới trường...”

Có lẽ cậu bạn sợ người ta nghe thấy, nên giọng nói rất bé, nước mắt chảy xuống không ngừng.

“... Thế thì đừng học nữa.”

Dư Châu Châu vỗ nhẹ lưng cậu bạn, “Thế thì đừng học nữa, về nhà nghỉ ngơi một tuần, xem ti vi, chơi game, vẽ vời và ngủ!”

Ngan Nhất dúi đầu vào trong cánh tay, lát sau mới sợ hãi nói, “Không học một tuần sẽ không đuổi kịp.”

“Dù sao cậu ngồi học cũng như không, cậu đã như vậy hai ngày rồi.”

Ngan Nhất im lặng rất lâu, Dư Châu Châu đang định cúi đầu làm bài thì nghe hắn nói với giọng nói buồn bã, “Dư Châu Châu, sau này cậu muốn làm gì?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Không biết.”

Không có hứng thú với cái nào cả.

Cô chỉ biết, mỗi ngày cô đều sống rất bình thân, có lẽ niềm vui sướng lớn nhất là nghe Mẽ Kiều nói chuyện, nhìn Lâm Dương chơi đùa.

Lâm Dương. Dư Châu Châu nhớ tới người này, trong mắt cô có chút hoang mang, ngày cuối tháng tư, mây trôi nổi khắp nơi.

Sau hôm tham quan viện khoa học kỹ thuật, bọn họ ít gặp nhau hơn, điều này làm cho Dư Châu Châu thờ phào nhẹ nhõm. Lâm Dương không cần thường xuyên đi theo để làm rõ tình cảm của bản thân, mà bắt đầu thực hiện lời thề “trở nên xuất sắc hơn, mạnh mẽ hơn” kia thành hiện thực. Dư Châu Châu nhớ lúc con bé, mỗi khi tan học, cậu sẽ vui vẻ tự tin nói với cô, nếu như không biết mình thích làm gì thì cố gắng làm tốt nhất, đợi đến hôm nào biết được muốn làm gì thì sẽ không hối hận vì không đủ tư cách để theo đuổi thứ đấy.

Có lẽ cậu vẫn còn đang cố gắng để chứng minh tình cảm và lời hứa đấy. Cậu ấy cố gắng, cậu ấy cầm tay của cô.

Dư Châu Châu để mặc tùy ý cậu. Cô không biết mình có nên hối hận hay không.

Trần An trải qua ngày hạ lạnh lẽo đến thấu xương kia với cô, dùng sự ảm áp và trưởng thành của anh, xuất hiện bên cạnh cô như vị thần tiên xuất hiện bên người phạm mỗi khi tới thời khắc quan trọng vậy. Nhưng lần này, vị thần này sẽ khóc sẽ cười sẽ kể chuyện cười, Dư Châu Châu cảm thấy, anh hạ phạm vì cô.

Trước khi đi, Trần An vỗ nhẹ đầu cô bảo, “Châu Châu, tìm một người để hận, hoặc để yêu cũng được.”

Sức mạnh ngang bằng nhau, tình cảm hoặc động lực có thể cho bạn sức mạnh để sống tiếp.

Yêu sẽ khiến người ta trở nên xuất sắc, hận sẽ làm người ta đi tới đỉnh cao. Dư Châu Châu vì Trần An mà học tiếp, nhưng lại vì cha của cô mà thi hạng nhất.

Cô lẽ Lâm Dương không hiểu, trên đời này, có vài thứ không phải chỉ cần cố gắng là có tư cách lấy được nó.

Hoặc dù có lấy được cũng chưa chắc giữ được nó.

Cô mất đi, cho nên cô biết cái gì gọi là đau đớn—

Tân Duệ cúi đầu, nói mấy câu rồi cúi đầu tránh ánh mắt kinh ngạc của Trần Đình.

Ánh mắt hưng phấn lắng chuyện kia làm lòng Tân Duệ cảm thấy áy náy và vui vẻ đan xen.

“Tớ cũng thấy ngạc nhiên, nhưng cậu ấy chưa từng kể với tớ cái này. Tớ cảm thấy có thể Chu Thẩm Nhiên nói bậy không đúng sự thật. Hồi sơ trung Dư Châu Châu không như vậy, tính cách của cậu ấy thay đổi nhiều làm tớ thấy kinh ngạc, lo lắng vô cùng, nhưng không rõ tại sao...”

Sau khi Tân Duệ nói xong những lời này, giả vờ kinh hoàng, ngừng đầu lên báo, “Đừng rồi, cậu đừng nói cho ai biết nhé!”

Trần Đình gật đầu như giả vờ.

Hứa hẹn giữ bí mật là chuyện đơn giản nhất thế giới, còn đơn giản hơn cả để lộ bí mật nữa.

“Thật ra gần đây tớ cũng rất buồn,” Cô dựa vào gần Trần Đình, học bộ dạng của cô bạn, giả vờ như hai người thân thiết lắm, “Ánh mắt Lăng Tường Xuyên nhìn tớ sao sao ấy. Lần trước lúc tớ đi ngang qua WC, cậu ấy còn bảo tớ không có bản lĩnh thi hạng nhất, là do tớ chép bài người khác. Sau khi nghe xong, tớ thấy rất khó chịu. Tớ rất thích cậu ấy, cậu ấy tốt mọi mặt mà, nhưng tớ không biết có phải tớ làm cái gì khiến cậu ấy hiểu nhầm không?”

Trần Đình lập tức cảm phiền vô cùng, “Cậu ta đúng là quá đáng! Cậu không kém cậu ta chỗ nào hết, dựa vào cái gì mà nói thế chứ? Tớ nghĩ chắc cậu ta ghen tị với cậu, muốn hạng nhất tới điên rồi! Cậu ta không xem các bạn cùng lớp cảm thấy cậu ta thế nào, tớ, cả Lục Bồi Bồi đều xem thường cậu ta, không hôm nào chịu mặc đồng phục hết, còn tưởng mình là thần tiên à? Còn xem thường người khác? Mẹ nó chứ....”

Tân Duệ lại nói vài câu, sau đó chuyển đề tài, giống như lúc này không hề nói về chuyện này.

Trong sạch, oan ức, rộng lượng, quan tâm bạn bè, hoang mang lo sợ.

Chỉ trong nháy mắt, Tân Duệ cũng tin vào màn biểu diễn của bản thân.

Lúc Võ Văn Lục đi vào lớp, Trần Đình ngoan ngoãn về chỗ. Lúc này Tân Duệ mới phát hiện, cơ thể của mình luôn run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 100: Rút đao chém nước, nước càng chảy

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Lỗi của các công chúa là vì họ là công chúa”

Lời đồn khắp nơi.

Dư Châu Châu ngồi ở trên bàn vừa lật quyển [Địa lý Trung Quốc], vừa cầm quả nho lên ăn. Cô vừa nhận điện thoại của anh Trần An, trong đầu rất hỗn loạn.

Cô cười hỏi Trần An, lúc trước cô vì tránh đám người Chu Thẩm Nhiên, vì tránh né cuộc thi Olympic, nên chọn nhảy xuống vách núi là trường số 13 để tu luyện, nhưng tại sao lúc cô trở về giang hồ vẫn còn rơi vào trong vòng lẩn quẩn này vậy?

Có lẽ cuộc gọi điện và lời mời ‘ăn tết’ của ba cô đã gây họa. Chu Thẩm Nhiên luôn ngoan ngoãn không gây chuyện ở phân hiệu lại ra tay, lần này thân phận của hắn là người thần bí biết chuyện chứ không phải là em trai cùng cha khác mẹ với Dư Châu Châu. Có điều Dư Châu Châu không có hứng lấy độc trị độc, kéo hắn xuống nước.

Trần An nở nụ cười, “Lúc em học tiểu học, em sẽ khóc nhè vì chuyện này, nhưng bây giờ thì không, đây là chỗ khác nhau.”

Dư Châu Châu ngăn người, “Có lẽ vì mẹ em không còn ở đây nữa.”

Bên kia im lặng rất lâu.

“Châu Châu, em cứ xem thường mình như vậy à?”

Cô không biết phải trả lời thế nào.

Dư Châu Châu không để ý chút nào. Có một bạn học kéo tay Mễ Kiều vừa mới về trường nói chuyện này, Mễ Kiều chỉ tát cô bạn một cái. “Cái miệng ngoài việc đồn thổi chuyện người khác lung tung ra thì không biết làm cái gì à? Chưa biết chuyện nhà người ta có thật không đã đi đồn khắp nơi, còn bảo ‘đừng nói cho người khác biết’ – tự cậu làm trước đi rồi nói tiếp!”

Sau đó Mễ Kiều nói xin lỗi với cô, vì sự nóng nảy của cô bạn mà chuyện này lớn hơn, cô bạn kia tức giận, lấy danh nghĩa cho mọi người ‘phân xử’ mà đồn chuyện này khắp nơi.

Dư Châu Châu cười, dịu dàng vuốt tóc Mễ Kiều. Nói trong lòng, “Đánh rất hay, không trách cậu.”

“Châu Châu?” Trần An nhỏ giọng gọi tên cô, Dư Châu Châu tỉnh lại khỏi kí ức.

“Thật ra không phải thế,” Dư Châu Châu từ tốn nói, “Em không thăm đến mức anh nghĩ đâu. Em chỉ nghĩ là, hồi học tiểu học, em cảm thấy việc không có ba gây cho em rất nhiều áp lực, sợ người khác biết nên luôn muốn né tránh. Mà em trốn xa thật,” Cô dừng lại một chút, “Dưới đôi cánh của anh, được anh che chở.”

“Sau này em mới phát hiện, những người bạn hay giáo viên từng ảnh hưởng đến tâm trạng của em cũng sẽ phai nhạt khỏi cuộc đời của em, hơn nữa bọn họ cũng không nhớ em mãi. Cho dù nhớ tới em thì cũng giống như Lăng Tường Xuyên, Tường Xuyên, bởi vì bọn họ sẽ trưởng thành, cũng biết cái gì đúng cái gì sai. Cho nên lần này, lại như trước, em chỉ muốn giả vờ không biết cái gì, dù sao một ngày nào đó, những con người đang nói chuyện của em đều sẽ biến mất khỏi cuộc đời em, cứ như chưa từng xuất hiện vậy.”

Dư Châu Châu cũng bị lý do mình mới nghĩ ra thuyết phục.

Nhưng cô lại nghe thấy tiếng lắc đầu của Trần An.

“Châu Châu, anh thà em không biết cái gì, sau đó khóc kể, hỏi anh em nên làm gì, sau đó để anh an ủi em, ít nhất như vậy còn chứng minh rằng em vẫn còn xem trọng danh dự của mình, vẫn còn có chuyện em quan tâm, vẫn là một đứa nhỏ. Em nói cho anh biết, em nghĩ vậy thật à? Em thật sự cảm thấy nó không có gì thật à?”

Không, vẫn còn chứ. Cô nhớ đến ngày hè lạnh giá kia, nhớ tới cái ôm ấm áp của Trần An.

Dư Châu Châu cảm thấy điện thoại, im lặng một hồi mới nuốt những lời đó xuống.

“Trần An,” Cô chuyển đề tài, “Anh có bận không?”

Trần An trước giờ đều không bỏ qua mà chuyển đề tài với cô, nhưng lần này, anh dừng một lát, đột nhiên nở nụ cười trong sáng.

“Một lần, có rất nhiều thứ phải học, mệt như chó vậy. Đứng rồi, Châu Châu, tết anh không có ngày nghỉ, anh đều dành hết vào mùa hè. Có người quen ở Thái Lan, anh muốn đi Băng Cốc chơi, em có muốn đi chung không?”

Tím Dư Châu Châu nhảy một phát, trả lời không suy nghĩ, “Được.”

Nhảy nhót như một đứa trẻ.

Sau đó tỉnh táo lại, “Trần An, em không có tiền.”——

Lúc mọi người đang đồn nhảm về Dư Châu Châu thì Lâm Dương đang tham gia cuộc tập huấn cho cuộc thi vật lý và số học của thành phố.

Gọi điện cho cô nhưng đối phương không nghe. Nhưng tối nào cô cũng nhắn một tin cho cậu, “Ngủ ngon, nghỉ ngơi tốt vào, cố lên!”

Ban đầu cậu thấy cảm động nhưng sau này thì thấy buồn lắm, tin này giống như lời động viên có lệ vậy. Lâm Dương bắt đầu nghi ngờ con đường hâm nóng tình yêu của mình.

Sáng hôm nào đó, Đường Vũ Ninh gọi cho cậu, “Này, thiếu gia, cậu có biết vợ cậu...”

“Vợ tớ là cái gì?” Lâm Dương hỏi đầu, “Bây giờ còn chưa phải... Mấy năm nữa cậu được phép gọi như thế.”

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, vợ tương lai của cậu xảy ra chuyện, cậu biết không?”

Trái tim của Lâm Dương như bị người ta siết lấy.

“Chuyện gì?”

Đường Vũ Ninh kể lại mọi chuyện, sau đó thêm, “Nhưng đều là tin đồn, cậu đừng xem là thật, tớ nghĩ mãi cảm thấy không nên nói cho cậu, để cậu không bị phân tâm, nhưng mà... Ai, cậu tự tính đi.”

Lâm Dương tắt điện thoại, lập tức gọi cho Dư Châu Châu, nhưng cô vẫn không nghe máy.

Là vì chuyện đấy, hay vì không muốn để ý tới cậu?

Hay là không muốn người khác quan tâm?

Lâm Dương thả điện thoại xuống, cười khổ. Nói cho cùng, thật ra cậu vẫn là người khác ——

Mùa hè đến.

Lăng Tường Xuyên đưa tay che ánh nắng chiếu vào, do động tác làm lâu nên tay hơi mỏi.

Nghỉ thức kéo cò buổi sáng mới tiến hành được nửa, ánh mắt trời đã chiếu vào bọn họ, chói chang. Bình minh cũng tới sớm hơn, mỗi khi thức dậy đều thấy trời sáng choang, không còn ám muội như ngày xuân nữa.

Đàn em lớp mười đứng ở trên bục cử diễn thuyết, giọng nói cứng ngắt, giọng điệu cứng ngắt, Lăng Tường Xuyên nhớ tới Sở Thiên Khoát, người kia đang đi tập huấn.

Cô nhớ đến tối tự học, bọn họ cầm tay nói chuyện ở khu hành chính, cô nói với hần mọi phiền não của mình, rồi nói việc mình phải cẩn thận từng lời ăn tiếng nói vì sợ bị hiểu nhầm, kể về một cách rất ‘tao nhả’, cũng có chừng mực. Hần ôm cô từng đằng sau, vuốt nhẹ mái tóc dài của cô, nói với cô những đạo lý mà rất nhiều người nói với cô rồi – nhưng những lời đó do hần nói ra đều khác với người khác.

Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy ngực cười vô cưng.

Cô đã từng nhủ thầm với mình, nếu như người đó bị hủy dung, lại suy xét đến lòng dạ của hần thì may tuyệt đối sẽ không thích hần, đúng không, đúng không.

Nhưng thế giới này lại chẳng có ‘nếu như’, cô vẫn luôn nhớ đến nụ cười dịu dàng trên gương mặt đối trá kia.

Yêu chẳng giống yêu, chia tay lại không giống chia tay.

Cô vẫn nhớ hần, nhớ đến mức không ngủ được. Tối nào cũng đau lòng tới mức khóc tỉnh.

Sân trường tối đen, Lăng Tường Xuyên thấy mình rất cô đơn. Cô biết Lý Tĩnh vừa ăn cơm trưa với cô vừa nói xấu sau lưng cô với người khác. Cô có nghe mấy lời đồn kia, tự nhủ mình đừng chấp nhặt với đám người không hiểu biết đó, nhưng lại luôn muốn nghe người ta đánh giá mình thế nào.

Kẻ thù của bạn hợp tác với bạn sẽ là cách đánh đổ bạn hoàn toàn —— [—] một người sẽ phụ trách mắng nói những lời phi báng giả dối, một người sẽ phụ trách đồn những lời nói đó ra cho nhiều người biết.

Lý Tĩnh nói hết những điều đó cho cô, không giữ lại cái gì, cô bạn luôn dùng gương mặt giả dối và giọng điệu tức giận khi kể những chuyện lớn nhỏ đó cho cô nghe.

Lăng Tường Xuyên không muốn để ý Lý Tĩnh, nhưng sự im lặng trong bữa cơm trưa của cô lại chứng thật suy nghĩ của Lý Tĩnh – Cô bị Sở Thiên Khoát đá, nhưng vẫn cố gắng níu kéo đối phương, mất ăn mất ngủ, trầm mặc ít nói. Đồng thời lại mơ ước vị trí hạng nhất nhưng lại không thể lấy được, cho nên thấy uất ức.

Nghỉ thức kéo cò kết thúc, mọi người trở về lớp, Lăng Tường Xuyên phát hiện Dư Châu Châu đi gần mình.

“Trời bắt đầu nóng rồi.” Cô nói.

“Đúng vậy.”

“Ánh nắng lúc kéo cò làm tớ thấy đau đầu.”

“Tại nắng chói quá mà.”

Lăng Tường Xuyên cười, “Có phải tớ nhạt nhẽo lắm không?”

Dư Châu Châu lắc đầu.

“Cậu nhớ Lâm Dương à?”

Dư Châu Châu kinh ngạc như ong mầy, Lăng Tường Xuyên không hiểu về mặt đó có nghĩa là gì, là ‘Sao cậu lại hỏi thế’ hay ‘Sao tớ phải nhớ Lâm Dương chứ’?

Lăng Tường Xuyên và Dư Châu Châu chỉ biết nhau chứ không thân, nhưng cô lại muốn thổ lộ những stress cô phải chịu trong mấy hôm nay với cô bạn.

“Nhưng tớ lại nhớ một người.” Lăng Tường Xuyên nở nụ cười thâm

Dư Châu Châu giống như biết Lăng Tường Xuyên nghĩ gì, nhỏ giọng nói, “Cậu ta sắp về rồi.”

“Thì ra cậu cũng biết mấy lời đồn đó à?” Lăng Tường Xuyên cười.

“Lời đồn gì thế?”

Về mặt của Dư Châu Châu không giống nói dối. Lăng Tường Xuyên từng sốt một chút, lắc đầu bảo, “Không có gì.”

“Tớ cũng bị đồn thôi mà,” Dư Châu Châu cười, “Hơn nữa những lời đồn đó đều là thật.”

Lăng Tường Xuyên quay đầu nhìn đi chỗ khác.

Lời đồn thổi của cô gần như là đúng hết. Cô vẫn còn nhấn tin cho Sở Thiên Khoát, cô muốn đạt hạng nhất, mặc dù bởi vì Sở Thiên Khoát mà cô ghét vị trí đó kia, nhưng cô cần vị trí đó, cô cần vị trí đó để xóa bỏ bầu không khí và lời đồn buồn nôn kia, cô cần vị trí đấy để chữa bệnh cơ giật của mẹ.

Chưa lúc nào ghét bản thân mình đến vậy.

“Châu Châu,” Lăng Tường Xuyên cúi đầu, giọng nói hơi run rẩy, “Không ai biết tớ rất mệt mỏi, thật ra tớ cũng mệt lắm.” —

Tân Duệ lại đạt hạng nhất vào kì thi cuối kì. Cô biết, vị trí này có rất nhiều chỗ tốt, khi bạn ngồi lên vị trí này, nếu có gì xảy ra, mọi người đều sẽ bảo vệ bạn theo bản năng.

Dư luận sẽ làm bạn vui vẻ, nhưng sau khi tận hưởng hết sự vui vẻ thì bạn lại thấy cô độc trống vắng rất nhiều. Đau khổ của người khác và đố kỵ của họ — dù cho sự đố kỵ đó là do cô tự tạo ra — nhưng nó lại làm sự tồn tại của cô có ý nghĩa hơn, thành công hơn.

Nhưng mà, Dư Châu Châu và Lăng Tường Xuyên lại không để ý tới cô.

Dư Châu Châu không còn đi về chung với cô nữa. Có lúc Tân Duệ sẽ đứng chờ người trước trạm xe buýt để nhớ lại thời gian hai người cùng đứng đợi xe buýt với nhau, lúc bừng tỉnh rồi quay đầu lại, cô hoàn toàn không nhớ nổi tại sao bọn họ không đi về nhà với nhau nữa.

Cũng từng nghĩ tới việc nhấn tin cho Dư Châu Châu, hỏi cô muốn về chung hay không — nhưng cô lại không dám đối mặt với cô ấy.

Tân Duệ chưa từng nói với ai biết, cô rất sợ Dư Châu Châu. Trừ Hà Dao Dao ra, Dư Châu Châu là người duy nhất trong Chấn Hoa biết cô tên là Tân Mỹ Hương. Dư Châu Châu biết cô từng trộm sách của người khác, Dư Châu Châu biết nhà cô mở cửa tiệm bán đồ tạp hóa, mẹ cô thường hay đuổi đánh ba cô, Dư Châu Châu cũng biết cô từng không thể trả lời bất cứ câu hỏi nào khi bị gọi lên bảng, còn bị Từ Chí Cường bắt nạt...

Chỉ cần Dư Châu Châu nói những điều đó, cô sẽ không bao giờ có thể trở mình.

Dư Châu Châu là người quen cũ duy nhất trong thế giới mới của cô.

Lúc Chu Thẩm Nhiên nói hết mọi chuyện cho cô, cô thậm chí còn không nghĩ tới việc tìm chứng cứ mà tin ngay lập tức. Cho dù Chu Thẩm Nhiên nhỏ nhắn, lưng hơi khom, chân hơi run — nhưng cô lại tin hần nói thật.

Hoặc phải nói là cô hi vọng lời của hần là thật.

Cô hi vọng vấn đề riêng tư của Dư Châu Châu cũng nát như cô, huyết thống của cô công chúa nhỏ luôn tươi cười kia cũng không thuần khiết như cô. Cho dù cô ấy từng bảo vệ và cứu vớt cô — thậm chí Tân Duệ luôn không ngừng tự nhủ với mình, sự thay đổi của cô không có công của Dư Châu Châu, đó là vì cô dùng cảm thay đổi mọi thứ chứ không phải do ai giúp đỡ hết.

Cho dù Dư Châu Châu chưa từng làm cô tổn thương.

Lỗi của các công chúa là vì bọn họ là công chúa.

Tân Duệ ngẩng đầu nhìn bóng lưng nghiêng nghiêng của Lăng Tường Xuyên.

Sau đó nở nụ cười —

Lăng Tường Xuyên thấy mình bị làm nhục.

Lúc ăn cơm, mẹ lại nói với cô một câu, “Có muốn luyện piano lại không? Nhanh chóng khôi phục trình độ cấp mười hồi cấp một, sau đó thi năng khiếu?”

“Tại sao?” Cô đặt chén cơm xuống bàn.

“Được cộng điểm,” Mẹ cười, “Thêm mấy điểm, đỡ lo hơn.”

Lăng Tường Xuyên nghe thấy tiếng nói chuyện mơ hồ trong phòng sách. Từ khi mẹ làm âm ỉ chuyện người thứ ba kia, ba càng hiếm khi trở về nhà, những chuyện vốn có thể bàn bạc trên bàn cơm đều chuyển vào phòng sách để nói.

Nhưng cô biết, đây chỉ là một kiểu làm yên lòng mà thôi. Thực giác nói cho cô biết, ba đã chán mẹ đến mức không muốn diễn trò với bà nữa rồi.

“Tại sao con phải cần điểm cộng?” Lăng Tường Xuyên run rẩy, cô chỉ bị rớt hạng do sai lầm mà thôi, hai câu toán không làm được là do quên một số công thức, chỉ là sai lầm mà thôi.

Mà người phụ nữ trước mắt này thật sự là mẹ ruột của cô ư?

Lúc cô đứng dậy về phòng, mẹ giữ lấy cánh tay của cô.

“Con tưởng mẹ không biết con làm trò gì ở trường à? Giáo viên của con nói hết cho mẹ rồi, nói chuyện của con với bạn học nam kia... Tự con không chịu học, mẹ chỉ có thể nghĩ cách cho con, đây là một con đường ít nhất còn giữ được gốc.”

Lăng Tường Xuyên cười lạnh. Võ Văn Lục đã nói với cô. Không biết ai lắm mồm nói với thầy nữa.

Cô không thừa nhận chuyện của cô và Sở Thiên Khoát, cô tin rằng, dù Sở Thiên Khoát bị hỏi cũng sẽ không nói cái gì cả.

Nhưng cô sai rồi. Sở Thiên Khoát lại hỏi hột trà lời ‘Là bạn học bình thường, nhưng cậu ấy có suy nghĩ khác không thì em không rõ, em đã tạo khoảng cách với cậu ấy, dù sao đây là thời kì then chốt, thầy cũng biết, em biết rõ bên nào nặng bên nào nhẹ’ khi Võ Văn Lục nói với hần ‘Có người thấy hai em hay đi với nhau’.

Nhưng mà cậu ấy có suy nghĩ khác không thì em không biết.

Nhưng mà cậu ấy có suy nghĩ khác không thì em không biết.

Lúc Võ Văn Lục nói lại câu này, Lăng Tường Xuyên nở nụ cười xán lạn tới mức thê thảm.

“Em không có suy nghĩ gì khác.”

Bắt đầu từ bây giờ.

“Con không thi năng khiếu, con không có vấn đề gì cả, mẹ, con sẽ bảo vệ tốt mặt của mẹ, đừng nghĩ bậy nữa, đừng động vào con.”

Cô không nghe mẹ nói gì, cô về phòng đóng cửa lại, cầm máy nghe nhạc chỉnh lên mức to nhất.

Opus 3 [1] của Frideric Handel [2]. Opus 3.

[1] Opus 3: Tác phẩm của Frideric.

[2] Geogre Frideric Handel là một nhà soạn nhạc người Anh gốc Đức thuộc thời kì Baroque, nổi tiếng với những dòng nhạc opera, oratorio, anthem và concerto organ.

Trước giờ Lăng Tường Xuyên không thích nhạc cổ điển, mặc dù cô học piano nhưng chỉ đàn nhuần nhuyễn những bài mà cô phải thi lên cấp thôi, trước giờ cô không biết Felix Mendelssohn [3] là ai.

[3] Jakob Ludwig Felix Mendelssohn Bartholdy, sinh ra và được biết đến rộng rãi với tên Felix Mendelssohn, là một nhà soạn nhạc nghệ sĩ dương cầm, nghệ sĩ đại phong cầm và chỉ huy dàn nhạc người Đức thuộc giai đoạn đầu thời kì âm nhạc lãng mạn.

Nhưng vì Sở Thiên Khoát, vì Sở Thiên Khoát, cô bắt đầu nghe [New World] [4] của Antonín Dvořák [5], bắt đầu đoán trong [Bốn mùa] [6] thì mùa nào càng nhiều thứ dễ nói hơn – chỉ vì dễ kéo dài thời gian nói chuyện với nhau.

[4] Neww World: Tác phẩm tiêu biểu của Antonin.

[5] Antonin Dvorak là một trong những nhà soạn nhạc quan trọng nhất của tất cả các thời kỳ và một trong những nhà soạn nhạc Séc nổi tiếng và hay được chơi nhất thế giới nói chung.

[6] Bốn mùa: do Lương Tịnh Như biểu diễn. Các bạn search gg nhé, lúc mình edit thì mạng hơi yếu, không load được để lấy link.

Cuộc sống của họ chẳng tao nhả chút nào, cần gì phải nghe âm nhạc tao nhả chứ? —

Lâm Dương ngồi ở bên bệ cửa sổ, nhìn ánh sáng ở đường đối diện.

Mễ Kiều vỗ vai cậu, “Cậu ấy chỉ ra ngoài chơi thôi mà, cậu cần gì làm về mặt bị người ta bỏ rơi thế? Tổ đoán tâm trạng của cậu ấy không tốt, ra ngoài để giảm stress cũng bình thường mà.”

Lâm Dương cười, “Lúc tâm trạng của cô ấy tệ, cô ấy không nói cho tớ biết.”

“Sợ cậu phân tâm thôi, việc tập huấn của cậu rất quan trọng còn gì, việc đó liên quan đến tương lai đấy. Cậu không phải không biết Dư Châu Châu, cậu ấy là loại con gái không biết nặng nhẹ à? Cậu ấy chỉ muốn tốt cho cậu thôi, đó là quan tâm cậu đấy.”

Lâm Dương nghiêng đầu nhìn Mễ Kiều, “Khi cậu nói câu này, cậu có tin lời đó không?”

Mễ Kiều ho nhẹ, “Không tin.”

“Lời đồn liên quan đến thân thể của cô ấy à?”

“Có người bảo cậu ấy bị kích thích, tính cách thay đổi, tinh thần không tốt, có lẽ bị bệnh trầm cảm.”

“Trầm cảm con mọe chúng nó ấy!”

Mễ Kiều kích động vỗ tay, “Cậu được đấy, che giấu cái mồm đàn ông thô tục dưới vẻ ngoài bé ngoan, chứ thuận mồm ghê!”

Lâm Dương nghiêng đầu không nói gì.

Mễ Kiều vỗ vai cậu, “Cậu đừng quan tâm quá, cậu ấy chẳng để ý chút nào, cậu kích động làm gì chứ. Người dính vào yêu đương đúng là kì dị thật, người ta đau lòng cậu cũng lo, người ta không quan tâm thì cậu buồn, dân vật làm quái gì thế?”

Lâm Dương quay đầu lại, “Mễ Kiều, tại sao cậu muốn giúp tớ?”

Mễ Kiều sững sốt một lát, cười hi hi, “Do rảnh quá mà, việc làm mai còn tốt hơn xây bảy ngôi chùa. Tích đức cho bản thân.”

“Thật sao?”

Mễ Kiều không trả lời, đột nhiên ho mấy tiếng, cả người co rúm lại, cứ như muốn ho cái gì ra khỏi họng vậy, gương mặt cô bạn đỏ chót, nước mắt giàn giụa.

Lâm Dương hốt hoảng nhảy xuống, giọng của Mễ Kiều nhỏ lại, lúc ngã vào người cậu, cơ thể cô bạn nhẹ như là lông chim vậy.

Cô bạn rất gầy, xương bả vai đâm vào ngực làm Lâm Dương thấy rất đau, bộ dạng im lặng của cô bạn lúc này, cứ như đã chết vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 101: Hạ phàm

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Anh chỉ đi cùng em ngang đoạn đường này mà thôi”

Lúc Lâm Dương về trường học bù, Dư Châu Châu đã xin nghỉ học bay đi Thượng Hải. Bác cả và mẹ không đồng ý nhưng không biết Trần An nói gì với họ, cuối cùng bác cả thờ dài một tiếng, nói với Dư Châu Châu, “Đi chơi một chút cũng tốt.”

Bác cả đưa hộ khẩu cho Dư Châu Châu, dẫn cô đi làm hộ chiếu. Trần An giúp hai người làm thị thực, theo lời anh nói, có người bạn làm ở đại sứ quán Thái Lan nên làm dễ hơn.

Hon nữa, tất cả tiền bạc chuyến này của Dư Châu Châu đều do anh trả.

Mỗi lần nghĩ về Trần An, Dư Châu Châu lại muốn nhanh trưởng thành, cô muốn biết cô có thể tu thành thần tiên giống như anh hay không.

Lúc mẹ cô giúp cô đóng gói đồ đạc vào vali, chỉ sợ cô gặp chuyện, hận không thể nhét cả nhà vào trong vali cho cô. Lúc cô đi vào cửa kiểm tra để lên máy bay thì mẹ khóc òa.

Dư Châu Châu sùng sốt, “Con đi chơi có năm ngày à, sao mẹ lại khóc?”

Mẹ nhỏ giọng lẩm bẩm, “Mẹ luôn thấy máy bay không an toàn, nếu như con bị rơi máy bay thì sao giờ...”

Dư Châu Châu thấy buồn cười, bác cả cau mày, “Con kệ mẹ con đi, bà ấy đang lên con ấy mà, mấy ngày nay bà ấy đều vậy, trước kia bác đi máy bay bà ấy cũng thế... Con cẩn thận một chút, chơi vui về vào. Những chuyện không vui vứt hết ở đó, đừng đem về.”

Cô gật đầu. Nhìn đầy mắt đầy sự lo lắng và quan tâm của bác cả và mẹ, cô thấy mũi và mắt chua chua, cô cầm tay của mẹ thật chặt, bàn tay này từng lau trán cô một đêm khi cô bị ốm.

Có khi cảm giác ỷ lại cũng không tệ.

Cô xoay người đi vào cửa kiểm tra —

Dư Châu Châu kéo ván che cửa sổ lên, cúi đầu nhìn nước biển trong veo, đường viền màu xanh rõ ràng của bán đảo.

Trông rất giống bức ảnh trong sách địa lý. Cô khẽ sát mặt vào cửa sổ, nhớ đến [Zhengda Variety] [1] mà cô xem hồi bé, trong đó có một tập có chủ đề là: Thế giới rất kì diệu.

[1] Zhengda Variety: là một chương trình truyền hình CCTV ở TQ, được công chiếu vào ngày 21 tháng 4 năm 1990 và có lịch sử hơn 20 năm nay. Là chương trình truyền hình phát sóng dài nhất đại lục. Hầu hết các diễn giả đều có tiếng tăm nổi tiếng ở TQ, bài hát chủ đề ‘Love Rideation’ cũng được phát hành rộng rãi.

Hình như lúc đó còn nói với mẹ rằng, sau này cô lớn lên có thể làm MC của chương trình này, đi khắp nơi trên thế giới, ăn những món ngon nơi đó, để lại dấu chân khắp nơi trên địa cầu.

Nhưng cô chưa lớn thì chương trình đã ngừng chiếu — hoặc là không, chẳng qua cô không xem nữa.

Mọi chuyện đều thay đổi. Cô nhìn bán đảo bên dưới chăm chăm, có chút thốn thức.

Cô giống rất nhiều người trên đời này, có rất nhiều giấc mơ, nhắm mắt lại, cô là Shera, là Saint Seiya có sức mạnh trời ban, rút bảo kiếm của mình ra chém bóng tối.

Sau đó bị đẩy ra một góc trong im lặng, bị nhốt trong thế gian, học được việc nên bỏ nên giữ cái gì, đợi đến khi quay đầu đã không nhớ được lý do tại sao mình thay đổi thành như vậy, lúc này mới chịu chấp nhận, bạn không phải Shuke [2], tôi không phải là Beita [3], chúng ta chỉ là hai con chuột bận rộn, kiếm ăn hằng ngày mà thôi.

[2] [3] Shuke và Beita là 2 nhân vật con chuột trong bộ phim hoạt hình Shuke và Beita của Trung Quốc.

Hình ảnh bên ngoài cửa sổ đột nhiên mơ hồ đi, cứ như bị sương mù che phủ. Mấy giây sau, tầm nhìn lại rộng rãi sáng sủa, đám mây thuần trắng vô hạn ở bên dưới, ánh mắt trời không còn bị che đậy, đám trắng vào mắt làm Dư Châu Châu cảm thấy muốn khóc.

Cô đã ảo tưởng về hình dáng của thiên đường vô số lần, bây giờ đã thấy được rồi.

Mẹ và chú Tề đang ở nơi này ư?

Dư Châu Châu nở nụ cười.

Nếu vậy thì mẹ phải bôi kem chống nắng nhiều vào đó.

Ánh mắt trời càng lúc càng chói mắt, nước mắt chảy không ngừng. ——

“Đây là vali của anh phải không?” Dư Châu Châu chỉ vào cái vali da màu đen đang được băng chuyền chuyển đến từ từ, Trần An đi tới cầm nó xuống, ôm vai cô bảo, “Đứng rồi, chúng ta đi thôi.”

Bọn họ bay từ Thượng Hải sang Băng Cốc, sau đó đi chuyển sang đảo Phuket. Hai người đứng đăng ký nhập cảnh, qua hải quan, sau đó nhận hành lý, chuẩn bị rời khỏi sân bay.

Dư Châu Châu không biết tại sao mình lại xin nghỉ tuần học bù của hè năm mười hai để chạy tới nơi xa xôi này làm gì.

Trần An chưa bao giờ để ý những chuyện mà người ta coi trọng kia, cho dù là lớp 12 của cô hay của anh.

“Học hoài sẽ ngu đó.”

Câu nói này rất quen, chẳng qua lúc đó là lúc cô sống trong sự lạnh lẽo như băng.

Tóc Trần An dài hơn, còn nhuộm màu nâu đậm. Lúc Dư Châu Châu gặp anh ở sân bay, còn nhìn anh chăm chăm, anh sờ đầu cười hỏi, “Sao thế?”

“Y như tóc của Kenji Fujina [4],” Cô cười, “Nhưng kiểu tóc lại như Hisashi Mitsui [5]... Ý em là khi Hisaki Mitsui bị cắt tóc á.”

[4] [5] 2 nhân vật trong Slam Dunk.

Trần An kéo bím tóc của cô, “Em không thay đổi chút nào hết, từ bé tới giờ.”

Bước ra khỏi sân bay mất mê, Dư Châu Châu người thấy mùi nóng từ không khí, cái nóng phả vào mặt, đột nhiên cảm thấy hình ảnh cây dừa cao xếp thành hàng trong lịch hồi bé từng thấy già tạo quá.

Nhân viên sân bay có màu da màu nâu đậm nói gì đó cô không hiểu, người đó chỉ huy dờ thùng hàng, Trần An đứng từ xa gọi cô, lại chỉ vào xe buýt sân bay, ý bảo cô lên xe.

Dư Châu Châu giống như bé gái bước vào tú áo để tới thế giới phép thuật, cô chạy tới, nở nụ cười tình khiết đã mất từ lâu.

Bọn họ ở khách sạn năm sao tại đảo Phuket. Khách sạn không cao chạm mây như Dư Châu Châu nghĩ, khách sạn chỉ cao khoảng mười mấy tầng chia thành hình chữ U, hồ bơi ngoài trời cũng giáp theo hình chữ U ba mặt, mặt còn lại giáp biển, nhìn qua cửa sổ lại mang cho người ta cảm giác họ có thể bơi ra biển lớn từ hồ bơi. Hai nhân viên lễ tân xinh đẹp dẫn hai người vào phòng, lúc đi ra thì chấp hai tay lại, để nơi chóp mũi, hai mắt hơi khép, cúi đầu nói, “Sawadika!”

Dư Châu Châu cũng học theo, chấp hai tay đáp lễ.

Sau đó ngừng đầu hỏi Trần An, “Anh làm nghề gì thế? Buồn lậu à?”

Trần An cười, “Sao lại là buồn lậu?”

“Ồ đây đất lắm phải không?”

Trần An nghiêng đầu, “Anh nhận hai mươi vạn tệ ở nhà rồi cắt đứt quan hệ với họ. Không sao, dùng tiền người khác, lại mời em xài chung, đừng lo lắng.”

Dư Châu Châu im lặng. Đây là lần đầu Trần An nói về chuyện nhà của mình.

Nhưng cô không hỏi. Hành trình du lịch bắt đầu, không nên nói mấy chuyện đó.

Bọn họ đi thăm các chùa chiền, các nơi này đều khai thác để kiếm tiền của du khách, lúc Dư Châu Châu bước vào chùa còn nghe thấy tiếng ‘tách tách, cô mỉm cười nói chuyện với Trần An. Lúc đi ra, có người đi tới, không nói gì, chỉ mỉm cười đưa hai bức ảnh cho họ.

Trong hình, Dư Châu Châu và Trần An vừa bước vào trong chùa, tượng Phật to lóe sáng dưới ánh nắng mặt trời, đầu Phật nhìn xuống giống như nhìn chăm chú hai người với ánh mắt thương xót. Mà Dư Châu Châu lại cười vui vẻ nói với Trần An cái gì đấy, hai người nhìn nhau ung dung, tự nhiên.

Bên cạnh còn có huy hiệu, bên trên là hình của hai người.

Trong cuộc sống có rất nhiều chớp mắt như thế, thời gian trôi qua rất nhanh, có lẽ chỉ có Thượng Đế mắt bắt được – đương nhiên, cũng có người chuyên chụp lạ khoảnh khắc đấy để kiếm tiền, 800 bath, tính ra là hơn 100 đồng nhân dân tệ.

Dư Châu Châu cảm thấy giá này hơi đắt, nhìn bức ảnh do dự mấy giây, Trần An lại bỏ tiền ra mua lại.

Bức ảnh để vào trong túi, sau đó Trần An ghim huy hiệu hình Dư Châu Châu lên ngực, sau đó ghim huy hiệu hình mình lên ngực cô.

Dư Châu Châu nhìn huy hiệu trước ngực, đột nhiên nở nụ cười dịu dàng.

Cô bước lên một bước, cầm tay Trần An, mười ngón đan xen. Ngay cả Dư Châu Châu cũng không hiểu tại sao mình có thể làm được hành động này một cách không do dự như vậy.

Cô cúi đầu, bỏ qua ánh mắt suy tư của Trần An.

Thậm chí còn cảm thấy Trần An muốn rút tay ra. Nhưng cô vẫn nắm chặt, không nói gì hết.

Không khí mùa mưa nhiệt đới làm lòng người mềm hơn.

Từ bé đến giờ, Dư Châu Châu luôn biết nên bước hay lùi đúng lúc. Nhưng lần này cô lại không muốn tránh né, không muốn bỏ qua, chỉ muốn lao vào như thiêu thân lao vào lửa vậy.

Mề Kiều nói, tuổi trẻ có tư cách theo đuổi mọi thứ, không cần để ý tới hậu quả —

“Không cần đi xem ba show đồng tính này [6].” Lúc Dư Châu Châu nghiên cứu hành trình xong thì nhỏ giọng nói.

[6] Nguyệt đoán là show ca nhạc, thật ra thì Nguyệt không chắc Bất Nguyệt đang nói tới shwo nào vì bên đó có 2 show. Trong đó có 1 show ca nhạc đồng tính và show 18+. Cái này hỏi trước Nguyệt đi Thái thì bên tour họ hay cho mình đi 3 show, người Việt hay kêu là đi 3 show 18+ =]]] Cái tên nói hết nha, thật ra thì chỉ là 1 show thôi, nhưng nó chia thành 3 lượt xem ở 3 phòng khác nhau, theo cấp độ tăng dần. Show 1 – Lv 1 là múa cột, múa lửa, Show 2 – Lv 2 là xem mấy chị gái và anh trai dùng bộ phận sinh dục để phóng phi tiêu, đánh trống, mở nắp bia.... đủ trò, nói chung nhìn kinh lắm $U \wedge U$, Show 3 – Lv 3 là xem show của người đồng tính. Cái show 3 của loại 3 show gộp này với show của người chuyển giới khác nhau nhé. Show người chuyển giới là kiểu show múa hát trong rạp, cái này là khác nữa nha. Hỏi đó Nguyệt đi xem, chỉ xem ngang ½ thời gian của show 2 đã bỏ cuộc nên không đi xem show 3 luôn =]] Chỉ nghe kể lại là thế thôi, nhưng lên cấp cao nhất, chắc có trình diễn những thứ trẻ em không nên xem á =]]]]]]]

“Được thôi.” Trần An cười, từ bé đã thích thuốc kích thích tố sinh dục, giới tính thay đổi, đoán mệnh chết sớm, hai người mà đi xem buổi diễn đó chắc tâm trạng không tốt luôn ấy.

Ngày cuối ở đảo Phuket, bọn họ đi trên biển. Đàn cá cảnh nhiệt đới không ngừng bơi lội dưới làn nước trong veo, Dư Châu Châu đưa tay ra là có thể bắt được. Sự mềm mại lúc đấy giống như ào gác vậy.

Cô nắm chặt con cá màu vàng, sau đó trợn to hai mắt nhìn làn nước chầm chầm.

Sau đó lại đưa tay ra bắt cá tiếp, cứ như con mèo chuẩn bị săn mồi.

Cô suýt nữa quên mất, trước giờ thế giới này luôn xinh đẹp như thế, chẳng qua là loài người luôn cúi đầu trước sự đau khổ, chưa bao giờ dám bước chân ra ngoài ngắm nhìn thế giới mà thôi.

Cô chôn cả người nơi đáy nước, ngẩng đầu lên, ánh mặt trời chiếu lên nước biển giống như thủy tinh ở trạng thái lỏng vậy.

Lúc đấy, cô gần như quên đi cái tên của mình.

Chạng vạng, cô và Trần An tản bộ trên bãi cát trắng. Mỗi lần Dư Châu Châu bước đi, cát sẽ len vào kẽ chân, lúc giờ chân lên cô đều thấy một đám cát trắng được hất lên.

Bờ biển phía tây, nhìn ở góc này có cảm thấy mặt trời như đang ngâm trong nước biển, sự ấm mịn của mặt trời và nước biển trông ấm áp vô cùng.

“Bốn ngày này chơi có vui không?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Hài lòng, rất vui. ... Sắp quên mất em là ai rồi.”

Bọn họ không nói nữa. Lần nào Dư Châu Châu gặp Trần An, dù đồng hay hạ, lúc đi đường đều cảm thấy rất dài, cứ như không bao giờ đi tới điểm cuối vậy.

“Trần An, tại sao anh cắt đứt quan hệ với gia đình thế?” Cuối cùng vẫn tò mò.

Trần An cười, “Nếu vậy anh kể từ đầu nhé!”

“Vâng.”

“Mẹ anh rất đẹp, lúc trẻ, bà đi theo một người đàn ông nước ngoài, lúc đó anh năm, sáu tuổi.”

Dư Châu Châu nhớ đến người phụ nữ lạnh nhạt nơi phòng khách năm đó.

“Ba anh rất giàu, nhưng mẹ không thích ông ấy. Tất cả mọi người đều mắng mẹ anh, nhưng anh lại rất yêu bà. Bà không phải là người phụ nữ tốt, bà kết hôn với ba anh vì tiền và địa vị, nhưng sau đó lại không chịu nổi. Nhưng trước khi bà bỏ nhà đi, đúng là có mang theo anh. Bà và người đàn ông kia đối xử với anh rất tốt, bọn họ rất thú vị, rất bác học, cho dù mọi người nói họ là kẻ xấu, nhưng anh luôn thấy họ là người tốt.”

“Có thể là do chỉ tốt với anh.”

“Sau đó theo định luật kẻ ác sẽ gặp báo ứng, bọn họ gặp tai nạn mà chết.”

Lúc Trần An nói chữ ‘chết’ đúng là giống như đang kể câu chuyện cũ, giọng điệu hài hước vô cùng.

“Lúc đó không thấy đau lòng, vì anh còn nhỏ.”

“Sau đó anh được đón về nhà. Ba anh tái hôn, mẹ kế là người tốt, chưa bao giờ quản anh cái gì. Sau đó có em trai, rồi anh lên đại học, đi làm, thành tích của em trai không tốt, người mẹ kế không tranh với đời của anh đột nhiên ý thức nguy cơ, sau mấy lần nói chuyện mang theo âm chỉ, anh nói cho bọn họ biết, anh từ bỏ đi sản, không cần cái gì cả... Nhưng cũng phải cho anh hai mươi vạn – Có phải anh nên ra đi không lấy đồng nào không? Như vậy tiêu sái hơn nhỉ? Nhưng vẫn muốn có chút tiền, muốn đi ra ngoài chơi, nhưng tiền anh kiếm được lại dùng cho việc mua nhà, cho nên... Em hiểu không?”

“Xong rồi à?”

“Xong rồi.”

Dư Châu Châu vĩnh viễn nhớ tới Trần An lúc đấy, cười nói, sau đó học đại học đi làm. Một câu nói hồi hợt kia lại kể mười mấy năm của anh.

Không hết lãng tránh chút nào. Mà hồi tưởng.

Dư Châu Châu biết Trần An không che giấu cái gì, có thể anh không muốn phân tích quá trình mưu tính phức tạp kia với cô. Sự trưởng thành của mỗi người không giống như cầu thang thủy tinh, Dư Châu Châu có thể đoán được nguyên nhân mà Trần An muốn rời nhà khi đấy, nhưng đó chỉ là đoán mà thôi.

Hoặc là anh không muốn che giấu. Chẳng qua anh không nhớ rõ. Anh không nhớ được giọng điệu mang theo ước mơ và hoài bão năm đấy, cái vẻ mặt tức giận kia, anh bây giờ chỉ thích tự do, không cần quay đầu nhìn những thứ năm xưa nữa.

Dư Châu Châu không hỏi anh, lúc đó không có bạn học nào biết thân thế của anh, ba và mẹ kế của anh đã từng nói những lời làm tổn thương anh, hay là anh có cảm thấy tức giận hay bất bình không...

Đi dọc ven bờ biển, đột nhiên không thấy bóng dáng của mặt trời nữa. Chân trời chuyển sang màu tím hồng mờ mờ.

“Anh nói xem, sau sáu năm, khi em quay đầu nói lại em lúc này, em có thể giản lược được như anh không?”

Dư Châu Châu đột nhiên nghiêm túc hỏi.

Trần An mỉm cười, “Em có thể làm được lúc này.”

Dư Châu Châu ngăn người.

Có thể giao việc giải thích cho thời gian, hoặc là do mình làm, ai cũng có năng lực giải phóng bản thân.

Dưới ánh mắt có vũ của Trần An, Dư Châu Châu háng giọng một cái, chậm rãi nói, “Có lẽ lúc trẻ, mẹ em và ba em yêu nhau thật, nhưng chưa kịp kết hôn thì ba em đã cưới người khác vì nguyên nhân nào đó. Em không biết mẹ có hận ông ấy không, nhưng lúc bé em đã chịu chút khổ vì chuyện này rồi. Cuộc sống sau đó rất tốt, mẹ gặp được người thích hợp, em cũng có được một người ba chân chính. Nhưng lúc họ hạnh phúc nhất lại gặp tai nạn, nhưng... rất nhanh, có lẽ chưa kịp chịu đau khổ. Cho nên nếu như họ có kị ức, vậy thì kị ức của họ chỉ dừng lại lúc tuyệt đẹp nhất. Còn em, cứ sống như thế, bác cả và mẹ đối xử với em rất tốt, sau này em sẽ thi đại học, đi học xa, làm việc, kết hôn, rồi chết đi, sau đó gặp lại mẹ em.”

Trần An vỗ nhẹ đầu Dư Châu Châu, giống như đang ngẫm cổ vũ vậy.

“Châu Châu, anh đã từng sống vì một số nguyên nhân bên ngoài. Nhưng mà em xem này, biển bên này còn chưa đến điểm cuối thì mặt trời đã hạ xuống, bên khác của biển cũng là nơi mặt trời mọc lên. Mẹ em vĩnh viễn không biết em đến đảo Phuket, cũng không biết cả nhiệt đới từng bơi qua chân em, nhưng những niềm vui đó đều là của em, không cần phải chứng minh cho ai cả. Cuộc sống càng ngày càng khó, em chọn lựa đi xa hơn để trải qua những niềm vui sướng hơn, cuộc sống đặc sắc hơn mà không phải để chứng minh cho ai.”

Dư Châu Châu nhìn biển lớn, đưa tay ra, kẹp lại ánh nắng buổi chiều trong nắm kẽ tay, cô đột nhiên cảm thấy, mình có thể chạm được ánh nắng.

“Hừm,” Cô gật đầu, “Em hiểu rồi.” ——

Buổi sáng rời khỏi đảo Phuket, cô dậy rất sớm, Trần An ở giường khác vẫn còn đang ngủ. Dư Châu Châu đi tới cạnh giường của anh, nhìn gương mặt đang ngủ của anh.

Tối qua, Trần An nói, “Châu Châu, thật ra anh không phải thần tiên gì cả. Anh chỉ lớn hơn em sáu tuổi mà thôi.”

Dư Châu Châu mỉm cười, “Em biết.”

Trước giờ cô không biết Trần An làm gì, có thể sau này hoặc vĩnh viễn đều không biết. Anh đi tới những nơi cách cô rất xa, nhưng lại dùng tin nhắn và điện thoại để giữ nhiệt độ này. Cô không hiểu cuộc sống của anh, có lẽ là do thế giới của cô quá dễ hiểu, anh chỉ cần liếc một cái đã hiểu, hoặc là do anh đã có cuộc sống như cô vậy.

Dư Châu Châu vẫn luôn biết, Trần An đối xử với cô rất tốt, cứ như đối xử với bản thân hồi niên thiếu lúc có thể dùng cổ máy thời gian để đi xuyên không gian trở lại thời niên thiếu vậy.

Anh cố gắng dẫn dắt cô, giúp đỡ cô, không để cô trải qua tuổi trẻ lãnh đạm và cực đoan như anh đã từng bước qua. Anh gần như đã thành công, lúc cô chỉ vào mẹ đang mặc áo cưới nói “Mẹ em là người mẹ đẹp nhất trên đời” với anh, anh đã chuẩn bị rời khỏi.

Không ngờ kết cục cuối cùng, cô lại bước đi trên con quỹ tích của cuộc đời anh trước kia.

Cửa nát nhà tan, cô độc, thật trăm phần trăm.

Dư Châu Châu cúi đầu, run rẩy hôn lên trán Trần An.

Cô không sợ anh tỉnh lại. Cô biết, cho dù Trần An tỉnh cũng già vờ ngủ.

Dư Châu Châu đứng ở ban công nhìn hồ bơi và biển lớn. Sinh mệnh màu xanh lam luôn chảy về biển, trở nên dịu dàng, bao dung và mạnh mẽ.

Cô bay về nhà một mình.

Ở cửa kiểm tra nơi sân bay, Dư Châu Châu nhìn Trần An đang im lặng đứng ở một chỗ, anh lúc đấy rất giống cái cây, một ngày nào đó anh sẽ cắm rễ ở một nơi nào đó mà cô không rõ.

Trần An mấp máy môi, nhưng Dư Châu Châu lại lắc đầu một cái.

“Anh không cần nói gì hết, em hiểu.” Cô cười.

Nụ cười của Trần An quá phức tạp, lại có quá nhiều hàm nghĩa, Dư Châu Châu không định đọc hiểu nó.

“Nhưng có thể đưa em tấm ảnh lúc ở cửa chùa không?”

Trần An nghiêng đầu nở nụ cười, “Anh tưởng em sẽ báo, em có gương, có thể cười xán lạn như thế nên cho anh bức này.”

Dư Châu Châu gật đầu, “Em có thể cười xán lạn qua gương để ngắm mình.”

Nhưng trong gương không có anh.

Dù sao, anh chỉ đi cùng em ngang đoạn đường này mà thôi.

Cô không nói nữa, cảm bức ảnh, vẫy tay với Trần An, không nói hẹn gặp lại cũng không nhìn về mặt của anh.

Độ cao 3000 feet, Dư Châu Châu cuối cùng cũng bay về thế giới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 6 - Chương 102: Tư cách của bạn, cuộc thi của tôi

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Cô sẽ không khom lưng cúi đầu, tuyệt đối không”

“Cậu không cần tuần nào cũng tới hết.” Mễ Kiều ngồi găm tảo nơi giường bệnh, bệnh tình của cô đã tốt hơn, không còn ăn gì nôn nấy.

Bầu trời tháng mười đều trong veo, kĩ thuật gọt trái cây của Dư Châu Châu thuần thục hơn, cuối cùng có thể gọt vỏ từ đầu đến đuôi mà không bị đứt giữa rồi.

“Không tệ.” Mễ Kiều đánh giá, “Luyện tập nhiều lần lắm nhỉ? Cậu có thể ngồi gọt tảo trước gương lúc mười hai giờ, gọt không ngừng, sau đó trong gương sẽ xuất hiện gương mặt của chồng tương lai đấy.”

Dư Châu Châu trừng mắt với cô bạn.

“Tớ nói này, không phải thời gian này là lúc bận rộn của các cậu à? Thi tháng, ôn tập, sao tuần nào cũng tới đây thế?”

“Cậu phiền ghê. Không phải thấy ngại đấy chứ?” Dư Châu Châu cau mày.

Mễ Kiều phát hiện sau chuyến du lịch về, cô đã trở nên hoạt bát, vui vẻ hơn.

Đương nhiên cũng càng cố gắng học hơn trước. Mễ Kiều nghĩ trong lòng, quả nhiên là đứa nhỏ có chuyện cần làm, tới lớp 12 là biết chăm chỉ ngay.

“Tớ không sống bao lâu nữa, đừng nói cậu mang tâm tư ôm được lần nào thì ôm lần đấy tới thăm tớ đấy nhé? Cậu không nhớ xa tớ phải không?”

Vỏ quả táo đang gọt dở bị đứt.

“Xong rồi,” Mễ Kiều liú lười, “Không thể thấy chồng tương lai qua gương rồi.”

Dư Châu Châu bắt đầu gọt tiếp, “Tớ có ý.”

Mễ Kiều đúng là không sống được bao lâu. Cụ thể là khi nào thì Dư Châu Châu không rõ. Đây là lần đầu cô biết được nội dung máu chó trong bộ phim [Trái tim mùa thu] lại xuất hiện trên người cô bạn tốt của mình. Khi cô về trường, Ngạn Nhất nói cho cô biết chuyện này, cô ngay người tận năm phút mới phản ứng lại.

Nhớ đến hành động làm bậy ngày thường của Mễ Kiều, cả gương mặt tái nhợt, vành mắt đen, gương mặt cười cười của cô bạn, Dư Châu Châu thấy đau lòng.

Nhưng cô không quá bi thương với hiện thực, cũng không hưởng ứng lời kêu gọi của giáo viên chủ nhiệm, kéo một đám người tới thăm cô bạn.

Dư Châu Châu nhớ tới Dư Đình Đình. Chị gái của cô nói với cô rằng, trong phòng bệnh có mùi khiến người ta buồn nôn, cô độc sẽ thay đổi một người.

Bọn họ một ngày đến một lần.

Bọn họ một tuần đến một lần.

Bọn họ một tháng đến một lần.

Bọn họ một năm đến một lần.

Bọn họ không bao giờ đến nữa.

Một mình cô đến, giữa trưa cuối tuần, không làm gì hết, chỉ nói chuyện với Mễ Kiều từ sáng tới tối.

Dư Châu Châu trở thành Dư Châu Châu mồm miệng bén nhọn như hồi chơi với Ôn Miểu, làm cho Mễ Kiều phải cảm thán không thể nhìn mặt Dư Châu Châu mà đoán tính cách lẫn mồm miệng của cô.

Lâm Dương thỉnh thoảng cũng đến, nhưng không nói chuyện với Dư Châu Châu. Cậu rất bận, cuộc thi Olympic và liên kết Vật lý sắp bắt đầu, thành tích của cậu bạn và đám Sở Thiên Khoát quyết định bọn họ có cần bị dầy vỏ thêm nửa năm cuối lớp 12 nữa hay không. Như Trần An năm đấy.

Dư Châu Châu từng nhắn tin cho cậu, chúc cậu may mắn.

Không trả lời, như đám chìm dưới đại dương.

Cậu vừa đi, Mễ Kiều nhún vai nói, “Đây là thất bại một cách triệt để, triệt để trong đời làm mai của tớ.”

Dư Châu Châu cười cười, “Là do tớ không tốt.”

“Không buồn à? Cậu ấy ơ cậu.”

Dư Châu Châu nghiêng đầu cười khỏ, không trả lời —

Tân Duệ biết bầu không khí trong lớp rất vi diệu.

Một buổi sáng sớm tháng mười một, Võ Văn Lục đứng trước bảng đen nói, đại học Bắc Kinh và đại học Thanh Hoa sẽ bắt đầu lựa một số học sinh tuyển thẳng từ tuần này.

Trước mặt hai trường này, những trường khác cũng bắt đầu đi lựa học sinh tuyển thẳng, lúc Tân Duệ đi lấy nước thì nghe có một cô bạn lớn tiếng mắng, “Sao lần nào cậu ta cũng thế? Đầu là học sinh còn muốn cướp ‘vé’ của tui mình à?”

Giường cung bạt vía, không khí quý dị bao phủ cả ban ba.

Ở ban xã hội, đại học Bắc Kinh chỉ có một ‘vé’ tuyển thẳng, đương nhiên, Võ Văn Lục có nói thêm, mọi người có thể tự đăng ký qua mạng.

Nhưng ai cũng biết, chỉ có danh sách đề cử của trường mới là chính thức. Học sinh được ‘vé’ tuyển thẳng sẽ cộng thêm 20 điểm, rất mê người, không ai không động lòng.

Dưới sự yêu cầu của phụ huynh, tiêu chuẩn phân xét khá cân đối — thành tích thường ngày chiếm 60%, cũng có nghĩa những bạn học lệch quá mức chưa chắc có thể đạt được ‘vé’ tuyển thẳng này. 40% còn lại là thành tích cuộc thi vào ngày 24 tháng 11 này. Ngoài ra, các giải thưởng của các bộ môn từ tỉnh trở lên được cộng thêm điểm.

Thành tích bình thường cũng bao gồm thành tích lúc học lớp mười, mà tính như thế thì điểm của Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên và Tân Duệ rất sít sao.

Tư cách của cuộc thi này mang tính quyết định cuối cùng.

Tân Duệ chống cằm, lạnh lùng nhìn Lăng Tường Xuyên cố gắng che dấu ánh mắt nóng rực.

Lăng Tường Xuyên đã thi không tốt ba lần. Mặc dù cơ sở khá tốt nhưng trạng thái không tốt.

Dư Châu Châu vẫn ngồi vị trí thứ hai như cũ, giống như hồi học sơ trung vậy. Từ khi Tân Duệ đứng ở trên cao nhìn Dư Châu Châu ‘đáng thương’ thì cô cảm thấy mình chẳng còn sợ cô bạn này nữa.

Cô ấy, hai người bọn họ, chỉ có vậy.

Tân Duệ cười.

Đúng lúc này, Lăng Tường Xuyên đột nhiên quay đầu, mắt nhìn thẳng vào mắt Tân Duệ.

Tân Duệ có thể đọc được sự khinh bỉ từ ánh mắt kia.

Cậu dựa vào cái gì? Cô đột nhiên ngồi thẳng người —

Lúc giám thị đưa bài thi, ra hiệu vẫn còn dán kín, sau đó bắt đầu chia đề từ hàng trên.

Phòng thi im lặng không chút tiếng động.

Giám thị mệt mỏi, phó hiệu trưởng hay đi đi lại lại trên hành lang, giám thị không thể đọc báo như trước được. Lớp này là nhóm học sinh giỏi của ban xã hội, cần bản không cần giám thị.

Chỉ là lần này, cô phát hiện cô học sinh ngồi bàn ba thường xuyên nhử mày nhìn cô học sinh bàn trước cau mày, cứ như phát hiện ra cái gì đó.

Ngẩng đầu, nhìn giám thị rồi cúi đầu.

Giám thị nghi ngờ đứng dậy, đi tới gần bàn ba đứng nhìn một chút, trên bàn sạch sành sanh, bài thi làm cũng rất nhanh.

Say đó đi tới bàn hai, cũng giống bàn ba, không có gì đặc biệt.

Chẳng qua cô học sinh này rất căng thẳng. Chỉ cần giám thị đứng ở cạnh thi sẽ viết sai chữ.

Giám thị đang định xoay người đi về bục giảng thì nhớ tới cái gì, cúi đầu nhìn lên bàn.

“... Đây là cái gì?”

Lúc Lăng Tường Xuyên đi ra khỏi phòng học, gương mặt trắng bệch của cô bạn đã xóa bỏ ấn tượng ‘gương mặt như hoa đào’ trong lòng Dư Châu Châu.

Lúc cô bạn đi qua bàn Dư Châu Châu, trong lớp không có tiếng ồn ào, chỉ ngẩng đầu nhìn cô bạn.

Lăng Tường Xuyên mím môi, liếc nhìn Dư Châu Châu, nhỏ giọng nói, “Em không có, không phải em.”

“Các trò làm bài tiếp đi!” Chủ nhiệm Lý đứng ở cửa, nhìn Lăng Tường Xuyên với ánh mắt phức tạp, “Trò lên phòng làm việc của tôi ngay.”

Giám thị làm bộ mình có công, cũng không thấy buồn ngủ nữa, nhìn bọn họ chăm chăm.

Lòng Dư Châu Châu loạn như ma, ánh mắt cuối cùng của Lăng Tường Xuyên làm cô thấy lạnh thấu xương.

Không hiểu sao cô đột nhiên quay đầu nhìn Tân Duệ một cái.

Tân Duệ cũng cảm nhận được ánh mắt của cô. Hai người im lặng nhìn nhau qua cái bàn trống của Lăng Tường Xuyên.

Dư Châu Châu đã không nói chuyện với Tân Duệ từ lâu. Cảm giác xa lạ kia khó nói lắm, thật ra từ hồi sơ trung tới giờ đều luôn có cảm giác này, chưa hề bị xóa bỏ.

Trong mắt Tân Duệ không còn vị trí của Tân Mỹ Hương nữa rồi. Cô bạn vì bất bình cho cô mà dán dính trên ghế của Từ Chí Cương kia đã đâm dao sau lưng Lăng Tường Xuyên.

Cho dù ánh mắt của cô bạn rất vô tội.

“Bạn học kia! Sao trong kì thi lại quay đầu? Không thấy bạn trước bị đuổi thi à?”

Dư Châu Châu quay đầu, cảm thấy cả cơ thể mình đang run rẩy.

Bảng đen trước mắt, khẩu hiệu đỏ của trường ở trên bảng đen, bục giảng phía trước, cửa sổ sáng sủa ở bên cạnh, mây ngoài cửa sổ... cũng giống như khắp nơi trên đời này, giống như lớp học đầu tiên khi cô bước chân vào lớp hồi tiểu học vậy.

Trường học không phải là quái vật.

Nhưng những người ngồi nơi đây đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tường Xuyên đột nhiên thấy mệt mỏi. Sợ hãi và kinh hoàng như thủy triều đang dâng lấy cô, lại bước xuống một bước, thứ còn lại cô nhận thấy chỉ là mệt mỏi.

Cô không ngờ sau khi mẹ tát cô một cái ở phòng hiệu trưởng thì ngất xỉu.

Đúng là từng thấy rất nhiều trên phim truyền hình.

Về mặt Vô Văn Lục có phải mang hàm ý ‘Tôi biết ngay mà’ hay không?

Một đám người không liên quan kia, không ai hiểu cô cả, nhưng lại dùng thành tích để phân tích tâm lý của cô, áp đặt động cơ ‘dối trá’ ăn nhip đến vậy. Bắt đầu từ trước kia, yêu sớm, không chú tâm, kiêu ngạo, không để ai vào mắt, lười biếng, quan hệ không tốt với bạn học, liên lạc thi không tốt, xuất hiện thái độ sai lệch với ‘vẻ’ tuyển thẳng, đi sai đường...

Lăng Tường Xuyên ngồi trên ghế, từ chối nhận sai.

Từ đầu đến cuối, cô chỉ nói một câu.

“Em không có. Không phải em.”

Đây là sự kiêu ngạo cuối cùng của cô.

Thậm chí lúc mẹ ngã xuống đất, kính râm rơi sang một bên, lộ ra khóe mắt đang run rẩy cô cũng không đứng dậy.

Cho dù bọn họ nhìn đứa con gái bất hiếu là cô với ánh mắt phức tạp.

Cô sẽ không khom lưng cúi đầu, tuyệt đối không.

“Tư cách thi lần này của em bị lấy lại, không thể thương lượng!” Phó hiệu trưởng biết thân phận của ba Lăng Tường Xuyên, ông cố gắng kiên trì nguyên tắc, “Chuyện này nói lớn thì lớn, nói nhỏ thì nhỏ, nhưng

mà...”

Lăng Tường Xuyên đột nhiên đứng lên, cầm cặp và áo khoác đi ra khỏi phòng.

“Các vị có thể lấy lại tư cách của tôi, có thể ép tôi nghỉ học, tôi không quan tâm.”

Đôi mắt của cô long lanh nước, nhìn Vô Văn Lục chăm chăm, “Nhưng chuyện tôi không làm thì có giết tôi, tôi cũng không nhận.”

Lăng Tường Xuyên bước ra khỏi phòng, không hề quay đầu lại.

Sự mệt mỏi và tuyệt vọng đổ ập xuống, nuốt cô sạch sành sanh.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 103: Hạnh phúc nhạt nhòa giữa mọi người

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Tương lai cũng sẽ mờ nhạt hết”

Lúc cuộc thi kết thúc, Dư Châu Châu đứng phắt dậy. Tân Duệ đột nhiên cảm thấy Dư Châu Châu như muốn xông lên xét nát mình vậy – trước giờ cô ta chưa từng thấy Dư Châu Châu tức giận như vậy.

Không, có thể đã từng gặp. Chỉ là khi đó cô ta lo chuyện người lại, không dám ngắt đầu, chỉ nghe thấy tiếng nhục mự của Từ Chí Cường và tiếng chỉ trích của Dư Châu Châu.

Ôn Miếu đã từng nói, Dư Châu Châu là Saint Seiya đánh mãi không chết. Trong lòng cô, luôn có một Athena. Mà lúc đó, Tân Duệ là Athena của cô.

Nhưng bây giờ, Dư Châu Châu lại nhìn cô với ánh mắt đau đớn.

“Tôi biết là cậu, tôi biết đó là cậu.”

Tân Duệ muốn biện giải theo bản năng, biện giải trước giờ hành vi này không bị bắt đi khi chưa chứng thật, tớ chỉ bảo vệ mình.

Nhưng Dư Châu Châu không nghe, cũng không nói. Cứ như không muốn thấy cô ta, cô chỉ cầm cặp rồi đi ra khỏi lớp.

Đây là môn thứ nhất, cuộc thi vẫn còn chưa kết thúc.

Nhưng trên trường thi này chỉ còn mỗi mình cô ta.

Trái tim Tân Duệ muốn rơi ra —

“Lâm Dương?”

“... Châu Châu?” Giọng nói của Lâm Dương mang theo kinh ngạc, còn cả vui sướng mà cậu không phát hiện ra.

Cậu cầm chặt điện thoại, gãi đầu nói, “Cái đó, đề vẫn hơi khó, ra cái quái gì không biết...”

Rõ ràng đã tự nói với mình, nếu cô từ chối thì không để ý có cô nữa, cũng không tiếp tục nữa.

Hơn nữa đây không phải là lát mềm buộc chặt, tuyệt đối không. Cậu tự nói trong lòng.

“Đừng nói nhảm,” Giọng Dư Châu Châu mang theo sự lo lắng, nhưng lại mang theo ý chí chiến đấu và quyết đoán vừa quen thuộc nhưng lại xa lạ, “Lăng Tường Xuyên xảy ra chuyện rồi. Cậu ở phòng thi nào thế? Tớ sang tìm cậu!”

Lâm Dương nghe lời kể gần lược của Dư Châu Châu, sau khi tắt điện thoại, cậu lập tức gọi cho Lăng Tường Xuyên.

Tắt máy.

Cậu hoảng hồn, Tường Xuyên cũng tắt máy, chắc là vừa thi xong, chưa kịp khởi động máy.

“Thi thế nào rồi? Đề vẫn hơi khó.” Sở Thiên Khoát đã đạt được hạng nhất sau lần đó, lúc gặp Lâm Dương, cậu vẫn rộng lượng và bình tĩnh như trước, cười cũng hiền lành.

Lâm Dương không biết nên mở miệng sao với Sở Thiên Khoát. Hình như thời gian này Lăng Tường Xuyên và Sở Thiên Khoát không liên lạc với nhau, hẳn quan tâm Lăng Tường Xuyên nhưng chưa từng hỏi gì cả.

Cuối cùng vẫn nói, “Dư Châu Châu nói cho tớ biết, Lăng Tường Xuyên bị hại, bị đuổi thi rồi.”

Sở Thiên Khoát nghiêng đầu, “Cái gì? Bị hại?”

Đang nói thì Dư Châu Châu đã đến, chạy tới.

“Lúc nãy tớ có gọi cho chủ nhiệm, thầy bảo vẫn chưa bàn bạc xong việc xử phạt thì Lăng Tường Xuyên đã cầm cặp đi rồi.”

“... Chắc không có gì xảy ra chứ?” Lâm Dương hoảng. Cậu biết rõ tính của Lăng Tường Xuyên, dù sau khi lớn có già vờ ngoan hơn trước, nhưng căn bản không khác gì trước kia.

Dư Châu Châu lắc đầu, “Tớ không biết, tớ thấy có gì không hay sẽ xảy ra.”

Lâm Dương quyết định rất nhanh, “Đi, tớ dọn đồ rồi chúng ta ra ngoài tìm cậu ấy.”

Sở Thiên Khoát lúng túng đứng im, lúc Lâm Dương cầm cặp chạy tới, hẳn sững người, lần đầu nói cảm nhận của mình, “Cậu điên à? Cậu không cần cuộc thi à?”

Lâm Dương cười cười, “Vậy, Sở Thiên Khoát, cậu cố lên nhé!”

Dư Châu Châu nhìn hẳn với ánh mắt đầy hàm ý, cầm tay kéo Lâm Dương đi.

Sở Thiên Khoát dựa vào cửa, cực kì khó hiểu. Hẳn sững người một lát mới nhớ còn mấy trang sách chưa đọc, sau đó trở lại chỗ cầm sách đọc.

Nhưng trong đầu lại xuất hiện hình ảnh hai người kia cầm cặp rời khỏi phòng thi. Sở Thiên Khoát biết mình không làm gì sai, hẳn luôn là đứa trẻ biết nặng nhẹ, hẳn biết chuyện gì mới là chuyện quan trọng.

Nhưng hai bóng lưng kia lại không ngừng di chuyển trên sách của hắn, để lại vết chân làm hắn mờ mông –

Lúc Lăng Tường Xuyên đi ra khỏi phòng, đột nhiên thấy có sự tự do đến hoang đường.

Cô thấy Trần Cảnh Táp ở trên đường. Đối phương đang lớn giọng oán trách đề thi, thấy Lăng Tường Xuyên thì nở nụ cười châm biếm.

“Thi tốt không, đại tiểu thư?”

Lăng Tường Xuyên đột nhiên nở nụ cười, cô nhìn vào mắt Trần Cảnh Táp, sự khó chịu của người này hành hạ cô suốt hai năm nay, lúc này cô đã được giải thoát.

“Trần Cảnh Táp, cậu có thể cảm nhận không? Mỗi lần nghe thấy cái giọng như mèo bị giẫm đuôi của cậu, tôi thấy rất đau đầu.”

Lần đầu cô thấy hồ hấp thông thuận như thế.

Lúc ra cổng, không biết nên đi đâu, cô tùy ý lên một chiếc xe công cộng, ngồi vào ghế cuối, đi qua từng trạm dừng, từng trạm dừng một. ...

Từ chuyến này sang chuyến khác, cô ngồi ở ghế cuối, ngây ngốc nhìn cảnh sắc thay đổi bên ngoài cửa sổ. Trên đất ngập tuyết đọng màu đen, thành phố màu xám mang đến cho cô cảm giác lạnh lùng bản thủ.

Lúc ngừng đầu lên thì phát hiện mình đang đứng ở cửa học viện âm nhạc ở ngoại ô.

Cô nhớ lúc còn bé, cô, Lâm Dương và Tường Xuyên thường phải đến đây thi thăng cấp mỗi hè, hồi lớp hai là thi cấp năm, hai năm sau là cấp sáu, năm sau là cấp tám, năm thứ năm, Lâm Dương và cô thi qua cấp mười, Tường Xuyên thì vẫn đứng ở cấp chín.

Vào mùa hè năm cuối cùng, học viện âm nhạc đang xây thêm dãy nhà, bên ngoài mấy dãy nhà là những hàng cỏ dại cao lớn, không ngừng trải dài như vô tận, hoang vắng làm ba người không thờ nổi.

Ai nói nhà âm nhạc phải tiếp cận với tự nhiên mới có thể cảm nhận được âm thanh tự nhiên thật sự chứ? Nhưng đám nhóc trong sảnh lại căng thẳng lo sợ vì cuộc thi, giống như máy móc đang tính toán vậy, bởi vậy khi đàn không có chút linh hồn nào – dù sao bọn họ cũng không hiểu nổi họ đang biểu diễn cái gì.

Lăng Tường Xuyên không tìm thấy vùng hoang vắng năm ấy. Nơi đó đã thay thành dãy học, sau đó dãy học mới thành dãy học cũ. Bầu trời sinh trưởng một cách bừa bãi đã bị phân cách thành từng miếng từng miếng nhỏ, cô ngẩng đầu lên, thấy được bản thân hồi bé.

Làm đứa nhỏ tốt. Nhất định phải thi tới mức ‘ưu tú’, cuộc thi nào cũng phải đứng đầu, các bạn nhỏ luôn hát góp vui trong mỗi buổi tiệc, người lớn ở dưới bắt đầu bàn luận con ai hào phóng, ngoan nhất, hiểu chuyện nhất, cô ít nhất cũng phải chiếm được một chữ ‘nhất’.

Nhưng không ai nhớ tới, đứa bé ngoan thật ra là ở trái tim của đứa bé đấy.

Lúc mẩu chốt nhất, không có ai nói một câu, tôi tin con không nói dối.

Không ai tin cả. Cô biết mẹ ngắt là vì đau lòng, nhưng đau lòng vì ai, hay là vì mặt mũi của mình đã mất hết?

Lăng Tường Xuyên phát hiện mình không quá đau khổ. Cô đã sớm chết lặng, cô chỉ đứng im ở giữa gió lạnh, không nghĩ cái gì.

Mấy phút sau, cô rời khỏi đó, thuê xe, ngồi vào xe nói với tài xế, “Đến vườn trẻ chính phủ.”

Hình ảnh bên ngoài cửa sổ thay đổi. Nhưng vườn trẻ chính phủ vẫn giống trước, cũ nát nhưng thân thiết. Lăng Tường Xuyên nhớ tới bà lão đầu bếp, hẳn là đã qua đời rồi. Khi đó lúc bọn họ ăn cơm, ai cũng thi nhau xem ai ăn sạch hơn, sau đó sẽ cầm hộp cơm không còn đồ ăn thừa tới cho chủ nhiệm xem, Tường Xuyên ăn rất chậm, Lăng Tường Xuyên luôn trách hắn kéo chân sau, Tường Xuyên lại chậm chạp nói, “Ăn nhanh thì sẽ ảnh hưởng tới tiêu hóa.”

Còn cả xích đu. Mọi người luôn đánh nhau vì xích đu, nhưng một khi mình cướp được, các bạn nam sẽ bắt đầu tranh nhau đẩy xích đu cho cô. Cô trừng mắt lớn tiếng nói, “Tự từ đẩy cũng lên cao được, không cần các cậu!”

Khi trời chạng vạng, cô luôn thấy bầu trời mang theo màu kem. Bọn họ ăn kem đầu búp bê, ngậm kẹo, sau đó nói sau này làm sao làm sao.

Làm sao làm sao, cuối cùng mọi thứ biến thành như vậy.

Lăng Tường Xuyên lạnh vô cùng, không thể làm gì ngoài việc chạy vào trong một khu trung tâm thương mại. Lầu một chuyên bán mỹ phẩm luôn mang theo màu sắc thanh thoát, mềm mại. Trong siêu thị rất ít người, chỉ có bà, năm nữ sinh mặc váy đồng phục in chữ số 29 đi lại, không mua cái gì mà như đang đi để sưởi ấm.

Đột nhiên nghe thấy một cô bạn nói, “Chiêm Yến Phi, Chiêm Yến Phi, Chiêm Yến Phi, mau tới đây, vòng tay này giống với cậu kia?”

Lăng Tường Xuyên ngạc nhiên nhìn sang, cô bé bình thường mập mập kia vẫn còn đáng ghét như hồi bé. Cô chạy tới cạnh cô bạn học, nhìn sợi dây trong Swarovski, cười bảo, “Dây của tớ có 20 đồng, mua hồi đi Hoàng Long, là giả, sao có thể so với cái đó được?”

“Chiêm Yến Phi?”

Chiêm Yến Phi xoay người, nhìn cô hỏi, “Cậu... Chúng ta quen nhau à?”

Lăng Tường Xuyên lắc đầu, “Không, tớ nhận nhầm người.”

Chiêm Yến Phi cười, trên mặt vẫn còn hai lúm đồng tiền. Cô bạn đã cắt tóc ngắn, gương mặt dịu dàng thò mồm, bị mấy người bạn kéo lên thang cuốn để lên tầng hai. Lúc cô bạn đi được giữa đường thì nghi ngờ nhìn Lăng Tường Xuyên, nghiêng đầu, vẫn giống như Tiểu Yến Tử luôn cố ý làm bộ đáng yêu khi bé ở trên ti vi.

Nhưng không ai gọi cô bạn là Tiểu Yến Tử nữa.

Trước kia, lúc Lăng Tường Xuyên khá nổi trội, đã từng cười nhạo Chiêm Yến Phi và Dư Châu Châu không thi được Olympic như thế nào nh? Đã từng bốc phét với Tường Xuyên, nói bọn họ sau này sẽ rất gian khổ, chỉ nhìn trước mắt không để ý mai sau, đều là mấy cô bé không suy nghĩ tương lai, cậu xem đi, Tường Xuyên, tương lai ai cũng sẽ mờ nhạt hết...

Dư Châu Châu đi một vòng rồi trở về sánh vai cùng cô.

Mà Chiêm Yến Phi, rời khỏi sân đấu, vui vẻ kéo mấy cô bạn tốt chạy vào trong khu thượng mại để sưởi ấm và dạo chơi.

Mọi người đều mờ nhạt đi. Cô cười Chiêm Yến Phi mờ nhạt giữa mọi người, nhưng quên mất, hạnh phúc luôn thuộc về những con người bình thường —

Dư Châu Châu không nói cho Lâm Dương biết chuyện Tân Duệ. Cô chỉ kiên trì, cô tin tưởng Lăng Tường Xuyên không gian dối trong khi thi.

Lâm Dương gật gù, “Tớ biết.”

Trong nhà Lăng Tường Xuyên không ai bắt máy. Lâm Dương gọi cho ba mẹ mình, đang định hỏi thăm số ba Lăng Tường Xuyên, kết quả chưa nói rõ thì đã nhận lấy tiếng gào của mẹ mình.

“Con lại bỏ thi à?”

Lâm Dương vội tắt điện thoại, cười với Dư Châu Châu, “Mẹ mình dạo này... thời kì mãn kinh.”

Dư Châu Châu kéo tay áo Lâm Dương, “Cậu bỏ thi vậy có sao không?”

Lâm Dương cười, “Có gì chứ? Đại học thi thì cũng được thôi. Nếu cậu thấy không sao thì tớ có gì chứ?”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Chúng ta khác nhau.”

Cậu còn mang theo không ít kì vọng trên lưng.

Lại một câu quen thuộc nữa rồi. Nhưng Lâm Dương chưa bao giờ bị Dư Châu Châu đầu độc.

“Cậu nói nhầm ghê.” Cậu đã cao đến mức có thể xoa đầu Dư Châu Châu rồi. Động tác này rất quen thuộc, Dư Châu Châu đột nhiên cảm thấy có một dòng nước ấm chảy qua trong lòng, nhưng không phải vì Trần An.

“Lâm Dương?” Dư Châu Châu gọi tên cậu theo bản năng.

“Sao?”

Cô cười cười, “Không có gì.”

Người này là Lâm Dương.

Tường Xuyên muốn một mình ra ngoài tìm Lăng Tường Xuyên. Dư Châu Châu và Lâm Dương đi chung, đầu tiên đi tìm quanh trường, sau đó đến gần ông chủ tiệm sách thích mấy cô bé xinh xắn, dưới sự miêu tả của Lâm Dương, ông vỗ trán một cái, “À, có một cô bé, không mặc áo khoác, mang theo cặp, ngồi xe ở đây đi. Còn đi đâu thì chú không rõ...”

Lâm Dương nhìn Dư Châu Châu hỏi, “Sao giờ?”

Dư Châu Châu nhìn trạm xe buýt, “Nếu tớ là cậu ấy, tớ sẽ ngồi đợi một chiếc. Cho nên dùng logic để suy luận không được, chúng ta không tìm được cậu ấy.”

Lâm Dương giải đầu, “Bây giờ không kịp về để thi rồi. Cậu nói tội mình nên làm gì đây?”

Nhưng trong giọng không mang theo chút buồn bực hay nghi ngờ nào.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu, “Không có tác dụng cũng phải tìm, hoang đường cũng phải tìm, nếu như lúc đó cậu ngồi ở phòng thi giả vờ không có gì để làm bài tiếp, tớ nghĩ đời này cậu khó mà tha thứ cho mình. Hơn nữa chuyện này với Lăng Tường Xuyên rất quan trọng.”

Nói cho cô biết, thật ra cũng có người tin cô, cũng có người cảm thấy sự tồn tại của cô ấy còn quan trọng hơn tư cách tuyển thẳng vào đại học.

Lăng Tường Xuyên vứt bỏ vòng sáng công chúa thì cũng được yêu như có vòng sáng ấy.

Dư Châu Châu và Lâm Dương bỏ cả một buổi chiều để tìm Lăng Tường Xuyên ở chỗ Lâm Dương cho là có thể tìm cô ấy, nhưng không có kết quả gì.

Vì tránh cuộc gọi liên hoàn của mẹ mình, Lâm Dương tắt điện thoại. Có số lại gọi tới điện thoại Dư Châu Châu.

“Alo, xin chào.” Dư Châu Châu nhận cuộc gọi.

“Xin chào, tôi là mẹ của Lâm Dương.”

Trong giọng nói mang theo sự tức giận khiến Dư Châu Châu hoảng hốt.

“Dư Châu Châu à? Có phải con và...”

Dư Châu Châu ngăn bà nói tiếp, “Đi đợi một lát.” Sau đó đưa điện thoại cho Lâm Dương.

Không biết mẹ Lâm Dương làm sao có thể tìm thấy mối tơ trên người Dư Châu Châu. Lâm Dương bị bắt – cho dù chuyện bỏ thi hay là Dư Châu Châu.

Lâm Dương đáp lại, tính khí không tệ.

“Vâng.”

“Hết cách rồi, con phải tìm cậu ấy. Nếu không con còn là người à?”

“Con không có thái độ gì với mẹ cả, thái độ của con lúc này rất tốt. Lại nói giờ về cũng không thi được, mẹ để con tìm cậu ấy đi.”

“Mẹ, mẹ khuyên mẹ Lăng Tường Xuyên nha, Lăng Tường Xuyên có giả vờ trước mặt con hay Tường Xuyên cỡ nào thì hai tội con cũng biết, cậu ấy bị người mẹ thần kinh...Được được được, con phải tôn trọng người lớn, phải tôn trọng người lớn. Ngược lại, Lăng Tường Xuyên bị áp lực rất lớn, tất cả là do mẹ cậu ấy tạo ra...Được, con không nói bậy, con tôn trọng người lớn...”

Dư Châu Châu ở cạnh miễn bật cười. Cô thích xem bộ dạng cá lỵ phát phờ của Lâm Dương, cứ như hồi bé vậy.

Đột nhiên Lâm Dương im lặng rất lâu, vẻ mặt cũng nghiêm túc.

Sự im lặng đó kéo dài rất lâu, đến khi họ đi tới cuối đường.

“Mẹ, đó là chuyện của con, cũng là sự lựa chọn của con, đúng hay sai con đều tự chịu trách nhiệm được.”

Cậu tắt máy điện thoại, dịu dàng xoa đầu Dư Châu Châu lần nữa, trong cái xoa mang theo hàm ý bảo vệ và cổ vũ. Đã rất lâu rồi Dư Châu Châu mới cẩn thận suy nghĩ lại như lần này, quan sát cậu mà không mang theo thành kiến, cô luôn cho rằng cậu mang theo kì vọng của cha mẹ cậu và những người xung quanh trên lưng, là một cậu bé luôn sống cuộc sống được trải bằng, luôn cho là cậu tràn ngập ánh sáng mặt trời, nhưng bây giờ cô mới phát hiện, trong giọng nó có một món đồ đang nẩy mầm từ dưới đất, nó không mang theo sự ưu tú kia, mà là năm tháng đã trôi qua làm nó nảy mầm.

“Cậu và mẹ cậu... nói gì thế?”

Lâm Dương nhếch môi cười, lộ cái răng trắng của mình, “Cậu.”

Cậu. Là chuyện của tớ, là lựa chọn của tớ, dù đúng hay sai thì tớ đều sẽ gánh trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình.

Cũng ngay lúc đấy, Dư Châu Châu nhận được cuộc gọi của ba Mễ Kiều.

Sáng nay Mễ Kiều đột nhiên hôn mê, bây giờ đang trong phòng cấp cứu.

Lâm Dương và Dư Châu Châu dùng cả một buổi chiều và buổi tối để ngồi ở hành lang bệnh viện đợi. Hành lang vẫn dài như vậy, ghế nhựa vẫn lạnh lẽo như thế. Dư Châu Châu dựa đầu vào tường, đột nhiên không còn sợ bệnh viện như trước nữa.

Cô từng trải qua cái chết của người khác ở bệnh viện, nghe lại kí ức đau lòng nhất, cũng nhận được tin tức tuyệt vọng nhất trong đời mình.

Nhưng đây chỉ là trạm chuyển bến, ánh mắt của họ còn chưa đủ rộng lớn, không nhìn thấy thế giới sau trạm chuyển bến này, mặc dù có thể sau này không xinh đẹp như trước nữa.

Đối với Dư Châu Châu mà nói, Mễ Kiều là một kì tích. Cô bạn dám che giấu bệnh tình của mình, giả vờ không có gì để học hành cùng mọi người, gây rối, chửi bậy, cãi nhau với chủ nhiệm, hoặc ngồi trong bệnh viện vừa gặm táo vừa cười hướng dẫn Dư Châu Châu cách gọt vỏ táo, sau đó ném gọt vào người y tá, khi bị Dư Châu Châu chọc giận trong mấy năm cuối cuộc đời của mình – đương nhiên, Dư Châu Châu từng hỏi tại sao cô gây chuyện mà cô bạn lại ném gọt vào người y tá, cô bạn chỉ cười hi hi nói, “Mấy năm trước tớ đã cảm thấy y tá kia để ý ba tớ, tớ đã tạo cơ hội cho ba và cô ấy. Làm mai cho mọi người còn tốt hơn xây bảy ngôi chùa....”

Trước giờ cô chưa từng thấy Mễ Kiều gào khóc, chưa từng thấy cô bạn gặp buồn phiền hay khó khăn rồi ăn năn hối hận hay buồn bã nói xin lỗi gì cả. Lúc chơi đùa với mọi người, cô bạn có thể dùng đôi mắt đen xi của mình để nhận vai L trong [Death Note], giống như bệnh này là món quà mà ông trời ban cho cô bạn, để cô nhận được vai diễn này.

Có thể giả vờ kiên cường lạc quan thật, nhưng niềm vui của Mễ Kiều lại không hề có sự giả tạo nào cả.

Lâm Dương nắm nhẹ tay Dư Châu Châu.

“Tớ chép bài tập cho cậu ấy rất nhiều mà cậu ấy còn chưa làm xong việc đã hứa với tớ, cậu ấy muốn đi tớ cũng không cho đâu,” Lâm Dương giả vờ làm bộ thông dong, “Tin tưởng tớ nhé!”

Lúc này, bác sĩ đi ra khỏi phòng cấp cứu. Dư Châu Châu đứng dậy, lặp lại câu nói thường nghe trên kênh TVB, “Bác sĩ, tình hình thế nào ạ?”

Bác sĩ bị ánh mắt tha thiết của cô chọc cười, “Không sao rồi.”

Ba chữ xinh đẹp nhất trên đời này không phải ‘tôi yêu bạn’ mà là ‘không sao rồi’.

Có lẽ lời hứa của Lâm Dương có tác dụng, lúc mười hai giờ rưỡi, Mễ Kiều đã thoát khỏi nguy hiểm, bình an bước sang ngày thứ hai.

Dư Châu Châu vui vẻ vỗ ngực, đột nhiên cô thấy Bôn Bôn ở cuối hành lang.

Hắn chạy vội đến, hỏi thăm Lâm Dương và Dư Châu Châu tình huống, sau đó đứng ngoài cửa đi đi lại lại cực lo lắng.

Dư Châu Châu muốn hỏi rất nhiều, nhưng đột nhiên không muốn hỏi hắn. Nhìn bộ dạng lo lắng của Bôn Bôn lúc này, vừa xa lạ nhưng lại rất ấm áp.

Cô và Lâm Dương chào tạm biệt ba Mễ Kiều.

Cùng lúc, Lâm Dương nhận được điện thoại của Tường Xuyên. Hắn đã đưa Lăng Tường Xuyên về nhà rồi.

“Tâm trạng của cậu ấy tốt hơn tớ nghĩ nhiều, thật đấy,” Tường Xuyên cười, “Tin tớ đi, mọi thứ đều tốt hết.”

Lúc cúp điện thoại, Lâm Dương mới phát hiện, cậu hoàn toàn không biết Tường Xuyên đã không hít mũi từ khi nào.

Tất cả mọi thứ đều tốt, mọi thứ đều không ngừng chạy theo thời gian ——

Lúc họ ra khỏi cửa bệnh viện, đường lớn chỉ còn ánh sáng màu cam của đèn đường, ngay cả bóng của chiếc xe cũng không có. Trên ngã tư đường rộng lớn chỉ có những vạch kẻ đường trắng và cột đèn xanh đèn đỏ cô đơn.

Dư Châu Châu cũng buồn lòng căng thẳng trong lòng, cô nở nụ cười mệt mỏi, nửa đêm vắng lặng cứ như thế giới này chỉ còn hai người họ.

“Cậu biết không, hồi bé tớ xem Doramon, tập tớ thích nhất là lúc các nhân vật sử dụng đèn thu nhỏ để thu nhỏ mình lại, sau đó tạo ra một thành phố tí hon, thành phố nhỏ chỉ có những người bạn thân đó. Ở thành phố đó, họ có thể làm bất cứ cái gì mình thích, thực hiện ước muốn mà họ không thể làm được trong đời thực. Nobita hi vọng có thể xem truyện tranh ở tiệm sách mà không bị ông chủ tiệm đuổi khỏi tiệm, Chaien hi vọng có thể ăn com sườn lợn vĩnh viễn không tốn tiền, Doraemon lại muốn mua nhiều bánh rán mà không tốn tiền, Xuka lại có được tiệm đồ chơi của riêng mình....”

Lâm Dương cười, “Đều là ước mơ rất tuyệt vời.”

“Nhưng mà,” Dư Châu Châu nhìn cậu, đôi mắt long lanh dưới ánh đèn màu cam hơi long lanh, “Tớ thích làm một nhân vật phụ nhỏ không tên trong bộ phim, là một bức tranh đơn giản, sơ lược mà thôi.”

“Cái gì?” Lâm Dương nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, cứ như đang dụ dỗ một đứa nhỏ uống rượu vậy.

“Đứa nhỏ kia nằm thẳng căng trên đường lớn, sau đó chi lên trời lớn tiếng nói, cuối cùng tôi cũng có thể nằm trên đường lớn rồi!”

Dư Châu Châu lớn tiếng nói, cứ như bị đứa nhỏ kia nhập vào người vậy.

Lâm Dương đột nhiên kéo tay cô, chạy về phía ngã tư đường.

“Cậu làm gì thế?”

“Đương nhiên là đi nằm ở đường lớn rồi!”

Lâm Dương kéo Dư Châu Châu đang trợn mắt há mồm tới giữa ngã tư đường, cột đèn xanh đèn đỏ ở bốn phía đều trở thành đèn đỏ, tạo ra một góc chết an toàn cho ngã tư. Đường lớn hoang vu không giới hạn cứ như đang dẫn bạn tới con đường bóng tối vô tận vậy.

Bọn họ cùng nhau nằm thẳng ra đường, làm tư thế chữ đại (*đang hai tay hai chân thẳng ra*), sau đó cầm chặt tay nhau như hồi bé vậy.

Buổi tối, trời đầy mây để lộ màu sắc đỏ như máu cực khó chịu. Dư Châu Châu lại không cảm thấy kích thích vì đang đùa với lửa.

Cô cảm giác được mình đã trở về với đất mẹ yên tĩnh.

Một ngày như vậy, đã kết thúc.

Ở trong cuộc thi quan trọng này, mỗi người đều có sự lựa chọn của riêng mình.

Ngay cả Mễ Kiều cũng lựa chọn phải sống tiếp.

Bọn họ đi qua từng ngã tư đường, sau đó mỗi người đi một ngã, có thể lúc đi giữa đường, họ sẽ gặp nhau ở giao lộ nào đó, hoặc cũng có thể từ đó rời xa nhau vĩnh viễn không gặp lại. Nhưng bây giờ, bốn đường đều có người, Dư Châu Châu không muốn nghĩ về tương lai nữa. Bọn họ rồi sẽ tách nhau ra, sẽ trưởng thành, rồi rời khỏi thế gian này.

Từ bé cô đã có rất nhiều giấc mơ, nhưng chưa cái nào thực hiện được cả.

Cô không phải Bạch Xà, không phải là nữ hiệp, không phải Shera, không phải Creamy Mami, không phải là ai hết.

Cô chỉ là một vai phụ nhỏ không tên muốn nằm ở đường lớn.

Trong quá trình trưởng thành, Dư Châu Châu phát hiện không có quá trình trở thành nữ hiệp nào cả.

Trong quá trình cô đi trong mê cung, cô đã làm mất nước thánh, đã bỏ lỡ Lam Thủy.

Nhưng thế thì sao chứ?

Cô cảm nhẹ tay Lâm Dương, lớn tiếng hô to với bầu trời rộng lớn.

“Cuối cùng cũng có thể nằm giữa đường lớn rồi!!!”

Cô khóc nghẹn ngào trong lòng Lâm Dương.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 104: Hẹn gặp lại, ngày xưa ấy

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Too Meo

“Fly free”

Sau này Dư Châu Châu mới biết rằng, thật ra Bồn Bồn không còn là Bồn Bồn nữa, nhưng cũng không phải là Mộ Dung Trầm Chương luôn, tên của hắn là Ký Hi Kiệt, có lẽ là tên của ông bố tham rượu kia của hắn đặt. Lúc Bồn Bồn dùng thân phận Ký Hi Kiệt để tạo ra một thế giới riêng của mình bằng hai năm đắm ở tiểu học, Mễ Kiều – người có thành tích tốt nhất trong lớp là cánh cửa sắt của hắn.

Lúc hắn về lại với cha mẹ ruột, hắn tiếp tục làm đứa trẻ xấu, hắn tới Chấn Hoa, quen nhiều cô bạn gái.

Thứ Dư Châu Châu cảm thấy, chỉ là chút kí ức hồi bé mà thôi.

Giống như Dư Châu Châu, trong cuộc sống của Bồn Bồn cũng có quỹ tích thuộc về người khác.

Dư Châu Châu luôn cảm thấy, Bồn Bồn vĩnh viễn là Bồn Bồn, mà với Mễ Kiều, Ký Hi Kiệt mãi mãi là Ký Hi Kiệt.

Đó là khoảng không có nhiều kí ức được lưu giữ, Dư Châu Châu không hỏi Mễ Kiều, cũng không muốn hỏi Bồn Bồn.

Thế là tốt rồi —

Cũng như hồi sơ trung vậy, Dư Châu Châu năm lớp 12 lại mất đi người bạn cùng bàn.

Hôm Ngạn Nhất rời trường, gương mặt hắn hồng hào hơn trước, đôi mắt cũng có thần hơn.

“Cho nên, khi gặp lại, có thể tớ là đàn em của cậu đấy.” Hắn cười nói.

Dư Châu Châu không biết cái gì đã khiến hắn quyết định như vậy, học lại một năm, rời khỏi Chấn Hoa để học trường khác, chuẩn bị cho cuộc thi nghệ thuật năm sau.

Có lẽ vì Mễ Kiều nói với hắn rằng, “Nếu như cậu tiếp tục do dự như thế thì sẽ già đấy.”

Lúc bóng người trắng xám kia biến mất ở cổng trường, Dư Châu Châu đột nhiên muốn nói với Ôn Miêu đang học ở Singapore rằng, cậu biết không, nếu như chúng ta đủ dũng cảm thì Tokyo không xa đâu.

Chỉ cần cậu có đủ dũng khí để đập nổi đim thuyền.

Bởi vì Mễ Kiều nói, đây là tuổi trẻ. Đơn giản nhưng chưa chút.

Tuổi trẻ đã qua thì sẽ không bao giờ trở lại.

Tân Duệ cuối cùng cũng chạy lên trường giải thích cho Lăng Tường Xuyên. Cô bạn không có dũng khí nói sự thật, nhưng vẫn có thể đảm bảo, Lăng Tường Xuyên chỉ quên không cất tài liệu vào cặp. Cô bạn ngồi ở sau lưng Lăng Tường Xuyên, thấy rõ đôi phương không có dụng vào tập tài liệu kia.

Mặc dù chuyện này rất vô bổ. Mặc dù cô bạn không đủ dũng cảm.

Nhưng trên đời này có rất ít chuyện một trăm phần trăm.

Lăng Tường Xuyên không đi học. Cô bạn ở nhà để ôn thi đại học, nghe nói có nhiều chuyện cần phải nghĩ kĩ. Các bài thi ở trường đều do Dư Châu Châu chép lại, sau đó đưa cho Lâm Dương hoặc Tường Xuyên gửi lại cho cô bạn.

Dư Châu Châu, Lâm Dương và Lăng Tường Xuyên đánh mất ‘vé’ tuyển thẳng, đám Sở Thiên Khoát đang vội vàng chạy tới Bắc Kinh để phỏng vấn, cùng lúc đấy, ba người mất ‘vé’ đang đi chơi trượt tuyết cùng Tường Xuyên.

Dư Châu Châu cảm thấy rất buồn cười. Đoạn đường này của cô giống như đang bước theo con đường vẫn còn dấu chân của Trần An, bao gồm cả việc đánh mất cơ hội quan trọng nhất —

Đầu tháng ba, cô nhận được cuộc gọi của ba mình.

Trong điện thoại không hề nói một chữ về việc lỡ hẹn của năm trước, Dư Châu Châu cũng không hỏi. Cô bình tĩnh chấp nhận thời gian, sau đó đến nhà hàng sớm hơn để đợi.

Người đàn ông này luôn hứa hẹn rất dễ, cũng thường xuyên thất hứa, sau đó không hề nhắc về điều đấy một chữ nào, nhưng lại gọi điện tới nói chuyện với giọng điệu dẫu dằng. Cho dù là với mẹ hồi trước, hay với cô bây giờ.

Dư Châu Châu rất muốn biết, mình có giống ông ta chỗ nào không — có lẽ là lúc cô bắt nạt Lâm Dương chẳng?

Người đàn ông mặc áo khoác đi tới trước mặt, xem ra đã nhuộm tóc rồi, mái tóc không thể biến hóa được gương mặt nhơ nhĩ nhưng gầy nua của ông ta. Dư Châu Châu im lặng nhìn ông ta, trong lòng không có chút cảm xúc nào.

Ông ta quá xa lạ.

“Cháu Châu? Đã lớn vậy rồi. Càng ngày càng giống mẹ con.”

Dư Châu Châu mỉm cười gật đầu.

“Vào đi, ăn cơm một bữa... Đứng rồi, hôm nay trong trường có buổi học không?”

“Tôi không đói bụng.” Cô lắc đầu.

Ba Dư Châu Châu giao thiệp với nhiều người, biết cách nhìn người, ông cảm thấy Dư Châu Châu đang giận dữ, cho nên đưa tay định xoa đầu cô — nhưng không ngờ lúc này Dư Châu Châu lại ngẩng đầu lên, đôi

mắt trong suốt kia nhìn bàn tay đang ở trên không trung của ông ta.

Ông ta lúng túng thả tay xuống, nói, “Thế thì... vào ngồi một chút.”

Học tập có mệt không? Định thi trường nào? Gần đây có thi tốt không? Mỗi ngày học tới mấy giờ tới thi đi ngủ?... Một người hỏi một người trả lời, mặc dù lạnh nhạt nhưng lại ôn hòa.

Dư Châu Châu phải thừa nhận, cô không có chút kí ức nào với người này hết. Cô chỉ tò mò, muốn biết tại sao mẹ lại yêu ông ta nhiều năm như thế.

Cô nghĩ mình không tìm được đáp án. Có lẽ sáu mươi, bảy mươi năm sau cô sẽ trực tiếp hỏi mẹ – nếu như lúc đó mẹ còn nhớ lý do tại sao.

Cô lười biếng trả lời, đang định tìm cớ đi về thì thấy ở cửa siêu thị nhỏ bên rìa đường, có một xe đẩy nước uống nhỏ, cả xe màu vàng, bên trên là khẩu hiệu màu xám, tên là ‘Vui về’.

Cô nhớ được mùi vị ngọt ngào chua xót ấy. Khi đó bọn họ mua một bình nhỏ, hút nước lên bằng ống hút, uống từng ngụm một.

Dư Châu Châu dừng lại, nhìn người đàn ông đang ngồi với cô, lại nhìn từ kính kia.

Khi đó cô khoảng ba, bốn tuổi, lần đầu có ấn tượng với người gọi là ba, nhưng mẹ lại nhịn không được mà đuổi ‘vị khách không mời mà tới’ này ra khỏi nhà, không cẩn thận làm tay bị thương. Người đàn ông đó đưa mẹ vào bệnh viện, sau đó mang Dư Châu Châu ra ngoài mua đồ ăn vặt.

Cô nhớ ông ta cúi người, nói, “Châu Châu, ba là ba của con.”

Cũng nhớ ông ta mua cho cô bốn hộp sữa ‘Vui về’, bên ngoài bao bằng ni lông mỏng, Dư Châu Châu cảm thấy món quà này rất xinh đẹp.

Dù không cam lòng, nhưng vẫn để mẹ ném ra ngoài cửa sổ khi về tới nhà.

Cô không dám khóc.

Sau đó, lại không dám uống vui về trước mặt mẹ. Bởi vì trong cuộc sống của mẹ con cô không có vui về.

Chuyện cô từng quên rồi lại xuất hiện trong kí ức.

“Ba,” Đây là lần đầu cô gọi ông ta, cũng mặc kệ sự vui sướng trong mắt ông ta, “Mua cho con bốn hộp sữa ‘Vui về’ đi, là cái kia kia.”

Cô chỉ về phía cửa sổ. Ba cô gạt đầu, sau đó nói với cô như đang dặn đứa nhỏ, “Con đợi ở đây, ba ra mua ngay!”

Dư Châu Châu nhớ đến, nếu như người đi mua là mẹ, nhất định sẽ nói thêm một câu, “Ai đến cũng không đi theo họ đấy!”

Mùi cô hơi chua.

Không có ai đến đón cô cả. Con đường của cô, cô sẽ tự đi.

Như vậy là đủ rồi.

Lúc ba Dư Châu Châu mua mấy hộp sữa đi ra thì không thấy bóng dáng Dư Châu Châu đâu nữa —

Hôm đấy, Dư Châu Châu lấy hết dũng khí đi về nhà nhỏ của cô và mẹ. Cô không lên lầu, chỉ đi đi lại lại dưới nhà, đi dọc theo con đường mà cô và mẹ cùng đi dạo khi ăn cơm xong, bước vào trong tiệm thuê truyện tranh, chòi nghỉ mát, còn có cả tiệm ăn vặt.

Tiệm ăn vặt Mỹ Hương.

Lúc Dư Châu Châu đi qua đường thì thấy có người đang dỡ bảng hiệu ‘Tiệm ăn vặt Mỹ Hương’ xuống, ném xuống đất, tro bụi bay lên.

Cô ngẩng đầu thì thấy Tần Duệ.

“Cuối cùng cũng tháo xuống.” Tần Duệ nói.

Dư Châu Châu gật gù.

“Chúng ta đã không về nhau rất lâu rồi.”

Dư Châu Châu cười.

“Cậu còn chưa muốn nói chuyện với tớ. Không sao, lúc sơ trung tớ nợ cậu rất nhiều, bây giờ sẽ trả lại.”

Dư Châu Châu lắc đầu, “Tần Duệ, cậu không nợ tớ cái gì hết.”

“Không,” Tần Duệ cười dịu dàng, “Tớ nợ cậu rất nhiều. Nhưng tớ chịu thôi, tớ không biết trả lại thế nào, bây giờ tớ vẫn còn ghen tị với cậu. Tớ nghĩ, lý do tớ làm chuyện đó là vì đồ kị với Lăng Tường Xuyên. Bởi vì... bởi vì tớ thích Sở Thiên Khoát.”

Dư Châu Châu đột nhiên bật cười.

“Tần Duệ, trước giờ, cậu chưa bao giờ thành thật cả.”

Tần Duệ không cười nữa.

“Tớ nghĩ cậu nhìn được hết rồi.”

“Lý do cậu ghen tị với Lăng Tường Xuyên không phải là vì Sở Thiên Khoát. Cậu ghen tị Lăng Tường Xuyên nên mới thích Sở Thiên Khoát. Thật ra, cậu không ghen tị ai cả, cũng không thích ai hết, cậu đáng thương lắm đấy.”

Dư Châu Châu nói rất chậm, giọng không lớn, nhưng cô biết, Tần Duệ nghe thấy hết.

Lúc tốt nghiệp sơ trung. Ôn Miểu từng nói với Dư Châu Châu, không phải Tần Duệ không nói cảm ơn, không phải cô bạn không biết cười, thậm chí còn hay nói lời hai nghĩa để gây xích mích – nhưng lại làm rất lén lút, đích đến là Ôn Miểu mà không phải ân nhân lớn của cô bạn là Dư Châu Châu.

Ba tớ nói rằng, on lớn sẽ thành thù. Ôn Miểu kéo đuôi ngựa của Dư Châu Châu, nhỏ giọng nói, cậu phải để ý Tần Mỹ Hương, cậu ấy có bệnh.

Tiếng phá dỡ rất lớn, nhưng lại như rất xa xôi, Tần Duệ im lặng không nói gì.

Thật ra cậu không thích Ôn Miểu chút nào. Chằng qua là vì cậu ghét tớ.

Mỗi câu nói của Dư Châu Châu đều làm lộ rõ gương mặt không thể đưa ra ánh sáng của cô bạn.

Tân Duệ nhìn nơi gắn băng hiệu đã trống không chăm chăm, mấy chữ “Tiệm ăn vật Mỹ Hương” cũng mất rồi.

Cô bạn ngồi chồm hổm, khóc không thành tiếng.

Cô bạn đã không còn là Tân Mỹ Hương nữa rồi —

Sau khi nghỉ đông ngắn ngủi, Lâm Dương và Dư Châu Châu bắt đầu vui đùa vào thời kì ôn tập căng thẳng, ít gặp mặt nhau hẳn a. Bọn họ bắt đầu ăn com lại với nhau ở canteen, Lâm Dương lại sử dụng biện pháp ‘tình cờ gặp’ lần thứ hai với Dư Châu Châu.

Ăn được một nửa, đang ấp úng nói gì thì Dư Châu Châu đã móc một quyển sách từ trong cặp ra.

Bìa sách cứng, rất đơn giản, bìa ngoài và nội dung đều là hình trắng đen, hình ảnh đều thuộc trình độ của đứa nhỏ đang vẽ bậy.

“Đây là...”

“Hôm nay là sinh nhật của cậu phải không?”

Lâm Dương đột nhiên cảm thấy lúng túng vì kể xấu bị lộ, sau đó lại thấy ngọt ngào vô cùng – cô vẫn còn nhớ.

Lâm Dương cầm quyển sách tự làm, mở trang đầu ra, bên trong là hình ảnh mấy đứa nhỏ ở nhà trẻ đang cầm tờ lịch chạy vội, hai bạn nhỏ một nam một nữ chạy phía trước, cậu chỉ có thể thấy bóng lưng dưới ánh chiều tà của hai bạn nhỏ.

Bức thứ hai không có gì, chỉ có một con sói, ở bên cạnh là hình hộp com bị đổ ra. Có lẽ tác giả bức tranh sợ cậu xem không hiểu, còn vẽ một vòng cong trên cái đồng dưới đất, viết ở trên năm chữ ‘Canh trứng gà cà chua’.

Có lẽ vẽ tranh quá tệ nên sợ người đọc nhìn không hiểu

Lâm Dương cảm thấy trái tim ngừng đập. Cậu lật từng trang thật chậm và cẩn thận, tờ cuối cùng không có gì cả, chỉ có ba chữ đơn.

Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn cậu cười, “Thế nào?”

Lâm Dương há mồm, không biết nên nói cái gì, cuối cùng cười cười, “Vẽ xấu quá!”

Dư Châu Châu đập một phát ở dưới bàn, Lâm Dương vui vẻ chịu đựng, mặt không thay đổi.

Cậu có lời muốn nói nhưng vẫn giấu trong lòng.

Sau này cũng được, dù sao bọn họ vẫn còn nhiều thời gian, vẫn còn sau này —

Truyền thống của Chấn Hoa là buổi lễ tốt nghiệp trước kì thi đại học tháng năm.

Nghe báo hiệu trường nào đó từng nói, sau khi thi đại học, mọi chuyện không biết trước được, lòng người ảm lạnh khác nhau, bọn nhỏ sẽ vì bài thi mà sẽ cảm thấy không vui, buổi lễ tốt nghiệp xinh đẹp đơn thuần nhất cùng các người bạn trẻ tuổi phải tổ chức lúc chưa bị cội trần làm hỏng.

Dư Châu Châu kinh ngạc. Cô không ngờ, Chấn Hoa lại từng có người hiệu trưởng theo chủ nghĩa lãng mạn như thế.

Đến lễ đường tổ chức buổi tốt nghiệp, cô gặp một cậu bạn ở khúc quanh, vẫn nhỏ con và dễ phòng như trước.

Bọn họ ngăn người, ở trường học ba năm nhưng chưa từng gặp nhau lần nào. Lúc này Dư Châu Châu đột nhiên muốn chào hỏi hẳn một chút.

Nhưng Chu Thẩm Nhiên thì không như vậy, hẳn cười lạnh, đang định mở miệng nói gì thì nghe Dư Châu Châu lớn tiếng báo, “Làm phiền cậu ngậm miệng lại.”

Hắn ngăn người.

Dư Châu Châu chấp tay sau lưng, làm bộ dạng và gương mặt như hồi bé cô hay dùng mỗi khi nói cô phải làm một việc nào đó.

“Trước giờ tôi không có hứng thú chơi trò cướp ba với cậu.”

“Cậu không cần lo lắng.”

“Vốn tôi từng cho rằng, gia đình các người làm tôi bị bao phủ trong bóng tối.”

Cô dừng lại, nở nụ cười.

“Nhưng giờ tôi hiểu được, thật ra, cậu luôn sống trong bóng tối của tôi. Đây không phải là lỗi của tôi, đó là sự lựa chọn của cậu.” —

Lăng Tường Xuyên, Dư Châu Châu và Tân Duệ cùng đại diện ban xã hội, trở thành người tiên phong trước thời gian kéo cờ, người kéo cờ là Lâm Dương và Sở Thiên Khoát.

Đương nhiên sẽ thấy ánh mắt khác thường của người khác, kể cả Sở Thiên Khoát.

Hắn quay đầu, cẩn thận cười nói với Lăng Tường Xuyên.

“Đã lâu không gặp.”

“Ừm, đã lâu không gặp.”

Thời gian cuối cùng ở nhà làm Lăng Tường Xuyên thả lỏng hơn. Mặc dù vẫn đề gia đình cô chưa được giải quyết, nhưng sau sự sụp đổ kia, gương mặt của mẹ cô không còn bị run run nữa.

Sau khi mọi chuyện lắng xuống, Sở Thiên Khoát dùng hết sức lực nhấn cho Lăng Tường Xuyên một tin.

“Cậu có khỏe không?”

Lăng Tường Xuyên không trả lời.

Cuối cùng cũng gặp lại cậu ấy, cô đột nhiên cảm thấy như đang mơ.

Nụ cười của Lăng Tường Xuyên dưới nắng long lanh vô cùng.

Sở Thiên Khoát ngăn người, nói, “Cậu cười như vậy trông xinh hơn nhiều.”

Mặc dù hơi sến nhưng Lăng Tường Xuyên vẫn vui vẻ chấp nhận.

“Thật ra tớ luôn rất đẹp.”

Cô kiều ngạo ngàng đầu.

Sau đó cúi đầu nhấn một tin.

“Tuông Xuyên, con mọe cậu.” —

Tân Duệ đưa tay ngăn ánh mặt trời chói chang trước mặt, cô nheo mắt lại, nhìn biển người nhưng không có Dư Châu Châu trong đấy.

Tân Duệ cuối cùng cũng hiểu rõ, cô có một cục đá không thể đựng trong lòng, cô không biết lúc nào cô mới có dũng khí để ném cục đá đó đi.

Cho nên cô vẫn sử dụng loại thái độ cô độc và kiều ngạo hèn kém này.

Nhưng cô có thể dùng giọng nói kiên định nhưng nho nhỏ để nói một câu, “Dù thế nào thì cũng phải cảm ơn cậu, chuyện năm đó.”

Dư Châu Châu cười.

“Năm đó cũng phải cảm ơn cậu, Mỹ Hương.”

Cảm ơn [Tuổi mười bảy không khóc] của cậu, cảm ơn việc dán dính của cậu, những thứ đồ kỉ ức, còn cả nụ cười dịu dàng khi đứng ngoài cửa thủy tinh nhìn tớ bị thủy đậu.

Nhiều năm sau, cô không còn nhớ Tân Duệ nữa, nhưng vẫn còn nhớ những hình ảnh đó.

Kỉ ức của chúng ta luôn chọn lựa những việc mà chúng ta tưởng rằng không quan trọng để cất vào bộ sưu tập thời gian —

Buổi tốt nghiệp dài dòng kết thúc, Dư Châu Châu đứng ở sau sân khấu, cảm thấy mình sắp bị ánh nắng chiếu đến ngất rồi.

Trong lúc hoảng hốt, cô thấy được gương mặt Bôn Bôn đã lâu không thấy trong đám người.

Hình ảnh lúc bé cũng từ từ rời rạc. Cứ như tuổi thơ của cô đã biến mất không còn bóng dáng. Nhưng mỗi lúc cần ấm áp và sức mạnh, hồi ức sẽ trở lại, Bôn Bôn cũng ở lại.

Như lần cuối Mễ Kiều cười hi hi nói với cô, Ký Hi Kiệt nói cậu không vui, chúng ta học một lớp, tớ phải chăm sóc cậu. Nhưng lúc đó tớ ghen tị, nên tớ phải tìm một người bạn trai cho cậu. . . Không trách tớ chứ?

Thật ra trước giờ đều luôn được yêu tha thiết như thế.

Người được yêu không có quyền trách cứ.

Đột nhiên có người vỗ vai cô, cô ngẩng đầu thì thấy giáo viên người Úc kia, thầy giáo già luôn đứng ở trong bóng râm chừa một khoảng nhỏ, bảo cô vào đứng tránh nắng.

Dư Châu Châu cảm kích vô cùng.

Bọn họ im lặng nghe tiếng lãnh đạo nói trong loa phát thanh. Dư Châu Châu tin rằng, đây không phải là lần cuối cô nghe lãnh đạo đọc diễn văn.

Buồn cười là thầy giáo già mặc dù không nghe hiểu cái gì, lại nghiêm túc lắng nghe.

Cuối cùng, thầy vỗ tay nói với Dư Châu Châu, “Congratulations!” [Tạm dịch: Chúc mừng!]

Dư Châu Châu cười nói cảm ơn.

“So what’s your future plan?” [Tạm dịch: Thế kế hoạch tương lai của em là gì?]

Tương lai? Dư Châu Châu nghiêng đầu tự hỏi, vào lúc này, có rất nhiều bề câu được thả từ trong lồng sắt, tiếng đập cánh ào ào cứ như sóng biển đột nhiên xuất hiện.

1517 học sinh tốt nghiệp, 1517 con bọ câu.

Mặc dù Mễ Kiều không ở đây, nhưng cô bạn cũng có một con chim bọ câu.

Thậm chí, câu nói cuối cùng cô bạn nói với Dư Châu Châu không phải là ‘phải sống hạnh phúc’ gì đấy, mà oai phong lẫm liệt nói, “Tớ đi tới thế giới kia mua nhà trước, đợi tới khi hai cậu đến đó có thể thuê nhà của tớ!”

Lâm Dương lờm một cái, “Uống thuốc của cậu đi, bà chủ cho thuê nhà!”

Không ai ngờ, Mễ Kiều không đợi được, hôm sau đã bỏ mọi người đi tới thế giới khác tìm mua nhà rồi.

Dư Châu Châu vừa nghĩ vậy, nước mắt ứ đọng nơi khóe mắt.

Thầy giáo già nhìn bé gái nhỏ tuổi trước mắt với ánh mắt hiền lành, nhìn nước mắt còn đọng nơi khóe mắt, nụ cười cong cong của cô bé.

“My future plan?” [Tạm dịch: Tương lai của em ư?]

Cô chỉ vào đám bọ câu đang bay lên trời.

“Fly free.” [Tạm dịch: Tự do bay lượn.]

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 105: Vĩ thanh: Hàng năm có thừa, Dư Châu Châu lại bắt đầu

“Ngoan, tới đây, đừng để ý ba con, tới chơi với cô nhỏ!”

Dư Châu Châu vỗ tay, Dư Tư Yếu rời khỏi ba Dư Kiều, uốn éo cái mông vui vào cái ôm của cô.

“Em nuông chiều nó quá đấy!” Dư Kiều trừng mắt một cái, thờ dài đi ra ngoài.

Năm đó, bác cả hồ chút là đánh Dư Kiều đột nhiên trở nên tốt tính, cộng thêm mợ vẫn luôn cưng chiều đứa nhỏ, cùng với Dư Châu Châu chỉ sợ thế giới này không đủ loạn, ba người cổ vũ bé Dư Tư Yếu đứng thẳng lưng, can đảm nổi giận với ba mình.

“Bà cố lại ngủ rồi.”

“Ngoan, chúng ta không làm ồn bà cố, chúng ta ra ngoài phòng khách chơi nhé!” Dư Châu Châu bé Dư Tư Yếu ra khỏi phòng bà ngoại, lúc đóng cửa, cô dừng lại một lát, quay đầu nhìn bà ngoại đang nằm trên giường. Bà vừa mới truyền nước xong, đang ngủ, chỉ để lại một đầu tóc bạc ngoài chăn.

Bà ngoại vốn luôn tinh táo lại vì bệnh si ngốc của người già, gần như không nhận ra ai cả. Trong thế giới của bà, Dư Châu Châu vẫn là bé gái vì ‘câu cá’ thua mà trộm tiền xu của bà, nhưng mẹ Dư Châu Châu đã gả cho chú Tề, Dư Kiều cũng tốt nghiệp đại học rồi cưới vợ sinh con.

Thế giới của bà ngoại không bị thời gian ràng buộc. Những người bà yêu thương đều dừng lại ở thời gian tốt đẹp nhất, vui vẻ sống quanh bà.

Dư Tư Yếu già vờ thần bí, kéo cô nhỏ của bé tới trước bàn sách nhỏ, cầm một tập tranh màu hồng nhạt ra.

Sau đó đưa cho Dư Châu Châu xem như đang dâng vật quý hiếm vậy.

Dư Châu Châu mở ra, bức tranh vẽ xiêu vẹo, thân thể tròn tròn nhưng xung quanh lại là những nét uốn cong, có vẻ là con dê.

Dư Tư Yếu đứng ở cạnh giải thích cho cô nghe.

“Đây là thảo nguyên rộng lớn, trên thảo nguyên có một đám dê rất dũng cảm.”

Bé mở tờ thứ hai ra, “Đây là Cừu Vui Vẻ.”

Bức thứ ba, “Đây là Cừu Lười.”

Bức thứ tư, “Đây là Cừu Sôi Nổi.”

Từ thứ năm, “Đây là...”

Dư Châu Châu cười, “Cô nhỏ biết rồi, đây là... đợi cô nhỏ chút nào, dê gì ấy nhỉ... à, đúng rồi, là Cừu Xinh Đẹp.”

“Không phải!” Dư Tư Yếu kích động, chống nạnh kêu to, “Đây không phải mà Cừu Xinh Đẹp gì hết, con dê này thông minh nhất, hiền lành nhất, xinh đẹp nhất, nhất... nhất... trắng nõn nhất [4] thảo nguyên, nó gọi là Tiểu Tuyết.”

[4] Câu bên TQ là kiểu ‘the most + N’ như tiếng anh ấy, nên QT là ‘nhất... nhất... nhất trắng nõn’, nên mình dịch như trên.

Dư Châu Châu suýt nữa học máu ba ngàn thước.

Tại sao không đặt tên theo công thức Cừu XY? Hơn nữa, trắng nõn nhất là cái quái gì?

Dư Tư Yếu vẫn chìm trong con giận của mình, bổ sung tiếp, “Hơn nữa đám Cừu Vui Vẻ đều thích Tiểu Tuyết.”

Sau đó bé thấy cô nhỏ nhà mình cười rất già.

Bé luôn biết, cô nhỏ còn đáng sợ hơn ba bé nhiều.

“Yếu Yếu à,” Dư Châu Châu cười híp mắt, chỉ con dê xiêu xiêu vẹo vẹo trên giấy nói, “Tiểu Tuyết này, thật ra là con phải không?”

Dư Tư Yếu sợ hãi đến thay đổi sắc mặt, đỏ mặt phản bác, “Không phải con, sao có thể là con được, không phải con, không phải...” Nhưng giọng lại nhỏ dần, “... Sao cô nhỏ biết?”

Dư Châu Châu nhéo nhẹ mũi Dư Tư Yếu, cười cười, đột nhiên cảm thấy nơi khóe mắt ứa nước.

“Bối vì,” Cô nhẹ nhàng lau nước mắt, “Bối vì đây là tập tranh năm đó cô nhỏ để lại mà!” —

Chạng vạng ngày hè nóng nhất, tất cả mọi người ở nhà chuẩn bị xem khai mạc Olympic Bắc Kinh. Dư Châu Châu mang theo ba bó hoa đến nghĩa địa ngoài thành phố.

Dành cho ông Cốc, Mễ Kiều và mẹ với chú Tề.

Cô dần tin tưởng thế giới sau khi chết, không biết có phải vì tin nên càng yên tâm không. Lúc cô bắt đầu đốt giấy vàng mã, cô sẽ cần nhẫn đủ thứ, học bộ dạng của Lâm Dương từng nói với Mễ Kiều, “Bà chủ nhà trọ ơi, bây giờ gửi tiền thuê nhà trước nhé, cậu cầm đó, sau này năm nào tớ cũng chuyển tiền trước...”

Sau đó chôn câu nói cuối cùng vào lòng – Khi đó, Bốn Bốn sẽ là ông chủ nhà trọ ha?

Bạn xem, mọi người đều sẽ ở bên nhau.

Vĩnh viễn không xa nhau.

Dư Châu Châu ngồi ở bên cạnh bia mộ của mẹ. Giữa bia mộ của mẹ và chú Tề là một tấm ruy băng đỏ cột lại, cho dù trải qua mưa gió lớn cỡ nào vẫn trói chặt với nhau, chỉ là hơi bẩn một chút.

Dư Châu Châu không biết cô nói gì với mẹ. Nếu như mẹ trên trời có linh thì sẽ biết hết mọi thứ xảy ra với cô.

“Mẹ, con vẫn tốt.”

Vẫn.

“Mặc dù không thể luôn vui vẻ, sẽ có lúc gặp phải chuyện không vui...” Dư Châu Châu dừng một chút, nhớ đến chuyện tranh đấu vì học bổng và ‘vé’ chuyển đổi sinh viên ra nước ngoài, hình như từ hồi tiểu học đến giờ chưa bao giờ kết thúc thì phải.

Sau này cô gặp được rất nhiều Thẩm Dương, rất nhiều Tân Duệ, rất nhiều Lăng Tường Xuyên, thậm chí rất nhiều Từ Diễm Diễm.

“Có lúc con cảm thấy, cuộc sống giống như con quay vậy, đi một vòng lớn rồi cũng trở lại điểm bắt đầu.”

“Mỗi khi lớn một chút, đều cho rằng không giống nhưng cuối cùng lại phát hiện, nó chỉ trở lại với đáng vẻ cao cấp hơn mà thôi.”

Thời gian trôi qua, giống như đang đi một vòng để gột rửa bọn họ một lần vậy.

Nhưng mà.

“Nhưng mà con cảm thấy, cuộc sống của con khá đặc sắc.”

Thế giới không hoàn mỹ, nhưng chúng ta vẫn nắm giữ lựa chọn và năng lực thay đổi. Dù sao cô cũng có thể đưa tay ra để tạo một thế giới mới.

Giống như khi còn bé vậy.

Vượt qua mọi chông gai, sẽ có ngày vũ trụ nhỏ bạo phát, cô vĩnh viễn không bỏ qua Athena của cô.

“Mẹ, mẹ ở bên kia có tốt không? Sáu mươi năm sau con sẽ sang đây thăm mẹ.”

Nghĩ một lát, nghiêng đầu cười.

“Không không không, phải bảy mươi năm nữa chứ, con muốn... sống thêm mấy năm”

Bởi vì cuộc sống rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 1: Ngoại truyện 1: Lý Hiểu Trí

Edit: 洋紫月 [Dương Tử Nguyệt]

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Bạch Tuyết”

“Đợi chút!” Chiêm Yến Phi gọi Lý Hiểu Trí đang đẩy bàn một tiếng, cô bạn không nhìn cậu ấy mà cau mày quan sát cả lớp.

Bọn họ sẽ đại diện trung đội của tỉnh để biểu diễn, bởi thế lớp 4/7 đã chuẩn bị rất lâu mới có thể qua vòng loại. Ủy viên phụ trách nhận xét bảo bọn họ nên sửa quy trình và tiết mục cho lần diễn sau, bởi thế cả lớp phải thay đổi nội dung và luyện tập không ngừng suốt thời gian qua. Lý Hiểu Trí và hai mươi bạn học nam đang di chuyển bàn học theo sự chỉ huy của Chiêm Yến Phi, đầu tiên là xếp bàn vào tường để không gian tập luyện, những dãy bàn hai bên được kéo ra hai bên để tạo không gian tròn trong lớp. Tiếng ma sát của bàn và xi-măng làm người khác nói hết cả da gà.

“Sao nữa rồi?” Hứa Dịch nhin không được mà lau bàu “Xong chưa đây? Định hành tụi này chết luôn à?”

Lý Hiểu Trí dừng lại, lau mồ hôi rồi dựa vào bàn nhìn Chiêm Yến Phi, đợi chỉ thị mới từ cô bạn nhưng không để lộ biểu hiện mất kiên nhẫn như các bạn nam khác.

“Dời ra ngoài đi.” Chiêm Yến Phi vuốt vuốt vòng tay của mình, sau đó vẽ một vòng tròn trên không trung, sau đó chỉ ra cửa “Chuyển bàn ra hành lang hết đi, để lại ghế thôi, xếp nó thành cái vòng tròn trong lớp nhé!”

Mọi người sùng sốt một lát, Hứa Dịch đang định mở mồm nói gì thì nghe thấy tiếng ma sát ngựa tai kia – Lý Hiểu Trí cúi đầu đẩy bàn ra ngoài cửa.

Các bạn nam nhìn nhau, cuối cùng cũng phải đẩy bàn ra cửa, trong phòng học lại vang lên tiếng kìn kít đau răng vô tận kia.

Dư Châu Châu đang đọc thơ trong nền nhạc trên bục giảng cũng ngẩng đầu nhìn bóng lưng bé nhỏ của Lý Hiểu Trí, trong lòng bé rất phức tạp.

...

Đứng dưới ánh đèn sân khấu diễn tập lần cuối. Trung đội trưởng Chiêm Yến Phi tuyên bố trung đội bắt đầu, tất cả mọi người đứng lên, bốn tổ nhỏ bắt đầu điểm danh, sau đó các đội trưởng đi tới trước mặt Chiêm Yến Phi với tư thế tiêu chuẩn, đứng nghiêm, đưa tay chào rồi lớn tiếng hô “Báo cáo đội trưởng, tiểu đội X có XX người, hôm nay có XX người đến dự họp, dự họp đầy đủ, báo cáo hết!”

Chiêm Yến Phi trả lễ, sau đó tiểu đội trưởng lùi về sau, đi về với tư thế tiêu chuẩn quân đội.

Quá trình đơn giản như thế nhưng phải tập năm lần mới xong.

Dư Châu Châu nắm chặt bản thảo trong tay khi thấy cô Vu bắt đầu mắng Lý Hiểu Trí.

“Chỉ hai câu mà nói không được hả? Em muốn tập mấy lần nữa hả? Em đã làm lỡ năm phút của cả lớp rồi đấy! Cả lớp có 57 bạn học, mỗi người năm phút, em xem em đã lãng phí bao nhiêu thời gian của các bạn rồi?”

Đây là cách mắng người không dao tốt nhất của cô Vu từ năm lớp một đến giờ. Khi cả lớp ngồi nghỉ dưới đất, chỉ cần có bạn nhỏ nào hơi động dậy thì cả lớp sẽ bị phạt mười phút – Sau đó còn báo “Em đã làm tốn thời gian của các bạn, mỗi người mười phút, cả lớp XX người, em tính xem đã tốn bao nhiêu phút rồi?”, sau đó bạn nhỏ kia sẽ nhận N ánh mắt hận thù từ các bạn nhỏ khác.

Thời gian sẽ chẳng cộng thêm giờ nếu tên dù có cộng kiểu gì đi chăng nữa, một vạn người mất năm phút thì cũng chỉ là năm phút mà thôi.

Dư Châu Châu cúi đầu, một là để che dấu nụ cười khinh thường của mình, một là không muốn thấy cái trán đang chảy đầy mồ hôi của Lý Hiểu Trí dưới ánh đèn sân khấu.

Khi bé và Chiêm Yến Phi đứng trên sân khấu đọc bài thơ dài dòng và hoa lệ đã học cả mấy ngày liền rồi giới thiệu tiết mục tiếp theo thì đột nhiên bé muốn quay đầu nhìn lại vô cùng.

Đằng sau là đám bạn học đang mặc đồng phục ngồi chỉnh tề, nhưng trong đó có một gương mặt vô cùng mơ hồ.

...

Có một buổi tự học nọ, Dư Châu Châu làm hết bài tập cần làm xong thì buồn bực nằm nhoài lên bàn nhìn ngoài cửa sổ. Chiều nào nhìn ra ngoài cửa sổ lớp bé cũng có thể thấy được mặt trăng nhàn nhạt trên bầu trời xanh lơ kia.

“Cậu xem, đây là ‘Một vệt’ đúng không? Nó giống như là dấu vết do cậu lấy tay quẹt lên tờ giấy trắng í!” Bé nhỏ giọng nói với Lý Hiểu Trí – Hồi học lớp ba, Dư Châu Châu từng bị mắng vì lỗi chính tả ‘một vệt mặt trắng’ trong bài làm văn.

Lý Hiểu Trí nhìn sang theo hướng tay bé chỉ, đầu tiên là nở nụ cười kinh ngạc, sau đó ngừng lại, nghiêm túc nghĩ, báo “Nhưng lúc thi không nên viết như thế... Có giáo bảo không đúng.”

Dư Châu Châu ngẩn người, cười “Yên tâm, tớ sẽ không viết vào bài thi vậy đâu.”

Từ năm lớp hai, Lý Hiểu Trí không bao giờ làm bài được 100 điểm cả. Cậu luôn bị trừ điểm ở những lỗi sai rất cơ bản, rất nhỏ... nhưng cũng không đến mức bị giáo viên la mắng hay nhắc nhở.

Những buổi tổng vệ sinh hay quét tuyết đều làm việc rất chăm chỉ, nhưng không bao giờ khoe khoang – Ít nhất không giống một vài bạn học vì tò ra mình tích cực mà quỳ xuống nền tuyết bốc một nắm tuyết bự ném vào túi rác rồi giả vờ giám phải nó lúc có giáo viên đi ngang qua. Bởi vậy, mỗi lúc tổng kết luôn bị ném vào những thành phần “Những bạn học khác cũng rất chăm chỉ, các em đều rất giỏi.”

Dư Châu Châu không thích nói chuyện, Lý Hiểu Trí cũng không thích nói chuyện.

Nhưng mỗi khi muốn nói – Dư Châu Châu còn có thể mở miệng, nhưng Lý Hiểu Trí thì vẫn chọn im lặng.

Thật ra Dư Châu Châu không biết có cái gì có thể khiến Lý Hiểu Trí tranh cãi, hay cố gắng mở miệng để biểu đạt lòng mong muốn của mình.

Có lẽ cũng có người không thích trở thành Creamy Mami.

Bé chỉ biết Lý Hiểu Trí rất thích sưu tầm những thẻ bài anh hùng trong Tam Quốc, nhưng cậu chưa bao giờ có được lá bài Triệu Tử Long – Cái hôm bé và Đan Khiết Khiết ra cổng mà nghe các bạn học la lớn

‘Trương Thạc Thiên’ và ‘Hứa Tinh Oánh’ ấy, bé thấy Lý Hiểu Trí đang nằm nhồi lên bàn cầm bộ sưu tập của mình.

“Tớ thấy cửa hàng ngoài kia có bán lá bài Triệu Từ Long, không biết nó mấy đồng, cậu có muốn mua không? Tớ sợ nó sẽ hết mất. Cái quán của bà lão đối diện tạp hóa ấy.”

Lý Hiểu Trí ngẩng đầu, cười ngai ngùng “Không cần đâu, tớ thích tự sưu tầm hơn.”

“Chậm lắm đó. Có khi cậu ăn đến ớn mà nó cũng không ra ấy.”

Lý Hiểu Trí ngẩng đầu, nở nụ cười dịu dàng.

“Nhưng mà tớ thích như thế.”

Đó là lần đầu tiên cũng là lần duy nhất mà Dư Châu Châu thấy Lý Hiểu Trí dùng giọng điệu kiên trì như vậy.

Nhưng mà tớ thích như thế.

....

Học kì hai lớp sáu, tháng tư, gió thổi qua hàng cây liễu ngoài cửa.

Các cậu nam sinh cũng bắt đầu lớn rồi.

Không biết ai là người đầu tiên bảo, tớ chỉ xem bộ phim biến thân ‘Sailor Moon’ thôi – sau đó bị đám bạn học nam cười nhạo.

Không biết ai là người đầu tiên làm ra vẻ hư hỏng, bắt đầu mặc những bộ đồ đẹp trong đồng phục, sau đó sẽ đi dạo khắp hành lang để khoe bộ đồ xinh đẹp đó khi có dịp cởi đồng phục ngoài.

Cũng không biết ai là người bắt đầu đi đồn những tin đồn không đúng. Đương nhiên, không phải tất cả các tin đồn đều sai. Liên minh bà tám lớp bảy và tổ chức bá đạo lớp tám cố gắng ghép đôi nhau, cố gắng cho ai cũng có người yêu – sau đó sẽ có rất nhiều người bị hỏi, cậu thích ai trong lớp mình?

Cứ như đó là một cách chứng minh thân phận vậy. Cố gắng từ chối hoặc là nói thẳng tên người mình thích ra.

Cũng có người sẽ chán đời vì những lời đồn nhảm nhí như Dư Châu Châu.

Nhưng mỗi lúc Dư Châu Châu bị chọc đến mức phải trút giận lên bàn thì Lý Hiểu Trí luôn nhìn bé với ánh mắt hâm mộ.

Đó là sự ước ao khó hiểu.

Dư Châu Châu mệt mỏi nằm nhồi lên bàn nghe đám bạn học tám nhảm chuyện linh tinh, nào là tiết học đó thế nào, nào là bạn nữ nào không qua thể dục nào là ai đẹp trai, nào là người nào thích người nọ, nói đủ thứ trò. Bọn họ túm năm túm bảy ngồi ở bồn hoa hoặc đứng dưới cây từ đằng nói chuyện lúi rúi, thỉnh thoảng còn hét lên đầy hưng phấn.

Các bạn nam cũng bắt đầu thay đổi. Bọn họ vẫn đá bóng như trước – nhưng không còn tốt như trước kia, họ luôn đá nhầm vào các nhóm bạn nữ đang nói chuyện ở ngoài sân, sau đó các bạn nữ sẽ gào lên rồi chạy vào đuổi bắt bọn họ. Có khi mọi người còn đẩy nam nữ chính trong tin đồn hẹn hò nào đó vào nhau nữa ấy.

Ánh mặt trời ngã về phía Tây, ánh mặt trời dần bao phủ lấy Dư Châu Châu, Lý Hiểu Trí và bé ngồi ở một chỗ. Dư Châu Châu đột nhiên chẳng muốn làm gì cả, bé không biết tại sao Lý Hiểu Trí không đi ra ngoài chơi với các bạn học.

“Hôm nay, Bạch Tuyết đến trường tìm tớ.” Lý Hiểu Trí nhỏ giọng nói, trong giọng nói mang theo sự ngai ngùng và chút do dự.

Mặc dù cậu nói rất nhỏ nhưng nó rất vang trong lớp học yên tĩnh không người này. Ánh mắt tan rã của Dư Châu Châu vì câu này mà có sức sống một chút.

“Hà?”

“Không có gì.” Cậu ấy không nói nữa, vội vàng bỏ chạy khỏi lớp học.

Bạch Tuyết? Dư Châu Châu nghiêng đầu nhìn bóng người của cậu bạn cùng bàn.

Vẫn nhỏ gầy như trước.

...

Nhưng sau đó, Lý Hiểu Trí không chút tiếng tăm nào đột nhiên trở thành nhân vật được mọi người ‘nhìn’ nhiều nhất.

Dư Châu Châu không biết tại sao cái tên Bạch Tuyết lại bị các bạn nữ bàn luận. Lý Hiểu Trí cũng được các bạn nam tới tìm, mọi cử động của cậu đều bị người khác chú ý. Những cái tên bị chọc ghẹo kia đã có thêm một người tham gia.

Người đó tên là Bạch Tuyết.

“Này, Châu Châu, cậu biết Bạch Tuyết là ai không?”

“Có nghe nói”

“Là ai thế?”

“Không biết.”

“Thật à? Đừng nói dối, nói cho tớ biết đi mà.”

“Tớ không biết thật mà.”

“Cậu không hỏi à? Hai người là bạn cùng bàn mà, ôi —“

Dư Châu Châu cảm thấy Lý Hiểu Trí rất kì lạ. Cậu ấy luôn cố gắng trốn tránh mình, mọi người đột nhiên đề ý cậu ấy khiến cậu không biết phải làm gì, nhưng hình như cậu ấy cũng vui vẻ chịu đựng. Cậu ấy bắt đầu hướng ngoại hơn, quan hệ với các bạn nam khác cũng tốt hơn rất nhiều, mọi người cũng kéo cậu ấy vào các cuộc nói chuyện về Sailor Moon và Slam dunk nhiều hơn.

Khi cậu ấy nói mình thích thủy thủ sao thủy Ami thì sẽ có người bảo, Bạch Tuyết và Ami thì ai đẹp hơn?

“Lý Hiểu Trí” “Bạch Tuyết” “Lý Hiểu Trí” “Bạch Tuyết”...

Có một lần cậu bị mọi người vây lại.

Đương nhiên cũng có người ngựa mặt, ở cạnh chưa mòn chưa miệng nói chen vào – Tên nghe thì hay nhưng người chắc không đẹp như tên đâu nh?

Dư Châu Châu chưa từng nghĩ tới con người hướng nội như Lý Hiểu Trí lại có thể ra tay đánh người kia – bọn họ đánh lộn trong tiếng hét chói tai của mọi người, hai người họ bám vào cổ áo, tóc của nhau như hai con thú điên.

Một lát sau bọn họ bị giáo viên gọi vào mắng một trận, nhưng trong mắt các bạn nữ lại trở thành anh hùng.

Cho dù ở thời đại nào thì con gái đều thích con trai xấu.

Cho dù không ai biết Bạch Tuyết là ai.

Mỗi khi có người hỏi, cậu ấy sẽ trả lời “Có thể hôm nay Bạch Tuyết đến trường để về với tôi.”

“Thật à?”

“Cậu ấy mang cặp bằng lông màu đen.”

Lúc Đan Kiệt Kiệt hỏi Dư Châu Châu Bạch Tuyết là ai thì Dư Châu Châu sẽ trả lời “Là một bạn nữ trường khác mang cặp màu đen – à không, cặp bằng lông màu đen.”

....

Chế độ từ tiểu học lên sơ trung được thay đổi. Bọn họ phải rút thăm, chỉ có một nửa được vào trong trường sơ trung số một, đây là trường sơ trung tốt nhất thành phố. Những người còn lại sẽ học trường tệ hơn một chút.

Rút thăm kia là tin hiệu cho người lớn. Bọn họ bắt đầu tặng quà, đút lót để có thể tranh được một phiếu trong nửa số người được lọt vào trường tốt này.

Lý Hiểu Trí học trường số tám.

Cậu không buồn mà vui vẻ báo “Nói không chừng Bạch Tuyết cũng học trường số tám”

Dư Châu Châu nghiêng đầu cười, nếu thật vậy thì tốt rồi.

....

Lúc học cấp ba, Dư Châu Châu đi ngang qua một tiệm tạp hóa để mua một quyển truyện tranh. Lúc cầm nó đi đến quầy để trả tiền thì đụng phải một người đang vội đi để bắt kịp chuyến xe buýt gần đó.

Lúc ngừng đầu nói xin lỗi thì thấy một cậu bạn rất quen mặt.

“Châu Châu?” Cậu ta cười hỏi.

Là Lý Hiểu Trí. Nhưng không giống trước. Lý Hiểu Trí trước kia sẽ không cười như thế.

Cậu ấy nói về vài chuyện gần đây, còn nói về xếp hạng cuộc thi, nói vài chuyện linh tinh xong thì im lặng.

Bọn họ không có nhiều chuyện để nói.

Dư Châu Châu ngừng đầu nhìn bầu trời, sau đó thảng thốt hỏi “Bạch Tuyết... Có khỏe không?”

Lý Hiểu Trí ngơ ngác hỏi “Ai cơ?”

Lúc này Dư Châu Châu mới bình tĩnh, dù có chút lúng túng nhưng chỉ có thể lặp lại “...Bạch Tuyết ấy.”

Lý Hiểu Trí đã phát triển hơn trước rất nhiều, mặc dù không đẹp trai nhưng gương mặt cũng được xem là dễ nhìn, cậu ngây ngốc nhìn Châu Châu một lát mới bật cười.

Lý Hiểu Trí cười không giống Lý Hiểu Trí trong lòng Châu Châu. Dư Châu Châu không khỏi nở nụ cười khê, ai cũng phải lớn thôi.

“Cậu còn nhớ à?” Cậu ấy gãi đầu.

“Sao à?”

Ánh mắt của cậu chàng nhìn về phía xa, không biết là nhìn nơi nào, trong mắt ánh lên nụ cười nhạo, có chút vui vẻ nhưng cũng có chút tiếc nuối khó nói.

Châu Châu, trước giờ không có Bạch Tuyết nào cả.

Đó là lần đầu cậu bước ra khỏi thế giới ngại ngùng trước kia. Cô bé Bạch Tuyết kia có làn da trắng nõn, tóc đen dài, dịu dàng hiền lành và có nụ cười rất xinh. Cô ấy cùng cậu trải qua những ngày trưởng thành cô độc, thậm chí có khi vì quá cô đơn mà lộ ra chút tài năng để được sự chú ý.

Từ khi có Bạch Tuyết, đường về nhà không còn cô đơn nữa. Bởi vì có một cô bạn mang cặp màu đen đi cạnh nghe cậu tâm sự, nghe cậu nói chuyện lật vật ở trường, nghe hiểu ý cậu, cười với cậu.

Lúc Bạch Tuyết sống trong tiếng náo nhiệt của mọi người thì cậu đang cô đơn trong lớp một mình.

Dư Châu Châu không biết, sự chú ý của mọi người năm lớp sáu đã thay đổi cuộc sống mờ nhạt như nước ốc của Lý Hiểu Trí.

Châu Châu không biết cậu từng ghen tị với cô, từng ghen tị với các bạn học thế nào.

Cũng may Bạch Tuyết xuất hiện.

Mặc dù cô ấy đã rời đi rất nhiều năm rồi. Bạch Tuyết đã rời khỏi cậu và chẳng bao giờ trở về nữa.

Nhưng cậu nhớ tới cô ấy.

Bạch Tuyết sống thế nào? Dư Châu Châu hỏi.

Lý Hiểu Trí nhìn cô, nở nụ cười tươi rói. Ánh mặt trời xuyên qua lá cây xanh chiếu lên mặt cậu.

“Bạch Tuyết sống rất tốt.” Cậu báo.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 7 - Chương 2: Phiên ngoại 2: Chu Thâm Nhiên (1)

Edit: Pi và Nguyệt

Beta: Pi và Nguyệt + Lâm Khiết

“Con khi Himalaya”

“Cậu có từng nghe một câu chuyện xưa chưa?”

Chu Thắm Nhiên ngẩng đầu lên, Dư Châu Châu hình như đang nói chuyện với hắn, nhưng không nhìn hắn, ánh mắt của cô dồn lên giá sách, không biết đang tìm sách gì.

Hắn không hiểu tại sao đối phương có thể nói chuyện với hắn một cách hời hợt như vậy, cứ như hắn chỉ là một người bạn học cũ lâu năm không gặp, chứ không phải là người thân cùng nửa dòng máu.

Nhưng vẫn không nhận được mà mở miệng hỏi, “Chuyện xưa gì?”

Lúc ở nhà bị mẹ quản rất chặt, hắn không còn cách nào khác ngoài việc lấy lý do ra ngoài tiệm mua sách ôn tập, không ngờ lại gặp được bóng người quen thuộc ở trong tiệm sách.

Ba năm không gặp, đối phương không còn cột tóc đuôi ngựa nữa, tuy chỉ một bóng lưng nhưng hắn vẫn nhận ra được người kia.

Khách trong nhà sách rất ít, trong lúc đó, hắn đột nhiên cảm thấy ánh nắng trên đầu rất chói, cúi xuống nhìn mình giống như biến thành đũa nhỏ mặc áo đội viên, mặc bộ đồ màu xanh của người thổi kèn, trước ngực còn mang theo một chuỗi trang sức màu trắng xấu xí vô cùng.

Cô bé trước mắt không mặc đồng phục của đội, là màu trắng duy nhất trong biển màu xanh như đại dương này. Cô đứng ngăn người ở bồn rửa tay rất lâu, không biết có phải bị lời nguyên bất động không nữa.

Dưới sự chỉ đạo của cô giáo, mọi người đi về phía bồn rửa tay, Chu Thắm Nhiên nghiêng đầu nhìn sang thì thấy mấy cậu bạn cao lớn trong lớp đang trà trộn trong đám nữ sinh, không biết nói cái gì, mọi người xung quanh cười lớn, trên mặt bọn họ để lộ vẻ ngây ngô nhưng lại thay đổi theo năm tháng.

Về mặt không xem ai ra gì lộ ra dưới ánh nắng mặt trời, lộ ra mùi vị tuổi trẻ tươi mát.

Trên thế giới luôn có một loại người, cho dù họ sáu tuổi hay mười sáu tuổi đều là trung tâm của tất cả mọi người. Bọn họ không nhớ rõ gương mặt của người khác, nhưng khi người khác lật lại ký ức tuổi trẻ của mình thì luôn nhớ đến bọn họ.

Cho dù Chu Thắm Nhiên có lâu thế nào cũng không thể chùi sạch quyền sở hữu niềm tuổi trẻ của mình. Trong sở hữu niệm của hắn có rất nhiều người cướp ‘ánh sáng’ của hắn, cho dù hắn tìm thế nào cũng không thể tìm thấy mình trong bề người.

Học vượt một lớp, lúc đến lớp mới, giáo viên luôn chăm sóc hắn như các bạn nhỏ hồi học vườn trẻ – hắn biết, người giáo viên chăm sóc không phải hắn mà là mẹ của hắn. Các bạn học cũng dần không đối xử tốt với hắn như ban đầu nữa. Bộ dạng của Chu Thắm Nhiên khá nhỏ, gương mặt bình thường, đen đen gầy gầy, dù đứng ở đâu cũng không phải là tâm điểm.

Trong lớp hắn có một cô bạn mạnh mẽ luôn thích chăm sóc hắn, mặc dù có lúc hơi quá đáng, hắn sẽ tức đỏ mặt mà mắng, “Cậu cứ đi mà nói cô đi, tớ sẽ nói cho mẹ tớ biết...”

Mọi người sẽ cười lớn, bảo hắn lớn vậy rồi mà cứ luôn miệng gọi mẹ. Cô bạn kia cười rất xán lạn, tiếng cười giống như con vịt nhỏ đang kêu, Chu Thắm Nhiên đột nhiên phát hiện mình không tức giận như vậy.

Cho dù cô đã nói, cậu đi theo tớ mãi vậy không thấy đáng khinh à?

Không ngờ cô bé kia vẫn bị giáo viên mắng, Chu Thắm Nhiên không biết tại sao mẹ hắn biết con trai bảo bối bị mắng ở trường – bà luôn có cách để biết mọi thứ. Cô bạn đỏ mặt, vừa khóc vừa đi về lớp, đọc bài kiểm điểm trước mặt mọi người, vừa đọc vừa khóc.

Chu Thắm Nhiên bị đóng đinh trên chỗ ngồi, không biết nên nói cái gì. Hắn muốn nói cho cô bạn biết, hắn không mách cô, cũng không nói cho mẹ hắn biết.

Không có.

Từ đó về sau, cô bạn kia không thêm nói với hắn câu nào. Những người khác cũng thế.

Hôm Chu Thắm Nhiên nhảy lớp, mẹ hắn nửa ngồi nửa quỳ chỉnh cổ áo cho hắn, đưa hắn tới lớp mới. Ánh mắt hắn liếc nhìn cô bé ngồi hàng đầu bình tĩnh nhìn hắn – hắn không có cảm giác ‘lúc đám người kia bắt nạt con nhất định sẽ không ngóc đầu lên được, con có thể nhảy lớn, thông minh giỏi giang hơn bọn họ, lúc đó bọn họ không dám ngẩng đầu lên nhìn con’ như mẹ nói – hắn đột nhiên thấy rất cô đơn.

Thì ra cảm giác này là cô đơn.

Ở lớp mới, hắn lại trở thành cái bóng lần nữa, thậm chí Tường Xuyên bằng tuổi hắn cũng có vòng tròn nhỏ bạn bè của mình, cho dù cậu ta giống như một người hầu cháy mũi đi theo sau lưng Lăng Tường Xuyên và Lâm Dương đi chẳng nữa, Chu Thắm Nhiên vẫn thấy ghen tị với cậu ta.

Ba mẹ bọn họ quen biết nhau, thỉnh thoảng sẽ ăn cơm với nhau, đề tài của người lớn rất tẻ nhạt, bọn họ sẽ ăn ở bàn nhỏ, sau đó chạy ra khỏi phòng ăn, ngồi xỏm ở sảnh lớn của nhà hàng khách sạn nhìn xung quanh, quan sát đầu bếp nấu đồ ăn. Ba người kia luôn tạo thành một nhóm nhỏ vui vẻ, hắn muốn nói chen một câu nhưng nghĩ mãi cũng không biết nên nói cái gì.

“Cá nheo có râu dài như ông già.”

Lăng Tường Xuyên luôn thích so sánh mọi thứ với nhau, Tường Xuyên ở cạnh gật đầu như đang giả vờ, Lâm Dương thì lắc đầu đầy khinh thường, “Giống chỗ nào chứ?”

“Lăng Tường Xuyên nói giống thì giống.” Tường Xuyên ngốc nghếch nói, hít hít mũi.

“Lăng Tường Xuyên là mẹ cậu à?” Lâm Dương nhìn bề cá, Lăng Tường Xuyên đỏ mặt, ba người cãi nhau lung ta lung tung, Chu Thắm Nhiên đang định nói gì thì thấy mẹ Tường Xuyên đi tới.

“Mấy đứa đứng ra ngoài đường, đừng chạy loạn, chơi ở đây —” Nói xong thì liếc nhìn Chu Thắm Nhiên, nờ nụ cười từ ái, nói, “Đừng chơi một mình, mang Thắm Nhiên chơi chung với, thằng bé nhỏ hơn mấy đứa, mấy đứa chăm sóc thằng bé nhé!”

Luôn là như vậy.

Hắn thà rằng ở ngoài vòng tròn của người khác, nhìn họ suy nghĩ bản khoăn không đi vào cũng không muốn bị người lớn đẩy vào, trở thành người khác trong vòng tròn của người ta. Các con phải chăm sóc thằng bé, dẫn thằng bé đi chung – hắn trở thành nhiệm vụ của bọn họ, bọn họ ghét hắn nhưng trên mặt lại không dám lộ sự chán ghét đó.

Mẹ Tường Xuyên cười với hắn, nhưng lại giống như muốn cười với ‘lưng sau’ của hắn.

Lăng Tường Xuyên bĩu môi, đột nhiên hỏi, “Chu Thắm Nhiên, cậu có cảm thấy cá nheo giống ông lão không?”

Chu Thắm Nhiên không kịp trả lời, há mồm tròn mắt cả ngày, liếc nhìn nụ cười của mẹ Tường Xuyên một cái, gật đầu.

Lâm Dương ôm tay nhìn hắn đầy khinh thường, Tường Xuyên thì bực mình vì có thêm một người vào nhóm người hầu của Lăng Tường Xuyên, nhiệm vụ ‘chăm sóc Chu Thắm Nhiên’ hoàn thành một cách thuận lợi, bọn họ tiếp tục ngồi xỏm trước bệ cá quan sát cá nheo, cứ như không quan tâm đến câu trả lời của hắn là đồng ý hay không đồng ý.

Sau đó ba người họ tiếp tục cãi nhau, Chu Thắm Nhiên ngại ngùng đi vào phòng rửa tay. Lúc rửa tay thì nghe được hai giọng nữ ở phòng rửa tay nữ bên cạnh.

Mẹ hắn và mẹ Lâm Dương.

Chu Thắm Nhiên nghe rất nhiều chuyện cũ, ân oán giữa ba mẹ, trong đó còn nói tới người phụ nữ khác và con bà ta. Mẹ hắn nói chuyện này với nhiều người như người đàn bà thần kinh vậy, hắn ở cạnh nghe mà thôi.

Hắn rất tò mò, muốn biết về mặt và nội tâm của mẹ Lâm Dương, về mặt sâu trong nội tâm của bà ấy.

Từ bé hắn đã biết khá nhiều từ trên người ba hắn, người lớn có thể nắm giữ hai về mặt, bởi vì điều đó có thể tiến hành cuộc nói chuyện thuận lợi.

Hắn biết cặp mẹ con kia rất đáng ghét. Mặc dù không còn nhớ được tình cảnh lúc mẹ ôm hắn hồi hai ba tuổi tới gặp họ, nhưng lại nhớ được một cô bé đứng lẻ loi một mình nhìn hắn ở phòng khách tăng một sáng của nơi khu trung tâm thương mại.

Đôi mắt kia làm Chu Thắm Nhiên nhớ hận tới mức nghiêng răng – mặc dù hắn không biết mình hận cô bé kia cái gì, nhưng mẹ hắn giận nên hắn cũng giận theo.

Mẹ hắn nói, con hoang, tiện nhân.

Hắn cũng nói theo, con hoang, tiện nhân.

Không biết từ khi nào những từ đó thấm vào trong thân thể và ký ức. Cho dù lớn lên có nghi vấn nhưng chỉ cần nhớ một điều – người nhà mình không bao giờ sai.

Sai là người khác, có thể là vận mệnh, nói chung, hắn không bao giờ sai. Chỉ cần tin tưởng điều đó, cuộc đời sẽ không có gì không giải thích được.

“Tôi nghe bảo đứa nhỏ kia là ủy viên đại đội trong trường? Dương Dương là đại đội trưởng hả?”

Chu Thắm Nhiên nghe thấy tiếng cười lúng túng của mẹ Lâm Dương, “Trong đại đội có nhiều đứa nhỏ như vậy, sao biết hết được, dù sao cũng không cùng một lớp.”

Nói dối.

Chu Thắm Nhiên đột nhiên có thể nhìn thấy về mặt chân chính sâu trong nội tâm của mẹ Lâm Dương bằng lỗ tai của mình.

Lúc năm thứ ba hắn nhảy lớp, đứng trong nhóm người chỉ vào một cô bé hỏi Lâm Dương, “Nó tên gì thế?”

Lâm Dương đang cúi đầu liếc mắt theo hướng tay của hắn, quả bóng đang ở trong tay đột nhiên lặn xa.

Cậu nghiêng đầu, không nhìn Chu Thắm Nhiên, “Hỏi làm gì?”

Chu Thắm Nhiên nhớ tới lời dặn của mẹ hắn, không nói gì, chỉ lắc đầu, “Chỉ hỏi thôi.”

Lâm Dương chạy ra ngoài kiếm quả bóng, để hắn đứng tại chỗ.

Chu Thắm Nhiên vẫn còn có chút sợ Lâm Dương, hắn luôn cảm thấy Lâm Dương xem thường hắn, không rõ nguyên nhân. Hắn muốn thể hiện xuất sắc để đối phương không nhìn hắn từ trên xuống như thể nữa, nhưng càng làm càng thấy vô lực – Lâm Dương rất tốt, hắn không thể tìm được chỗ nào để đánh vào, cho dù làm gì mẹ hắn luôn mồm nói, con xem Lâm Dương nhà người ta đi...

Hắn luống cuống tay chân, liếc mắt nhìn cô bé cột tóc đuôi ngựa kia, phần đuôi tóc của cô bạn đang đưa như con cá chép màu đen đang vẩy đuôi theo hành động của cô bé.

“Dư Châu Châu.”

Hắn lấy tinh thần, Lâm Dương ôm bóng đi tới cạnh hắn, giọng rất nhỏ, giống như không là gì nhưng giả vờ không tốt.

Nhưng Chu Thắm Nhiên luôn quan tâm Lâm Dương lại khó chịu, hắn cho là Lâm Dương không thêm để ý hắn.

Dư Châu Châu.

Nhiều năm rồi Chu Thắm Nhiên mới biết tên cô bé đó.

Từ khi bé, lúc hắn biết tới sự tồn tại của cô bé này, cô ấy có đôi mắt sáng ngời khiến hắn ghét vô cùng. Hắn luôn nhớ đến ngày đầu hắn đi học tiểu học, ba mẹ cùng đưa hắn tới trường, mẹ ngồi chồm hổm chỉnh cổ áo cho hắn, dặn dò vài câu, đột nhiên nói, lúc thấy con nhỏ kia thì kệt nó!

Hắn ngẩng đầu thì thấy ba hắn hơi cau mày, nhưng sau đó trở lại bình thường trong nháy mắt.

Hắn thậm chí còn chưa biết ‘con nóc’ đó là ai thì đã ngoan ngoãn gật đầu. Lúc đi tới cửa lớp mới thấy người phụ nữ và con gái của bà ta, hai người đã làm ba mẹ hắn cãi nhau mấy ngày nay.

Ba mẹ hắn luôn cãi nhau vì nhiều chuyện, nhưng cuối cùng sẽ dừng trên người cô bé này.

Câu nói nhỏ của Lâm Dương làm Chu Thắm Nhiên biết, người khiến nhà hắn luôn có tiếng ném bình bông lạnh lạnh và tiếng đóng cửa cái rầm tên là Dư Châu Châu.

Mẹ Chu Thắm Nhiên nói cho hắn biết, hắn học cùng trường với Dư Châu Châu, nói cho hắn biết phải học tốt hơn Dư Châu Châu, nói cho hắn phải tốt hơn Dư Châu Châu, đạp con bé đó dưới chân, rồi dặn hắn, con không cần nói chuyện hay nhìn thẳng con của mẹ đàn bà kia, cứ coi như nó không tồn tại!

Chu Thắm Nhiên suy nghĩ câu nói này mâu thuẫn vô cùng. Hắn là một cái bóng không tên dưới sân khấu, cô bạn kia đứng trên sân khấu cười nói xinh đẹp. Cô bạn ấy cũng giống Lâm Dương, hoàn mỹ không chê vào đâu được, hắn làm sao mới có thể hoàn thành nhiệm vụ của mẹ đấy?

Chỉ có thể mắng thầm trong lòng. Bạn xem, lần làm MC này, cậu ta bị kệt một lần này, nụ cười của cậu ta giả tạo quá, cậu xem, cậu ta bị cô phụ trách đội mắng kia, thậm chí, cậu xem, lúc cậu ta múa còn bị ngã kia...

Những chỗ không tốt của cô bạn đều bị hắn đào thành một hồ to. [1]

[1] Câu này nghĩa kiểu nói quá sai lầm của Dư Châu Châu lên đó.

Chu Thắm Nhiên cứ như tìm được một việc làm mới trong đời sống cô độc của mình. Hắn bắt đầu bịa đặt hăm hại Dư Châu Châu mỗi khi có người khen cô ấy, cổ cười to mỗi khi Dư Châu Châu xuất hiện, mặc dù cô ấy không nghe thấy. Tất cả niềm vui nhỏ của hắn đều được xây dựng trên nỗi đau của cô ấy – ít nhất, hắn có thể làm cô ấy đau khổ.

Hắn hi vọng bản thân lớn mạnh hơn, Lâm Dương khúm núm với hắn, Lăng Tường Xuyên không ngừng khen ngợi hắn, Tường Xuyên sẽ lớn tiếng nói “Chu Thắm Nhiên nói đúng rồi”, mà Dư Châu Châu thì trốn ở một góc mà khóc lớn.

Trong lòng có một bí mật xuất hiện, hắn hi vọng cả thế giới sẽ mắng cô gái kia là tiện nhân như hắn – nhưng chuyện đó sẽ liên lụy tới ba mẹ, mẹ hắn dặn không được nói ra, không thể nói ra.

Chu Thắm Nhiên đứng dưới ánh nắng sáng sủa, đột nhiên cảm thấy mình bị thần linh nhập vào. Hắn không biết mình muốn gì, nhưng dù thế nào, hắn cũng muốn làm cho mấy người nổi tiếng kia nhìn mình.

Đột nhiên chạy vọt nhanh tới bóng lưng vừa xa lạ vừa quen thuộc kia.

Mọi người nhìn hắn khó hiểu.

Hắn giả vờ đánh mông cô bạn thật tàn nhẫn – thật ra tay hắn không đụng vào. Nghe thấy tiếng cười của mọi người, Chu Thắm Nhiên nhếch môi cười, xoay người chạy về đội, vừa chạy vừa quay đầu nhìn phản ứng của Dư Châu Châu.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy thành công vô cùng, mặt trời là ánh đèn pha sáng ngời, hần đứng trên sân khấu, đứng trong ánh mắt của mọi người, nghe tiếng huýt gió của các bạn.

Cô bạn kia xoay người, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Chu Thắm Nhiên bỏ chạy với ánh mắt ngơ ngác.

Cô bạn không biết hần.

Chu Thắm Nhiên đột nhiên thấy trong lòng hốt hoảng, dừng chân lại, thân thể nghiêng về trước theo quán tính, cổ áo bị người khác túm lại, đột nhiên bị sặc, hần ho khan không ngừng.

Hần cúi đầu, chỉ thấy được quần trắng trong tầm mắt mờ mờ.

“Mày muốn chết à?”

Đèn pha quá gần ngời. Bóng tối xuất hiện, nhân vật chính lên sân khấu, Chu Thắm Nhiên đột nhiên phát hiện, hần chỉ là một thành viên giới thiệu chương trình trong bản nhạc dạo mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 3: Phiên ngoại 3: Chu Thắm Nhiên (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Con khỉ Himalaya”

Ký ức và hồi ức khác nhau.

Ký ức luôn trốn trong lùm cây, ngại ngùng không muốn gặp người khác, bạn phải chịu nổi đau cắt da thịt, vượt qua mọi chông gai mới có thể nhìn thấy bộ dạng run lẩy bẩy của nó.

Hồi ức lại giống như búp bê Barbie, thay đổi quần áo theo ý thích, mặc bộ đồ mà nó yêu thích nhất.

Ký ức của Chu Thắm Nhiên luôn che giấu mọi lúc, hần quay đầu chỉ có thể thấy được hồi ức mặc bộ đồ hoa lệ nói với hần, kể cho hần nghe lúc đó hần đã vung tay đánh Lâm Dương thế nào, mọi người xung quanh không ngừng vỗ tay khen hay.

Nhưng mà hần biết, không phải như vậy. Hần tản đi theo dòng người, sau đó kinh ngạc quay đầu nhìn lên Dư Châu Châu đang nở nụ cười nói chuyện với Lâm Dương ở đằng xa – những hình ảnh này đánh tan mọi suy tưởng trong lòng, mọi thứ trộn lẫn thành một màu sắc mơ hồ.

Quần tử bảo thủ mười năm chưa muộn. Cho dù Chu Thắm Nhiên không phải là quần tử, nhưng không ai biết nỗi hận của hần xuất hiện từ đâu.

Cú đâm kia vung ra ngoài, đánh lên người Lâm Dương. Nhưng cho dù hồi ức của Chu Thắm Nhiên cố gắng miêu tả cỡ nào thì vẫn kém xa ảo tưởng mười vạn tám ngàn dặm.

Hành lang u ám, cuối cùng hần cũng có thể nhìn Dư Châu Châu từ trên xuống, con mắt không còn trong veo như trước, cũng không còn sống động làm người ta ghét như trước nữa.

“Mẹ này không ai thêm hết!” Hần lớn tiếng nói, vui vẻ, rất vui vẻ.

“Cậu là ai?” Cô ấy hỏi, trong giọng mang theo sự bất lực và hoang mang.

Tất cả mọi thứ đều tiến hành theo kịch bản hoàn mỹ trong lòng hần. Chu Thắm Nhiên không biết tại sao giấc mơ lại trở thành hiện thực, hần chưa kịp vui về thì bị câu hỏi của cô làm lúng túng, sau đó bị Lâm Dương nắm cổ áo. Hần chỉ có thể hô một câu theo phản xạ, “Cậu dám động tới một chút, tôi, tôi sẽ nói cho mẹ tôi biết, mẹ cậu đã hứa cậu sẽ không ăn hiếp tôi nữa...”

Nhưng không ai biết, Chu Thắm Nhiên từng nói với bản thân rằng, hần không được nói câu ‘tớ sẽ mách cô/thầy’ hay ‘tớ sẽ nói cho mẹ biết’ nữa, hần không muốn bạn học bên cạnh mình rời xa hần, cô lập hần – dù sao bọn họ cũng không bắt nạt hay đùa hần quá mức.

Nhưng mỗi khi đến thời khắc quan trọng, hần trở về thời kì trẻ con bất lực mềm yếu và thâm độc, lớn giọng kêu to, tôi sẽ báo mẹ tôi dạy dỗ mấy người, tôi sẽ báo mẹ tôi dạy dỗ mấy người.

Có thể hần không bao giờ trưởng thành được, luôn trốn dưới cánh chim của người mẹ thần kinh thích nói chuyện cũ, gào khóc đòi ăn.

Cho nên ở trong phòng giáo vụ, lúc Dư Châu Châu chần trước người Lâm Dương để cúi đầu xin lỗi hần, hần đột nhiên nhớ đến cô bạn thờ ơ lạnh nhạt ngồi hàng đầu hôm hần chuyển trường.

Bọn họ đều xem thường hần.

Mặc dù hần không ghét bọn họ, hần không để ý, không thêm khát – nhưng cuối cùng, họ đều xem thường hần.

Có lẽ bọn họ đều đúng. Chu Thắm Nhiên đột nhiên lột đi sự tự tin và phở trương trên mặt mình, bắt đầu dò xét thực lực của bản thân. Hần biết làm các đề toán olympic là vì mẹ bắt hần đi học mấy lớp học thêm toán tốt nhất thành phố từ năm lớp một. Hần biết đàn piano, biết một chút violin, biết võ, biết chút tiếng anh- những thứ ấy đều phục vụ cho kế hoạch tương lai xa của mẹ hần và con ngoan nhưng lại không thể phát tác của bà – hần biết hết.

Nhưng hần không thông minh, không đẹp trai lại chẳng cao. Những chú đi ở tiệc rượu luôn giả vờ cười rồi vuốt đầu hần, nói những lời khen ngợi giả tạo, rất nhiều đứa nhóc nhà ‘sếp lớn’ như hần đều tin thật, nhưng Chu Thắm Nhiên nhận biết được những thứ đó đều là giả mà thôi.

Tất cả đều là giả.

Nhưng điều làm bọn họ khinh thường hần nhất, không phải vì hần không cao không đẹp trai không học giỏi, mà là hần biết sự thật nhưng vẫn giả vờ mang một chiếc áo giáp có hàng trăm ngàn chỗ thủng, dù chết cũng không thừa nhận sự thật.

Sự khôn vặt của Chu Thắm Nhiên và sự chuẩn bị cẩn cù bù thông minh của mẹ dần dần bị tiêu diệt. Mẹ hần bắt đầu oán giận và trách mắng hần, không còn bộ dạng đưa con trai bảo bối không thể đụng vào như trước kia nữa. Hần biết, những giọt nước mắt và tiếng mắng của mẹ có hơn phân nửa là dành cho người bố không hay trở về nhà của hần. Tình cảm của người lớn quá phức tạp, lẫn lộn rất nhiều thứ vào với nhau – hoặc nói thẳng ra, bọn họ thật sự có tình cảm à?

Không có tình cảm, nhưng có mặt mũi.

Bữa tối của hai người. Người mẹ và Chu Thắm Nhiên luôn diễn kịch trước mặt người thân cuối cùng cũng có thể tháo mặt nạ xuống, để lộ bộ mặt thật của mình, chỉ trích và tổn thương lẫn nhau, khác là một người chọn nể nang chứ còn một người thì đóng vai người im lặng.

Nhưng dù thế, Chu Thắm Nhiên cũng thấy vui vẻ.

Vô cùng hài lòng.

Vì không còn Dư Châu Châu nữa.

Thình thoảng mẹ có nhắc đến nhưng tần suất không còn thường xuyên như trước nữa. Cô bé có đôi mắt trong veo kia không còn nữa, cô ta đã biến mất dưới dòng sông chảy xiết nơi cầu độc mộc kia rồi, bị nhấn chìm giống như hàng trăm ngàn người bị đào thải khỏi các trường trọng điểm, gương mặt mờ hồ, không quyền lực cũng không còn cạnh tranh với học sinh thuộc trường trung học trực thuộc đại học như hân.

Hân thắng.

Thắng không rõ lý do.

“Mày biết cái gì chứ? Biết được cái gì? Mày có thể tự làm cái gì? Chỉ là đường tắt người nhà trải sẵn cho mày mà thôi, bằng phẳng hơn nhiều người khác mà thôi, mày cho rằng mày chạy nhanh hơn người khác sao?”

Mùa đông năm đó, Chu Thắm Nhiên đóng vai quần chúng ngồi dưới sân khấu của buổi thi giáo viên dạy giỏi đợt Lâm Dương và Lăng Tường Xuyên đi thay đồ. Dù thế nào, duyên phận cùng lớp nhiều năm khiến hân dính vào nhóm ba người họ, trở thành cái bóng đằng sau lưng bọn họ. Lâm Dương nhịn không được mà đi trước, Lăng Tường Xuyên kêu theo ‘đội tớ với’, Tường Xuyên thì đứng ở gần đấy cổ vũ Lăng Tường Xuyên, còn Chu Thắm Nhiên thì thấy hơi buồn ngủ.

Không ngờ trên đường đi về gặp phải người chị họ không có quan hệ máu mủ gì của mình. Chu Thắm Nhiên không nhớ tên của chị ta. Vốn không quen thuộc, quan hệ lại không tốt, thậm chí còn có chút xa lạ và thù oán, đương nhiên khi nhìn thấy bà chị không đặc biệt cũng không xinh đẹp ấy, hân đột nhiên trở nên ngạo mạn hơn một chút.

Nhất là khi đối phương là một người vô cùng nể cảm và tự ái.

Lúc hân hỏi câu ‘Sao chị lại ở đây? Cái trường rách của chị cũng tham gia thi đấu cơ à?’, Lăng Tường Xuyên đứng cạnh nhìn hân kinh ngạc, mà cậu bạn xa lạ đứng cùng phía với chị họ ở gần Lâm Dương lại hơi cau mày.

Chu Thắm Nhiên không hiểu. Hân chưa bao giờ muốn trở thành cái bia bị ghét, nhưng tại sao, tại sao lần nào hân cũng sử dụng những lời nói hạ thấp người khác khi có cơ hội khiến người khác chú ý mình như vậy?

Hân cố ý. Hoặc có thể không cố ý.

Đối phương quả nhiên bị câu nói này làm đỏ mặt, lớn tiếng đáp trả, “Ít ở đây giả vờ đi, trường cậu tốt thì liên quan quái gì tới cậu? Bản thân cậu có bản lĩnh gì, tự làm được cái gì? Chỉ là một đạo cụ để làm vui cho người ta thì vui về cái quái gì ở đây chứ?”

Những câu này đâm vào gai nhọn trong lòng Chu Thắm Nhiên, hân yếu ớt mắng lại, “Chị ngay cả tư cách làm đạo cụ cũng không có!”

Sau đó hân nghe thấy tiếng cười lạnh của Thắm Dương, sau đó nói gần từng chữ với hân.

Chỉ là đường tắt người nhà mày trải sẵn cho mày mà thôi, bằng phẳng hơn người khác một chút mà thôi, mày cho rằng mình chạy nhanh hơn người khác thật à?

Chu Thắm Nhiên thấy máu nóng dâng lên, trong lúc hân định há mồm nói gì thì Lâm Dương đang đen mặt mắng một câu, “Im mồm được rồi đấy! Đứng cãi nhau với con gái thì có gì giỏi, mau về chỗ ngồi cho tôi đi!”

Hân muốn phản kháng.

Nhưng lại dùng hết sức cuối cùng để cắn môi lại, không nói gì nữa.

Không nói gì thêm.

Nếu không câu tiếp theo nhất định sẽ là câu ‘Cậu dám mắng tôi? Tôi mách mẹ tôi.’ theo bản năng của hân cho xem.

Chu Thắm Nhiên cảm thấy vô lực và si nhục vô cùng.

Hân ngẩng đầu, chú ý cậu học sinh xa lạ duy nhất ở đây, cậu ta vừa đỡ Thắm Dương đang run lên vì giận, vừa nhìn hân với ánh mắt mê man nhưng thương hại.

Hân chưa từng nhận ánh mắt thương hại rõ ràng như thế bao giờ.

Nhưng khi Dư Châu Châu và cậu bạn xa lạ kia đứng trên sân khấu cười cười làm thí nghiệm, Chu Thắm Nhiên đột nhiên cảm thấy choáng váng.

Không khác gì khi thấy người chết sống lại.

Cô ta chói lọi hơn trước, hào phóng tự nhiên hơn nhiều, tự tin hơn, cũng vui vẻ hơn trước.

Đầu hân trống rỗng, chỉ nghe, nghe thôi mà.

Thậm chí khi bọn họ bị câu hỏi của người khác làm khó, lúng túng đứng đấy, hân cũng quên cách cười nhạo lớn như hồi bé.

Bởi vì một giây sau, Lâm Dương cũng xuất hiện như lần đấy, ung dung đứng dậy giúp cô giải quyết mọi nguy cơ, sự hiểu ngầm đó không chệ vào đâu được.

Hân vẫn ngồi dưới sân khấu, hòa vào nhóm người đang ngồi dưới sân khấu, không thể đứng dậy.

Mẹ Chu Thắm Nhiên thấy tên Dư Châu Châu trong mười người đứng đầu trong cuộc thi cao trung thì tức giận vô cùng, hân không nói gì, chỉ im lặng nhìn ba đang vừa im lặng ăn canh vừa nhìn tờ báo kia.

Mùa hè đó trời qua rất hỗn loạn.

Bởi lúc đau đớn vì thành tích xuất sắc của Dư Châu Châu thì hân nghe thấy tin mẹ và cha dựng của cô bị tai nạn xe cộ mà mất. Mẹ Chu Thắm Nhiên vừa thảm vui vừa nói ‘Người chết là lớn nhất, tôi không nói mấy chuyện báo ứng nữa’, cuối cùng ba Chu Thắm Nhiên đập bàn nói một câu ‘Tích chút phúc cho bà và con trai đi’ rồi quay đầu đi ra khỏi nhà.

Hân co người ngồi trên giường trong phòng, nghe thấy tiếng mẹ gào vọng theo từ sau, “Ông quan tâm tôi và con trai khi nào sao? Ít già bộ đi!”, sau đó dùng chân kéo lên che hết đầu, mặt môi nhắm mắt.

Hân chưa bao giờ phải lo lắng cái gì cả.

Thì tệ ư? Không sao, hân vẫn có thể vào Chấn Hoa như thường.

Dư Châu Châu và Thắm Dương phải nỗ lực hết sức mới đạt được tư cách, nhưng thứ đó không là gì với hân cả.

Mặc dù cô gái có đôi mắt trong veo kia lại xuất hiện trong thế giới của hân lần nữa, hành lang, sân trường, nghi thức kéo cò, căn tin, bảng thành tích năm học... Hân luôn có thể thấy cô ấy ở khắp mọi nơi, một mình hoặc cùng với Lâm Dương.

Hân không khồng chế được mà bắt đầu nói xấu và bịa đặt về cô.

Nhưng không sao, hân biết, cô không còn phép thuật nữa rồi.

Khi hân kể mẹ cô và cô ác động giống như rắn trong Gargamel, sau khi bị bắt lại, nhà hân sẽ vui vẻ lại như trước.

Sau này lớn lên, Chu Thắm Nhiên phải một lời chấp nhận, yêu ma quỷ quái kia chỉ là tâm ma của mẹ hân tạo ra mà thôi.

Đúng, người phụ nữ ‘cuớp’ ba hẳn đã đã biến mất rồi.

Nhưng mà hẳn biết, thật ra, trước giờ bà chưa từng xuất hiện.

Chu Thắm Nhiên thoát khỏi hồi ức.

“Cậu tới... cậu tới mua cái gì?” Hẳn không quen nói chuyện, không có khí chất nói chuyện như cha.

“Cảm thấy tết ở nhà nhàm chán nên ra ngoài đi dạo mà thôi.” Dư Châu Châu cười nhạt, chậm rãi xoay người, ngồi lên bệ cửa sổ cạnh giá sách, “Cậu tới mua gì?”

“Đọc đại thôi.” Nói xong cúi đầu nhìn sách ôn thi trong lòng mình, hẳn hơi lúng túng.

“Ừ... Có khỏe không? Có tính toán gì cho tương lai không?”

Hắn đang tính nói dối nhưng lại ngậm miệng, lúng túng chỉ chỉ sách trong lòng.

Dư Châu Châu cười hiểu ý, mắt cô cong cong, giống như cô bé hồi nhỏ trong ký ức vậy.

“Trong nhà rất lạnh, tôi không thích. Cậu... Ba mẹ cậu tốt chứ?” Cô nghiêng đầu, nói rất tự nhiên.

Chu Thắm Nhiên ngẩn người.

Ngoài cửa sổ là cảnh phố chợ vắng tanh, cây cối trụi lủi, chỉ nghe thấy tiếng gió thổi lạnh lẽo.

Bọn họ ở nơi này nói chuyện với nhau một cách bình thường, hỏi dò tình hình gần đây một cách bình tĩnh nhất.

Chu Thắm Nhiên cười gượng, “Bọn họ... khỏe.”

Mẹ lại gây chuyện ở nhà.

Bởi vì bà nghi ngờ ba có người phụ nữ khác ở ngoài.

Sự ‘nhiệt huyết’ của bà dành cho hai người đàn ông. Một người không thêm về nhà, một người thì vô dụng.

Đêm hè trước khi thi tốt nghiệp trung học, hẳn ngồi chờ người trên ghế ngoài tiểu khu. Đây là lần đầu hẳn hút thuốc, lấy trộm từ trong ngăn kéo trong phòng của ba, sau đó chạy ra siêu thị mua bật lửa, phải bật mấy lần mới có lửa.

Hẳn ngồi chờ người, não trống rỗng. Chiếc Lexus màu đen im lặng dừng bên cạnh hẳn, cửa sổ xe kéo xuống, ba lộ đầu ra nói với hẳn, bên ngoài nhiều muỗi, vào trong này ngồi.

Hẳn cuống quýt ném thuốc xuống, định giải thích gì đó. Mặt của ba biến mất trong bóng tối, hẳn mím môi, im lặng mở cửa xe.

Chu Thắm Nhiên không nhớ nổi lần cuối mình nói chuyện riêng với ba từ khi nào. Ba luôn đồng hành kèm với mẹ, cho nên lần nào cũng nghe ba nói với mẹ rằng, bà thích làm gì thì làm, đứa nhỏ không biết gì bị bà dạy hư rồi.

“Áy áy, nhớ đứa con hoang kia nên muốn đón về hả?”

Nhớ đứa con hoang nên muốn đón về hả?

Chu Thắm Nhiên còn nhớ đã sống dưới câu nói ác độc này rồi. Hẳn không thể phân biệt thật giả, luôn cảm thấy, có một ngày hẳn sẽ trong veo hơn cô gái kia, sẽ ưu tú hơn cô bé xinh đẹp lên vào nhà hẳn, im lặng mang ba hẳn rời khỏi hẳn.

Hẳn sống giống cái bóng mặt mũi, lộ ra chiếc răng nhọn duy nhất, sau đó cắn vào nỗi đau của cô.

Chủ động phòng ngư.

Hẳn tin rằng hẳn không sai. Ít nhất hẳn từng tin như thế.

Cho đến khi thấy cô bé kia mỉm cười quay lưng hôm tốt nghiệp, cứ như đang sử dụng phép thuật với hẳn vậy, thương xót nói rằng, tôi chưa từng nghĩ đến chuyện cuớp ba với cậu.

Cô nói, Chu Thắm Nhiên, thì ra cậu luôn sống trong bóng tối của tôi.

Chu Thắm Nhiên ngồi xuống ghế phụ, ở đó có một ít đồ uống, hẳn cầm lên rồi ngồi vào, sau đó liếc nhìn thứ đó.

“Vui về.”

Ba chỉ nở nụ cười nhạt khi hẳn nhìn, “Nếu con thích uống thì uống đi, ba không biết nó uống có ngon không. Dù sao con cũng lớn rồi.”

Hẳn im lặng, vuốt nhẹ bao plastic giá rẻ.

“Nhiên Nhiên, ba biết ba có lỗi với con và mẹ con. Chuyện của ba và mẹ con, con còn nhỏ không hiểu được. Ba luôn bận việc, không có thời gian nói chuyện riêng với con nhiều, mẹ con nuôi con từ bé, bà ấy... bà ấy cũng rất khổ, nhưng phải thừa nhận rằng, bà ấy dạy con không ít tật xấu. Nhưng may mà bà biết bản tính thật của con, con không có tật xấu của đám công tử bột kia.”

Chu Thắm Nhiên cười khổ. Đúng thế, cái tật ăn chơi chè chén của đám công tử bột kia, hẳn đúng là không mắc phải.

Nếu có, có phải cuộc sống sẽ không lờ mờ như thế không?

“Nhưng có nhiều chuyện đã xảy ra thì không thể thay đổi được. Là lỗi của ba, ba không quan tâm con.”

Chu Thắm Nhiên nghiêng đầu nhìn ba từ góc khác.

Giương mặt góc cạnh của người đàn ông rất rõ ràng, khí chất nghiêm túc kín đáo, không giống như cha của hẳn.

Giống với cô gái kia hơn.

Đúng thế, giống với người kia hơn.

“Đừng quá lo chuyện thi đại học, làm được thế nào thì cứ làm thế đó. Ba không phải không hi vọng con mà không muốn con so sánh với người khác.”

Người khác.

Chu Thắm Nhiên nắm chặt tay, nước mắt đọng đầy.

Ba, trong lòng ba, người khác là ai?

“Nhiên Nhiên, ba biết con là đứa trẻ tốt, thế là đủ rồi.”

Hắn không nhận được mà khóc rống.

“Chu Thắm Nhiên?”

Rời khỏi hồi ức lần thứ hai.

Hắn tỉnh lại, cười nhạt.

“Ba mẹ tôi... bọn họ tốt lắm, vô cùng tốt.”

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi này về một dấu chấm tròn, Dư Châu Châu nhảy xuống bệ cửa sổ, cứ như đang định nói lời tạm biệt tốt đẹp nào đó.

Hắn nắm lấy cơ hội này, hỏi câu hỏi luôn dính trong não hắn.

“Con khi Himalaya cậu vừa nói là gì?”

Dư Châu Châu kinh ngạc, sau đó bật cười.

“Tôi không biết tại sao lúc này não như ngắn lại, thấy một cuốn sách thì nhớ tên này, không liên quan tới cậu.”

“Không, kể tôi nghe đi.”

Dư Châu Châu nhìn hắn một hồi, gật đầu.

“Một câu chuyện đơn giản thôi. Trong một thôn cạnh biển nhỏ, có một vị thần tiên có thể biến đá thành vàng. Các thôn dân khoan đãi ông ta rất tốt, hi vọng vị thần tiên đó dạy họ biến đá thành vàng.”

“Thần tiên ăn no, hào phóng chỉ họ cách biến đá thành vàng, nhưng lại bỏ sung thêm một câu – các người phải nhớ kỹ, phải nhớ cho kỹ vào, muốn dùng phép thuật biến đá thành vàng, lúc sử dụng thần chú thì không được nghĩ tới khi Himalaya.”

“Các thôn dân đều ngạc nhiên: Tại sao chúng tôi phải nghĩ tới khi Himalaya chứ? Cái này liên quan gì chúng tôi? Cho nên họ vui vẻ tạm biệt thần tiên, sau đó thử thần chú biến đá thành vàng.”

“Nhưng buồn cười là, bọn họ không muốn nhớ tới thì lúc đọc thần chú lại nhớ tới con khi Himalaya, cứ như nó là tảng đá cản đường đuổi mãi không đi vậy. Cho nên đến cuối cùng, không ai biến đá thành vàng được, bọn họ vẫn nghèo giống trước.”

“Thần chú biến đá thành vàng này truyền lại đời sau, buồn cười là tất cả không quên nói cho đời sau rằng, không được nhớ tới khi Himalaya – Cho nên đến bây giờ, người truyền thừa trong thôn cũng không thể biến đá thành vàng được...”

Cô nhún vai, “Là thế đó. Tôi không biết sao nghĩ đến nữa, chỉ là chuyện xưa nhỏ mà thôi... Chu Thắm Nhiên, Chu Thắm Nhiên, cậu sao thế?”

Dư Châu Châu kinh ngạc nhìn cậu bạn trước mắt, quay đầu không chút báo trước, đỏ mắt, đi lướt qua cô, hòa vào làn người trong nhà sách.

Dư Châu Châu vĩnh viễn không biết rằng, cô là con khi Himalaya trong lòng hắn.

Hơn hai mươi năm, cuối cùng Chu Thắm Nhiên cũng hiểu rõ, từ lúc bắt đầu, hắn đã không thể đọc được thần chú biến đá thành vàng. Bọn họ nói cho hắn biết, thế giới này có một con khi Himalaya, con khi kia sẽ cướp hạnh phúc của hắn, hắn không thể chống đối được – nhưng mà hắn không cần sợ một con khi, tính mạng của hắn là ánh vàng chói lọi, chỉ cần hắn dùng bộ dạng miệt thị để quên con khi Himalaya đó, chỉ cần quên cô, chỉ cần quên cô là tốt rồi.

Bọn họ kín đáo đưa cho hắn một Dư Châu Châu, tất cả cuộc cãi nhau và không vui đều nhắc tới Dư Châu Châu, sau đó họ nói cho hắn biết, hắn phải quên Dư Châu Châu, xem như cô không tồn tại.

Con khi xinh đẹp long lanh nhảy nhót tung bưng, cực kì lóng lánh trong thế giới của hắn, chưa bao giờ rời khỏi, thường xuyên để lại vết chân hỗn loạn trên đỉnh núi tuyết kia.

Nhưng hắn trước giờ không biết, hắn chính là đồng tuyết trên đỉnh núi đó.

Những người đi đường đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn vào cậu bé đang khóc òa lên kia.

“Không sao.” Hắn nghẹn ngào nhủ thầm.

Hắn rồi sẽ quên cô mà thôi.

Một ngày nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 4: Phiên ngoại 4: Chiêm Yến Phi (1)

Chiêm Yến Phi chống cằm ngồi trên ghế dựa nhìn chăm chăm hai MC đang luyện tập nói chuyện với nhau. Những bạn học được các giáo viên chủ nhiệm gọi đến để hỗ trợ bố trí hội trường tranh thủ túm lại một nhóm nói chuyện, các chị em tốt của cô không chú ý cô tự tách khỏi nhóm, ngồi một góc, ngồi dựa người vào hàng ghế trước, tập trung tinh thần nghe ngóng – ai cũng không biết bộ dạng thật dưới lớp make-up đậm và giọng điệu kịch côm kia đang nói cái gì.

Chiêm Yến Phi nhíech môi nở nụ cười mà cô không hiểu.

Ba người biểu diễn tiểu phẩm lúc này, lúc đầu diễn với nhau đều đưa lưng về phía khán đài và khán giả, hoàn toàn không để lộ vẻ mặt của mình cho khán giả thấy, đấy là cảm kỹ.

Cô gái ở vị trí lệch bên trái đứng yên như cái cọc, ánh sáng chiếu vào kính lóa lên khó chịu, giọng nói lại run rẩy, phạm vào cảm kỹ.

Giọng của hai MC hơi thể thê, cướp lời của nhau, bạn nam làm chuyện mờ ám rất nhiều, vuốt tóc sờ tai, tiếng thở của bạn nữ lại rất nặng nề, lúc nào cũng thêm ‘sau đó’ vào đầu câu, phải tránh phải tránh phải tránh.

Cô im lặng bình luận biểu hiện của nhóm người đang biểu diễn trong lòng, giống như cô Trịnh Bác Thanh từng dạy cô hồi mới bắt đầu vào nghề ở cung thiếu nhi vậy. Nhưng Chiêm Yến Phi chỉ quen bình luận và chỉ lỗi sai, hoàn toàn không có ý cười nhạo ai cả – những học sinh này chưa qua huấn luyện, cho nên không cần phải khắt khe quá mức, chỉ đại diện lớp mình đến tham gia buổi nghệ thuật hằng năm mà thôi, dù sao cũng tốt hơn người bị kêu tới làm cò li như cô. Hơn nữa, diễn viên và MC trên sân khấu sẽ không quá quan tâm biểu hiện của mình có đúng không, dù sao các bạn học lớp họ đều sẽ lớn giọng ủng hộ thôi.

Chiêm Yến Phi năm đó phải dùng rất nhiều thời gian mới hiểu được, biểu hiện trên sân khấu của bạn không quan trọng lắm, quan trọng nhất là bạn là ai và ai đến xem bạn biểu diễn.

Khi cô là Tiểu Yến Tử, tất cả những người không quen sẽ dựng ngón cái khen cô, ôm cô, nhìn cô với ánh mắt hâm mộ.

Khi người khác làm Tiểu Yến Tử, chỉ có ba cô luôn dụng ngôn cái vì cô, ôm cô, nhìn cô với ánh mắt thỏa mãn.

Bọn họ chỉ nhìn Tiểu Yến Tử trên sân khấu, nhưng chỉ có ba nhìn thấy Chiêm Yến Phi dưới ánh đèn sân khấu.

Cô nhớ hồi lớp sáu, khi mẹ bắt cô phải chọn trường sơ trung trực thuộc đại học sư phạm dù chỉ 22 điểm toán Olympic, ba đã mang cô ra khỏi nhà, sau đó đóng cửa chống trộm, vứt bỏ câu chữ ‘Nhà họ Chiêm mấy người giống nhau thật, từ già đến trẻ, ai cũng vô dụng như nhau’ ở lại sau cánh cửa đẩy.

Khi đó cô không còn là Tiểu Yến Tử, trong đài truyền hình có Hạt Đậu Rỗng và Bé Thỏ Ngoan mới, một nam một nữ, khoảng năm sáu tuổi, mọi thứ đều hợp với yêu cầu. Mỗi khi đứng trước tòa nhà xám bạc nơi bờ sông mang tên đài truyền hình tỉnh này, Chiêm Yến Phi đều cảm thấy xấu hổ và sợ hãi tới mức bụng nhộn nhạo, đau đớn tới mức buồn nôn, mỗi lần đi ngang qua đều không dám ngẩng đầu nhìn.

Tốt lắm. Cô vờn vai, nhìn cặp MC rời khỏi sân khấu, tiết mục đàn accordion tiếp theo lên sân khấu.

Cuối cùng cũng bình thân đối diện với màn diễn của buổi văn nghệ, trong năm tháng cô không để ý, những vết thương kia đã kết vảy rồi khỏi hẳn, chẳng qua khi sờ vào sẽ cảm nhận được vết nhô cũ, nhắc nhở Chiêm Yến Phi đang thỏa mãn lúc này về quá khứ trông đã nhạt nhòa nhưng lại chưa từng bằng phẳng trước kia.

Sau này Chiêm Yến Phi mới biết ba cô từng là phó trưởng đoàn của đoàn múa ba-lê tỉnh, mẹ cô từng là học sinh của đoàn múa ba-lê đó. Cô không rõ nguyên nhân đoàn múa đó đóng cửa, nhưng từ khi cô có ký ức, ba đã bị bệnh lao phổi làm hỏng cơ thể, mà hình thể của mẹ lại khiến người ta không dám nghĩ đến nghề của mẹ đã từng làm. Mẹ năm đó thường xuyên oán trách ba của cô khiến Chiêm Yến Phi từ nhỏ đã biết cách chăm chú chời búp bê trong tiếng mắng chửi kia.

Không lâu sau đó, cô Trịnh khen cô còn nhỏ nhưng lại có thể mặc kệ những lời nói quấy rầy sau lưng, Chiêm Yến Phi còn không biết cái từ ‘vì họa được phúc’.

Có thể thiên phú lúc bé của mỗi người đều bắt nguồn từ sự mua vui trong nỗi khổ của mình.

Dù sao Chiêm Yến Phi cũng không thể nhớ nổi lần đầu cô tới nhà hát là khi nào. Có lẽ là năm năm tuổi, cũng có thể là sớm hơn. Lúc ngồi trên chiếc ghế nhựa nơi hành lang bệnh viện, có một chú đi ngang qua gọi tên ba.

Có lẽ là đồng nghiệp cũ, nhưng lại có tính thần và thân phận hơn ba nhiều. Cuộc nói chuyện của người lớn không chút hấp dẫn với đứa trẻ như cô, cô ngoan ngoãn chào chú một tiếng, sau đó tiếp tục nhìn những giọt nước đang truyền xuống.

Cho đến khi cô cảm thấy có người vỗ đầu cô, cô mới lấy tay tinh thần. Cuộc nói chuyện của hai người lớn kết thúc, chú kia hí hóp nói, “Con gái anh lớn lên đáng yêu quá, không giả tạo chút nào, đây là bộ dáng mà một đứa nhỏ nên có. Em nói anh mang cô bé đi thử xem, em cũng lao đại sẽ chào tiếng trước một chút, tuyệt đối mạnh hơn đám nhỏ nhà người ta nhiều.”

Trong ký ức của Chiêm Yến Phi, câu nói của ông chú mất mơ hồ này đã làm thay đổi tuổi thơ của cô, nhưng cô vẫn nhớ được giọng điệu tùy ý của chú ấy. Có lẽ ông ấy không nhớ rõ câu này mang nửa khách sáo nửa khêu khích, nhưng hai tuần sau Chiêm Yến Phi xuất hiện ở sân khấu lần đầu.

“Giải đấu âm nhạc đầu tiên của Dược Khang Hoa, xin phép được bắt đầu!”

Có lẽ từng đi theo mấy đứa trẻ khác đứng cạnh MC nói mấy câu khai mạc mà mình không rõ lắm ra, tiếng vỗ tay ào ào cứ như tiếng nước chảy, kéo cô đi khỏi tuổi thơ yên tĩnh.

Sau này khi nghe báo Dư Châu Châu tham gia cuộc thi kể chuyện của Dược Khang Hoa thay cô, Chiêm Yến Phi bảy tuổi đột nhiên cảm thấy có chút bị thương. Khi đó cô cảm kích chủ tịch của Dược Khang Hoa vô cùng – chính những giải thưởng của họ đã đẩy các cô lên sân khấu đầy ánh đèn và người yêu thích.

Sau này mới biết rằng, thật ra bọn họ đều uống nhầm thuốc.

Lúc những đứa trẻ chưa biết trên đời này có cái gọi là ‘hội ức’ thì Chiêm Yến Phi đã bắt đầu liệt kê những vinh dự mà mình đạt được. Top ba học sinh tốt của tỉnh hàng năm, ngôi sao trường học, thành viên ưu tú của đội thiếu niên tiên phong, ủy viên học tập toàn quốc... Từ ba giúp viết bài xin vật liệu, đến khi cô quen thuốc, mặt không đỏ tim không đập dễ viết mấy câu ‘Cô chăm chỉ, là tấm gương tốt của các bạn học, cô vui về khi giúp người khác, là bạn tốt trong cuộc sống của các bạn học’ để nói về mình. Chiêm Yến Phi lên sân khấu rất nhiều lần, đến rất nhiều thành phố, nhận được hàng trăm ngàn lần tiếng vỗ tay mà nhiều người cả đời phấn đấu cũng không thể có, tuổi trẻ của cô xán lạn đến mức có thể chọc mù đôi mắt của cô.

Lần đầu làm MC của giải thưởng âm nhạc của Dược Khang Hoa, cô không phải là nhân vật chính, chỉ là nền đứng cạnh ba bạn nhỏ khác, phụ trách giới thiệu các bạn nhỏ thi đấu. Rất nhiều chữ ở trên tấm thẻ cô không đọc được, cũng giả vờ cầm trên tay như người khác – cho dù tấm thẻ lớn hơn tay cô rất nhiều.

Điều thú vị là cô chưa bao giờ thấy căng thẳng, cho dù lần đầu nhìn thấy tấm màn đỏ trên sân khấu, hay tiếng ồn ào sau tấm màn sân khấu đó, hoặc là khán đài tối om. Có lẽ khi đó cô còn quá nhỏ, nhỏ đến mức không biết mặt mũi là cái gì, cho nên không sợ bị mất mặt mũi.

Đáng ra lần đấy chỉ trở thành một khúc nhạc dạo ngắn cho cuộc đời Chiêm Yến Phi, để khi lớn lên và nhớ lại, cô sẽ kinh ngạc vì mình từng làm MC trên sân khấu!

Nhưng ông trời lại ném cho cô một cảnh ô – lù không nên dụng vào.

Một chân cô vờ lên sân khấu nói rõ tên đơn vị bầu cử của người biểu diễn đàn organ tiếp theo, lúc đứng dưới ánh đèn sân khấu thì nghe thấy tiếng của người khác bảo, “Không phải bảo với mấy người là có đứa nhỏ ngày hôm nay không đến sao? Đồi người khác đi, sao còn bảo con bé nói tên đó ra vậy?”

Đầu óc của Chiêm Yến Phi trống rỗng. Cô đang định quay đầu tìm người nói câu đó thì nghe thấy tiếng nói bình tĩnh ở bên hậu trường vang lên.

“Tôi chỉ nói với cháu một câu, đừng nhìn sang đấy.”

“Người biểu diễn organ, vườn trẻ chính phủ, Lăng Tường Xuyên.”

Chiêm Yến Phi trấn tĩnh vô cùng, mắt cô nhìn về phía trước, giữ vững nụ cười của mình, dùng giọng nói non nớt để giới thiệu chương trình, “Người biểu diễn tiếp theo là Lăng Tường Xuyên đến từ vườn trẻ chính phủ, bạn ấy sẽ biểu diễn cho mọi người...”

Dừng lại một chút.

Giọng nói trong hậu trường vang lên, “Xuân giang hoa nguyệt dạ.”[1]

[1] Bài đàn được lấy từ bài thơ Xuân giang hoa nguyệt dạ (Đêm hoa trăng trên sông xuân) của Trương Nhược Hư.

Hán Việt: Xuân giang triêu thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triêu sinh.

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,

Hà xư xuân giang vô nguyệt minh.

Giang lưu uyển chuyển nhiều phương diện, nguyệt chiếu hoa lâm giai tự tiền.

Không lý lưu sương bất giác phi,

Đình thượng bạch sa khan bất kiến,

Giang thiên nhất sắc vô tiêm trần,
Hạo hạo không trung cô nguyệt luân.
Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt?
Giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân?
Nhân ảnh đại đại vô cùng dĩ,
Giang nguyệt niên niên chỉ tương tự.
Bất tri giang nguyệt đãi hà nhân,
Đàn kiến trường giang tổng lưu thủy.
Bạch vân nhất phiến khứ du du,
Thanh phong phổ biến bất thăng sầu.
Thủy gia kim dạ thiên chủ tử,
Hà xứ tương tư minh nguyệt lâu?
Khả liên lâu thượng nguyệt bồi hồi,
Ứng chiếu ly nhân trang kính đài.
Ngọc hộ liêm trung quyển bất khứ,
Đào y châm thượng phát hoàn lai.
Thử thời tượng vọng bất tương văn,
Nguyễn trực nguyệt hoa lưu chiếu quán.
Hồng nhạn trường phi quang bất độ,
Ngư long tiềm được thủy thành văn.
Tạc dạ nhàn đàm mộng lạc hoa,
Khả liên xuân bán bất hoàn gia.
Giang thủy lưu xuân khứ dục tận,
Giang đàm lạc nguyệt phục tây tà.
Tà nguyệt trăm trăm tàng hải vụ,
Kiệt Thạch, Tiêu Tương vô hạn lộ.
Bất tri thừa nguyệt kỷ nhân quy,
Lạc nguyệt dao tình mẫn giang thụ.
Bản dịch của Trần Trọng Kim:
Sông liền biển, nước xuân đầy dẫy
Trăng mọc cùng triều dậy trên khơi
Trăng theo muôn dặm nước trôi
Chỗ nào có nước mà trời không trăng?
Dòng sông lượn quanh rừng thom ngát
Trăng soi hoa trắng toát một màu
Trên không nào thấy sương đâu
Trăng phau bãi cát ngó hầu như không
Không mấy bụi trời sông một sắc
Một vầng trắng vằng vặc giữa trời
Trăng sông thấy trước là ai
Đầu tiên trăng mới soi người năm nao
Người sinh hóa kiếp nào cùng tận
Năm lại năm trăng vẫn thế hoài
Trăng sông nào biết soi ai
Dưới sông chỉ thấy nước trôi giữa dòng
Mình mây bạc mỏng lông đi mãi
Rừng phong xanh trên bãi gọi sầu

Thuyền ai lơ lững đêm thâu
Trong lầu mình nguyệt chỗ nào tương tư
Trên lầu nọ trăng như có ý
Vào đài trang trêu kẻ sinh ly
Trong rèm cuốn cũng không đi
Trên chày đập áo phôi thì vẫn nguyên
Mong nhau mãi mà tin bất mãi
Muốn theo trăng đi tới cạnh người
Nhạn bay trắng cứ đứng hoài
Cá rồng nổi lặn nước trôi thấy nào
Đêm trước thấy chiêm bao hoa rụng
Thương quê người chiếc bóng nửa xuân
Nước sông trôi hết xuân dần
Trăng sông cũng lặn xế lần sang tây
Trăng xế thấp chìm ngay xuống bể
Cách núi sông xa kẻ đường bao
Cõi trăng về ấy người nào
Cây sông trăng lặn nao nao mối tình.

Mình có search tìm bài dân bằng organ nhưng không có, bạn nghe hòa tấu tạm nhé: <https://www.youtube.com/watch?v=fO-LtHWjCwo>

“Độc tấu đàn organ, Xuân giang hoa nguyệt dạ.”

Cô không biết Xuân giang hoa nguyệt dạ là cái gì, cũng không nghe rõ nhưng vẫn nói theo giọng điệu cũ, gần như không ai nghe thấy sai lầm từ câu giới thiệu cả.

Tiếng vỗ tay vang lên, cô đi về phía hậu trường, đèn trên sân khấu tắt, chỉ để lại một ánh đèn sáng, công nhân viên ôm ghế và giá để đàn organ lên trên sân khấu chuẩn bị, Chiêm Yến Phi lướt qua cô bạn biểu diễn cột tóc sừng dê kia.

Cô hồ đồ ngẩng đầu nhìn gương mặt thà lòng và vui vẻ của mọi người, đột nhiên nghe thấy một giọng nói vang lên.

“Cô bé rất khéo léo trong giao tiếp, rất bình tĩnh. Nhưng lúc đi đứng cồng lưng, bước chân đứng bước lón như thế, phải đổi tật xấu này.”

Vẫn giọng nói nghiêm khắc lạnh nhạt như thế. Chủ nhân của giọng nói này là Trịnh Bắc Thanh, giáo viên ở cung thiếu nhi, 34 tuổi, chưa kết hôn, vào thời đấy, phụ nữ ở độ tuổi này chưa có chồng nghĩa là gái lỡ thì kì quái.

Gái lỡ thì nhìn cô từ trên cao xuống, kéo bím tóc đuôi ngựa của cô, “Ai cột cho bé đầu tóc này? Mẹ bé há? Sau này lên sân khấu đứng cột thấp như thế, cột tóc sừng dê ấy, như vậy khán giả mới có thể thấy được bộ dạng hoạt bát của đứa nhỏ từ bé.”

Chiêm Yến Phi ngơ ngác nhìn đi lạnh lùng đang búi tóc trước mặt.

Đi lạnh nhạt nhìn cô, một lát sau mới nở nụ cười nhạt, lộ ra nếp nhăn nơi khóe mắt.

“Tên gì?” Di hỏi.

“Chiêm Yến Phi.” Chiêm Yến Phi nói xong, đột nhiên chèn thêm một câu, “... Chiêm trong Chiêm Thiên Hữu, Yến trong chim én, Phi trong bay lượn.”

Đây là lời dạy của ba mẹ, nếu như có người lớn hỏi tên cô thì cứ trả lời như thế, dù cô không biết Chiêm Thiên Hữu là ai.

“Chiêm Yến Phi...”

Di hơi cau mày suy nghĩ gì đó, Chiêm Yến Phi đột nhiên sợ hãi, cô sợ mình nhớ sai lời dặn của ba mẹ?

Nhưng di ngồi xồm xuống ngay lập tức, nhìn vào mắt cô, mặt lạnh nhạt bảo, “Vậy gọi là Tiểu Yến Tử đi.”

Từ đấy, Chiêm Yến Phi trở thành Tiểu Yến Tử.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 5: Ngoại truyện 5: Chiêm Yến Phi (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Canh giờ”

“Tôi nay tới tới nhà cô tới nơi bờ sông á, cùng đường với cậu nên đi chung đi!”

Chiêm Yến Phi hồi phục tinh thần, công cuộc dọn vệ sinh đã đi vào thời khắc kết thúc, giáo viên đã cho bọn họ về, đám chị em của cô vui vẻ nháy nhót dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị đem đi trả, Thẩm Thanh có quan hệ rất tốt với cô đi tới kéo cô một cái, hẹn cô cùng đi về nhà chung.

“Nhà cô cậu ở đâu?”

“Cái khu tập thể đằng sau nhà cậu đấy, đi khoảng năm phút đồng hồ.” Thẩm Thanh nói xong, nhún vai, thất vọng nói thêm, “Tổ tông nhỏ nhà cô tớ gần đây làm tớ phiền kinh khủng, đứa nhỏ hay người lớn đều đáng ghét như nhau.”

Tất cả mọi người luôn thích tìm Chiêm Yến Phi để kể lể oán giận của mình, cô rất ôn hòa, lúc cười còn có lúm đồng tiền, bộ dạng hiền lành ảm áp, cho dù những lời nói ra chỉ mang tính chất an ủi nhưng lại khiến lòng của người nghe thấy thoải mái, đây mới là vấn đề quan trọng.

Cô nở nụ cười nhạt, hỏi tiếp, “Sao vậy? Khó chịu lắm à?”

Thẩm Thanh làm ra vẻ đắc ý, nghiêng đầu, rướn cái cổ lên, con mắt nhìn xuống, dùng lỗ mũi hếch về phía Chiêm Yến Phi, lúc đi còn hếch cái mông lên một cái.

“Thấy không? Đây là đức hạnh của thằng em họ nhà tớ đấy. Lúc cả nhà ăn cơm không ai nói gì, chỉ nghe cô chú tớ khen nó, nói văng nước miếng, nói liên tục cả tiếng đồng hồ, hận không thể dán một tờ giấy ‘Nhà nghệ thuật nhân dân’ lên gáy tổ tông nhỏ nhà họ rồi nhét lên bàn thờ thờ cúng ba nén nhang một ngày đấy!”

Thẩm Thanh nói chuyện rất nhanh, Chiêm Yến Phi cười nghiêng ngả không đứng được, cuối cùng mới nhớ mà hỏi thêm, “Nhưng mà cậu ta kiểu ngạo cái gì thế?”

“Nói tới thì tớ cảm thấy buồn cười vô lý ấy,” Thẩm Thanh nở nụ cười, “Cung thiếu nhi chọn người đi diễn, thằng nhóc đó được chọn làm người dẫn đầu hợp xướng nhi đồng của đoàn hợp xướng. Cậu biết đấy, trong đoàn hát hợp xướng nhi đồng, giọng nam đều giống như thái giám á, không chỉ mấy thằng nhóc, mà mấy đứa nhóc cả nam cả nữ sau khi huấn luyện xong đều giống như một cái khuôn in ra vậy, toàn bộ đều cùng một kiểu giọng. Có cái gì mà diễn cường chứ? Cứ làm như có tương lai rộng mở lắm không bằng? Cung thiếu nhi ở cái thành phố nhỏ của tụi mình thì được cái gì chứ, tớ nói thật ấy, chú tớ còn bảo cho thằng nhóc đó tham gia showbiz cơ – buồn cười!...”

Thẩm Thanh vẫn còn nà ná liên hồi, Chiêm Yến Phi ngăn người khi nghe hai câu ‘tương lai rộng mở’ và ‘showbiz’, hai cụm từ đó cứ như nam châm vậy, kéo lại những đoạn ký ức rơi rớt khắp nơi lại với nhau, chấp vá lại quá khứ nặng nề của cô.

“Đứa nhỏ này là hạt giống tốt, tương lai sáng rạng. Cũng có tiếng trong giới văn nghệ tỉnh, mấy đứa nhóc bình thường cũng thích con bé!”

Họ bạn đã từng biết đến Tiểu Yến Tử. Nhưng mà sau đó lại quên mất.

Chiêm Yến Phi chưa từng ‘vênh vang đắc ý’ như Thẩm Thanh diễn. Cô nhớ ba từng cổ vũ cô, “Ồ trong cái vòng này, không thể vội vàng làm cái gì được.” – Nhưng mà dù ba có nói thế nào cũng không làm mẹ hiểu ra. Chiêm Yến Phi không biết những người thân thích khác trong nhà mình có từng ở sau lưng nhà cô để oán thầm mấy lời nói liên hồi của mẹ hay không, câu nói của miệng của mẹ khi ấy là “Yến Yến nhà chúng tôi...” đã làm hỏng bao nhiêu trái tim của đứa nhỏ, cô vĩnh viễn không biết được.

Sau này khi lớn lên, đọc tạp chí, trong phần kỷ văn dị sự từng viết, mỗi khi Michael Jackson nhảy từ trên sân khấu xuống dưới tiếng hoan hô của mấy vạn người, ánh đèn tắt, khán giả rời khỏi khán phòng đều phải tiêm thuốc an thần để khôi phục tinh trạng. Cô không biết có bao nhiêu phần trăm sự thật trong chuyện này, nhưng có thể hiểu rằng – Đứng nơi được nhiều người vây quanh, cứ như đang đứng nơi trung tâm vũ trụ, được thành thần được cúng bái, nếu là cô, cô nghĩ mình cũng cần một liều thuốc an thần.

Cô cũng cần. Không phải tiêm vào cho cô, mà tiêm vào cho người mẹ không chấp nhận được sự thật con gái không thể xuất hiện trên sân khấu nữa.

Có lúc cô cũng nghĩ lung tung. Mẹ kiểu ngạo vì cô, hay là những câu nói như “Nhìn kia, đó là Tiểu Yến Tử, đó là người nhà của Tiểu Yến Tử phải không?” sau khi buổi biểu diễn kết thúc, cô không dám nghĩ sâu. Người làm con không bao giờ có tư cách để phỏng đoán chiều sâu và động cơ của tình mẹ.

“Chiêm Yến Phi?”

Cô lấy lại tinh thần, hơi lúng túng, không biết Thẩm Thanh nói đến đâu rồi.

“Lúc này tớ... hơi choáng đầu.” Cô giải thích lung tung.

“A, không sao chứ?” Thẩm Thanh ngạc nhiên, chạy tới kiểm tra, cô lắc tay liên tục, bảo không sao, ổn rồi.

“Cậu nói tới đau đầu tớ mới nhớ ra một chuyện. Thật ra tổ tông nhỏ nhà cô tớ có thể làm dẫn đầu cũng do nhà cô ấy bỏ không ít tiền ra nịnh nọt giáo viên nơi cung thiếu nhi. Chú tớ không đưa tiền trực tiếp, mà gửi cho thầy Lý cô Trịnh gì đấy của đoàn hợp xướng kia không ít đồ đạc, có khi còn mời đi ăn cơm, có tớ lâu lâu cũng đến đưa quà cáp, nhà tớ cũng hay nói chuyện, có lần nghe được, cô Trịnh bên đấy bị đau đầu, đi tới bệnh viện cô tớ kiểm tra không mất tiền...”

Chiêm Yến Phi cảm thấy lạnh lẽo. Thành phố phương Bắc nhỏ bé này đã chuyển sang ngày đông lạnh, mang theo gió thu cuối tháng mười, cô nắm chặt quần áo, bình tĩnh bình luận lúc Thẩm Thanh đang nghi ngại thờ đốc, “Xấu thật. Nhưng mà đó cũng là đồ cúng mà cô chú cậu tự nguyện bỏ ra.”

“Còn không phải à!” Thẩm Thanh thấy có người chung chí hướng, lập tức kể cho cô biết mấy tấm màn đen ở cung thiếu nhi. Chiêm Yến Phi vừa nghe vừa cúi đầu cười, khóe miệng của cô hơi xệ xuống.

Không biết cô Trịnh này có phải cô Trịnh kia không.

“Cung thiếu nhi còn có mấy cô Trịnh chứ?”

Cứ như vừa mở mắt thì thấy ông cụ trong phòng thu âm, nhú mày đặt câu hỏi.

Sau lần biểu diễn đầu tiên, Trịnh Bắc Thanh đề lại số điện thoại của cô, đưa cho ba của Chiêm Yến Phi, “Nếu như muốn đứa nhỏ có tương lai thì giao cho cô ấy.”

Người nhiệt huyết nhất là mẹ, người không đi xem buổi diễn. Bà gọi cho đối phương, nói chuyện làm nhảm nhưng cũng có chút câu nệ, giọng nói lạnh nhạt ở đầu dây bên kia làm bà không thể giữ được nụ cười trên môi, lúc cúp điện thoại thì mắng to nửa tiếng, sau đó kéo cô đến cung thiếu nhi.

Không biết họ tên thật của đối phương, không biết ngành chính, chỉ biết họ Trịnh, là nữ. Cười hỏi ông lão bảo vệ, “Cung thiếu nhi chúng ta có cô giáo nào họ Trịnh không ạ?”, sau đó nhận lại nụ cười khinh thường của ông lão.

Cung thiếu nhi có mấy cô Trịnh chứ?

Chiêm Yến Phi không hiểu giọng điệu phức tạp này, sợ hãi ở cạnh hỏi, thế rồi cuộc... có mấy người ạ?

Ông lão cười ha ha, xem ra cô bé còn đáng yêu hơn người lúc này.

“Đứa nhóc ngốc...” Ông ngừng đầu nhìn mẹ của Chiêm Yến Phi một cái, thay đổi vẻ mặt khó chịu, “Phòng thứ hai từ cầu thang đi lên.”

Mẹ giận vô cùng, không thêm nói cảm ơn mà kéo Chiêm Yến Phi đi luôn.

Đằng sau cánh cửa vang lên giọng nói lạnh lùng, “Mời vào.” Làm Chiêm Yến Phi nhớ lại gương mặt lạnh lùng kia.

Nói rõ ý đồ tới, Trịnh Bắc Thanh cũng không nói vòng vèo, đưa các hạng mục phụ đạo của việc làm MC đoàn hợp xướng cho mẹ Chiêm Yến Phi, “Đây là các chương trình học cơ sở, vì tốt cho đứa nhỏ, nếu không nắm vững cơ bản thì sẽ không thể phát triển hơn được.”

Mẹ bị dọa tới sững người, gật đầu như gà gật, sau đó bị học phí của các chương trình bồi dưỡng tố chất này làm phân vân, đang phân vân cô nên ‘đầu tư dạy dỗ’ hay không thì thấy Chiêm Yến Phi ngây thơ hỏi, cô ơi, phát triển hơn là gì ạ?

Mẹ đánh lên tay cô một cái, bảo cô im miệng, Trịnh Bắc Thanh hơi nhíech môi, nở nụ cười qua loa cứ như lười trả lời câu hỏi đơn giản này, vấn đề chỉ đứa nhỏ mới không hiểu.

Nhiều năm sau, Chiêm Yến Phi không chắc mình có từng hỏi câu này chưa. Đây là nghi vấn ban đầu của cô, cũng là kết cục cuối cùng.

Người lớn cũng là kẻ lừa đảo.

Có thể bọn họ không thừa nhận điều đấy. Bọn họ sẽ nói, không có ‘phát triển hơn’, không phải bọn họ nói dối, chỉ có thể trách bản thân không thể thành công.

Mẹ và nhà thương lượng với ba trong căn phòng đóng cửa rất lâu, trong thời gian đó cũng cãi nhau mấy trận, cuối cùng quyết tâm dùng tiền để cho Chiêm Yến Phi đi học làm MC.

Từ cách đứng, về mặt tất ngữ điệu ngữ âm, tốc độ nói rồi biểu cảm thế nào, Chiêm Yến Phi không thể học được kiểu trăm bông du dương khuếch đại kia, mặc dù giáo viên dạy cho rằng lần điệu kia ‘sinh động và tình cảm’. Cô quá nhỏ, không có ai nghiêm khắc bắt cô đọc một đoạn từ xấu chuỗi dài dòng, cô cũng vui về tới ngồi xem, xem những đứa nhỏ chơi chơi kia muốn thử. Nhưng thời gian đó cô thật sự rất may mắn, lúc đài truyền hình đến chọn MC cho chương trình [Cô bé quảng khăn đỏ], cô trở thành người may mắn – nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ muốn tìm một đứa nhỏ bốn hoặc năm tuổi, mà cô vừa đúng năm tuổi, chỉ có cô thôi.

Cho đến khi lên sơ trung, có một hôm học được từ mới trong tiết ngữ văn, cô mới phân biệt rõ một từ, cảm thấy đọc rất quen, lúc này mới nhớ tới, lần đầu cô đi diễn, cái từ mà đạo diễn cười hi hi để nói với biểu hiện ngốc nghếch ngu dân của cô lúc đó mang hàm nghĩa gì.

Ngọc thô chưa mài dũa.

Đáng tiếc, khi đó cô không biết người ta đang khen mình, nếu không cô sẽ rung đùi đắc ý chứ không phải tự ti vì không thể làm tốt bằng hai MC nhỏ tuổi còn lại.

Trương Ái Linh từng bảo, nổi tiếng phải nổi tiếng đúng thời.

Nếu quá muộn thì sẽ không vui vẻ như thế nữa.

Chiêm Yến Phi cũng có chút tiếc nuối.

Cũng không thể tới quá sớm.

Sớm đến mức không biết danh lợi là gì, cũng không thể hiểu vui vẻ là gì.

Cô là khách quen của đài truyền hình, lúc ra cửa sẽ có đi ở phòng thu gạt đầu chào cô và mẹ, khi đó mẹ sẽ đứng thẳng eo, bà luôn là nhân vật đề tài trong bàn cơm lúc cả nhà họp mặt, lúc ăn cơm ở quán cơm xong, mọi người sẽ đến karaoke, sau đó người lớn sẽ bảo cô cầm microphone để làm MC bữa tiệc, hát mua vui. Lúc cô còn nhỏ cũng có lịch trình, mỗi tuần sẽ đi quay chương trình ở đài truyền hình bốn buổi, diễn xuất đủ thứ, diễn tập các buổi dạ hội, tới thứ sáu phải đến cung thiếu nhi học làm MC và đọc biểu cảm. .

Lúc mọi người khen cô, chỉ có mỗi Trịnh Bắc Thanh không cho cô sắc mặt tốt, vẫn lạnh lùng như trước, vẫn đối xử với cô bình đẳng như thế, có khi cũng nở một nụ cười kì dị. Mỗi khi cô tham gia hoạt động nào đó, sẽ luôn bị Trịnh Bắc Thanh tìm nói chuyện riêng một lát, nói cho cô biết, không thể cong lưng, tốc độ nói phải vừa phải, không được nháy mắt quá nhiều, không được để lộ tiếng thở. .

Cô nói tới đâu, Chiêm Yến Phi sẽ gạt đầu tới đó, ngoan ngoãn chỉnh sửa.

Niềm vui lớn nhất không phải trở thành một ngôi sao nhỏ nổi tiếng. Mà có một ngày, cô Trịnh hơi hột nói, tạm ổn, còn nghe thấy tiếng thở, sửa lại một chút, đừng kiêu ngạo.

Cô vui vẻ cả ngày.

Có lúc cũng bị chê trách, nghe người lớn bảo cô không có bản lĩnh gì, bởi vì, “Đi cửa sau!”

Bảo cô đi cửa sau để vào đài truyền hình, đi cửa sau để vào trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm, đi cửa sau để làm trung đội trưởng. .

Cô cảm thấy tủi thân, muốn cãi nhau với người ta, cô dựa vào bản thân mình – nhưng nghĩ lại, có thể đi cửa sau cũng không phải chuyện gì xấu, hình như còn rất vinh quang, thôi thì để họ hiểu nhầm cũng được.

Đồ kỵ, toàn là đồ kỵ. Chiêm Yến Phi học bộ dạng thẳng người của mẹ mình.

Sau này khi lớn lên, có một lần cảm nhận được niềm vui do sự nổi tiếng mang đến. So với việc không thấy khán giả sau khi kết thúc, các bạn trong lớp chen chúc và thường xuyên vây quanh cô rất chân thật, thấy rõ chưa, lúc nào cũng có nhiều người xúm quanh cô. Chiêm Yến Phi nhớ lời dạy của ba, không được kiêu căng cũng không được vội vàng, không được ý thế hiếp người, thậm chí không được ngẩng cao đầu quá mức, phải làm người hiền lành. Cô dùng giọng nói ‘không có gì ghê gớm’ để kể chuyện lý thú khi quay chương trình ở đài truyền hình, lúc học được một nửa, sẽ đi ra ngoài lớp do giáo viên phụ trách đội gọi trong ánh mắt hâm mộ của cả lớp, được mọi người yêu thích, được mọi người bàn tán.

Nhưng khi lớn lên, Chiêm Yến Phi rất ít khi nhớ lại thời gian tốt đẹp này.

Bởi vì cô biết kết thúc. Cứ như xem phim vậy, nếu như khán giả thấy được thời khắc huy hoàng và đắc ý của nhân vật chính ở đầu phim, thì ngay hai phần ba sẽ biết người này gặp chuyện xui, sau đó bắt đầu thời kì thảm họa, cuối cùng sẽ chào đón kết thúc xoay chuyển.

Chiêm Yến Phi không thể nào chìm đắm trong hồi ức này, sự vui sướng đó bị đè ép xuống.

Năm tháng giống như hai mặt giấy, cô muốn rời khỏi những nỗi đau thì phải buông bỏ những vui sướng kia.

“Đứng rồi, có anh chị khóa trên đậu trường đại học Phục Đán [1]hỏi năm ngoái về tọa đàm đấy, cậu có đi nghe không? Thứ sáu tuần này.”

[1] *Đại học Phục Đán: là một đại học có trụ sở tại Thượng Hải, Trung Quốc, thành lập năm 1905 không lâu trước khi nhà Thanh sụp đổ, đại học Phục Đán là một trong những đại học hiện đại đầu tiên của Trung Quốc, đến bây giờ vẫn là một trường đại học hàng đầu.*

Không biết Thẩm Thanh kết thúc những lời phê phán em họ mình từ hồi nào, cô bạn đã chuyển sang chủ đề khác.

“Tớ nghĩ chúng ta không đậu nổi Phục Đán đâu.” Chiêm Yến Phi thở dài.

“Nghĩ nghĩ cái gì? Cho dù đám ‘trâu bò’ của Chấn Hoa cũng có người đậu mấy trường đại học tệ hại đấy thôi, vương hầu tướng tướng trừ hữu chúng hồ [2]?” Thẩm Thanh vênh mặt giống cậu em họ nhà cô bạn.

[2] *Đây là một câu danh ngôn trong sử kí của Tư Mã Thiên.*

Vương hầu tướng tướng trừ hữu chúng hồ! (Trần Thiệp thế gia) – Dịch tạm: Vương, hầu, tướng, tướng, há cứ phải là con dòng cháu giống?

Chiêm Yến Phi đột nhiên ngẩn người.

Lúc tốt nghiệp tiểu học, trong buổi lễ cuối cùng, cô và Dư Châu Châu ôm nhau nói lời tạm biệt sau sân khấu.

Bọn họ không thể học ở những trường tốt như trường trung học trực thuộc đại học sư phạm hay trường số tám, phải học những trường tệ hơn, nói đúng ra là bị đánh về nguyên hình.

Cô tiếc nuối nói với đôi phương rằng, tiếc là cậu không thể học ở trường trung học trực thuộc đại học sư phạm.

Dư Châu Châu là một cô bé thông minh và chói mắt vô cùng.

Nhưng Dư Châu Châu luôn có suy nghĩ kì lạ nhìn cô, lắc đầu bảo, “Có gì tiếc cơ chứ?”

Cô vĩnh viễn nhớ đến ánh mắt sáng rực của cô bạn trước mặt mình năm đó, trong đôi mắt ấy cứ như có hai ngọn lửa nóng bỏng vô tận, tràn ngập sự hi vọng mà cô không thể hiểu được.

“Đầu phải cứ học ở trung học trực thuộc đại học sư phạm thì mới có tương lai sáng lạn chứ? Có gì đặc biệt cơ chứ?”

Chiêm Yến Phi thất vọng trong lòng, vỗ vai cô bạn bảo, “Tớ tin cậu.”

Đôi cánh của chim én nhỏ [3] đã phải đóng lại, chỉ còn giấc mơ khác biệt mà người khác không buông tay. Cô tiếc rằng mình không còn cảm xúc mãnh liệt như trước kia, bởi vì đã trải qua cuộc sống luân hồi của lòng người thay đổi.

[3] Đây là cách chơi chữ, Tiểu Yến Tử là con chim én nhỏ, mà chim thì sẽ có cánh. Chiêm Yến Phi trước kia có nghệ danh là Tiểu Yến Tử, vậy nên ý đôi cánh của chim én đóng lại nghĩa là tương lai của Chiêm Yến Phi cũng ngừng lại lúc đấy rồi.

Tuổi thơ của Chiêm Yến Phi thật sự rất tàn khốc.

Nhờ lại năm đó khi cô đang có tương lai sáng lạn, cô và Dư Châu Châu ngồi sống vai ở sau sân khấu lớn để đợi tới lượt mình thì cô bạn kia đột nhiên hỏi cô rằng, Chiêm Yến Phi, sau này khi lớn lên, cậu muốn làm gì?

Cô bạn hỏi cô một vấn đề chưa ai từng hỏi cô cả.

Mọi người thường sẽ bỏ qua việc hỏi cô mà trực tiếp cười bảo, sau này Tiểu Yến Tử có thể vào đài truyền hình làm, làm một minh tinh nổi tiếng, sau đó tham gia các chương trình cuối năm.

Giống như cô Trịnh từng nói, phát triển lớn.

Chiêm Yến Phi cũng từng nghĩ đến điều này, dù sao đứa trẻ nào cũng có kiểu ngao be bé trong người, có một chút hư vinh chưa từng bị lộ ra ngoài. Cô thích chụp ảnh chung với các ca sĩ tình, thích được các lãnh đạo đứng trên cao cầm tay mình trước mặt nhiều người. Còn những cái cao cả như lý tưởng thì cô chưa từng nghĩ tới.

Cô dần lớn lên, dần bước lên sân khấu cả nước. Cô trở thành thư kí của các buổi lễ thanh thiếu niên toàn quốc – đương nhiên có rất nhiều thư kí.

Thì ra Trung Quốc có rất nhiều đứa trẻ như cô, Trương Tam mỗ coi cha mẹ dù làm việc ngoài giờ nhưng vẫn đứng trong top mười thành viên gương mẫu của đội thiếu niên tiên phong làm cảm động mọi người khắp cả nước Trung Quốc, Lý Tử mỗ gia thế giàu có lâu đời đã từng nói chuyện với đại sứ nước Mỹ, Vương Ngủ Tô được nhận giải người mới tốt nhất.

Cô thật sự không là cái gì cả.

Một con cóc ngồi đây giếng nhưng lại có ước mơ quá lớn, đó là một cái tội.

Từ đó về sau, mỗi khi người khác khen cô sau này là minh tinh thì cô sẽ cúi đầu.

Lần này là khiêm tốn thật.

Cho nên khi nghe Dư Châu Châu hỏi, Chiêm Yến Phi nghĩ nát óc cũng không tìm ra được đáp án.

Một đứa nhỏ thì có ánh mắt xa cỡ nào chứ?

Chiêm Yến Phi lại thấy rõ sương mù trong cảnh phồn hoa như gắm trước mắt mình.

Cô bắt đầu lo lắng, ánh sáng như này có thể chiếu rọi trong bao lâu?

Đúng là không lâu thật.

Chương trình [Cô bé quảng khăn đỏ] thay đổi. Ba MC đều lớn hết rồi. Cô nổi mụn trong một đêm, vóc người của cô cũng nở nang hơn, không thể bước trên con đường đáng yêu nữa rồi. Ngôi sao nhỏ tuổi phải bị bấm đáng yêu, thiếu nữ thì phải thanh tú thon gầy, nhưng họ lại không cho Chiêm Yến Phi thời gian để chuyển biến.

Chiêm Yến Phi cảm cực gồm xóa mọi thứ, cô dùng sức xóa hết dấu vết có liên quan tới khoảng thời gian đó trong trí nhớ của mình. Cô trở nên khiêm tốn hòa âm, các bạn học lại thường xuyên cười trên nỗi đau của cô. Các giáo viên thì trở mặt còn nhanh hơn cách lật sách, bọn họ như trở thành Gia Cát Lượng có tầm nhìn xa trông rộng, “Tôi đã nói em tiếp tục như vậy là không ổn.” – những lời khen cô có tương lai sáng lạn trước kia là lời nói dối hết à?

Nhưng mà điều làm cô không chấp nhận được là sự thay đổi của mẹ mình.

Cô không còn nghe thấy câu nói “Yến Yến nhà chúng tôi...”, mẹ nhìn mặt cô cứ như cô là đứa nhỏ vô dụng trước kia.

“Mây cũng giống như ba mây vậy, đúng là người nhà họ Chiêm!”

Lúc đó cô ngoan ngoãn thừa nhận mọi thứ như hồi bé, giống như lúc cô chịu đựng năm đó mà nhất được kỳ ngộ vậy. Chẳng qua có rất nhiều chuyện cô không nghĩ tới nhưng không có nghĩa là cô quên.

Đoạn cuối của kí ức này dù có xóa kiểu nào cũng không xóa hết, rõ mồn một như mới xảy ra ngày hôm qua.

Cô ngồi trong nhà hát nhỏ, Trịnh Bác Thanh đang chỉ cho mấy đứa nhỏ cách xâu chuỗi chữ. Ngày hôm sau là buổi biểu diễn hàng năm của cung thiếu nhi. Chiêm Yến Phi bị mẹ ép tới hỏi cô Trịnh có thể cho cô tham gia hoạt động ở trường trung học trực thuộc đại học sư phạm hay không – “Cứ như năm đó cô ta đã đưa con vào trường tiểu học trực thuộc đại học sư phạm vậy, dù sao hai người cũng từng là cô trò cơ mà, sao có thể từ mặt không giúp con được!”

Thật ra mẹ biết là không thể. Mẹ không xuất hiện vì sợ Trịnh Bác Thanh đòi quà của mình.

Cho nên Chiêm Yến Phi ngồi một mình ở hàng cuối, Trịnh Bác Thanh thấy cô, nói với cô, tự tìm một chỗ ngồi xem, cô đang bận.

Cô mỉm cười nhìn đám nhỏ xung quanh, mỗi người đều mang về mặt ‘Tui quan trọng nhất’, vênh mặt, kiểu ngao bước vào ‘giới showbiz’.

Cứ như ngẩng đầu lên là thấy ánh sáng vạn trượng trước mắt.

Chiêm Yến Phi cười cười, nước mắt chảy khỏi khóe mắt, nóng bỏng.

Nhà hát lạnh hơn một chút. Cô không biết mình ngồi bao lâu, cuối cùng diễn viên diễn tập cũng ít dần, Trịnh Bác Thanh cúi người dọn dẹp đạo cụ trên sân khấu, chuẩn bị đi về.

“Cô giáo.”

Cô đi tới, nhỏ giọng gọi, không ai trên sân khấu để ý một ngôi sao nhỏ tuổi hết thời như cô.

Trịnh Bác Thanh quay đầu, gương mặt vẫn lạnh như trước.

Người này đã từng dùng giọng nói lạnh lùng nói với cô rằng, “Vậy gọi là Tiểu Yến Tử đi.”

Cái tên gọi này vẫn còn đấy, nhưng nó không còn thuộc về cô nữa rồi.

“Em tìm tôi có chuyện gì?”

Chiêm Yến Phi thông dong lắc đầu một cái.

“Không có chuyện gì. Không có chuyện gì cả. Cô giáo, em chỉ muốn nói lời tạm biệt với cô.”

Trịnh Bắc Thanh lúc này mới chịu nhìn thẳng vào cô, trợn to hai mắt đầy kinh ngạc, nhìn Chiêm Yến Phi cong người 90 độ với mình.

“Em, đứa nhỏ này....”

Nhưng không nói tiếp. Trịnh Bắc Thanh nhìn khán đài đen kịt một hồi, nở nụ cười dịu dàng với cô.

“Chiêm Yến Phi, học cho tốt vào.”

Cô dùng ánh mắt ra hiệu nhìn xung quanh, nói, “Những thứ dẫn vật người này chỉ là hư vô mà thôi. Tương lai quan trọng, em đã lớn rồi, học tập mới là quan trọng nhất.”

Cuối cùng Trịnh Trọng nói, “Cho nên phải học tốt vào.”

Cuối cùng cô giáo cũng nói lời thật. Liên quan đến tương lai sáng lạn, phát triển to lớn sau này.

Cô nói, những thứ này đều là hư vô. Chiêm Yến Phi biết mình nên cảm ơn lời dạy dỗ và căn dặn của cô giáo, nhưng lúc đó, cô run người, cố gắng kiềm chế mình mới không xông lên tát cho cô giáo một bạt tai.

Cô chỉ là một đứa trẻ vô tội. Sao bọn họ lại đối xử với cô như vậy?

Chiêm Yến Phi lau nhẹ gương mặt mình, lòng bàn tay lạnh lạnh, toàn lòng bàn tay là nước mắt.

Thẩm Thanh đứng ở cạnh thất kinh. Cô bạn hỏi Chiêm Yến Phi “Cậu muốn thi trường nào, muốn làm gì” – không ngờ cô bạn tốt tính này lại nhìn cô ngẩn người, sau đó chảy nước mắt.

“Chiêm Yến Phi? Chiêm Yến Phi? Cậu sao thế? Sao cậu lại khóc ——”

Chiêm Yến Phi vẫy vẫy tay, nở nụ cười.

“... Không, không, chỉ nhớ một số chuyện cũ thôi.”

Cô hít hít mũi, lớn tiếng nói.

“Tớ muốn thi trường sư phạm, làm một giáo viên chân chính.”

Thẩm Thanh nhìn cô với ánh mắt hồi dò, Chiêm Yến Phi trước mắt không giống với Chiêm Yến Phi ngày thường, trên người tản ra ánh sáng mà cô bạn chưa từng thấy, cứ như một đóa hoa tỏa hương tỏa sáng trong hàng vạn người.

“Tớ muốn làm một giáo viên chân chính, làm một người mẹ thật sự.”

Cô nói lại lần nữa.

Đây là lời cam kết với những đứa bé trong tương lai.

Như vậy, cô mới có thể đem tất cả tình yêu và tôn trọng cô chưa từng nhận được giành cho đứa bé đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 6: Ngoại truyện 6: Thẩm Dương (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Ngoài núi có núi, ngoài người có người”

Thẩm Dương ngồi trên vị trí phó lái, ngoài đầu lại thì thấy một nhóm bạn học nam nữ đang lúi ra lúi rúi ngoài cửa xe, trông bọn họ có vẻ đã say rồi, lớp phó nắm đó cổ hết sức kêu mọi người lên xe nhưng không ai nghe hẳn.

“Tớ nói này, cậu,” Cậu bạn ngồi ở vị trí lái xe có giọng nói rất trầm, trong xe thoang thoang mùi rượu, Thẩm Dương đột nhiên nhớ tới một từ năm đó cô đọc mãi vẫn không hiểu, “Chếch choáng.”

“Cái gì?” Cô không nhìn hẳn, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, giống như đang nhìn bảng đen năm đó.

“Tớ hỏi cậu,” Hắn đưa tay khoát lên bả vai cô, sau đó nắm cầm cô, hô hấp nóng bỏng phả lên mặt cô.

Thẩm Dương trợn mắt kinh ngạc, cô sống hai mươi mấy năm nhưng chưa ai dám làm vậy với cô.

“Tớ hỏi cậu, cậu bây giờ có cảm thấy hối hận hay không? Dù chỉ một chút.”

Bọn họ đều hỏi như thế. Tất cả mọi người.

Thẩm Dương, cậu đã từng thấy hối hận hay chưa?

Thẩm Dương, cậu là người cố gắng nhất trong mọi người.

Thẩm Dương, cậu có phải chưa từng đi chơi như thế này?

Thẩm Dương, có phải ngay cả mơ cũng đang học không?

Thẩm Dương...

Thẩm Dương biết bọn họ muốn nói cái gì. Thẩm Dương, thiên tài dựa vào 99% mồ hôi và 1% linh cảm, cậu bảo, cậu đã làm được tới mức này sao cuộc đời vẫn luôn khiến cậu trở thành một người tầm thường?

Thẩm Dương, cậu thi trung khảo không tốt, gần hôn bước vào trường cấp ba bình thường, liều mạng ba năm cấp ba nhưng vẫn học đại học địa phương. Thẩm Dương, cậu có oán hận chưa? Nếu biết trước như thế thì có hưởng thụ tuổi trẻ vui vẻ không? Thẩm Dương, cậu có hối hận không?

Thẩm Dương, cậu có hối hận không?

“Tớ chưa từng hối hận.” Cô nhỏ giọng nói, giọng nói bình thản không chút tức giận.

Cậu bạn trước mắt không còn cột nhà và lời thôi như hồi sơ trung nữa, quần áo thẳng thớm, lái chiếc BMW X5 của mình tới tham gia buổi họp lớp. Thẩm Dương thấy được phép thuật thần kì của thời gian trên người mọi người, chỉ có bản thân cô cứ như vẫn đang đứng im một chỗ trong năm tháng.

Cô đang học nghiên cứu sinh, cho nên cô là người duy nhất mang balo trong nhóm bạn học nữ. gương mặt vẫn không son phấn nào, vẫn mái tóc đuôi ngựa không thay đổi mười mấy năm, áo khoác màu xanh lam, không mang kính mắt, chỉ đội một cái mũ trắng, người gầy gò mặt lạnh nhạt.

Trong phòng riêng lớn nhất của quán ăn, các bạn học sơ trung đều tới đủ 40 người, đủ các thể loại người, phân tán khắp các giai tầng trong xã hội, vui vẻ uống bia, cô vẫn ngồi im lặng trong một góc tối.

Thậm chí ngay cả bản thân cô cũng không biết lý do tại sao cô tới tham gia buổi họp lớp này. Từ khi tốt nghiệp đến giờ, cô chưa từng xuất hiện.

Cô lẽ là câu nói “Nếu học nữa sẽ ngu đó, dù sao học cũng như thế, ra ngoài làm quen với mấy người bạn để kiếm nhân mạch thi hay hơn, muốn ở trường mãi đến già à?” – Cô không thể phản bác. Cô đã không còn sức lực và tư cách để phản kháng.

Cho dù cô chưa từng chịu thua.

Nhưng cô biết, cho dù lời nói khó nghe nhưng có lý. Cô đứng là nên ra ngoài nhìn thế giới bên ngoài, ba mẹ cô già rồi, con đường nhỏ chật hẹp có thể thay đổi tương lai kia đã nhỏ đến mức không thể thấy tương lai, cho nên, cô hẳn nên dừng lại, nhìn người khác.

“Cậu còn nhớ tớ là ai không?”

Cậu bạn nam nghe thấy câu “Không hối hận” hỏi hột của Thẩm Dương đập tay lên vô lăng, móc gói thuốc lá ra, sau đó nghĩ gì đó, nhét lại vào trong túi.

“Cậu biết tớ hỏi chuyện gì không mà nói cậu không hối hận?”

Trong nhóm người đến buổi họp lớp này có bốn người đi xe riêng của mình, cho nên khi ăn cơm xong mọi người đã thương lượng với nhau, các bạn học nữ ngồi xe, các bạn nam lái xe mình, đồng thời đến KTV lớn nhất để hát. Thẩm Dương đi ra ngoài từ sớm, đứng ở cửa nói mật, đám bạn học nam nữ ở đằng sau xưng anh gọi em lằng nhằng, mọi người uống đến mức mặt đỏ bừng bừng, chỉ có mình cô lẻ loi đứng ở cạnh.

Cứ như một đóa hoa tuyết trong thành phố phương Bắc này.

“Thẩm Dương!” Cô ngừng đầu lên, có một bạn học nam trong bộ tộc xe gọi cô, cô ngẩn người, đi tới.

Vốn định ngồi sau nhưng lại bị hất nhét vào vị trí phó lái. Hắn cũng leo lên xe ngồi, đóng cửa xe ngăn lại tiếng cười nói dưới đèn nê- ông đỏ ở ngoài.

Mớ máy sưởi rất ấm, cô nói tiếng cảm ơn.

Bạn học nam này rất lạ, nhưng cô có chút ấn tượng. Trong kí ức, người này là một cậu bạn thích đánh nhau – là một bạn học ngồi ở hàng cuối, lớn lên không khác trước kia, tính cách thì có chút thay đổi.

Sau đó hắn đột nhiên hỏi cô, Thẩm Dương, cậu có hối hận không.

Thẩm Dương lúng túng cười, “Tớ nhớ cậu.”

Nếu trước kia cô sẽ lạnh mặt không để ý mấy câu ép hỏi hung hăng rồi.

“Thật à?” Giọng nói của hắn trở nên vô lại, “Thế cậu nói tớ nghe, tớ là ai?”

Thẩm Dương ngậm họng.

Cậu bạn như đã biết trước điều này, cười ha ha, vừa cười vừa vỗ vô lăng, sau đó chỉ vào mũi mình, lớn tiếng bảo:

“Tớ sẽ nói cho cậu nghe một lần. Diệp Từ, Diệp trong éch ngồi đây giống, Từ trong nhân ngoại hữu nhân.” [1]

[1] Chữ Diệp viết như này “ 叶 ” còn câu éch ngồi đây giống viết “ 叶障目 “. Tương tự, chữ Từ viết “ 从 ” có chữ nhân (người) “ 人 ”.

Thẩm Dương rất muốn cười khi nghe cậu bạn không có văn hóa nhiều năm này nói hai câu thành ngữ cổ quái đó. Nhưng lại không xứng đôi, không giống như năm đó.

Năm đó, cậu ở trước mặt cô giới thiệu, nhưng ngay cả cái câu “Éch ngồi đây giống” còn không nói hết.

Năm đó. Có từng nhớ tới năm đó.

Thẩm Dương nở nụ cười từ giễu, những năm đó của cô rất giống nhau. Học tập, cuộc thi, ngủ. Ngày ngày năm năm. Cứ như không có chuyện gì đáng nhớ nên cũng không biết quên cái gì.

Ngay lúc đó, hồi ức lăm ta lăm tằm phả vào mặt cô, cứ như một chiếc lá che lấy đôi mắt của cô.

Nếu như hỏi Thẩm Dương ấn tượng về hai chữ “tuổi thơ” thì hẳn là hình ảnh trước không thôn sau không quán. [2]

[2] Câu này mang hai nghĩa. Một nghĩa là chỉ ở xa làng xa quán, ăn ở bất tiện. Nghĩa khác là tình huống khó xử.

Cô ngồi sau xe đạp của ba, trời đầy mây, nắng nóng, chim yến bay thấp.

Ba đạp rất nhanh, bởi vì bọn họ không mang ô. Thẩm Dương hơi buồn ngủ, úp mặt lên lưng ba, mí mắt nặng nề.

“Duong Duong? Đừng ngủ nhé!”

Cô dạ một tiếng, mấy giây sau, mí mắt của cô díp lại.

“Duong Duong? Đừng ngủ nhé!”

Cứ nửa phút ba lại nhắc một lần, tiếng dạ của cô ngày càng nhỏ nhưng vẫn không ngủ. Cô biết ba sợ cô ngủ rồi ‘lỡ chân’ đụng vào bánh xe đạp, sau đó bị rách da.

“Duong Duong, đừng ngủ, con xem đây là đâu nào? Công viên Bắc Giang. Tết thiếu nhi sắp tới ba mẹ đưa con tới công viên Bắc Giang chơi nhé?”

Cô cố gắng mở mắt ra, bên trái con đường là cửa lớn của công viên Bắc Giang. Cửa lớn được thiết kế kiểu cổng vòm được chạm khắc màu xanh lam, bên trái bên phải là con chó lớn trong phim hoạt hình, cao hơn thường thường một chút, đang lễ lười với cô.

“Được ạ!” Cô cười, đột nhiên không thấy buồn ngủ nữa.

Sau đó ba mẹ cô vẫn không có thời gian đưa cô đi công viên Bắc Giang chơi. Lần đầu cô bước vào cửa lớn công viên Bắc Giang là lúc chơi xuân do trường tổ chức. Khi bé cô đã từng tưởng tượng hình ảnh cô và ba mẹ chụp ảnh chung bên cạnh con chó lớn, nhưng lúc đứng trước cửa cô lại phát hiện hai con chó lớn đã bị đổi thành một loạt chậu hoa lan hồ điệp.

Thẩm Dương và các bạn tập hợp trước cửa công viên Bắc Giang, nhìn cửa lớn đã lâu không thấy, đột nhiên cảm thấy có chút buồn tủi, nhớ đến lời hứa không được thực hiện kia, gương mặt lộ vẻ không cam lòng, cứ như một đứa nhỏ mười tuổi.

Nhưng cô rất ngoan, không vì chuyện này mà khóc nháo với ba mẹ.

Sau khi lớn lên, cô có nhớ lại và thương tiếc cho bản thân, Thẩm Dương có chút nuối tiếc, có phải cô hiểu chuyện sớm quá không?

Nhưng quá trình từ đơn thuần tới phức tạp không thể đảo ngược lại được, cô không có lựa chọn khác.

Thẩm Dương nhớ đến lần gặp Dư Châu Châu ở tiệm sách trong thành phố vào ngày hè năm đó, lúc đó bọn họ đang kiểm bộ tổng hợp đề thi nhiều năm qua.

Tiệm sách đó có không ít sách hay, giá cả lại vừa phải. Nếu như hỏi hoạt động giải trí của Thẩm Dương năm đó là gì, đáp án có lẽ là ngồi trên xe bus một tiếng đồng hồ để đi dạo nhà sách đó cả một buổi chiều. Cô chìm trong biển sách mênh mông, quên mất mục tiêu cô đã định trước và tương lai dài dòng không có kết thúc của mình.

Cô đến muộn hơn Dư Châu Châu một bước, chủ tiệm đã tìm được tập đề nhàn nhè từ một xô nào đó, nhìn hai cô bé đang nhìn tập đề thi với ánh mắt sáng quắc, nói giá tiền rồi đứng sang một bên cho hai cô bé tự bàn bạc với nhau.

Thẩm Dương im lặng. Trước giờ cô thích dùng im lặng để giải quyết vấn đề. Không phải không có cách, nhưng cô không thích dùng cách khác.

Biểu hiện của Dư Châu Châu khéo léo như lời đồn vậy, cô bạn lật sách bài tập, sau đó đẩy lên trước mặt cô, cười híp mắt bảo, “Tớ mua thi lãng phí quá, nên thôi vậy, cậu mua đi, nếu thấy hay thì cho tớ mượn photo một bản là được...”

Thẩm Dương gật gù, lúc móc tiền ra thì dừng lại hỏi, “Cậu không muốn thật à?”

Dư Châu Châu trịnh trọng bảo, “Không muốn... Bần lắm, với rất nhàn á!”

Đây mới là lời thật lòng nhì? Thẩm Dương muốn cười nhưng vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng của mình.

Có lúc cô thấy mình cần một người làm phiên dịch viên.

Dư Châu Châu rất giỏi, vui vẻ, có tiền vốn, có năng khiếu, có thể làm việc không theo lẽ thường, có thể ghét bỏ một quyển sách bài tập quan trọng bản.

Nhưng Thẩm Dương thì không thể. Chỉ cần cô đã quyết định thì dù bản đến mấy, khổ hay gian nan cỡ nào cô cũng sẽ chấp nhận được. Cô không để ý bề ngoài, chỉ quan tâm đến công dụng của nó mà thôi.

Sau đó cô thi trung khảo không tốt, cô cười lạnh ngồi ở bờ cửa sổ trống rỗng, nhìn Dư Châu Châu thu hồi vẻ mặt vui vẻ của người thắng, sau đó không dám làm vẻ mặt đồng tình gây tổn thương đến tự ái của mình.

Bọn họ đều không hiểu Thẩm Dương. Bọn họ cho rằng cô sẽ không cam lòng, sẽ đổ kị.

Không ai hiểu cô cả.

Thật ra cô chưa từng quan tâm đến vị trí đứng đầu. Nếu như có thể đạt được mục tiêu đầu Chấn Hoa thì dù cô đứng thứ mười cũng không có gì cả. Cô cố gắng hết sức, luôn giữ lấy vị trí thứ nhất, bởi vì làm vậy có thể cách mục tiêu gần một chút.

Chỉ là vì thế mà thôi.

Mà bây giờ, những thứ này đều không quan trọng nữa.

Cô hỏi Dư Châu Châu, cậu có biết ưu điểm và khuyết điểm của cậu là gì không?

Có lẽ do cô chưa từng chủ động nói chuyện với cô bạn, Dư Châu Châu im lặng một hồi, sau đó lắc đầu.

Thẩm Dương nở nụ cười, bảo, nhưng tớ biết của tớ. Đối với tớ mà nói, ưu điểm lớn nhất cũng giống khuyết điểm vậy.

Nhưng Dư Châu Châu không hỏi gì cả. Cô bạn không biết tại sao lại khắc chế lòng hiếu kỳ của mình, mỉm cười nói, cậu biết, vậy thì tốt rồi, cậu so với chúng tớ thì... thì...

Cô bạn nghĩ một hồi vẫn không tìm ra từ để nói. Nhưng Thẩm Dương biết rõ.

Cứ như từ giây phút đó, Thẩm Dương đã gánh vác tất cả mọi thứ rồi. Là vì cô sinh ra đã lựa chọn gánh chịu, hoặc có thể bắt buộc phải gánh chịu nên mới trở thành cô như bây giờ, cái vấn đề này cứ như vấn đề già sinh ra trước hay trứng sinh ra trước, một vấn đề tuần hoàn không có câu trả lời.

Nếu như hôm đó Dư Châu Châu hỏi thật, cô sẽ nói cho cô bạn biết rằng, khát vọng.

Thẩm Dương không biết từ này không phải mục đích, không phải hoài bão, không phải lý tưởng.

Chỉ là khát vọng. Ưu điểm lớn nhất và khuyết điểm lớn nhất của cô đều bắt nguồn từ khát vọng.

Dư Châu Châu có lẽ không nhớ lúc cô tự nói “Tớ phải thi đậu Chấn Hoa” thì gương mặt của cô bạn lộ vẻ kinh ngạc không che giấu?

Nhưng cô bạn hạnh phúc kia sẽ không bao giờ hiểu được. Cuộc sống của Thẩm Dương từ khi sinh ra đã phải gắn liền với quá nhiều vấn đề ‘phải’.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 7 - Chương 7: Ngoại truyện 7: Thẩm Dương (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“Ngoài núi có núi, ngoài người có người”

Ba Thẩm Dương là người tàn tật, bị diết tại phải lúc bị ốm, lúc trẻ là người thợ kéo tay, do vấn đề của cơ khí nên bị cắt đứt ba ngón tay. Ông và mẹ Thẩm Dương là đồng nghiệp cùng một nhà máy, được người già thiệu rồi kết hôn, một năm sau, Thẩm Dương sinh ra.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như thế. Lúc ông tám tuổi, bà nội Thẩm Dương tái hôn với một nhà cán bộ, chuyện này khá bình thường lúc này nhưng nếu ở mấy chục trước, đó là một việc làm gây sóng gió. Thẩm Dương không biết những khúc chiết đau xót của đời trước, nhưng mà mỗi khi tết đến, Thẩm Dương chưa bao giờ cảm nhận được sự vui vẻ ấm áp với mọi người trong gia đình như ở tivi và nhà người khác.

“Ông nội” trước khi kết hôn với bà nội Thẩm Dương có hai đứa con, một nam một nữ, sau khi lớn lên đều làm ở tình ủy, công việc được truyền lại như thông lệ đời đời của gia tộc, chỉ có ba cô là một người tàn tật làm cu li trong nhà máy nhỏ.

Cái tính không chịu thua ai của Thẩm Dương có lẽ học theo từ ba của cô. Ăn nhờ ở đậu, phải tự biết mình, phân rõ giới hạn. Tai phải của ông bị điếc, có lẽ không nghe rõ nhiều thứ, nhưng ông biết rõ những hàng xóm láng giềng nói gì.

Huống chi ánh mắt của ông không mù, ông đương nhiên hiểu rõ tâm tư trong ánh mắt của anh chị cùng cha khác mẹ kia.

Ba thường nói với cô rằng, lựa chọn lúc trẻ của bà nội con, ba không thể nói gì, nhưng ba muốn cho người khác biết, ba không dựa vào bọn họ.

Lần thứ hai Thẩm Dương nhìn ra cửa sổ, hình ảnh các bạn học sơ trung trao đổi danh thiếp bị sương trắng do cô thổi ra làm mờ hồ. Lợi dụng lẫn nhau mới là con đường chính xác nhất, cô và ba đều mang theo tâm trạng một mình tiến lên, cho nên đụng vào đá vỡ đầu.

“Tớ hỏi nhé, xe của cậu là của cậu à?”

Lúc Diệp Từ nghe câu hỏi này thì kinh hãi, nghĩ một lát mới trả lời, “Tớ mượn ba tớ một ít tiền để mua.”

Thẩm Dương gật gù, không nói gì.

“Sao thế? Cậu hỏi hân rồi à?” Diệp Từ cười lên, cuối cùng nhịn không được mà mở cửa xe ra, cúi đầu châm một điếu thuốc.

Thẩm Dương ngẩng ngốc nhìn mặt hân, Diệp Từ có chút lúng túng.

“Cậu quả nhiên không biết tớ chỉ là...”

Thẩm Dương không hỏi tiếp, cô chỉ nhìn hân chăm chú, giải thích vấn đề của mình, “Tớ chỉ muốn biết cậu còn trẻ như thế, làm sao có thể ngồi trên xe tốt như vậy. Tớ không hiểu lắm.”

Diệp Từ cảm thấy buồn cười.

Quả nhiên vẫn là Thẩm Dương hỏi sơ trung.

Thẩm Dương ở trường học nhiều năm, học điện khí hóa, chỉ chú ý sách giáo khoa và bài thi, chưa bao giờ hiểu những thứ bên ngoài, tiền kiếm kiểu gì, ký hợp đồng thế nào, hạng người nào mới mua được căn nhà mà một mét vuông, với người chỉ làm 3000 tiền lương thì phải tích lũy bao năm mới mua được nhà?

Cô trước giờ không giỏi nói bóng nói gió, vấn đề lúc này không phải khen ngợi hay ước ao.

Đối với Thẩm Dương mà nói, đây chỉ là vấn đề cô không hiểu mà thôi.

Tiền của cậu đến từ đâu?

Nhưng khi nghe hân nói mượn tiền của ba mình, Thẩm Dương đột nhiên được khai sáng. Chỉ là tích lũy ban đầu của chủ nghĩa tư bản.

Giống như người cô không có quan hệ máu mủ kia có thể dùng tiền để đưa con trai có thành tích tệ hại của mình vào học Chấn Hoa, sau đó học trường đại học tốt nhất thành phố. Không ai tin rằng Thẩm Dương không so đo.

Đáng thương là, bọn họ đều không tin rằng, Thẩm Dương luôn tranh vị trí đứng đầu chưa bao giờ so đo thật.

Đừng ghen tị với thứ người ta có, đừng cười nhạo vì bản thân mình không có, giới thì tự mình kiếm.

Diệp Từ thổi một vòng khói, giống như đoán được Thẩm Dương đang nghĩ gì.

“Cậu muốn đi hát với bọn họ à?” Hân hỏi một vấn đề không liên quan.

Thẩm Dương lắc đầu, “Không muốn.”

“Thế sao cậu còn không đi?”

Cô ngăn người, giọng điệu của câu hỏi này hơi khó chịu, nhưng lại hỏi đúng trọng tâm.

Đúng thế, tại sao cô không đi. Bởi vì nghe theo lời kiến nghị của cô, nên tiếp xúc với bạn cũ, buông xuống ‘lòng hư vinh’ ‘kiến thức xã hội’ ‘biết rõ mình bao nhiêu đồng’.... Cô thật sự muốn đi xem đến cuối.

Thậm chí chuyện như vậy cũng là rất chăm chú, đến nơi đến chốn, Thẩm Dương không biết nên bội phục hay khóc thương cho bản thân.

Cô cười khổ một tiếng, đưa tay để lên tay cầm mở cửa, nói, “Cậu nói đúng, tớ không muốn tham gia, nên về thôi.”

Không ngờ đối phương lại hung dữ nói ‘đeo dây an toàn vào’ rồi đập chân ga, Thẩm Dương bị tốc độ lớn đẩy về lưng ghế dựa, làm cho cái lưng và cổ bị còng do ngồi bàn quanh năm thẳng tắp, ngay cả cô cũng nghe thấy tiếng răng rắc nhỏ nhoi bên tai.

Cô quay đầu lại, các bạn học bị vút ở quán ăn lúc này mới phản ứng được, chạy dồn dập đến bên lề đường đứng nhìn, gương mặt bọn họ nhỏ dần, sau đó bị bóng đêm bao phủ.

“Tớ dám nói, bọn họ cho rằng hai chúng ta đi thuê phòng.”

Thẩm Dương chưa kịp phản ứng thì hân cười xấu xa.

“Tớ rất ghét lời đồn thổi của người khác, cho nên chúng ta làm thật nhé, cậu thấy sao?”

Gương mặt tái nhợt của Thẩm Dương lại vì câu nói này của Diệp Từ mà đỏ bừng.

Tức giận.

Xe Diệp Từ càng chạy càng xa, đi lên con đường cao tốc để ra ngoài thành phố. Thẩm Dương bình tĩnh ngồi ở vị trí phó lái, cô không hỏi dò hay hoảng hốt vì cảnh sắc hai bên đường dần rời khỏi phạm vi hoạt động của mình.

“Cậu bình tĩnh thật đấy, không sợ tớ bắt nạt cậu à?”

Thẩm Dương nghiêng đầu nhìn sang một bên, “Cậu không thích tớ.”

Diệp Từ sùng sốt, sau đó cười ớn, “Thẩm Dương ơi là Thẩm Dương, cậu ăn đồ bảo quản để lớn lên à? Sao không thay đổi chút nào thế? Ngay cả lời nói cũng không khác chút nào.”

Đối mặt với ánh mắt nghi ngờ lần thứ N của Thẩm Dương, hân nhún vai, “Nói thật, lần đầu từ nghe từ thích này là từ miệng cậu năm đấy đấy, người học giỏi có rất nhiều từ vựng đấy....”

Xe dừng lại ở một mảnh đất đang xây dựng. Diệp Từ xuống xe trước, đi vòng sang mở cửa xe cho Thẩm Dương, nói, “Xuống đây xem một chút.”

“Đây là...”

“Nơi này xây xong là cửa tớ đấy.”

“Bán cái gì?”

“Quần áo?”

“Cậu là ông chủ à?”

“Ừ.”

Thẩm Dương vắt hết óc nhưng không biết nên hỏi gì.

“Có phải cậu muốn hỏi tớ tiền từ đâu ra không? Có phải của ba mẹ tớ không? Tớ bán quần áo gì? Khi nào thì bắt đầu? Nên thiết lập một công ty thế nào? Nên đăng kí kiểu gì? Tài chính khởi động là bao nhiêu? ... không há?”

Thẩm Dương nghiêm túc gật đầu, bộ dạng này làm Diệp Từ cười lớn lần nữa.

“Lúc học sơ trung tớ không nghĩ đến tương lai sẽ nói cho người đứng đầu nghe cái này đấy.”

Thẩm Dương cảm thấy khó chịu.

Sự khó chịu này như bị mọi người thường xuyên hỏi cô có hối hận hay không vậy, làm cô thấy bất lực vô cùng. Cô không cản trở ai cả, cô cố gắng học, chăm chỉ chịu khó, im lặng ngồi ở trên, chưa từng cười nhạo ai, cũng không hăm hại hay ngăn cản ai cả, tại sao mọi người lại dùng lý do ‘vận mệnh treo người’ để gây khó chịu cho cô?

Nhưng tính cách nhẫn nại không chịu thua lại làm cô im lặng nghe tiếp.

Không biết có phải tâm lý gây dục của cô thể hiện trên mặt hay không mà Diệp Từ vỗ vai cô, áy náy bảo, “Tớ không có ý đó.”

Lúc Thẩm Dương định quay đầu hỏi gì đó, cái tay ấm áp kia sơ ý chạm vào gò má của cô.

Hai người lúng túng, im lặng một hồi, lúc này Diệp Từ mới mở miệng, nói bằng giọng khàn khàn.

“Lúc học sơ trung, tớ đúng là rất rối rắm, không chịu học, mỗi ngày chỉ đi tới quán nét hoặc chơi bida, đúng là rất rất... ba mẹ tớ rất bận, căn bản không có thời gian quan tâm tớ, luôn để tiền lẻ trên bàn, đợi đến khi phát hiện tớ cầm tiền lẻ đi chơi hết thì bị đánh một trận, nghe nằng nặc mấy câu, sau đó chưa kịp đợi tớ ngồi một góc để suy nghĩ kĩ thì hai người bọn họ bận đến mức không thấy bóng dáng rồi.”

“Tớ rối rắm đến khi gần thi cấp ba. Lúc đó gia đình tớ không có điều kiện tốt như bây giờ, nhưng bọn họ vẫn cho rằng học hành là chuyện quan trọng nhất, thành tích tớ không tốt, dùng nhiều tiền để nhét tớ vào một trường học tốt.”

Dùng tiền nhét vào trường học tốt.

Thẩm Dương nhớ tới sự cố chấp của mình năm đó, thậm chí chỉ điền mỗi Chấn Hoa mà không điền nguyện vọng nào khác, tất cả các trường trọng điểm ở thành phố đều không điền.

Cô đi học ở trường học bình thường.

Ba mẹ chưa từng mắng cô vì cô thi không tốt. Bản thân cô nghiêm túc bảo cô muốn học trường cấp ba bình thường khi ba mẹ đang cố gắng kiếm tiền để đưa cô vào một trường học trọng điểm.

Chấp nhận thua cuộc. Nếu có lần sau, cô sẽ không thua nữa.

Bây giờ nhớ lại những thứ này vẫn còn chút đau đớn. Diệp Từ trước mắt học rất tệ nhưng lại được học một trường cấp ba trọng điểm.

“Tớ không tới đó học.”

Diệp Từ như đọc hiểu tâm tư của Thẩm Dương. Thẩm Dương không biết hấn nhay cảm, hay là hiểu cô.

“Có lẽ mỗi ngày cùng một đám người vợ và vợ vẫn đi ra ngoài chơi bởi, bởi vì tớ ấu trĩ không hiểu chuyện, cũng từng nghĩ nếu như làm theo lời ba mẹ, không lo lắng mà làm theo lời bọn họ. Tớ chưa từng nghĩ tới việc ba mẹ tớ kiếm tiền khó thế nào, hoặc là tớ không phải là dạng người thiên về đọc sách.”

Thái độ thân nhiên của Diệp Từ làm Thẩm Dương cảm thấy mình hẹp hòi và vô si.

“Sau đó có ngày tớ và mấy người anh em chạy tới một quán bida mới mở, lúc đi qua một tiệm bán đồ dưới đất, thấy mẹ tớ đang bung một túi lớn hơn bao tải, mở hôi chày khắp mặt, trên tay bà là những vết hằn màu hồng... Lúc đó tớ mới biết, bọn họ đặt hàng từ thành phố khác, người ta chuyển tới trạm xe lửa rồi mặc kệ, ba mẹ tớ không nỡ dùng tiền để thuê xe, cho nên tự mình bê về.”

“Khi đó mới biết rằng, tớ thật con mọt nó khốn kiếp.”

“Sau đó thì sao?”

Diệp Từ hút một hơi thuốc rồi thở ra. Trong màn đêm bao la, khói thuốc và khí trắng bay lượn, Thẩm Dương cảm thấy trong lòng cô cũng có một mảnh trời trắng như màu trắng trước mặt vậy.

“Có phải cậu cho là tớ cảm nhận được nỗi khổ của ba mẹ, nên bắt đầu đọc sách, sau đó thành một tên nhóc có tương lai sáng lạn?”

“Thẩm Dương, đó là cậu, không phải tớ.”

“Tớ cũng từng cố gắng một lần, không biết có phải tớ không thuộc dạng người học hành, hay vì cố gắng quá muộn, nói chung thì rất tệ. Ba tớ không đánh tớ, ông biết tớ cũng chỉ vậy thôi, nên mới cố gắng dựa vào các mối quan hệ của mình mà tặng tiền, cố gắng đưa tớ vào trường trọng điểm ở Bắc Giang.”

“Lúc đó tớ đứng ra, không chịu đi học. Nếu như phải học, hoặc là học nghề hoặc học trường bình thường, nhất định không học hóa lý, tớ không muốn lãng phí tiền của họ nữa, dù sao nếu như đi bê túi thì tớ cũng có sức hơn đúng không?”

“Lúc đó ba tớ đánh tớ, đánh rất mạnh.”

Dừng lại một chút, hắt hất một hơi thuốc, cười, “Quên đi, chuyện nhà, nói nhiều cũng thấy vô vị, nói chung sau đó tớ thắng, tớ không đi học nữa. Bà nội ở quê gọi lên mắng ba mẹ tớ, hàng xóm xung quanh nói tớ là rác rưởi không thì đầu nối một trường... Nói chung khoảng thời gian đó rất thú vị.

Thẩm Dương không thể tưởng tượng được cảnh tượng đó thú vị thế nào.

Có lẽ bây giờ đứng ở trước nhà máy của bản thân, quay đầu lại nhìn những khó khăn trước đó cũng sẽ thấy chút ý nghĩa nhỉ?

Năm đó ông đây cũng sống rất khó.

Diệp Từ không nói nữa, Thẩm Dương và hấn đứng ở trước nhà xưởng, cùng phun ra nuốt vào cái không khí lạnh của phương Bắc. Cũng giống như ngày hè năm đó, Thẩm Dương và Diệp Từ đưa ra những lựa chọn khác nhau, nhưng sau lưng đều có dũng khí giống nhau. Loại dũng khí này làm họ thấy kiêu ngạo, đồng thời vĩnh viễn không mất đi ánh sáng cuối cùng dù có thất bại đi chăng nữa.

“Tớ có thể hỏi một câu không? Sao cậu lại mang tới đây để nói những lời này?”

“Bởi vì tớ... Thì ra tớ nói nửa ngày mà cậu vẫn con mọt nó không nhớ tớ là ai à?”

Diệp Từ tuyệt vọng che mắt mình.

Nhiều năm trước đây, lúc chủ nhiệm lớp vui vẻ nhiệt tình khen ngợi Thẩm Dương đứng đầu, sau đó tên con đồ Diệp Từ sẽ lên tới trước mặt cô, cười hi hi hỏi, “Này, hỏi chúng, tổng điểm của cuộc thi lần này là bao nhiêu thế?”

Thẩm Dương không nhìn hắn mà trả lời, “560.”

“Vậy cậu làm được bao nhiêu điểm?”

“542.”

“Mịa nó, bà chị, chỉ còn 8 điểm là trọn điểm rồi?”

Thẩm Dương không thèm nhìn hắn một cái, cũng không thèm sửa lại cái sai của hắn.

Diệp Từ kéo một cái ghế ngồi tới, “Tớ nói nè, bà chị, truyền thụ chút kinh nghiệm đi, sao cậu có thể ngồi trên ghế không động đậy chút nào vậy? Ba tớ nói ngồi vậy sẽ nhanh bị trĩ, cậu vì học mà không sợ trĩ luôn đó, cậu đúng là con mọt nó tấm gương sáng!”

Thẩm Dương nghiêm túc tính toán một đề bài, sau đó mới chậm chạp quay đầu

Khi đó là ngày mừng hai của kì sau, nhưng cô lại nhìn hắn mơ màng.

“Cậu là ai?”

Loại nam sinh như Diệp Từ rất xem trọng mặt mũi, dĩ rêu rao khắp nơi hai năm, nhưng cô bạn ngồi bàn trước hắn lại không biết hắn.

Hắn lập tức chỉ vào mặt mình, lớn tiếng nói, “Tớ tên Diệp Từ, Từ là... là từ của hai người đó!” [1]

[1] Chữ từ được viết như kiểu hai chữ Nhân xếp gần, nên gọi là vậy.

Hắn nghe thấy Thẩm Dương cười, xì một tiếng, rất nhẹ, nhưng đang cười một tên mù chữ.

Xuất phát từ lòng trả thù, hắn cọt nhả nói, “Này, đại tài nữ, cậu nói tên của cậu là hai chữ núi xếp lại, tên tớ hai chữ người xếp lại, có phải rất xứng không?”

Hắn tưởng tượng phản ứng kì thú của học sinh đứng đầu, cô bạn sẽ tức nổ phổi, hoặc đỏ mặt, hoặc là gì đấy?

Không ngờ đối phương lại nhìn hắn từ trên xuống dưới nghiêm túc, như đang chăm chú suy nghĩ gì đó.

Sau đó bình tĩnh hỏi, “Xứng ở chỗ nào?”

Thẩm Dương cũng nhớ lại câu chuyện cũ này, cười kè.

“Thật ra sau lần ăn đấng đó, tớ lại hay chú ý tới cậu. Thật ra khi đó tớ cứ già vờ làm mấy tên gang hồ, có vẻ khá ấu trĩ. Sau này tớ mới biết là, tớ có lẽ...” Hắn dừng lại một chút, gãi đầu, “Ừ... Thích cậu. Sau đó tớ không biết cậu học trường nào, cảm thấy cậu sẽ thi tốt, nhất định học Chấn Hoa, nên không hỏi thăm thành tích của cậu. Thật ra, có lẽ cũng thấy tự ti, tớ không muốn hỏi, chênh lệch quá xa. Có lần đi xe bus lấy hàng, xe đi ngang qua Chấn Hoa, tớ còn dừng lại đi vòng quanh hai vòng, cho rằng có thể tình cờ gặp được cậu.”

“Xin lỗi, sau này tớ mới biết.”

“Cho nên lần này thấy cậu, tớ thấy cậu không vui. Nhưng tớ lại rất vui, nhiều năm như thế, lên lên xuống xuống, cậu vẫn không thay đổi, vẫn là... con người cực kì chấp nhất như trước. Tớ rất vui.”

“Cậu nói nhiều vậy chỉ vì muốn cổ vũ tớ à?” Thẩm Dương cười, cô tháo kính ra, nhẹ nhàng xoa mắt.

“Thật ra, tớ cũng không biết tại sao, tớ không biết.”

Thẩm Dương lắc đầu, “Tớ mặc kệ, tớ nghe xong, thấy rất vui.”

Xe từ từ đi về thành. Lúc Thẩm Dương nhảy xuống xe, ngón tay lướt qua bàn tay lạnh lẽo kia, đột nhiên thấy trái tim nhảy thình thịch.

Từ bé đến lớn, thậm chí lúc chuẩn bị thi trung khảo, trái tim chưa bao giờ đập mạnh như thế.

Không phải là đập thình thịch với Diệp Từ, cũng không phải là thẹn thùng.

Cô cũng không nói được, đột nhiên quay đầu, nói với Diệp Từ đang định lớn giọng nói tạm biệt: “Tớ lựa chọn học nghiên cứu sinh, học trường đại học Bắc Kinh. Tớ không biết kết quả thế nào, ở phương diện này tớ luôn xui xẻo. Nhưng nếu lần này thất bại thì tớ sẽ từ bỏ.”

“Nếu như bọn họ hỏi tớ có hối hận không. Tớ vẫn cho chỉ có người từng cực khổ và có tiền đồ như bây giờ mới có tư cách nói cực khổ là kinh nghiệm, không hối hận vì lựa chọn năm đó — cậu bỏ học, tớ học trường trung học bình thường, cậu lái xe, có công ty riêng của mình, nhưng tương lai của tớ thì tớ không rõ, nhưng mà thật ra, tớ đã cố gắng hết sức, không thẹn với lòng, tớ không hối hận. Bọn họ không tin, bọn họ đều — Diệp Từ, cậu có tin không?”

Cậu bé trong xe quan sát Thẩm Dương như năm đó, nghĩ mấy giây, trịnh trọng nói, “Tớ tin tưởng.”

Thẩm Dương chưa kịp cười cảm động, hắn lần nữa cười xấu xa, nói thêm một câu.

“Tớ đã nói từ trước rồi, tớ thấy tự mình rất xứng.”

Thẩm Dương ngẩn người, nghiêm túc nói, “Cậu phải cho tớ thời gian suy nghĩ một chút, tớ đến giờ vẫn chưa thấy hai ta xứng ở chỗ nào.”

Diệp Từ đốt một điếu thuốc, “Còn nhiều thời gian, cứ suy nghĩ từ từ. Học cho tốt vào.”

Cô đang định xoay người thì bị gọi lại.

“Cậu đúng là con mọt sách thật mà, cậu còn chưa cho tớ số điện thoại đấy.”

Lúc này, Thẩm Dương đưa lưng về phía hắn, cười giống cô bạn năm đó.

Cứ như năm mười bốn tuổi đó, chỉ còn kém 8 điểm thi trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 8: Ngoại truyện 8: Bonus thêm

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“43 câu hỏi”

[No.1]

Nhị Hùng: Họ tên.

Dư Châu Châu: Dư Châu Châu.

Lâm Dương: Lâm Dương.

Nhị Hùng: ... Tại sao?

Dư Châu Châu: Không biết. Mọi người đoán do ba tui họ Châu nên mẹ mới chọn nó làm tên.

Lâm Dương: Bởi vì ba tui họ Lâm, mẹ tui họ Dương.

Nhị Hùng (không chút tự giác): Người đặt tên cho hai người đúng là lười biếng thật.

Cảnh Cảnh chen mũi: Có ai phát hiện mỗi lần nhân vật chính xuất hiện luôn sẽ trả lời “Ba tui họ X, mẹ tui họ Y nên tui tên XY” hay không? Ví dụ như tui nè ==

[No.2]

Nhị Hùng: Tuổi tác?

Dư Châu Châu: Bằng tuổi Lâm Dương.

Lâm Dương: Đúng.

(Thật ra Nhị Hùng hỏi vì không chắc chắn thôi, lúc bé bị người lớn nói cái gì mà tuổi mẹ tuổi tây gì đó đau đầu muốn chết luôn. Biết tại sao hồi nhỏ ghét Hồng Lâu Mộng hồng? Một là vì phải tính tuổi, hai là vì quan hệ quá loạn, ba là không nhớ tên người nổi....)

[No.3]

Nhị Hùng (cúi đầu nhìn 50 câu hỏi trên baidu): Ủ, tiếp theo... Giới tính? (nhe răng) mịa nó, ai nghĩ mấy câu hỏi này vậy, pass pass!!!

(xoay người híp mắt sờ đầu Lâm Dương): Oa, không sợ à?

Lâm Dương: Sao tui thấy tui đang bị hành vậy ta?

[No.4]

Nhị Hùng: Nói về tính cách của bản thân đi.

Dư Châu Châu: Rất tốt... Cực kì tốt.

Lâm Dương: Tui cũng thấy thế.

Nhị Hùng: Tui không bảo cậu đánh giá cô ý, chưa tới lúc để nịnh hót đâu, nói về bản thân cậu đi!!!

Lâm Dương: Hoạt bát phóng khoáng, thân thiết với bạn bè, xem việc giúp người là niềm vui (nhìn Dư Châu Châu) hơn nữa có ánh mắt tốt, có cuộc sống lý tưởng để theo đuổi.

[No.5]

Nhị Hùng: Được rồi, có thể đánh giá đối phương rồi đó.

Dư Châu Châu: Rất tốt. Là một người rất tốt.

Nhị Hùng: “Mỗi khi thật sự thích người hoặc vật gì đó thật lòng sẽ không biết nói gì, miệng luôn nói một chữ ‘tốt’ đầy giả dối” – Dư Châu Châu, đây là lý do tuyệt vời nhất mà tui có thể nghĩ ra để che đậy cho sự lười biếng của cô đấy, nhưng đừng dùng nó để lừa gạt tui.

Lâm Dương (không nắm được trọng điểm, cười khúc khích): Thích người thật lòng?

Nhị Hùng đỡ trán: Được rồi, pass. Lâm Dương, cậu nói đi.

Lâm Dương: Là dạng tính cách tui thích.

Nhị Hùng hất bần: Mau mang xuống chém, chém, chém cho tui!!!!

[No.6]

Nhị Hùng: Gặp gỡ khi nào? Ở đâu?

Lâm Dương: Vườn trẻ tình, sắp đi học, chắc là bảy tuổi.

Dư Châu Châu: Đúng, chính là bang phái tà giáo đó.

Lâm Dương:....

[No.7]

Nhị Hùng: Thế ấn tượng đầu tiên với đối phương là gì?

Dư Châu Châu: Rất hung dữ, không hiểu chuyện, nói một đằng làm một nẻo.

Nhị Hùng: Tui dịch giùm cho nè, Lâm Dương, ý của Dư Châu Châu, cậu làm tui thấy khó chịu.

Lâm Dương: Tui không thấy khó chịu mà.

Dư Châu Châu: Cậu xem, là vậy đó.

Nhị Hùng:... Vậy Lâm Dương thì sao?

Lâm Dương: Hình như có ý khinh bỉ tui.

Dư Châu Châu: Đúng.

Nhị Hùng:... Câu hỏi tiếp theo.

[No.8]

Nhị Hùng: Tới tới tới, đến vấn đề quan trọng, yêu thích điểm nào của đối phương?

Dư Châu Châu (suy nghĩ chăm chú): Tui không biết.

Lâm Dương (cầm tức -> hồ đồ -> cười vui vẻ): Nói như vậy nghĩa là cậu thích tớ hả?

Nhị Hùng: Quả nhiên bạn học Lâm Dương luôn nắm sai trọng điểm.

Nhưng Dư Châu Châu, cô phải trả lời vấn đề này.

Dư Châu Châu (trịnh trọng): Tui thích cái cảnh muốn khóc mà không dám khóc khi bị người ta ăn hiếp nhất của cậu ấy.

Lâm Dương (mỉm cười):... Tui thích người bắt nạt cô ấy.

Nhị Hùng (vuốt đầu Lâm Dương cảm thán): Không hành cậu tui thấy ngứa người quá....

[No.9]

Nhị Hùng: Khụ, vấn đề này, phải trả lời đó. Thế thì ghét chỗ nào của đối phương?

Lâm Dương: Chuyện gì cũng không thêm bàn với tui, nói không giữ lời, xem tui như người ngoài, không đáng tin tưởng. ..

Nhị Hùng (thêm dầu vô lửa): Ai nói, tại sao bạn học Dư Châu Châu là người không đáng tin được? Đừng nói xa, Trần. ...

Lâm Dương (cướp lời): Nhưng đây không phải là chuyện quan trọng gì!!!

Dư Châu Châu: Từng cảm thấy cao cao tại thượng, trải qua rất thuận lợi, cái gì cũng chắc chắn là như thế. Sau đó cảm thấy tui hơi bị hẹp hòi. Cậu ấy rất tốt, luôn rất tốt, bây giờ còn tốt hơn trước kia nhiều.

Nhị Hùng (cười gian): Lâm Dương, ba thẻ người tốt, cầm cẩn thận nha~

[No.10]

Nhị Hùng: Cảm thấy tương của mình và đối phương được không?

Lâm Dương: Tương là sao?

Dư Châu Châu: Ý là hợp hay không đó (quả nhiên đọc manga không phải đọc không)

Lâm Dương gật đầu điên cuồng.

Dư Châu Châu cười xấu xa: Coi như ổn.

[No.11]

Nhị Hùng: Bình thường gọi đối phương thế nào?

Dư Châu Châu: Lâm Dương.

Lâm Dương: Châu Châu.

[No.12]

Nhị Hùng: Mấy câu hỏi lúc này nhằm chán thật, đôi cái này, hi vọng đối phương gọi mình là gì?

Dư Châu Châu: Gọi Châu Châu là tốt rồi. ... (sờ đầu Lâm Dương) hi vọng được gọi là chị, hoặc bà nội.

Nhị Hùng chảy mồ hôi lạnh: Đây là trò chơi kì dị gì thế....

Lâm Dương (mặt đỏ khó hiểu): Tại sao tui phải nói chứ?

Nhị Hùng: Ấy dô, mặt cậu sao thế? Mẹ nhìn, đừng ngại ngùng — em bé à, nói, cậu đang nghĩ gì không tốt hả?

Lâm Dương: Không liên quan tới cậu (đỏ mặt).

[No.13]

Nhị Hùng: Câu hỏi này rất thú vị nè. Nếu như dùng động vật để diễn tả, đối phương sẽ là con gì?

Lâm Dương: Mèo.

Dư Châu Châu: Chó.

Nhị Hùng: Hèn gì không hiểu nhau được.

[No.15]

Nhị Hùng: Nếu như muốn tặng quà cho đối phương thì tặng gì?

Lâm Dương: Xem cậu ấy thích gì.

Dư Châu Châu: Tự mình làm.

Nhị Hùng: Oa, làm người khác ghen tị đó.

Dư Châu Châu: Tiết kiệm tiền.

Nhị Hùng và Lâm Dương:...

[No.15]

Nhị Hùng: Muốn đối phương tặng gì?

Dư Châu Châu: Tui không rõ, bây giờ chưa nghĩ ra.

Nhị Hùng: Thế Lâm Dương thì sao?

(mắt Lâm Dương sáng rực, mặt lại đỏ)

Nhị Hùng (thở dài): Quả nhiên con trai lớn rồi.

[No.16]

Nhị Hùng: Có bất mãn với đối phương chỗ nào không? Thường là chuyện gì?

Dư Châu Châu: Bám người quá mức.

Nhị Hùng: Tui nói cho cậu công bằng, đó không phải là bám người, là yêu đó (đọc theo lời kịch kinh điển, vui quá)

Lâm Dương: Vẫn vậy, luôn trốn tui, có chuyện gì cũng không thêm bàn với tui... Nhưng giờ tốt rồi.

(vẫn cười tiếp)

Nhị Hùng: Ô? Chuyện sau đó mẹ không rõ lắm, ôi chao, tới đây, nói cho mẹ biết, bây giờ sao rồi?

(quần chúng ném đá: Cô không kéo tới giờ thì sao như vậy há!!!!)

[No.17]

Nhị Hùng: Thói xấu của bản thân?

Dư Châu Châu: Có chút ngốc, trốn tránh hiện thực.

Lâm Dương: Nóng tính, có lúc áp đặt người khác. Nhưng mà đó là lòng tốt... Thật ra tui cũng không biết phải làm gì (mắt chó lại nhìn Dư Châu Châu)

Nhị Hùng: Sao đột nhiên thấy bầu không khí trở nên nghiêm túc vậy nè.

[No.18]

Nhị Hùng: Thế thói xấu của đối phương là gì? Mịa nó, kệ câu hỏi này đi, đánh chữ mệt lắm, bỏ qua bỏ qua!

[No.19]

Nhị Hùng: Đối phương có làm hành động nào khiến bản thân khó chịu chưa?

Dư Châu Châu: Cậu ta không dám.

Nhị Hùng: ... Quá thô bạo.

Lâm Dương: Cơ bản không làm tui khó chịu.

Nhị Hùng: ... Uất ức chưa kìa.

[No.20]

Nhị Hùng: Thế ngược lại, đã làm gì khiến đối phương khó chịu?

Dư Châu Châu (híp mắt nhìn Lâm Dương với ánh mắt nguy hiểm) Ô, có à?

Lâm Dương (lập tức lắc đầu như trống bỏi) Tuyệt đối không.

Dư Châu Châu (làm bộ dạng nữ hoàng) Cho nên pass câu hỏi này đi.

Nhị Hùng:...

[No.21]

Nhị Hùng (xoa tay cười gương): Mặc dù tui là mẹ ruột của hai người, nhưng lớn sẽ bỏ mẹ mà đi, không cần mẹ, không cần mẹ nữa (quần chúng: bớt cmn nhiều lời đi!), có một số việc mẹ tò mò lắm... Quan hệ của hai đứa ngang mức độ nào rồi?

Dư Châu Châu (hiềm khi nhìn về phía Lâm Dương): Lâm Dương, mẹ cậu bí ời quá!

Nhị Hùng:....

Lâm Dương (ho khan, gò má đỏ bừng): Gần đây khá là trong sáng, hỏi cái này làm gì?

Nhị Hùng: Theo suy đoán, hai người đã phát triển tới mức không trong sáng rồi à?

Dư Châu Châu: Không có!

Nhị Hùng (chỉ Lâm Dương): Thế sao mặt cậu ta đỏ kìa?

Dư Châu Châu (đưa tay che miệng Lâm Dương, cười nịnh nọt): Cậu ấy đỏ mặt vì đau đốn do quan hệ của chúng tui quá trong sáng!

Nhị Hùng cười gian: Quan hệ trong sáng là chuyện rất đau khổ à?

Dư Châu Châu: ...

Lâm Dương: Đúng rồi!!!

Nhị Hùng và Dư Châu Châu:...

[No.22]

Nhị Hùng: Nói đi, hai người trong sáng như vậy thì nơi hẹn hò đầu là ở đâu? – đừng nói là vườn tre tỉnh nhé! Tốt nhất là rừng cây sau trường hay gì đấy tương tự!

Dư Châu Châu (nói nhỏ với Lâm Dương): Mẹ cậu không chỉ bí ới mà còn quê mùa nữa!

Nhị Hùng:... Có thể nhỏ tiếng khi nói nhỏ không?

Lâm Dương: Cậu không biết à? Ở viện khoa học kỹ thuật ấy?

Dư Châu Châu: Không tính.

Lâm Dương: Nhưng đó là lần đầu tớ hẹn con gái đó!

Nhị Hùng: Lâm Dương, lúc bảy tuổi đã biết tán gái rồi, già vờ ngây thơ cái gì!

Lâm Dương:... Được rồi, nếu như không tính cái đó thì chắc là kì nghỉ hè sau khi tốt nghiệp cao tam, ở vườn cây.

Nhị Hùng: Vườn cây... Dư Châu Châu, cô còn nói tui quê mùa à? Người đàn ông của cô cũng không thời thượng hơn tui là bao đâu.

Dư Châu Châu: Người đàn ông của tui là ai chứ?

Lâm Dương (ôm vai Dư Châu Châu từ phía sau, chỉ Nhị Hùng): Nói chuyện đàng hoàng với người phụ nữ của tui chút đi!!!

Nhị Hùng (hóa đá): Bảy giờ đã biết tại sao có vấn đề quan hệ mẹ chồng nàng dâu ở xã hội rồi.

[No.23]

Nhị Hùng (chịu nhục ~ ỉng): Khụ, vậy, ở địa điểm vườn cây thời thượng, bầu không khí hẹn hò thế nào?

Lâm Dương:...

Dư Châu Châu:...

Nhị Hùng: Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

[No.24]

Nhị Hùng: Không được im lặng, mau nói cho tui biết, lúc đó đã tiến triển tới mức nào rồi?

Lâm Dương (cười gượng nhìn đồng nhìn tây): Không làm gì hết. ...

Dư Châu Châu: Cầm tay đó.

Nhị Hùng: Cậu xem người yêu cậu kìa!... Dư Châu Châu, bình tĩnh cũng có mức độ thôi, cô có thể dùng đoàn chính như vậy được hông?

Dư Châu Châu: Không phải kiểu cầm tay kia.

Nhị Hùng: Thế kiểu cầm tay nào? Cầm tay cũng phân biệt kiểu thức à?

Dư Châu Châu: Là kiểu cầm tay dặt bà lão qua đường đó (nhấn mạnh) rất thuần khiết.

Nhị Hùng:... Đã xảy ra chuyện gì thế?

Dư Châu Châu (bình tĩnh): À, không có gì, vừa đi không xa thì cậu ấy đã bị ong vò vẽ đuổi, mắt trái bị cắn, sưng không mở mắt được, đi bước nào ngã bước đó, cho nên tui đỡ cậu ấy đi bệnh viện.

Nhị Hùng (nhìn Lâm Dương): Buổi hẹn hò tốt đẹp ghê~

Dư Châu Châu: Rõ ràng mắt phải của cậu ấy vẫn dùng được như thường, nhưng cứ đòi cầm tay tui cơ.

Nhị Hùng:... Đừng bảo cô nghĩ... ..

Dư Châu Châu (bình tĩnh như trước): Nhất định bọn họ đã thông đồng với nhau rồi.

Nhị Hùng:... Có phải cô nghĩ nhiều quá không?

Lâm Dương (cuối cùng cũng chủ động được): Thật ra không thuần khiết như vậy đâu, lúc cầm tay cô ấy còn đỏ mề hôi tay cơ. Sau đó, khi ở bệnh viện. ...

Nhị Hùng: Ở bệnh viện?

Lâm Dương (đỏ mặt): Nhiều người đăng ký quá, mắt tui rất đau, nhưng mãi không tới phiên tui. Có một bác gái bảo, nước bọt có thể tiêu độc. Bà cô cũng biết đấy, tui không thể tự liếm được....

Nhị Hùng (trí tưởng tượng bay xa): Cho nên hai người tìm nơi yên tĩnh. ...

Dư Châu Châu (tức nổ phôi): Tui biết ngay ba người bọn họ (*tính cả ong đó =))*) thông đồng nhau mà!

Nhị Hùng (liếc mắt lờm, cười xấu xa): Thật ra Lâm Dương có thể dùng ngón tay để chấm nước bọt rồi thoa lên được mà, phương pháp đơn giản như thế không làm mà còn nhờ 'người khác' giúp là sao...?

Lâm Dương và Dư Châu Châu (hóa đá):...

Nhị Hùng: Hai người lúc đó, thật sự ~ không nghĩ tới cách này à?~

Lâm Dương và Dư Châu Châu (tiếp tục hóa đá):

Nhị Hùng: Thật ra bốn người đã tính toán sẵn rồi chứ gì?

[No.25]

Nhị Hùng: Thế bây giờ thì sao? Nơi hẹn hò thường xuyên nhất là ở đâu?

Lâm Dương: Thư viện.

Dư Châu Châu: Canteen.

Nhị Hùng: Quả nhiên là bình thản rồi đấy... Trong trường có tổ ong không?

Lâm Dương (mỉm cười): Bây giờ không cần ong nữa.

Dư Châu Châu: Tui đã báo bọn họ tính toán sẵn rồi mà...

[No.26]

Nhị Hùng: Chuẩn bị cái gì cho sinh nhật của đối phương sắp tới?

Dư Châu Châu: Thật ra tui luôn nghĩ, lúc 12 về tranh, tui có thể tiếp tục tặng như vậy. Mỗi lần trước khi sinh nhật cậu ấy, tui có thể vẽ thêm mấy tờ làm quà, như vậy cũng đủ vui cho cả hai rồi.

Nhị Hùng: Đủ vui cái đầu cô ấy, cô lười dùng não thế à?

Dư Châu Châu: Cho nên sau này đã thành bánh gato, sách xem tướng...

Nhị Hùng: Đợi đã, với sự hiểu biết của tui với cô, lúc cô học sơ trung thì đã không gọi mấy khóa kỹ thuật như vậy rồi, đây không phải là hạng mục mà Ôn Miếu mới gọi sao?

Dư Châu Châu (đột nhiên tỉnh ngộ): Cô nói đúng rồi, tui nên nhờ cậu ta làm giúp tui.

Nhị Hùng:...

Lâm Dương: Tui sẽ thử mấy trò trong tiểu thuyết.

Nhị Hùng: Tiểu thuyết? Ví dụ?

Lâm Dương: Thả lư trên mái nhà, đốt nến ở bãi biển, đồng thời đi du lịch hai người gì đấy (vò đầu) tui cũng không biết làm gì, cho nên sẽ google hỏi mọi người thử xem.

Nhị Hùng: Buồn nôn vờ lờ...

Dư Châu Châu (chấp tay sau lưng, cười): Có thể hiểu, ăn không được nho ngọt nên chê nho chua.

Nhị Hùng (đập bàn): ... Đừng can tui, hôm nay tui không đánh chết cô ta thì tui viết ngược tên mình!!!!

[No.27]

Nhị Hùng: Tới đây, khai mau, ai là người tò tính trước? Aigo, không cần hỏi cũng biết là Lâm Dương.

Dư Châu Châu: Là tui.

Nhị Hùng: Xem đi tui đã nói... Cái gì? Có? Đợi đã, bạn học Lâm Dương thích cô là chuyện cả vũ trụ đều biết được không? Lúc ở viện kỹ thuật về còn đòi hủy cả thế giới cơ mà?

Dư Châu Châu: Là tui đó.

Lâm Dương (lăm ra vẻ vờ nhỏ): Thật sự... Tò tính thật sự... là Châu Châu.

Nhị Hùng (cúi người tìm hai con mắt dưới đất): Nói vậy là sao?

Dư Châu Châu: Cậu ấy hỏi tui có thích cậu ấy không, tui nói thích.

Nhị Hùng (cháy mồ hôi lạnh):... Ai nói chữ đó trước quan trọng vậy à?

Dư Châu Châu: Không quan trọng thì hỏi làm gì, có bệnh à?

Nhị Hùng (đập bàn): ... Đừng can tui, hôm nay tui phải giết chết con nhỏ này!!!

Lâm Dương: Mẹ ruột, tên mẹ đã xoay chuyển như quạt máy nó xoay rồi đó.

[No.28]

Nhị Hùng: Nói chung, thích đối phương cỡ nào?

Dư Châu Châu: Tui... không nói được...

Lâm Dương (chăm chỉ search google): ...Ủ, chuyện không biết thì cần phải tìm hiểu chuyên sâu một chút.

Nhị Hùng: Buồn nôn quá.

Lâm Dương: Tui hiểu mà, ăn không được nho ngọt nên chê nho chua.

Nhị Hùng: Xin hỏi các vị có ngại tui diệt cái đôi chết bầm này không?

[No.29]

Nhị Hùng: Một vấn đề nữa... Thế thì có yêu đối phương không?

Dư Châu Châu: Câu hỏi này giống câu hỏi trước thế?

Nhị Hùng: Không văn hóa, thích và yêu có một khoảng cách nhé, đây là luận đề vĩnh hằng.

Dư Châu Châu: Hàn Hàn bảo, thích và yêu không khác gì nhau hết, giống như ba và cha cùng một nghĩa vậy.

Nhị Hùng:... Lâm Dương, nói đi.

Lâm Dương: Ủ.

Nhị Hùng: Nói đi chứ!

Lâm Dương: ...Ủ.

Nhị Hùng: Con mịa cậu, gấp câu hỏi quan trọng thì dùng chữ ‘Ủ’ để trả lời à? Tật xấu này, từ hồi bữa trốn học trong ngày tuyết rơi tới giờ vẫn không sửa được. Cậu ngại ngùng hay muốn làm trò ngầu thế?

Dư Châu Châu (cười nhìn Lâm Dương): Tên ngốc.

[No.30]

Nhị Hùng: Khi đối phương nói gì làm bản thân thấy bẽ tắc?

Dư Châu Châu: Cậu ấy.... không nói gì, chỉ cần dùng ánh mắt tội nghiệp nhưng ra vẻ mạnh mẽ nhìn tui, tui sẽ....

Nhị Hùng: ... Sao cảm thấy ánh mắt đó rất phức tạp.....

Lâm Dương: Lúc còn bé cô ấy nói ‘Lâm Dương, cậu không hiểu’ ‘Lâm Dương, chúng ta không giống nhau’ tui sẽ thấy bẽ tắc. Bây giờ.... có lẽ là... hi hi.... cô ấy gọi tên tui mà kéo dài á, lúc đó sẽ bẽ tắc liền.

Nhị Hùng: Ôi chao, Dư Châu Châu cũng biết làm nũng à?

Lâm Dương: Không phải, cái kiểu kéo dài tên học sinh khi chủ nhiệm lớp muốn đe dọa í, cô hiểu nhầm rồi.

Nhị Hùng:...

[No.31]

Nhị Hùng: Nếu như cảm thấy đối phương muốn thay lòng thì sẽ làm gì?

Dư Châu Châu (ngiêng đầu): Không thể nào.

Lâm Dương (ngiêng đầu): Đúng thế!

Nhị Hùng: Tình yêu của người trẻ tuổi đúng là ngây ngô. Sau khi thời gian đâm hàng trăm lỗ, từ bỏ cũng là một kiểu hạnh phúc đấy.

Người qua đường: Đủ rồi, đừng kéo bầu không khí trở thành bi thương giả tạo của cô nữa! Người ta tin tưởng nhau thì cô ghen tị à? Ăn không được nho ngọt thì kêu nho chua!

Nhị Hùng: Mịa nó, tui muốn ăn nho ngọt cỡ nào à? Haha, ăn ăn ăn em gái mấy người á!!!!

[No.32]

Nhị Hùng: Lại tiếp tục nào, có thể tha thứ khi đối phương thay lòng đổi dạ không?

Lâm Dương: Tui sẽ không.

Nhị Hùng (tát một phát): Cậu biểu quyết khôn khéo nhưng ân ái kín đáo thôi nhé! Bà đây chưa từng ăn nho, được chưa!

Dư Châu Châu: Không cần tha thứ đâu, tui cảm thấy tui không trách cứ đâu. Tình cảm không thể khống chế được, yêu thích là yêu thích, không thích là không thích, có lúc cũng phải buông tay. Cho dù phản bội lời hứa cũng có thể hiểu được, dù sao, ít nhất lúc thế là thật lòng, vậy là đủ rồi.

Nhị Hùng: Bầu không khí là nghiêm chỉnh ời.

Dư Châu Châu: Tui rất đoan chính.

[No.33]

Nhị Hùng: Nếu như lúc hẹn hò đối phương tới muộn thì sao?

Dư Châu Châu: Gọi điện cho cậu ấy.

Lâm Dương: Gọi điện cho cô ấy.

Nhị Hùng: Nếu không gọi được?

Dư Châu Châu: Tìm nơi để đi dạo, đọc sách, ăn vặt, tự mình đi chơi, chơi tới lúc cậu ấy tìm tới tui.

Lâm Dương: Gọi điện về kí túc xá, hỏi bạn học, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao.

Nhị Hùng: Ôi, in relationship tốt ghê.

(Quần chúng: Quả nhiên là kẻ không có nho ăn mà!)

[No.35]

Nhị Hùng: Ôi vui ghê, xem câu hỏi này nè, cooong cooong!!! – Về mặt khiếu gọi của đối phương?

Lâm Dương: ... À... Là lúc xem câu tình điện ở viện khoa học kỹ thuật, rất chăm chú, như động vật nhỏ, vừa cảnh giác lại tò mò, mắt còn trừng lên.

Nhị Hùng (cố gắng hiểu ~ ing): Khẩu vị của cậu kì quái quá luôn Lâm Dương ạ, cho nên lúc ở viện khoa học, cậu thấy cô ấy... khụ, rất gọi cảm sao?

Lâm Dương:Tui không biết, khi đó tui... có chút.... khó chịu.

Dư Châu Châu: Cậu khó chịu vì tình điện à?

Nhị Hùng: Đứng chen ngang! Dư Châu Châu, tới cô!

Dư Châu Châu: Chắc là lúc cậu ấy ngủ thiếp đi khi tự học, sau đó bị tui đâm vào xương sườn rồi tỉnh dậy, về mặt mơ mơ màng màng đó á.

Nhị Hùng: Khẩu vị của hai đứa mài đúng là kì dị vô lò, chúng mài hiểu từ gọi cảm thật hả?

[No.36]

Nhị Hùng: Lúc hai người ở với nhau, lúc nào thấy tim đập nhanh?

Dư Châu Châu: Lúc ở trên cao.

Lâm Dương: Xem phim kinh dị.

Nhị Hùng: Không phải kiểu đập mạnh đó!

Lâm Dương (bình tĩnh): Ồ... Còn phải hỏi à?

Nhị Hùng: Sao cậu đột nhiên... thán nhiên vậy?

Lâm Dương: Có ấy là người phụ nữ của tui, tui cần gì phải xin lỗi?

Nhị Hùng: Tui đột nhiên thấy Dư Châu Châu rất dễ ý nhưng lại giả vờ ra vẻ không care. Lâm Dương, cậu còn cần luyện tập động tác giả vờ ngầu đấy!

[No.38]

Nhị Hùng: Khi nào thì thấy hạnh phúc nhất?

Lâm Dương: Luôn hạnh phúc.

Dư Châu Châu: Đồng ý.

[No.39]

Nhị Hùng: Tui con mịa nó không tin – có cãi nhau chưa?

Lâm Dương: Có lúc cũng cãi nhau một trận nhỏ.

Dư Châu Châu: Từng cãi một trận nhỏ.

[No.40]

Nhị Hùng: Thế cãi nhau vì cái gì đó?

Lâm Dương: Chưa nghĩ ra.

Dư Châu Châu: Chắc không phải vì chuyện quan trọng gì.

[No.41]

Nhị Hùng (nghe thấy nhăn nhó): Vợ chồng mô phạm là sự tồn tại của tội ác, tui không tin không hỏi được – khai, sau khi cãi nhau thì thế nào?

Dư Châu Châu: Nếu như cậu ấy sai thì cậu ấy nhận sai.

Lâm Dương: Nếu như cô ấy sai, cô ấy sẽ nói tha thứ cho tui.

Nhị Hùng: ... Sao tui cảm thấy có gì đó sai sai ...

[No.42]

Nhị Hùng: Aigo, câu hỏi này thú vị nè. Sau khi chuyển thể thì có muốn thành người yêu không?

Dư Châu Châu: Chuyển thể? Đợi sau tui muốn làm đàn ông.

Lâm Dương: Nhưng đời sau tớ cũng muốn làm đàn ông.

Dư Châu Châu (vỗ vai Lâm Dương, cười khẩy): Không sao, quan trọng là tớ muốn làm công.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 9: Ngoại truyện 9: Tân Mỹ Hương (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết

“37,20C”

“Đôi bụng quá!” Ôn Miêu nằm nhoài lên bàn, mái tóc xù của cậu vấy vấy nhẹ nhàng theo động tác cứ như đuôi con chó nhỏ đang phấp phới đón gió thu.

“Sáng nay cậu không ăn sáng à?”

Tân Mỹ Hương gật môi theo bản năng, Dư Châu Châu đã hỏi vấn đề mà cô bạn muốn hỏi trước.

Tự nhiên như thế, giọng điệu thân thiết như vậy, Tân Mỹ Hương có chút thất vọng nhưng trong lòng lại có thêm chút thả lỏng.

Nếu như cô bạn nói ra hẳn sẽ rất lạnh nhạt, nhất định rất câu nệ, nhất định sẽ làm người khác... hiểu nhầm nhỉ?

Sao có thể đương nhiên như bọn họ, tư thế rất thoải mái, thái độ thân mật, mỗi cái nhấc tay nhấc chân đều mang theo chút kiểu ngạo trong cốt tủy.

Tân Mỹ Hương cúi đầu làm tiếp bài toán sơ đồ mạch điện trên giấy, chẳng qua chỉ của cây bút chì bị gãy, một đoạn chì ngắn vắng về phía Ôn Miêu. Cô nhìn theo hướng vắng của khúc chì, Ôn Miêu đang gục trên bàn một cách tội nghiệp, mặt ngẩng lên, nhìn lưng của Dư Châu Châu, trăn trối hỏi nhẩn lại, tay phải thì cầm lấy bím tóc của Dư Châu Châu.

“Tớ nói nè, cậu có đồ ăn phải không? Tớ thấy gần đây cậu mập hơn đấy, thật đó, mặt tròn hơn rồi nè, cậu ăn kiểu gì mà thành vậy thế? Hà hà, mau giao ra đây, nhất định cậu có mang theo đồ ăn...”

Lúc Mã Viễn Phi đang cười trên nỗi đau của người khác, Dư Châu Châu lại im lặng, cảm quyền từ điển Hán ngữ hiện đại xoay người, đập tới, động tác dứt khoát, ánh mắt lạnh lạnh, ngay cả Tân Mỹ Hương cũng nghe tiếng rầm rầm khi cầm Ôn Miểu tiếp xúc với mặt bàn.

“Đập tới làm gì?” Ôn Miểu nhảy dựng lên, ôm cầm kêu to, “Cậu muốn đánh chết tớ à?”

Dư Châu Châu nheo mắt, cười nhàm hiểm, “Cậu biết nhiều quá rồi.”

Tân Mỹ Hương không nhìn nữa, cố gắng chỉnh dòng suy nghĩ sang mạch điện trên tờ giấy, nhưng cô lại không biết nên vẽ đoạn mạch có điều kiện sẵn ở nơi nào cho phải.

“Đáng chết, mới đầu năm, cách trung khảo còn tận một năm trời, gấp làm gì, giờ tự học chính lên bảy giờ sáng, tớ phải dậy từ sáu giờ hơn, dậy không nổi luôn đấy, muốn nằm ngủ thêm một chút thì không ăn sáng kíp.... Cậu có đem đồ ăn không, hay là đã ăn vụng hết rồi...”

Giọng nói nho nhỏ của Ôn Miểu lại vang bên tai, đoạn mạch còn lại của Tân Mỹ Hương mãi không vào đầu, cứ như đang xoay giữa vũ trụ.

“Nhị Nhị, đây là cậu à?” Lúc Ôn Miểu vọt về chỗ ngồi, nhắc trúng lược trên bàn lên, tay kia đâm nhẹ lưng Dư Châu Châu.

Dư Châu Châu quay người liếc nhìn một cái, dùng bộ mặt nhiều chuyện ‘chúng tớ thấy từ hồi nãy’, sau đó cười hi hi nói, “Tớ không biết dê trúng.”

Mã Viễn Phi ngáy ngô nói thêm, “Lúc nãy tớ đã thấy rồi, không biết ai để trên bàn cậu. Cậu hỏi người tới sớm hơn đi.”

Tân Mỹ Hương đề phòng hơn, thậm chí cô bạn còn cảm giác được lưng của mình cứng lại. Cô thì lóp từ sớm, bọn họ đều biết điều đó, nếu như Ôn Miểu hỏi, nếu như Ôn Miểu hỏi....

Nhưng Ôn Miểu chỉ nhìn xung quanh một vòng, sau đó cười hi hi, vui vẻ bóc vỏ trứng.

Tân Mỹ Hương nghe thấy tiếng thờ dài yếu ớt trong lòng.

Cô không có nhiều tiền vật, chỉ có thể mua cho cậu ấy một quả trứng làm đồ ăn sáng mà thôi.

Nhưng ít nhất cũng giống nữ chính trong tiểu thuyết, lén lút mua đồ ăn sáng cho cậu bạn mà mình thích. Cẩn thận đem tới, lén lút đặt lên bàn của hắn, cẩn thận như không có chuyện gì xảy ra, mọi hành động làm cho cô cảm thấy mình đang tồn tại.

Cảm giác tồn tại. Cứ như trên trời đang có máy quay quay lại, mà cô thì trở thành nữ chính đang che giấu tình cảm của mình, là một nữ chính của cậu chuyện có kết đẹp.

Tân Mỹ Hương liếc mắt nhìn Ôn Miểu một cái, Dư Châu Châu đang dùng quyền từ điển đập lên đầu Ôn Miểu vì cậu bạn cứ chép chép mồm quá to, cô lại cúi đầu, cảm giác ngọt ngào khó hiểu đột nhiên giảm bớt không ít.

Không hiểu tại sao.

Cứ như mọi tình cảm của nhân vật chính đang bị quay lại, các hành vi bí ẩn của cô trở thành bộ phim thanh xuân đặc biệt và sâu sắc.

Cô bạn nghĩ thế, cười khẽ, ánh mắt bất giác tầm mắt của Ôn Miểu.

Đôi phương đang bóc vỏ trứng gà, ánh mắt nhìn cô một cái, sau đó chuyển tầm nhìn.

Ngòi bút của Tân Mỹ Hương dừng lại, sau đó vội vã viết tiếp.

Ngay cả việc nằm mơ giữa ban ngày cũng không được à? Đâm thủng sớm thế ư?

Mặt trời bên ngoài cửa sổ bắt đầu lên cao, ban ngày dài dằng dặc chỉ mới bắt đầu.

Có lúc Tân Mỹ Hương ngẩng đầu lên thì thấy các bạn học đang vây quanh bàn của Dư Châu Châu và Ôn Miểu để dò đáp án các đề kiểm tra, đột nhiên cảm thấy ghen tị và ao ước như thế.

Lúc này Tân Mỹ Hương đã ngồi yên trên vị trí top 5 của lớp, mặc dù không thể phá hủy ưu thế dẫn trước của Dư Châu Châu, nhưng thực lực tốt hơn Ôn Miểu luôn ngồi vị trí thứ 6 nhiều.

Nhưng trước giờ chưa ai đến hỏi bài cô bạn cả.

Có thể vì trường học này không có nhiều người chăm chỉ học hành, có thể là vì các bạn đã quen với việc hỏi dò đáp án của Dư Châu Châu và Ôn Miểu, có thể là do cô bị các bạn định vị là con người ngốc nghếch, cho nên không ai muốn tới hỏi bài cô bạn cả, có thể bởi vì gương mặt ‘cậu thiếu tiền tớ’ của Tân Mỹ Hương – đương nhiên, những lời này là do Ôn Miểu nói.

Khi đó Tân Mỹ Hương không thể khờ khạo chế được về mặt của cô bạn, thỉnh thoảng sẽ đề lộ về mặt ao ước, luôn bị Dư Châu Châu ngày kiểm tỷ bạc bắt gặp.

Cô cười bảo, “Mỹ Hương, cậu tới đúng lúc lắm, tớ giúp tớ với nè.” Trọng giọng mang theo chút oán trách giả tạo.

Dư Châu Châu luôn dịu dàng và hiền ý như thế.

Người mang theo vầng sáng của nhân vật chính trong tiểu thuyết và điện ảnh, làm chói mù mắt người bên ngoài, lại luôn làm ra vẻ quan tâm, không thể chỉ trích được là kiểu người đáng hận nhất.

Tân Mỹ Hương muốn từ chối theo bản năng, nhưng lại không muốn thất bại dưới tay Dư Châu Châu được vạn người mê, cô bạn vùng vẫy một hồi, sau đó gượng cười gắt đầu.

“Thôi đi, chỉ với gương mặt ‘đừng làm phiền tôi’ của cậu ấy, cho tớ ba cái gan tớ cũng không dám hỏi cậu ấy!”

Đúng lúc này, tiếng cười của Ôn Miểu vang lên, Dư Châu Châu im lặng cảm từ điển đập cậu bạn, Tân Mỹ Hương cúi đầu, lạnh lùng nhìn Ôn Miểu.

Lúc tan học về nhà, Dư Châu Châu vừa dọn dẹp sách vở vừa đầu võ mồm với Ôn Miểu, đề tài lại bắt đầu chuyển về cái tên Dư Nhị Nhị, Ôn Miểu làm ra vẻ mình là đội bảo vệ Thẩm Dương, sau đó cười nhạo Dư Châu Châu, Tân Mỹ Hương ở cạnh nghe, cảm thấy rất khó chịu.

Không giống nhau. Dù Ôn Miểu ăn nói điêu ngoa đáng ghét nhưng lại không giống nhau.

Những thứ bọn họ nhận được không giống nhau, không giống nhau.

Nhưng Dư Châu Châu lại đôi đề tài, “Đúng rồi, tớ thấy Mỹ Hương khá giống Thẩm Dương.”

Ít nói ít tham vọng, gương mặt kiểu ‘đừng làm phiền tôi’, liều mạng học tập, rất giống nhau.

Ôn Miểu lại lớn tiếng hỏi, “Giống chỗ nào chứ?”

Tân Mỹ Hương nhắc cập đi ra khỏi lớp.

Đúng, Ôn Miểu nói đúng.

Bọn họ không giống nhau.

Thẩm Dương không tham lam giống như cô.

Tân Mỹ Hương lần nữa ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xám trắng trên cao, mùa đông của thành phố này làm người khác thấy ngột ngạt. Cô đã bắt đầu nhớ tới ngày hè, lúc cô mặc áo tay ngắn ngồi ở trong tiệm nghe máy chủ trong xóm ở trần uống bia đánh mặt chược rồi chửi nhau. Có bọn họ ở, dù bà có làm thế nào mẹ cũng không chửi mắng, cô có thể im lặng co rúc trong phòng nhỏ giống như con rắn đang ngủ đông, đợi mùa xuân không biết lúc nào tới.

Mà bây giờ, cô không thể không nhìn ba mẹ cãi nhau không ngớt. Những lời nhục mạ lẫn nhau đầy thô tục và ác độc kia làm Tân Mỹ Hương có dừng khí đôi quả lúc năm mới.

Cô cần một người ở cạnh để lắng nghe, nghe cái gì cũng được, chỉ cần không nghe lời chửi nhau của họ.

Trong lúc cô có suy nghĩ như vậy, cô nghiêng đầu thấy máy nghe nhạc Sony của Dư Châu Châu đang để trên bàn, cô bèn dùng tay phải móc lỗ tai, một mồi nằm nhoài lên bàn, mấy hôm nay trông có vẻ rất mệt mỏi.

Không hiểu sao, cô đột nhiên mong muốn, nghiêng người duỗi tay chọt chọt lưng Dư Châu Châu.

“Mỹ Hương, có gì thế?” Dư Châu Châu dụi mắt.

“Cái máy đó của cậu, cho tớ mượn một chút được không? Nghe một chút thôi.”

Ôn Miếu ngồi sau Dư Châu Châu cũng đang nghe nhạc, vừa làm bài vừa hát theo.

“Cậu cảm đi,” Dư Châu Châu cười đưa cho Tân Mỹ Hương, “Tớ đột nhiên đau đầu, có vẻ bị sốt rồi, không nghe được, cậu nghe đi.”

Tân Mỹ Hương dùng ngón cái và ngón trỏ cầm tai nghe, phân rõ tai trái với tai phải, sau đó đeo lên tai.

Dư Châu Châu quên tắt máy, tiếng kèn Scotland vang lên như tiếng nước chảy vào đầu Tân Mỹ Hương.

Cô nghiêng đầu nhìn Ôn Miếu đang mang tai nghe màu trắng, tương tượng bộ dạng của mình lúc này, đột nhiên xột mũi, cúi đầu một mồi.

Nhưng Dư Châu Châu lại quên đôi lại máy nghe nhạc từ chỗ Tân Mỹ Hương. Dư Châu Châu chưa tan học đã xin nghỉ về nhà, bởi vì bị sốt, mặt đỏ bừng.

Mãi đến khi Châu Châu rời đi, Ôn Miếu vẫn ôm cổ làm ra vẻ lưu manh, giả vờ nghiêm túc hỏi, “Quen nhau à?”

Sau đó trịnh trọng đi theo Trương Mẫn xin đưa Dư Châu Châu về nhà.

Tân Mỹ Hương không khỏi mỉm cười. Đó là Ôn Miếu trong mắt cô.

Có chút nghịch ngợm gây sự, nhưng lại biết chừng mực, dịu dàng vô hại, nhưng lại có trách nhiệm.

Không giống với mấy cậu bé chói mắt trong tiểu thuyết mà cô đọc, Ôn Miếu không phải là Gian Ninh, Ôn Miếu thậm chí còn không phải là nhân vật nổi bật nào cả.

Nhưng Tân Mỹ Hương lại không nói được lý do. Dư Châu Châu và Ôn Miếu đều là người mà cô ao ước trở thành và ghen tị vô cùng.

Nhưng cô lại chỉ ghét mỗi Dư Châu Châu.

Bởi vì Ôn Miếu là con trai à?

Hoặc là, vì một cái gì đó khác?

Tối đó, Tân Mỹ Hương vui vẻ đeo tai nghe ngồi dưới ánh đèn bàn mờ nhạt vẽ sơ đồ mạch điện, bà mẹ ở ngoài vẫn mắng chửi nhau nhưng lại bị ngăn cách bởi tiếng nhạc, chỉ mình cô ngồi mỉm cười ngọt ngào.

Chẳng qua thỉnh thoảng liếc trộm nhìn pin ở trên màn hình màu xanh lam. Dư Châu Châu không cho cô mượn sạc pin, một khi hết pin thì cái hộp sắt màu trắng bạc này sẽ trở thành đồ trang trí – dù sao có cũng không phải là chủ nhân của nó.

Bọn họ tới nào cũng trải qua như vậy, vừa học vừa nghe nhạc, không cần lo hết pin, không cần lo chủ nhân thật sự đòi lại. Cô ấy, hẳn, bọn họ, đều có thể.

Chỉ có buổi tối của cô là trộm được.

Nhưng một ngày nào đó.

Dòng suy nghĩ từ mạch điện của Tân Mỹ Hương đột nhiên chuyển sang vấn đề này.

Một ngày nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 10: Ngoại truyện 10: Tân Mỹ Hương (2)

Ngày hôm sau là thứ bảy, Tân Mỹ Hương nhìn cảnh cây bị gió lớn bên ngoài cửa sổ, cô bèn do dự một lát, sau đó vác cặp ra khỏi nhà.

Dư Châu Châu mặt nóng dần mông lạnh, Tân Mỹ Hương không muốn tham gia nhóm học tập ở thư viện cũ nát kia nữa rồi.

Hiệu suất học bài ở đó còn kém hơn ở nhà. Bởi vì hai thành viên kia chỉ biết vui vẻ nói chuyện hoặc hay cãi nhau mà thôi. Nhưng biết mấy hôm nay Dư Châu Châu sẽ không xuất hiện vì bị ốm nhưng Tân Mỹ Hương vẫn đi tới.

Có lẽ là mang trong mình một chút hi vọng.

Cô bèn ngồi trước cái bàn cũ nát lạnh như băng, dùng bàn tay đã lạnh đến mức đông cứng cầm lấy sách vở từ trong cặp ra. Ông cụ vẫn ngồi đọc báo ở cửa như trước, trên bàn có bình trà, hơi nóng trắng từ bình trà tản ra. Tân Mỹ Hương sững sờ nhìn vị trí đó một lát, sau đó cúi đầu đọc sách.

Chẳng qua trong lòng có chút chua xót.

Quả nhiên không tới rồi.

Mặt trời không có, trái đất không biết nên xoay quanh cái gì.

Tân Mỹ Hương quay đầu lấy máy nghe nhạc lúc nãy không dám lấy để lên bàn, mang tai nghe – niềm vui duy nhất là cô không cần phải trả máy nghe nhạc nữa rồi.

Đĩa nhạc này rất hay. [Họa Mỹ Ireland]. Tân Mỹ Hương im lặng ghi nhớ cái tên này, tự dằn bản thân, nếu sau này cô bạn có mua CD thì phải tìm đĩa CD này.

Nếu như có một ngày.

Có ngày như vậy sao?

Sẽ có ngày như thế.

Tân Mỹ Hương nghĩ đi nghĩ lại, trước mắt xuất hiện màn sương mờ mịt. Đột nhiên nghe thấy tiếng cửa cũ kỹ đẩy ra kèn kẹt, chưa kịp lau nước mắt thì thấy Ôn Miểu chạy vọt vào, áo khoác dày, tóc rối tung, đeo cặp xiềng vẹo.

“Cái thời tiết quý quái gì thế không biết, thôi thêm tí thì đông cứng cả người rồi.”

Tân Mỹ Hương bật cười hỏi.

“Vậy thì cậu có thể chia quân thành ba đường để tới đây.”

Ôn Miểu muốn cãi lại theo bản năng, nhưng rồi ngậm miệng.

Có lẽ không quen với Tân Mỹ Hương luôn ‘đừng có làm phiền tớ’ trở nên lạnh lợi hoạt bát như thế.

Hai người im lặng một lát.

Cuối cùng Ôn Miểu vẫn khôi phục bản tính của mình, đặt mông xuống, “Dư Châu Châu không tới đâu.”

Tân Mỹ Hương cẩn thận hỏi, “Vậy... sao cậu vẫn tới?”

Ôn Miểu không cười, ngẩng đầu nhìn cô bạn.

Tân Mỹ Hương hơi sợ hãi, nở nụ cười hoảng hốt, “Thời tiết hôm nay không tốt.”

Ôn Miểu chống cằm, nhũn nhũn, “Cậu không hỏi tại sao chị em tốt của cậu không đến được à?”

Tân Mỹ Hương sùng người, “Tại sao cậu ấy....” Sau đó nuốt câu sau, “Tớ nói là, cậu ấy, cậu ấy vẫn còn sốt à?”

Ôn Miểu làm mặt quỷ, nháy mắt nói, “Không chỉ sốt, còn nổi mụn cả người.”

Tân Mỹ Hương im lặng một hồi, dài đủ làm Ôn Miểu cười lạnh.

Mặt Ôn Miểu tràn ngập sự thất vọng không nói thành lời.

Tân Mỹ Hương đột nhiên tức giận. Cô bạn kìm nén một chút nhưng không giả vờ hỏi dò Dư Châu Châu nữa, “Tớ hỏi cậu, tại sao cậu không gọi lại?”

Ôn Miểu nháy mắt vô tội, “Tớ không biết số điện thoại của cậu, sao có thể báo cho cậu buổi học hôm nay không học chứ? Cậu định một mình ngồi ở đây run cầm cập à? Đi thôi, tớ đưa cậu về nhà!”

Lúc này Tân Mỹ Hương mới chú ý Ôn Miểu không mang theo sách vở.

“Không có sổ của tớ thì cậu có thể hỏi Dư Châu Châu.”

“Tớ không phải là heo, khi tớ gọi thì cậu đã đi rồi.”

Tìm Tân Mỹ Hương đột nhiên bị siết chặt.

Ai nghe điện thoại? Là ba hay mẹ? Là cả tên sâu rọu nói chuyện không rõ hay người phụ nữ chanh chua đánh đá thích chửi ầm?

Cô bạn hơi nhắm mắt, không muốn nhìn mặt Ôn Miểu, cứ như làm thế thì Ôn Miểu không thấy cô bạn.

“Nhanh nào, tớ đưa cậu về nhà.”

Cô bạn lắc đầu, “Không cần, tớ muốn ở đây học bài.”

Không phải giận hờn. Cô bạn không muốn để Ôn Miểu thấy nhà mình, cứ như đang bảo vệ một bản án cũ, chịu hình phạt lăng trì cả người.

Ôn Miểu ở lại với cô bạn. Tân Mỹ Hương rất thích cái tính cách này của cậu bạn. Cô bạn luôn liếc nhìn Ôn Miểu ngồi cạnh cửa sổ mà gió lớn đang thổi gạo bên ngoài tự dắc lăm nhắm bài hát đọc tạp chí, phương trình dưới ngòi bút của cô mãi không cân bằng xong.

Ôn Miểu vui vẻ gác chân lên bàn, mắt liếc nhìn về máy nghe nhạc của Tân Mỹ Hương.

“Của Dư Châu Châu à? Cậu dám nghe à? Đò của cậu ấy đã đụng vào đó, ôi chao, trên đó nhất định mọc đầy mụn thủy đậu cho coi, từng hạt từng hạt như những cây nấm đang pháp phối đón gió nhé!”

Tân Mỹ Hương cá kinh, định lấy tai nghe xuống theo bản năng thì thấy nụ cười bốn cọt của Ôn Miểu, cô bạn lạnh mặt làm bài tiếp.

Nhưng mà cậu bạn không đi.

Tân Mỹ Hương càng kéo dài, lòng càng lạnh. Cuối cùng chịu không nổi, đành đứng dậy như bị ép hi sinh, nói, “Về nhà.”

Cô đi sau lưng Ôn Miểu, kéo dài thời gian. Lúc ra cửa lớn, Ôn Miểu vừa đẩy cửa ra thì gió lạnh lập tức thổi vào mặt, cậu bạn lao đảo lùi về sau một chút, không cẩn thận đạp phải chân Tân Mỹ Hương, sau đó hai người cùng ngã lui sau.

Tân Mỹ Hương vừa ngã vừa sờ mắt cá chân trái, đau đớn vô cùng. Ôn Miểu hoảng, chạy quanh cô bạn như con ruồi, cho dù hỏi thế nào thì Tân Mỹ Hương cũng lạnh mặt không nói cái gì.

Về mặt đó giống như lúc cô bạn bị Từ Chí Cường ép tới góc tường ôm cặp vậy.

Nhưng mà cho dù sự người khác phát hiện mình trộm sách, hay sợ người thấy ngôi nhà rách nát và cha mẹ của cô bạn, chuyện này đều không phải là chuyện mà cô bạn chấp nhất.

Ôn Miểu hỏi dò số điện thoại và địa chỉ của Tân Mỹ Hương mãi không được, gấp gấp đến mức vỗ trán, “Tính một chút, tớ công cậu về nhà, ngay khu nhỏ nơi ngã quẹo kia thôi.”

Hồ hấp của Tân Mỹ Hương thay đổi, nhìn cậu bạn nổi mụn đầy thì đang mỉm cười trước mặt mình.

Lúc Tân Mỹ Hương vào nhà thì nở nụ cười giả tạo căng thẳng, dưới sự bắt chuyện của mẹ Ôn Miểu, cô bạn cúi đầu, từ từ cởi giày.

Cô bạn hi vọng Ôn Miểu và mẹ của cậu bạn nhanh chóng rời khỏi đây, đừng để ý cô bạn.

Tân Mỹ Hương biết sáng nay mình mang một đôi tất bị rách. Nhưng cô bạn chưa kịp che giấu thì đã bị người khác nhìn chăm chăm lúc thay dép, cái cảm giác của cô bạn lúc đó như bị người ta lăng trì vậy.

May mà Ôn Miếu thấy mẹ hơi phiền, không nhìn được, xoay người bảo mẹ đi vào bếp lấy nước. Mẹ Ôn Miếu là một người phụ nữ mập lùn, khỏe mắt đầy nếp nhăn, gương mặt hiền lành thân thiện, giọng nói cũng dịu dàng mềm mại, làm Tân Mỹ Hương nghĩ đến cái thân ấm áp, không rõ tại sao.

“Là Mỹ Hương phải không? Mau vào đi, con ngồi đây chơi đi, đi vào trong lấy nước.”

Tân Mỹ Hương thờ phào, vội vàng đổi dép, sau đó đi vào phòng khách ngồi.

Ngôi nhà nhỏ sạch sẽ ấm áp, hai phòng ngủ một phòng khách, nhà không lớn, trang trí không quá xa hoa, nhưng lại mang đến cảm giác ấm áp hạnh phúc làm Tân Mỹ Hương khó thở.

Cô bạn chưa bao giờ dám mời bạn học khác đến nhà, mà cũng không ai mời cô bạn đến nhà họ cả.

Chán không còn đau như trước nữa. Cô bạn ngồi lên ghế một cách dè dặt, không biết nên làm gì.

Cô bạn chưa từng làm chủ nhà, cũng chưa từng làm khách.

Nhưng mẹ Ôn Miếu là một người chủ nhà có kinh nghiệm. Bà vui vẻ mang hoa quả, hạnh nhân, nước ngọt đặt lên bàn trà, sau đó vui vẻ ngồi cạnh Tân Mỹ Hương, hỏi chân cô bạn còn đau không, học thế nào, muốn thi trường cấp ba nào, Ôn Miếu ở trường thế nào, có bạn gái nào để ý không...

Lúc hỏi vấn đề cuối cùng, Ôn Miếu găm táo từ trong phòng mình chạy ra ngoài, “Mẹ, sao mẹ lăm chuyen thế?”

Mẹ Ôn Miếu dùng tay nheo tai con trai cưng nhà mình, Ôn Miếu hét lớn như heo bị chọc tiết, Tân Mỹ Hương bật cười.

Cô bạn nhìn giấy dán tường màu vàng mới, cười cười, thờ dãi trong lòng.

“Mỹ Hương à, con thường dậy vào mấy giờ sáng?”

“Sáu giờ.”

Mặt mẹ Ôn Miếu lăm ra vẻ ‘con nhìn bạn con đi kia’ nhìn Ôn Miếu, sau đó chép miệng với Tân Mỹ Hương.

“Tổ tông nhà đi ấy à, sáu giờ bốn mươi mỗi sáng mới chịu lết khỏi giường, bảy giờ đã tới giờ tự học, kết quả làm đồ ăn sáng sẵn cho nó nhưng ăn không kịp, đây không phải là hành đi à?”

“Không có, mẹ, con nhớ trong lòng.”

“Đứng ra xa đi!” Mẹ Ôn Miếu lườm một cái, “Lát nữa mẹ đi hầm xương cho con.”

Ôn Miếu buông tay, “Chắc sau này con trai mẹ không xa mẹ nổi rồi á.”

Mẹ Ôn Miếu cầm lấy chổi lông gà đánh một cái, Ôn Miếu né tránh theo bản năng, động tác hiểu ngầm phối hợp nhuần nhuyễn, Tân Mỹ Hương ở cạnh trợn mắt há mồm nhìn.

Đột nhiên cảm thấy chán nản.

Cô lẽ bởi vì phát hiện hạnh phúc bình dị gần gũi đến vậy, gần trong gang tấc nhưng mọi thứ chỉ có thể sống trong lòng cô bạn.

Mẹ Ôn Miếu mời Tân Mỹ Hương ở lại ăn cơm. Cô bạn ngồi ở một bên bàn, im lặng không nói gì. Ba mẹ Ôn Miếu không quá khách khí và nhiệt tình với cô bạn, trên bàn cơm cũng tùy ý cô bạn, không bởi vì có thêm một người mà thay đổi cái gì. Mẹ Ôn Miếu luôn gấp rau cho hai đứa bé, nhưng Ôn Miếu lại từ chối không ăn, hai người cãi nhau, thỉnh thoảng bố Ôn Miếu vì hai người quấy rầy không xem được bản tin thời sự thì nói một câu ‘Nói một chút!’ – nhưng vẫn giữ nụ cười dịu dàng.

Cô chỉ ngồi dưới ánh đèn cam ấm áp, nghe mẹ Ôn Miếu dặn dò, ai cũng không từ chối, cúi đầu ăn cơm, ăn no đến mức muốn khóc.

Ăn cơm xong thì thấy hơi choáng. Mẹ Ôn Miếu thấy được sự thay đổi của cô, lấy tay sờ nhẹ lên trán, nói, “Có chút nóng, không nghiêm trọng, Miếu Miếu, đi lấy nhiệt kế tới đây!”

37,20C, không cao không thấp, xem như là sốt nhẹ. Tân Mỹ Hương cảm thấy vành tai gò má ấm ấm, đầu cũng choáng choáng, có sự vui sướng trước giờ không có, cũng mang theo chút khổ sở trước giờ chưa cảm nhận được. Cô nhấn cơ hội dựa vào lòng mẹ Ôn Miếu, giả vờ mình bệnh rất nặng.

37,20C, cả nhà đều 37,20C, Ôn Miếu cũng thế, ba mẹ Ôn Miếu cũng vậy. Nhiệt độ thích hợp nhất, mà cô cũng bị lây bệnh luôn.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 7 - Chương 11: Ngoại truyện 11: Tân Mỹ Hương (3)

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Lâm Khiết**

“37,20C”

Nhưng cũng đến lúc phải về rồi.

Mẹ Ôn Miếu dùng sức kéo căng áo khoác của Tân Mỹ Hương, đội mũ cho cô bạn, mỉm cười dịu dàng nói, “Sau này tới chơi thường xuyên nhé, bây giờ cũng biết nhà rồi, giúp đi nhắc nhở Ôn Miếu học hành chăm chỉ nhé, đừng chơi mãi vậy nữa. Đi biết bạn của thằng bé có một Dr Châu Châu học hành rất tốt, Mỹ Hương cũng là học sinh giỏi, giúp đi đề ý nó chút nhé.”

Tân Mỹ Hương gật đầu, Ôn Miếu đẩy cô bạn ra cửa, “Được rồi, không để cho người ta ra cửa à? Mẹ đừng nhìn con như thế chứ? Con trai mẹ là tội phạm à?”

Ôn Miếu đóng cửa lại, nhốt ba mẹ đang dặn dò ở trong cửa, sau đó xoay người, nghiêm túc nói, đưa cậu về nhà, đi nhanh thôi, muộn lắm rồi.

Không phải có phải do tâm lý hay không, lúc đi cạnh Ôn Miếu, Tân Mỹ Hương không thấy lạnh nữa.

Cô lẽ rất thoải mái, còn ngo ngắc nói.

“Ôn Miếu, tớ luôn cảm thấy cậu rất thông minh.”

Ôn Miếu hiếm khi không chống nạnh cười to, “Hahaha, tớ vốn là thiên tài”, mà im lặng nghe, cứ như đang đợi câu sau của cô bạn.

“... Cho nên, tớ thấy, chỉ cần cậu cố gắng thì có thể đứng đầu.”

Nói xong, Tân Mỹ Hương cũng thấy sững người.

Im lặng một lát, Ôn Miếu khôi phục lại dáng vẻ bất cần đời của mình, “Thôi đi, tớ phải chờ đường sống cho Dư Nhị Nhị nữa, tớ mà thông minh lên thì cậu ấy sẽ chịu ~ không ~ nổi mắt!!!”

Tân Mỹ Hương dừng lại, thay đổi chủ đề.

“Ba mẹ cậu rất tốt, nhà cậu... rất ấm áp.”

Ôn Miếu chỉ nghe, nhìn cô, cười cợt.

Cậu chỉ coi đây là một lời khen ngợi khách sáo, dù sao cậu không thấy nhà mình có gì tốt để người khác phải khao khát cả. Nụ cười này làm cho Tân Mỹ Hương thờ dãi.

Dù thế nào đi nữa, Tân Mỹ Hương biết mình không nên nói về thông minh và hạng nhất, chỉ là cô bạn không rõ rốt cuộc là bởi vì cô bạn đặc tội Dư Nhị Nhị mà Ôn Miếu quan tâm, hay Ôn Miếu chường mắt với kiểu sống của cô bạn.

Bọn họ im lặng hết quãng đường sau.

Lúc đến ngã rẽ để tới tiệm đồ ăn vặt nhà Tân Mỹ Hương, cô bạn đột nhiên dừng lại, nói với Ôn Miếu, “Ngang này được rồi, nhà tớ ở phía trước.”

Ôn Miếu cau mày, cứ như muốn đưa Phật tới tận nơi.

Nhưng Tân Mỹ Hương lấy hết dũng khí, nhỏ giọng nói, “Nhà tớ không giống nhà cậu.”

Mặt trắng trên trời cao, gió lạnh thấu sương, thổi loạn mái tóc của Tân Mỹ Hương – ngoại trừ Dư Châu Châu, chưa có bất kì ai phát hiện Tân Mỹ Hương thay đổi kiểu tóc.

Ôn Miếu đứng tại chỗ, im lặng lặp lại câu nói này, trên mặt không lộ ra vẻ tình ngộ đã thương người khác, chỉ cười nói, được rồi, cậu về đi, về nhà thì gọi điện báo an toàn cho tớ.

Tân Mỹ Hương biết đối phương hiểu rồi, thậm chí không dám đoán Ôn Miếu nghĩ tình cảnh nhà cô bạn thế nào. Cậu thấy được đôi mắt bị rách của cô bạn, nghe được thái độ trả lời điện thoại của ba mẹ cô bạn, cũng hiểu câu ‘Nhà tớ khác với nhà cậu.’

Không biết có phải do thấy tổn thương hay không, cô bạn xoay người chạy trốn chết, hình như Ôn Miếu nói gì đó nhưng bị tiếng gió to che đi hết. Cậu bạn nói cái gì đó, nhưng câu nói đó và nhiệt độ 37,20C bị cô bạn vứt lại ở ngã rẽ.

Cô bạn phải đối mặt với tiệm ăn vặt cũ nát kia, bảng hiệu nhỏ cũ nát, còn có còi lồng đầy gió lạnh lẽo. Đây mới là Tân Mỹ Hương.

Mất mặt cái gì chứ? Cô bạn ngẩng đầu chảy nước mắt.

Năm đó đứng đây không nói được lời nào, bị cô giáo dạy dỗ như một kẻ ngốc bắt đầu xuất hiện trong ký ức. Lúc đó đã rất mất mặt rồi. Ba mẹ, tàn phá, không cách nào mời bạn học tới nhà mình ăn cơm...

Cho nên mới muốn rời khỏi. Rồi đi thật xa, cho đến nơi không ai biết Tân Mỹ Hương năm 15 tuổi cả.

Cho đến nơi cô không còn là Tân Mỹ Hương nữa.

Nhưng ngoài dự liệu của cô là, sau chuyện này, Ôn Miếu đối xử với cô tốt hơn nhiều. Có lẽ do Dư Châu Châu bị thủy đậu, không thể không bẽ quan ở thời kì then chốt, cho nên Ôn Miếu luôn cả lơ phát phơ chủ động trở thành người dạy kèm ở nhà và gửi thư, mỗi ngày đề thu dọn bài thi và bài tập cho Dư Châu Châu, mà phần lớn bài thi ở trong đó là của Tân Mỹ Hương.

Bọn họ có đề tài để thảo luận chung. Cậu sẽ chạy đến giục cô bạn làm bài thi thật nhanh, cô bạn thường xuyên nói một số vấn đề cần chú ý trong các bài thi... Quan trọng hơn, Tân Mỹ Hương phát hiện, sau khi Ôn Miếu đoán được bối cảnh gia đình của cô bạn, cậu không có biểu hiện xa lánh hay đồng tình mà vẫn bình thường như trước.

Sự bình thường hiếm gặp được.

Có lúc Ôn Miếu sẽ đến gần cô bạn vì bài thi. Tân Mỹ Hương cảm thấy lúc đấy cô bạn như bị sốt, choáng choáng nhưng lại rất thoải mái.

37,20C, sốt nhẹ.

Nguồn nhiệt ở phía bên trái.

Cho đến khi Dư Châu Châu bị thủy đậu đứng trong phòng pha lê trong suốt, Ôn Miếu kéo mọi người đến thăm cô, đây là lần đầu Tân Mỹ Hương sống vai đi chung với Thẩm Dương.

Hai người bọn họ giống nhau ở chỗ ít lời và âm trầm.

Cô bạn đi được nửa đường, nhỏ giọng hỏi Ôn Miếu, này, tớ và Thẩm Dương giống nhau chỗ nào vậy?

Ôn Miếu cười nhạo, không phải tớ đã bảo hai người không giống nhau rồi à?

Đây là lần thứ hai Tân Mỹ Hương hỏi ngược lại, tại sao?

Ôn Miếu nhún vai, tớ nói rồi, không giống là không giống.

Dư Châu Châu bị xem như khi trong sở thú đang gọi Ôn Miếu tới, đám người Tân Mỹ Hương ở ngoài không nghe được cô nói gì. Ôn Miếu lại cười lớn vui vẻ, làm mặt quý gố của pha lê, thậm chí còn lấy quả chuối trong cặp ra rồi giả vờ như muốn đút chuối cho Dư Châu Châu làm cô bạn tức muốn chết. Mã Viễn Phi ở cạnh còn chêm thêm dầu vào lửa, hai ngón tay trỏ và tay cái làm bộ như đang chụp ảnh, mà Thẩm Dương thì bật cười vui vẻ.

Lúc này, Tân Mỹ Hương đột nhiên bùng tình.

Thật ra trước giờ, cô chưa bao giờ muốn Dư Châu Châu khỏe hơn hết.

Tân Mỹ Hương từng giúp Dư Châu Châu dán dính lên ghế Từ Chí Cường năm đó đã chết đuối trong dòng lũ thời gian rồi. Tân Mỹ Hương bây giờ đã cầm chặt một cái mũ dính rồi ném về thế giới này. Lúc đấy, cô bạn đổ kị vô cùng, hi vọng con khi trong lồng pha lê kia là bản thân. Cô bạn sẽ giống như Dư Châu Châu lúc này vậy, tuy bề ngoài làm ra vẻ tức giận nhưng bên trong lại ngập tràn sự cảm động và vui vẻ.

Sự vui vẻ vì được yêu thương thật sự.

Trong nháy mắt, cô bạn đổi mình thành Dư Châu Châu ở trong lồng pha lê, nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt để lộ nụ cười ngại ngùng.

Lúc tỉnh lại, Dư Châu Châu đã thấy được nụ cười mất tập trung này của cô bạn, cô gái trong lồng pha lê kia nở nụ cười cảm kích với cô.

Giây phút đấy, Tân Mỹ Hương đã biết mình khác Thẩm Dương ở đâu.

Thẩm Dương chỉ muốn vị trí đầu. Thẩm Dương có thể không mặc đồ đẹp, không quan tâm người khác, không để ý tới cái gì ngoài hạng nhất.

Nhưng Tân Mỹ Hương lại muốn trở thành Dư Châu Châu, hoặc nói đúng hơn là muốn trở thành người giống như Dư Châu Châu.

Được người khác yêu thương, có gia đình hạnh phúc, cuộc sống tốt đẹp, có nhiều bạn bè, thành tích xuất sắc, tương lai sáng lạn, không buồn không lo.

Tân Mỹ Hương rất tham lam.

Lúc Tân Mỹ Hương cướp lấy vị trí đứng đầu của Dư Châu Châu, cô bạn cũng biết tình bạn của họ đã kết thúc.

Cô bạn không nhận được sự yêu thương của Dư Châu Châu nữa, cô bạn thể hiện cho đối phương thấy một Tân Mỹ Hương mới và chân thật nhất.

Ích kỉ, âm u, đã tâm lớn.

Nữ hiệp Dư Châu Châu quả nhiên không thể đồng tình với kẻ đã cướp đi ‘ngai vàng’ của mình, Tân Mỹ Hương cười lạnh, nhìn đối phương nằm nhoài lên bàn.

Nhưng vào lúc nghe thấy Ôn Miểu lớn tiếng an ủi Dư Châu Châu, bảo, cậu thi được hạng năm đó.

Cậu thi được hạng năm đó, để làm được điều đó cần kỹ xảo đấy, tớ còn nhường cậu đứng trên tớ một hạng đấy.

Giọng nói ảm áp của Ôn Miểu đánh tan sự vui sướng của Tân Mỹ Hương.

Sau này cô bạn không thể thấy Ôn Miểu như vậy nữa.

Án tượng cuối cùng của cậu ở trong lòng cô bạn là nói với cô gái bị cô bạn cướp hạng nhất rằng, “Cậu có thể thi đứng hạng năm lần nữa được không?”

Sau đó Tân Mỹ Hương đến Chấn Hoa, cái nơi không có người biết Tân Mỹ Hương trước mười lăm tuổi, sau đấy Tân Mỹ Hương không còn là Tân Mỹ Hương nữa.

Thậm chí sau đó, cô bạn thích một cậu bạn trong tuổi trẻ chật chội của mình, cậu bạn này không có mụn dầy thì, được mọi người yêu thích, đẹp trai giỏi giang, nhưng lại có thứ gì đó trói đôi cánh của cậu ấy lại như cô bạn vậy.

Cô bạn thậm chí còn cảm thấy, nếu kéo tăng da kia xuống thì đối phương là một Tân Duệ khác.

Cô bạn không biết mình thích cậu bạn ấy, hay vì hận một bạn học nữ khác, hoặc là bị thu hút bởi người giống mình, hoặc là kính phục sự nguy trang còn thật hơn mình của cậu bạn đấy....

Nhưng cảm giác ảm áp kia không còn nữa, cái cảm giác nhẹ nhàng làm cô bạn muốn tới gần kia không còn nữa.

Cảm giác như sự ảm áp của mặt trời đỏ.

Đó là cảm giác chỉ có thể cảm nhận được từ trên người Ôn Miểu.

Cho dù cậu bạn Lâm Dương luôn đi theo Dư Châu Châu lạnh nhạt có nụ cười ảm áp và thói quen cãi nhau giống như Ôn Miểu, nhưng Tân Mỹ Hương biết rằng, Ôn Miểu không giống Lâm Dương.

Ôn Miểu sẽ không bám dính lấy Dư Châu Châu, cảm xúc của Ôn Miểu không bị Dư Châu Châu thao túng, Ôn Miểu không phải là mặt trời. Cậu bạn sẽ không chiếu nóng người khác.

Cậu ấy, người nhà của cậu ấy chỉ là cái chắn được phơi dưới ánh mặt trời, quần chặt lên người, nhiệt độ vừa phải, mang cảm giác sốt nhẹ.

Bởi vì cô bạn dù làm gì cũng không có được điều đó, nên mới muốn tới gần và mong chờ điều đó theo bản năng.

Nhưng đối phương lại không muốn ban tặng sự ảm áp đó cho cô bạn.

Rất lâu sau này, lúc Tân Duệ biết được hoàn cảnh gia đình của Dư Châu Châu trong miệng của một cậu nhóc, lúc đó cô bạn đột nhiên nghe thấy được câu nói cuối cùng của Ôn Miểu hôm cậu bạn đưa cô về nhà vào ngày trời lạnh kia.

Một câu nói rất mộc mạc.

“Sao cậu luôn cảm thấy người khác sống tốt hơn mình chứ nhỉ?”

Tân Duệ nở nụ cười tự giễu.

Trên đời này có rất nhiều người thông minh giỏi giang và hạnh phúc hơn Ôn Miểu, nhưng cậu bạn chưa bao giờ cảm thấy người khác tốt hơn mình.

Cậu bạn không cảm nhận được điều đó, nên cậu bạn luôn vui sướng.

Tân Duệ từng muốn tình ngộ như thế, nhưng có một số việc, khi đã bắt đầu thì khó có thể kết thúc được.

Ví dụ như, Tân Mỹ Hương muốn trở thành Tân Duệ, mà Tân Duệ lại muốn trở thành người khác.

Bởi vì làm người khác thì hạnh phúc hơn.

Trước khi tiệm tạp hóa bị phá dỡ, cô bạn ngồi chồm hổm thu dọn đồ đạc, lúc vô tình cô bạn bị một món đồ làm chói mắt.

Lúc nhìn lại thì phát hiện, cái đó là máy nghe nhạc màu xám.

Sau khi hết bệnh thủy đậu, quan hệ của Dư Châu Châu và Tân Mỹ Hương trở nên lúng túng, máy nghe nhạc hết pin, cô bạn không nghe nữa nhưng lại quên trả nó lại cho chủ nhân của nó.

Đã hơn ba năm rồi.

Cô bạn vuốt nhẹ máy nghe nhạc đó, cảm giác ảm áp ập tới, cứ như cô bạn đang trở lại tới số nhiệt 37,20C đó, cô bạn ở trong một gia đình hạnh phúc, ăn no đến mức muốn khóc.

Không lâu sau đó, Dư Châu Châu nói cảm ơn với cô bạn trong buổi lễ tốt nghiệp.

Cho đến lúc đó, Tân Mỹ Hương vẫn cảm thấy chán ghét tiếng cảm ơn này.

Ghét sự giả tạo của bọn họ, lập dị vô cùng. Dư Châu Châu, Lăng Tường Xuyên không giống như thế.

Nếu xem ngày tháng giống như bộ phim điện ảnh, lúc cần kết thúc thì phải kết thúc, cứ như cô là nhân vật phụ trong cuộc đời của bọn họ vậy.

Dư Châu Châu hoài niệm mọi thứ, lời khen ngợi, dán dính, tuổi mười bảy không khóc, nhưng Tân Mỹ Hương lại không muốn nhớ tới.

Cho đến khi Dư Châu Châu nói, cảm ơn cậu đã tới thăm tớ lúc tớ bị thủy đậu, mỉm cười với tớ lúc tớ ở trong phòng pha lê.

Tân Duệ đột nhiên nở nụ cười trào phúng.

Lúc đó cô bạn cười vì bản thân mình, lúc đó trong mắt cô bạn không có Dư Châu Châu, lúc đó cô bạn đang tưởng tượng đám Ôn Miểu vây quanh cô bạn.

Mỗi lần cô bạn mỉm cười là vì cô bạn xem mình là người khác.

Bởi vì một ngày nào đó cô bạn sẽ trở thành người khác.

Cho dù Ôn Miếu nói rằng, người khác chưa chắc đã hạnh phúc.

Tân Duệ không biết.

Cô bạn chỉ biết rằng, làm bản thân nhất định không hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 12: Ngoại truyện 12: Tưởng Xuyên (1)

Edit: **Pi sà Nguyệt**

Beta: **Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu**

“Ba chúng ta”

“Tưởng Xuyên thích Lăng Tường Xuyên, Lăng Tường Xuyên thích Lâm Dương.”

Vừa nói xong, Đường Vũ Ninh đột nhiên “Ồ” một tiếng tỉnh ngộ, “Hèn gì tớ thấy quan hệ ba người họ kì quái như vậy. Nhưng Lâm Dương không nói với tớ á. Quan hệ tam giác khép kín này không ổn định cho lắm.”

“Sao không ổn định chứ? Không chừng Lâm Dương thích Tưởng Xuyên đấy chứ.”

Sau khi bạn học ngồi cạnh nói kết luận, đặc ý bước sâu vào ý tưởng “Tiến tới một bước nhỏ, văn minh dài hơn một chút” này.

Bọn họ không biết Tưởng Xuyên cũng ở trong WC này.

Hai người họ kéo khóa quần, cười nói đi ra ngoài WC. Tưởng Xuyên đứng một lát mới kéo khóa quần, xoay người lại thì suýt va vào người khác.

“Ý, Tưởng Xuyên, tớ đang định tìm cậu nè. Lăng Tường Xuyên muốn học ban xã hội, cậu ấy mới nói với tớ, cậu biết không?”

Giương mặt cười hi hi của Lâm Dương xuất hiện trong tầm nhìn, Tưởng Xuyên sững sốt một lát, “Ban xã hội?”

“Cậu không biết à?” Lâm Dương nói với giọng điệu tùy ý.

Tưởng Xuyên mở vòi nước.

“Cậu cũng mới biết, tớ sao có khả năng nghe trước?”

Tưởng Xuyên không để ý gương mặt kinh ngạc của Lâm Dương, vẩy vẩy tay rồi bước ra khỏi WC.

Tên ngốc phản ứng chậm.

Tưởng Xuyên không biết mình có phải là người duy nhất gọi Lâm Dương là tên ngốc không.

Trong mắt các phụ huynh, giáo viên, bạn học, ai cũng thấy Lâm Dương là một người giỏi giang, thông minh, tính tình tốt.

Kể cả Lăng Tường Xuyên cũng vậy.

Chỉ có Tưởng Xuyên chưa từng thấy Lâm Dương đặc biệt. Trong mắt Tưởng Xuyên, Lâm Dương là một người anh em tốt nhưng lại rất ngốc.

Cho nên dù Tưởng Xuyên bị người anh em tốt này che khuất ánh sáng cũng chưa từng đổ kị với cậu bạn bao giờ.

Nhưng cậu lại vì câu nói đơn giản ‘Tưởng Xuyên thích Lăng Tường Xuyên, Lăng Tường Xuyên thích Lâm Dương’ mà bị dao động.

Cứ như bí mật của ba đứa nhỏ vui vẻ ngây ngô bị người ngoài phát hiện vậy.

Giáo viên ngữ văn là chủ nhiệm lớp, lúc giảng bài thường nói từ đại học Thanh Hoa chuyển sang Tiền Chung Thu [1], rồi Dương Giáng [2], sau đó nhắc tới một quyển sách, [Ba chúng ta] [3].

[1] *Tiền Chung Thu: là một học giả văn chương và nhà văn nổi tiếng với phong cách u mặc và kiến thức Hán lâm uyên bác. Ông nổi tiếng với tác phẩm châm biếm “Fortress Besieged”.*

[2] *Dương Giáng là nữ nhà văn, dịch giả của Trung Quốc.*

[3] *Ba chúng ta là một quyển hồi ký của nữ nhà văn Dương Giáng.*

Đám Đường Vũ Ninh lúc đó cười cười rồi dùng cùi chó đâm vào người Lâm Dương. Lâm Dương luôn ngủ gật trong tiết văn, sau khi bị chọc tỉnh thì ngẩng người nhìn về phía Tưởng Xuyên và Lăng Tường Xuyên với gương mặt ngu ngơ, vừa vận trùng kể của đám Đường Vũ Ninh.

“Cậu xem đi, tớ nói rồi mà, ba người các cậu quả nhiên là dính nhau như sam. Ngày nào đó cậu viết quyển sách, đặt tên là [Ba chúng tôi], sau đó viết mối quan hệ phức tạp của ba người lại.”

Đường Vũ Ninh cười rất thô bỉ, nhưng lại bị Lâm Dương dùng tay đánh một phát, sau đó nướn mồm nói, “Nói gì thế? Cho dù có phức tạp thì có phức tạp bằng hai đứa mình không?”

Cả lớp ồn ào, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng phải bật cười rồi nhìn hai tên học sinh ngốc của mình, chuyện ‘Ba chúng ta’ cũng phải dừng tại đây.

Tưởng Xuyên đột nhiên nghe thấy Lăng Tường Xuyên bình thản nói một tiếng, “Nhảm chán.”

“Cậu muốn học ban xã hội à?”

Cậu thừa cơ hỏi một câu, tay thì lật sách, làm ra vẻ hững hờ.

Có lẽ Lăng Tường Xuyên không ngờ cậu hỏi câu này, ngẩng người một lát mới trả lời, “Ừ, chắc lớp mình chỉ có mỗi tớ muốn chạy sang ban xã hội.”

Vậy sao cậu không nói cho tớ?

Tưởng Xuyên buồn bực một hồi nhưng không nói câu này.

“Quyết định khi nào thế?” Cuối cùng chỉ có thể hỏi thế.

“Tối qua. Tớ nói với ba mẹ cả đêm bọn họ mới chịu. Dù sao ban xã hội ít người, lại học chung với đám phân hiệu, cho nên họ không chấp nhận, nhưng sau lại bị tớ thuyết phục.”

Hóa là tối qua. Tường Xuyên cũng thoải mái hơn, nghiêng đầu nhìn Lăng Tường Xuyên đang vuốt ve bìa sách [Khi con người tỏa sáng] [4], trông có vẻ rất xem trọng.

[4] Khi con người tỏa sáng (Deciseve Moments in History) – Tên dịch là mình copy của bên Trung =))) Đây là một tác phẩm của tác giả Stefan Zweig.

“Gi thế?”

Lăng Tường Xuyên không có ý tránh né Tường Xuyên.

“Sở Thiên Khoát cho tớ mượn. Cậu ấy nghe tớ bảo muốn học ban xã hội nên giới thiệu tớ quyển này, bảo hợp với người học ban xã hội. Zweig, tớ... tớ khá thích Zweig.”[5]

[5] Stefan Zweig là một nhà văn, nhà báo, nhà viết kịch và nhà viết tiểu sử người Áo nổi tiếng trên thế giới.

Tường Xuyên không biết Zweig là ai, cũng không muốn biết.

Sự tức giận đột nhiên xuất hiện làm cậu có dừng khi hỏi, “Sao cậu không nói tớ biết cậu muốn học ban xã hội? Lâm Dương biết trước tớ thì thôi đi, ngay cả người học lớp khác cũng biết trước tớ, nếu tớ không hỏi thì cậu không định nói với tớ phải không?”

Lăng Tường Xuyên nhìn cậu kinh ngạc, trong đôi mắt phượng xinh đẹp tràn ngập sự bối rối. Cô bạn hình như chưa từng nghĩ đến chuyện này, im lặng không trả lời.

Tường Xuyên chưa từng oán giận Lăng Tường Xuyên chuyện gì.

Lúc học mẫu giáo, cô bạn chỉ quán lấy Lâm Dương chơi mỗi ngày.

Lúc học tiểu học, cô bạn nhất định phải ngồi chung bàn với Lâm Dương, lúc học toán cũng chỉ hỏi mỗi Lâm Dương.

Lúc học cấp hai bị các bạn nữ cô lập, hai người họ giúp cô bạn xả giận, cô bạn chỉ nhào vào lòng Lâm Dương khóc lóc.

Tường Xuyên chưa từng tức giận.

Cậu luôn đi theo và ủng hộ Lăng Tường Xuyên vô điều kiện, ngay cả Lâm Dương cũng từng nói, “Tường Xuyên, có phải ngay cả rắc rối của Lăng Tường Xuyên cậu cũng thấy thom không?”, sau đó bị Lăng Tường Xuyên cầm chổi rượt quanh lớp, trong lòng Tường Xuyên, đây là khoảng thời gian xinh đẹp nhất.

Nhưng bây giờ, cậu không biết thế nào.

Sau khi im lặng bối rối một hồi, Lăng Tường Xuyên mới đỏ mặt nói, “Xin lỗi.”

Cô bạn chỉ nói lời xin lỗi.

Lúc này Tường Xuyên thật sự không biết phải làm gì nữa.

Có lẽ mỗi ngày đều ở cạnh, Tường Xuyên chưa từng phát hiện, công chúa nhỏ luôn được cậu dụ dỗ bảo vệ đã học được cách nói xin lỗi rồi.

Từ nhỏ ba người đã tạo ra một bức tường ngăn cách người ngoài, cứ như không thể chấp nhận bất kì ai bước vào thế giới của họ. Nhưng thế giới bên ngoài đã dạy công chúa cách cúi đầu, làm cho kẻ sĩ không thể không oán không giận.

Mãi cho đến ngày thấy Lâm Dương ngồi đối diện Dư Châu Châu, trên gương mặt lưu manh kia xuất hiện sự lo lắng.

Cho đến ngày thấy Lăng Tường Xuyên và Sở Thiên Khoát đứng song song ở phòng nước, trong mắt công chúa của cậu tràn ngập sự vui vẻ và hèn mọn.

Tường Xuyên đột nhiên cảm thấy phát bệnh, cứ như cậu bị người khác ném vào căn phòng đầy bụi bẩn và hóa chất, cậu không có sức chống cự bởi vì không có căn phòng chống khuẩn bảo vệ.

Điện thoại di động của Tường Xuyên đã lâu không rung lên, không biết bao giờ mới có người nhắn cậu một tin, “Tường Xuyên, con mọe nhà cậu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Quyển 7 - Chương 13: Ngoại truyện 13: Tường Xuyên (2)

Edit: Pì sà Nguyệt

Beta: Pì sà Nguyệt + Đậu Đậu

“*Ba chúng ta*”

“Hai ngày trước mẹ nghe chủ nhiệm lớp con bảo, Xuyên Xuyên yêu sớm à?”

Tường Xuyên khó lắm mới gấp được miếng cá thì lại rớt vào đĩa, nước bắn lên, mẹ lườm cậu một cái, đứng dậy đi lấy khăn giấy.

“Ba mẹ con bé có biết không?” Ba ở cạnh hỏi.

“Em không rõ,” Mẹ vẫn giữ thói quen trước kia, xem Tường Xuyên là đứa nhỏ, lau miệng cho cậu, không để ý tới sự tránh né của cậu, “Không rõ thật giả sao, em không thể đi nói riêng được, làm người ta thấy khó chịu đó, huống gì anh cũng biết quan hệ của ba mẹ Xuyên Xuyên không tốt, tính cách và bệnh của mẹ con bé như thế, giờ em nói gì có khi còn làm bà ấy khó chịu ấy chứ.”

Ba Tường Xuyên sùng sốt một lát, “Cũng phải, nhưng ngay cả chủ nhiệm lớp Xuyên Xuyên cũng biết, chắc là chủ nhiệm ban xã hội đã nói cho người nhà con bé rồi. Tuổi này, mấy đứa nhỏ có suy nghĩ bộp chộp, khó tránh khỏi mấy thứ này.”

“Anh đừng nói nữa, em vừa nghe nói chuyện Xuyên Xuyên yêu sớm thì tưởng nó với Dương Dương đấy.”

Phản ứng của ba Tường Xuyên kịch liệt hơn, “Ồ? Không phải với Dương Dương à?”

Tường Xuyên buồn bực buông bát, “Con ăn no rồi.”

Cho dù đóng cửa lại cũng không ngăn được ý cười trong giọng của ba mẹ, “Xuyên Xuyên à, con có nhớ hồi nhỏ ba đưa hay chơi với nhau, người lớn kêu để Dương Dương với Xuyên Xuyên cưới nhau, con còn khóc kêu không cho không?”

Tường Xuyên dựa vào cửa thờ dài một cái.

Ban ngày ở trường học, cậu chạy tới văn phòng tìm giáo viên dạy hóa, không cẩn thận đụng vào Lăng Tường Xuyên hồn bay phách lạc, đối phương không hề để ý cậu, cúi đầu chạy vội, chỉ vớt lại một câu, “Ngai quá.”

Đây là Lăng Tường Xuyên mà Tường Xuyên chưa từng thấy, cô đơn, chật vật và mắt đi sự kiêu ngạo của cô bạn.

Cậu thả cô bạn vẫn giữ vẻ kiêu ngạo trước kia nói với cậu, “Tường Xuyên, cậu có thể đừng hít hít mũi như đứa nhò nữa không? Có thể không? Tớ nghe mà thấy phiền ghê gớm.”

Cậu chạy đi tìm Lâm Dương, không ngờ Lâm Dương cũng ngồi trên bệ cửa sổ với vẻ mặt sống dở chết dở, ngẩng đầu hỏi cậu, “Tường Xuyên, lúc cấp hai cậu từng gạt gù bảo cái gì mà chấp nhất là nghiệp chương ấy – tớ muốn hỏi cậu, chấp nhất có lỗi thật à?”

Thế giới này nói cho Lăng Tường Xuyên biết rằng, trên đời này không có công chúa quyền quý, chỉ có giai cấp vô sản; Thế giới này nói cho Lâm Dương biết rằng, mặc dù cậu có giỏi giang hoàn mỹ cỡ nào thì cũng có lúc cố gắng cũng không chiếm được.

Thế giới này nói cho Tường Xuyên biết rằng, cho dù cậu có cố gắng đuổi theo cỡ nào thì bọn họ cũng sẽ bị lạc đàn.

Chuyện mà Tường Xuyên sợ nhất hồi nhỏ là Lăng Tường Xuyên và Lâm Dương thật sự kết hôn như người lớn nói – trong mắt đứa nhò không có chuyện cười, đối với chuyện này, Tường Xuyên luôn cho rằng đó là sự thật.

Sau này khi mọi người ăn uống với nhau cũng có nói lại hồi đấy, còn cười Tường Xuyên nước mắt nước mũi ôm Lăng Tường Xuyên bảo ‘Không cho kết hôn’.

Lúc đó Lâm Dương làm ra vẻ mình là anh trai, an ủi cậu, “Yên tâm, cho dù ba chúng ta có kết hôn thì cũng sẽ sống chung với nhau!”

Sau đó bọn họ không biết tại sao mọi người cười như được mùa.

Bây giờ Tường Xuyên nhớ lại, cảm thấy chua xót. Vóc dáng của cậu nhò, bị nhấn chìm trong lớp học đông đúc, giáo viên đang nói gì đấy nhưng cậu không nghe được gì.

Cậu bắt đầu oán hận bản thân.

Nếu lúc trước cậu để bọn họ kết hôn, thì có phải bây giờ sẽ tốt hơn không?

Ít nhất như vậy bọn họ sẽ vui vẻ, cậu cũng có thể thường tới nhà họ, ba người vẫn ở chung, vĩnh viễn bên nhau.

Sau đó Lâm Dương và Dư Châu Châu cùng hỏi cậu, sao có thể tìm được Lăng Tường Xuyên thế.

Thành Bắc không lớn, chỉ có hai tên ngốc kia không tìm được người, Tường Xuyên chỉ đi bậy một chỗ đã tìm được.

“Đi tới mấy chỗ hồi nhò hay đi, tìm một hồi thì thấy đó. Dù sao cũng ở gần nhau.”

“Sao cậu biết cậu ấy sẽ tới vườn tre tình thế?”

Tường Xuyên chống cằm nghĩ một lát, mới chậm chạp trả lời, “Có thể là vì tớ thấy cậu ấy sẽ như tớ, cảm thấy hồi nhỏ tốt hơn nhiều.”

Ngẩng đầu nhìn gương mặt suy nghĩ của Dư Châu Châu.

Lâm Dương dùng sức ôm vai Dư Châu Châu, gương mặt đỏ bừng khó hiểu, “Tớ cảm thấy bây giờ tốt hơn.”

Quả nhiên, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có tên ngốc này là hạnh phúc nhất.

Tường Xuyên vẫn nhớ ngày hôm đó, cậu cúp máy, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra khỏi phòng học nhưng trong lòng lại rất bình tĩnh.

Cứ như tâm sự mê mẩn tình tình nhiều năm đã hiện rõ từng nét.

Cậu vẫn nhớ cậu khoác cho Lăng Tường Xuyên đang ngồi chồm hổm khóc chiếc áo lông, đối phương ngẩn người nhìn cậu, sau đó đột nhiên lao vào lòng cậu.

Tường Xuyên biết mình rất lùn. Nhưng không làm hỏng cái ôm này.

“Tớ, tớ...” Lăng Tường Xuyên nghẹn ngào, không nói được.

“Cậu không cần nói gì hết, tớ tin tưởng cậu.”

Luôn tin tưởng cậu, cậu là cô gái tốt nhất trên đời này.

“Cậu còn nhớ không, lúc bé chúng ta cùng nhau thi đạp xe, lúc đó cậu luôn chạy trước.”

Lăng Tường Xuyên cười rộ, mũi đỏ bừng.

“Đương nhiên là nhớ rồi, nhưng tớ là nữ, đạp rất chậm, nhưng không chịu nhận thua. Mỗi lần hô chuẩn bị xong đều đạp trước, nhưng sau đó lại bị các cậu bỏ lại.”

“Hừm, sau đó cực kì vô lại xoay xe giữa đường, lớn tiếng bảo, không vui, mấy cậu ầu trĩ quá!”

Tường Xuyên bóp mũi học giọng điệu của Lăng Tường Xuyên lúc đó, sau đó cô bạn đập một phát sau cổ.

“Lần nào Lâm Dương cũng kêu tớ chơi gian, mọi người cũng bảo tớ chơi gian, có mỗi cậu đứng về phía tớ.”

“Đừng vậy,” Tường Xuyên cười khỏ, “Chỉ có mỗi tớ không biết xấu hổ...”

Bọn họ cùng nhau ngồi sống vai ở dưới mái trường tiểu học phụ thuộc đại học sư phạm. Sân trường năm đó lớn như thế, bây giờ nhìn lại, nó lại nhỏ bé giống như công viên trẻ em vậy.

Đằng xa là những khu nhà cao tầng chọc trời.

“Ba mẹ tớ... Tớ nghĩ cậu biết rồi.”

“Ừ.”

“Chắc sắp tới sẽ không ổn, nhưng tớ không sợ nữa.”

“Tớ biết.”

“Nói tớ trốn tránh cũng được, yếu ớt cũng tốt, nói chung, nửa năm còn lại, tớ không muốn học ở trường nữa.”

“Được.”

“Chuyện đó, tớ không muốn giải thích nữa.”

“Ừ.”

“Tớ sẽ thi thật tốt trong kì thi đại học để cho bọn họ nhìn.”

“Nhất định không có vấn đề gì cả.”

Lăng Tường Xuyên nghiêng đầu, “Tường Xuyên, cậu nói thật hay nói dối thế?”

Cậu không hỏi cô bạn đang ám chỉ cái gì, chỉ cười bảo, “Thật.”

Là thật, cho dù cô bạn có bóp tay мэng. “Tường Xuyên, con mẹ cậu!”

Cậu là một kỵ sĩ không có ngựa tốt cũng không có kiếm, đuổi theo cô công chúa bốc đồng ngàn dặm xa xôi.

Mặc dù cô công chúa này tóc dài hay tóc ngắn, thích ăn táo hay ngủ mãi không tỉnh.

Cũng không quan tâm tương lai cô sẽ bị con ếch hay vị vua nào mang đi, “Sau đó hạnh phúc mãi về sau” gì đó.

Tương lai có thể thay đổi rất nhiều, Tường Xuyên không phải Lâm Dương, cậu không bao giờ nhìn xa như thế.

Chỉ cần lúc này, bọn họ cùng với nhau, mỗi ngày đều ở cùng nhau như hôm nay.

Như thế, ngày mai cũng không tách ra quá xa.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 14: Ngoại truyện 14: Mễ Kiều và Bôn Bôn (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Chưa hoàn thành”

“Thật ra lần đầu tớ gặp cậu ấy, căn bản không nhớ mặt cậu ấy thế nào.”

Đây là lần thứ hai Mễ Kiều đi dạo cửa chết một lần rồi trở lại, tinh thần không còn tốt như trước, dựa vào gối, một câu nói cũng phải mất rất nhiều sức.

Phát hiện ánh mắt không đành lòng của Dư Châu Châu, cô vung tay ngăn cản lời khuyên của Dư Châu Châu, nhìn ánh mặt trời đang chiếu lên tay mình.

Quá gầy.

“Không sao, tớ không mệt. Tớ phải nói với cậu một chút.”

Mọi Dư Châu Châu giật gắt, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Mễ Kiều mỉm cười.

Không nói nữa, có lẽ nên giấu trong lòng, mang theo xuống đây thôi.

Lần đầu Mễ Kiều thấy Bôn Bôn, thậm chí không thấy rõ mặt của đối phương. Ngày đầu khai giảng lớp ba tiểu học, cô đang ngồi trên lưng cậu bạn mập nghịch nhất lớp, tay trái nhéo đồng hồ sau gáy cậu bạn, tay phải thì đánh đầu cậu bạn.

“Phục không? Mày muốn nói gì nữa không? Há? Mày nói gì? Nói mọi người chọn mày làm lớp trưởng ấy há? Chỉ bằng mày mà muốn làm lớp trưởng à? Tao khinh nhé, có tin tao đánh mày không? Không phải nói khoác là đánh được tao à? Bây giờ ai đánh ai đấy?”

Cậu nhóc mập khóc lóc xin tha, bởi vì nửa mặt dán xuống mặt đất, tiếng nói mơ hồ không rõ chữ, miệng sùi bọt mép. Các bạn nữ ở xung quanh vỗ tay khen hay, các bạn nam thì sợ hãi, sau đó chuẩn trốn ra ngoài vòng tròn.

Lúc này, một giọng nam nhỏ vang lên trong tiếng ồn ào của mọi người.

“Xin hỏi... cậu là lớp trưởng à?”

Cô bắt mắt ngẩng đầu, nhìn cậu bạn đang đứng ở bên cửa lớp một lát rồi cúi đầu đánh cậu bé mập.

Mắt hơi chuyển động, cổ ý lớn tiếng nói, “Cậu tìm lớp trưởng? Cậu tìm người nào? Lớp – trưởng – tên – là – gì?”

Giọng điệu khá hung hăng.

Mọi người ồn ào hơn, cậu nhóc béo ở dưới người cô vịn vịn hai cái bị cô đánh một phát nằm im. Mễ Kiều liếc mắt nhìn thấy một đôi giày trắng nhỏ đang ma sát vào nhau, chủ đôi giày lúng túng nhỏ giọng nói, “Tên... Mễ Kiều?”

Tất cả các bạn nữ vỗ tay hoan hô, Mễ Kiều không ngừng nhéo cậu bé mập, hưng phấn đến mức mặt đỏ bừng, sau đó nhảy dựng lên, lớn tiếng nói, “Nghe rõ chưa? Ai là lớp trưởng?”

“Mễ Kiều!!!!” Các bạn nhỏ xung quanh hô to, thêm màn ‘vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế’ là hoàn mỹ.

Lúc này cô mới đắc ý nhìn cậu bạn thanh tú kia, “Này, cậu tìm tớ làm gì đấy?”

Cậu bé nhìn cô hơi sợ hãi, nhỏ giọng nói, “Cô Trịnh bảo tớ tới tìm cậu, tớ là học sinh mới chuyển lớp.”

Lúc này Mễ Kiều mới khôi phục bộ dạng của lớp trưởng đang hoàng, vuốt cổ áo và mái tóc ngắn của mình, “À, ừ... Chào bạn, tớ tên là Mễ Kiều, cậu tên gì?”

“Tớ tên Ký Hi Kiệt.”

Cô gật gù, bị ánh mắt sáng ngời của cậu bạn nhìn tới mức nhũn hết cả người.

Cái gì mà... bánh bèo quá, một cậu nhóc lễ độ như vậy làm gì chứ, giả tạo vờ lờ.

Cô chỉ vị trí trống ở hàng thứ hai nói, “Cô Trịnh nói với tớ, cậu ngồi ở đó.”

Dư Châu Châu nghe tới đó thì bật cười, “Ừ, Bôn Bôn là vậy á, không giống mấy cậu nhóc đã man khác.”

Vừa nghĩ đến hình tượng côn đồ của Bôn Bôn sau này – hoặc nói là hình tượng côn đồ của Hoa Trạch Loại, Dư Châu Châu không khỏi đỏ mặt hỏi hột.

Mễ Kiều như biết Dư Châu Châu nghĩ cái gì, cô nờ nụ cười yếu ớt, “Thôi, với cái bộ dạng yếu ớt mặt trắng kia của cậu ta, nếu đi đánh nhau trong trường tụi tôi nhất định sẽ bị đánh sml cho coi!”

Dư Châu Châu lần nữa giờ tay lau mồ hôi lạnh không tồn tại trên đầu.

Mễ Kiều không nói quá. Trường tiểu học Thành Hương không nhiều lớp, mỗi khối khoảng hai hoặc ba lớp, tương lai của trường học không tốt chút nào, kiểu như có hôm nay không có ngày mai vậy. Phần lớn học sinh trong trường đều là đám nhỏ ở trong nhà xưởng gần đấy hoặc trong vùng đất hoang đến học, rất dễ kết bè kết đảng phân chia hội nhóm.

Chức vụ lớp trưởng của Mễ Kiều là dựa vào thực lực mà có, gọi là lớp trưởng còn không bằng gọi là mình chủ giảng hồ đúng hơn. Không giống như giấc mơ hiệp khách của nữ hiệp Dư Châu Châu, Mễ Kiều chưa từng ảo tưởng cái gì, thế giới của cô tràn ngập đao thật súng thật – cho dù nó chỉ là đồ chơi nhựa.

Một mặt Mễ Kiều bảo vệ trật tự của các bang phái lớn, một mặt là chăm sóc Ký Hi Kiệt hàng ngày, không để cậu bạn bị người khác ăn hiếp quá tàn nhẫn – cậu nhóc trắng nõn nà này giống như một con dê trắng lạc đàn đến vùng đất hoang dã của sói hồ ‘tham quan’ vậy, không xé nát cậu thì chữ hồ sói của bọn họ viết ngược liền!

Khi có tìm cậu nhóc từ đám người ra, cậu nhóc béo nạm đó bị cướp chức vụ lớp trưởng kéo một đám bạn học nam đến làm âm, “Mễ Kiều, mày thích tên nhóc mặt trắng này á?”

Không ai hiểu ý nghĩa của từ mặt trắng, nhưng mặt Ký Hi Kiệt trắng thật.

“Cút, nói bậy gì đấy, tao là lớp trưởng, sao có thể để tụi mày bắt nạt nó?” Mặt Mễ Kiều đỏ bừng.

“Ế, lớp trưởng à, năm đó ai ngồi lên người tao để ép tao tới đường cùng đấy?” Ngoài nhóc mập đang lung tung ra thì đám nhóc kia cười ha ha.

“Tuồng tụi tao sợ một con nhóc như mày á? Chẳng qua là nể mặt mày mới giữ thẳng nhóc này lại, mày cút đi, ai thèm chức lớp trưởng của mày chứ, lớp trưởng cái quần, mày làm việc của mày, tụi tao làm việc của tụi tao!” Cậu nhóc mập chuyên chủ đề trở về, Mễ Kiều liếc nhìn tên nhóc mặt trắng đang sung mặt sung mũi thờ dài một tiếng. Trước giờ cô chỉ tôn trọng động tay động chân, chỉ có thể khom lưng nhặt một cục gạch lớn lên.

May mà vị trí tốt, đằng sau là bức tường làm bằng gạch.

Đám bạn học nam lùi về sau một bước, Ký Hi Kiệt cũng thế – cậu lùi về sau lưng Mễ Kiều.

“Đừng là tao không đánh lại tụi mày. Nhưng ít nhất có thể đánh được vài đũa. Dù sao khi đã vào trận thì nhất định bị thương, có ngon thì lên đây!”

Giọng Mễ Kiều khàn khàn, bàn tay nhỏ hơn run lên, cầm chặt cục gạch lớn, khiến người khác cảm thấy chút mùi vị bi tráng của cá chết lưới rách.

Tình cảnh găng co, mấy cậu nhóc đối diện thấy Mễ Kiều nghiêm túc, một đám há mồm tròn mắt, châu đầu ghé tai một hồi, không ai dám động, lùi bước thì rất mất mặt, chỉ có thể đứng ngẩn lại đó.

Dù sao bọn họ đã bị con nhóc này đánh không ít lần rồi.

Nhưng nhiều người bị cô nhóc nói đến mức lùi bước, sau này lần lớn trong cái giới này kiểu gì? Bọn họ không phải đám nhóc hai, ba tuổi, buồn cười, mọi người đều là học sinh lớp bốn hết rồi đấy!

Địch không động thì ta không động, nhưng dù khí thế của Mễ Kiều cỡ nào thì cánh tay cũng run run.

Lúc này, Ký Hi Kiệt mặt trắng bị mọi người bỏ quên khom lưng cầm hai cục gạch lớn, tay trái một cục tay phải một cục, trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, giữa đầu lên trời rú một tiếng cứ như người bị động kinh, sau đó vọt về phía đám người đối diện.

Các bạn học nam không kịp phản ứng, có hai tên nhóc bị đánh ngã, một người trong đó là cậu nhóc mập. Ký Hi Kiệt đương nhiên không quá mạnh tay, cậu chỉ đánh vào vai hoặc lưng của bọn họ – đương nhiên điều này không liên quan đến việc cậu không có sức giờ lên đánh đầu người ta – cho nên thương tích của đám nhóc mập không nặng lắm, chỉ bị rách da thôi. Nhưng tình hình vẫn rất rối loạn, đám người ở hộc đó chạy loạn khắp nơi, cuối cùng chỉ còn nhóc mập sót lại bị Ký Hi Kiệt bắt được đánh gạch lên người mà thôi.

Thấy Mễ Kiều còn cầm gạch đứng ngẩn một chỗ, Ký Hi Kiệt đặt gạch ở cổ cậu nhóc mập, quay đầu gọi cô, “Sao ngẩn người thế?”

Mễ Kiều há to mồm nói, “Cậu... uống lộn thuốc à?”

Ký Hi Kiệt nờ nụ cười, “Tớ thấy cậu cầm gạch không nổi nữa, đợi thêm chút nữa thì hai chúng ta sẽ bị đánh đấy.”

Mễ Kiều chớp chớp mắt, trong lòng có chút cảm xúc không rõ, giống như bị lông chim vuốt nhẹ một cái, ngứa ngứa.

Lúc này mới tỉnh táo lại, buông tay, gạch rơi xuống đất, bụi văng lên.

Cô vội vàng nờ nụ cười với Ký Hi Kiệt, ra hiệu cậu tránh ra.

Sau đó bắt đầu ngồi lên người cậu nhóc mập, mạnh mẽ đánh một phát.

“Con mịa mày, biết ngay thẳng nhóc mập mày vẫn còn ngấp nghé vị trí lớp trưởng của tao mà!!!!”

Hai người bọn họ ngồi ở trong chồng gạch, dùng cặp để lót mông, dùng áo khoác của cậu nhóc mập lau tay, sóng vai nhìn cậu nhóc mập chạy trốn.

Đây là lần phóng sinh thứ ba rồi.

Lần thứ nhất thả cậu ta, cậu ta bật thốt một lời kịch kinh điển, “Mễ Kiều, mịa mày, đợi đấy cho tao!”

Sau đó bị Mễ Kiều kéo cổ áo lại, “Bà đây đợi không được!”

Sau đó bị đánh một trận.

Lần phóng sinh thứ hai, cậu nhóc béo rút kinh nghiệm, xoay người bỏ chạy.

Mễ Kiều kéo cổ áo cậu ta lại, “Không nói cái gì mà chạy á? Trong mắt mày không có lớp trưởng như tao á? Không lễ phép chút nào!!!”

Sau đó bị đánh một trận.

Lần thứ ba tên nhóc béo cười nói lời hay rồi vọt chạy, Mễ Kiều chỉ nghiêm mặt nói, “Tạm biệt” nhưng không giữ lại.

“Sao không đánh nữa?” Ký Hi Kiệt ôm tay đứng cạnh hỏi.

Mễ Kiều thờ dài, “Không đánh nổi nữa. Thịt của cậu ta cũng có tính đàn hồi, đánh đau tay lắm!”

Dư Châu Châu nghe tới đấy, lo lắng nhìn tay áo rộng của Mễ Kiều. Không biết cánh tay bây giờ liệu có gầy yếu hơn cánh tay cầm gạch năm lớp bốn kia không?

Cánh tay nhỏ như thế cầm một cục gạch lớn, thay đổi Bôn Bôn hoàn toàn.

Nhưng mà thật ra Mễ Kiều lại chưa bao giờ tin rằng một người có thể thay đổi hoàn toàn. Có lẽ vì cô chưa từng thay đổi bao giờ, cho dù xảy ra chuyện gì cô vẫn là Mễ Kiều, bạn bè lúc bé gặp lại cô luôn nói, “Chà, cậu không khác gì khi còn bé cả.”

Có mấy người thay đổi, hoặc bởi vì gấu một phần, hoặc bởi vì lộ ra một phần, mà dù chọn gấu đi hay lộ ra thì sự thay đổi sẽ không biến mất hay nhỏ ra thêm – nó vẫn ở trên người bạn, luôn ở trên người bạn.

Lúc Ký Hi Kiệt gặp Mễ Kiều, cậu gấu thói quen trốn sau lưng Dư Châu Châu, lộ ra phần tính cách hoang dã và mạnh mẽ của một cậu bé.

Mà Mễ Kiều khi gặp Ký Hi Kiệt, cô đã gấu đi cái gì?

Ký Hi Kiệt mặt trắng bị các bạn học nam trong lớp ghét vì cậu được các bạn nữ để ý. Trước giờ, thẩm mỹ của đàn ông và phụ nữ luôn khác nhau, Ký Hi Kiệt là ví dụ rõ ràng nhất. Cô bé nào không thích trắng nõn đẹp đẽ, nói hoa mỹ là cậu nhóc luôn mỉm cười?

Nghe lý luận sáo rỗng đấy, Mễ Kiều khịt mũi xem thường, con nhóc bàn sau không yếu thế mà cãi lại, “Cậu phản đối gì chứ? Không liên quan gì tới cậu, thế cậu có phải con gái không?”

Mễ Kiều không giận.

Cô không thấy danh hiệu ‘con gái’ này có gì phải tranh đoạt cả.

Mặc dù cô chút không chấp nhận – cô dữ dần như gà mẹ để cướp địa bàn với cậu nhóc béo, rất nhiều lúc vì che chở các bạn nữ yếu ớt trong lớp (đương nhiên bây giờ còn bao luôn cả Ký Hi Kiệt yếu ớt), nhưng làm người buồn bực là thật ra bọn họ không quá thích người bảo vệ Mễ Kiều này – ít nhất là ở phương diện giới tính của cô.

Mặc dù bên ngoài cô là vua của đám nhóc, nhưng từ khi tuổi tác tăng cao, cô đã trở nên cô đơn hơn.

May mà bây giờ cô có Ký Hi Kiệt.

Mễ Kiều dạy dỗ hết bản lĩnh sở trường của mình, Ký Hi Kiệt là con trai, học rất nhanh, sức cũng mạnh hơn nhiều, bắt đầu có uy tín trong trường. Các bạn học nam không dám bắt nạt cậu như trước nữa, cũng không dám lời kéo một cách tùy tiện, mọi thứ đều nằm trong vòng quan sát.

Ký Hi Kiệt xuất sư rất nhanh, điều này khiến Mễ Kiều vừa vui vừa buồn, giống như xã hội mẫu hệ và thời đại nữ quyền sắp kết thúc vậy.

Giang hồ của cô là dùng tay chân tạo ra, nhưng rồi cũng có một ngày, tất cả con trai cao hơn cô, to lớn hơn cô, biết đánh nhau hơn cô.

Mà tất cả các bạn học nữ lại trở nên dịu dàng hơn cô, biết trang điểm hơn cô, càng giống con gái hơn cô.

Cô đứng ở giữa, trong lòng rất đau buồn.

Rất lâu trước kia, có một danh nhân Tư Cơ gì đấy từng nói, “Lung chừng sẽ không có kết quả tốt.”

Đến năm lớp năm, Mễ Kiều có một người hầu nhỏ, cậu nắm giữ tất cả các yếu tố của người hầu: trắng nõn nà, được các bạn học nữ yêu thích, không hay nói chuyện, cẩn thận tinh tế, lão đại chỉ một ngón tay thì biết nên dâng kem hay dâng sữa ngay.

Đương nhiên chuyện người hầu này là do Mễ Kiều nghĩ trong lòng. Ký Hi Kiệt đi theo cô vì cậu cũng cô đơn như cô.

Lúc đó, đám nhóc béo càng ồn ào hơn, “Mễ Kiều thích Ký Hi Kiệt!”

Mỗi lần như thế, Mễ Kiều đều gào lớn, “Đã bảo gọi tao là lớp trưởng, tụi mày làm phản à?”

Tất cả nghiêm túc, sau khi mọi người phản ứng lại là điều Mễ Kiều giận bọn họ là vì không gọi cô là lớp trưởng chứ không hề phản bác lời đồn này.

Vì vậy lời đồn ‘lớp trưởng thích Ký Hi Kiệt’ bắt đầu đồn đãi ra khắp trường.

Mễ Kiều tức muốn chết, cô cuối cùng có một lần đỏ mặt nhưng không phải vì đánh nhau.

Cô vội vàng tìm Ký Hi Kiệt, đập bàn nói, “Con mịa nó, sau này cậu đừng theo tớ nữa! Có phiền không?”

Ký Hi Kiệt đang tìm cách gỡ cái chân ghế để chuẩn bị vũ khí cho trận đánh nhau với lớp bạn thì nghe vậy, cậu không ngẩng đầu lên mà chỉ nói, “Biết rồi.”

Mễ Kiều nghe thấy tiếng đáp lại như thế, ngẩn người nửa phút, đợi đến khi Ký Hi Kiệt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói, “Sao cậu còn đứng đây?”

Mễ Kiều há mồm định nói gì để cứu mặt mũi, nhưng những lời đó để bị chặn ở cổ họng. Mặt cô đỏ bừng, nào trông rỗng, kéo chân ghế trong tay Ký Hi Kiệt, có lẽ vì hơi mạnh tay, dính bị rơi xuống, ghế gãy.

“Mễ Kiều, cậu là kình kong à? Tớ gỡ nửa ngày cũng không ra....”

“Kình kong cái đầu cậu đấy, dám gọi lại lần nữa không?”

Ký Hi Kiệt không sợ lời đe dọa kia, ngược lại còn khiêu khích, “Thế... gọi lớp trưởng?”

Mũi của Mễ Kiều hơi chua, tàn nhẫn vỗ bàn một cái, mạnh tới mức tay đau vô cùng, xoay người bỏ chạy.

“Lớp trưởng, có người phá trường!”

Đang buồn bực thì tên nhóc mập chạy đến, nửa sợ nửa vui nói với cô.

‘Phá trường’ là đột kích quy mô lớn của đám lưu manh ngoài trường. Có đôi khi là vì ân oán cá nhân hoặc ân oán của bang phái, có khi vì đối phương nhầm chán nên tìm cớ đánh nhau. Mễ Kiều nghe vậy lập tức bỏ qua tâm trạng buồn bực kia, xông ra ngoài với tên nhóc béo.

Lúc này đám bạn học cùng lớp đang ở sân trường học thể dục, nếu như xảy ra nguy hiểm gì thì đó là trách nhiệm của cô.

“Con mịa nói, đứng ra cho ông đây! Đến đến đến, đứng ra đây!”

Bốn, năm cậu nhóc lớp trên cầm gạch đứng ở bên ngoài tường rào, vừa nhìn đã biết là đám người rảnh rồi không có gì làm.

Ý vào lợi hình có lợi của mình, lại có thêm anh em hỗ trợ, một tên có kiểu tóc kì dị cao to nhảy xuống, kéo cổ áo của một bạn học nữ, tóm chặt bím tóc nhỏ của cô bạn, nhếch môi cười ha ha.

Có lẽ vì đối phương lớn tuổi hơn đám người ở trong sân trường, trong tay lại có vũ khí nên đám bạn học nam bình thường hung hăng đều lùi về sau, nhưng một bạn học nữ lại chỉ vào trời kêu to.

Nửa cục gạch xẹt qua đầu mọi người với một đường cong duyên dáng, sau đó bay sượt qua lỗ tay của tên lưu manh kia.

Sợ bóng gió một hồi nhưng tên lưu manh kia lại vì né tránh mà mất cân bằng, ngã một cái.

“Một đám góc, không lẽ không biết đứng xa một chút rồi ném đồ bọn họ à? Đều ăn cứt để lớn lên hết há?”

Mọi người há mồm quay đầu.

Mễ Kiều, mặc bộ đồ học sinh hơi bẩn đứng theo hướng gió, mặt trời ở đằng sau chiếu sáng người cô, tạo nên khí chất Thích Ca Mâu Ni cho cô.

Trong lòng đám người ăn cứt lớn lên, cô là người mang hai giới tính, dù nói gì làm gì đều mang theo sự thô bạo của đàn ông.

Lúc mọi người tỉnh táo lại, lập tức tán ra tìm vũ khí để ném được, đại chiến bị ngăn bởi bức tường lập tức bùng nổ, Mễ Kiều thừa dịp tên lưu manh cao to không chú ý, chạy xông tới, liều lĩnh đâm vào thắt lưng của hắn. Tên lưu manh cao to không kịp chuẩn bị, đau tới mức phải buông tay, Mễ Kiều nhân cơ hội la to với bạn học nữ bị giữ làm con tin, “Con mịa cậu, bị đần à? Mau chạy đi!”

Lúc này cô bạn kia mới khóc chạy khỏi khu vực nguy hiểm, bởi vì một giây sau, gạch của mọi người sẽ lao về phía cô bạn.

Mọi người chỉ nhớ tới việc tìm đồ để ném nhưng không ai nhớ Mễ Kiều đang ở trong đám lầy hang ổ.

Nhiều năm sau, khi xem bộ phim [Anh hùng] của đạo diễn Trương Nghệ Mưu, lúc đám tên bay sang phía Lí Liên Kiệt như mưa, Mễ Kiều rung mình một phát.

Đây là di chứng sau hôm gạch bay đầy trời đấy.

“Con mịa cậu, ngu rồi à, không biết chạy à?”

Lời cô mắng cô bạn kia lặp lại lên người cô.

Đây là lần đầu Mễ Kiều cảm nhận được cảm giác được bảo vệ trong ngực người khác.

Nhưng bởi vì quá nhanh, đối phương lại gầy yếu, cô không có cảm giác gì đặc biệt.

Nếu bảo có, sợ là cảm giác nóng nóng vì hơi thở của cậu bạn phả lên tai cô.

Rất nóng, rất nóng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 15: Ngoại truyện 15: Mễ Kiều và Bôn Bôn (2)

“Ồ ~ Anh hùng cứu mỹ nhân cơ à ~” Dư Châu Châu làm ồn.

Mễ Kiều mặc kệ cô bạn, cứ như chưa thoát khỏi ký ức.

Cô chỉ nhỏ giọng lầm bầm, đáng tiếc không xinh đẹp chút nào.

Ký Hi Kiệt xông lên bảo vệ Mễ Kiều trong lồng ngực, hứng nhận đám gạch mái ngói, sỏi, bình nhựa của quần chúng, kéo cô ra khỏi chiến trường. Trước khi ra khỏi chiến trường đó, cậu bị bao nhiêu thứ đập phải thì Mễ Kiều không biết.

Số lượng người tới phá trường rất ít, bị dọa sợ, ngoài hai tên leo tường bỏ chạy thì phần lớn ngã xuống, sau đó bị giáo viên thể dục xách đi hỏi tội.

Lúc quần chúng đang hoan hô, Mễ Kiều lại cảm một bình nước ném về phía cậu nhóc mập.

“Sao mày đánh tao...”

“Đừng tưởng tao không thấy mày thừa dịp loạn mà ném đồ về phía tao, con mịa mày, tao biết ngay mày vẫn nghĩa vị trị lớp trường của tao mà!”

Cậu nhóc mập trường thành không ít, hấn tránh khỏi không chế của Mễ Kiều mà bỏ chạy, hai người bắt đầu màn truy đuổi trong sân trường.

Không ai biết, Mễ Kiều nhất định phải chạy xa khỏi mọi người, bởi vì cô phải tiêu hóa nụ cười không thể che giấu được của mình.

Cô không biết tại sao mình muốn cười.

Có lẽ là vì đại nạn không chết.

Có lẽ là vì đánh cậu nhóc mập là chuyện cô hài lòng nhất.

Có lẽ là vì lúc này sau khi cô thoát khỏi vòng nguy hiểm, người kia oán trách bên tai cô, “Cậu xem mình là kینگ kong thật à, cậu là con gái đấy, không biết cẩn thận hơn à?”

Người này làm cô thức tỉnh ý thức giới tính đã ngủ say của mình.

Cậu bảo, cô chỉ là một cô gái bình thường mà thôi.

Lúc Mễ Kiều chạy trốn một khoảng xa thì xoay người lại, cái người mặc áo sơ mi màu vàng nhạt đang rời khỏi đoàn người.

Trong tay còn cầm chân ghế mà cô lấy ra.

Vì vậy sau đó, cô chạy đến trước bàn Ký Hi Kiệt, lớn tiếng nói, “Sau này cậu đi theo tớ, tớ đồng ý.”

Đối phương không ngăn đầu, lạnh nhạt bảo, “Biết rồi.”

Trước giờ Ký Hi Kiệt chưa bao giờ sùng bái, sợ hãi Mễ Kiều như người khác. Mễ Kiều đoán thầm trong lòng, có lẽ vì thấy được cảnh cô không nhấc được gạch, cho nên cậu chưa bao giờ xem cô như nữ thần cả.

Nhưng không lâu sau, cô biết lý do, Ký Hi Kiệt cũng có tông giáo của mình, cậu có nữ thần của bản thân mình.

Nữ thần đấy tên là Dư Châu Châu.

Nữ thần đấy không biết đánh nhau, có văn hóa, lễ phép, lớn lên xinh đẹp.

Mễ Kiều ngồi trên ống xi-măng bụi bặm, im lặng nghe Ký Hi Kiệt nói, cúi đầu nở nụ cười nhạo.

Cái gì chứ, chỉ là nữ mặt trắng thôi mà.

Dư Châu Châu nghe đến đấy thì nhảy dựng lên, “Nữ mặt trắng?”

Mễ Kiều đắc ý nhường mày, “Đúng rồi, chẳng lẽ không phải à?”

Không ngờ Dư Châu Châu lại vui vẻ nhảy tới trước gương của bồn rửa tay, vuốt mặt mỉm cười, “Cảm ơn Mễ Kiều, cậu tốt quá!”

Mễ Kiều buồn nôn vô cùng, nhưng lần này không phải do hóa học trị liệu.

Mễ Kiều không thèm quan tâm mặt trắng Dư Châu Châu, bởi vì Kí Hi Kiệt có bạn gái vào năm lớp năm.

Các bạn nữ xung quanh đã có kỉ kinh nguyệt, giữa nam nữ cũng có sự hấp dẫn lẫn nhau. Lần trước Ký Hi Kiệt anh hùng cứu... cứu lớp trưởng, lại còn biểu hiện xuất sắc trong vụ đánh nhau đó, cuối cùng cũng được các bạn nam chấp nhận. Cậu hòa nhập vào đám người đó, bắt đầu chạy tới quán net và phòng bi-da chơi đùa, được mọi người tìm và rủ đi khắp nơi. Mặc dù không nói nhiều nhưng cũng tốt hơn không ít.

Mễ Kiều chưa từng kể công hay tự kiêu, nói với mọi người tên nhóc mặt trắng Ký Hi Kiệt được mọi người hoan nghênh là do mình dạy dỗ ra. Cô tin tưởng trong người Ký Hi Kiệt có sẵn một tà khí lạnh băng, nhưng lại có lễ tiết, cho dù xen lẫn trong đám nam sinh vớ vẩn vẫn nhưng cậu vẫn có thể thành đứa trẻ tốt.

Chỉ là không biết cái nào chiếm phần lớn trong thể chất mâu thuẫn kia mà thôi.

Tâm tình thiếu nữ vừa xuất hiện một chút sau lần được cứu kia bắt đầu phát huy, trên đầu có bầu trời xanh thẳm, bên ngoài có vùng đất rộng lớn, lúc Dư Châu Châu đang khóc vì toán thi đình đầu Mễ Kiều vẫn vụn vỡ không mây.

Cho đến khi cô thấy Ký Hi Kiệt đang cầm tay bạn học nữ được mọi người gọi là hotgirl từ xa.

Cho tới bây giờ Mễ Kiều vẫn không thể giải thích được hành vi của bản thân lúc đó. Cô không lớn tiếng nói, “Tớ sẽ nói với cô giáo” hay tàn nhẫn đánh Ký Hi Kiệt, ngạc nhiên hỏi dò, “Các cậu làm gì thế?” cả.

Mặc dù Mễ Kiều lảm chuyện nhưng không phải kẻ ngu.

Nhưng cô không hồn dỗi giống như Dư Châu Châu lúc nghe chuyện này.

Cô theo dõi bọn họ.

Đồng thời bị Ký Hi Kiệt phát hiện.

Ký Hi Kiệt nở nụ cười xem trò hay, quay đầu đi tiếp, đưa bạn gái nhỏ về nhà – may mà hai người họ không hôn tạm biệt như phim, huống chi tiếng ầm ầm do sửa đường vang lớn, không thể tạo thành tình huống lãng mạn được.

Sau đó cậu đi tới trước mặt Mễ Kiều đang trốn sau cột điện, “Mặt cậu bự quá, cột điện không che được, tỉnh lại đi.”

Mặt cậu lớn quá.

Mặt cậu lớn quá.

Mặt cậu... lớn quá...

Đây là thời khắc mà Mễ Kiều không bao giờ quên được trong đời.

Bọn họ đã lâu không ngồi trên ống xi măng nói chuyện. Trước kia Mễ Kiều sẽ thay đổi đủ chủ đề để nói chuyện, nhưng lần này, cô im lặng.

Mễ Kiều không thích trạng thái này của mình. Cô bình tĩnh lại, dùng giọng nói trước kia để hỏi, “Khóe mắt cậu kết vảy kia, mới đánh nhau à?”

Ký Hi Kiệt cười cợt, “Hừm, ba tớ đánh.”

Ký Hi Kiệt chưa bao giờ che giấu, dù không thích nói chuyện nhưng chưa từng giấu cái gì.

Mễ Kiều không giỏi về trò chuyện và tâm sự, cô nhảy dựng lên, “Ba cậu? Ba cậu?... Ba tớ chưa từng đánh tớ, lần nào cũng làm đáng thôi, sao ba cậu ác thế?”

Ba Mễ Kiều là công nhân ở công trường gần đây, không có nhiều văn hóa, sau khi mẹ Mễ Kiều mất vì ung thư, một mình ông nuôi cô nhóc ba tuổi tới giờ, cách dạy dỗ rất đơn giản – mua quà, mua đồ ăn, không để con gái bị ăn hiếp, nhưng gây chuyện thì chỉ có một chữ, đánh!

Nhưng dù thế nào, Mễ Kiều cũng tạo nên tên tuổi từ hai bản tay mình, càng ngày càng giỏi nịnh, cũng biết ba mình ra tay rất nhẹ.

“Hừm, ba tớ đánh rất mạnh.” Ký Hi Kiệt nói.

Hỏi hột.

Mễ Kiều ý thức được lúc này mình nói gì. Ký Hi Kiệt không giống đám mập kia, thậm chí khác cô nữa, lúc đó cô không hiểu khí chất, cũng không biết mấy thứ như vận mệnh, chỉ cảm thấy, người này không muốn xen vào đám bọn họ.

Như lần Ký Hi Kiệt nói về Dư Châu Châu mà cô nghe, từng nghiêm túc bảo, “Cậu ấy khác chúng ta, cậu ấy sẽ trở thành một người đặc biệt trong tương lai.”, Mễ Kiều rất muốn nói cho cậu biết, cậu cũng khác tại tớ.

Mễ Kiều không biết nên nói gì, nhưng Ký Hi Kiệt lại tự mở miệng.

“Bình thường ông ấy đối xử với tớ cũng khá. Tớ không có mẹ, là ông ấy nuôi tớ lớn. Nhưng ông ấy thích uống rượu, sau khi uống say thì thành người khác.”

Nói tới đây, cậu mỉm cười, “Tớ phải cảm ơn cậu đấy, Mễ Kiều, nếu không có sự dạy dỗ của cậu, tớ sẽ không trốn nhanh như vậy, trước đây cậu thấy tớ hay sùng mặt sùng mày, không phải do bọn mập kia đánh mà do ba tớ đánh hết. Nhưng bây giờ thì không thể nữa rồi.”

Mễ Kiều khó chịu bảo, “Không cần cảm ơn... Nhưng cậu với... cậu với...”

“À, cậu nói bạn gái tớ ấy à?”

Một tên nhóc mười ba tuổi chưa mọc ria mép nói ba chữ này một cách trôi chảy làm cho Mễ Kiều buồn bực.

“Mới quen hôm qua,” Dùng một lát, Ký Hi Kiệt không giả vờ cun-ngầu nữa, lộ ra chút trẻ con, “Cậu ấy bảo thích tớ, đám mập kia bảo có bạn gái rất ngầu.”

Mễ Kiều không nói gì, cuộc sống của cô chỉ toàn ăn, ngủ, đánh tên mập.

“Thật ra...” Mễ Kiều dùng một chút, dùng giọng điệu cô thấy buồn nôn nhất nói, “Cậu làm người hầu của tớ cũng ngầu mà.”

Ký Hi Kiệt nghĩ một hồi mới nói, “Tớ thấy, có bạn gái ngầu hơn.”

Sau đó Ký Hi Kiệt tiến bộ vì ‘đôi bạn gái khác ngầu hơn’.

Sau đó ‘có mấy người bạn gái mới ngẫu’.

Từ khi danh tiếng của Ký Hi Kiệt vang vọng, Mễ Kiều ngày càng mơ hồ. Cô không biết Ký Hi Kiệt đang theo đuổi cái gì. Bản thân cô chỉ hi vọng mình sống khỏe với vui vẻ là tốt rồi, ba không bắt cô phải có tương lai, bản thân cô lại chẳng có chí hướng gì to lớn cả. Nhưng Ký Hi Kiệt lại có hoài bão trong lòng, nhưng hành động của cậu làm khiến cô nhìn không hiểu.

Chưa để Mễ Kiều nhìn hiểu thì Ký Hi Kiệt biến mất không chút tin tức.

Cậu hay trốn học nhưng chưa bao giờ trốn học nhiều ngày như vậy. Mễ Kiều đi hỏi giáo viên thì nghe được tin, Ký Hi Kiệt chuyển trường.

Cậu không hề có dấu hiệu chia tay nào cả.

Rất nhiều người bảo, ba mẹ ruột Ký Hi Kiệt tới đón cậu, ba mẹ ruột của cậu có tiền, cậu rời đi trên chiếc xe ô tô màu đen xinh đẹp, Ký Hi Kiệt rất may mắn...

Tên mập vội vai Mễ Kiều, cẩn thận bảo, ‘‘Lốp trước, đây là đồ Ký Hi Kiệt bảo tao đưa mày trước khi đi... Đừng đánh tao nhé, tao không biết cậu ta chuyển trường, cậu ta không nói với tao...’’

Mễ Kiều quên đánh hán, cầm lấy, ngồi ở bậc thang, mở bức thư căng phồng ra.

Ký Hi Kiệt thích xem phim Hong Kong, cái gì cũng muốn ngẫu, kể cả lời tạm biệt.

Tờ giấy nhỏ, chữ viết gọn gàng.

‘‘Ba tớ chết rồi. Ông ấy sẽ không bao giờ đánh tớ được nữa. Lúc ông ấy chết, tớ mới biết ông ấy đối xử với tớ rất tốt, chẳng qua uống say phát điên, thật ra cũng bởi vì đời này khổ lắm rồi. Tớ không muốn rời khỏi đây, tớ cảm thấy hài lòng khi sống ở đây, nhưng ba mẹ ruột của tớ tới đón tớ về. Tớ không biết sau này sẽ thế nào, tớ thấy hai người bọn họ không giống tớ, không thoải mái nhưng không có cách khác.

Chúng ta là anh em tốt, anh em tốt nhất. Nhưng tớ không biết chúng ta có thể gặp lại nhau nữa không.

Cậu phải cố gắng học hành, đừng đánh nhau mãi, thật ra đám mập nhường cậu đấy, một đám nam sinh sao có thể không đánh thắng con nhóc như cậu chứ?

Chúc cậu học tốt, giữ gìn sức khỏe!’’

Mễ Kiều đọc bức thư rất nhiều lần, lòng trống vắng, khó chịu vô cùng. Cô không biết tại sao mắt cay cay, nước mắt rơi xuống làm nhòe bức thư.

Trong phong thư có một vật cứng, cô móc nó ra, đó là một cái kẹp tóc hình bướm bướm màu lam nhạt, bên trên có một tờ giấy nhỏ.

‘‘Cậu muốn để tóc dài chứ? Con gái để tóc dài xinh đấy. Thật ra tớ muốn mua kẹp tóc hình king kong, nhưng không có nơi nào bán hết. Tớ thấy cậu mang kẹp king kong là hợp nhất.’’

Mễ Kiều kể tới đây thì ba cô đi tới, nói cô biết nên đi kiểm tra.

Sau đó xoay người, ngại ngùng nói, ‘‘Bạn của Mễ Kiều hả? Cháu luôn tới chơi với con bé, có làm lỡ việc học không? Chú là ba của nó, không nói gì nhiều, cảm ơn cháu nhiều.’’

Ba của Mễ Kiều cũng kiểm được chút tiền dư dả, được con gái gọi là Lão Mễ nhà giàu mới nổi. Dư Châu Châu nhìn người đàn ông gầy gò tiêu tụy trước mặt, dù thế nào cũng không thể liên hệ người này với ông chủ bụng bìa lớn giọng như Mễ Kiều từng nói.

‘‘Thế... Thế tớ về trường trước, mai có kì thi thử, bữa sau nữa sẽ tới thăm cậu nhé?’’

Mễ Kiều không cười hi hi giục như trước, ‘‘Cút trở lại ôn tập đi, môn chính trị của cậu nhất định phải đạt 80 đấy!’’— Cô chỉ im lặng nhìn Dư Châu Châu, cứ như muốn nói gì đấy nhưng lại không nói được.

Một lát sau, cô lớn tiếng nói với Dư Châu Châu khi ba và y tá đang giúp cô chuẩn bị đưa cô đi kiểm tra, ‘‘Sau này học cấp hai, tớ học ở cạnh trường các cậu.’’

‘‘Sau đó tớ gặp lại cậu ấy.’’

‘‘Sau đó...’’

Dư Châu Châu mơ hồ đoán được cái gì, cô chăm chú lắng nghe, đến khi ba Mễ Kiều ngán mãi mới ngoan ngoãn để người ta đẩy đi khỏi phòng bệnh.

Cửa phòng bệnh đóng lại, Dư Châu Châu thấy Mễ Kiều quay đầu nhìn cô. Trong đôi mắt tràn ngập ý cười, nhưng sự không nở trong mắt làm đầu Dư Châu Châu trống rỗng.

Cô không bao giờ nghĩ tới lần cuối cô thấy Mễ Kiều là cảnh tượng loạn tưng phèo như thế. Bà lão nằm giường bên rên rí, y tá treo bình nước, Mễ Kiều bị đẩy vội qua, có rất nhiều lời nói chưa xong.

Từ bé Dư Châu Châu đã học được cách chuyển nguy thành an rất nhiều lần, có rất nhiều chiêu dễ thay đổi, có thể cứu vãn mọi thứ, dù cực đến mấy cũng có thể tìm được vị ngọt từ góc độ khác.

Nhưng sau lần mẹ và chú Tề mất, cô lại lần nữa cảm nhận cảm giác bất lực này.

Sau đó.

Có lẽ Mễ Kiều đã cảm nhận được điều gì lúc đấy. Cô mới cố gắng nói chuyện sau này với Dư Châu Châu.

Nhưng lại không có sau đó nữa.

Mễ Kiều có thể nói cô không có tiếc nuối trong cuộc đời gần hai mươi năm này, cô tùy ý, vui vẻ không thẹn với lòng.

Nhưng tiếc nuối lớn nhất là cô không còn cơ hội để tạo ra tiếc nuối nào nữa.

Sau đó, sau đó.

Cô còn quá nhiều câu chuyện, chưa kịp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 16: Ngoại truyện 16: Sở Thiên Khoát (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Mây chiều mù mịt”

Sở Thiên Khoát thu hồi tầm mắt từ bên ngoài cửa sổ lại, thấy Dư Châu Châu ở cuối hành lang.

Trong thành phố phương Bắc bé nhỏ này, tháng ba vẫn còn lạnh giá dù đã bước vào mùa xuân, nhưng gió tuyết bên ngoài vẫn lạnh thấu xương, cành cây trọc lốc hiu quạnh rung rung, hoàn toàn không có gì đẹp mắt.

Sở Thiên Khoát ngăn người ở bên cửa sổ mười mấy phút, quần được sấy rất ấm. Đây là lần đầu cậu chỉ muốn rời khỏi bầu không khí dè dặt do cuộc thi sắp tới trong lớp.

Các bạn học cứ như xác chết đi động vậy, dù là lớp toàn học sinh giỏi nhưng không ai vượt qua tâm lý phải đậu này.

Thi thử. Dùng một bài kiểm tra thử để tính toán khả năng phân chia vận mệnh của mấy tháng sau, dù ai cũng lo lắng. Mà cách để giải thoát khỏi cảm giác đó là nhìn Sở Thiên Khoát vừa được cử đi học trên tinh về rồi nói, aizz, cậu hạnh phúc ghê.

Sở Thiên Khoát cười khổ, cậu không biết nên kiêu ngạo hay khổ sở khi nghe thấy câu nói này. Hạnh phúc của cậu là do tự cậu kiểm lấy, chẳng nhờ ai hết.

Nhưng cũng không ra vẻ kiêu được lời. Cậu biết bây giờ mình phải dùng hết sức để đối mặt với trận chiến sống chết này, cuối cùng vẫn may mắn.

Dư Châu Châu cảm thấy tờ bài thi đi từ xa đến một cách thông thả, vừa đi vừa cau mày nhìn bài chữa trên giấy, đi hơi xiên xẹo, sau đó đung vào bệ cửa sổ, kêu một tiếng rồi ôm eo ngồi xồm xoàng.

Sở Thiên Khoát bật cười, vỗ nhẹ lưng cô bạn, “Cậu không sao chứ?”

Cô bạn ngẩng đầu lên, trong mắt đọng đầy nước mắt.

“Vẫn ổn, chỉ hơi đau tí thôi, cảm ơn cậu.”

Cậu chưa kịp mở miệng hỏi thăm thì nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn bên tai.

“Tớ nói cậu rồi mà không chịu nghe, tớ từ xa đã thấy cậu đi bị lệch đường rồi đứng vào bệ cửa, nào cậu hông rồi à?”

Là Lâm Dương đang chạy vội đến, bởi vì mệt mà hơi khom người thở dốc, sau đó hỏi thăm Sở Thiên Khoát một cách qua loa.

Gật gù mấy cái. Trước kia, quan hệ của cậu và Lâm Dương không tệ, nhưng sau chuyện Lăng Tường Xuyên, Sở Thiên Khoát có thể cảm nhận được sự thay đổi trong mối quan hệ của bọn họ.

Lâm Dương đã nói rằng, chuyện này không liên quan gì tới Sở Thiên Khoát, tâm trạng Lăng Tường Xuyên không tốt, thích thăm Sở Thiên Khoát, đó là lựa chọn của cô ấy, Sở Thiên Khoát không cần phải đi giải quyết vấn đề đó của cô ấy. Còn việc hôm được đi thi đó, cậu không cần vì tìm Lăng Tường Xuyên mà bỏ thi....

Cho dù nói thế nhưng giọng điệu của Lâm Dương không được tốt lắm, “Sở Thiên Khoát, tớ không trách cậu. Tớ và Châu Châu Lăng Tường Xuyên tìm cậu ấy là vì bốn đứa tớ có tình cảm với nhau.”

Có tình cảm với nhau.

Câu nói đó mang hàm nghĩa không rõ, nhưng lại làm nụ cười của Sở Thiên Khoát cứng đờ. Cậu im lặng và giữ vững nụ cười lúng túng kia.

Không giả vờ, không thân thiết và hồn nhiên nữa, vào thời khắc máu chốt, Lâm Dương vẫn lộ ra tiêu chuẩn đạo đức không dính khói bụi trần gian kia.

Khiến Sở Thiên Khoát không thể làm ra vẻ được nổi.

“Châu Châu, vừa hay tớ có việc muốn nói với cậu, có rảnh không?”

Cậu thoải mái mỉm cười với cô bạn. Dư Châu Châu ngẩng đầu khó hiểu, nháy mắt mấy cái rồi đồng ý.

Lâm Dương ở cạnh mỉm cười, giống như muốn hỏi ‘Chuyện gì’, nhưng cảm thấy động tác này của mình không ổn nên gương mặt cậu có chút khó chịu.

Sở Thiên Khoát cười thầm một tiếng trong lòng.

Bản thân cậu cũng không biết nên hà giận, hay ao ước.

Ao ước có thể có tư cách thể hiện sự vui giận của mình ra ngoài như Lâm Dương, có tư cách giữ sự ngây ngô tinh khiết kia đến tận năm 18 tuổi.

Dư Châu Châu liếc Lâm Dương một cái, trong mắt tràn ngập ý cười, không biết là động viên hay cười nhạo.

Tiếng cười trong lòng Sở Thiên Khoát trở thành tiếng thờ dài.

Quả nhiên không phải hà giận mà là ao ước.

Cậu nghĩ đến dáng vẻ nắm chặt tay áo lao ra khỏi phòng thi của hai người họ, tiếng bước chân lệt xệt như dặm thẳng vào lòng cậu.

Bộ dạng ngốc nghếch cẩn thận của Lâm Dương chọc Dư Châu Châu phải bật cười.

Sở Thiên Khoát liếc nhìn bài thi trong tay cô bạn.

Hình như thi không quá tốt.

Cậu đột nhiên muốn hỏi, “Nếu như khi thi tốt nghiệp cấp ba không tốt, không thể học trường đại học tốt nhất, cậu có hối hận vì đã bỏ buổi sáng quan trọng trong cuộc đời vì một cô gái không quá quen thuộc hay không?”

Thật sự không hối hận ư?

Dư Châu Châu thả tập bài thi trên bệ cửa sổ, thoải mái nhìn kỹ, thờ dài một tiếng, nửa thật nửa giả nói, “Khó ghê.”

Vẫn sự thân nhiên đó, va nát vào một góc trong lòng cậu.

“Cậu và Trần Kiến Hạ, bạn cùng bạn của cậu hỏi chúng ta học lớp mười đấy, có nhớ không?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Đương nhiên.”

“Cậu ấy.... Chuyện cậu ấy và một học sinh phân hiệu yêu nhau, cậu biết không?”

Sở Thiên Khoát nhắm mắt nói tiếp.

Dư Châu Châu như đang suy đoán ý đồ của cậu, gật gù.

“Cô Du nói với cậu ấy nhiều lần rồi, không có kết quả gì, cho nên muốn tớ đi khuyên cậu ấy. Hôm chủ nhật tớ và cậu ấy nói cả buổi mà không có kết quả gì.”

Cậu nói xong thì nhớ ánh mắt sáng ngời hôm đấy của Trần Kiến Hạ. Đối phương nhìn cậu chăm chú đầy buồn bã, làm cậu nhớ đến ngày khai giảng đầu tiên của hai năm trước.

Vẫn đôi mắt đó, thẹn thùng nhìn cậu nói cảm ơn, ánh mắt hơi trốn tránh, không có chút kiên định dừng cảm như bây giờ.

Trần Kiến Hạ là học sinh giỏi ở một trường ngoài đến Chấn Hoa trong lời mời gọi ‘dùng chung giáo dục và tài nguyên tốt’. Cô bạn hơi e lệ và miễn cảm đến từ thị trấn nhỏ đến Chấn Hoa, bởi vì rời nhà khi còn nhỏ nên tính cách có chút yếu đuối, gặp cậu ấm nhà giàu nhưng bắt cần đòi Lý Nhiên trong trường, không thể giữ được trái tim của mình dưới viên đạn bọc đường của Lý Nhiên, cô bạn lún hãm vào tình yêu trong thời kì lớp 12 quan trọng không chịu tính.

Chủ nhiệm lớp Du Đan đã nói qua với Trần Kiến Hạ việc yêu sớm này, nhưng vào lúc đó, khi Sở Thiên Khoát nhìn vào đôi mắt đầy chấp nhất và sáng sủa của cô bạn ngồi đối diện kia, cậu đột nhiên thấy mơ hồ.

Thậm chí còn làm cậu mơ hồ hơn hai con người bỏ thì này đi tìm người khác.

“Cậu ấy nói với tớ, dù yêu đương với Lý Nhiên nhưng thành tích của cậu ấy không tụt, không yêu đương với Lý Nhiên thì thành tích của cậu ấy cũng không tăng lên. Cậu ấy nói cậu ấy đã học hết sức rồi, không đột phá được nên thành tích không thể trở thành nguyên nhân để chia rẽ bọn họ.”

Dư Châu Châu im lặng lắng nghe, gương mặt có chút mơ hồ nhưng không cất ngang lời của cậu.

Sở Thiên Khoát không biết cậu đang muốn nói cái gì.

Chỉ nói tiếp dòng suy nghĩ của bản thân.

“Thật ra tớ không muốn để cô Du đi khuyên cậu ấy. Cậu biết đấy, tớ cũng chưa... chưa yêu đương ai hết.”

Dư Châu Châu nở nụ cười.

“Tớ chỉ muốn hỏi cậu ấy, Kiến Hạ, cậu trả giá nhiều như thế mới có cơ hội đến Chấn Hoa học, trở thành niềm kiêu ngạo của ba mẹ, khiến họ không bắt công với cậu nữa. Cậu không thấy... đã trắng xe cát [1] hay sao?”

[1] *Đã trắng xe cát: Là một câu thành ngữ mang ý nghĩa việc sắp thành như lại hỏng, đắp một núi đất, chỉ thiếu một sọt đất nên không thể hoàn thành.*

Giọng nói của Sở Thiên Khoát không mang theo ý tứ khuyên nhủ hay chỉ trích, chỉ tràn ngập khó hiểu. Không hiểu tại sao, Dư Châu Châu trở nên hòa hoãn khi nghe những câu nói dọa người này.

Thậm chí cứ như nhìn thấy được cái gì, nụ cười dịu dàng thiện ý xuất hiện trên gương mặt cô bạn.

“Cậu ấy bảo làm gì cũng có hậu quả, đã quyết tâm thì chấp nhận thua cuộc. Lý Nhiên nói với cậu ấy rằng, tình yêu của cha mẹ với con cái và ngược lại đều không có lý do hay điều kiện gì cả. Cậu ấy đến Chấn Hoa, cố gắng hết sức rồi dùng lý do tranh đoạt cái gì đó với em trai được ba mẹ yêu thương vì cậu ấy có ‘tương lai tốt’ hơn thì cậu ấy cảm thấy bản thân thật sự đáng thương và buồn cười.”

Cứ như những điều muốn bộc lộ không chỉ như thế. Thật ra Sở Thiên Khoát chỉ kích động một chút thôi, bản thân cậu cũng không hiểu tại sao lại gọi Dư Châu Châu ở lại để nói những lời lung ta lung tung này.

“Thật ra, lúc học lớp mười tớ từng cảm thấy khó hiểu,” Dư Châu Châu cười giảo hoạt, “Tại sao cậu luôn để ý Trần Kiến Hạ như thế?”

Sở Thiên Khoát đang định giải thích mình không có ý đồ xấu gì với Trần Kiến Hạ thì đột nhiên hiểu được ý tứ chân thật trong câu nói của đối phương.

Sự ưu tú của Sở Thiên Khoát thể hiện ở việc cậu giỏi và am hiểu các phương diện, cậu khiến người khác ghen tị và ao ước, nhân duyên rất tốt nhưng trước giờ chưa thân thiết với ai quá mức. Mỗi người đều có vòng tròn nhỏ của riêng mình, vòng tròn của Sở Thiên Khoát có lúc lớn đến mức chứa đựng được mọi người, có khi lại nhỏ đến mức chỉ chứa được mỗi cậu.

Trần Kiến Hạ gia cảnh bình thường, gương mặt bình thường, cá tính không rõ ràng, tại sao có thể duy trì mối quan hệ bạn bè tốt trong ba năm, cậu chưa từng nghĩ việc này.

“Tớ không biết người khác có thấy được không, ít nhất tớ cảm thấy, sự chăm sóc và cảm thông của cậu với cậu ấy, có lúc thật sự vượt qua...ừ, vượt qua trình độ duy trì mối quan hệ của cậu với người khác,” Cô bạn nói xong câu này thì gãi đầu, nheo mắt cười, “Cậu có thể nói thật với tớ không?”

Nói thật.

Sở Thiên Khoát nhìn túi rác màu đen bị gió thổi khắp sân trường, im lặng rất lâu.

“Có lẽ là vì...”

Cậu dừng ở đây.

Có lẽ là vì lúc cô bạn ngắt xiêu trong buổi quân sự, cậu cũng có ấy đến phòng y tế, lúc còi giã có ấy ra thì thấy đôi mắt của cô bạn có lỗ rách.

Có lẽ là vì sau buổi thi cuối kỳ, mọi người đều đi ăn tiệc nướng kiểu Tây, đây là lần đầu cô bạn cầm dao nĩa, trông khá luống cuống nhưng lại cố gắng giả vờ trấn định, cẩn thận nhưng hào phóng.

Có lẽ là vì cô ấy mang gánh nặng trên người, cố gắng một mình, không có đường lui nào.

Có lẽ là vì hai người bọn họ giống nhau.

Sở Thiên Khoát không thể nào nói rõ, cô gái ở trấn nhỏ kia khiến cậu thấy bản thân mình bên trong đó.

Cậu biết Dư Châu Châu không tin, mọi người đều không tin.

Cậu cũng biết một khi cô ấy tin bọn họ sẽ nhìn cậu với ánh mắt thương xót, sau đó im lặng vui vẻ nghĩ, “À, thì ra là thế.”

Thì ra Sở Thiên Khoát là một người như vậy.

Thì ra Sở Thiên Khoát đã từng cố gắng để nuôi dưỡng khí thế thông dong của bản thân, thì ra Sở Thiên Khoát xuất sắc và giỏi giang kia cũng cố gắng hết sức, cậu ấy cũng từng cố gắng lảng tránh những đề tài mà mình không giỏi vì sợ người khác phát hiện và cười nhạo, thì ra Sở Thiên Khoát không phải một cậu công tử nhà giàu, thì ra Sở Thiên Khoát cũng nghèo khó.

“Châu Châu, cậu cảm thấy, tớ và Lâm Dương khác nhau ở chỗ nào?”

Dư Châu Châu đột nhiên nghe thấy Sở Thiên Khoát luôn im lặng nói chuyện, cả kính ‘a’ một tiếng, sau đó nghe cậu tự trả lời.

“Nói cũng có chút buồn cười,” Cậu cười, nhìn túi rác bay giữa trời, không nhìn cô bạn, “Nếu như cuộc sống như dòng sông...”

“Khác nhau ở chỗ, nếu như cuộc sống là một dòng sông, vậy thì cậu ấy là dòng xuôi còn tớ ngược dòng.”

Đứa nhỏ này sinh ở nhà chúng ta rất tiếc.

Sở Thiên Khoát vẫn luôn nhớ câu nói này.

Ông nội từng nói như thế, khi cậu còn rất nhỏ. Nửa khen ngợi, nửa tiếc hận.

Lúc đấy Sở Thiên Khoát vì một nửa khen ngợi kia mà kiêu ngạo vô cùng, đợi đến khi lớn lên mới hiểu được sự chua xót bên trong đấy.

Cha mẹ không phải người giàu có hay có nhiều văn hóa. Năm đó ba vì tố chất tâm lý không qua cửa mà rớt đại học, mẹ chỉ có bằng cấp hai, gương mặt chanh chua tìm thấy khắp nơi trên đường.

Sở Thiên Khoát thì lại giống một chàng hoàng tử, thông minh, hiểu chuyện, dịu dàng. Đứng ở đâu cũng nổi bật, xuất sắc hơn người, làm phai mờ mọi người xung quanh.

Cậu không có cái gì, nhưng cái gì cậu cũng có.

Cho nên ông nội mới bảo, chỉ cần nhà có chút bối cảnh thì có thể nâng cậu lên trời cao.

Chỉ cần.

Sau khi ông nội bị thương do thất bại của việc cải cách văn hóa, đã từng viết lách, mà đến giờ vẫn luôn nói chuyện nhỏ nhẻ.

Cho nên ông đặt tên cho cháu trai là Sở Thiên Khoát, mà không giống con trai của mình, Sở Quốc Cường.

Lúc Sở Thiên Khoát bốn điểm thì ông nội lên con nhồi máu cơ tim, qua đời không chút dấu hiệu báo trước nào khiến cậu không thể ‘hỏi tiếp’ những vấn đề mà mình đã tích góp chờ đợi nghe ông trả lời.

Ví dụ như tại sao tên của cậu là Sở Thiên Khoát.

“Không nói cái này nữa,” Cậu tỉnh táo lại, nhanh chóng tạm dừng tâm trạng hỗn loạn của mình.

“Cậu không nói gì hết.”

Dư Châu Châu vô tình chi điều này. Sở Thiên Khoát nở nụ cười xin lỗi, thậm chí còn tưởng đối phương sẽ nói ‘Nếu như không có chuyện gì thì tớ về lớp học đây’ ngay – hành động của cậu hôm nay đúng là rất khó hiểu.

Dư Châu Châu không đi vội, đi song song với cậu được nửa đường, mới bình thản nói.

“Cậu biết không, thật ra tớ đã gặp cậu từ rất sớm trước kia rồi.”

Sở Thiên Khoát hơi kinh ngạc. Lúc bắt đầu, cậu chú ý tới Dư Châu Châu vì cô bạn khác với mọi người, cũng bởi vì cô bạn là cô gái đầu tiên nhìn thẳng vào mắt của cậu mà không chút ngại ngùng nào.

Loại ánh mắt chăm chú kia khiến cậu thấy hơi khó chịu.

“Là sao?”

“Có lẽ là lúc tớ học lớp năm hồi tiểu học, hôm đó tớ lật tạp chí của anh trai học đại học của tớ, đột nhiên thấy một bức quảng cáo lớn, một cậu bé mang khăn quàng đỏ ngồi trước máy tính, lộ nửa gương mặt. Tớ không nhớ máy tính đó hãng gì, hình như là TCL hay Thần Châu gì đấy.... Nhưng tớ chỉ nhớ cậu bé đó có vẻ rất đẹp, sau này lớn lên hẳn là rất đẹp, so với Trần An....” Cô bạn đột nhiên dừng lại, như cần phải đầu lười, sau đó nói tiếp, “Rất là đẹp đấy.”

Sở Thiên Khoát không nói gì.

“Không hiểu tại sao, ấn tượng mơ hồ đầu tiên cậu để lại cho tớ là vậy. Lúc này tớ đứng nhìn cậu nghiêng đầu, đột nhiên nhớ đến bức quảng cáo đó. Mặc dù lớn rồi nhưng tớ chắc chắn đó là cậu, hèn gì lần đầu tớ gặp cậu cứ thấy quen quen.”

Dư Châu Châu nói xong, nhìn phản ứng của cậu, không ngờ đối phương lại cứng đờ như bức tượng đá, không nói gì cũng không nhúc nhích.

Một lát sau, Sở Thiên Khoát mới xoay người nói với cô như đã làm một quyết định hàng trăm năm, “Tớ kể cho cậu một câu chuyện cũ, cậu đừng nói cho ai nghe hết, được không?”

Dư Châu Châu gật đầu, “Nếu như đó là câu chuyện cũ thật sự.”

Câu chuyện cũ thật sự?

Hạnh phúc là học được cách mai táng chân tướng không chút hổ thẹn.

Đây là lần đầu Sở Thiên Khoát quay đầu lại, túi rác màu đen đã bị gió thổi đi nơi nào đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 7 - Chương 17: Ngoại truyện 17: Sở Thiên Khoát (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“*Mây chiều mù mịt*”

Sở Thiên Khoát không thích đi dạo bờ sông.

Sương chiều nặng nề, trời đầy mây, mỗi lần thấy mặt sông lớn, Sở Thiên Khoát đều thấy cả người bị đè nén.

Bị những tòa nhà cao vút đâm xuyên mây kia đâm đau nhói.

Sáng sớm mùa thu năm lớp bốn, cậu cẩn thận bước vào căn phòng khách xinh đẹp, đi dạo một vòng nhưng không dám hỏi ai, khó lắm mới tìm được thang máy, nhẹ nhàng ấn nút một cái, sau đó lo lắng chờ đợi.

Thầy giáo bảo đây là cơ hội rất tốt, bên công ty máy tính muốn chọn một đứa nhỏ học giỏi lại có gương mặt đẹp đi làm người phát ngôn cho dòng máy tính mới ra – Sở Thiên Khoát không hiểu người phát ngôn là gì nhưng cảm thấy nó là một thân phận rất tốt.

Ba đạp xe đẹp, cậu ôm chặt eo của ba, vùi đầu trốn cái gió thu lạnh thấu xương, thậm chí còn tưởng tượng được gương mặt nhe răng trợn mắt của ba.

Đứa nhỏ vừa trưởng thành đã hiểu được cao thấp, hiểu được hư vinh và sĩ nhục, vừa rất yêu ba, lại có chút đánh giá không tốt – vừa xem thường lại vừa kháng cự.

Xem thường bọn họ không có chí lớn, được chẳng hay chớ, kháng cự tâm mắt hạn hẹp ham món lợi nhỏ của bọn họ.

Nhưng mà họ là người mà cậu yêu nhất, cũng yêu cậu nhất trên đời.

Cậu nhóc vừa mới trưởng thành đang bước vào một quỹ đạo mới, dù không ai nói cho cậu biết cái gì nhưng tự bản thân cậu đã nhìn ra hết.

Cho nên nhảy xuống xe, nói với ba, “Con tự đi vào.”

Ba cười haha, lộ cả hàm răng đen do hút thuốc nhiều năm, “Ba vào với con! Con không biết, quay quảng cáo sẽ có tiền, con là đứa nhỏ, không hiểu, nói không chừng tiền cũng bị thầy con cầm, ba vào với con, miễn cho họ lừa con!”

Cậu cảm thấy gân xanh nơi thái dương đang nháy.

“Ba!”

Tiếng hét hơi lớn này khiến mọi người nhìn qua bọn họ, Sở Thiên Khoát xoay người đi khỏi đó.

Không quay lại nhìn nét mặt của ba cậu.

Tầng mười chín, công nhân viên đang điều chỉnh thiết bị, các kiểu màn hình dây dợ dăng đầy khắp nơi, cậu cẩn thận bước từng bước một để không đụng vào, hỏi dò khắp nơi, tìm nhân viên tên Hải Nhuận mà thấy giáo đã đưa danh thiếp cho cậu.

Khom lưng chào, “Chào thầy Hải.” làm người đối diện cười ha ha.

Cậu không biết mấy người này đang bố trí cái gì, cũng không biết họ làm gì, chỉ là một hoạt động, tuy người tổ chức hoạt động không đi dạy, nhưng gọi một tiếng thầy hẳn không sai nhỉ?

“Thầy Hải” kia thân mật ôm lấy cậu, cười nói với nhân viên nam bên cạnh, “Thế nào, đứa nhỏ tôi tìm tới làm đại sứ cho sản phẩm ngày mai không tệ chứ?”

Nhân viên nam kia cười ha ha, “Lớn lên không đẹp bằng em đâu.” Sau đó cầm đóa hoa hồng vào túi áo trước ngực cậu.

Màu đỏ sậm, mùi vị nhạt nhẽo.

“Hoa để dùng cho mai đó, dư mấy đóa, cháu cầm chơi đi!”

Cậu cầm trong tay, dùng chóp mũi cạ cạ lên đóa hoa, ngoan ngoãn nói, “Cảm ơn chú.”

Sau đó, cậu ghét hoa hồng nhất.

Hải Nhuận vội vàng chỉ huy bố trí hiện trường, sau đó kéo cậu đến một góc báo, “Sở Thiên Khoát phải không? Ủ, bạn học Sở nhớ này, như vậy nhé, cháu ngồi ở vị trí này, ngày mai ở đây sẽ có tên cháu nhé. Sau đó, cháu mặc bộ đồ đẹp nhất của mình, tốt nhất là mặc áo sơ mi, vui vẻ chờ đội tuyển bỏ bước cuối cùng, đến lúc đó MC sẽ gọi tên cháu, để cháu bước lên sân khấu kéo khăn voan của sản phẩm mới với phó tổng công ty, còn cháu đứng đây...”

Vừa nói vừa làm hành động cho cậu xem, “Xoay người, vẫy tay với khán giả một cái – nhớ đừng lo lắng nhé, phải có phong độ. Lúc đấy bên dưới tối om, chỉ có ánh đèn chiếu lên người cháu thôi, sau đó cháu lên sân khấu lại, phó tổng của công ty sẽ cầm tay cháu, đứng bên phải sân khấu, cùng ông ấy mỗi người kéo một góc, sau đó từ từ nhấc lên...”

Hải Nhuận nở nụ cười tràn ngập sức sống làm cậu thấy rất thích, “Lúc đấy đèn flash sẽ chớp liên hồi, rất nhiều phóng viên chụp ảnh, cháu đừng sợ, cứ cười rồi chọn một hướng tùy ý để nhìn là được. Đội đến lúc xong rồi, phó tổng sẽ cầm tay cháu, cháu đi xuống sân khấu, sau đó có thể về rồi!”

Cậu ngoan ngoãn gật đầu, làm theo lời Hải Nhuận một lần.

“Hừm, rất tốt, rất ra dáng hoàng tử nhỏ! Ngày mai gặp lại!”

Cậu được đưa ra ngoài. Quay đầu nhìn chị gái mặc đồ công sở, trông vừa già dặn lại sắc bén và những người đi đi lại lại giống chị gái đó, Sở Thiên Khoát đột nhiên thấy trong lòng ngửa ngửa.

Cậu đột nhiên có chút cảm ngộ với cái tên của mình.

Phải nhìn xa, hiểu nhiều, Thiên là cao xa, không cần làm con ếch ở trong giếng.

Quên việc mẹ hỏi đó thù lao, cha mẹ tranh chấp ‘ngày mai nên mặc bộ đồ nào thi mặc’, Sở Thiên Khoát ngồi ôm gối, trong lòng có chút căng thẳng xen lẫn hưng phấn.

Ngày mai bạn tốt của cậu, lớp phó học tập cũng đến.

Cô bé được nuông chiều từ bé kia xin thầy giáo, tuổi đó không biết cảm kị gì cả, chỉ quan tâm một cách thuần túy mà thôi. Sở Thiên Khoát thích cô bé xinh đẹp có kiến thức rộng rãi, sống trong nhung lụa nhưng lại sùng bái cậu một cách sâu sắc theo bản năng, đương nhiên, cậu càng thích việc cô bé giới giang như vậy quần lấy mình.

Đây là hư vinh của một đứa nhỏ, nhưng không ảnh hưởng cái gì hết.

Cậu nhìn một góc mốc meo trong nhà chằm chằm – người nhà tầng trên lúc nào cũng làm chảy nước, hai nhà cãi nhau mãi ở cầu thang, bộ dạng khó coi khiến Sở Thiên Khoát không muốn thấy chút nào.

Cậu chưa từng mời ai đến nhà cậu chơi cả.

Ngoài cửa vang lên tiếng cãi vã của ba mẹ muốn chọn quần áo cho cậu vào ngày mai, cậu vừa cảm ơn lại vừa khinh bỉ bọn họ, hai luồng suy nghĩ đan lại thành dây thừng siết cậu khó thở.

Hôm sau là ngày đầy mây.

Cậu vĩnh viễn nhớ được cảnh mình đứng ở trước tòa nhà cao tầng, liếc nhìn mặt sông.

Dòng nước màu xám bạc chảy cuộn cuộn, bầu trời đầy mây màu xám trắng, không phân rõ đâu là trời đâu là đất, cũng không biết đang chiếu rọi ai.

Lần thứ hai bước vào tòa nhà lớn, cậu quen việc, tự tin hơn trước nhiều, sau đó thấy được cô bé đang đứng đợi ở cạnh thang máy với nụ cười tươi rói.

“Oa, hôm nay cậu đẹp trai lắm!”

Cậu hé miệng cười, có chút ngại ngùng.

Tầng 19, khắp sảnh đầy khách ngồi bên dưới, đằng sau là phóng viên, nhiều vô số kể làm cô bé lú lười.

Cô bé ngồi một mình ở trên cái ghế, Sở Thiên Khoát ngồi vào vị trí của mình, lòng bàn tay chảy mồ hôi. Cậu nhìn Hải Nhuận đang đứng đằng xa nở nụ cười dịu dàng, lúc này mới bình tĩnh hơn một chút.

Sau đó cậu bị cuộc họp hấp dẫn.

Mở đầu là một video dài mười phút, giới thiệu công ty, giới thiệu huy hoàng trong quá khứ, giới thiệu sản phẩm, giới thiệu quản lý công ty... Cậu nhìn không chớp mắt cứ như đây là lần đầu tiếp xúc với thế giới rất cao, cao đến mức cậu không chạm được.

Tiếng nói phổ thông tiêu chuẩn đầy êm tai tại MC, không mang theo chút khẩu âm nào, bộ dạng tự tin, sáng láng hơn cả giáo viên trong trường – chứ đừng nói tới ba mẹ cậu.

Phó tổng lên sân khấu nói chuyện, một bên bực là bó hoa tươi buộc thành một cục tròn. Cậu đột nhiên nhớ tới đóa hoa hồng để trong cặp.

Có phải cả cặp sẽ nhiễm mùi hương này không?

Ánh đèn trong hội trường tối dần, MC dùng giọng nói dễ nghe tuyên bố, tiếp theo mời đại biểu học sinh ưu tú toàn thành phố, bạn học Sở Thiên Khoát tới từ trường tiểu học Dục Minh cùng phó tổng Hà lên kéo

khăn che của sản phẩm

Sở Thiên Khoát không thấy sợ nữa.

Cậu đứng lên một cách ung dung, ông nội nói, “Cái bộ dạng quý tộc trời sinh kia sẽ chiến thắng mọi sợ hãi.”, cậu nhìn thẳng đèn flash đang chớp lóa như ánh sáng trên dải ngân hà, vẫy tay, nở nụ cười bình tĩnh, trên người mang theo khí thế thành thực không thuộc về một đứa nhỏ.

Đợi đến khi kéo khăn voan xuống, nét cười của cậu vẫn không cứng ngắc, cứ như đã diễn nhiều năm.

Sở Thiên Khoát cứ như thấy được tương lai của mình trong ánh đèn chớp lóa kia.

Tuyên bố kết thúc, chỉ còn lại tiếng hỏi đáp giao lưu của phóng viên. Hiện trường vắng hơn nhiều, phóng viên chạy về phía máy tính, bên dưới có rất nhiều khách trao đổi danh thiếp nói chuyện vô cùng vui vẻ. Cô bé lớp cậu chạy tới, khen ngợi biểu hiện của cậu một cách lộn xộn.

Cậu vẫn mỉm cười như trước, nhưng bây giờ không phải vì ngại ngùng.

“Sở Thiên Khoát, tới đây!”

Cậu quay đầu lại thì thấy Hải Nhuận đang gọi cậu từ trong đám phóng viên.

Không biết sao có chút hoang mang trong lòng, cậu đi tới, bị ấn xuống ghế trước máy tính.

Bên trên máy tính là phần word trống không – trường Sở Thiên Khoát không có phòng máy, đương nhiên sẽ không có máy tính. Cậu mới chạm vào hóm ở nhà người thân, chơi trò đặt mìn và đánh bài.

Thậm chí đến khi học cấp hai cậu mới biết, thứ được mở ra trước mặt cậu lúc đó gọi là Word.

“Sở Thiên Khoát, phóng viên muốn chụp vài bức cháu với sản phẩm mới của công ty, đừng lo, cứ ngồi đánh chữ tự nhiên là được rồi, không cần tạo tư thế, để bọn họ chọn góc độ rồi chụp vài bức là được.”

Sao cậu có thể không lo lắng chứ?

Cậu đặt bàn tay lên bàn phím, gõ chữ một cách cứng đờ, mãi lâu vẫn không biết nên ấn vào nút nào.

“Cầm chuột bấm vào trang trắng một cái, cháu đánh mấy chữ ‘Ánh sáng thiếu niên’ là được rồi, bọn chú chụp ở sau lưng và bên mặt cháu mấy bức thôi.” Phóng viên đứng bên cạnh chỉ dẫn.

Bị nhiều người vây quanh chụp ảnh.

Sở Thiên Khoát đột nhiên muốn kêu cứu.

Cứ như viên đạn sắp chọc thủng da mặt cậu. Phá hủy hình tượng nguy trang của cậu.

Cậu chậm chạp gõ chữ trên bàn phím không sắp xếp theo quy luật kia, đánh từng chữ một, sau đó không cẩn thận bấm vào một phím nào đó, mấy chữ trên màn hình biến mất.

Các phóng viên xung quanh cười, “Đứa nhỏ này không biết đánh chữ, không biết cách dùng máy tính.”

Sở Thiên Khoát cảm thấy lỗ tai đỏ bừng, ngẩng đầu lên thì thấy gương mặt lúng túng của Hải Nhuận.

Sau đó cậu không nhớ kết thúc kiểu gì.

Cũng không nhớ rõ bộ dạng của nhân viên trẻ tuổi đưa hoa hồng cho cậu nhét tờ tiền bốn trăm đồng vào tay cậu rồi nói đây là thù lao của cậu.

Cũng không nhớ về mặt phức tạp của cô bé lớp phó kia.

Cũng không nhớ rõ chị gái xinh đẹp đã an ủi cậu ‘Biểu hiện tốt rồi, đừng để trong lòng’ với về mặt gì.

Cũng không nhớ được giọng điệu khoe khoang của ba mẹ khi cầm được bốn trăm đồng rồi vuốt đầu cậu, nói, con trai chúng ta đúng là có tương lai.

Cũng không nhớ các bạn trong lớp đã tranh nhau dò hỏi cậu ‘Nhà cậu không có máy tính’ thế nào.

Cậu là một hoàng tử nhỏ không biết đánh chữ. Sân khấu xinh đẹp và ánh đèn trên sân khấu đều trở thành kính chiếu yêu.

Hoa hồng trong cặp đã bị sách vở ép hỏng, sách số học bị nhuộm thành màu hồng son.

“Có phải thấy tớ rất biến thái không? Nhớ mãi chuyện xấu hổ bảy năm trước đến giờ?”

Dư Châu Châu cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, không gạt đầu nhưng không lắc đầu.

Sở Thiên Khoát cô thấy là một cậu bé đẹp trai kiên cường trước máy tính, nhưng cô không biết, đằng sau của về mặt trấn định kia là sự cười nhạo và sợ hãi vì bị lộ.

Kiến thức của cậu ấy nhiều vô tận, nhưng cũng từng bị trào phúng vì bị phát hiện sự thật.

Cho nên khi cậu đi ra khỏi nhà cao tầng, thấy ba đang chau mày đứng đợi dưới cơn gió lạnh lẽo, trong lòng đầy đủ cảm xúc.

Thế giới này có chút mâu thuẫn, chạy tới quấy nhiễu cậu quá sớm.

Ví dụ ba vừa khổ cực đợi cậu trong cơn gió lạnh lẽo, không vào cửa làm cậu lúng túng, thân thiết hỏi cậu, “Có mệt không, có lạnh không?”, sau đó lại hỏi dò, “Người ta có trả tiền công cho con không?”

Ví dụ như cô bé lớp phó thích sự ưu tú giỏi giang của cậu nhìn thấy về mặt ‘khoe khoang’ của ba cậu thì trên mặt lộ vẻ kinh ngạc và xem thường.

Ví dụ bản thân cậu.

“Thật ra tớ không biết hôm nay muốn nói gì với cậu, nói tới nói lui lại nói đến thời gian mất mặt của tớ hồi đấy... Tớ biết tớ rất dối trá, sống rất mệt mỏi. Không dám đi sai một bước, không muốn đắc tội ai, tạo ra một vẻ ngoài giả dối...” Cậu nở nụ cười tự giễu, nhưng lại bị Dư Châu Châu cắt ngang.

“Tớ biết Lâm Dương nói hơi quá vì chuyện Lăng Tường Xuyên. Cậu ấy không có não, cậu đừng để trong lòng. Cậu và Lâm Dương khác nhau, mỗi người các cậu đều có tư cách của riêng các cậu, có lựa chọn của riêng bản thân của các cậu, cậu không làm gì sai cả.”

Sở Thiên Khoát cho rằng cô chỉ nói lời hay, bởi vì ai cũng nói những lời này, ngay cả cậu cũng nói không ít.

“À, thế sao?” Cậu cười.

“Tớ biết cậu tò mò tại sao tớ và Lâm Dương có thể không để ý tới việc lớn, cậu cũng tò mò Trần Kiến Hạ từng giống cậu sao lại quên mất việc phẩn đấu quên mình để làm việc yêu đương điên rồ – nhưng cậu chỉ tò mò một chút, tình cờ cảm khái tuổi trẻ của cậu không có tương đương như tội tớ...”

Cô nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Nhưng cậu không nên cho rằng mình sai.”

Sở Thiên Khoát không cười nữa.

“Trên thực tế, cậu không sai. Cậu nói với tớ những lời này vì tò mò, cậu vì tương lai tốt hơn mà trả giá rất nhiều, nhưng lại không có sự vui vẻ, ừ, như tớ và Lâm Dương, chúng tớ đã từng hối hận chưa, có hải lòng hơn so với cậu không, có thỏa mãn hơn so với cậu không – cậu chỉ tò mò chuyện này thôi, đúng không?”

Sở Thiên Khoát im lặng rất lâu mới từ mở miệng, “Đáp án thế nào?”

Dư Châu Châu cười, “Tớ chỉ có thể nói cho cậu biết, nếu cậu làm việc chúng tớ đã làm, cậu sẽ khó chịu hơn bây giờ.”

Vì vậy đừng tò mò, cũng đừng thay đổi.

Mỗi người đều có cách trưởng thành khác nhau, nên mới trở thành bản thân lúc này khác nhau.

Cậu có sự lựa chọn của cậu, không có đúng sai.

Tính toán và sắp đặt tuổi trẻ chưa chắc đã sai.

Lúc Dư Châu Châu rời đi đã nói cho cậu biết, cô bạn đã từng gặp Lăng Tường Xuyên, cô ấy rất tốt.

“Tớ đoán, lúc cậu ở chung với cậu ấy nhất định sẽ thấy mệt mỏi.”

Cậu không phản bác.

Cậu không thích cô gái xinh đẹp kia.

Chi sợ, sợ cô bạn phát hiện gương mặt thật không biết đánh máy kia của cậu. Mọi chuyện phát triển thành vậy, cậu cũng thấy tiếc nuối. Nhưng cậu không hối hận, giống như Dư Châu Châu mới nói.

Không cần tiếc nuối.

Đứa nhỏ đi sai đường không phải là đứa nhỏ hư.

Vậy đứa nhỏ chưa từng đi sai đường có phải rất đáng thương không?

Sở Thiên Khoát quyết định, không nghĩ tiếp nữa.

Chỉ nhắm mắt lại, nhớ đến mặt sông và mây xám hôm đó, giống như cái lạnh ngày cuối thu đầu xuân hôm nay vậy.

Suy nghĩ của cậu đột nhiên chạy tới chỗ không liên quan.

Rõ ràng gọi là Sở Thiên Khoát.

Nhưng bài thơ trước bốn chữ này lại là, “Mây chiều mù mịt.” [1]

[1] Đây là một câu trích của bài ‘Vũ Lâm Linh’ của Liễu Vĩnh.

Phiên âm: Hàn thiên thê thiết,

Đôi trường đình vân,

Sầu vũ sơ yết.

Đỏ môn trường ẩm vô tự.

Lưu luyến xứ

Lan chu thôi phát.

Chấp thủ tương khan lệ nhã,

Cánh vô ngĩ ngưng ế.

Niệm khứ khứ.

Thiên lý yên ba,

Mộ ải trăm trăm sở thiên khoát (câu Thiên Khoát nhắc là câu này nhé, mộ ải trăm trăm = mây chiều mù mịt).

Đa tình tự cổ thương ly biệt,

Cánh na kham,

Lãnh lạc thanh thu tiết!

Kim tiêu tữu tình hà xứ?

Dương liễu ngạn,

Hiếu phong tàn nguyệt.

Thử khứ kinh niên,

Ứng thị lương thân.

Hảo cảnh hư thiết.

Tiện tắng hữu thiên chung phong tình,

Cánh dĩ hà nhân thuyết?

*Vũ lâm linh là tên nhạc khúc, Trương Dã Hồ giỏi thổi kèn, giốc, thiện đàn không hẩu, làm trưởng Tham quân hý (lo việc mua vui trong quân đội). Trong loạn An Lộc Sơn, Dã Hồ theo Đường Minh

Hoàng nhập Thục rồi cùng vua trở về kinh. Đường Minh Hoàng trên đường đi, nghe tiếng mưa trong rừng ngân như tiếng chuông, bỗng nhớ Dương Quý Phi nên sai Dã Hổ làm hai khúc Vũ lam linh và Hoàn ai nhạc.

Bản dịch của Châu Hải Đường: (mình thấy thích bản dịch này, nếu các bạn thích bài này có thể lên Thi Viện để xem những bản dịch khác nhé)

Ve kêu thâm thiết,

Chiều trước trường đình,

Trận mưa vừa hết.

Ngoài thành rượu tiễn chẳng hoài,

Còn quyến luyến, thuyền đã giục riết.

Nắm tay nhìn mắt lệ rơi,

Nghẹn ngào, khôn nói xiết.

Bước chân đi ngàn dặm xa khơi,

Trời Sớ rộng, mây chiều mù mịt.

Đa tình tự cổ đau li biệt,

Sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét!

Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?

Bờ dương liễu gió mai trăng khuyết.

Biển biệt năm dài,

Thời cảnh đẹp ngày vui giờ chẳng thiết.

Dẫu có muôn ngàn kẻ chung tình,

Dễ ngó cùng ai biết?

Trong phút chốc, cậu hiểu được ông nội của mình.

Còn may, tên cậu là ba chữ sau. Một ngày nào đó, đứng ở trên cao, cậu có thể đột phá được trời đất nhỏ bé, ngắm nhìn tầng mây ở bên ngoài.

Cậu muốn là tương lai.

Nhìn những con người sống hôm nay, mãi không thể nào hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 18: Ngoại truyện 18: Trần An (1)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“Lam Thủy”

Lúc ngồi đợi ở phòng ăn, bạn gái gửi tin nhắn đến, nói muốn chia tay.

Bạn gái rất tốt, dịu dàng khéo léo, xinh đẹp tao nhã. Bọn họ chơi rất thân, tính cách khá giống nhau, thậm chí hai người còn bàn việc mua nhà.

Nhưng không biết tại sao hôm qua lại không muốn bán nữa.

Lúc nói đến việc mua nhà, bạn gái nhăn nhó. Trần An biết điều kiện gia đình đối phương không tốt, ba mẹ bị bệnh, phải làm buôn bán nhỏ. Bạn gái một mình làm việc tới giờ, trong nhà còn có gánh nặng. Đang định mở miệng trấn an cô không cần lo lắng thì lòng tự ái của đối phương phát tác.

“Bây giờ em không dư dả, chuyện làm ăn của ba mẹ cũng cần tiền xoay vốn. Em không muốn nợ anh, nhà cứ viết tên anh, em không chiếm lợi.”

Giương mặt quát cường kia thật sự rất đáng thương thức, nhưng Trần An đột nhiên chẳng thích thú nổi.

Có lẽ vì đối phương luôn phân chia giới hạn với anh quá rõ ràng.

Có lẽ vì đối phương luôn duy trì lòng hư vinh và lời nói dối để giữ mặt mũi với anh.

Có lẽ bởi vì không cái gì cả.

Chỉ vì cô nói một câu, “Em và anh không như nhau, em không ngậm thìa vàng khi sinh ra, chúng ta không phải người trên cùng một đường.”

Anh nhún vai, không nói gì.

Tình yêu hai năm kết thúc trong tháng mười hai bình thản này. Trần An không thấy tiếc. Hoặc nói là, bản thân anh chẳng thấy tiếc gì cả.

Điện thoại rung một cái.

Lần này là Dư Châu Châu.

“Em tới rồi, anh ở đâu?”

Hai ngày trước, Dư Châu Châu đến Thượng Hải vì cô bé tham gia diễn đàn liên hợp học sinh năm trường. Đã lâu không liên lạc, Trần An mời cô bé ăn cơm, thuận tiện đi ngắm cảnh đêm ở Thượng Hải.

Thượng Hải về đêm rất xinh đẹp.

Ngoài cửa sổ là Thượng Hải đang tỏa ánh đèn lung linh trong đêm, cứ như những ngôi sao đang rơi xuống. Đèn xe nổi lên làm dòng sông ấm áp hơn, làm thành phố này xinh đẹp hơn.

“Có bạn trai chưa?” Anh đùa giỡn.

“Có,” Dư Châu Châu thẳng thắn, “Cậu ấy đi với em, nhưng bởi vì cậu ấy không quen anh, em thấy mọi người sẽ ngại ngùng nên không dẫn cậu ấy đến.”

“Đã đi đâu chơi chưa?”

“Lịch kín lắm luôn, không có thời gian để hoạt động tự do. Mỗi lần ra ngoài đều tự trả tiền đi lại, chen tàu điện ngầm sắp đến mức bị ép khò thành ảnh luôn rồi nè.”

Trần An thấy buồn cười.

“Nhưng Lâm Dương lại thích chen tàu điện ngầm, cậu ấy bảo trong đấy ấm áp nào nhiệt.”

Trần An biết Lâm Dương này là bạn trai của Dư Châu Châu. Anh nhìn cô bé ngồi đối diện làm ra vẻ tức giận, bật cười, “Thật ra cậu bé muốn chen chung một chỗ với em đấy.”

Dư Châu Châu ngẩn người, “Sao anh càng già càng thô tục thế?”

Trần An xanh mặt, “... Rất bình thường mà?”

Không hiểu tại sao, sau chuyện cười này hai người trở nên trầm mặc. Tư thế im lặng kinh người của hai người rất giống nhau, cứ như sao chép lẫn nhau vậy.

“Rất lâu trước kia, em rất tò mò tại sao anh muốn tới Thượng Hải, mặc dù bây giờ thấy không có gì, nhưng với em lúc đó thì thật sự rất xa.”

Trần An đưa tay ra, xòe năm ngón tay, để vân tay vuốt nhẹ lên pha lê.

“Có lẽ vì nơi này không có tuyết rơi.”

Nói cũng lạ, vừa nói câu đó xong thì một ít tuyết rơi là tà từ trên ánh đèn màu cam xinh đẹp xuống.

Trần An ngẩn người. Nhớ lúc tới đây, hai tay anh để trong túi quần, ngẩng đầu nhìn bầu trời nơi này. Nó cũng một màu xám nhạt như bầu trời quê hương trong ký ức của anh, nhưng dù thế nào, khí lạnh của Thượng Hải cũng không đủ tạo ra một cơn tuyết.

Không ngờ mới nói tuyết lại rơi.

Anh nở nụ cười lúng túng, nghiêng đầu thì thấy ánh mắt chăm chú của Dư Châu Châu.

“Trần An, anh còn nhớ không, mỗi lần tới ngày tuyết, chúng ta sẽ đứng cầm đàn đợi tới lượt, lúc đó rất chật vật.”

Anh không nói chuyện, ký ức ủa về như nước.

Cho tới giờ, Trần An thỉnh thoảng sẽ mơ thấy ngày tuyết lớn đấy, ông ngoại đeo đàn violin, tay phải thì cầm lấy tay anh, mặc kệ cơn gió lạnh tháng mười hai của phương Bắc, run rẩy đi qua con đường đầy tuyết lạnh lẽo.

Giấc mộng dừng ở đây, con đường lớn ấy vĩnh viễn không bao giờ biến mất.

Năm đấy, Trần An học lớp bốn, đang chuẩn bị cho giải thi đấu đàn nhị đồng, thầy báo với ba anh rằng lớp violin của anh sẽ tăng thêm một buổi, thành hai buổi một tuần. Vốn thứ sáu hằng tuần anh sẽ đến nhà ông bà ngoại, nhưng bởi vì thêm buổi học nên ba nhân cơ hội nói với anh rằng, khi nào thi xong thì đến thăm ông bà ngoại.

Lúc đó Trần An ngẩng đầu nhìn ba anh một cách nghiêm túc, gương mặt giống anh tới bảy phần kia không chút cảm xúc nào, anh mím môi, anh biết rõ cho dù anh không chấp nhận thì người đàn ông trước mắt sẽ có cơ để lấp liếm cho qua.

Cho nên anh không nói gì, chỉ cúi đầu bảo, “Được.”

Người đàn ông kia đưa tay xoa tóc anh, Trần An mặc dù hơi nghiêng đầu nhưng không tránh né, nhưng hành động mang theo hướm tránh né kia khiến bàn tay định xoa đầu an ủi anh kia nắm chặt lại, cầm bình hoa pha lê ném về phía góc tường một cách tàn nhẫn.

Tiếng vỡ nát vang khắp nhà kèm theo tiếng kính ngác của ông bà nội, người trong nhà vội vàng chạy ra khỏi phòng để xem có chuyện gì xảy ra, tiếng dép đi trong nhà vang lên sồn sột khắp nơi tụt về phòng khách. Mặt ba Trần An bình tĩnh, đuôi lông mày không lộ chút tức giận chút nào. Ông chỉ cúi đầu, nhỏ giọng nói bên tai Trần An, “Nếu không phải mây trông giống tạo thì tao nhất định...”

Nói không hết câu, nhưng hàm ý của nửa câu sau đã lộ rõ làm mặt Trần An lạnh hơn.

Hai ba con hiểu ngầm rời khỏi phòng khách. Trần An lạnh mặt trốn vào phòng mình trước khi người làm xuất hiện, dựa lưng vào cánh cửa gỗ màu trắng, từ từ ngồi bệt xuống đất.

Tình thương của ba cũng có điều kiện.

Căn nhà xinh đẹp này, người ba có sự nghiệp thành công kia, thân phận công tử nhỏ nhà họ Trần – Từ khi sinh ra, Trần An đã không có cơ hội để cảm nhận được sự thân cận và tình yêu một cách tự nhiên. Mà bây giờ, anh cuối cùng cũng biết, thật ra bọn họ không yêu anh.

Nếu như không có hai chữ ‘huyết thống’ này.

Hôm thứ bảy đấy, tài xế chở Trần An đến cửa cung thiếu nhi, Trần An xuống xe cười nói với chú Lý, “Chiều nay chúng cháu luyện đàn lâu lắm, không kết thúc trong bốn mươi phút như trước kia. Chú Lý về trước đi, khi nào kết thúc cháu sẽ gọi chú, lúc đấy chú tới đón cháu được không?”

Khi thấy chiếc xe biến mất ở giao lộ, Trần An đội mũ, đẩy cửa lớn của cung thiếu nhi ra, sau đó đi vào trong màn tuyết lạnh lẽo.

Anh vẫy tay gọi một chiếc taxi, chui vào, dùng giọng nói khàn khàn, “Chú ơi, làm phiền chú đi tới đường Kiểm Thành, ở bên cung văn hóa của cục đường sắt ấy.”

Nhà ông bà ngoại ở trong khu tập thể cũ, phòng bếp công cộng ở tầng một, WC cũng là WC công cộng ở bên ngoài khu, ngày hè thì khai, ngày đông thì rất lạnh, thường nghe đứa nhỏ nhà người này người kia đi toilet đạp phải băng mà trượt ngã.

Mỗi lần Trần An đến nhà ông bà ngoại đều nhin, dù có buồn cỡ nào cũng không đi toilet. Không biết có mấy lần muốn ngủ lại nhà ông bà ngoại, nhưng nghĩ tới WC công cộng kia thì dẹp bỏ ngay suy nghĩ đấy – đương nhiên, dù anh chấp nhận ở lại thì ba và bà nội của anh đều không cho phép.

Xe chú Lý luôn ở ngoài đợi anh. Lần nào Trần An đến cũng chỉ ngồi một lát, cho nên lần nào tới cũng sẽ cố gắng làm tinh thần tốt nhất, dùng giọng nói sức sống dồi dào để kể cho ông bà ngoại nghe chuyện anh đã trải qua trong một tuần này – đương nhiên đều là chuyện tốt, đều là những chuyện tốt để họ vừa nghe thì sẽ thấy kiểu ngao và vui vẻ cho anh. Lúc về sẽ dùng giọng nói hoạt bát nhất để tạm biệt, “Tuần sau cháu lại tới, về nhà sẽ luyện đàn, buổi chiều có buổi học, ông bà đừng tiễn cháu, cẩn thận một chút, cháu sẽ lại đến nhanh thôi!”

Trần An luôn giống ông cụ nội, cho nên sau khi cánh cửa kia đóng lại anh sẽ rùng mình vì cái giọng ngọt ngào và nụ cười xán lạn giả tạo kia của mình, nhưng cũng làm anh cảm thấy chua xót.

Như vậy bọn họ ai cũng không cần quan tâm đến thời gian thăm hỏi ngắn ngủi như thời gian thăm tù này, anh cũng không cần quan tâm đến việc tuần sau gặp lại, sẽ thấy hai gương mặt kia già nua đi một chút.

Anh lại cao hơn một chút, giọng nói trầm hơn, gương mặt cũng giống ba anh hơn.

Mà bọn họ thì đang chết dần.

Trần An đeo cây đàn violin, ngửa đầu nhìn những hạt tuyết rơi vào sàn gạch, sân thượng lầu ba nhà ông bà ngoại vẫn là hàng đậu phụ và cây hồng bị đông cứng, mỗi lần anh đến đây, bà ngoại luôn lấy quả hồng vào nhà sưởi để tan băng, đợi đến lúc anh đến thì có thể dùng miếng nhỏ để ăn hồng, ngọt ngào, chát chát, cái mùi vị mà anh vĩnh viễn không bao giờ ăn được ở ngôi nhà của ba anh.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xám trắng, tuyết rơi khắp trời như lông ngỗng rơi từ trong cõi hư vô, chớp mắt một cái đã lớn như thế, dịu dàng rơi xuống, bao phủ gương mặt tuần tú của Trần An.

Vừa vào lầu một đã nghe thấy tiếng cửa gỗ lầu ba mở cọt két – anh biết, ông bà ngoại đợi rất lâu rồi, hai người già lưng còng phải nín thở bao lâu mới nghe thấy tiếng bước chân đầu tiên của anh khi bước vào hành lang?

“An An đến rồi sao?”

Giọng nói già nua vang lên ở trên đầu, Trần An cố kéo hết sự trẻ con của mình, nở nụ cười hoạt bát, “Vâng, tới rồi ạ!”

Nhưng Trần An không gọi nói dối cho lắm. Lúc kể một tuần sinh hoạt và học tập của mình, không cần thận nói chuyện violin tăng thêm một buổi. Bà ngoại đang cắt hồng thành miếng nhỏ cho anh ăn nghe vậy thì đứng dậy, “Vậy không được, học đàn là chuyện quan trọng, thăm ông bà thì vẫn còn nhiều thời gian sau này, đợi thi xong lại tới!”

Ông ngoại cũng nghiêm túc hơn, dù nói thế nào cũng đòi đưa anh đến cung thiếu nhi học đàn. Trần An đành phải mặc áo khoác, cúi đầu tìm đàn violin để đeo thì thấy nó đang ở trên lưng ông ngoại.

“Để cháu đeo cho ạ.”

“Đường bên ngoài trơn, cháu ngã thì sao giờ? Ông ngoại đeo cho con.”

Trần An bình tĩnh nhìn ông ngoại đang lồm khồm mang giày, đang định nói gì thì nghe thấy ông ngoại nói:

Trên xe buýt không ai nhường chỗ, Trần An bị chen vào trong ngực hai người đàn ông cao lớn, hơi khó chịu nhưng vẫn cố nhón chân để xem tình hình của ông ngoại. Ông ngoại ôm đàn violin bảo vệ trong ngực, một tay khác cố gắng cầm tay vịn lạnh lẽo, người cũng lao đao theo từng cái phanh của xe.

“Cháu thật là, ngồi xe nhà mình ảm áp đi học không chịu, cứ phải dẫn vật một chuyến chịu tội với ông.” Ông ngoại sau khi xuống xe thì nắm chặt tay anh, “Nhìn dưới chân cẩn thận, tuyết này trông có vẻ khá trơn, còn bị xe dẫn tới dẫn lui, sắp thành băng tới nơi rồi, rất trơn, đừng để bị ngã.”

Nhưng lúc đang đi thì Trần An bị ông chú vội vàng chen qua và một phát, cả người ngã về sau. Ông ngoại lo lắng dùng tay phải cầm chặt kính xe taxi ở cạnh mới khiến hai ông cháu đứng vững.

“Này, mất mọc ra làm cảnh à? Tay ông để đâu đấy? Đây là chỗ ông muốn là để được à?”

Tài xe taxi đẩy cửa gương xuống, xanh mặt hét lên, hấn đau lòng đụng cửa xe, đẩy ra đẩy vào mấy cái mới trừng mắt nói, “Ồ trục bị gãy rồi, ông xem việc ông làm đi, sao dùng sức thế? Món đồ này đắt lắm, ông đền nổi không?”

Ông ngoại bối rối, nhìn cái kính theo bản năng, đang định đưa tay ra kiểm tra thì bị đẩy ra một cách lạnh lùng.

“Làm gì đấy? Nói ông làm hư rồi còn đụng nữa à? Không muốn yên à? Mau đền tiền đi, đừng làm chuyện.”

Trần An đỏ mặt, “Nói bậy gì đấy? Cái kính này vốn có thể đẩy ra đẩy vào, thứ đó của ông hư chỗ nào? Há mồm đã đòi tiền, ông quá đáng lắm rồi đấy.”

Tài xế nghe vậy tức giận đến run người, hấn đẩy cửa ra, chỉ vào mặt Trần An mà mắng, “Thằng nhóc kia, mày ngậm mồm lại cho tao. Mày tưởng tao không dám đánh mày à?”

Ông ngoại vội vàng bảo vệ Trần An sau lưng, không biết có phải giận không mà thờ dốt, “Đừng làm khó đứa nhỏ, cái này của anh bao nhiêu tiền, tôi đền cho anh.”

Tài xế làm vẻ mặt không kiên nhẫn, “Tôi cũng không làm khó ông, ông đền tôi hai trăm đồng là được, xem như tôi xui xẻo, tự bỏ thêm tí tiền để sửa.”

Trần An tức giận, chỉ một chiếc Xiali rách nát sắp hỏng mà đòi cướp hai trăm đồng tiền sửa kính à? Máu nóng trong người anh trào lên, anh định chửi một câu ‘con mịa mày’ mà anh hay nghe mấy đứa bạn treo bên mép để chửi người đàn ông kia, anh chưa bao giờ cảm thấy vui sướng khi muốn nói câu này như vậy.

Không ngờ ông ngoại lại nhẹ nhàng kéo cổ áo lỏng cũ nát ra, giọng nói già nua bình tĩnh vang lên, “Chú tài xế này, chú xem tôi không nhiều tiền vậy, chú đòi nhiều thế tôi không có mà trả. Nếu không phải vội đưa đứa nhỏ đi học, tôi có thể đến cục công an với chú, để bọn họ kiểm tra xem kính xe này có hỏng hay không, có cần đền hai trăm đồng tiền như chú nói hay không đấy.”

Tài xế và Trần An đều ngẩn người.

Trần An cúi đầu, hoa tuyết rơi lên mặt giấy da hươu của anh, sắp phủ một tầng cứ như muốn mai táng chân anh trong làn tuyết trắng.

Cuối cùng ông ngoại móc ra năm mươi đồng, lúc này tài xế mới trở về xe ngồi. Trần An được ông ngoại nắm tay qua đường cái, ngẩng đầu lên, cung thiếu nhi ở ngay trước mắt anh rồi.

Ông ngoại lấy đàn violin trên người xuống, đeo lên bà vai Trần An, vỗ tuyết trên mũ và bà vai của anh xuống.

“Ông biết cháu thấy tức giận vì ông ngoại. Ông sợ cháu bị thương, chúng ta không cần cãi nhau với loại người đó. Ông đã nói rồi, cháu cứ ngoan ngoãn ngồi ở xe nhà là được, đỡ chịu tội này. Người ấy à, nếu sống quá kiên cường thì phải có niềm tin. Bà ngoại cháu và ông đều là người không có sức gì, nuôi đứa con gái không chịu nghe lời, bây giờ như vậy ông bà cũng chịu. An An à, sau này đừng nói dối, học đàn tốt vào, học hành chăm chỉ vào, đừng giống như ông vậy, đừng học theo mẹ cháu... đừng tùy hứng như thế, được không?”

Trần An im lặng không nói gì, anh cảm thấy nước mắt đang trào quanh hốc mắt, anh cố gắng chớp mắt để không rơi nước mắt.

“Ông ngoại thấy cháu đã lớn rồi mới nói với cháu những điều này. Nếu không nói thì sợ sẽ không có cơ hội nữa. Sau này ít tới nhà ông ngoại lại, bà ngoại cháu và ông đứng là luôn trông chờ cháu đến vào thứ sáu mỗi tuần, nhưng ông bà cũng biết, cháu ít tiếp xúc với ông bà thì càng tốt cho cháu. Cũng may người ba cháu mới cưới... nghe bảo cô ta đối xử với cháu không tệ. Cứ đến thăm ông bà sẽ làm ba cháu nhớ tới mẹ cháu, ông sợ ba cháu sẽ giận rồi giận chó đánh mèo lên người cháu. Mặc dù thế nào, ba cháu cũng là ba cháu, cháu nghe lời nó đi, nó chỉ muốn tốt cho cháu mà thôi...”

Ông ngoại càng nói càng loạn, Trần An chỉ có thể chớp mắt liên hồi, không ngừng chớp mắt. Tuyết dính trên lông mi rơi xuống đất, giống như bướm bướm bắt từ trong ngày đông lạnh giá.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Quyển 7 - Chương 19: Ngoại truyện 19: Trần An (2)

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Pi sà Nguyệt + Đậu Đậu

“*Lam Thủy*”

“Tiểu Lý báo hồi chiều mây ngàn người ở cửa cung thiếu nhi?”

Trên bàn ăn, ba Trần An vừa gấp rau vừa giả vờ hỏi.

“Hùm, thầy Kim ở phòng luyện đàn bên tới, báo có rãnh sẽ đến chỉ cho con một chút.”

Trần An nói xong thì đứng lên, đẩy ghế về bàn ăn.

“Con ăn xong rồi.”

“Anh có khỏe không?”

“Nhớ chút chuyện cũ.” Trần An biết Dư Châu Châu sẽ hiểu chuyện không hỏi tới. Anh cười cười định nói gì với cô bé, đột nhiên thấy cô bé đeo băng tang đen trên áo somi, nhìn kĩ lại, cô bé đúng là đeo băng tang.

Dư Châu Châu thấy ánh mắt của anh, cười bảo, “Bà ngoại mất. Đi rất bình thản, 78 tuổi, coi như là sống thọ, chúng em không thấy khó chịu nhiều.”

“Nếu như anh nhớ không nhầm, bà ngoại em bị chứng si ngốc khi về già, đúng không?”

Dư Châu Châu gật gù.

“Thật ra, anh thấy chứng si ngốc của người già khi về già coi như là cách thoát khỏi ràng buộc thời gian triệt để, có thể sống trong kí ức tốt đẹp hoàn toàn. Đây có lẽ là con đường tốt nhất trong khoảng thời gian cuối cùng của loài người,” Trần An vỗ vai Dư Châu Châu, “Thật sự rất hạnh phúc, đừng đau lòng.”

So với một số người thì hạnh phúc hơn nhiều.

Ngày em trai cùng cha khác mẹ của Trần An sinh ra, ông ngoại anh bị trúng gió mà lăn từ trên thang lầu xuống lúc đi ra ngoài đổ bộ, lúc đưa tới bệnh viện thì không thể cứu được nữa.

Trần An chạy từ bệnh viện này sang bệnh viện khác, thậm chí không ai phát hiện anh biến mất. Một đứa nhỏ khác tới, một người già rời khỏi, cuộc sống phải dựa vào sự duy trì cân bằng tuần hoàn như vậy.

Bọn họ chào đón, Trần An một mình tiễn đưa.

Đứa nhỏ học lớp năm, cái tuổi đang phát triển này sức lực không quá nhiều. Nhưng Trần An lúc đó lại đối áo liệm cho ông ngoại khi ở góc hành lang của bệnh viện nhỏ, mồ hôi và nước mắt lẫn vào nhau, mặt chất vỏ cứng.

Đến cuối cùng, thì thể vì cứng ngắt sau khi mất thay đổi gương mặt, nhìn rất xa lạ. Tất cả sự cố gắng của Trần An giống như máy móc không có não đang hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn mà thôi.

Ánh mắt bác sĩ nhìn anh có chút phức tạp, bên trong đồng tình và thương tiếc pha thêm chút khó hiểu. Lúc y tá đẩy ông ngoại vào nhà xác, Trần An mới nhớ lại một chuyện quan trọng.

Anh tìm kiếm mãi trong cặp mới tìm ra được năm mươi đồng tiền.

Sau đó nhẹ nhàng nhét vào trong túi áo rê tiền của ông ngoại.

“Ông ngoại, ai dám nói ông yếu ớt chứ?”

Trần An nói lời tạm biệt trong lòng, cố gắng chớp mắt mấy cái.

Đầu thất [1] của ông ngoại mất trùng vào thứ bảy, hôm đấy Trần An dùng danh nghĩa đón bác sĩ tới xoa bóp để xuống lầu, chạy qua tiệm tạp hóa đối diện mua bật lửa rồi đốt mấy tờ giấy trắng ‘một tý đồng’ để đốt tượng trưng cho ông ngoại.

[1] Đầu thất: Là một phong tục tang lễ của Trung Quốc, ‘đầu thất’ là chỉ ngày thứ bảy sau khi người chết mất. Mọi người tin rằng vào ngày ‘đầu thất’ linh hồn người chết sẽ trở về nhà.

Lúc làm chuyện này, lòng anh không có chút bi thương nào, ngược lại lại có sự vui sướng hoang đường.

Những chuyện liên quan đến mẹ đều phải im lặng không tiếng động, cứ như chưa từng xảy ra vậy. Mẹ kế của Trần An đến giờ vẫn chưa biết lý do tại sao năm đó mẹ Trần An mất, ít nhất bên ngoài là vậy. Trần An có cơ hội đến thăm ông bà ngoại vào mỗi thứ sáu hằng tuần là dựa vào việc để ý mặt mũi của ba anh – nếu như ông ta đã nói dối vợ mới của mình, vậy nếu không cho con đi thăm ông bà ngoại ruột thì phải giải thích với bà vợ mới thế nào cơ chứ?

Anh như đã cháy hết sự ngây ngô và bừa bãi trong một năm ngắn ngủi ở với mẹ và Dominic, trong năm tháng đang cháy một cách nóng bỏng đấy lại bị dội một chậu nước lạnh, anh cố gắng giả vờ trong cái lạnh đó, sau đó phát hiện rằng, thì ra anh cứng như sắt thép.

“Ông ngoại, cho dù thế nào, đây cũng là tiền già, lúc ông dùng nhớ cẩn thận chút nhé!”

Anh nói với mảnh giấy vụn đang bị lửa đốt cháy kia, khí trắng thờ ra làm mờ tầm mắt của anh. Trần An đột nhiên cảm thấy tự do, đây là cách giải thoát sự phẫn uất bất mãn của đứa nhỏ mười hai tuổi.

Ngẩng đầu lên thì thấy bóng hai người một cao một thấp đi từ xa đến.

Cô bé đang nói chuyện với không khí như bị mộng du bị mẹ vỗ đầu thức tỉnh, mắt cỡ nhìn anh, đôi mắt cô bé trong suốt, nheo lại thành hình mặt trăng khuyết.

“Em tên là gì?” Anh ngồi chồm hổm hỏi cô bé.

“Dư Châu Châu.”

“Đúng rồi, em có nhớ chuyện Lam thủy năm đó em hỏi anh không?”

Dư Châu Châu hơi kinh ngạc, chột mím cười, mắt cong cong giống như dáng vẻ lúc bé năm đấy.

Năm đấy.

Cô bé nhỏ trắng nõn nà nghiêm túc nhìn anh, đôi mắt to tròn đen nhánh nhìn chăm chăm, “Nếu như là anh, anh sẽ dùng lam thủy cứu người và từ bỏ cơ hội gặp thượng đế chứ?”

Câu nói ‘Đương nhiên rồi’ một cách qua loa của Trần An cứng lại bên họng.

Đấy là lần đầu anh thu lại thái độ lạnh nhạt của mình, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này. Nếu như anh có Lam thủy trong tay, anh sẽ cứu ai? Mẹ? Dominic? Ông ngoại? Hay là ba?

Lại là một ngày tuyệt lớn. Anh thờ dài.

“Không biết.”

Anh không biết tại sao anh lại đối xử với một đứa nhỏ nghiêm túc như thế.

Có lẽ vì trước khi cô bé theo mẹ đến, Trần An đã nghe được những lời đồn liên quan đến bà cô bé qua lời nói chuyện của bà nội và người làm.

Đương nhiên, anh phải bỏ qua những nụ cười trên nỗi đau của người khác và sự chanh chua đầy chói tai của bọn họ.

Dư Châu Châu, hai họ kết hợp, một cách đặt tên rất bình thường. Như Trần An vậy, bắt đầu từ tình yêu, cái cây kia mọc sức trở thành cây lớn.

Sự kích động nhất thời của bọn họ, ý đồ riêng của bọn họ, sai lầm của bọn họ vĩnh viễn dính lên người đứa nhỏ còn chưa bắt đầu cuộc sống, vĩnh viễn không bao giờ thanh trừ hết.

“Em sẽ.”

Không ngờ đứa nhỏ kia lại nghiêm túc và kiên định biểu lộ lập trường của mình.

Nếu như em yêu người đấy thì sẽ. Không yêu thì sẽ không.

Trần An hơi kinh ngạc. Một đứa nhỏ như vậy lại mở miệng nói yêu hay không yêu, nhìn qua đã biết cô bé này hay xem tivi rồi.

Nhưng anh lại hiểu được, hiểu được suy nghĩ đơn giản nhất trong lòng của một đứa nhỏ, chẳng qua đó là vì đứa nhỏ tưởng rằng chính nghĩa chính là yêu thương. Bởi vì bạn đối xử tốt với tôi, nên bạn là người tốt trong lòng tôi.

Giống như anh từng khóc như đứa điên lúc mẹ và Dominic mất khiến màn che bí ẩn bị che dấu kia suýt bại lộ. Cho dù bây giờ anh biết, cho dù xuất phát từ đạo hiểu hay tình yêu chân thật, mẹ vì chữa bệnh cho ông ngoại nên kết hôn với ba anh vì tiền. Sau đó mẹ dẫn Trần An bỏ trốn theo Dominic.... Đứng ở góc độ người xem, tất cả những điều này có thể sẽ bị chỉ trích, ngay cả tai nạn xe cộ cũng trở thành ‘ông trời có mắt’ – gian phu dâm phụ chết không oan, đứa nhỏ vô tội không bị thương chút nào.

Người bạn yêu nhất, không phải là ‘người tốt’ của họ, dù chết oan hay sống cô độc nơi căn nhà sơ sài đến cuối đời đều là ‘ác giả ác báo’, cho dù bạn cố gắng thế nào đều không thể làm đạo đức nghiêng về phía bạn.

Không ai có thể giúp đỡ, Trần An chỉ có thể chịu đựng một mình. Lúc muốn khóc lại chẳng dám khóc, lúc không muốn cười lại phải cười, phải cố gắng thân thiết với người mình không thích, chỉ có thể cố gắng nhớ người mình yêu thương vào mỗi tối trước khi ngủ. Ngay cả anh quay đầu nhìn lại đều không biết tại sao anh lại bắt tay giảng hòa với vận mệnh, không ép buộc nhau nữa.

Cho nên mới luyện thành một trái tim không rung động chút nào, lớn trước tuổi.

Có lẽ anh nên vui mừng, vì mình ít ra vẫn là đứa cháu báo bối thông minh, ưu tú, đa tài đa nghệ, khiến người yêu thích của nhà họ Trần?

Ít nhất còn dễ chịu hơn bé gái phải bôn ba với mẹ trong ngày tuyết để kiểm soát gia.

Nhưng vậy là tốt thật à? Trần An nhìn những người bạn luôn ao ước ngôi nhà xa hoa này, đột nhiên cảm thấy đau đớn vì câu ‘sẽ không’ kia của mình.

Lúc anh sáu tuổi, anh sẽ chấp nhận dùng lam thủy cứu sống hai người kia – Trần An cầu nguyện trong lòng, cầu mong cô bé biến mất trong ngày tuyết kia, dù có đeo sai lầm của người lớn trên lưng cũng phải cố gắng tiến lên, không cần giống anh, chỉ mới mười hai tuổi đã không còn người để cố gắng hết sức mà bảo vệ.

Anh không yêu bất kì ai, cũng chẳng có ai yêu anh.

Gia đình anh có tiền, bản thân anh không ngu xuẩn, tư chất tốt, không có áp lực nào, mẹ kế thuận lợi sinh con trai, di dore sự chú ý, mang hi vọng thừa kế.

Anh biết bà không có tình cảm gì với anh, giữ lại anh chỉ vì câu ‘nếu không phải mày giống tao’, dù sao cũng mang huyết thống của ông.

Trần An lúc bé sợ nhất mình sẽ có mái tóc màu vàng và đôi mắt màu xanh giống Dominic, nhưng sau này, anh cảm thấy nó bình thường.

Cái gì cũng bình thường mà thôi.

“Thế anh thì sao? Sẽ làm thế nào?”

Trần An không biết nên trả lời cái gì.

Sẽ giữ lấy vì không có người làm anh từ bỏ lam thủy sao?

“Nhưng đến bây giờ, đáp án của em vẫn thế, em sẽ buông bỏ lam thủy vì người em yêu thương.” Dư Châu Châu cười dịu dàng, “Ví dụ như bác cả và mẹ nè, Lâm Dương nè... cả anh nữa.”

Câu nói cuối cùng có chút do dự, nhưng lúc nói lại rất thân thiện.

Cô bé này vẫn thân thiện kiên định như trước, mấy năm gần đây có vẻ dịu dàng vui vẻ hơn trước nhiều.

Lớn lên rất bình an.

Trần An thay đổi sắc mặt.

Anh nghĩ, ít nhất ở vấn đề này, anh đã toại nguyện.

Thật ra anh lừa cô bé rất nhiều.

Anh nói dối cô bé anh chưa từng học olympia, chưa từng học trường trung học phụ thuộc trường đại học sư phạm, anh tạo ra trò chơi nhân vật chính cho cô bé, tất cả chỉ vì muốn Dư Châu Châu không trở thành anh lúc đấy.

Anh làm tất cả vì không muốn cô bé trở thành anh.

Bữa cơm im lặng đã xong, tuyết càng rơi càng nhiều nhưng không che được ánh sao sáng.

“Lần trước.... Lần trước anh nhắc tới bạn gái....” Dư Châu Châu dừng lại một chút, có vẻ như đang xếp câu đằng hoàng, “Anh đã 29 rồi nhì? Anh có dự định cưới chị ấy chứ?”

Anh vỗ nhẹ đầu cô bé, “Sao ngay cả em cũng quan tâm vấn đề này vậy?”

“Anh luôn không có bạn gái, lần này mới có một người, đã hai năm rồi, anh cũng lớn rồi, em đương nhiên thấy anh nên kết hôn rồi.” Lúc Dư Châu Châu nói đến đây, mắt không nhìn Trần An, giọng nói có chút mất tự nhiên.

“Anh luôn không có bạn gái?” Trần An bật cười, “Em theo dõi anh đấy à?”

“Bạn học thời đại học của anh năm đó là phụ đạo viên của khóa tại em, em hỏi thăm chút chuyện... đầu... đầu có phạm pháp đâu....”

Anh dịu dàng xoa đầu cô bé lần nữa, “Ừ, đúng, không phạm pháp.” Sau đó thờ dãi một cái.

“Chia tay rất bình thường. Thật ra.... thật ra cảm thấy thời gian yêu đương, trong lòng sẽ không thấy vắng vẻ. Thử một hồi, quả nhiên, chỉ một thời gian sau, cái cảm giác nhiệt tình kia sẽ mất đi, sau đó nó lại trống rỗng như trước, cứ như hít heroin vậy.”

Trần An nói xong thì ngăn người, nghiêng đầu nhìn Dư Châu Châu đang tròn hai mắt nhìn anh nghiêm túc.

Cứ như không cần thận bước vào nội tâm của anh.

“Anh nói anh là người phạm, đừng dùng ánh mắt thần tiên sa đọa rồi nhìn anh,” Anh cười lúng túng, “Anh là như vậy đấy.”

Anh là như vậy đấy.

Từ lúc sáu, bảy tuổi đến giờ đều như vậy.

Anh đã rất cố gắng.

Ít nhất cũng có một ngày, anh có thể dễ dàng nói với người khác, anh là như vậy.

Anh rời khỏi phương Bắc đến Thượng Hải để tránh tuyết, luôn muốn tìm được một vật mà cả đời anh không thể tìm được.

“Không có gì. Em biết đấy, chia tay là vì anh đột nhiên phát hiện, bọn anh không thể ở chung với nhau nữa, cô ấy có vấn đề của cô ấy, anh cũng có vấn đề của anh.”

Bọn họ sùng bái anh, thương thức anh, nhưng không ai biết Trần An thật sự là thế nào. Bởi vì anh không muốn chia sẻ gương mặt này của anh với ai cả. Người anh tìm kiếm, chẳng qua là người có thể làm anh thả lỏng, thẳng thắn mở rộng trái tim, không cần giả vờ làm ông cụ non như hồi bé.

Bữa bãi tùy ý cứ như năm anh sáu tuổi.

Nhưng cậu bé già choẹt năm đó đã dần dần tới gần cái tuổi già rồi.

Hai người bình tĩnh nói tạm biệt. Cô bé năm đó đã lớn, có chút giống anh, nhưng đáy lòng lại rất ấm áp, sự ấm áp chỉ thuộc về cô bé.

Anh nhìn cô bé chạy về phía cậu bé cao ráo, tuyết trên nền đất bắt đầu vùi lấp dấu chân của cô bé.

Cô bé và bọn họ luôn có người đợi cuối con đường.

Quay quay vòng vòng, cứ tưởng rằng đã nói lời tạm biệt, không ngờ lúc đợi đèn xanh đèn đỏ lại đứng sau lưng hai người họ.

Trần An do dự một lát vẫn không gọi tên Dư Châu Châu.

Bởi vì nghe được cậu bé dùng giọng điệu tuổi trẻ nói, “Sao tớ không biết chứ, cậu từng nói với tớ rồi, đó là thần tượng mà cậu mê mẩn trước kia mà.”

Trong giọng nói có chút dễ ý, lại có chút không dễ ý.

Bộ dạng khó chịu.

Trần An nghe rất rõ, không khỏi mỉm cười.

Đúng vậy, thần tượng đã từng mê mẩn một thời.

Không ngờ Dư Châu Châu lại sửa lời của cậu bé, “Trước đây tớ cũng cho là tớ đã mê mẩn một vị thần... ý tớ là anh trai lớn tuổi, nhưng không phải vậy.”

“Thế là gì?”

Trần An có thể tưởng tượng được bộ dạng trùng hai mắt đầy nghiêm túc của cô bé, nhiều năm trôi qua rồi mà ấn tượng đó không mờ hồ chút nào.

“Đó là tình cảm bình thường của một cô gái với một chàng trai.”

Đèn đỏ đổi sang màu vàng.

“Là muốn ở cạnh người đó, chỉ cần người đó vui vẻ thì mình cũng vui vẻ, cho dù những việc làm rất nhàm chán, là những việc bình thường không có tí tiên khí nào – là cái cảm giác đó đó. Thật ra rất đơn giản, là tớ phức tạp – thật ra chỉ đơn giản thế thôi.”

Đèn vàng đổi thành đèn xanh.

“Này này này, cậu xù lông làm gì, đó là trước kia, giờ tớ thích cậu như kiểu tình cảm của một cô gái với một chàng trai ——“

“Bớt, bớt đi, tớ không phải là người đàn ông bình thường!”

Trần An không nhúc nhích, nhìn cặp tình nhân nhỏ đang vui vẻ qua đường.

Anh ngẩng đầu lên nhìn, tuyết vẫn giống nhiều năm trước vậy, không biết từ đâu đến, rơi xuống đầy người anh.

Loại yêu thích bình thường của một cô gái với một chàng trai.

Người ba bình thường, người mẹ bình thường, không có tương lai sáng lạn cũng không có cuộc đời có sai lầm lớn, cảm bình lam thủy trong tay, có thể từ bỏ cơ hội gặp thượng đế bất cứ lúc nào.

Anh đi nhiều thành phố trong nhiều năm qua chỉ để tìm kiếm một người cam tâm tình nguyện đưa cho anh bình lam thủy.

Bình nước này đã kết băng lạnh trong màn tuyết trong ký ức ấy.

“Dù thế nào, em cũng rất vui vì trong năm tháng em trưởng thành có một Trần An.”

Đây là câu nói Dư Châu Châu nói trước khi chia tay, anh nghe xong chỉ bật cười.

“Đúng vậy, chúc mừng em.”

Chúc em may mắn, nữ hoàng bệ hạ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 20: Ngoại truyện 20: Lâm Dương và Dư Châu Châu

“Cầm chặt tay của nhau, dẫn nhau đi cả đời”

Edit: Pi sà Nguyệt

Beta: Đậu Đậu

“Dư Châu Châu? Tớ biết cậu đến mà, haha, chờ chút, tớ đi xem thẳng nhóc Lâm Dương chạy đi đâu rồi...”

Đường Vũ Ninh nói xong lập tức cao giọng kêu to.

Bọn họ đều biết cô sẽ đến.

Từ khi kết thúc cuộc thi đại học cho đến khi công bố thành tích để đánh giá nguyện vọng cần hai mươi ngày. Nguyện vọng đã nộp lên từ sáng sớm, tất cả các học sinh lần phụ huynh đã nghiên cứu tính toán một hồi bây giờ có thể thờ phào một hồi.

Làm hết sức mình.

Bây giờ là chờ mệnh trời.

Dư Châu Châu nhận được cuộc điện thoại mời tham gia họp lớp của Lâm Dương – Cô không có hứng thú gì, không biết họp lớp người nào, thời gian này còn họp lớp họp liếc cái gì.

Ai bảo Lâm Dương trong điện thoại lưu manh quá.

Ai bảo mẹ cả ở cạnh dựng thẳng lỗ tai nghe, làm bộ lau bàn nhưng không chú ý tới bàn bị mẹ lau đi lau lại sắp mòn rồi.

“Châu Châu, khó lắm mới thi xong, cứ đi ra ngoài chơi đi.” Mẹ hiền lành nói.

Con người lưu manh đầu bên kia nghe rõ ràng, lập tức nắm lấy cơ hội bảo, “Dư Châu Châu, cậu nghe chưa? Mẹ cậu đã nói vậy rồi cậu còn không làm theo, đó là bất hiếu đấy.”

Mẹ buống khấn cười ha ha, hỏi, “Bạn học của Châu Châu đấy hả?”

Người bên kia lập tức trả lời, “Chào dì, cháu là.... bạn của Dư Châu Châu... Cháu tên Lâm Dương!”

Cái khoảng dừng ở giữa đó là gì đấy?

Dư Châu Châu đang định nói xem lại thì thấy mẹ cười xấu xa, “À, Lâm Dương đấy hả, dì hay nghe Châu Châu nhắc cháu lắm đấy!”

Con nhắc cậu ta hồi nào chứ?

Dư Châu Châu cảm thấy muốn cắn người.

Cô thả điện thoại mà người đầu bên kia đang nói quang quác, cười cong mắt với mẹ, “Hai người cứ nói chuyện từ từ!”

Dư Châu Châu sẽ phát hiện mình đã làm một hành động sai lầm nghiêm trọng ngay lập tức.

Bởi vì năm phút sau mẹ gõ cửa phòng cô.

“Châu Châu à, năm giờ chiều ở bờ sông gì gì đấy hay đi có tiệc đứng đó, mau đi đi, nếu như không đi là bất hiếu đấy.”

Dư Châu Châu muốn khóc rồi nhé.

Lúc cô tới ‘tiệc đứng gì gì đấy’ thì bên trong rất ồn ào náo nhiệt. Cô đứng ở cửa phòng, đầu tiên là lộ mặt vào nhìn một cái – quả nhiên là hỗn tạp, phần lớn người tham gia buổi họp này cô đều quen biết, ban nào cũng có hết, nhưng phần lớn là học sinh ban một và ban hai.

Cô thấy Lăng Tường Xuyên.

Cô bạn ngồi cạnh Tường Xuyên, không nói gì, ở trong cái hoàn cảnh náo nhiệt này trông cô bạn khá cô đơn.

Cô đi về phía Lăng Tường Xuyên, giữa đường gặp Đường Vũ Ninh, đối phương sững sờ một chút rồi há to mồm.

“Cậu có hai cái răng sâu kia.” Dư Châu Châu thần nhiên nói.

Đường Vũ Ninh im lặng trong nháy mắt.

Sau đó vui vẻ gào khắp phòng, “Lâm Dương, Lâm Dương, người nào đó nhà cậu tới rồi kia!”

Dư Châu Châu đỏ mặt, nhanh chóng đi về chỗ cần đến.

Cô về Lăng Tường Xuyên đã thấy cô bởi vì cô bạn đã kéo một cái ghế sang cho cô ngồi.

“Tớ biết Lâm Dương sẽ mời cậu mà.”

Dư Châu Châu nghiêng rằng, “Cậu ấy đâu có mời tớ, cậu ấy mời mẹ tớ đấy.”

Lăng Tường Xuyên sững sờ một lát, sau đó bật cười.

Dư Châu Châu nhìn cô bạn, nụ cười kia rất xứng với mấy chữ ‘đẹp động lòng người’.

“Cậu biết lúc ôn thi tớ luôn ở nhà đọc gì không?”

Dư Châu Châu lắc đầu khó hiểu.

Tường Xuyên ở cạnh ăn đậu phộng nói xen vào, “Kinh Phật.”

Lăng Tường Xuyên trừng mắt Tường Xuyên, Dư Châu Châu hoảng hốt, cô cảm giác như mình đang thấy cô gái nhỏ kiêu ngạo hồi tiểu học vậy.

“...Cậu ấy nói đúng rồi đấy. Đợi đã, sao trong tiệc đứng lại có đậu phộng vậy? Tường Xuyên, cậu kiểm đâu ra đấy?”

Cô bạn quay đầu nói tiếp với Dư Châu Châu, “Tớ thấy ở nhà tu luyện sắp đủ rồi, nhưng đến nơi này, lúc vừa vào bị người khác nhìn chăm chăm, cảm thấy không thoải mái, cực kì khó chịu luôn. Tớ biết những gì cậu nói qua điện thoại không sai, nhưng bản thân tớ biết rõ, dù thi tốt cỡ nào cũng không xóa được nỗi oan lần trước, hoặc nói lại, cho dù sự thật bày ra trước mặt bọn họ, họ cũng không tin tưởng. Có chút người, hi vọng tớ nên như thế.”

Nói xong, đôi mắt phượng xinh đẹp rom róm nước mắt. Lăng Tường Xuyên vội vàng cúi đầu.

Dư Châu Châu vỗ vai cô bạn, “Khó chịu lắm phải không? Nhưng cậu vẫn đến tham gia đấy thôi.”

Lăng Tường Xuyên cúi đầu, khịt khịt mũi, “Tớ không biết tại sao tớ lại đến nữa. Nhưng dù sao, ít nhất Tường Xuyên vẫn ở bên tớ.”

Tường Xuyên ở cạnh bất mãn, “Cho ăn này, mà sao lại dùng ‘ít nhất’ với tớ chứ?”

Lăng Tường Xuyên nín khóc, mỉm cười.

“Thời gian trôi qua cứ như con lũ vậy, khoảng cách giữa người với người sẽ xa dần, chuyện lớn hồi trước có lớn cỡ nào thì cũng sẽ nhạt nhòa theo thời gian thôi.” Dư Châu Châu nói.

Tường Xuyên ném đậu phộng vào miệng, “Cậu cũng xem kinh Phật à?”

Dư Châu Châu phát khùng, Lăng Tường Xuyên phát phát tay mặc kệ, nói tiếp, “Cậu nói xem đây là gì chứ, người ngoài cuộc nên nhìn rõ hơn à?”

“Không có gì cả,” Dư Châu Châu chống cằm, cười rộ, “Cậu xem, chuyện lớn bằng trời hồi bé đó, bây giờ đã trở thành quá khứ rồi nè.”

Lăng Tường Xuyên ngẩn người, sau đó che miệng lại.

“Tớ đột nhiên nhớ lại hôm thi olympic toán, tớ ngồi cạnh cậu nh? Tớ nhớ lúc đó cậu không làm được cái gì cả!”

Gân xanh trên thái dương Dư Châu Châu xuất hiện, cô nắm chặt tay, chậm chạp nói, “... Vẫn... làm được vài bài.”

Tường Xuyên ở cạnh cười ha hả, sau đó ho kịch liệt do nghẹn đậu phộng.

“Cậu dù rồi đấy, không lẽ ăn đậu phộng làm cậu no hơn à?” Lăng Tường Xuyên dùng sức đâm lưng Tường Xuyên.

“Đừng thế,” Dư Châu Châu nhìn xuống đất, “Chúng ta đến ăn tiệc đấy, cậu có thể có tinh thần chuyên nghiệp tí được không?”

Buổi ăn rất ồn ào, Dư Châu Châu không thích hoàn cảnh này, huống chi cô không thân với những người nơi này, mọi người đều giao lưu với nhau trong phạm vi nhỏ cùng bàn cùng lớp, có vài người quen biết rộng, đi tới đi lui nhiều bàn. Các bạn nam gọi bia, ngồi cụng ly hát đùa.

Lâm Dương không ngồi cạnh cô như cô nghĩ, chỉ vội vàng chào hỏi với Lăng Tường Xuyên và Tường Xuyên một chút, thậm chí không đưa cô đi như Dư Châu Châu nghĩ.

Lăng Tường Xuyên làm vẻ đột nhiên tỉnh ngộ, sau đó bật cười với Tường Xuyên, không biết hai người đang nghĩ gì.

Dư Châu Châu ăn rất vô vị, ăn khá ít.

Thì ra không chuyên nghiệp là cô chứ không phải Tường Xuyên.

Thì ra người thật sự không biết tại sao lại đến là cô chứ không phải Lăng Tường Xuyên.

Ngay cả Lăng Tường Xuyên cũng biết hôm nay có những ai tham gia – ví dụ như Sở Thiên Khoát không ở trong phạm vi được mời. Mà cô lại chưa hỏi cái gì, lúc đi vào cửa còn nhìn tới nhìn lui để mò dần dần.

Chỉ bởi vì Lâm Dương chơi xấu, bảo cô nhất định phải tới nên cô đến.

Cho dù lúc nhỏ cô đã không thích những nơi đông đúc, bởi vì cô sẽ luôn nghĩ đến hình ảnh đám người lớn giục mấy đứa nhỏ hát bài này, nhảy bản kia, nói mấy câu khách sáo để tăng sĩ diện của mình...

Cô vẫn đến vì người kia chơi xấu.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy vô vị. Cô nhìn ra xa, Lâm Dương đang cười thoải mái khi bị các bạn học nam nữ vây quanh, ai nâng cốc thì cậu nâng cốc lại, không từ chối ai cả.

Đặc biệt rất nhiều cô bạn vẫn luôn vây xung quanh cậu, cô thấy rất rõ.

Cậu ấy luôn thuận lợi mọi bề như vậy, nhận được sự ủng hộ và bảo vệ thật lòng của mọi người.

Thật ra cậu ấy chính là kiểu người mà cô luôn muốn trở thành nh?

Dư Châu Châu cảm thán trong lòng. Nhiều năm vậy rồi mà cô vẫn còn nhớ hình ảnh ngày đầu nhập học hồi tiểu học, cậu ấy được các giáo viên và phụ huynh vây quanh, tuy trên mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn nhưng vẫn cố gắng biểu hiện làm người khác yêu thích, cô xoay đầu nhìn, sau đó bị giáo viên chủ nhiệm mới đẩy ra xa.

Lăng Tường Xuyên vượt qua một bậc thang, dù đau buồn nhưng vẫn có thể trở lại nhóm người đó, Lâm Dương và anh em của cậu ấy vẫn luôn giải thích cái gì là tuổi trẻ nhiệt huyết, còn cả mấy người bạn A B C D không thân, sau ‘cuộc thi quyết định vận mệnh’ chưa rõ thắng thua cũng không ngại ăn chơi hết mình.

Thời gian cấp ba đã kết thúc, mười hai năm rông rã chen nhau trong căn phòng chật hẹp để ngăn đầu hay cúi đầu đều thấy nhau đã kết thúc.

Dư Châu Châu cúi đầu nghĩ, cô sờ nhẹ lòng bàn tay của mình.

Lúc gần giải tán, cô đưa chút tiền này cho Đường Vũ Ninh, mang túi định đi về.

“Dư Châu Châu, cậu đợi một lát, đợi một lát,” Đường Vũ Ninh giữ tay cô lại, “Lâm Dương dặn lúc cậu về thì đợi cậu ấy.”

Dư Châu Châu không để ý, bước ra khỏi phòng.

Trong lòng cảm thấy chua chát.

Cô ngốc nghếch chạy đến nhưng cô lại nhận được một kết luận rõ ràng mà cô từng kết luận hồi bé.

Lần đầu gặp phải vấn đề như vậy đã chia thành hai trận doanh khác nhau. Lúc đấy dùng phần để phân chia giới hạn, dù bị bước chân đạp mờ nhạt đi theo thời gian nhưng nó vẫn còn dấu ấn.

Dòng người đi bên bờ sông đông đúc, ngày hè nóng bức như thế, người già người trẻ, nam hay nữ đều mang dép đi bộ ven sông, đèn đuốc khắp nơi sáng choang làm thời tiết nóng bức này càng nóng hơn mấy phần.

Dòng nước đen kịt im lặng dịu dàng nằm một bên, kéo dài tới ngàn dặm. Quần núi bên kia bờ làm cô nhớ đến câu “Những ngọn núi chấp chùng đen tối cứ như những con thú sắp đang nhảy nhót” của Lỗ Tấn – chỉ bởi vì cô đi rất chậm, những con thú này cũng đi rất vững vàng, màn đêm và bờ lưng như dán chặt vào nhau, giống như hai người bạn tri kỉ lâu đời.

Trần An nói cho cô biết rằng, phải sống vì bản thân, đi thật xa để trải qua nhiều chuyện đặc sắc hơn.

Cô nhớ đến Lâm Dương, cậu bé lớp năm với đôi mắt tỏa sáng kia đã nói rằng “Nếu như không nghĩ ra thì cố gắng làm mọi thứ thật tốt, có được tài nguyên tốt nhất thì sẽ có cơ hội tốt để chờ đợi”.

Dư Châu Châu cảm thấy mơ hồ, có cái gì đó cứng lại nơi ngực, không nghĩ ra.

Không biết đi bao xa, đột nhiên cô nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn đằng sau lưng.

Dư Châu Châu không biết nên hình dung cảm giác trái tim bị bóp chặt rồi được buông ra như thế nào, căng thẳng, rồi lại như trút được gánh nặng.

Không biết tại sao cô lại làm bộ như không có gì xảy ra, không quay đầu lại.

“Châu, Châu Châu?”

Thở không ra hơi, bởi vì uống rượu nên có chút ngốc, cô vẻ như hơi sợ hãi.

Lâm Dương.

Lúc này Dư Châu Châu mới xoay người.

Có lẽ là vì giận dữ.

Có lẽ là vì cô gắng tiêu hóa nụ cười xán lạn trên mặt.

Sau đó khôi phục bộ dạng nhàn nhạt bình thường ngày, cô háng giọng nói, “Sao cậu lại ở đây? Uống nhiều vậy rồi thì mau về nhà đi, cẩn thận một chút.”

Trên mặt Lâm Dương tràn ngập sự thất vọng và khó hiểu.

“... Sao thế?”

Dư Châu Châu kinh ngạc.

“Sao cậu vẫn luôn như vậy chứ?”

“Tớ sao chứ?”

“Tớ không để ý cậu mà cậu không giận à?”

Dư Châu Châu ngẩn người.

Thì ra là có ý à.

Lòng cô đột nhiên mềm mại, cố ý duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, “Cậu không để ý tới tớ?”

“Đường Vũ Ninh nói... Lăng Tường Xuyên nói... nói tớ để ý cậu quá mức... Bọn họ bảo nếu tớ không quan tâm cậu, cậu sẽ ghen tị tức giận, như vậy cậu mới hiểu rõ lòng cậu thế nào. Tớ khó lắm mới tìm được cậu, theo đuổi cậu nhưng cậu luôn làm vẻ mặt như này, cậu chưa từng tức giận bao giờ...”

Lâm Dương vừa nói vừa dựa người ngồi xuống cạnh lan can, có vẻ như không chịu được rồi.

Dư Châu Châu cảm thấy mình bị sấm sét đánh cháy người rồi.

Đúng là một kẻ ngốc.

Dư Châu Châu đột nhiên thấy tiếc hận thay cho hai tên quân sư sau lưng tên ngốc này.

Đang nghĩ cái gì, cô đột nhiên thấy Lâm Dương loạng chạng ngã người lui, sợ hãi kéo cổ áo để giữ cho cậu không bị ngã vào sông.

Ai ngờ dùng sức quá mức, trực tiếp kéo người nào đó vào lòng, cô vội vàng lùi về sau một bước, dùng tay đẩy cậu một phát, để cậu chạng ngổ dựa vào lan can lần nữa.

Cũng may Lâm Dương uống hơi say rồi, mặc dù vẫn tỉnh táo nhưng phản ứng chậm hơn bình thường rất nhiều. Cậu bị đẩy tới đẩy lui trong ngực Dư Châu Châu về lan can mấy lần, sau một hồi mới vuốt cái gáy kêu đau.

Dư Châu Châu nhú mồm lo lắng, nhẹ nhàng kéo tay áo cậu.

“Tớ đưa cậu về nhà.”

“Lời này phải là phái nam nói!” Lâm Dương kêu lên.

“Được được, vậy cậu tiễn tớ về nhà?”

“Không tiễn!”

Lông mày Dư Châu Châu cau lại.

Cô đành ngồi cạnh lan can với cậu, đột nhiên nhớ cái gì đó, búng trán Lâm Dương, cười nham hiểm.

“Cậu nói, tớ hẳn nên có ý gì đấy?”

Lâm Dương mở mắt, ánh mắt hơi mờ ra, đầu óc trống rỗng.

Sau đó cúi người, im lặng không nói gì.

“Châu Châu, có phải tớ, rất đáng ghét không?”

Dư Châu Châu gạt mình, giọng điệu chua xót của Lâm Dương và không khí lạnh của ngày hè quấn quanh làm cô ghen lời.

“Tớ nhớ á, hồi tớ bốn tuổi đi nhà sĩ để chữa cái răng sâu.”

“Lúc đợi ở ngoài tớ thấy được cảnh tượng rất đáng sợ. Bệnh nhân phía trước là cô bé không lớn hơn tớ là bao, cũng đau đớn và sợ sệt nên cắn vào ngón tay của nha sĩ. Trong sự khuyên nhủ của người nhà và nha sĩ, cô bé mới chịu há miệng, cô bé vừa thút thít vừa khóc đau đớn vì bị nha sĩ nhổ răng.”

Dư Châu Châu lắc lắc vai của cậu, “Lâm Dương, cậu say rồi, đã bắt đầu nói bậy rồi đấy.”

“Lúc đó ba tớ vỗ đầu tớ dạy tớ, Dương Dương, con phải ngoan, đừng học theo chị đó, biết chưa?”

Lâm Dương không để ý cô, tiếp tục nói miên man.

“Tớ gạt đầu, thậm chí quyết tâm trong lòng.”

“Đợi đến phiên tớ, tớ chào hỏi bác sĩ, cười, bác sĩ dịu dàng bảo tớ há miệng.”

“Cái gương nhỏ cán dài trong tay của ông ấy vừa luồn vào miệng tớ, tớ cắn ngón tay của ông ấy.”

“Tớ cần năm phút không chịu nhả, tớ vĩnh viễn nhớ ánh mắt của bác sĩ đó, đó là lần đầu tớ biết cái gì gọi là tuyệt vọng.”

“Hừm, ông tuyệt vọng đó, hehe.”

“Sau đó tớ không kiểm tra răng được, ba tớ la tớ một trận nhưng tớ thấy đáng giá.”

“Sau đó tớ đọc được một câu trong sách, gọi là ‘Đã quyết định thì không buông tay’. Tớ cảm thấy đang nói tớ.”

“Nhưng đám Trường Xuyên lại bảo tớ đòi trước là con rùa [1], cậu thấy chưa, đây là chính là chênh lệch.”

[1] Trong raw nghĩa là Vương bát, là tiếng lóng chính công để chửi ‘đồ con rùa’, nó có hai kiểu mắng người:

Theo kiểu phi nhỏ thì mắng là đồ ‘trứng rùa’, nghĩa là ‘cái đồ ngay cả rùa cũng hơn cậu!’

Theo kiểu chửi ngoáy thì nghĩa là ‘đồ rùa rụt cổ’

Ý chửi của mấy người kia là kiểu phi nhỏ đó:v

“Học giỏi vẫn quan trọng lắm luôn đó.”

Dư Châu Châu nín cười đến mức mặt đỏ bừng là Lâm Dương vẫn cúi đầu không biết.

“Cho nên tớ thấy, tớ không thay đổi được rồi. Cậu xem, tớ lại còn cần cậu, tớ thật sự không thể nhả được.”

Dư Châu Châu cảm thấy trái tim của cô run rẩy.

“Sau đó tớ lên sáu, có một ngày một cậu bạn cực nghịch trong vườn tre chạy tới nói với tớ, Lâm Dương, tớ biết nam và nữ khác nhau ở đâu rồi!”

“Lúc đó tớ rất nhỏ mọn, kêu tớ biết chuyện đấy rồi, cần cậu ta nói à?”

“Không phải một bên đi toilet đứng một bên đi toilet ngồi à?”

“Nhưng lời cậu bạn kia làm tớ cứng đờ, cậu ta bảo, Lâm Dương, cậu không thấy được bản chất của việc đấy.”

“Châu Châu, cậu từ bé đã biết nhiều từ tớ không biết, nhưng tớ dám chắc lúc cậu sáu tuổi còn chưa từng nghe cái từ bản chất này.”

“Cậu bạn kia ngẩng mặt lên trời, trông cực kì đẹp trai cun – ngẫu.”

“Cậu ấy bảo, bản chất là ‘chìm nhỏ’ của các bạn nữ không mọc ra, vẫn còn giấu ở trong bụng!”

Dư Châu Châu đang uống nước nghe vậy thì phụt hết ra ngoài, cẩn thận nhìn xung quanh, may chưa ai nghe thấy lời nói linh tinh của Lâm Dương.

“Lúc này tớ bị dọa sợ thật luôn. Đây đúng là phát hiện thần kì nhé!”

“Tớ lập tức gọi phát huy tác dụng của người đứng đầu đám nhóc vườn tre, lớn tiếng báo với cậu ấy, ‘Được, chúng ta đi kéo ‘chìm nhỏ’ của các cậu ấy ra.’”

Nói tới đây, cậu còn đưa tay ra làm bộ dạng nắm chặt tay quyết tâm nhưng bị Dư Châu Châu đánh một phát.

“Sau đó tớ không đi kéo ra.”

“Chỉ có cậu ấy làm.”

“Tớ chỉ có thể nói hôm đấy là một ngày rất khổ liệt, ba ngày sau tớ vẫn chưa thấy cậu ấy xuất hiện ở vườn tre.”

“Thật ra sự khác nhau giữa bạn nam và bạn nữ không chỉ là ‘chìm nhỏ’.... Đương nhiên không thể nói cái này ra được, nói chung thấy rất kì dị. Nhưng tớ thấy Trường Xuyên biết này sớm hơn tớ, lúc bé người lớn kêu sau này tớ và Lăng Trường Xuyên cưới nhau, cậu ta lập tức ôm Lăng Trường Xuyên khóc lớn.”

Khỏe miệng Dư Châu Châu co giật. Quả nhiên, con người uống say thì sẽ nói sạch mọi thứ ra ngoài mà không quan tâm nó có bậy hay không.

“Sau đó tớ nhanh chóng cảm nhận được. Bởi vì tớ gặp cậu.”

“Cái cảm giác đấy là tớ muốn chơi với cậu, nhưng lại không dám nói thẳng, nhưng tớ cũng muốn chơi với các anh em của tớ, tớ có thể lớn tiếng gọi bọn họ mà không ngại gì cả.”

“Châu Châu, cậu hiểu không?”

“Châu Châu, cậu nghe không đấy?”

Dư Châu Châu dịu dàng vuốt tay trái của cậu, “Hừm, nói đi, tớ đang nghe nè.”

“Nhưng mà cậu từ bé đã luôn như vậy, cậu không chủ động tìm tớ, tớ luôn cảm thấy cậu đứng một chỗ nhìn tớ chạy tới cạnh cậu, có lúc cậu còn chạy ngược hướng tớ nữa, càng chạy càng xa cơ. Tớ cảm thấy rất sợ hãi, mỗi lần có chuyện xảy ra đều đẩy cậu ra xa tớ, tớ sợ không thể đuổi kịp cậu.”

Giọng càng lúc càng nhỏ, tốc độ nói cũng chậm hơn.

Cô vuốt nhẹ lưng cậu giống như đang an ủi con thú nhỏ đang nức nở. Không ngờ đối phương lại nằm nhoài lên vai cô, nhắm mắt cứ như muốn ngủ thiếp đi.

Hồ hấp của cậu phả lên cổ cô, Dư Châu Châu cảm thấy một cảm giác kì dị đang vọt lên, cô thấy tê cả da đầu, không dám di chuyển, sợ đánh thức cậu.

Im lặng như vậy một hồi lâu, cô mới nhỏ giọng gọi bên tai cậu, “Lâm Dương, Lâm Dương?”

Buổi tối như này thật sự rất dịu dàng.

“Thật ra lúc này tớ đã gần đấy.”

Cô biết cậu đang ngủ, nói mấy câu này giống như nói cho dòng nước an tĩnh và con thú lớn bên bờ nghe.

Không biết có nhập vào giấc mơ của cậu ấy không nữa.

“Chỉ là tớ không thừa nhận. Ủ, không phải từ bé tớ đã thế đâu, tớ chỉ già vờ mà thôi.” Cô bật cười, “Ủ, thật ra tớ là một diễn viên giỏi đấy.”

Dư Châu Châu nhìn bầu trời ửng hồng thờ dài.

“Lúc này nghe cậu kể chuyện, tớ đột nhiên nhớ chuyện hồi bé của mình.”

“Khi đó còn chưa đi học, có lẽ là lúc tứ năm tuổi. Mẹ đồng ý đưa tứ đến công viên nước chơi, tứ rất vui vẻ, kết quả không ăn sáng, sau đó bị cảm nắng lúc chen xe buýt.”

“Mẹ thấy có lỗi với tứ, nói với tứ, tối đưa tứ đi ăn KFC.”

“Lúc đấy KFC chắc mới xuất hiện ở thành phố chúng ta không lâu, rất nhiều bạn nhỏ cho rằng được đi ăn KFC là một chuyện đáng khoe. Nhưng gia đình tứ không tốt, tứ nghĩ cậu cũng nghe rồi, chuyện ba mẹ tứ – nhưng mà sau này sẽ nói với cậu cái này sau, nếu như... nếu như sau này có cơ hội.”

“Cho nên tứ không ngờ tứ được đi ăn KFC, tứ rất vui.”

“Nhưng sáng sớm mẹ dặn tứ nhớ mang theo một bộ áo tắm nhỏ nhưng tứ quên mất. Cho nên không có cách nào, tứ chỉ có thể mặc áo lót nhỏ và quần sooc nhỏ rồi xuống nước. Điều này dẫn đến... dẫn đến...”

Dư Châu Châu dừng lại, cô cảm thấy lỗ tai mình đỏ bừng, lo lắng nhìn Lâm Dương, cậu vẫn nhắm mắt, lông mi hơi run rẩy, hô hấp bình thản như đang ngủ.

Cô dùng giọng nói khó khăn để kể tiếp.

“Đến lúc tứ đi dạo phố với mẹ, tuy mặc áo tắm nhưng... không mặc sịp.”

Cô cảm giác cậu chàng trên vai đang nhúc nhích, sợ đến mức ngừng thở, sau đó phát hiện đây là ảo giác.

Sau đó thờ phào nhẹ nhõm

“Đương nhiên, mẹ cũng bắt đầu đi, chẳng qua tứ lúc đấy là đứa nhỏ mà, không sao hết, dù sao váy cũng dài. Nhưng lúc đi trên đường, tứ rất ngại ngùng, đi rất cẩn thận, chỉ sợ bị người khác phát hiện.”

Dư Châu Châu dừng lại một chút, nhẹ nhàng để đầu Lâm Dương dựa lên tay phải mình.

“Cậu biết không, sau đó, cảm giác này luôn ám theo tứ. Bây giờ tứ mới biết, thật ra tứ rất thích chơi với cậu. Chẳng qua bên cạnh cậu toàn là kính chiếu yêu, tứ không dám đến gần. Tứ sợ bị phát hiện, tứ sợ cậu không dám nói chuyện với tứ như người khác, cho nên mới quyết định cách xa cậu, nói với cậu chúng ta không giống nhau.”

“Trước đây tứ thấy rất phức tạp, không biết nói sao. Thật ra, mọi thứ chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Chỉ đơn giản như thế mà thôi.”

Giọng nói của cô nhỏ đến mức cô không nghe thấy, chỉ còn tiếng hít thở nhợt nhạt.

“Cho nên lần đầu đi ăn KFC cậu không mặc quần lót hả?”

Dư Châu Châu xù lông, đẩy mạnh Lâm Dương ra, nhảy xuống lan can.

Sau đó chỉ vào cậu, ngón tay run rẩy, không nói thành lời.

Cậu chàng ngồi trên lan can vẫn ung dung như thế, cười xán lạn, đôi mắt trong veo không có chút bộ dạng uống say.

“Tứ không lừa cậu, tứ không nói tứ ngủ nhé, chỉ có mỗi cậu cho rằng tứ uống say thôi.”

Cậu làm mặt xấu, nhảy xuống lan can.

“Sao có thể trúng kế dễ vậy, khinh địch quá rồi đấy.”

Dư Châu Châu nghiêng răng nửa ngày, không nói gì được, đành xoay người bỏ đi.

Một giây sau bị kéo vào trong lòng ngực ấm áp.

Ngày nóng như vậy, mồ hôi dính lên người, không hợp cho việc ôm ấp.

Nhưng sao cô lại không giẫy dụa nhỉ?

Cô không hiểu.

Có lẽ là vì nhịp tim đập loạn sau lưng.

“Châu Châu, không được nói dối, tứ hỏi cậu, cậu phải trả lời thành thật, được không?”

Giọng nói của cậu không tự tin như trước nữa, âm cuối hơi run rẩy.

Dư Châu Châu cảm thấy hoảng hốt.

“Được.”

“Hôm nay cậu tức không?”

“... Có.”

“Tứ không để ý cậu, có phải cậu... có chút không vui?”

“... Ừ.”

“Tứ mời cậu tối, cho dù cậu không thích cậu cũng nhắm mắt đến à?”

“... Cậu muốn hỏi cái gì?”

Lâm Dương đẩy cô ra, nghiêm túc nhìn vào mắt cô.

“Tứ nói cho cậu biết, thật ra cậu là... là... có chút thích tứ.”

Cậu giống như nói một chuyện gì đấy rất ghê gớm, hai tay dùng sức nắm chặt vai Dư Châu Châu làm vai cô rất đau.

Không ngờ Dư Châu Châu chỉ cười.

Đôi mắt cong cong, cậu nhớ đến con hồ ly nhỏ xù lông ngày bé.

“Là chuyện này à, cậu cứ hỏi tứ trực tiếp là được mà? Cần gì hỏi nhiều thế chứ?”

Lâm Dương há mồm, không nói được gì.

“Cậu cứ như thế, cứ như thế...”

Sau đó đột nhiên đứng lại, nghiêm túc hỏi.

“Châu Châu, cậu thích Lâm Dương hả?”

Cô bé đối diện chấp tay sau lưng, nghiêm túc giống cậu.

“Ừm.”

Học theo bộ dạng chăm chú chắc chắn của cậu bé nào đấy vào một chiều tuyết lớn nào đó.

Giống như năm đó.

Cả thế giới đồng thời im lặng.

Bọn họ đồng thời né tránh ánh mắt nhau, Dư Châu Châu vội nhảy sang một bên, giả vờ ngắm phong cảnh.

“Châu Châu?”

“Sao?”

“Tớ còn một vấn đề cuối, có thể hỏi cậu chứ?”

“...Nói đi?”

“Lần đầu đi KFC, cậu gọi cái gì?”

Dư Châu Châu lập tức đá mông Lâm Dương.

Sau một hồi đánh nhau, cuối cùng mới cúi đầu, ngại ngùng trả lời cậu.

“Không nhớ rõ lắm...”

Cô nhắm mắt lại.

“Tớ chỉ nhớ, cái ghế, rất lạnh.”

Lâm Dương sững sờ, sau đó cười nghiêng ngả.

Dư Châu Châu đi tới, thỉnh thoảng nghiêng đầu, lăm lết nhìn cậu bạn cao to bên cạnh.

Hăng hái, trong sáng và kiên định.

Cầm tay chặt như vậy cứ như liên kết huyết mạch của cô với một sinh mạng của người trẻ tuổi khác.

Cầm tay không buông, ở cạnh tôi già.

Bọn họ chỉ làm được nửa câu đầu.

Lâm Dương không hứa hẹn cái gì. Dư Châu Châu cũng không nói, “Chúng ta ở cạnh nhau mãi mãi.”

Hoàng đế sẽ gặp phải chính biến, tứ hoàng phi sẽ bị đày vào lãnh cung.

Nhưng không sao hết, cho dù đằng sau có ngàn vạn binh mã đuổi theo, tứ hoàng phi năm đó vẫn cầm chặt tay hoàng đế, không do dự kéo người chạy trốn.

Khoảng cách tới già vẫn còn rất lâu, mà trong nhiều năm về sau, sẽ có rất nhiều việc xảy ra, trong đó bao gồm cả vui vẻ, hạnh phúc lẫn đau xót.

Bốn chữ sau rồi sẽ có ngày hoàn thành.

Bọn họ không vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 21: Lời cuối sách

Thật ra câu chuyện này bắt nguồn từ người bạn tốt học ở Học viện hí kịch trung ương (có thể xem là hình tượng Ôn Miêu ngoài đời thật) nhờ tôi viết một kịch bản ngắn.

Người bạn kia là bạn học thời cấp hai của tôi. Cậu ấy là người có giấc mơ, vì thi vào hệ đạo diễn mà học đi học lại không biết bao lần. Khi đó tôi đã ở trong trường đại học rồi. Lúc cậu ấy đến Bắc Kinh để tham gia cuộc thi, chúng tôi hẹn nhau gặp mặt, tôi rất vui khi gặp lại cậu ấy, cậu ấy không lo lắng sợ hãi hay bất mãn như tôi nghĩ, đây là lần thứ hai cậu ấy học lại nhưng lúc nói chuyện luôn nói về tương lai, cậu ấy luôn tự tin như vậy, không chút oán giận hay do dự nào cả.

Sau vài sinh viên sau khi vào đại học bắt đầu chơi game, viết tiểu thuyết vô dụng (như tôi chẳng hạn...), đôi mắt của cậu ấy sáng sủa hơn nhiều.

Nói chuyện với nhau.

Bài tập năm nhất của cậu ấy là làm một bộ phim ngắn năm phút, quay không tốt lắm. Lúc đó tôi đang đi trao đổi sinh bên Nhật, chúng tôi nhắn tin qua mạng, cậu ấy hỏi tôi có thể viết cho cậu ấy một kịch bản ngắn được không.

Không chủ đề, tùy ý phát huy.

Cái gọi không hạn chế thật ra là kiểu hạn chế lớn nhất. Tôi ngồi trong phòng trọ nghĩ rất lâu, đầu trống rỗng luôn. Lúc ngắm đầu thì thấy poster của Rain của cô bạn cùng phòng (cô bạn là người Mỹ nhưng lại thích xem phim Hàn và Đài Loan, chả hiểu sao), nhớ tới bộ dạng mê trai đẹp của cô bạn, tôi bật cười.

Sau đó não bắt đầu vận chuyển, tôi chìm đắm trong tuổi thơ mê gái của mình không cách nào thoát nổi.

Nhớ đến năm lớp bốn lớp năm, các bạn trong lớp bắt đầu dậy thì, những lời đồn như ‘Trương Tam thích Lý Tứ, Lý Tứ thích Vương Ngũ’ làm mọi người không yên, sau đó truyền nhau không biết mệt. Lúc đó tôi giả vờ làm lớp trưởng nghiêm túc, cho rằng mình nên vì tập thể mà làm việc – bạn biết đấy, đây là loại ‘người lớn nhỏ’ được giáo viên yêu thích, cực kì ầu trĩ lại rất ngay thơ. Nhưng dù thế vẫn bị một đám bạn học nữ chặn ở góc tường, lúc đó tôi còn nắm khăn lau bảng trong tay, đối mặt với mấy ánh mắt nghiêm hình ‘mau nói đi, cậu thích ai’ tra tấn, tôi chẳng biết làm sao.

Mỗi khi nhớ lại hình ảnh đó, tôi thấy máu huyết chảy ngược, mặt đỏ bừng.

Sau đó đành phải nói thật dù biết có thể sẽ bị mọi người phi nhổ.

“Tuxedo mặt nạ.”

Nam chính trong bộ phim hoạt hình Sailor Moon, mặc đồ lễ phục màu đen, mang mặt nạ trắng.

Cho dù giờ nhắm mắt lại vẫn có thể thấy được vẻ mặt như nuốt phải con ruồi của hội chị em – không phải lỗi của Tuxedo mặt nạ, chỉ là không ai biết tôi thật sự thích một người già trong phim hoạt hình nhĩ? Dùng lời của bạn bè nói, một đứa hai đứa đều chỉ là hình ảnh trong tranh, cậu bị dờ hoi à?

Có lẽ là vậy đó.

Quá trình trưởng thành có khi rất cô đơn, tôi xem nhân vật anh hùng (hoặc mỹ nhân) trong phim hoạt hình, tiểu thuyết, phim ảnh, cùng với những đàn anh đàn chị khóa trên ưu tú ngoài đời thật, đó đều là đối tượng của tôi hết. Những người đó có những oan ức nhỏ không cách nào xóa được, có sự đau đớn và tức giận không thể thoát được, có chút vinh quang bé nhỏ, những điều đầy đủ đều được sáng tỏ trong thế giới ảo tưởng, nghỉ ngơi rất nhiều. Cho dù bây giờ quay đầu lại, những chuyện nhỏ nhưng lại tưởng lớn năm đó, trời ạ, thật sự quá nhỏ, ánh mắt lúc đó quá hẹp, cho nên cứ cho rằng hạt vừng lớn bự bự.

“Sự kiện Tuxedo Mặt Nạ” là kinh nghiệm để tôi luôn mang theo suy nghĩ “Chỉ có tôi luôn đạo đức như vậy”, xuyên suốt khoảng thời gian thơ ấu, thời kì trưởng thành, thậm chí bây giờ tôi thỉnh thoảng vẫn trùng bệnh vọng tưởng, có thể chỉ mỗi tôi biết cái ‘bệnh tâm thần’ này của mình thôi. *(Lời editor: Giờ thì cả thế giới đều biết nhé: ">)*

... Tôi lại lạc đề rồi. ...

Nói chung, tôi thoát khỏi ảo tưởng, ngồi lên bàn đánh chữ, kịch bản ngắn đơn giản được thành hình. Kịch bản chỉ khoảng ba trang word.

Tờ thứ nhất, cô gái nhỏ quần chân, vò gối trong phòng nhỏ để đóng vai nhân vật trong phim, cô bé là mình chủ vô lâm bị người ác làm hại (đương nhiên cô bé cũng tự đóng vai ác luôn...), ngã vào vũng máu, phun một ngụm máu (nước nóng), sau đó ngã lên giường, cánh tay buông thõng, khoát lên mếp giường, còn mô phỏng cảnh quay chậm trong phim, chậm rãi đóng hai lần (ORZ).... Sau đó bị mẹ túm lỗ tai kéo đi tắm.

Tờ thứ hai, cô bé lớn lên mặc áo sơ mi trắng, bận rộn làm việc trong căn phòng vuông nhỏ, bị đồng nghiệp đâm dao sau lưng, bị sếp mắng. ...

Tờ thứ ba, cô bé mệt mỏi trở về phòng trọ vào nửa đêm, ngồi đờ ra một hồi, đột nhiên phát rồ đóng vai như hồi bé, mặt đại ma vương thành mặt sếp và đồng nghiệp đâm dao sau lưng. Dùng một dao chém, sếp ngã xuống, cô bé nhận lễ của cá thể giới – hình ảnh ảo tưởng tan thành mây khói, cô bé nằm khóc trên bàn.

Câu chuyện kết thúc.

Bây giờ nghỉ lại, kịch bản có vẻ rất ngốc. Các bạn diễn không thấy rõ (và không tiếp xúc với tiểu thuyết) – cậu bạn tôi hỏi, “Cô bé kia đang làm cái gì thế?”

Đúng thế, cô bé ấy đang làm cái gì? Bạn chưa từng làm vậy nên không hiểu được.

Giống như các chị em trong hội không ai hiểu tại sao tôi thích Tuxedo Mặt Nạ.

Tuy rằng anh ấy chỉ là một trong đám ‘người đàn ông’ của tôi. ...

Cuối cùng kịch bản kia không quay.

Tôi vẫn không quên. Mãi cho đến khi nhận đọc được topic, chủ topic hỏi, khi bé mọi người có đóng vai Bạch nương tử không?

Đó là lần đầu tôi có khao khát tìm được đồng loại. Tôi phát hiện tôi đã lớn rồi, không còn xấu hổ vì mọi thứ như hồi bé nữa, đã biết hoài niệm rồi – cho nên quyết định, viết bộ truyện này.

Ban đầu câu chuyện tên là [Báo cáo ca bệnh của Marry Sue], lúc xuất bản lại có độc giả chương mất hai chữ ‘ca bệnh’ rồi không hiểu nghĩa ‘Marry Sue’ nên đổi tên, “Xin chào, ngày xưa ấy”.

Thật ra tôi vẫn thích tên cũ hơn. Marry Sue này là một danh từ, dù là một cái tên mang đầy tiếng xấu nhưng lại khái quát trạng thái tuổi thơ của tôi.

Bạn cho rằng bạn là nữ chính, bạn sẽ không bị mai một, bạn lóng lỉnh nhất. Oan ức chỉ là tạm thời, sẽ được giải oan, tuyệt cảnh chỉ là nền để bạn có thể mạnh mẽ hơn, thậm chí dù nhay núi cũng sẽ không chết, bạn có thể kiếm được bí tịch nơi vách núi mà nhiều người hâm mộ....

Đương nhiên, đối với nhiều cô gái, còn có một nhân tố quan trọng — những anh chàng đẹp trai, tài giỏi đều thích bạn.

Bạn không đẹp, không xuất sắc, không tài hoa, không gia thế – đùng lo, trong thế giới của bạn, tình yêu không cần lý do.

Có lẽ bệnh vọng tưởng Marry Sue là một loại bệnh. Có người khi gặp hiện thực thì hết bệnh, lớn lên, thành thực, lý trí, nhưng không cẩn thận lại phát bệnh lại.

Ví dụ như tôi nè. Đi trên đường luôn nghĩ bậy, rất nhiều cảnh tượng nào tào, tôi không dám viết vào trong lời cuối sách này luôn.

Nhưng có một số thời khác, ở sân trường nhìn thấy những đứa nhóc vừa đi vừa cười khúc khích nói gì đấy như tôi, lúc đó, tôi nghĩ tôi biết họ nghĩ cái gì.

Từ bé tôi đã biết rồi.

Tôi vui vì với quyết định âm mưu này. Sau đó có một độc giả ID là ‘Lộ Nhân Giáp’ nói với tôi là “Bát Nguyệt, thừa dịp còn trẻ, còn nhớ được nhiều thứ, viết nhiều một chút – sau này bạn sẽ không còn nhiều sức lực để nhớ lại, những hồi ức và cảm nhận sẽ bị thời gian ăn mòn hết tất cả.”

Nếu đã không thể tránh khỏi sự cướp bóc của thời gian, tôi chỉ có thể viết lại một ít kỉ ức vẫn còn mới trong đầu.

Những người đó, những chuyện đấy, còn cả những tâm tình của bản thân tôi đều được viết lại trong quyển sách này.

Thật ra khuyết điểm của quyển tiểu thuyết này rất rõ ràng. Thân thể của Dư Châu Châu thật sự rất mau chóng, lại gặp được Lâm Dương tốt đẹp quá mức, trải qua những cuộc gặp gỡ và chia tay quá mức tiểu thuyết. Nếu như nó có thể hiện thực một chút – ngày khai giảng đầu Lâm Dương không nhớ được Dư Châu Châu mà cậu gặp ở vườn tre, Bồn Bồn sẽ từ từ biến mất khỏi kí ức Dư Châu Châu, không nhớ được, không thể gặp lại. ...

Nhưng nếu viết lại, tôi vẫn sẽ kiên trì viết lại những việc ‘biết rõ không thể’ này. Như Dư Châu Châu từng nói, “Cuộc sống vốn không trọn vẹn, câu chuyện không cần quá thâm hại.” Cứ như là ký ức, lúc đó chưa xốt, chỉ cần vượt qua những thứ đó, khi nhớ lại, luôn có thể làm chúng ta cảm nhận được chút ngọt ngào. Đó là bản năng của chúng ta, để chúng ta tin rằng điều tốt đẹp nhiều hơn điều xấu xí, hi vọng nhiều hơn tuyệt vọng, cho nên mới có lý do để bước tiếp mà không dừng lại.

Thành phần hư cấu trong truyện có rất nhiều, nhưng mọi thứ đều được viết trên nền tảng cơ sở tôi biết rõ. Mỗi khi viết tới đâu, tôi đều đưa mình vào năm đấy, đào móc những hồi ức năm đó, xem tôi lúc đó đang nghĩ cái gì.

Nhớ đến những món ăn vặt giá rẻ năm đó, nhưng miêu tả lại cảm nhận thỏa mãn năm đó lại rất khó – đặc biệt là khi chúng ta ngày càng không thấy đủ, ngày càng soi mói hiện tại. Ở ngoài thì thấy tôi nhớ lại nhiều câu chuyện năm đó, thật ra, tôi dùng những câu chuyện đó, những con người đó để kéo lại những tình cảm và kỉ ức ngày càng yếu đi trong tôi.

Tôi năm đó, tại sao vui vẻ, tại sao đau buồn?

Chúng ta năm đó, sẽ tính toán chỉ li cái gì, sẽ vui về vì cái gì, tại sao lại ăn ngủ không ngon?

Tôi cho rằng, những vấn đề này còn hiểm hơn việc nhớ kỹ snack năm đó đã ăn, nhân hiệu những thứ đã dùng năm đấy.

Tôi muốn cảm ơn [Báo cáo ca bệnh Marry Sue], lúc gõ mỗi chữ của quyển này, tôi có thể nhớ lại chút ánh sáng đã mốc meo năm xưa, phơi chúng ngoài ánh mặt trời, để chúng trở nên khô mát, ảm áp như trước.

Tôi nhớ lúc tôi cầm ít tiền tiêu vặt đứng ở quầy ăn vặt suy nghĩ nên mua kẹo mùi đào hay kẹo mùi ô mai, cảm giác vui vẻ và đau khổ đó đan xen rất thú vị.

Tôi nhớ đến lúc tôi chạy tiếp sức hồi tiểu học, bởi vì lo lắng nên chạy trước khi trọng tài kêu bắt đầu, làm hại chủ nhiệm phải cầm gậy chạy theo tôi khi cô đang mang đôi guốc.

Tôi nhớ đến năm lớp sáu khi vụ thi Olympic được thủ tiêu, tôi và mấy cô bạn đã nhảy dựng hoan hô, ôm chầm lấy nhau ở sân trường.

Tôi nhớ đến năm lớp bảy, cậu bạn đẹp trai lớp bên chặn đường bảo ‘Tớ thích cậu’ với tôi, tôi ở trước mặt mọi người bảo ‘Chúng ta còn nhỏ, cần phải học!’ – rồi chạy đến chỗ vắng, mặt tôi đầy sự vui vẻ, nhảy nhót mấy cái đến mức ngã bậc thang, còn bị trật chân.

Tôi nhớ đến năm 12, do bị áp lực giữa việc yêu đương và học hành (...) mà trở nên khó chịu, lúc đi bộ ở tầng cao nhất của khu hành chính, phát hiện rất nhiều hình vẽ trên vách tường trắng, tiếc là tôi không cầm bút theo, nên đành dùng móng tay khắc ‘X yêu XX nhưng không ai biết’ ở góc bí mật.

Sau đó, hè năm đại học tôi về trường, phát hiện bức tường đó được quét vôi lại, tất cả những lời nói thật lòng đều bị thời gian che khuất, trở thành trống rỗng.

Nó đều biến mất không còn dấu vết.

Tháng 7 năm 2010 tôi tốt nghiệp. Nếu như dựa câu chuyện của tôi dựa vào kịch bản ngắn kia, tôi nghĩ tôi đã trải qua hết tờ giấy thứ nhất, bây giờ tôi đang ở tờ giấy thứ hai – bị đồng nghiệp hãm hại, bị sếp mắng, làm việc ở không gian náo nhiệt, cố gắng hết sức vì xe và nhà. Tuy rằng tự nói với bản thân phải kiên trì với giấc mơ ban đầu, nhưng kết quả thế nào thì chẳng ai biết cả.

Tôi không biết nếu tôi có tờ thứ ba, tôi có khóc vì lần cuối làm ‘Marry Sue’ không nữa.

Tôi hi vọng tôi không biết.

Có một câu tôi rất thích.

“Sau này tôi phải làm người mẹ tốt, đem tất cả những tình yêu và tôn trọng tôi chưa từng có cho đứa bé đó.”

Tôi làm một người mẹ vạn năng một lần, cho Dư Châu Châu những gì tôi mất và ao ước, kể cả một kết cục hoàn hảo đầy hi vọng. Không biết đây có phải là một kiểu bù đắp không.

Nhưng đây không phải là tự truyện nhé, tôi không phải cô bé đó, chúng ta không phải cô bé đó.

Nhưng tôi chúc những người đọc quyển sách này sẽ nắm giữ những tình tiết như người bị chứng bệnh này.

Tôi chúc các bạn ‘Vạn sự thắng ý’.

Nói đúng hơn, tất cả đều tốt hơn suy nghĩ của các bạn một chút.

Một chút là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xin Chào, Ngày Xưa Ấy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.